118911

A. M. D. G.

சேசுசபையை ஸ்தாபித்தவரான

அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியார் சரித்திரம்.

OFFICE OF ... 262 ... 1906

இஃது
அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியாருடைய
ஞானப்புத்திரர்களில் ஒருவரால்
இயற்றப்பட்டது.

TRICHINOPOLY:
ST. JOSEPH'S COLLEGE PRESS.

1906.

அருளும் அன்பும் நிறைந்தொளிரும் தூ
சிநேகாக்கினிச் சூளையான உமது திரு இருதய
துக்கு, என் நேச சேசுவே, அன்பின் ஓர் சிறு
காணிக்கையாக இப்புத்தகத்தை ஒப்புக்கொ
க்கின்றேன். அன்பாய் இதனைக் கையேற்று
ஆசீர்வதித்தருளும்.

Imprimatur:

A. FAISANDIER, S. J.,
Vicar General,
Trichinopoly.

சேசு சபையை ஸ்தாபித்தவரான
அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியார்.

முகவுரை.

மனுமக்களைக்கொண்டே மனுக்குலத்துக்கு எண்ணிறந்த நன்மை உபகாரங்களை அளித்தலும், தமக்கு உகந்த ஓர் இருதயத்தின் மூலியமாய் தலைமுறை தலைமுறைக்கும் கணக்கற்ற இருதயங்களை ஆசீர்வதித்தலும், சர்வாதி கர்த்தரது திவ்விய பராமரிப்பின் விசேஷமாம். இஸ்பானிய தேசத்தில் உயர்குலத்தில் பிறந்து வளர்ந்து, பல வருஷகாலம் தம் உள்ளத்தை ஆட்கொண்டிருந்த வீண்பெருமை எனும் உலக மாய்கையின் பாச பந்தனங்களை, திவ்விய இஸ்பிரீத்துவின் ஓர் விசேஷ அருட்பிரசாதத்தால், பற்றற அறுத்து நீக்கி, சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரம் ஒன்றைமாத்திரம் தன் சர்வ சக்தியுடன் நாடித் தேடும் உத்தம தூய தேவ சிநேகத்துக்கு தம்மை முற்றும் வசீகரம் செய்து, மன்ரேசாவில் ஒரு வருஷகாலம் அருந்தவஞ்செய்து, உன்னத ஞான வரங்களடைந்து, ஆச்சரியமான மனஊக்கமுடன் முப்பத்துமூன்று வயதில் பாலகர்களுடன் பாடசாலைக்குப் போய் இலத்தீன் இலக்கணங்கற்று, முப்பத்தேழு வயதில் பாரீஸ் நகருக்குச் சென்று, ஏழு வருஷகாலமாய் அங்கு தத்துவ சாஸ்திரமும் தேவ சாஸ்திரமும் பயிற்சி செய்து, உரோமையில் சேசுசபையை ஸ்தாபித்து, பதினைந்து வருஷகாலமாய் அருமையான ஞான விவேக விமரிசையுடன் அச்சபையை ஆண்டு நடத்தி ஸ்திரப்படுத்தி, அறுபத்தைந்தாம் பிராயத்தில் பரமபதவியடை-

(1534), அர்ச். இஞ்ஞாசியார் 'மோமார்த்தர்' என்னும் வேதசாட்சிகள் மலைமேல், துறவற அந்தஸ்துக்கு வேண்டிய மூன்று வார்த்தைப்பாடுகளுமன்றி, நாலாவது வார்த்தைப்பாடாக திருச்சபைத் தலைவருக்கு வீரத்தன்மையான ஓர் விசேஷித்த கீழ்ப்படிதல் வார்த்தைப்பாடும் அமைந்த சந்நியாசசபை ஒன்றின் அஸ்திவாரமிட்டார்.

பதிதமாய்கையால் ஐரோப்பாவில் விளைந்த தீவினைகளைப் பரிகரித்து, அநேக ஆத்துமாக்களை காத்திரட்சிப்பதற்காக மாத்திரமன்று, இன்னும், அஞ்ஞான இருள் அடர்ந்த அநேக பிரதேசங்களில் சத்தியமறையின் திரு அருள் ஒளி உதயமாய்ப் பிரகாசித்துத் துலங்கச் செய்வதற்காகவும், சர்வேசுரன் அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியாரை உலகத்துக்குத் தந்தருளினார். அப்படி அவர் மூலியமாய் சத்தியமறையின் அருள் ஒளி அடையும் அதிர்ஷ்டம் பெற்ற எத்தனையோ இராஜ்யங்களுள், நமது இந்துதேசமும் ஒன்று.

இரட்சண்ணிய ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில், திருச்சபைக்குத் தலைவராயிருந்த அர்ச். பெரிய கிரகோரியார் என்னும் பாப்பானவர் இங்கிலாந்து தேசத்தை எப்பொழுதாகிலும் பார்த்தறியார். ஆயினும் அர்ச். அகுஸ்தீன் என்பவரைத் தெரிந்தனுப்பி, அவர் மூலியமாய் சத்தியமறை அந்நாட்டில் ஸ்திரம் பெற்று விளங்கும்படி செய்ததினால், அ ச். அகுஸ்தீன் மாத்திரமல்ல, அர்ச். கிரகோரியாரும் இங்கிலாந்து தேசத்து அப்போஸ்தலனென்று அழைக்கப்படுகிறார். உரோமையில் தம் சிற்றறையிலிருந்து சேசுசபையை ஆண்டு நடத்திவந்த அர்ச். இஞ்ஞாசியார்,

நமது இந்துதேசத்தை எப்பொழுதாகிலும் கண்டறியார், நிசம்தான். ஆனாலும் நமது இந்துதேசத்தில், விசேஷமாய் இத்தென் இந்தியாவில் சத்தியவேதம் விளங்கச்செய்த அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சவேரியாரை சர்வேசுரன் பாரிசமாய்த் திருப்பி, ஞான சீவியத்தில் வளர்த்து; நமது நாட்டுக்குத் தெரிந்தனுப்பினவர் அர்ச். இஞ்ஞாசியாரல்லவோ? ஆயின், அர்ச். சவேரியார் இந்துதேசத்து அப்போஸ்தலர் என்றழைக்கப்படுகின்றாரேயாகில், அவருடைய அருமைத் தந்தை அர்ச். இஞ்ஞாசியாரும் அவ்விதமே அழைக்கப்படுதல் நியாயமல்லவா? அன்றியும், சேசுசபை ஸ்தாபகம்பெற்ற நாள்முதல், இந்நாள்வரை அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய ஞானப் புத்திரர்கள் தொடர்வுபிரியாமல் இத்தென் இந்தியாவில், ஆத்துமாக்கள் இரட்சணியத்துக்காக அபிவர்த்திசெய்து உழைத்துவருதல் யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயமே.

இவ்விதம் இந்நாட்டில் எண்ணிறந்த ஆத்துமாக்கள், தலைமுறை தலைமுறைக்கும் சர்வேசுரனுடைய திருவருள் அடைந்து ஆசீர்வதிக்கப்படுவதற்கேதுகரமாக, தேவதிருவுளத்தால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட இந்தப் பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய அற்புத சீவிய வரலாறுகளையும், தேவ அருள் நிறைந்து துலங்கிய அவரது தூயாத்மாவின் சிறந்த இலட்சணங்களையும் எடுத்துரைக்கும் சரித்திரம் யாதேனும் இதுகாலம் தமிழ் பாஷையில் பிரசுரமாகாதிருந்தது ஓர் பெருங்குறையே.

இக்குறையை ஒருவாறு பரிகரிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலினாலும், அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியாரு

டைய சீவிய வரலாறுகளை நன்மனதுடன் வாசித்தது
யும் இருதயங்களில் தெய்வ பக்தி தெய்வநேசம் வர்த்
திப்படையாமற் போகுதல் அருமை என்று, எம் உள்
ளத்தில் ஸ்திரமாயிருக்கும் நம்பிக்கையினாலும் தூண்
டப்பட்டு, அர்ச்சியசிஷ்டவர் மரணமடைவதற்கு ஒரு
வருஷத்துக்கு முன், லூயிஸ் கொன்சாலஸ் என்னும்
சுவாமியார் அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய சீவியத்தைப்
பற்றி அவர் வாய்மொழியாலேயே தாம் அறிந்துகொ
ண்டதை அறிந்துகொண்டபடி எழுதித் தந்திருக்கும்
அருமையான சிறு பிரபந்தத்தையும், ஐரோப்பிய
பாஷைகளிலுள்ள வேறு பல சிறந்த சரித்திரங்களை
யும் கருத்தாய் வாசித்து, ஒவ்வொரு விஷயத்தையும்
நம்மாலியன்றமட்டும் திட்டப்படுத்தி, தெய்வசகாயத்
தை முன்னிட்டு இச்சரித்திரத்தை தமிழில் புதிதாய்
இயற்றித்தர எத்தனித்தோம். எடுத்த சிரமம் இனிது
முடிய அநுக்கிரகம் செய்து நித்திய நேசமாகிய சர்வே
சுரன், தமது திவ்விய மகத்துவத்தின் அதிமிக தோத்
திரத்துக்கு இப்புத்தகம் அநுகூலமாயிருக்கும்படி கிரு
பைசெய்யவேண்டும்!

F. M. I. S.J.

1906-ம் ஆண்டு நவம்பர்-மீ 1-உ
சகல அர்ச்சியசிஷ்டவர்களின் திருநாள்.

பொருள் அடக்கம்.

அதி. பொருள். பக்கம்.

முதற்பாகம்.

1 அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியார் பிறந்து வளர்ந்தது—அவரது சுபாவ இலட்சணங்கள்—பம்பலூனே கோட்டை மதில் மேல் காயப்பட்டது பவித்த நெடுநாள் துன்பம்—இந்நாட்களில் தேவ அருட்பிரசாதம் அவர் ஆத்துமத்தில் நிறைவேற்றிய அற்புத மாற்றம்—அநேக வருஷகாலமாய் தம்மை ஆட்கொண்டிருந்த வீண் பெருமை என்னும் உலகபாச பந்தனங்களை அறுத்தெறிந்து, தேவ நேசத்துக்கு தம்மைக் கையளிக்கிறார்.—அருமையான அதிர்ஷ்ட வரம் ... 3

2 இஞ்ஞாசியார் லொயோலா மாளிகையை விட்டுப் புறப்படுதல்—தமயன் கார்சியா பிரபு கொண்ட ஐயம்—லொயோலா மாளிகை காலாகாலத்தில் அடைந்த மேன்மை—புண்ணியசாங்கோபாங்க நெறியில் புதிதாய்ப் பிரவேசித்த போர்வீரர்—பரிசுத்த கன்னிகையை நிந்திக்கத் துணிந்த மகம்மதியன் தப்பிப் பிழைத்தது—மோன்செராத் மலை—அருளப்ப முனிவர்—பொதுப் பாவசங்கீர்த்தனம்—'யுத்தாயுதநோன்பு' "நன்மைசெய்ய விரும்பியும், தின்மை நேர்ந்தது"—மன்ரேசா—அகிநேஸ் பாஸ்கால்மான்—தேவதாயார் தரிசனம்—கடுந்தபம்—சுபாவ மேட்டிமையின் நிக்கிரகம்...

3 மன்ரேசா கெபி—துஷ்ட அரூபியின் பற்பல கபட தந்திரங்கள்—மனச்சோர்வு—(Scruples: ஸ்க்ருப்பல்ஸ்) என்று சொல்

லப்படும் "வீண் சந்தேகம்" என்னும்
கொடும் தீ—கடைசியாய் அவர் ஆத்துமம்
ஆறுதலும் அமரிக்கையுமடைந்தது—பசா
சின் தந்திர மாய்கைகளால் வருந்துபவர்
களை நடத்துவதில் தேர்ந்த ஆசிரியன் ...

4 அற்புத வரங்கள் :—விசுவாச சத்தியங்
களை அர்ச்சியசிஷ்டவர் புத்திக்கு துலக்கிக்
காட்டிய அற்புத பிரகாசம்—வஞ்சக சர்ப்
பத்தின் மாயா ரூபம்—அர்ச். தமதிரித்துவ
பரம இரகசியம்—எட்டுநாள் பரவசம்—அக
த்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்—அர்ச்சி
யசிஷ்டவர்மீது ஜனங்கள் இருதயத்தில்
உண்டான பூஜித வணக்கம்—அடிக்கடி
திவ்வியசற்பிரசாதம் அருந்திவரும் வழக்
கம் அவரால் திரும்ப ஏற்பட்டது—தப
ரூயற்சியில் அநுபவித்தாள்—[illegible]
விமரிசை ... ...

5 'ஞான முயற்சிகள்' என்னும் அற்புத
நூல் ... ...

6 இஞ்ஞாசியார் மன்ரேசாவைவிட்டுப் புற
ப்பட்டது — அர்ச்சியசிஷ்டவர் தங்களை
விட்டுப் பிரிந்துபோவதை நினைத்து மன்
ரேசா ஊரார் பட்ட சிந்தாகுலம்—விசுவா
சம், நம்பிக்கை, தேவசிநேகம் என்னும்
இம்மூன்று புண்ணியங்களைத் தவிர வேறு
துணை ஆதாரம் வேண்டாமென்று தள்ளி
விடுகிறார்—பார்சேலோனு—இஸபேல் ரோ
சர் என்னும் சீமாட்டிக்கு அர்ச்சியசிஷ்ட
வர் அற்புதமாய் அறிவிக்கப்பட்டது—சந்
தேக நிவர்த்தி—உரோமை—உரோமையி
லிருந்து வெனீஸுக்குப் போகும் வழியில்
பட்ட அவஸ்தைகளும், சர்வேசுரன் அவ
ருக்களித்த விசேஷ ஆறுதல் சகாயங்களும்
—மார்க் அந்தோனியோ நித்திரையிற்
கேட்ட அற்புத குரற்சத்தம்—கப்பற்கார
ருடைய அயோக்கிய நடத்தையைக் கண்
டித்தது—கப்பற்காரருடைய சதி ஆலோ
சனை விழலாய் முடிந்தது—ஜெருசலேம்... 101

7 இஞ்ஞாசியார் ஜெருசலேமைவிட்டுப்
புறப்பட்டது—வேவுகாரனென்று பிடிக்
கப்பட்டது—சிறுவர்களுடன் இலத்தீன்
பாஷை படிக்க ஆரம்பிக்கிறார்—படிப்புக்கு
விக்கினமாக சாத்தான் செய்த தந்திரம்—
சீர்கேடாயிருந்த கன்னியர்கள் மடம் ஒன்
றை சீர்திருத்தியது—அதனால் அவருக்கு
நேர்ந்த உபத்திரவங்கள்—மிக்கேல் ரோ
திஸ்—ஜாண் பாஸ்கால் 117

8 அல்காலா—அங்கு அவர் நடத்திய தர்
மக்கிரிகைகள்—ஓர் வாலிபப் பிரபுவை நல்
வழி சேர்த்தது—இடையூறுகள்—வேத
விசாரணைக் கர்த்தாக்கள் அர்ச்சியசிஷ்டவ
ருக்கு அநுகூலமாய் செய்த தீர்ப்பு—சிறைக்
கூடத்துக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டது—
அதிசயிக்கத்தக்கதோர் சம்பவம்—அர்ச்.
பிரான்சீஸ்கு போர்ஜியார்—அநீத தீர்ப்பு—
சலமான்காவுக்கேகுதல் 133

9 சலமான்கா—அர்ச். சாமிநாதர்சபை மட
த்தில் விருந்துக்கழைக்கப்பட்டது—மடாதி
பதிக்கும் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கும் உண்
டான சம்பாஷணை—கடுஞ்சிறை—பாரீஸ்
பட்டணத்துக்கு பயணம்—கலிஸ்தோமுத
லியவர்கள் 150

அதி.	பொருள்.	பக்கம்.
10	பாரீஸ்நகர்—கலாசாலை—வீரத்தன்மையான பிறர் சிநேகக் கிரிகை—பற்பல துன்பங்கள்—அர்ச்சியசிஷ்டவர் தம் தமயனுக்கு எழுதிய நிருபம்—தேவ சாஸ்திரத்தில் அனைவாசி தேர்ந்தவன்—பிறர் ஆத்தும ஈடேற்றத்துக்காக அர்ச்சியசிஷ்டவர் பிரயோகித்துவந்த சுகிர்த உபாயங்கள்	161
11	சேசுசபையின் அஸ்திவாரம்.—அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய முதல் தோழர்கள்—முத். பாபர் இராயப்பர்—அவர் பட்ட சோதனைகள்—நமது இந்துதேசத்து அப்போஸ்தலராகிய அர்ச். பிரான்சீஸ்கு சவேரியார்—இஞ்ஞாசியாரை ஒருவன் இரகசியமாய்க் கொல்லத் தேடியது—சவேரியார் இஞ்ஞாசியாரைப்பற்றி தன் தமயனுக்கு எழுதிய கடிதம்—('Montmartre') என்னும் "வேதசாட்சிகள் மலைமேல்" நடந்த விசேஷம்—முதல் வார்த்தைப்பாடு—இஞ்ஞாசியார் தன் ஜென்ம நாட்டுக்குப் பயணப்படுதல்	178

இரண்டாம் பாகம்.

அதி.	பொருள்.	பக்கம்.
1	இஞ்ஞாசியார் பாரீஸ் நகரத்தைவிட்டு தமது ஜென்ம நாட்டுக்குப் புறப்பட்டது—அரிய தாழ்ச்சி—ஆஸ்பெய்ஷா [illegible]ஊரில் அவர் செய்த நன்மைகள்—புதுமைசெய்யும் வரம்—பொலோஞாவுக்குப் போகும் வழியில் நேர்ந்த பெரும் ஆபத்து—பொலோஞா—வெனிஸ்—டியேகோ ஹோஸஸ்	198
2	பாரீஸிலிருந்த அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய தோழர்கள் ஒன்பதுபேருடைய பிரயாணம்—அர்ச். சவேரியார் செய்த அருந்தவ முயற்சியும், தேவகிருபாகடாட்சத்தின் அற்புத சகாயமும்—பதிதமார்க்கத்தாலுண்டான அநீத கொடுமைகள்—தங்கள் அருமைத் தந்தையை திரும்பக் கண்ணோக்கிய மைந்தர்—தம் அருமை மைந்தரைத் திரும்ப கண்ணோக்கிய தந்தை—குருப்பட்டம்—ஏகாந்தசீவியத்தின் மேலுள்ள மிஞ்சிய பற்றுதலால் ரொதிரிகேஸ் சுவாமியார் பட்ட சோதனை...	209
3	பற்பல இடங்களுக்கு பிரிந்துபோகுதல்—உரோமாபுரிக்கருகில் அர்ச்சியசிஷ்டவர் கண்ட அருமையான அற்புத தரிசனம்—அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய ஞானப் புத்திரர்களில் முதல் முதல் பரலோகம் சென்றவர்—பிரிந்துபோனவர்கள் திரும்ப ஒன்றுகூடுதல்—கொடிய கலாபம்	224
4	சேசுசபை அர்ச். பாப்பானவருடைய அங்கீகாரம் பெற்று பிரசித்தமாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது—ரிபதனீரா—அவருடைய சுபாவ இலட்சணங்கள்—அவர் சேசுசபையில் உட்பட்டது—அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய நீடிய சாந்தமும், தயை தாட்சணியமும்	238
5	அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சேசுசபைக்கு 'ஜெனரல்' (General) என்று சொல்லப்படும் அதிபதி சிரேஷ்டராகத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டது—நியமச்சீட்டுகள்—கடைசி வார்த்தைப்பாடு—கொதூரியுஸ் சுவாமியார் மர	

அதி.	பொருள்.	பக்கம்.
	ணம்—அர்ச்சியசிஷ்டவர் செய்த ஞானோபதேசம்—அர்ச். சவேரியார் இந்துதேசத்துக்கு அப்போஸ்தலராகத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டது	252
6	அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சேசுசபை ஏற்பாட்டொழுங்குகளை எழுதிய முறை... ...	270
7	அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சேசுசபையில் தம் மக்களை நடத்திவந்த விதம்—சோதனைப்படுகிறவர்கள்மீது அவருக்குள்ள தயை தாட்சணியம்—விமரிசை நிறைந்த கண்டனை—சில்வேஸ்தர் சுவாமியார்—அர்ச்சியசிஷ்டவர் போதித்துக் கற்பித்துவந்த புத்திமனக்கீழ்ப்படிதல்—அவர்தாமே அதை உத்தமமாய் அநுசரித்து வந்தது—சம்பூரண சுயமன பரித்தியாகம்—லேய்னஸ் சுவாமியார்—ரிபதனீரா—அவர்செய்த முதற் பிரசங்கம்—ஞான சீவியத்தில் அவருக்கு நேர்ந்த பெரும் ஆபத்து.	297
8	அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய முதற்றோழர்களைப்பற்றிய சில வரலாறுகள்—சீமோன் ரொதிரிகேஸ் சுவாமியார்—சிலகாலம் அவரால் அர்ச்சியசிஷ்டவர் அடைந்த வியாகுலம்—முத். பாபர் இராயப்பர் இத்தாலியா, ஜெர்மானியா, இஸ்பாஞ்ஞியா, போர்த்துகால் முதலிய தேசங்களில்செய்த நன்மைகள்—அவருடைய பாக்கியமான மரணம்—அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு போர்ஜியார் சேசுசபையில் உட்பட்டது—ஐர்லாந்து தீவுக்கு அனுப்பப்பட்ட நற்றாதர்கள்—திரிதெந்து நகரில் கூடிய திருச்சபை சங்கம்—இந்து தேசத்து அப்போஸ்தலர் இருதயத்தில் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் மீதிருந்த வணக்க நேசம்—அப்போஸ்தலருடைய மரணம்...	338
9	தமது கையில் ஒப்புவிக்கப்பட்டவர்களை புண்ணிய சீவியத்தில் நடத்துவதில் அர்ச்சியசிஷ்டவரிடம் விளங்கிய அருமையான ஞான விவேகப் பெருந்தன்மை—சேசுசபையில் சிலுவை என்றும் உயர்த்தப்பட்டிருப்பது—பிரான்ஸ் தேசத்திலும் இஸ்பாஞ்ஞியா தேசத்திலும் சேசுசபைக்கு நேர்ந்த துன்பங்கள்—மெல்க்கியோர் கானோ—சோர்போன் சாஸ்திரிகள்—ரிபதனீரா சுவாமியார் பெல்ஜிய தேசத்துக்கு அனுப்பப்பட்டது—சேசுசபையாரில் சிலருக்கு திருச்சபையில் ஞான பிரபுத்வம் அளிக்கும்படி செய்யப்பட்ட பிரயத்தனங்கள்—அர்ச்சியசிஷ்டவர் இது விஷயத்தில் செய்து வந்த எதிர் பிரயத்தனங்கள்	376
10	தேவதோத்திரத்தை நாடி அர்ச்சியசிஷ்டவர் செய்த பரோபகாரப் பேருபகாரங்கள்—'உரோமன் காலேஜ்'—'ஜெர்மன் காலேஜ்'—கலாசாலைகள் விஷயமாய் நேர்ந்த துன்பங்கள்—பெர்நார்து ஒலிவியர்—பால்யர் பிரயோகிக்கும் புஸ்தகங்கள் விஷயத்தில் அர்ச்சியசிஷ்டவர் செய்துவந்த எச்சரிக்கை—அர்ச். மார்த்தம்மாள் அடைக்கலம்—மனந்திரும்பிய யூதர்களுக்காக ஏற்படுத்திய தர்மசாலை—ஜெருசலேம்—பலஸ்தீன்...	405
11	அர்ச். இஞ்ஞாசியாரிடத்தில் விளங்கின மகா ஆச்சரியமான தேவநேச ஒன்றிப்பு—ஆத்துமசோதனை—என்றும் தேவசந்நிதி	

அதி.	பொருள்.	பக்கம்
	யை சிந்தித்து ஜீவித்தல்—உத்தம தேவ சிநேகம் அடையும்படி அவர் உண்டுபண்ணி ஜெபித்துவந்த உன்னத ஜெபம்—முகத்தில் துலங்கிய அற்புத காந்தி—தேவநேச ஒன்றிப்பின் மகா ஆச்சரியமான ஓர் அந்தஸ்து—நேசக் கண்ணீர்—நாற்பதுநாள் ஞாபகக் குறிப்புகள்—அர்ச். தமதிரித்துவம்—தேவசிநேகமும் பிறர்சிநேகமும் ஒன்றுக்கொன்று உதவியாயிருத்தல்—பரலோக ஏக்கம்	
12	அந்தியகாலம்—முடிசூட்டல்	
13	அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியார் வழியாய்ச் சர்வேசுரன் செய்தருளிய அநேக புதுமைகளில் சிலவற்றின் வரலாறு.	
	அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியாருக்கு ஸ்தோத்திரமாக திருச்சபையால் நியமிக்கப்பட்ட பிரார்த்தனை ஜெபம்	
	அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியாரை நோக்கி வேறு ஜெபம்	
	விஷபேதி யகல அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியாரை நோக்கி ஜெபம்	
	இந்துதேசத்திலிருந்த அர்ச். பிரான்சீஸ்கு சவேரியார் உரோமையிலிருந்த தம் அருமைத் தந்தை அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியாரை உள்ளத்தில் சிந்தித்துசெய்த ஜெபம்	
	அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியார் பேரில் கீர்த்தனை	
	அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியாருடைய சரித்திரத்தின் பிரதான விஷயங்களின் தெய்திகள்.	

முதற்பாகம்.

1-ம் அதிகாரம்.

அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியார் பிறந்து வளர்ந்தது—அவரது சுபாவ இலட்சணங்கள்—பம்பலூனு கோட்டை மதில்மேல் காயப்பட்டநுபவித்த நெடுநாள் துன்பம்—இந்நாட்களில் தேவ அருட்பிரசாதம் அவர் ஆத்துமத்தில் நிறைவேற்றிய அற்புத மாற்றம்—அநேக வருஷகாலமாய் தம்மை ஆட்கொண்டிருந்த, வீண் பெருமை என்னும் உலகபாசபந்தனங்களை அறுத்தெறிந்து, தேவ நேசத்துக்கு தம்மைக் கையளிக்கிறார்.—அருமையான அதிர்ஷ்ட வரம்.

1491—1522.

அப்போஸ்தலராகிய அர்ச். சின்ன யாகப்பரால் ஞானதீட்சை பெற்று, அந்நாள்முதல் இந்நாள்வரைக்கும் சத்தியமறை அநுசாரத்தில் தளராது செழிப்புற்

ஓங்கி, பேர்போன அநேக அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள், மகாத்துமாக்கள், ஞான சாஸ்திரிகளுக்கு உறைவிடமாகிய இஸ்பாஞிய (Spain) தேசத்தின் வடமேற்குத் திசையில், பிஸ்கேயா (Biscay) குடாக்கடலையடுத்து, குயிபுஸ்கோவா (Guipuzcoa) என்னும் அழகிய மலைநாடொன்றிருக்கின்றது. விஸ்தீரணத்தில் சிறிதேயென்றாலும், நீர்வளமும், நிலவளமும், சுகவிர்த்திக்கு அநுகூலமான சீதோஷ்ணமும் நன்கமையப் பெற்று, மன்னுயிர் மேன்மேலும் பெருகிவாழும் சீமையாம். ஆங்காங்கு விருக்ஷங்கள் அடர்ந்த சோலைகளும், தோட்டந்துறவுகளும் யதேஷ்டமாயிருப்பதுமன்றி, இரும்பும் சலவைக் கற்களும் ஏராளமாய் விளைகின்றன. ஆனதால் விவசாயமும் கைத்தொழிலும் விர்த்திபெற்று வருகின்றது.

இவ்வழகிய நாட்டில், பிரனீஸ் மலையினது தென்சாரலில் அகன்ற ஓர் பள்ளத்தாக்கில் **ஆஸ்பெய்ஷா** (Azpeitia) என்னும் சிறு பட்டணத்துக்கு சற்றுத் துலையில், ஓடும் யூரோலா மலையருவிக் கருகாமையில் தலைமுறை தலைமுறையாய்க் கீர்த்திபெற்றிலங்கிய **லொயோலா** என்னும் உயர்ந்தகோத்திரத்தார் மாளிகையைக் காணலாம். இதுதான் சேசுசபையை ஸ்தாபித்தவரான **அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியார்** பிறந்த இடம். அக்காலத்தில் பற்பல கனி தரும் மரங்கள் நிறைந்த தோட்டங்களால் சூழப்பட்டிருந்த இம்மாளிகை, இப்போ அதைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருக்கும் சேசுசபைச் சுவாமிமாருடைய கலாசாலை ஒன்றின் கட்டடங்களுக்குள் பூஜிதமாய் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கின்றது.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், மேற்சொன்ன லொயோலா கோத்திரத்தவராகிய பெர்த்ராம் (Don Bertram Yanez de Añazy Loyola) என்னும் பிரபுவும், பால்து கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த அவரது செல்வ மனையாள் மரினா என்னும் மாது சிரோமணியும்(Doña Marina Saenz de Licouay Balda), புத்திர சந்தானப் பேறாக எட்டு ஆண் மக்களையும், ஐந்து பெண் மக்களையும் பெற்று, மேற்கூறிய மாளிகையில் பாக்கியமாய் வாழ்ந்திருந்தார்கள். ஆண் மக்களுள் எட்டாவதாகிய அர்ச். இஞ்ஞாசியார் கர்த்தர் பிறந்த 1491-ம் ஆண்டில் பிறந்தார்.

பிறந்த குழந்தைக்கு ஆஸ்பெய்ஷா பட்டணத்திலிருக்கும் அர்ச். செபஸ்தியார் கோவிலில் ஞானஸ்நானம் கொடுத்து இனிகோ (Iñigo) என்று பெயரிட்டார்கள். இந்நாமத்தை அர்ச்சியசிஷ்டவர் பிற்காலத்தில் இஞ்ஞாசியுஸ் * (Ignatius) என்பதாக மாற்றிக்கொண்டார். பூர்வீக திருச்சபையில் அந்தியோக்கியா பட்டணத்து மேற்றிராணியாராயிருந்து, 110-ம் ஆண்டில் வேதசாட்சிமுடி பெற்ற அர்ச். இஞ்ஞாசியார்மேல்

---

* அர்ச்சியசிஷ்டவர் எழுதிய கடிதங்கள் சிலதுகளில் இனிகோ (Iñigo அல்லது Yñigo) என்றும், சிலதுகளில் இஞ்ஞாசியுஸ் என்றும் கையொப்பம் இருக்கின்றது. இலத்தீன் பாஷையில் எழுதிய கடிதங்களிலெல்லாம் இஞ்ஞாசியுஸ் என்றும், 1546-ம் ஆண்டு மட்டும் அவர் இஸ்பாஞிய பாஷையில் எழுதிய கடிதங்கள் ஏறக்குறைய எல்லாவற்றிலும் இனிகோ என்றும் மற்றவைகளில் இஞ்ஞாசியோ (Ignacio) என்றும் இருக்கின்றது.

தமக்குள்ள விசேஷ பக்தியின் நிமித்தம் இப்பெயரைத் தெரிந்துகொண்டதாக, அர்ச்சியசிஷ்டவர் தமது ஞானப்புதல்வன் அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு போர்ஜியாருக்கு 1546-ம் ஆண்டு எழுதிய ஓர் கடிதத்தில் காணப்படுகின்றது.

லொயோலா இஞ்ஞாசியார் இன்னும் சிறுவனாயிருக்கும்போதே அவர் தாயார் மரீனம்மாள் மரணமானதாகத்தோன்றுகிறது. எனெனில் குழந்தைப்பருவமுதல் தக்கபிராயம்வருமட்டும், தன் பந்துவாகிய மரியா தேகுயெவரா என்னும், தேவ பக்தியில் சிறந்த ஓர் சீமாட்டி வீட்டில் அவர் வளர்ந்து வந்ததாக தெரியவருகின்றது.

தக்க பிராயமடைந்ததும் தன் பந்துவீட்டை விட்டு பெர்திநாந் தரசன் அரண்மனைக்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்கு சிலகாலம் மற்ற பிரபுமக்களோடு இவரும் ஒருவராய் அரசன் அருகிலிருந்து ஏவல் புரிந்துவந்தார். அங்க வடிவும், புத்திநுட்பமும், மேன் குணமும் உடைய பாலியன் லொயோலா அதிசீக்கிரம் யாவராலும் மேன்மையும் அன்பும் பாராட்டப்பட்டு வந்தார். ஆயினும் போர்முகத்தில் வீரசூரமாய் சமர்புரிந்து அரும்புகழ் அடையவேண்டுமென்னும் அவாப் பொங்கியிருந்த இவர் மனம், பிரயாசையற்ற அரண்மனை சுகசீவியத்தின்மீது பிரியங்கொள்ளவில்லை. இவரது பந்துவும், லொயோலா கோத்திரத்தின்மேல் வெகு அபிமானமுடையவருமான அந்தோனியோ மன்ரீக் என்னும் பிரபு, பெர்திநந்தரசனால் இஸ்பானிய தேசத்தோடு புதிதாய்ச் சேர்க்கப்பட்ட நவார் (Navarre) என்னும் நாட்டை அரசனுடைய பிரதிநிதியாக ஆண்டுவந்தார். புதிதாய்க் கைக்கொள்ளப்

பட்ட இந்நாடு இன்னும் போர்க்களமாகவேயிருந்தது. இஞ்ஞாசியார், சுமார் இருபத்தாறு பிராயமாயிருக்கும்போது, அரண்மனை சீவியத்தைவிட்டு நீங்கி, மேற்சொன்ன பிரபுவைச் சேர்ந்து, தன்னை சுத்தவீரனாக்குவதற்கு ஏற்ற பயிற்சிகள் யாவும் குறையின்றி கற்பிக்கப்பட்டு, அவைகளில் விரைவாய் தேர்ச்சியுமடைந்து வந்தார்.

மேலும், கௌரவக்குறைவான எண்ணம் யாதுமின்றி, அக்காலத்தில் சுத்தவீரர்களுக்குள் சாதாரணமாய் வழங்கிவந்ததுபோல், வீரசூரமான அரிய செயல்கள் செய்து, உன்னத பதவியிலிருந்த ஓர் உயர்குல மாதால் நன்குமதித்து புகழப்படவேண்டுமென்னும் பேராவலும் இதுசமயம் லொயோலா உள்ளத்தைக் கவர்ந்துகொண்டிருந்தது.

இவ்விதம் வீண் பெருமை என்னும் உலகமாய்கையில் மயங்கி, தேவ தாசர்களுடைய சுகிர்த நெறியின் ஒளியும் ஒழுக்கமும் குன்றி நின்ற அக்காலத்திலும், மனுஷ சுபாவத்தை கனப்படுத்தும் அயோக்கியமானதெதுவும் லொயோலா இஞ்ஞாசியாரிடத்தில் காணப்பட்டதில்லையென்பது திண்ணம். மேலும் சத்திய வேத விசுவாசமும், வேதாபிமானமும், தெய்வ பக்தியும் அக்காலத்திலே முதலாய் அவர் உள்ளத்தை ஆட்கொண்டிருந்ததென்பதற்கும் ஐயமேயில்லை. அர்ச். இராயப்பர்மேல் இவர் வைத்திருந்த விசேஷ பக்தியும், அவரை ஸ்துதித்து இவர் எழுதிய ஒரு நெடுங்காவியமும், வேறு சில சிறு செய்யுட்களும், மாத்திரமேயன்று இதற்கு அத்தாட்சி. யுத்தகாலத்தில் தேவாலயங்கள், சன்னியாசிகள், கன்னியர்கள்

கள், தேவாராதனைக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட மற்றும் ஸ்தலங்கள், வஸ்துக்கள் எதுவுக்கும் போர்வீரர்களால் அவசங்கை நேரிடாதபடி வெகு விழிப்பாயிருந்ததாகவும், ஓர் சமயம் சில துஷ்டர்கள் கையில் அகப்பட்டு, வெகு ஆபத்துக்குள்ளாயிருந்த ஒரு குருவானவருக்கு சனுவாகப் போய், அவ்வக்கிரமிகள் கையினின்று [illegible] விடுவித்ததாகவும் ஒருவர் எழுதிவைத்திருக்கிறார்.

தேவ அருட்பிரசாதத்தின் கதிர் இஞ்ஞாசியார் உள்ளத்தை மூடியிருந்த உலக மாய்கையை நீக்கி, அவர் மனதை முற்றும் மாற்றி, அவரிடத்தில் நிறைவேற்றிய அற்புத செயல்களை விரித்துரைக்குமுன், அவருடைய உருவத்தையும் சுபாவத் தன்மையையும் சொரூபமாய் எடுத்துக்காட்டும் சில விஷயங்களை இங்கு தொகுத்துரைப்பது நன்கென்றெண்ணுகிறோம்.

வளர்த்தியில் லொயோலா இஞ்ஞாசியார் நடுத்தரமான உயரமுடையவர். மிகச் சுறுசுறுப்பும், நன்றாய் வளைந்து துவண்டுகொடுத்து உடனே நேராய் நிமிரும் பிரம்புபோன்ற தேகக்கட்டும், தேக வலிமையும், எவ்வித பிரயாசை வருத்தத்துக்கும் பின்னிடாத மனோற்சாகமுமுடையவர். உயர்ந்து விரிந்த நெற்றியும், செவ்வையாய் வடிவமைந்த இலட்சணங்களுமுள்ள அவரது வதனம், மாதிரமாய் மலர்ந்து தெளிந்திருக்கும். அவர் கண்கள் எப்போதும் வெகு பிரகாசமாயிருக்கும். அவைகளில் அவர் அகத்தின் தன்மை பிரதிபிம்பத்தில் விளங்கினாற்போல் தோன்றும். நடை உடை பேச்சுகளில் வெகு திருத்தமும் நாகரீகமு

முடையவர். எது காரியத்தையும் புத்திசாலித்தனமாகவும் சமர்த்தாகவும் செய்வது அவருக்கியல்பாயிருக்கும். புத்திநுட்பம், சாதுரியம், நேர்மை, உண்மை, பெருந்தன்மை, எவ்விடைஞ்சலுக்கும் பின்தானாது கருதியதை ஊக்கமாய்த் தொடர்ந்து செல்லும் மனவலிமை, ஆண்மை இவையெல்லாம் சுபாவமாக அமையப் பெற்றிருந்தார். அருமையான வீரசூரச் செயல்கள் செய்து, பெரும் புகழும் பிரக்கியாதியும் அடைய வேண்டுமென்னும் பேராவல் ஒன்றே இச்சமயம் அவர் மனதைப் பிரதானமாய் ஆட்கொண்டு நடத்தி வந்தது. பூமி அதிர அடிபெயர்த்து வைத்து கம்பீரமாய் யுத்தத்துக்கேகும் துரகத்தின் மீதோ, அல்லது சிங்காரமாய் நடனம் செய்து பந்தயம் ஓடும் மட்டக்குதிரையின் மீதோ செவ்வையாய் வீற்றிருந்து பார்ப்போர் வியந்து கொண்டாட அவைகளை சாதுரிய சாமார்த்தியமாய் நடத்துவது அவருக்கு மகா ஆனந்தமாயிருக்கும். ஈனம், இழிவு என்று தமக்கு தோன்றுவதைத் துவேஷித்து தள்ளிவிடுவார்; மேன்மையுள்ளது, மகிமையானது என்று தோன்றுவதை ஆவலுடன் தேடிச்செய்வார். சிற்சில சமயங்களில் போர்வீரர்களுக்குள் கலகம் நேரிட்டபோது, தன் உயிருக்கு ஆபத்தாயிருந்தாலும், அதைப் பாராது, சிரமமெடுத்து அக்கலகங்களை அமர்த்தினர். வெகு மேட்டிமையும் உரோச குணமுமுடையவர் என்றாலும், தன் கோபத்தையடக்கி, தனக்கு இடர்செய்தவனை இலகுவில் மன்னித்துவிடுவார்.

இவ்வளவு மாட்சிமையான - இலட்சணங்களையுடைய இவ்வாத்துமா உலக வீண் மகிமையின் அடித்தி

யூத்தை உணர்ந்து நித்திய கடவுளின் திவ்விய நேச
த்துக்கு தன்னை முற்றும் கையளிக்கும் காலம் அடு
த்து வந்தது.

பெர்திநந்தரசன் சிங்காசனம் ஏறுமுன், இஸ்பா
ஞிய தேசத்தின் வடபாகமாகிய நவார் என்னும்
நாடு தனி இராச்சியமாய், தனி அரசனால் ஆளப்பட்டு
வந்தது. ஆனால் 1512-ம் ஆண்டு பெர்திநாந்தரசன்
இவ்விராச்சியத்தை மூன்றாம் ஜான் என்னும் அதன்
அரசன் கையிலிருந்து பிடுங்கி, தன் தேசத்தோடு
சேர்த்து, முன்னமே சொன்னதுபோல், தன் பெய
ரால் அதை ஆண்டுவரும்படி அந்தோனியோ மன்
ரீக் என்னும் பிரபுவை தேசாதிபதியாக நியமித்தார்.
சிங்காசனத்தைவிட்டுத் துரத்தப்பட்ட அரசனோவெ
ன்றால், பிராஞ்சுதேசத்தரசனை சரணமாக அடைந்து,
தான் இழந்துபோன இராச்சியத்தைத் திரும்ப கைப்ப
ற்றும்படி சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். 1516-ம்
ஆண்டு பெர்திநந்தரசன் காலமாகி, அவரது குமாரன்
ஐந்தாம் கார்லூஸ் என்னும் இளவரசன் தந்தையின்
சிங்காசனத்தில் ஏறியதும், இராச்சியம் பறிகொடுத்த
ஜான் இதுதான் சமயமென்று பிராஞ்சுக்காரர் உதவி
யால் படையெடுத்துவந்தார். ஆனால் அபஜெயமடை
ந்து திரும்ப வேண்டியதாயிற்று. ஆயினும் இஸ்பா
ஞிய தேசம் சில காலமாய் உட்கலகங்களால் பல
வீனப்பட்டு சிறுமை அடைந்திருப்பதை உணர்ந்து,
ஜான் என்பவருடைய சந்ததியாராகிய ஹென்ரி என்
பவர் திரும்பவும் பிராஞ்சுக்காரருடைய சகாயம்
பெற்று, அதிசீக்கிரம் நவார் நாட்டிலுள்ள பம்பலூனா
என்னும்பட்டணத்துக்கருகாமையில் வந்து முற்றுகை

போட ஆரம்பித்தார். யுத்தத்துக்கு வேண்டிய
படைகள் சேகரிப்பதற்காக தேசாதிபதி இவ்விட
த்தை விட்டுப்போகவேண்டியதாயிருந்தது. தான்
திரும்பிவருமட்டும் பட்டணத்தைக் காக்கும்படி
மற்ற சேனைத் தலைவர்களோடு லொயோலா இஞ்ஞா
சியாரையும் ஒருவராக இவர் நியமித்துப் போனதா
கத் தெரியவருகின்றது.

பட்டணத்தின் மதில்கள் அரை குறையாகக் கட்
டப்பட்டிருந்தன. பட்டணத்தைக் காக்க நிறுத்தப்
பட்டிருந்த இராணுவமோ வெகுகேவல ஸ்திதியிலிருந்
தது. பீரங்கி, துப்பாக்கி முதலிய யுத்தத் தளவாட
ங்களும் குறைவாகவேயிருந்தன. இதுவுமன்றி பட்
டணவாசிகளின் மனம் பெரும்பாலும் தங்களை முன்
ஆண்டுவந்த இராஜ வம்சத்தார் பக்கமாகவே சார்ந்தி
ருந்தது. பிராஞ்சுக்காரருக்கு பட்டணவாசலை உடனே
திறந்துவிட ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.
இதைக்கண்ட இஸ்பாஞிய இராணுவ உத்தியோகஸ்
தர்களில் பெரும்பான்மையோர் அவதைரியமடைந்து
பட்டணத்தைவிட்டு அகன்றுபோகத் தலைப்பட்டார்
கள். தேசாதிபதி திரும்பிவருமட்டும் எதிரிகளுக்குப்
பின்வாங்காமல், பட்டணத்தை எவ்விதமும் காத்து
நிற்கவேண்டுமென்னும் தீர்க்கெண்ணம்கொண்டிரு
ந்த லொயோலாவுடைய பெருந்தன்மைக்கு, இவர்க
ளுடைய நடத்தை சற்றும்பொருந்தவில்லை; இவர்கள்
நடத்தை சுத்தவீரர்களுக்கு தகாத கோழைத்தனமெ
ன்று, அதை தம் உள்ளத்தில் கண்டித்து துவேஷித்
தார். துவேஷித்து, தம்மோடு ஒருமனமாயிருந்த
சில வீரர்களோடு பம்பலூனா கோட்டையை அடை

ந்து, கோட்டைத் தலைவனையும் மற்றவர்களையும் உற்சாகப்படுத்தி, பகைவரிடத்தில் சமாதானம் கோருவதைவிட்டு, போர்முகத்தில் அவர்களை எதிர்த்து நிற்கும்படி தூண்டினார். சத்துருக்களோ கோட்டையைப் பலமாய் தாக்கி சண்டை தொடுத்தார்கள். இஞ்ஞாசியார் அஞ்சா நெஞ்சராய் கோட்டை மதில் மேல் நின்று, தமது வீராவேசத்தால் தம்கூட இருந்தவர்களுக்கும் துணிவு வருவித்து, சத்துருப் படையணிகள் அத்தனையும் எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார். மதில்கள் சன்னம் சன்னமாய் இடிபட்டு தகர்ந்து வீழ்ந்தன. லொயோலா வீரருடைய நெஞ்சத் துணிவு மாத்திரம் சற்றும் விழவில்லை. மனுமக்கள் அனைவரையும் நடுத்தீர்க்கும் நீதிபரராகிய நித்திய கடவுளை ஒரு நிமிஷம் உள்ளத்தில் தியானித்து, தம் ஆத்துமாவிடத்தில் கணக்கு கேட்டார். தன் பாவங்களுக்காக மனம் நொந்து, குருவானவர் சமீபத்தில் இல்லாததால், அருகில் நின்ற ஓர் போர்வீரரிடத்தில் அவைகளை வெளிப்படுத்தி,* சர்வேசுரனைப் பார்த்து பொறுத்தல் கேட்டார். அதன்பின், கதறி முழங்கும் [illegible]

* சத்திய விசுவாசம் ஸ்திரமாய் இருதயத்தில் பதியப்பெற்றிருந்த அக்காலத்துக் கிறீஸ்துவப் போர்வீரர்களுள் பலர், போர்க்களத்தில் மரணம் எதிர் நிற்கும்போது, குருக்கள் அருகிலில்லாவிடில், தங்கள் தோழர்களுடன் பாவ அறிக்கை செய்துகொள்ளுவார்கள். இப்படி பாவ அறிக்கையிடுவது உள்ளாந்த மனஸ்தாபத்துக்கு அநுகூலமும் அடையாளமுமான ஓர் தபக்கிரியையேயன்றி, பச்சாத்தாபம், பாவசங்கீர்த்தனமென்று சொல்லப்படுகிற தேவத்திரவிய அநுமானமல்லவென்றறிக.

போல், மேன்மேலும் அதிக வீராவேசமாய் பகைவரை எதிர்த்து நின்றார். ஆனால் சத்துருக்கள் பிரயோகித்த பீரங்கிக்குண்டு ஒன்றுபட்டு, ஒரு கால் முறிந்து, மறுகால் வெகுவாய் காயப்பட்டு கீழே விழுந்தார். இவர் விழவே கோட்டையைக் காத்து நின்ற இஸ்பானிய இராணுவத்தார் தைரியமும் வீழ்ந்துபோயிற்று. கோட்டையை பிராஞ்சுக்காரருக்கு கையளித்தார்கள். இது சம்பவித்த 1521-ம் ௵ மே-௴ 20-ம் தேதியாகிய அன்றுதானே, பிராஞ்சு சேனை கோட்டைக்குள் பிரவேசம்செய்து எல்லாம் கைவசப்படுத்தின.

ஜெயங்கொண்ட பிராஞ்சுக்காரர் இஞ்ஞாசியாரை யுத்தத்தில் அகப்பட்ட ஓர் கைதியைப்போல் நடத்தவில்லை. அவரிடம் விளங்கிய, அஞ்சா தைரியத்தையும், மன ஊக்கத்தையும் கண்டு, ஏற்கனவே அவரைப் புகழ்ந்து பாராட்டிவந்த இவர்கள், அவர் காயங்களைக் கட்டி, வெ[illegible] மரியாதையோடு இருவாரமாக அவருக்கு தங்களாலான சிகிச்சையெல்லாம் செய்தனர். இராணுவ உத்தியோகஸ்தர்களும் அடிக்கடி அவரைச் சந்தித்து, அவருடைய சுகக்ஷேமங்களை வினவி உபசரித்து வருவார்கள். இஞ்ஞாசியாரோ காயங்களால் வெகு நோவுற்று படுத்த படுக்கையாயிருந்தாலும், அவர்களைக் கண்டதும் முகம் மலர்ந்து, அவர்களுடன் உற்சாகமாய் வார்த்தையாடுவார்; அவர்களை விட்டுப் பிரியும் நாள் வந்தபோது, தன் வாள் கேடயம், தலைச்சீரா முதலியவைகளைத் தமது ஞாபகக்குறியாக அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். சுமார் இரண்டு வாரமானபின்

ஓர் சிவிகையில் பதனமாய் லொயோலா மாளிகைக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டார்.

தந்தை பெர்த்ராம் பிரபு காலமாகி, தமையன் மார்த்தின் கார்சியா (Don Martin Garcia de Loyola) என்பவர், கோத்திரத்தின் தலைவராய் குடும்பசகிதமாய் லொயோலா மாளிகையில் வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்தார். இவர் தன் தம்பியின் காயங்களைப் பரிசோதித்து சிகிச்சை செய்யும்படி இரண வைத்தியர்கள் பலரை தீவிரமாய் வரவழைத்தார்.

பிரயாணத்தாலுண்டான உலைவினாலேயோ, அல்லது பிராஞ்சு இராணுவத்தில் காயங்களைக் கட்டியபோது நேர்ந்த ஏதோ பிசகினாலேயோ என்னமோ, முறிபட்ட எலும்பு செவ்வையாய்ப் பொருந்தவில்லையென்று காணப்பட்டது. திரும்ப அவ்வெலும்பை ஒடித்து, வேறு சிகிச்சை செய்தாலன்றி, மற்றப்படி இவ்வாலிபப் போர்வீரர் ஜீவபரியந்தம் முடவராயிருக்கும்படி நேரிடுமென இரண வைத்தியர்கள் கூறினார்கள். ஜீவபரியந்தம் முடவராயிருக்கவா! உலகின்கண் மிக்க கீர்த்திபெற்றிலங்கவேண்டுமென்னும் அவாமேலிட்டிருந்த இவ்வாலிபப் பிரபு இக்குறையை எங்ஙனம் சகிப்பர்! ஆனால் முறிவுபட்டு பொருந்தின எலும்பை செவ்வையாய்ப் பொருந்தச் செய்யும்படி, அதைத் திரும்பப் பலவந்தமாய் ஒடிப்பதென்றால் அற்ப சொற்பமான வாதையல்லவே! மகா கொடிய உபாதையாச்சே! என்றாலும், எதுவிஷயத்திலும் மனவலிமைகுன்றாத இஞ்ஞாசியார் சற்றுந் திகையாமல் அதற்குடன்பட்டார். ஆனால் முன்னமே போர்முகத்தில்

பட்ட காயங்களால் வெகு பலவீனப்பட்டு மெலிவுற்றிருந்த அவர் சரீரம் நவமான இக்கொடிய உபாதையை எவ்விதம் தாளக்கூடும்! வேதனை மிகுதியால் அகோர சுரங்கண்டது. ஊணுறக்கம் குறைந்து பலவீனம் அதிகரித்தது. மரணம் அணுகிவந்ததாகக் காணப்பட்டது. அர்ச். இராயப்பர் சின்னப்பர் திருநாளுக்கு முந்தினநாளன்று, சுரம் சற்றும் தணியாமல், அவஸ்தையானார். கடைசித் தேவத்திரவிய அநுமானங்கள் வேண்டுமென்று கேட்டு அவைகளைப் பெற்று அமரிக்கையாய் மரணத்துக்கு எதிர்பார்த்திருந்தார். நடுச்சாமத்துக்குள் நோயாளியின் ஸ்திதியில் அநுகூலமான மாற்றம் ஏதேனும் கண்டாலன்றி, மரணம் நிச்சயமென வைத்தியர்களும் தீர்த்தார்கள்.

நடுச்சாமத்துக்குள் மெய்யாகவே ஓர் மாற்றம் நேரிட்டது. ஆனால் வைத்தியர்கள் யூகித்த மாதிரியான மாற்றமன்று. அப்போஸ்தலர்களுக்குத் தலைவரான அர்ச். இராயப்பர் தமது பக்தனுக்கு அன்றிரவில் தரிசனையாகி, அவர் மனதைத் தேற்றி அவருக்கு சீக்கிரம் ஆரோக்கியம் உண்டாகுமென்று வாக்களித்தார். அதுமுதல் வியாதிஸ்தருடைய நிலைமை மேன்மேலும் சீர்பட்டு, பலவீனம் நீங்கி, காயங்களும் அதிசீக்கிரம் குணமாயின.

ஆபத்து நீங்கி சொஸ்தமடைந்தார், நிசந்தான். ஆனால் அவர் காலிலிருந்த ஊனம் இன்னும் முழுதும் நீங்கவில்லை. முறிந்த எலும்பு இன்னும் செவ்வையாய்ப் பொருந்தாமல், ஒருபாகம் முழங்காலுக்குக் கீழ் சற்றே பிதுங்கிக்கொண்டிருந்தமையால், ஒரு கால்

டூறு காலைவிட சற்று குறுகியதாயிருந்தது. ஆனதால் நடக்கும்போது கொஞ்சம் நொண்டி நொண்டி நடக்கும்படி நேரிட்டது. தன் அங்கவடிவைப் பெரிதாய் மதித்திருந்த ஓர் உயர்குல வாலிபர், இப்போ அவ்வங்க வடிவு சீர்குலைந்து, நாலுபேர்முன் நொண்டி நொண்டி நடக்கும்படியாச்சுதே! இந்த நிர்ப்பாக்கியத்துக்கு யாதோர் பரிகாரமில்லையா? "குணமான காயத்தைத் திரும்பத் திறந்து, பிதுங்கியிருக்கும் எலும்பை அறுத்தெடுத்தால் ஒருவேளை முடம் நீங்கக்கூடும். ஆனால் அவ்விதம் செய்வதால், முன்னிலும் எண்மடங்கு அதிகக் கொடிய உபாதனைக்குள்ளாக வேண்டியிருக்கும்" என, வைத்தியர்கள் எச்சரித்துச் சொன்னார்கள். தாமதமின்றி அவ்விதமே செய்ய இஞ்ஞாசியார் அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தினார். வைத்தியர்கள் கையில் கருவியெடுத்து எலும்பை நறுக்குவதில் முயற்சியாயிருந்த அக்கொடிய நேரமெல்லாம், யாராகிலும் தம்மைப் பிடிக்கவாவது கட்டவாவது இஞ்ஞாசியார் சம்மதித்தவரல்ல. நினைக்க முதலாய் பயங்கரமான இவ்வபூர்வ உபாதனையை, சற்றும் அசையாமல், கண்முதலாய் சிமிட்டாமல் சகித்துக்கொண்டார். இதோடு இம்சை முடியவில்லை. வலது கால் இன்னும் இடது காலைவிட குறுகியதாய் இருப்பதைக்கண்டு, ஓர்வகை இருப்பு யந்திரத்தைப் பிரயோகித்து, பலநாள் தினசரி அதை பலவந்தமாய் இழுத்துவிடப் பிரயாசப்பட்டார்கள். இவ்வாதனைக்கும் லொயோலா பின்வாங்கவில்லை. ஆயினும் இத்தனை பாடுகளால் வந்த பலன் சொற்பமே, ஆயுள் நாளெல்லாம் இஞ்ஞாசியாருடைய வலதுகால் இடது

காலைவிட சற்று குறுகியதாகவேயிருந்தது; நடக்கும்போதும் கிஞ்சித்து தாங்கி தாங்கியே நடக்கவேண்டியிருந்தது. "ஐயோ! வீண் பெருமைக்காக, ஓர் வேதசாட்சியின் உபாதனைகளை அநுபவிக்கலானேனே" என்று அர்ச்சியசிஷ்டவர் பிற்காலத்தில் மனம் நொந்து புலம்புவார். ஆனால் "வீண் பெருமைக்காக இத்தனை வாதைகளை மனப்பூரணமாய்க் கையேற்றுக்கொண்ட நான், சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்துக்காகவும், ஆத்துமாக்கள் இரட்சண்ணியத்துக்காகவும், இவைகளிலும் அதிக நிர்ப்பந்தங்கள் அநுபவிக்க வேண்டாமோ" என்று சிலுவையின் பாதையில் அதிமிக உற்சாகமாய் நடந்துவருவார்.

சுவேச்சையாய் தான் வருவித்துக்கொண்ட இந்நூதன நோவுகளால், இஞ்ஞாசியார் நெடுநாளாய் படுத்தபடுக்கையாயிருக்கும்படி நேரிட்டது. இந்நாட்களை அவர் போக்கினதெவ்விதம்? தனிமையாயிருந்த நெடுநேரங்களில் அவர் சிந்தனைகள் சென்றவாறென்ன? அவர் சிந்தனைகள் முன்போல் உலகபோக்காகவே சென்றன. அவர் மனதைக்கவர்ந்திருந்த உயர்குல் மாதின் கண் பிரியப்படுவதற்கு சிறந்த வழியாதென யூகிப்பதில் வெகுநேரம் மனமுயற்சியாய் இருப்பார். ஏற்கனவே தாம் போர்க்கோலமணிந்து, மகா சாதுரிய சாமார்த்தியமாய் துரகத்தைநடத்தி யுத்தத்துக்கேகுவதுபோலவும், ஏற்கனவே யுத்தஞ்செய்து சத்துருவை வென்று வெற்றிக்கொடி கையிலேந்தி நிற்பதுபோலவும், இவருக்கு நிகரான வீரன் இவ்வையகத்தில் யாவன் என சகலரும் ஆர்ப்பரித்து தம்மை மெச்சிக் கொண்டாடுவதுபோலவும், இக்கோலமாய்

மேற்சொன்ன உயர்குல மாது சமூகம் செல்ல, அவள் மனமகிழ்ந்து தமது வீரசூரத்தனத்தை வியந்து பாராட்டுவதுபோலவும், உருபிகர சக்தியால் சிந்தையில் வருணித்து நெடுநேரம் மனோராஜ்யஞ் செய்வார். அர்ச். இராயப்பர் அவருக்குத் தரிசனையானது, தேவ அருட்பிரசாதத்தின் அருணோதயம்போலிருந்ததென்றாலும், இஞ்ஞாசியார் உள்ளத்தை மூடியிருந்த உலக மாய்கை அதனால் கலைந்து நீங்கவில்லை. இத்தரிசனமும் அதனாலுண்டான அற்புத ஆரோக்கியமும் சர்வேசுரன் தமக்குச் செய்த ஓர் விசேஷ சகாயமென்றெண்ணி, அதற்காக நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரம் செய்துவந்தார். ஆனால் இலௌகீக சிந்தனைகளை மாய்த்து, தேவதாசர்களுடைய சுகிர்த சீவியத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணம், அவர் உள்ளத்தில் இன்னும் உதயமாகவில்லை.

ஆயினும், வல்லவன் கையில் புல்லும் ஆயுதமென, பரலோக காட்சியாலும் திரும்பாத இஞ்ஞாசியார் மனதை, மனிதர் புத்திக்கு அற்பமாய்த் தோன்றும் வேறோர்வகையால் திருப்ப சர்வ வல்லபர் திருவுளமானார். மனோராஜ்யம் செய்து சலித்து ஓய்ந்த நேரத்தைப்போக்க, சுத்தவீரர்களை மேன்மைபாராட்டி எழுதப்பட்டிருக்கும் விசித்திர விருத்தாந்தங்கள் அடங்கிய சில கட்டுக்கதைப் புத்தகங்கள் கொண்டுவரும்படி கேட்டார். எவ்வித சம்பத்தும் வைபவமும் நிறைந்த அம்மாளிகையில் ஏதோ தெய்வச்செயலாய், இப்புத்தகங்கள் இத்தருணம் கிடையாமற் போயின. அவைகளுக்குப் பதிலாக, கர்த்தூசிய சபையைச் சேர்ந்த லுடோல்ப் (Ludolph) என்பவரால் எழுதப்பட்டு

சேசுக்கிறீஸ்துநாதருடைய திருச்சரித்திரமும், அர்ச்சியசிஷ்டவர்களுடைய விருத்தாந்தங்களை எடுத்துக்கூறிய வேறோர் பிரபந்தமும் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள்.

துவக்கத்தில் நேரப்போக்குக்கென்று அவைகளைத் திறந்துவாசித்தார். ஆனால் வாசிக்க வாசிக்க வாசகப்பொருளில் பிரியங்கொண்டார். அவ்ர் இருதயம் அவருக்குள் பற்றியெரியத் துவக்கினது. மனதில் வேறுநினைவுகள், வேறுபற்றுதல்கள் உற்பத்தியாயின. ஒருநேரம் தொடர்ந்து வாசிப்பார். மறுநேரம் வாசிப்பதை நிறுத்தி, வாசித்த விஷயங்களை ஞாபகப்படுத்தி சிந்தனை செய்வார். தேவதாசர்கள் தேவசிநேகத்தால் தூண்டப்பட்டு இயற்றிய அருந் தவங்களையும், வீரத்தன்மையான வேறு ஞானக்கிருத்தியங்களையும் மனதில் தியானித்து ஆச்சரியமுற்று தம் ஆத்துமாவோடு வார்த்தையாடுவார். "அர்ச். (ஐந்துகாய) பிரான்சீஸ்கு செய்ததை நானும் ஏன் செய்யக்கூடாது? அர்ச். சாமிநாதனைப்போல் நானும் ஏன் நடக்கக்கூடாது?" எனப் பலவாறாய்த் தன்னைத்தானே வினவிக் கேட்பார். ஆகிலும் சமயத்துக்குச் சமயம் அவரை அறியாமல் உலக சம்பந்தமான பழையசிந்தனைகள் வந்து குறுக்கிட, புதிதாய் உதயமான ஞானச்சிந்தனைகளை மறந்து, முன்போல் மனோராஜ்யம் செய்வார். இவ்விதம் லொயோலா மனம், ஓர் சமயம் சர்வேசுரனுடைய பரிசுத்த சிநேகத்தையும, ஓர் சமயம் உலக வீண் பெருமையையும் நாடிய சிந்தனைகளில் ஊசலாடி வந்தது. என்றாலும், இவ்விருவகை சிந்தனைகளால் அவர்

ஆத்துமாவில் உண்டான ஓர் வேற்றுமை வர வர அதிக துலக்கமாய் அவர் புத்தியில் பட்டது.

உலக வீண்பெருமையை நாடிய சிந்தனைகள்,—அவைகள் அவர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்திருக்கும் சமயங்களில் வெகு இன்பத்தைப் பயக்கினதென்றாலும், அவைகள் தளர்ந்து அகன்றபின், அவர் ஆத்துமா கோடைவெயிலும் கொள்ளைக்காற்றும் அடித்துப் பாழான நிலம்போல், காய்ந்து வறண்டு, திருப்தியற்று, அமைதியற்று, சலிப்பும், சஞ்சலமும், ஏக்கமும் மிஞ்சியிருக்கும். சர்வேசுரனை நாடிய சிந்தனைகளோவெனில்,—அவைகள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்திருக்கும் சமயங்களில் மாத்திரமேயன்று, அவைகள் அகன்றபின்பும் கூட, ஆத்துமா சமாதானத்தில் அமர்ந்து வாக்குக் கெட்டாத ஞான ஆறுதலும், பேரின்ப[illegible] மகிழ்ச்சியுற்றிருக்கும். இவ்விசேஷத்தை இஞ்ஞாசியார் ஓர்நாள் கூர்ந்து கவனித்து அதில் புத்தியை நிறுத்தி சிந்திக்கலானார். "அவர்களுடைய கனிகளைக் கொண்டு அவர்களை அறிவீர்கள்" என்ற திவ்விய சுதன் வாக்கியப்படி, இஞ்ஞாசியார் தம் ஆத்துமாவில் உண்டான இவ்வேற்றுமையைக்கொண்டு, அதற்குக் காரணமான மேற்சொன்ன இருவகை சிந்தனைகளின் தன்மையைப் பகுத்தறிய முயன்றார். ஒருவகை சிந்தனை மனமடிவையும், மறுவகை சிந்தனை மனமகிழ்வையும் பயக்குவானேன் என்று தன்னைத்தானே வினவிக்கேட்டார். தேவவரப்பிரசாதத்தின் அனுக்கிரகக் கதிரும் அவர் புத்தியில் சுவாலித்து ஞானத் தெளிவைக் கொடுக்கவே, முன் இன்பத்தைத் தந்து பின் மன இருளையும் சஞ்சலத்தையும் விளைவிக்கும்

இலௌகீக சிந்தனைகள் அந்தகாரத்தில் அரசாளும் கெட்ட அரூபியின் மாய்கையால் வருகின்றவைகள் எனவும்; முன்னும் பின்னும் மனதில் ஞானப்பிரகாசத்தையும், ஞான ஆறுதலையும் தரும் பரலோக சிந்தனைகளோ, சமாதானத்தின் அரசனாகிய சர்வேசுரனுடைய திவ்விய இஸ்பிரீத்துவால் வருகின்றவைகள் எனவும் துலக்கமாய் அறிந்துகொண்டார். இச்சத்தியம் அவர் புத்தியின் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டதும், நெடுநேரம் மயக்கங்கொண்டிருந்தவன் மயக்கம் தெளிந்தெழுந்திருப்பதுபோல், லொயோலா இஞ்ஞாசியாரும் தம் ஆத்துமத்திலிருந்த மயக்கம் தெளிந்து, புது சீவியங் கொண்டெழுந்தார். இச்சத்தியத்தைக்கொண்டு, திவ்விய இஸ்பிரீத்துவானவர் தமது ஞானப்பிரகாசக் கதிர்களை அவர் உள்ளத்தில் பொழியவிடவே பல வருஷகாலமாய் மகா மேன்மையானவைகளாகத் தோன்றி அவர் சிந்தையில் குடிகொண்டிருந்த பழைய நினைவுகளும், ஆசைகளும், இப்போ மகா நிசிதமானவைகளாகக் காணப்பட்டன. அர்ச்சியசிஷ்டவர்களைப் பின்சென்று சர்வேசுரனுக்கு ஊழியஞ்செய்வதே மெய்யான மகிமையென அவருக்கு நன்றாய்த் தோன்றியது. முந்தின சீவியத்தை வெறுத்துத் தள்ளி இப்புது சீவியத்தைக் கைக்கொண்டு நடக்க ஆசையும் அவர் மனதில் நாளுக்குநாள் அதிகரித்து வந்தது.

ஆயினும் சர்வேசுரனுக்குத் தன்னை முழுதும் கையளிக்குமுன், இஞ்ஞாசியார் தன்னோடுதானே யுத்தம் செய்து வெற்றியடையவேண்டியிருந்தது. தேவ வல்லமையின் ஓர் விசேஷ புதுமையாலன்றி, மற்றப்படி

மல வருஷகாலமாய் தன்னை ஆட்கொண்டிருந்த உலக பாச பந்தனங்களை திடீரென்று ஒரு க்ஷணத்தில் அறுத்தெறிவதென்றால் சாத்தியப்படுமா? மேலும் மனுக்குலத்தின் ஜென்ம சத்துருவாகிய நரக சர்ப்பம் இதுசமயம் சும்மாவாயிருக்கும்! "உலகத்தைத் துறந்து தபக்கோலம் பூண்டால் மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? பம்பலூனு கோட்டையை சத்துருக்கள் கைப்பற்றிக்கொண்டதால், நாலுபேர்முன் தலைநிமிர்ந்து நடமாட வெட்கப்பட்டு, திடீரென்று ஏதோ பக்தி மிகுந்தவன்போல் தபசியாகிவிட்டான் என்று சொல்லமாட்டார்களா?" என்னும் பலவித நினைவுகள் அவர் மனதை அலைக்கழிக்கத் தலைப்பட்டன. ஆனால் படையணியில் மனஊக்கம் தளராத போர்வீரர், இந்த ஞான யுத்தத்திலும் திடமாய்ப் போர்புரிந்து ஜெயம் கொண்டார். பழைய சிந்தனை ஆசைகளையெல்லாம் பற்றற அறுத்து நீக்கினார். சர்வேசுரனுக்குத் தன்னை முழுதும் மனப்பூர்வமாய்க் கையளித்து, பிரயாணம் செய்வதற்கு வேண்டிய பலன் வந்ததும், உலகத்தைத் துறந்துவிடுவதாகத் தீர்மானம் செய்தார். அன்று முதல் அவர் மனம் தேவ தோத்திரத்திலும் அவைகளைச் சிந்திப்பதிலும் ஜெபிப்பதிலும் நிலைவரம்பெற்றது.

துறவறத்தில் எவ்வகையான ஜீவியத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று அவருக்கு இன்னும் திட்டமாய்த் தெரியவில்லை. மனுக்குலத்தை மீட்கும்பொருட்டு மனுஷாவதாரமெடுத்து, சிலுவையில் உயிர்விட்ட இயேசுவின்மேலுள்ள நேசப்பெருக்கத்தால், அவர் எண்-

ணம் ஜெருசலேம் பட்டணத்தை நோக்கிச் சென்றது. சௌக்கியம் வந்ததும், அவ்விடத்துக்கு திரு யாத்திரையாய்ப் போகவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். தன் பாவங்களை நினைத்து பட்ட மனஸ்தாபத்தாலும், அதிலும் அதிகமாய் தேவசிநேகத்துக்காக வீரத்தன்மையான கிரிகைகள் செய்யவேண்டுமென்னும் ஆசையாலும், கடின தவம்செய்து, தன் சரீரத்தை உபாதித்து, உலகத்தின்கண் மறைந்திருக்க ஆவலுற்றிருந்தார். ஏற்கனவே கசையால் தம்மை அடித்துக்கொள்ளத் துவக்கியிருந்தார். அருந்தவப் பிரியத்தால், அவர் மனம் கர்த்தூசியர் சபையை நாடிச்சென்றது. திருயாத்திரை போய் வந்ததும் அதில் உட்பட எண்ணமும் கொண்டிருந்தார். ஆனால் தமது ஏகசுதன் சேசுவின் திருநாமத்தை விருதாகக்கொண்டு, பதிதமார்க்கங்களாலும், மற்றும் பல மாய்கைகளாலும் மனுக்குலத்தைக் கெடுக்கத்தேடும் நரக சர்ப்பத்தோடு போராடும் ஞானப்படையணியாக திருச்சபையில் சன்னியாச சபை ஒன்று நவமாய் ஸ்தாபிப்பதற்கு லோயோலா இஞ்ஞாசியாரை நித்தியகாலமாய்த் தெரிந்துகொண்ட சர்வேசுரன், அவர் கர்த்தூசியர் சபையில் உட்படத் திருவுளமாகவில்லை. ஆயினும் ஜீவியபரியந்தம் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் கர்த்தூசியர் சபைமேல் வெகு அன்பு வைத்திருந்தார். இந்நாள்மட்டும் அர்ச். புருனோ (St. Bruno) வுடைய மக்களும், அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய மக்களும் அன்னியோன்னிய நேசம் பாராட்டி வருகிறார்கள்.

இஞ்ஞாசியார் இவ்வித எண்ணமுற்றிருக்கையில் ஓர் விசேஷம் சம்பவித்தது. ஓர் இராத்திரி அறையி

விருந்த தேவமாதாவின் படமுன் முழந்தாளிட்டு வெகு உருக்க நேசத்தோடு அக்கன்னித்தாயின் கரங்களில், தன்னை சேசுநாதர் சுவாமிக்கு முழுதும் காணிக்கையாக ஒப்புக்கொடுத்து, ஜெபித்துக்கொண்டிருந்த போது, திடமான மாளிகை எங்கும் பலமான ஓர் அதிர்ச்சி உண்டாயிற்று. அதனால் அறையின் பலகணிக் கண்ணாடிகள் உடைந்துபோயின. சுவரிலும் ஓர் பிளப்பு உண்டாகி, இந்நாள்மட்டும் இவ்விசேஷத்துக்கு அத்தாட்சியாயிருக்கின்றது. இது இயற்கையான பூக்கம்பத்தால் நிகழ்ந்ததென்று சொல்ல இடமில்லை. ஏனெனில் லொயோலா மாளிகை ஒன்று தவிர வேறெவ்விடத்திலும் அன்று இவ்வதிர்ச்சி உண்டாகவில்லை. இஞ்ஞாசியார் செலுத்திய காணிக்கை தேவமாதாவுக்கு உகந்ததென்று காண்பிக்கும் ஓர் அடையாளமாக, தேவ திருவுளத்தின் அற்புத செயலால் இது சம்பவித்ததா? அல்லது விழுந்து வெகுளிகொண்ட நரகப்பேயினங்களின் வீண் வெருட்டுதலா இது? நிச்சயமாய்த் தெரியவில்லை. எப்படியிருந்தாலும், இவ்வதிர்ச்சியால், லொயோலர் மனம் தன் தீர்மானத்தில் முன்னிலும் அதிக உறுதியடைந்ததேயன்றி, சற்றும் அதிர்ந்து நடுங்கவில்லை.

மெல்லிய புஷ்பம்போன்ற கற்பு என்னும் சிறந்த புண்ணியம் ஒருபோதும் வாடாது காப்பாற்றுதல் கூடுமாயிருக்குமோ, என்னமோவென்று இஞ்ஞாசியார் இது சமயம் சற்று அச்சமுற்று, அமலோற்பவக் கன்னிகையின் சகாயத்தைக் கெஞ்சி மன்றாடி வந்ததாகத் தோன்றுகின்றது. பரிசுத்த கன்னிகையோவெனில்

இது விஷயத்தில் அவருக்கு மகா அருமையான ஓர் வரம் பெற்றுக்கொடுக்கக் கிருபை புரிந்தாள். ஓர் நாள் இரவில் இஞ்ஞாசியார் வழக்கம்போல் ஜெபம் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, அமலோற்பவ மாதா திருக்குழந்தையை கையிலேந்திய மாதிரியாய் அவருக்குத் தரிசனையானாள். தரிசனையான மாதா திருவாய் மலர்ந்து பேசவில்லை. ஆனால் தாயின் அத்தியந்த அன்பு நேசத்தோடு தமது தாசனை சற்றுப் பொழுது கண்ணுற்று நின்றாள். திவ்விய குழந்தை சேசுவும் அவரை அளவற்ற அன்புடன் கடாட்சித்தார். ஆ! கருணை பொழியும் அத்திரு நேத்திரங்களின் தன்மையை என்னென்று சொல்லலாம்! பரிசுத்த சோதிமயமான காட்சியை இஞ்ஞாசியார் கண் குளிரப் பார்த்தார். தூய தேவசிநேகப் பெருக்கத்தால் இருதயம் தாவித்துடிக்க, ஒப்பில்லா அழகு சோபனம்வாய்ந்த அவ்விருவதனங்களையும் கூர்ந்து நோக்கினார். நோக்கவே, அவர் மனத்தின் கண் முன்னில்லா ஞானப்பிரகாசம் அடைந்தது. பரலோக இராக்கினியையும், அவதரித்த திருச்சுதனையும் தரிசித்த கண்களுக்கு, அவைகளை முன் கவர்ந்திருந்த இகலோக சௌந்தரியமெல்லாம் அந்தப்பிழையாகத் தோன்றின. ஆதாமின் மக்களை சாதாரணமாய் அலைக்கழித்து சிந்தை குலையச்செய்யும் ஐம்புல மாய்கை அன்றே அவரைவிட்டு அகன்று நீங்கினது. அன்றுமுதல் ஆயுள்காலமெல்லாம், கற்பு என்கிற புண்ணியத்தில் ஓர் அசரீரியைப்போல் இருக்கும் உன்னத வரம்,— மகா அருமையான அதிர்ஷ்ட வரம்பெற்றார்.

இத்தரிசனத்துக்குப் பின் இஞ்ஞாசியார் பரலோக ஏக்கம் கொண்டவர்போல், நட்சத்திரங்கள் துலக்கமாய்ப் பிரகாசிக்கும் இராக்காலங்களில், வானத்தை ஏறெடுத்து பார்த்த பார்வையாய் நெடுநேரமிருப்பார்.

பிரயாணம் செய்வதற்கு வேண்டிய பலம் வருமட்டும், அடிக்கடி ஆத்துமசோதனை செய்து தம் குற்றங் குறைகளுக்காக மனஸ்தாபப்படுவதிலும், ஜெபத்திலும், ஞானவாசகத்திலும், சமயம் கிடைக்கும்போது ஞானக் காரியங்களைப்பற்றி மற்றவர்களோடு சம்பாஷித்து, அவர்களுடைய ஆத்துமங்களுக்கு நன்மைசெய்வதிலும் நேரத்தைப் பிரயோகித்து வந்தார். வாசித்தவைகள் மனதில் நன்றாய்ப் பதியும்படி, பிரதான விஷயங்களை, ஓர் புத்தகத்தில் திருத்தமான அட்சரங்களில் எழுதிவந்தார். சேசுக்கிறீஸ்து நாதருடைய திருவாக்கியங்களையும் கிரிகைகளையும், பொன் நிறமான அட்சரங்களிலும், தேவதாயாரைக் குறித்தவைகளை நீல நிறத்திலும், அர்ச்சியசிஷ்டவர்களைச் சார்ந்த விஷயங்களை வேறு நிறங்களிலும் எழுதிவந்தார். லொயோலா மாளிகையை விட்டுப் போகும்போது அர்ச்சியசிஷ்டவர் தம்மோடு எடுத்துக்கொண்டுபோன பொக்கிஷம் இப்புத்தகம் ஒன்றுதான்.

2-ம் அதிகாரம்.

இஞ்ஞாசியார் லொயோலா மாளிகையை விட்டுப் புறப்படுதல்—தமையன் காரியா, பிரபு கொண்ட ஐயம்—லொயோலா மாளிகை காலாகாலத்தில் அடைந்த மேன்மை—புண்ணிய சாங்கோபாங்கநெறியில் புதிதாய்ப் பிரவேசித்த போர்வீரர்—பரிசுத்த கன்னிகையை நிந்திக்கத் துணிந்த மகம்மதியன் தப்பிப் பிழைத்தது—மோன்செராத்மலை—அருளப்பமுனிவர்—பொதுப் பாவசங்கீர்த்தனம்—'யுத்தாயுதநோன்பு'—"நன்மைசெய்யவிரும்பியும், தின்மை நேர்ந்தது"—மன்ரேசா—அகிநேஸ் பாஸ்காலம்மாள்—தேவதாயார் தரிசனம்—கடுந்தபம்—சுபாவ மேட்டிமையின் நிக்கிரகம்.

1522.

சர்வேசுரனுடைய திவ்விய அருளால் தம் உள்ளத்தில் நிகழ்ந்த விசேஷங்களையும், தம் உற்றார் உறவினரை விட்டகன்று தேவஊழியத்துக்கு தம்மைமுழுதும் கையளிக்க தாம் கொண்டிருந்த எண்ணம் யாவையும் இஞ்ஞாசியார் இரகசியமாகவே வைத்திருந்தார். ஆயினும் அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமென்றபடி, அவர் முகத்தில் துலங்கிய ஓர் வேற்றுமை, பேச்சுவார்த்தைகளில் விளங்கிய வித்தியாசம், முன் பெரிதென்று மதித்து பேராவல்கொண்டிருந்தவைகள் மட்டில்

இப்போ அவர் காண்பித்த துவேஷம், செய்துவந்த நெடுஞ்செபம், ஞானவாசகம் முதலியவைகளைக் கவனித்த அவர் தமையன் கார்சியா பிரபும், மற்றும் பந்துக்கள் சிநேகிதர்களும், இஞ்ஞாசியார் முன்னிருந்த இஞ்ஞாசியாரல்ல, ஏதோ அந்தரங்க எண்ணம் கொண்டிருக்கிறாரென யூகித்து ஐயமுற்றிருந்தார்கள். ஆகிலும் தங்கள் சந்தேகத்தை தற்சமயம் வெளியிடுவது யுக்தமல்லவென்று ஒன்றும் அறியாதவர்கள்போலிருந்தார்கள்.

1522-ம் வருஷம் வசந்தகாலம் அடுத்து வந்தது. பிரயாணம் செய்வதற்கு வேண்டிய பலம் தமக்கு வந்துவிட்டதாக இஞ்ஞாசியார் நினைத்து, தம் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றத் தீவிரித்தார். பம்பலூனு பட்டணத்தைக் காக்கும்படி தம்மைப் பொறுப்பாய் நியமித்துப்போன தேசாதிபதி மன்ரீக் பிரபுவைக் கண்டு மரியாதை செய்யும்படி பயணப்பட்டுப் போவதாக சொல்லி அண்ணனிடத்தில் விடைகேட்டார். இதல்ல பயணத்தின் பிரதான கருத்து, பிரதான கருத்து வேறேயென்றுணர்ந்த கார்சியா பிரபு, தாம் கொண்டிருந்த சந்தேகத்தை வெளியிட்டு, பற்பல நியாயங்களை எடுத்துரைத்து தம்பி மனதை மாற்ற பிரயத்தனப்பட்டார். பம்பலூனு கோட்டையில் நேரிட்ட துன்பத்தால் ஒருவேளை மனதில் ஆயாசம் பிறந்திருந்தாலும், அதை அகற்றிவிட்டு முன்போல் உலகில் வீரசூரமான செயல்களை நாடிச் செய்து கீர்த்திபெற்று, லொயோலா கோத்திரத்தின் பாரம்பரையான பெருமையைக் காப்பாற்றி நிலைநிறுத்துவது அவர் கடமை என வற்புறுத்தி சொன்னார். தமையன் உரைத்த வார்த்தை

களின் ஞானம் பூலோக ஞானத்துக்கு மேலெழும்பவில்லை என்றாலும், அவைகளில் நேர்மையான சகோதரநேசம் விளங்கியது. சுபாவமாய் அன்பு முகத்தில் உருகும் இருதயமுடைய இஞ்ஞாசியார், அண்ணன் சொன்ன நியாயங்களாலல்ல, ஆனால் அவர் காண்பித்த அன்பினால் மனம் கசிந்திருக்கவேண்டும். ஆயினும் தமது தீர்மானத்தில் ஸ்திரமாயிருந்து, தம் எண்ணங்களிலும் ஒன்றும் வெளியிடாமல், உண்மைக்கும் கிஞ்சித்தேனும் இரண்டகமின்றி, லொயோலா கோத்திரத்துக்கு மகிமைக்கேடான யாதொன்றும் தாம் செய்யப்போகிறதில்லையென தமையனுக்கு உறுதிமொழி சொல்லி, தமது உற்றார் உறவினரை விட்டகன்று போகும்படி தம் உள்ளத்தில் தொனித்த தேவ திருவுளக் குரலொலிக்குக் கீழ்ப்படிந்து பிரயாணமாய்ப் புறப்பட்டார். இஞ்ஞாசியார் புறப்பட்டுப் போகட்டும், பிறகு அவரைப் பின்தொடர்ந்து செல்லலாம். இப்போது அவர் விட்டகன்ற லொயோலா மாளிகையைப்பற்றி சில வார்த்தை சொல்லவேண்டும்.

சர்வேசுரன்பேரால் இஞ்ஞாசியார் விட்டகன்ற லொயோலா மாளிகை வெகு அருமையான அதிர்ஷ்டம் அடைந்தது. இதிலும் மிக்க மேன்மையும் வலிமையும் பொருந்தி நின்ற அநேக மாளிகைகள் இருந்த இடமும் தெரியாமற்போயின. இதுவோ துவக்கத்தில் சொன்னதுபோல் இந்நாள்வரைக்கும் பூஜிதமாய் காப்பாற்றப்பட்டு வருகின்றது.

இஞ்ஞாசியார் நெடுநாள் நோக்காடாயிருந்த அறை, அங்கு நடந்தேறிய தேவ வரப்பிரசாதத்தின் அத்தனை அற்புத செயல்களால், விசேஷமாய் திவ்விய குழந்

தையைக் கரத்தேந்திய பரிசுத்த கன்னிமாதாவின் தரிசனையால், ஓர் அற்புத புனிதம் அடைந்ததாகத் தோன்றுகின்றது. அதில் ஜனங்கள் குடியேறியிருந்த காலத்தில், தூய சிந்தனையுடைய பக்திமான்கள் அங்கு நித்திரைபோனால், இரவில் கண் விழித்திருக்க அவர்கள் இருதயம் என்றுமில்லா ஓர் ஞான மனோரத்தைச் சுகித்தநுபவித்து, தங்கள் பாவங்களின்மீது அதிக மனஸ்தாபமும் வெறுப்புமடையும்; அசுசியான எண்ணம் பற்றுதலுள்ளவர்கள், தேவ பயமில்லாதவர்கள், அங்கு நித்திரைபோனால், இரவில் வீடு அஸ்திவாரமட்டும் அதிர்ந்து நடுங்குவதாக அவர்களுக்குத் தோன்றும், வெகு பயங்கரமான மாயா ரூபங்களைக் கண்டு அவர்கள் நெஞ்சம் திகிலடையும் என்பதாக பாரம்பரையாய்ச் சொல்லிவருகிறார்கள். அந்த அறை இப்போ சர்வேசுரனுக்கும், அவர் தாசன் அர்ச். இஞ்ஞாசியாருக்கும் ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட சிறந்ததோர் சிறிய கோவிலாயிருக்கின்றது.

நாலாபக்கங்களிலுமிருந்து திரளான ஜனங்கள் இவ்விடத்துக்கு திரு யாத்திரையாக செல்லுகிறார்கள். சுமார் இருநூற்று நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன் ஒருவர் எழுதியதை இங்கெடுத்து சொல்லலாம்: “வருஷமுழுதும், முக்கியமாய் அர்ச்சியசிஷ்டவர் பிறந்த திருநாளன்று, தங்கள் நாட்டில் உதித்தவரும், தங்களுக்கு பாதுகாவலருமானவருடைய நாமத்தைக் கொண்டாட கணக்கற்ற ஜனங்கள் திருயாத்திரையாக அங்கு வழிநடந்து செல்லுவதைக் காணலாம். கரடுமுரடாய் செங்குத்துப் பாறைகள் நிறைந்த இடுக்கமான பாதைகளைப் பின்றொடர்ந்து ஐந்து மைல் தூரத்து

ஜனங்கள் யாத்திரை செல்லுவது, கண்ணைக்கவர்ந்து மனமுருகச்செய்யும், நவமானதோர் காட்சியாயிருக்கும். வனங்கள் அடர்ந்து, ஏகாந்தமே குடியாயிருக்கும் இப்பிரதேசங்களில், பக்தியுள்ள இத்திரு யாத்திரைக்காரர்கள் இராகமாய் ஜெபமாலை ஜெபித்து செல்லும் குரற்சத்தம் இன்னிசைபோல் தொனித்தொலிப்பதையும், இடைக்கிடையே அர்ச். இஞ்ஞாசியாரை ஸ்துதித்து அவர்கள் பாடும் உருக்கமான கீர்த்தனைகளையும் கேட்போர் மனம் தேவ பக்தியால் பற்றியெரியும். திரள் திரளாய் வந்துகூடும் அத்தனை ஜனங்களுக்கு மாளிகைக் கோவிலில் இடம் பற்றாததலால்; திறந்த மைதானமே கோவிலாக வெளியே திவ்விய பூசைசெய்து ஒப்புக்கொடுக்கப்படுகின்றது. தமது தாசன் நாமத்தை மகிமைப்படுத்துவதற்காக சர்வேசுரன் அங்கு கொடுத்தருளும் வரப்பிரசாதங்களுக்கும் புதுமைகளுக்கும் கணக்கில்லை. இவைகளிலெல்லாம் அதிக ஆச்சரியமானதேதெனில், நெடுங்காலப் பாவப்பழக்கத்தால் மனங்கடினப்பட்டுப்போன பாவிகள் வேடிக்கைப் பிரியத்தால் அங்குவருவார்கள். வந்ததும் இப்பரிசுத்த ஸ்தலத்தினின்று ஏதோ ஓர் திவ்விய சக்தி புறப்பட்டு அவர்கள் இருதயத்தில் தாவினாற்போல், மனமிளகி குருவானவர் பாதத்தில் மனஸ்தாபக் கண்ணீர் சொரிந்து, ஆத்தும சுத்திகரமடைந்து போவார்கள். இத்திருநாள் கொண்டாடப்படும் எட்டுத் தினங்களில் திவ்விய சற்பிரசாதம் அருந்துபவர்கள் பதினையாயிரத்துக்கதிகம்” என அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சரித்திரம் ஒன்று எழுதிய பார்த்தோலி (Bartoli, s.j.)என்னும் சேசுசபைக் குரு

வூனவர் சொல்லியிருக்கிறார். இக்காலத்தில் அங்கு பிரமாண்டமான ஓர் தேவாலயம் கட்டப்பட்டிருப்பதால், மைதானத்தில் திவ்வியபூசை செய்யும் வழக்கம் நின்றுபோயிற்று. வட்டவடிவமாய் குறுக்களவில் 131 அடியும், உயரத்தில் 200 அடியுமுள்ள இத்தேவாலயத்தின் உட்புறம் பற்பல வர்ணமான சலவைக்கற்களால் வெகு அலங்காரமாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அநேக வருஷங்களுக்கு முன் துவக்கிய வேலை, 1888-ம் வருஷத்தான் முற்றுமுடிவுபெற்றது.

இவ்விதம், இஞ்ஞாசியார் உலகத்தை வெறுத்து தேவ ஊழியத்தில் பிரவேசித்ததால், லொயோலா கோத்திரத்துக்கு மகிமைக்கேடல்ல, என்றுமில்லா மகிமைப் பிரக்கியாதியே கிடைத்தது. இது நிற்க, மாளிகையைவிட்டுப் புறப்பட்ட இஞ்ஞாசியார் எங்கு சென்றார்?

தேசாதிபதி, மன்ரீக் பிரபு அப்போ வாசமாயிருந்த நவாரத் என்னும் பட்டணத்தை நோக்கியே குதிரைமீதேறிச் சென்றார். அவர் சகோதரர்களில் ஒருவரும், இரு ஊழியர்களும் அவருடன் சென்றார்கள். வழியில் ஒற்காத் என்னும் ஊரில் வசித்த தன் சகோதரி வீட்டில் சற்று தங்கி, அருகாமையிலிருந்த தேவமாதா ஆலயத்தில் ஓர் இராமுழுதும் ஜெபத்திலமர்ந்திருந்தார். கூடப்போன அவர் சகோதரன் இவ்வூரில் நின்றுவிட்டார். நவாரத் நகரைச்சேர்ந்து தேசாதிபதி அரண்மனையில் உபசரிக்கப்பட்டு சிலகாலம் அங்கு தங்கியிருந்தார். அதன்பின் தேசாதிபதியிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, கூடவந்த இரு ஊழியர்களையும் லொயோலா மாளிகைக்குத் திரும்பப் போகச் சொல்லிவிட்டு, தனியே **மோன்செராத்** என்னும் மலையை நோக்கிப் பயணம்செய்தார். அம்மலைமேலிருக்கும் தேவதாயார் ஆலயத்தைச் சந்தித்து, அங்கிருந்து ஜெருசலேமுக்கு திருயாத்திரையாய்ப் புறப்பட்டுப்போகலாமென்று எண்ணியிருந்தார்.

வழியில் அவர் இருதயம் சர்வேசுரனுக்கு உகந்த ஊழியம் செய்யவேண்டுமென்னும் பேராவலால் பற்றியெரிந்துகொண்டிருந்தது. இதற்காக அருந் தவமுயற்சிகளைக் கையேற்றுச் செய்ய தீர்மானித்தார். இத்தவ முயற்சிகளில் பாவத்தண்டனையின் பரிகாரத்தை அவர் அவ்வளவாய்க் கருதவில்லை; தேவ மகத்துவத்துக்குப் பிரியப்பட வேண்டுமென்பதையே பிரதானமாய்க் கருதியிருந்தார். தன் ஜீவியத்திலுள்ள குற்றங்குறைகள்மீது அவர் உள்ளத்தில் அத்தியந்த மனஸ்தாபமும், துவேஷமும் குடிகொண்டிருந்தது. என்றாலும், கிறீஸ்துநாதருக்காக உன்னத காரியங்களைச்செய்யவேண்டுமென்கிற ஆவல் அவருள்ளத்தில் எவ்வளவு வேகமாய்ப் பற்றியெரிந்ததென்றால், தாம் எண்ணிய தவமுயற்சிகளில் தம் பாவத்தைப்பற்றிய சிந்தனை சொற்பமாகவேயிருந்ததாக இஞ்ஞாசியார் தாமே தம்மைப்பற்றி சொல்லியிருக்கிறார். இன்னின்ன அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் இன்னின்ன தபசு செய்தார்கள் என்று அவர் ஞாபகத்துக்கு வரும்போது, தாமும் சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்துக்காக, அதுபோல் இன்னும் அதிலும் அதிகக் கடினமான தபசு செய்வதெப்படி என்பதே அவர் ஏக கவலையாயிருக்கும். இவ்விதம், முன் உலக மகிமையை

விதமிஞ்சி நாடியிருந்த இஞ்ஞானியார், இப்போ அதை முற்றும் வெறுத்து நீக்கி, சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்தையே தன் முழு மனசக்தியோடு நாடி வந்தார். "சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்துக்காக" (Ad Majorem Dei Gloriam) இதுவே இனிமேலாக ஆயுள்பரியந்தம் இஞ்ஞானியாருடைய விருதெழுத்தும், அவர் சிந்தனை கிரிகைகளுக்கெல்லாம் உயிர்போலுமிருந்தது.

ஆனால் ஞான மார்க்கத்தில் அவர் புதிதாய்ப் பிரவேசித்த இச்சமயத்தில், இவ்வதிமிக தோத்திரத்துக்காக கடுந்தவம் முதலிய வீரத்தன்மையான வெளிக்கிரியைகளை செய்துமுடிப்பதிலேயே கருத்தும் கவலையுமாயிருந்தார். தேவதாசர்கள் செய்துவரும் தவமுயற்சிகளுக்கும் மற்றெல்லாக் கிரியைகளுக்கும் ஊற்றாயிருந்து, அவைகளை அர்ச்சித்து மாட்சிமைப்படுத்திவரும் உள்ளரங்கமான புண்ணிய சாங்கோபாங்க ஜீவியம் அவர் புத்தியின்கண் இன்னும் மறைவாகவே இருந்தது. மனத்தாழ்ச்சி, சாந்தம், ஆத்துமத்தை சர்வேசுரனோடு அன்னியோன்னியமாய் ஐக்கியப்படுத்தும் உள்ளரங்க தேவசிநேகம், பிறர்சிநேகம் முதலிய புண்ணியங்களின் தன்மையை அவர் இன்னும் நன்றாய் அறியவில்லை. மற்ற புண்ணியமுயற்சிகளை மிதப்படுத்தி, தேவதிருவுளம் நியமித்திருக்கும் நடுநிலையில் அவைகளைக் காப்பாற்றிவரும் விமரிசையைப்பற்றி அவர் அறிந்திருந்ததோ அதிலும் சொற்பம். திடுதிப்பென்று எல்லாம் ஒரே நேரத்தில் செய்து முடிப்பது தேவவரப்பிரசாதத்தின் குணமல்லவே. சுபாவத்தைப் பின்சென்று அந்தந்தச் சமயத்தில் புத்தியைத் தெளிவித்து, மனதைத் தூண்டி வழிவிடுவதே சாதாரணமாய் தேவவரப்பிரசாதத்தின் குணம். தேவ ஏவுதலுக்கு ஆத்துமம் எவ்வளவு உதாரமாய், எவ்வளவு துரிதமாய்க் கீழ்ப்படிகின்றதோ, அவ்வளவுக்கதிகமாய் ஞானத்தெளிவும் உறுதியுமடைந்து, விரைவாய் அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தில் அதிகரிக்கும். இஞ்ஞானியாரிடத்திலும் இவ்விதமே சம்பவித்தது. இதற்கத்தாட்சியாக இப்பயணத்தில் நடந்த ஓர் வர்த்தமானத்தை இங்கெடுத்துச் சொல்லலாம்.

அவர் வழியேசெல்லுகையில் மகம்மதியன்* ஒருவன் குதிரைமேல் சவாரியாய் அவரோடு வந்துசேர்ந்தான். செல்லுவதெவ்விடம் என, ஒருவர் ஒருவரை வினவி சம்பாஷித்துக்கொண்டுபோகையில், தான் செல்லுமிடம் மோன்செராத் மலைமேலிருக்கும் பரிசுத்த கன்னிகையின் திரு ஆலயமென இஞ்ஞானியார் சொல்ல, இருவரும் தேவதாயாரின் பரிசுத்த கன்னிமையைப் பற்றி வார்த்தையாட ஆரம்பித்தார்கள். கிறீஸ்துநாதருடைய மாதா கன்னிமைக்கு யாதொரு பழுதின்றி கிறீஸ்துவைக் கர்ப்பந்தரித்தாளென்பது மெய்தான், ஆனால் அதன் பின்பும் அவள் கன்னிகையாயிருந்தா

---

* ஆப்பிரிக்காவின் சில நாடுகளினின்று வந்த அரபி குல மகம்மதியர்கள் ஓர் காலத்தில் (கி. பி. 712-ம் ஆண்டுக்குப் பின்) இஸ்பானிய தேசத்தின் பெரும்பாகத்தை ஜெயித்து ஆண்டுவந்தார்கள். கிறீஸ்துவர்கள் இம்மகம்மதியர்களை அடக்கி, தங்கள் தேசத்தைத் திரும்ப தங்கள் கைவசப்படுத்த சுமார் எட்டு நூற்றாண்டுகள் சென்றன. 1492-ம் ஆண்டில் தான் இஸ்பானிய தேசத்தில் மகம்மதியர் அரசாட்சி முற்றும் ஒழிந்தது.

என்பது சரியல்லவென, அவிசுவாசியான மகம்மதியன் ஆட்சேபித்துப் பேசினான். லொயோலா இஞ்ஞாசியார் உடனே கோபங்கொண்டு, அவிசுவாசி சொன்னதை மறுத்து, தனக்குத்தெரிந்த நியாயங்களை எடுத்துரைத்து அவனோடு வாக்குவாதம் செய்தார். அவைகளுக்கெல்லாம் மகம்மதியன் சற்றும் இணங்காமல், தன் எண்ணத்தில் மூர்க்கமாய் நிலைநின்றான். ஆனால் அகம் சினந்திருந்த இஞ்ஞாசியார் முகத்திலும் பேச்சிலும் விளங்கிய வேற்றுமையைக் கண்டு, அதிகமாய் வார்த்தை கலந்தால் கைகலக்க நேரிடுமென்றஞ்சியோ, என்னமோ, சிறிதுபொழுதுக்குள் திடீரென்று குதிரையை முன்னுக்குத் தட்டி வேகமாய் அப்பாற் சென்றுவிட்டான். அவிசுவாசி அப்பாற்சென்றதும் இஞ்ஞாசியார் உள்ளத்தில் ஓர் கொடும்போர் உண்டாயிற்று. என்ன! பரிசுத்த கன்னிகையை நிந்திக்கத் துணிந்த பாதகனை அப்பொழுதே சிட்சியாமல் விட்டுவிட்டது யோக்கியமா? பரலோக இராக்கினிக்கு அவன் செய்த நிந்தையைத் தீர்க்க அவனை வாளுக்கு இரையாக்கியிருக்கவேண்டாமா? என, அவர்மனம் சந்தேகமுற்று வருந்தலாயிற்று. மகம்மதியன்மேல் அவர் உள்ளத்தில் பொங்கிய கோபம் இவ்வளவு அவ்வளவென்றல்ல. தாமதமின்றி குதிரையைத் தட்டிவிட்டு, பரிசுத்த கன்னிகையை நிந்தித்தவனைப் பின்றொடர்ந்து, அவனை வாளால் தண்டிக்க அவர் மனதில் ஆசைபற்றி எழும்பியது. அடுத்தாற்போல், அப்படிச்செய்வது சர்வேசுரனுக்கு ஏற்குமோவென்னும் சந்தேகமும் அவர் மனதை வருந்தச்செய்தது. நெடுநேரம் தம்மோடு தர்க்கித்தும் தாம்

செய்யவேண்டியது யாது, எது நீதி, எது அநீதி என அவருக்குத் தெளிவாய்ப் புலப்படவில்லை. தம்மால் கூடாததை சர்வேசுரன் கையில் விட்டுவிடுவதென்று தீர்மானித்து, நவமானதோர் உபாயமெடுத்தார். செல்லும் வழி இருமார்க்கமாய்ப் பிரியும் ஓரிடத்தைச் சமீபித்து வந்ததும், கடிவாளத்தைத் தளரவிட்டு, குதிரையைத் தன்போக்கிலே போகவிட்டுவிடுகிறது. இருமார்க்கங்களில் மகம்மதியன் சென்றது எதுவென்று முன்னமே அவன் வாயால் அறிந்திருந்தார். அம்மார்க்கத்தில் குதிரை செல்லுமேயாகில், அவிசுவாசியைத் தேடிப்பிடித்து அவன் உயிரைமாய்க்கிறது; அதைவிட்டு மற்ற மார்க்கத்தில் சென்றால், அவனை சும்மா போகவிட்டுவிடுகிறது எனத் தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டார். மகம்மதியன் சென்றமார்க்கம் அகலமாகவும் செவ்வையாகவுமிருந்தது. மற்ற மார்க்கமோ ஏற்றமான மலைப்பாதையாகவிருந்தது. என்றாலும் குதிரை செவ்வையான பாதையைவிட்டு, மலைப்பாதையில் ஏறிச்சென்றது. மகம்மதியனும் தப்பிப்பிழைத்தான்.

இஞ்ஞாசியார் கைக்கொண்ட இவ்வுபாயம் தன்னிலே ஆட்சேபனைக்கும் ஆபத்துக்கும் இடமானதென்றாலும், தமது தாசனுடைய இருதய நேர்மையை அறிந்த சர்வேசுரன் அவருடைய அறியாமைக்கிரங்கி, பெரும் ஆபத்தினின்று அவரைத் தற்காக்கத் திருவுளமானார்.

மோன்செராத் மலையடிவாரத்திலிருந்த ஒரு பெரிய ஊரில் சேர்ந்ததும், ஜெருசலேமுக்கு யாத்திரை போகும்போது அணிந்துகொள்ளுவதற்கென்று, பரும்படியான சாக்குத்துணியால் செய்யப்பட்ட ஓர் அங்கி

யும், இடைக்கச்சையாக ஓர் பெருங்கயிறும், அக்காட்டில் தடைப்பங்கள் செய்வதற்கு உபயோகப்படும் ஓர் வகைத் தும்பிஞல் செய்யப்பட்ட இரு பாதரட்சையும், திருயாத்திரைக்காரர்கள் சர்தாரணமாய்க் கொண்டு திரியும் ஓர் ஊன்றுகோலும், ஓர் சுரைக்குடுக்கையும் சேகரித்துக்கொண்டார். இவைகளையெல்லாம் குதிரையின் சேணத்தில் கட்டிவைத்துவிட்டு, இகலோக காரியங்களை முற்றும் மறந்தவராய், சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்துக்காகத் தாம் செய்ய ஆசித்திருக்கும் உன்னத காரியங்கள் மேலேயே ஆழ்ந்த சிந்தனையாய், மலைமேலிருக்கும் தேவமாதாவின் கோவிலை நோக்கி குதிரையை நடத்திச் சென்ருர்.

(Mont Serrat) **மோன் செராத்** என்னும் பெயரைத் தமிழ்படுத்திஞல்: **"கருக்குவாள் மலை"** என்று சொல்லவேண்டியிருக்கும். இப்பெயருக்கிசைய உச்சியில் பற்கள்போல் அடுக்கடுக்காய் சிகரங்கள் குவிந்து ஒண்டியாய் நிற்கும் உயர்ந்த இம்மலை, தூரத்துப் பார்வைக்கு பிரமாண்டமான ஓர் கருக்குவாள் போலவே தோன்றும். மலைச்சாரலில் அனைவாசிக்கதிகத் தூலை ஏறிச்சென்ருல், எதிரே கிடுகிடு பாதாளமும், பிரமாண்டமான சுவர்போல் வளர்ந்தோங்கிய மலையும் இவைகளுக்கிடையில் சிறியதோர் மேடைபூமியையும் காணலாம். இவ்விடத்தில்தான் பேர்போன திருயாத்திரை ஸ்தலமாகிய தேவமாதா ஆலயம் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்கருகாமையில் மலைச்சிகரங்களுக்குள், பறவைக்கூடுபோல் அர்ச். ஆசீர்வாதப்பர் சபை சன்னியாசிகள்மடம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருக்

கின்றது. அக்காலத்தில் சுமார் நூற்றறுபது சன்னியாசிகள் இம்மடத்தில் வசித்துவந்தார்கள். தற்காலம் அங்கிருப்பவர்கள் தொகை சொற்பந்தான். இதற்கும் உயரத்திலிருக்கும் செங்குத்தான கொடுமுடிகளில் ஆங்காங்கு துண்டுதுண்டாய் முனிவர்கள் வசிக்கும் பதின்மூன்று குடிசைகளும், அவைகள் ஒவ்வொன்றை அடுத்து ஒவ்வொரு விசேஷ அர்ச்சியசிஷ்டவர் பெயர்கொண்ட சிறு கோவில்களும் இருந்தன. இவைகளுள் வெகு உச்சத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஒரு குடிசையும், அதைச்சேர்ந்த சிறு கோவிலும் பச்சாத்தாபக் கள்ளனுகிய அர்ச். தீஸ்மாஸ் என்பவருக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டு, அர்ச். தீஸ்மாஸ் குடிசையென்று பெயர் வழங்கிவந்தது. மடத்து சன்னியாசிகளுக்குள் அதிக ஏகாந்தத்தையும் அருந்தவத்தையும் விரும்பியவர்கள், மடாதிபதியின் அனுமதி பெற்று, அங்குசென்று, ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு குடிசையில் புகுந்து தனிவாசம் செய்வார்கள்.

இஞ்ஞாசியார் திருயாத்திரையாய் வந்த இது சமயம் மேற்சொன்ன தீஸ்மாஸ் குடிசையில் **ஷானேன் அருளப்பர்** (Juam Shanones) என்று ஒரு குருமுனிவர் வாசமாயிருந்தார். இவர் அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தில் உயர்ந்த மகாத்துமா. பிறந்து வளர்ந்து குருப்பட்டம் பெற்றது பிரான்ஸ் தேசம். 32-ம் பிராயத்தில் இத்திரு ஸ்தலத்தைத் தரிசிக்க வந்தவர், அங்கிருந்த சன்னியாசிகளுடைய சுகிர்த ஒழுக்கத்தைக் கண்டு மனம் உவந்து அவர்கள் சபையில் பிரவேசித்து, தாம் மரணமடைந்த எண்பத்தெட்டாம் பிராயம்வரை புண்

னியசாங்கோபாங்க நெறியில் சற்றும் தளராது முன்
சென்று, மடத்து சன்னியாசிகளுக்கும், முனிவர்களு
க்கும் மேல் வரிச்சட்டம்போல் துலங்கிவந்தார். இஞ்
ஞாசியார் மோன்செராத்தில் சேர்ந்ததும், நெடுநேரம்
ஜெபம்செய்து, ஆத்துமத்தை கவனமாய் ஆராய்ந்து
சோதித்து, தன் பாவங்களையெல்லாம் ஓர் சீட்டில்
எழுதி வெகு மனஸ்தாபப் பெருக்கத்துடன் இக்குரு
முனிவரிடத்தில் பொதுப் பாவசங்கீர்த்தனமும் செய்
தார். செய்துமுடிய மூன்றுநாள் சென்றது. தன்
எண்ணங்கள் கருத்துகள் யாவையும் இக்குருவிடத்
தில் வெளியிட்டு, தமது குதிரையை மடத்துக்குத்
தானமாகவும், வாளையும், கரிகையையும் தேவ
மாதாவின் பீடமுன் காணிக்கையாகவும் விட்டுப்போக
அவருடைய சம்மதமும் பெற்றுக்கொண்டார்.

1522-ம் வருஷம், பரிசுத்த கன்னிமரியாயிக்கு கபிரி
யேல் சம்மனசு மங்களவார்த்தை சொன்ன திருநாள்
இராவிருட்டில், ஒருபிச்சைக்காரனை வெகு இரகசியமா
ய்த் தேடிப்பிடித்து, தாம் அணிந்திருந்த விலையுயர்ந்த
வஸ்திரங்களையெல்லாம் அவன்கையில் பதனமாய் நழு
வவிட்டுவிட்டு, மலையடிவாரத்தில் சேகரித்துவைத்
திருந்த சாக்கு அங்கியைத் தரித்துக்கொண்டு,
கையில் ஊன்றுகோலும் பிடித்துக்கொண்டு, இந்தக்
கோலமாய் அகமகிழ்ந்து முகம் மலர்ந்தவராய், தேவ
தாயார் பீடமுன் சென்றார். முற்காலத்தில் "அந்த
வீரன்" என்னும் மகிமைப்பட்டத்துக்குத் தெரிந்து
கொள்ளப்பட்ட இதீஸ்லைப் போர்வீரன், அப்பட்ட
த்தையும், அதற்கு அறிகுறி அடையாளமாகிய வாளும்,

வேறு சில விருதுகளும் பெற்றுக்கொள்ளுவதற்கு
முந்தினநாள் உபவாசமாயிருந்து இராமுழுவதும் நித்
திரையின்றி தேவாலயத்தில் பீடத்துக்குமுன் போர்
க்கவசமணிந்து நின்று, தான் கைக்கொள்ளப்போகும்
மேன்மையான அந்தஸ்தின் கடமைகளை வீரத்தன்
மையாய் நிறைவேற்றுவதற்கு தேவ ஆசீர்வாதத்தை
மன்றாடி, ஓர்வகை "யுத்தாயுத நோன்பு" அநுசரித்
து வருவான் என்பதாக முன் புத்தகங்களில் வாசித்தி
ருந்ததை நினைவுகூர்ந்தார். சேசுக்கிறீஸ்துநாதரு
டைய பரிசுத்தவீரனாக கன்னித்தாயார் கரத்தில் தம்
மைநேர்ந்து ஒப்புக்கொடுத்து, ஏற்கனவே அதற்குரிய
கோலமும் அணிந்துகொண்ட இஞ்ஞாசியார் தாமும்
அதுபோல்,—அதிலும் அதிக ஞானார்த்தமான ஓர்
"யுத்தாயுத நோன்பு" அநுசரிக்க ஆசித்தார். அதற்
காக, திவ்வியசுதன் மனிதனாய் அவதரித்த சுபசெய்தி
யைக் கொண்டாட திருச்சபை ஆயத்தமாயிருக்கும்
அன்றிரவில், தமது வாளையும் கரிகையையும் தேவ
தாயார் பீடமுன் தொங்கவைத்துவிட்டு, ஒருசமயம்
முழங்காலிலிருந்தும், ஒருசமயம் எழுந்து நின்றும்,
இவ்விதமாய் இராமுழுதும் ஜெபத்தில் செலவழித்
தார்.

அதிகாலையில் திவ்விய சற்பிரசாதம் உட்கொண்டு,
திருநாளுக்கு வரும் ஜனங்களில் யாரும் தம்மை அறிந்
துகொள்ளாதபடி துரிதமாய் அவ்விடத்தைவிட்டுப்
புறப்பட்டு, பார்சிலோனா நகருக்கு நேராய்ச்செல்லும்
சாலையைவிட்டு, ஜனப்புழக்கமில்லாததோர் மார்க்க
மாய் உற்சாகமுடன் வழிநடந்து சென்றார்.

அவர் சந்தோஷம் அதிசீக்கிரம் துக்கமாக மாறியது. ...குமுன் ஒருவன் அவரைமார் மூன்று மைல் தூரம் பே... ஓடிவந்து? "ஒருவைப் பின்தொடர்ந்து ஓட்டமாய்... வஸ்திரங்கள் பிச்சைக்காரனுக்கு விலையுயர்ந்த சில வஸ்திரங்களை நீர் தானமாகக் கொடுத்ததுண்டோ? அவன் திருடன். அவன் சொல்லுவதை நம்பமாட்டாமல் அவனை நீங்கள் சிறையில் அடைக்கப்போகிறீர்கள்" என்று ஆத்திரமாய் வினவினான். தன் நிமித்தம் குற்றமில்லாத ஓர் ஏழை துன்பத்துக்குள்ளாகலாச்சுதேயென்று கண்களில் நீர் ததும்ப மனமிசிந்து, பிச்சைக்காரனுக்கு தீங்கு நேரிடாதபடி, விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களை அவனுக்கு கொடுத்தது தாமே என்று உடனே ஏற்றுக்கொண்டார். ஆனால் "ஐயா, நீர் யார்? எவ்விடம்? பேரென்ன?" என்று பலவிதமாய் அத்தியந்த ஆச்சரியமுற்று அவன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு பதில் ஒன்றுமுரையாமல், "ஒருவனுக்கு நன்மைசெய்ய விரும்பியும், அவனுக்கு தின்மைசெய்யும் நிர்ப்பாக்கிய பாவியாயிருக்கிறேனே" என்று தம்மைத்தாமே நொந்து பிரலாபித்துக்கொண்டு வழியே சென்றார்.

துறைமுகப்பட்டணமாகிய பார்சலோனாவைச் சேர்ந்து, அங்கிருந்து கப்பலேறி ஜெருசலேமுக்கு யாத்திரைபோகவேண்டுமென்னும் கருத்தோடு இஞ்ஞாசியார் மோன்செராத் மலையை விட்டுப் புறப்பட்டதாகத் தோன்றுகின்றது. அப்பட்டணத்துக்கு நேராய்ச் செல்லும் பெரிய சாலைவழியாய்ச் சென்றால் தமக்குஅறிமுகமானவர்கள் யாரையாகிலும் சந்திக்கும்படி நேரிடலாமென்றஞ்சி, வேறோர் மார்க்கத்தைத் தெரிந்துகொண்டார். அவர் தெரிந்துகொண்ட இப்

பாதையோவென்றால் மன்ரேசாவை நோக்கிச் சென்றது. அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய அருமையான நண்பர்களிலொருவரான ஜான் பாஸ்கால் என்பவர், அர்ச்சியசிஷ்டவரைப்பற்றி தாம் அறிந்தவைகளை ஞாபகக்குறிப்பாக எழுதிவைத்தார். அதன் மூலியமாக இஞ்ஞாசியார் மன்ரேசா போய் சேர்ந்த விபரங்கள் தெரியவருகின்றன. இவருடைய தாயார் அக்னேஸ் பாஸ்கால் என்னும் பக்தியுள்ள விதவை தான் வாடிக்கையாய் வசிக்கும் பார்சலோனா பட்டணத்தைவிட்டு, ஏதோ அலுவலாய் மன்ரேசாவுக்கு வந்து அங்கு சிலகாலம் தங்கியிருந்தவள், அடிக்கடி மோன்செராத் மலை தேவாலயத்தைப்போய்த் தரிசித்து வருவாள். மங்களவார்த்தைத் திருநாளான அன்றையத்தினமும் தேவாலயத்தைத் தரிசித்து தானும், தன் மகனும், வேறு சிலருமாகத் திரும்பிவருகையில், ஏழைப் பரதேசி கோலமாய் ஒருவர் தாங்கி தாங்கி பிரயாசையாய் நடந்து போவதைக் கண்டாள். அவர் முகம் மலர்ந்து தெளிந்து பெருந்தன்மையும் அன்பும் வாய்ந்திருந்தது. சாதாரணமாய் பூமியை நோக்கி தாழ்த்தப்பட்டிருந்த அவர் கண்களின் ஒளியில் ஓர் விசேஷ அருளும் தூய்மையும் துலங்கியது. தங்குவதற்கு சமீபத்தில் நோயாளிகள் சாலை ஏதாகிலும் உண்டாவென்று வெகு மரியாதையாய் பாஸ்காலம்மாளை அவர் கேட்டார். அவரைக் கண்ணுற்றதும், ஓர் அர்ச்சியசிஷ்டவரைக் கண்ணுற்றாற்போல், அவர் மீது அத்தியந்த வணக்கமும், அநுதாபமும் பாஸ்காலம்மாள் உள்ளத்தை கொண்டது. சமீபமான நோயாளிகள் சாலை மன்ரேசாவில்தான் உண்டு;

நாங்களும் அவ்வூருக்குத்தான் போகிறோம், எங்க
ளோடு வந்தால், உமக்கு யாதொன்றும் குறையிராத
படி பார்த்துக்கொள்ளுகிறோம் என்று அவரை உப
சரித்து அழைத்தாள். பரதேசியும் நன்றியீந்த மன
துடன் அதற்கிணங்க, பிரயாணிகள் அவருக்காக
தங்கள் நடையைத் தளர்த்தி மெதுவாய் நடந்து
அவரைத் தங்களோடு அழைத்துச்சென்று, அர்ச். பிர
காசியம்மாள் பெயர்கொண்ட நோயாளிகள் சாலையில்
அவருக்கு தங்கியிருக்க இடமும் திட்டம்செய்து கொடு
த்தார்கள். அகிநேஸ் பாஸ்காலம்மாள் தன் வீட்டிலி
ருந்து அவருக்கு போசனம் அநுப்பிவைத்தாள்.

ஒருவரும் தம்மைப் பெரிதாய் எண்ணிப் பாராட்
டப்படாதென்று அவர் எவ்வளவுதான் ஆசித்திருந்
தும், அவர் மன்ரோசாவில் காலெடுத்து வைத்ததும்,
ஊரெங்கும் அவரைப்பற்றி பெரும்பேச்சு உண்டாயி
ற்று. அவருடைய வஸ்திரங்களைத் தானமாகப்பெற்ற
அப்பிராணி பிச்சைக்காரனுக்கு நேர்ந்த சங்கடத்தால்,
அவர் உயர்குலத்தில் பிறந்தவரென்றும், சர்வேசுரனுக்
காக உலகத்தைவெறுத்து பரதேசிக்கோலம் பூண்டவ
ரென்றும் வெளியாயிற்று. இவ்விஷயத்தையும் வேறு
சில விஷயங்களையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு, அவரைப்
பற்றி அநேக அதிசயமான விசேஷங்களை புனைந்தெடு
த்துச் சொல்லத் தலைப்பட்டார்கள்.

சுமார் ஒரு வருஷகாலம் மன்ரோசா இஞ்ஞாசியாரு
க்கு வாசஸ்தலமாயிருந்தது. சற்றுவழித்தங்கி, சுறு
க்காய் பார்சலோனா துறை முகத்துக்குப் புறப்பட்டுப்
போக வேண்டுமென்றல்லோ, இஞ்ஞாசியார் மன்ரோ
சாவுக்கு வந்தார். அப்படியிருக்க, அவ்வளவுகாலம்

அங்கு தாமதிப்பானேன்? சிலுவையில்மரித்த நாதன்
மேலுள்ள சிநேகப்பெருக்கத்தால் அவர் பாடுபட்ட
திருஸ்தலங்களைப்போய்த் தரிசிக்க அவர் மிக்க தாக
முற்றிருந்தார்; என்றாலும், பாடுபட்ட நாதனுக்காக
கடுந்தவம் செய்ய அதிலும் அதிக தாகமுற்றிருந்தார்.
அப்படித்தவம் செய்வதற்கு மன்ரேசா தகுந்த இடமா
கக்காணப்பட்டதால், அதிககாலம் அங்கு தாமதிக்க தீர்
மானித்தாராக்கும். அது எப்படியிருந்தாலும், அர்ச்
சியசிஷ்ட தனத்தின் உன்னத கொடுமுடியை நோ
க்கி, தமது தாசனை நடத்திவந்த தேவ திருக்கரம் அவ்
வர்ச்சியசிஷ்ட தனத்தின் அஸ்திவாரத்தை அவர் உள்
ளத்தில் ஸ்திரமாய் பதிப்பிப்பதற்கு மன்ரோசாவை
முதற் பள்ளிக்கூடமாக தெரிந்துகொள்ளத் திருவு
ளமாயிற்று. இத்தேவ திருவுளத்தை பரிசுத்த கன்
னிகை அவருக்கு புதுமையாக அறிவித்ததாகவும்
தோன்றுகின்றது. மன்ரோசாவுக்கு சமீபமாய் வரும்
போது ஊருக்குள் செல்லுமுன் அங்கிருந்த ஓர் தேவா
லயத்துக்குள் போய் நெடுநேரம் செபம் செய்தார்.
அவ்விடத்தில் தேவதாயார் அவருக்குத் தரிசனையாகி,
மனதைத் தேற்றி, தவம் செய்ய அவர் போகவேண்
டிய கெபியை குறித்துக்காட்டியதாகவும்; இராவிருள்
அடுத்து வந்தும் இஞ்ஞாசியார் வெளியே வராததால்
கோவில்பிள்ளை ஆத்திரம் மிஞ்சி, நேரமாச்சுதென்கிற
அடையாளமாக திறவுகோல்களை பலமாய் குலுக்கிய
போது, "போ, இஞ்ஞாசி, போய் உனக்குக் குறிக்கப்
பட்டதை செய்து முடி" (Marchate Ignacio, y
cumple tu destino) என, ஓர் இனிய குரற்சத்தம்

கேட்கப்பட்டதாகவும், பாரம்பரையாய்ச் சொல்லிவருகிறார்கள்.

மன்ரேசாவில் சேர்ந்த அன்றுதானே இஞ்ஞாசியார் தாம் ஆசித்திருந்த அருந்தவ சீவியத்தை ஆரம்பித்தார். அதிநேசம்மாள் அவருக்கு அனுப்பிவைத்த நல்லுணவை நோயாளிகளுக்கு பகிர்ந்துகொடுத்துவிட்டார். அன்றன்றைக்கு வேண்டிய போசனத்தை அன்றன்று பிச்சையெடுத்து புசிக்க நிர்மாணித்தார். ஞாயிற்றுக்கிழமை தவிர மற்ற நாட்களில் தினம் ஒரு வேளை மாத்திரம் புசிப்பார். மாம்சபோசனம், திராட்சை இரசம் முதலியவைகளை யாராகிலும் வலியக்கொடுத்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ளார். வெறும் அப்பமும், தண்ணீரும் தமக்குப்போதுமென்றிருந்தார். ஆயினும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் யாராகிலும் திராட்சை இரசம் கொடுத்தால், அதில் கொஞ்சம் அன்று ஏற்றுக்கொள்ளுவார்; அன்று கொஞ்சம் கீரை முதலியவைகளும் சேர்த்துக்கொள்ளுவார். ஆனால் இவைமுதலாய் சொகுசு மிஞ்சிப்போகாதபடி, தூசியையும் சாம்பலையும் தெளித்துக்கொள்ளுவார். முன்சொன்ன சாக்குத் துணிதான் அவருக்கு வஸ்திரம். தலையில் தொப்பியும், காலில் பாதரட்சையும் அணிந்தவரல்ல. சரீரத்தை ஓயாமல் குத்தி உபாதிக்கும்படி உட்சட்டையாக மயிரொட்டியாணமும், இடையில் இருப்பு முள்ளொட்டியாணமும் எப்போதும் தரித்திருப்பார். சில சமயங்களில் இருப்பு முள்ளொட்டியாணத்துக்குப் பதிலாய் ஒருவகை முட்பூண்டைக்கொண்டு அவர் தாமே செய்த ஒட்டியாணம் ஒன்றைப் பிரயோகித்துக்கொள்ளுவார். இவ்வொட்டியாணம் இக்காலமட்டும்

அவ்விடங்களிலுள்ள ஓர் குடும்பத்தில் பூஜிதமாய்
காப்பாற்றப்பட்டு வருகின்றது. சொற்ப நேரந்தான்
நித்திரை கொள்ளுவார். ஜெபம் செய்ய நடுச்சாமத்
தில் எழுந்திருப்பார். சகிக்கக்கூடாத கடுங்குளிர் கா
லத்திலே முதலாய் வெறுந் தரையே அவருக்கு படுக்
கை; ஓர் கல், அல்லது மரக்கட்டைதான் தலையணை.
தினம் மும்முறை இரும்புச் சங்கிலிக் கசையால் இரத்
தம் வரத் தம்மை அடித்துக்கொள்ளுவார். நித்தம்
திவ்விய பூசைகண்டு, ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் தவ
றாமல் பாவசங்கீர்த்தனம் செய்து, திவ்விய சற்பிரசா
தம் உட்கொண்டு வருவார். பூசைநேரத்தில் சாதார
ணமாய் சேசுக்கிறீஸ்துநாதருடைய திருப்பாடுகளின்
வரலாற்றை வாசித்துவருவார். அடிக்கடி தேவால
யங்களைச் சந்தித்துவருவதுமன்றி, தினம் ஏழுமணிநே
ரம் முழங்காலிலிருந்து ஜெபம் செய்வதென்று தனக்
குத்தானே கண்டிப்பான ஓர் ஒழுங்கு ஏற்படுத்திக்
கொண்டார். மீதிநேரங்களில் வைத்தியசாலையில்
நோயாளிகளுக்குப் பணிவிடை செய்துவருவார்.

இத்தொகைப்பட்ட இவ்வெளித் தபசுகளைவிட
அதிக வியப்புக்குரியது அவர் அநுசரித்துவந்த உள்
தபசே. தாட்டிக மேட்டிமையும், யாவரும் தன்னைப்
புகழ்ந்து பாராட்டவேண்டுமென்னும் பேராசையும்,
மகிமைப்பிரியமும் மிஞ்சியிருந்த தன் சுபாவத்தை
அடக்கி ஒடுக்கி திவ்வியகுருசென்ற சிலுவைப்பாதை
யில் செலுத்தும்படி, எது விஷயத்திலும் தன் சுபாவ
எண்ணங்களுக்கும், பற்றுதல்களுக்கும், நேர் விரோத
மாய் நடக்கிறது—சுபாவம் தன் இச்சையாய் நாடித்
தேடுகிறதை அதற்குக் கொடுக்கிறதில்லை, அதற்குக்

…சப்பாய், வெறுப்பாயிருக்கிறதை வேண்டுமென்று தேடிச்செய்கிறது— என தமக்குள் கண்டிப்பான ஓர் நிபந்தனை செய்துகொண்டார். உயர்குலத்தில் பிறந்து, உயர்குலமாக்களோடு ஜீவித்து, பேச்சிலும், நடை உடை யாவற்றிலும் வெகு நாகரீகமும், திருத்தமுமாயிருந்தவர், இப்போ வேணுமென்று தன் சுபாவத்தை ஜெயித்து, பிச்சைக்காரர்களோடு கலந்து புழங்கி, அவர்களைப்போல் கொச்சையாய்ப் பேசி, சுரக்குடுக்கை கையிலேந்தி பிச்சைகேட்பார். அடர்த்தியாய் வளர்ந்து சுவிந்து தொங்கிய தமது தலைமுடியை பார்வைக்கு அந்தமாக வெட்டி சீப்பிட்டு திருத்துவதில் முன் வெகு ஜாக்கிரதையாயிருந்தார். இப்போ தலைமுடியும் தாடியும் தன்போக்கிலே காடுபோல் வளர்ந்து சடைபிடிக்க விட்டுவிட்டார். கைநகங்களை முதலாய் வெட்டினவரல்ல. மனிதர் கண்முன் ஏதேது தம்மைக் கேவலமும் விகாரமுமாக்கக் கூடுமோ அதையெல்லாம் மனஊக்கமாய்த் தேடிச் செய்தார். சரித்திரத் துவக்கத்தில் நாம் கண்ட லொயோலா இஞ்ஞாசியார் இவர்தானோ! அவரிருந்த கோலத்தைக் கண்டு கேடுகெட்ட பிச்சைக்காரர்கள் முதலாய் நகைத்துப் பரிகாசிக்கத் தலைப்பட்டார்கள். அவரைக் கண்டால் தெருப்பிள்ளைகளெல்லாம் "சாக்குத்துணி சாமியாரைப்பாருங்கோ, சாக்குத்துணி சாமியாரைப் பாருங்கோ" என்று ஓலமிட்டு அவர்பிறகே ஊர்வலம் வருவார்கள். அவரோ வென்றால், முன்னொருநாள் ஜெருசலேம் தெருவீதியில் ஓர் பைத்தியகாரனைப்போல் நிந்தித்துப் பரிகாசிக்கப்பட்டநாதனை உள்ளத்தில் சிந்தித்து, அவர்மேலுள்ள நேசத்தால்

நான் வேணுமென்று தேடியது கைகூடிவந்ததென்று அகமகிழ்ந்து சந்தோஷிப்பார்.

மேலும் அவர் தேடிப்போகாத நிந்தை அவமானமும் அவருக்கு நேரிட்டது. வெகு துர்மாதிரிகையாய் நடந்துவந்த ஒருவன் இஞ்ஞாசியாரை மன்ரேசாவில் கண்டநாள்முதல் அவர்மேல் என்னமோ வெறுப்புக்கொண்டு, அவரைக் கள்ளஞானி எனத் தீர்த்து எங்கும் தூற்றிப்பேசலானான். தினம் அவரைப் பின்தொடர்ந்து பரிகாசமாக அவர் நடக்கிறதுபோல் நடந்து, அவர் அசைகிறதுபோல் அசைந்து, தலையை ஆட்டி, முகத்தைச்சுழித்து, குறும்பார்வை பார்த்து பலவித ஊமைக்கூத்து செய்வான். அது செய்து சலித்ததும், வாயில் வந்தபடி வெகு அவதூறாய் அவரை நிந்தித்துப்பேசுவான். மகா உரோசகுணமுள்ள உயர்குலப் பிரபுவும் சுத்தவீரருமான லொயோலா இஞ்ஞாசியாருக்கு இம்மனிதனுடைய அற்பநடத்தை எவ்வளவோ சகிக்கக்கூடாத இம்சையாயிருந்திருக்க வேண்டுமென்று சொல்லவும் தேவையா? ஆயினும் இவ்விழிகுண மனிதன்மேல் அவர் கிஞ்சித்தேனும் கோபங்கொண்டவரல்ல.

தன் சுபாவத்தோடு கடும்போரின்றி இப்படி ஜெயங்கொண்டாரென்று எண்ணவேண்டாம். ஓயாமல் போராடி ஜெயிக்கவேண்டியிருந்தது. விசேஷமாய் ஓர் சமயம் தாம் அநுசரித்துவந்த ஜீவியத்தின்மேல் சொல்லிமுடியா வெறுப்புற்று மனந்தத்தளிக்கலானார். தாம் அணிந்திருந்த சாக்குத்துணி, அருந்திவந்த உணவு, பிச்சைக்காரர்களுடைய துப்புரவற்ற வழக்கங்கள், அவர்களுடைய அற்ப நடத்தைகள், நோயாளிகளு

டைய அருவருப்பானபிணிகளெல்லாம் அவருக்கும அரோசிகமாயிருந்தன. சாத்தானும் பலகபடவியாயங்களால் அவரை அவதைரியப்படுத்த பிரயத்தனம் பண்ணினது. ஆனால் தேவவரப்பிரசாதத்தின் உதவியால் மன உறுதிவிடாமல், சாத்தானையும், சாத்தானுக்குச் சனுவாயிருந்த தம் சுபாவத்தையும் ஒருமிக்க ஜெயிப்பதென்று தீர்மானித்து, மகா அருவருப்பான பிணிகளால் வருந்தும் நோயாளிகள் மத்தியில் விரைவாய்ச்சென்று, அவர்கள் கிட்ட அணுகி, தம் உள்ளத்தில் மேலிட்டெழும்பிய அரோசிகம் மாய்ந்துபோகுந்தனையும் அவர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்து கொண்டிருந்தார். சோதனையும் நீங்கியது.

இவ்வித ஜீவியத்தில் சுமார் நாலுமாதக்காலம் சென்றது. சர்வேசுரனுடைய திவ்விய இஸ்பிரீத்துவினால் தூண்டி நடத்தப்பட்ட அவர் ஆத்துமா அதிக ஏகாந்தத்தையும், தன் சிருஷ்டிகரோடு அதிக அன்னியோன்னிய ஐக்கியத்தையும் நாடியது. மனிதர் கண்ணுக்கு மறைந்து தனிவாசம்செய்வதற்கு தகுந்ததோர் இடமும் அவருக்குத் தென்பட்டது. ஆங்கு சர்வேசுரனுடைய திவ்விய இஸ்பிரீத்துவானவர் அவர் ஆத்துமாவில் நிறைவேற்றிய ஆச்சரியங்களை என்னென்று சொல்லலாம்!

3-ம் அதிகாரம்.

மன்ரேசா (தொடர்ச்சி.)

மன்ரேசா கெபி—துஷ்ட அரூபியின் பற்பல கபடதந்திரங்கள்-மனச்சோர்வு-(Scruples: ஸ்க்ரூப்ல்ஸ்) என்று சொல்லப்படும் "வீண் சந்தேகம்" என்னும் கொடும் தீ—கடைசியாய் அவர் ஆத்துமம் ஆறுதலும் அமரிக்கையுமடைந்தது—பசாசின் தந்திர மாய்கைகளால் வருந்துபவர்களை நடத்துவதில் தேர்ந்த ஆசிரியன்.

மன்ரேசா ஊரிலிருந்து சுமார் ஐந்நூறு அடி தூரத்திலிருக்கும் ஓர் பள்ளத்தாக்கில் கற்பாறையில் சுபாவமாய் அமையப்பெற்ற ஓர் கெபியைக்காணலாம். ஏறக்குறைய இருபத்தாறுசாண் நீளமும், எட்டுசாண் அகலமும், சராசரி பதினொருசாண் உயரமுமுள்ளது. பாறையிலிருக்கும் ஒரு பிளப்புவழியாய்ப் பார்த்தால் மோன்சேராத் மலைத் தேவாலயம் தொலையில் தென்படும். அப்போ அடர்த்தியாய் வளர்ந்து மூடிய காட்டுச்செடிகளுக்குள் மறைந்திருந்த இக்கெபி அங்கிருந்ததாக முதலாய் அநேகருக்குத் தெரியாதிருந்தது.

இக்கெபியை இஞ்ஞாசியார் தமது வாசஸ்தலமாக்கி முன்னிலும் இருமடங்கு அதிக ஜெபமும் தவமும் செய்ய ஏற்பட்டார். சில சமயங்களில் இராமுழுதும் ஜெபத்தியானம் செய்து, மூன்றுநாள், நாலுநாள் பரி

யந்தம் யாதொன்றும் புசியாதிருப்பார். இவ்வருந்தவங்களால் அவர் பெலன் வெகுவாய்க் குறைந்து, தேகம் மெலிவுற்று முகம் சுண்டி வெளுத்துப்போயிற்று. பலவீனம் மிகுதியால் அடிக்கடி மூர்ச்சைபரியச் சோர்ந்து விழுவார். மிஞ்சின உபவாசத்தால் ஜீரணசக்தி சீர் குலைந்து, வயிற்றில் அகோர நோவுகளும் உற்பத்தியாயின.

சரீரமாத்திரமேயன்று, ஆத்துமமும் சொல்லிமுடியா உபாதனைக்குள்ளானது. இதுவரை இஞ்ஞானியார் தாம் பிரவேசித்த புதுசீவியத்தில் சாதாரணமாய் அமரிக்கையும் ஞான ஆறுதலும் உற்சாகமுமுற்றிருந்தார். ஆனால் தேவ ஊழியத்தை அண்டிப்போகிற எந்த ஆத்துமமும் ஒரு சமயமில்லாவிட்டால் வேறோர் சமயம், ஒருவகையிலில்லாவிட்டால் வேறோர் வகையில், சோதனை என்னும் நெருப்பில் உழன்று வருந்தியல்லவோ, தூய்மையும் துலக்கமும் அடையவேண்டியிருக்கின்றது! அப்படியிருக்க, தாமும் அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தின் உன்னத கொடுமுடியை அடைந்து, சுபாவ பலவீனத்தாலும், துஷ்ட அரூபி செய்யும் பற்பல தந்திர மாய்கைகளாலும் வருந்தும் கணக்கற்ற ஆத்துமங்களுக்கு திருச்சபையில் எக்காலத்துக்கும் தேர்ந்த வழிகாட்டியும் ஆசிரியனுமாய் இருக்கும்படி தேவதிருவுளத்தால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட இஞ்ஞானியார் இவ்வித தந்திர மாய்கைகளில் சிலகாலம் நன்றாய் உழன்று அநுபவம் அடையும்படி அத்தேவ திருவுளம் விட்டுவிட்டதென்றால் ஆச்சரியமென்ன! பட்டநுபவியாதவர்களுக்கு இவ்வித தந்திர சோதனைகளின் தன்மை முதலாய் இன்னதென உணர்ந்து

கொள்ளுவது அசாத்தியமாயிருக்கும். ஏனெனில், இவ்வித ஆத்துமாக்களைக் கெடுக்க, சாத்தான் பல சமயங்களில் தன் தூர்க்கந்த இருண்ட சுபாவத்தை மறைத்து, பிரகாச சம்மனசு வேஷம்பூண்டு, வெகு கபட சாதுரியமாய், நன்மையைப் போதிக்கிறதாக நடித்து, தின்மையை விதைக்கத்தேடும்.

ஓர்நாள் தேவாலயத்துக்குள்பிரவேசிக்கும் தருணத்தில் முன்காரணமின்றி திடீரென அவர் ஆத்துமம் கலங்கி அவதைரியமுற்றது. "ஒருவேளை எழுபது வருஷகாலம் சீவிக்கவேண்டியிருக்கலாம். அவ்வளவு காலம் இவ்வருந் தவசீவியத்தில் நீ எவ்விதம் நிலை நிற்கப்போகின்றாய்" என ஏதோ ஓர் அந்தரங்க வாக்கியம் உள்ளத்தில் சப்தித்தாற்போல் அவருக்குத் தோன்றியது. ஆனால் இது சதிசெய்யும் சத்துருவின் மாய்கையென்றறிந்த இஞ்ஞானியார் உடனே "நீச அரூபியே, நான் இன்னும் ஒருமணிநேரம் உயிரோடிருப்பேனென்று வாக்குறுதி கொடுக்க உன்னால் கூடுமோ" என்று சொல்லி சோதனையை ஜெயித்தார்.

இதற்குப்பின் அவர் ஆத்துமம் ஒருசமயம் ஜெபத்தியானத்திலும் மற்றும் ஞான முயற்சிகளிலும் சற்றும் பிரீதியின்றி காய்ந்து வரண்டு சலிப்புற்றிருக்கும்; ஒருசமயம் தன் மேலிருந்த பழுவான போர்வையை யாரோ சடுதியில் எடுத்தெறிந்தாற்போல, சலிப்பெல்லாம் நீங்கி ஆறுதலும் சந்தோஷமுமுற்றிருக்கும். இவ்விசேஷத்தைக்கண்டு இஞ்ஞானியார் ஆச்சரியப்பட்டு; "ஆ என்ன நூதன சீவியமிது நான் பிரவேசித்திறது!" என்று தமக்குள் சொல்லிக்கொள்ளுவார்.

வேறோர் சமயம் அகோர காய்ச்சல்கண்டு மரணம் அடுத்திருப்பதாக எண்ணி அதற்கு ஆயத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தார். அதுவேளைபார்த்து சாத்தான் அவரை ஆங்காரம் எனும் படுகுழியில் விழத்தாட்ட வெகு கஷ்டமாய்த் தந்திரம் செய்தது. "இத்தனை அருந் தவங்கள் செய்தபின் மரணத்துக்கு அஞ்சுவானேன்? சர்வேசுரன் சமுகத்தில் நான் ஏற்கனவே நீதிமானாய் இருக்கிறேனென்பதற்கு ஐயமென்ன? என் மரணம் ஓர் அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய மரணமாயிருக்குமென்பதற்கு சந்தேகமேது?" என தற்செருக்கு நிறைந்த எண்ணம் அவருள்ளத்தில் எழும்பியது. இஞ்ஞானியார் உடனே திடுக்கிட்டு தன் முழுமன சக்தியோடு அதை எதிர்த்து போராடினார். தன் பாவங்களை ஒவ்வொன்றாய் ஞாபகப்படுத்தி, இத்தனை பாவங்களைச் செய்த நீசப்பாவியாகிய நான் பரலோகத்துக்கு பாத்திரமாயிருப்பதெப்படி? என்று தம் இருதயத்தில் தாழ்ச்சியைப் பிறப்பிக்க பிரயாசப்பட்டார். திரும்ப திரும்ப வீண் கர்வ சிந்தனை வீறுகொண்டெழும்பியது. திரும்ப திரும்ப இஞ்ஞானியார் மன ஊக்கமாய் அதை யெதிர்த்துப் போராடினார். அகோர சுரத்தால் உண்டான ஆராட்டத்தைவிட இச்சோதனையை ஜெயிக்கும்படி அவர் ஆத்துமம் செய்த வலுவந்தத்தால் உண்டான ஆராட்டமே மிகக் கொடியதாயிருந்தது. சுரம் சற்றே தணிந்து, தற்சமயம் மரண ஆபத்து நீங்கியிருப்பதாகக் காணும்போது, அருகிலிருப்பவர்களைப்பார்த்து திரும்பத் தான் மரண ஆபத்திலிருப்பதாகக் கண்டால்: "பாவி, நீ சர்வேசுரனுக்கு துரோகமாகச் செய்த பாவங்களை நினைத்துக்கொள்" என்று

உரத்த சத்தமாய் அடிக்கடி சொல்லும்படி சர்வேசுரன்மேல் அவர்களுக்குள்ள சிநேகத்தைக் குறித்து அவர்களைக் கெஞ்சிக்கேட்பார். ஆயினும் அர்ச்சியசிஷ்டவர்தாமே தம்மைப்பற்றி சொல்லியிருக்கிறபடி, இவ்வித சோதனையை முற்றும் ஜெயித்தடக்க இன்னும் இரண்டு வருஷம் சென்றது.

பாவமென்பதைப்பற்றற வெறுத்துத்தள்ளி, தேவ இஷ்டப்பிரசாதத்தைத் தன் உயிரிலும் எண்மடங்கு அதிகமாய் மதித்து நேசித்து, சர்வேசுரனை அத்தியந்த ஆவலோடு நாடித் தாவிச்செல்லும் சில ஆத்துமாக்களை, அவர்களிடமிருக்கும் அற்ப மாசையும் சுட்டெரித்து, அவர்களை வெகு உக்கிரமாய்த் தூய்மைப்படுத்தும் கொடுந் தீ ஒன்றுண்டு. பாவம் செய்த ஆத்துமம் மனச்சாட்சியின் கண்டனத்தால்படும் மனக்குத்தைப்போல் இதுவும் மனதைக் குத்தி உபாதிக்குமென்றாலும், மனக்குத்து என்கிற பெயர் இதற்குச் செல்லவே செல்லாது. ஐரோப்பிய பாஷையில் இதை "Scruples" "ஸ்க்ருப்ல்ஸ்" என்பார்கள். தமிழில் இதை எப்படி சொல்லலாம்? வீண் சந்தேகம், மனக்கலக்கம் என்போமா? மனச்சாட்சிக்கடுத்த இரு காரியங்களில் எது உண்மையென்று தெளிவாய்த் தெரியாததால் உள்ளத்தில் உண்டாகும் தத்தளிப்பு என்போமா? எப்படிச் சொன்னாலும் பட்டநுபவித்தவர்களுக்கும் ஞானவிஷயம் நன்றாய் அறிந்தவர்களுக்குமன்றி, மற்றவர்களுக்கு இதன் தன்மை எளிதில் புலப்படாது. ஆயினும் இதைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு ஒரு பெயர் வேண்டியிருப்பதால், "வீண் சந்தேகம்" என்னும் வார்த்தையை அதற்காக இங்கு பிரயோகிப்-

போம். "பாவமல்லாததைப் பாவமென்று மனதார தீர்மானித்துக்கொள்ளுதல்: உதாரணமாக, சிலுவை அடையாளமாய்க் கிடந்த வைக்கோல்மேல் தற்செயலாய்க் கால்பட்டதால், தான் பாவம் கட்டிக்கொண்டதாக சுய புத்தியால் தீர்மானித்துக்கொள்ளுதல் வீண் சந்தேகம் என்று சாதாரணமாய்ச் சொல்லுவார்கள். ஆனால் இது அறிவுகுறைச்சலால் உண்டாகும் ஓர் தப்பான தீர்மானமேயன்றி, மெய்யான வீண் சந்தேகமல்ல. அச்சிலுவைமேல் கால்பட்டபின், அல்லது வேறுயாதாவது நினைத்தபின், அல்லது சொன்னபின், அல்லது செய்தபின், பாவம் செய்ததாக என்னையன்றி நினைவு வருகின்றது. இன்னொரு பக்கத்தில் பாவம்செய்யவில்லையென்றும் தோன்றுகின்றது; சந்தேகமுமிருக்கின்றது, (அதாவது: ஒருவேளை பாவம்செய்தேனோவென்று அச்சமாயிருக்கின்றது). சந்தேகமுமில்லை என்பதால் மனதில் கலக்கமுண்டாகின்றது. இதுதான் சத்துருவின் சற்பனையால் உண்டாகும் மெய்யான "வீண் சந்தேகம்" என இஞ்ஞாசியார்தாமே இதன் தன்மையை விபரித்தெழுதி இவ்வித ஸ்திதியிலிருக்கும் ஆத்துமாக்கள் அநுசரிக்கவேண்டிய வகையையும் கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால் பிறருக்குக் கற்றுக்கொடுக்குமுன், மன்ரேசா கெபியில் தாமே தம் ஆத்துமத்தில் அதன் குணகுணங்களை பரீட்சித்தறியவேண்டியதாயிற்று.

மோன்செராத்தில் எவ்வளவோ ஜாக்கிரதையாய் ஆத்தும சோதனைசெய்து பொதுப்பாவசங்கீர்த்தனம் செய்திருந்தும், இப்போ இதைச் சொல்லவில்லை, அதைச் சொல்லவில்லையென்று வீண் சந்தேகம்

அவர் உள்ளத்தில் மொய்த்தெழும்பியது. அவர் ஆத்துமம் வெகு சஞ்சலமுற்றது. அதனால், முன் சொல்லவில்லையென்று தோன்றினவைகளைத் திரும்பத் திரும்ப பாவசங்கீர்த்தனத்தில் சொல்லியும், அவர் ஆத்துமம் அதனால் அற்பமும் சமாதானம் அடையவில்லை. ஞானக்காரியங்களில் அநுபவமுள்ளவர்களிடத்தில் ஆலோசனை கேட்டார். அதிலும் அவருக்கு ஆறுதல் கிடைக்கவில்லை. அவ்வூர் பெரிய கோவிலில் பிரசங்கம்பண்ண வந்திருந்த ஒரு குருவானவருடைய ஆலோசனையைக் கேட்டதில், அவர் ஞாபகத்துக்கு வரக்கூடியதையெல்லாம் திரும்ப எழுதி, திரும்ப பொதுப் பாவசங்கீர்த்தனம் செய்யும்படி சொன்னார். இஞ்ஞாசியார் அவ்விதமே செய்தார். இப்படி செய்தபின்பும் சந்தேகங்கள் ஒழிவதற்குப் பதிலாய் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தன. கடந்துபோன சீவியத்தைப்பற்றிய எதுவையும் பாவசங்கீர்த்தனத்தில் இனி சொல்லவேண்டாமென்று தன் ஆத்தும குருவானவர் சேசுநாதர்சுவாமி பேரால் தனக்கு கட்டளையிடுவாரேயாகில், தன் சந்தேகங்கள் தீர்ந்துபோகக் கூடுமென சில சமயங்களில் அவருக்குத் தோன்றியது; அப்படி அவர் கட்டளையிடவேண்டுமென்னும் ஆசையும் அவருக்கு இருந்தது. ஆனால் தாமாக ஆத்தும குருவானவருக்கு இவ்வித ஆலோசனை கொடுக்கத் துணியவில்லை.

இஞ்ஞாசியார் ஒன்றும் சொல்லாதேபோனாலும், யாதாகிலும் பாவமென்று தெளிவாய் தென்பட்டாலன்றி, மற்றப்படி கடந்துபோனவைகளைப்பற்றி ஒன்றும் பாவசங்கீர்த்தனத்தில் சொல்லவேண்டாம்

என்று ஆத்தும குருவானவர் அவருக்குச் சொன்னார். ஆனால் மஞ்சட்காமாலை நோயால் வருந்துகிறவனுக்கு சகலமும் மஞ்சள் நிறமாய்த் தோன்றுகிறதுபோல், அவர் ஆத்துமா இருந்த அந்தஸ்தில் சகலமும் அவருக்குப் பிரத்தியட்சமாய்ப் பாவமாகத் தோன்றியதால், இக்கட்டளையாலும் அவர் அமரிக்கையடையவில்லை. இதுகாலமெல்லாம் வழக்கமாய் அவர் செய்துவந்த நெடுஞ்செபம், தவம், மற்றும் ஞான முயற்சிகளில், சற்றேனும் குறைத்தவரல்ல; மென்மேலும் அதிக மனவூக்கமாகவே அவைகளைச் செய்துவந்தார். இதினாலும் அவருக்கு ஆறுதல் உண்டாகவில்லை. ஆறுதலின் ஊற்றாகிய திவ்வியசற்பிரசாத விருந்துமுதலாய் அவருக்கு ஆறுதல் தரவில்லை. அதற்கு விரோதமாய் பல சமயங்களில் திவ்விய சற்பிரசாதம் அருந்த பீடத்தை அணுகிப் போகும்போதே, எங்கே யூதாசைப்போல் தேவதுரோகம் கட்டிக்கொள்ளப் போகிறேனோவென்னும் பயங்கரமான நினைவு அவர் உள்ளத்தில் பளிச்சென்று உதிக்க, மனக்கிலேசம் மிஞ்சி வெகுவாய் தத்தளித்து வருந்துவார். இவ்விதம் பலமாதம் சென்றது. ஓர்நாள் தம்மை உபாதித்த சிந்தாகுலத்தைத் தாங்கமாட்டாமல், சர்வேசுரனை நோக்கி: "ஆண்டவரே, எனக்கு உதவிசெய்யத் தீவிரியும்; ஏனெனில், மனிதனிடத்தில் எனக்கு உதவியில்லை, எந்த சிருஷ்டியிடத்திலும் எனக்கு ஆறுதலில்லை. எங்கே கிடைக்குமென்று தெரிந்தால், அதைத் தேடி அடைய எவ்வித பிரயாசைக்கும் பின்வாங்கமாட்டேன். ஆண்டவரே, எங்கே என்று காண்பித்தருளும். என் ஆத்துமா அமரிக்கையடைய, தேவரீர்

ஓர் நாய்க்குட்டியைமுதலாய் எனக்கு வழிகாட்டியாகக் காண்பித்தால், அதையும் பின்செல்ல ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்" என அபய சத்தமிட்டுப் பிரலாபித்தார். ஆனால் இதுவேளை சர்வேசுரன் தமது முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டாற்போல் அவருக்குத் தோன்றியது. சுரக் காய்ச்சல்போல், அவர் மனதை உபாதித்த சிந்தாகுலம் நாளுக்குநாள் அதிகரித்தது. அவநம்பிக்கை என்னும் கொடிய சோதனையும் அவர் ஆத்துமத்தில் தாவி, அவரை அலைக்கழிக்கத் தலைப்பட்டது.

"இச்சமயம் இஞ்ஞாசியார் அர்ச். சாமிநாதர் சபைச் சன்னியாசிகள் மடத்தின் மேல்மாடத்தில் ஓர் அறையில் தங்கியிருந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. அவ்வறையிலிருந்த ஓர் பலகணி வழியாய் தலைகுப்புற விழுந்து உயிர்மாய்த்துக் கொள்ளும்படி அவநம்பிக்கையால் அடிக்கடி பலத்தசோதனை உண்டாக, மனந்திடுக்கிட்டு வெகுவாய் வருந்தினார். "ஆண்டவரே! தேவரீருக்குப்பொருந்தாத இத்துரோகத்தை ஒருபோதும் செய்யமாட்டேன்" என்று உரத்த சத்தமாய்த் திரும்பத்திரும்பச் சொல்லி, சோதனையோடு போராடிவந்தார். வெகுகாலமாய் தான் சர்வேசுரனிடத்தில் மன்றாடியதை அடையும்படி, வனவாசி ஒருவர் எடுத்த உபாயம் இத்தருணத்தில் அவர் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அவ்வனவாசி தன்மன்றாட்டை சர்வேசுரன் கேட்டுத்தந்தருளுமட்டும், பலநாள் ஒன்றும் புசியாமல் சுத்த உபவாசமாயிருந்தார். இஞ்ஞாசியார் தாமும் அவ்விதமே செய்யத் தீர்மானித்து, ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை துவக்கி மறு ஞாயிற்றுக்கிழமைமட்டும், அன்னபானம் முற்றும் நீக்கி சுத்த உபவாசமாயிருந்தார்.

முறை ஞாயிற்றுக்கிழமை பாவசங்கீர்த்தனம் செய்யப் போனபோது தாம் அநுசரித்துவரும் உபவாசத்தைப்பற்றி ஆத்தும குருவானவரிடத்தில் சொன்னார்;— தன் ஆத்தும குருவிடத்தில் எதுவிஷயத்திலும் திறந்த இருதயமுடையவராயிருந்தார். குருவானவர் உடனே உபவாசத்தை நிறுத்தி போசனம் அருந்தும்படி கட்டளையிட்டார். இஞ்ஞாசியார், இன்னும் சிலதினம் உபவாசத்தை விடாதிருக்க ஆசித்திருந்தாலும், ஆத்தும குருவுக்கு உடனே கீழ்ப்படிந்தார். அன்றும் அதற்கு மறுநாளும் அவர் ஆத்துமத்தில் அமரிக்கையும் ஆறுதலுமிருந்தது. ஆனால் மூன்றாம் நாள் பழையபடி முந்தின பாவசங்கீர்த்தனங்களைப்பற்றிய சந்தேகங்கள் ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றாய் மொய்த்தெழும்பி அவரை உபாதித்தன. திரும்பப் பொது பாவசங்கீர்த்தனம் செய்வது அவசியமென்று அவருக்குத் தோன்றினது. இவ்வித சஞ்சல வருத்தங்களால் தான் கையேற்றுக்கொண்ட சீவியத்தின்மேல் வெகு சலிப்பும் ஆயாசமும் அவருக்குண்டாயிற்று.

ஆனால் தூக்கமயக்கத்தில் நின்று ஒருவனைத் தட்டி எழுப்புவதுபோல், சர்வேசுரன் தமது தாசனை வீண் சந்தேக மயக்கத்தில் நின்று தட்டி எழுப்பத் திருவுளமானார். நல்ல அரூபி, கெட்ட அரூபி என இருவகை அரூபிகளால் நமதாத்துமத்தில் எழும்பும் சிந்தனை பற்றுதல்களை பகுத்தறிவதில், தேவவரப்பிரசாதத்தின் உதவியால் ஏற்கனவே லொயோலா மாளிகையில் அவர் சற்று அனுபவம் அடைந்திருந்ததாகக் கண்டிருக்கிறோமல்லவா? இப்போ அவ்வனுபவத்தைக் கொண்டு,

கெட்ட அரூபி தம் ஆத்துமத்தில் பிரவேசித்து அவரை அலைக்கழிப்பதற்கு பிரயோகித்த உபாயங்களை ஆராய்ந்து பரிசோதிக்கலானார். பரிசோதித்து இனிமேலாகக் கடந்துபோனதை ஒருபோதும் பாவசங்கீர்த்தனத்தில் சொல்வதில்லையென வெகு ஞானத்தெளிவோடு தீர்மானஞ் செய்தார். அதுமுதல் வீண் சந்தேகமும் மற்றசோதனைகளும் அவரைவிட்டு நீங்கின. வீண் சந்தேகம் முதலிய சோதனைகளால் வருந்துபவர்களைக் குணமாக்குவதில் தேர்ந்த ஆசிரியனுமானார்.

வெகுகாலத்துக்குப்பின், 1536-ம் ௵, ஜூன்-மீ 18-ம் தேதியில், வெனீஸிலிருந்து, பார்சலோனாவில் வசித்த ஓர் கன்னியாஸ்திரிக்கு தேறுதலாக அர்ச்சியசிஷ்டவர் எழுதிய ஓர் கடிதத்திலிருந்து சில விஷயங்களை இங்கெடுத்துரைக்கலாம். மன்ரேசாவில் அவர் தம் ஆத்துமாவில் பட்டநுபவித்தறிந்தவைகள் இதில் சுருக்கத்தில் விளங்கும். அவர் எழுதுவது:

"நமதாண்டவராகிய சேசுக்கிறீஸ்துநாதருடைய வரப்பிரசாதமும், அவரது நித்திய நேசமும் நம்மோடு என்றும் இருப்பதாக!" * * * * *

"நமதாண்டவராகிய சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் செய்ய விரும்பி துவக்குகிறவர்கள்மட்டில் சத்துரு சாதாரணமாய் செய்யும் சற்பனை யாதெனில், வருத்தங்களையும், இடையூறுகளையும் அவர்கள் முன் திரளாய் எழுப்பிவிடும்,—இவர்களைச் சிதைக்க சத்துரு பிரயோகிக்கும் முதல் ஆயுதம் இதுவென்று சொல்லலாம். உன் பந்துக்கள், சிநேகிதர்கள், திரவிய சம்பத்தெல்லாம் விட்டு, இவ்வளவு கடுந்தவத்தில் உன் ஆயுள்

நர்ளெல்லாம் எவ்விதம் சீவிக்கப்போகிறாய்? சற்றும்
இளைப்பாற்றியற்ற இத் தனிவாசத்தை எங்ஙனம்
நீ தாங்கப்போகிறாய்? இவ்வளவு ஆபத்தெல்லாம்
என்னத்துக்கு? வேறுவழியாய் நீ இரட்சணியம்
அடையக்கூடாதா? என, சத்துரு ஒவ்வொருவனுக்
கும் போதிக்கும்? பற்பல தந்திரசோதனைகளை உரு
பிகரத்தில் காண்பித்து, மனுஷர் சாதாரணமாய் சீவி
ப்பதிலும் நாம் அதிககாலம் சீவிக்கவேண்டியிருப்பது
போல் தோற்றுவிக்கும். அதேசமயத்தில், தம்மை
யண்டி ஊழியஞ் செய்பவர்களுக்கு ஆண்டவர் வழக்க
மாய்க் கொடுத்தருளும் வெகு மனோகரம்நிறைந்த
ஞானசந்தோஷம், ஞான ஆறுதல் முதலியவைகளை
நமது சிந்தையிலிருந்து அகற்றிவிடும்.''

"சேசுக்கிறீஸ்துநாதருதடய ஊழியத்தில் புதிதாய்
பிரவேசித்த தாசன், தன் சிருஷ்டிகராகிய கர்த்தரோடு
அன்பதுரிதப்பட மனப்பூரணமாய்ச் சம்மதித்து, மேற்
சொன்ன விக்கினங்களையெல்லாம் ஜெயித்தால்,
உடனே சத்துரு வேறோர்வகை ஆயுதத்தைக்கையாடி
அவனைச் சிதைக்க பிரயத்தனப்படும். அதாவது ஆங்
காரம் அல்லது வீண் பெருமையைக்கொண்டு, தன்னி
டத்தில் வெகு நன்மைத்தனம், அர்ச்சியசிஷ்டதனம்
இருப்பதாக எண்ணும்படி அவனிடத்தில் சிந்தையை
எழுப்பி, (புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில்) அவன்
மெய்யாகவே அடைந்திருப்பதிலும் அதிக உன்னத
மான படியில் அவனைத் தூக்கிவைக்கும். சேசுக்கிறீ
ஸ்துநாதருடைய ஊழியன் (மாற்றான் தொடுத்து
விடும்) இப்பாணத்தாலும் சிதைபடாது தன்னைத்

தானே தாழ்த்தி, ஒடுக்கி, சத்துரு எழுப்பிவிடும் தற்
செருக்கான எண்ணத்தைத் துவேஷித்து, எதிர்த்து
நின்றால், அப்போ பொய்த்தாழ்ச்சி என்னும் மூன்
றும்வகை ஆயுதத்தை சத்துரு பிரயோகிக்கும்.
சர்வேசுரன் தனக்கு செய்தருளிய வரப்பிரசாதங்கள்,
தன்னுடைய நற்கிரிகைகள், நல்ல பிரதிக்கினைகள்,
ஆசைகளில் எதையாகிலும்பற்றிப் பேசும்படி நேரிட்
டால், தன்னைப்பற்றி நன்மையானதைப் பேசுவதினால்
தான் ஏதோ வீண்பெருமைக்கு இடம்கொடுப்பதாக
எண்ணி, சிந்தை கலங்கும்படி செய்யும். சர்வேசுர
னிடத்திலிருந்து தான் பெற்ற வரப்பிரசாதங்களால்,
தனக்காகிலும் மற்றவர்களுக்காகிலும் யாதொரு பிர
யோசனமுமுண்டாகாதிருக்கும்படி, அவன் அவை
களைப்பற்றி ஒன்றும் பேசாதிருக்கத்தக்கதாக சர்வ
பிரயத்தனம் பண்ணும்.''

* * * *

"ஆனதால் சத்துரு செய்யும் உபாயத்தை கவனி
த்துப் பார்க்கவேண்டும். அது நம்மை உயரத்தூக்கி
வைத்தால், நாம் நமது பாவங்களையும் நிர்ப்பாக்கியங்
களையும் எண்ணி, நம்மைத்தானே தாழ்த்திக்கொள்ள
வேண்டும். அது நம்மைத்தாழவீழ்த்தி அவைதரியப்
படச்செய்தால், ஆண்டவரிடமிருந்து நாம் பெற்றிருக்
கும் நன்மை உபகாரங்களை எண்ணி, அவர் நம்மை
இரட்சிக்க எவ்வளவு அன்பு, எவ்வளவு வாஞ்சையாய்
காத்திருக்கிறாரென்பதையும் சிந்தித்து, அவர்மீது
மெய்யான விசுவாசம், மெய்யான நம்பிக்கைவைத்து
தைரியமடையவேண்டும்.

* * * *

சத்துரு சர்வேசுரனுடைய நீதியை என்முன் எடுத்துக்
காண்பிக்கின்றதோ, உடனே நான் அவருடைய

தயை இரக்கத்தை அதன்முன் எடுத்து காண்பிப்பேன்; அவருடைய தயை இரக்கத்தை எடுத்துக் காண்பிக்கின்றதோ, அதற்கு விரோதமாய் நான் அவருடைய நீதியை எடுத்துக் காண்பிப்பேன்." *

"பரிசுத்தமும் பிரயோசனமுமான நற்காரியங்களைப் பற்றி முதலாய் பேசத் துணிவற்றுப்போகும்படியான விதமாய், பொய்யான தாழ்ச்சியைக்கொண்டு நம்முள்ளத்தில் மிஞ்சிய பயத்தைப் பிறப்பித்தபின், இதிலும் அதிமிகக்கேடான வேறோர்வகைப் பயத்தை தூண்டிவிடும்; அதாவது நாம் நமது கர்த்தரை விட்டகன்று அவரைவிட்டு பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறதாக அஞ்சி வருந்தும்படி செய்யும். * * * *

இவ்விஷயம் இன்னும் அதிக தெளிவாய் விளங்கும்படி, சத்துரு பிரயோகிக்கும் வேறோர் சதிமானத்தை வெளிப்படுத்துகிறேன். பாவங்களின் கனத்தை எண்ணாமல், பாவத்தின்மேல் பாவம் செய்துவரும் பரும்படியான மனச்சாட்சியுடைய ஒருவனை அது கண்டால், அவன் கண்ணுக்கு அற்பப் பாவம் ஒன்றுமில்லாதது போலவும், சாவானபாவம் அற்பப்பாவம்போலவும், மகா துரோகமான சாவானபாவங்கள் சொற்பக் காரியம் போலவும் தோன்றும்படி தன்னால் இயன்றதெல்லாம் செய்யும்; அதற்கு விரோதமாய் மேன்மையான மனசாட்சியுடைய ஒருவனைக் கண்டால், இப்பேர்ப்பட்டவன் சாவானபாவத்தை மாத்திரமல்ல, அற்பப்பாவங்களையு முதலாய் தன்னால் கூடியமட்டும் ஜாக்கிரதையாய் விலக்கி நீக்குவதையும், மேலும் ஓர் சொற்பமார்த்தையின் நிழலாவது, மாசு, கறை என்னப்பட்ட எது

வாவது தன் ஆத்துமத்தில் தாவாதபடி வெகுபிரயாசப்படுவதையும் சத்துரு பார்த்து, அவன் கண்முன், இஞ்சித்தும் பாவமல்லாததை பாவமாகத் தோற்றுவிக்கும், உத்தமமானவைகளை மாசுள்ளவைகளாகக் காணும்படி செய்யும்; இவ்விதமாய் அவன் மனசாட்சி கலங்கி தத்தளிக்கும்படி செய்ய கடும்பிரயத்தனப்படும். நம்மைப் பாவத்தில் விழத்தாட்டவும், நமது ஆத்துமத்தில் கலக்கத்தையெழுப்பி நம்மை உபத்திரவப்படுத்தவுமே சாத்தான் இப்படி செய்கின்றது. அநேக சமயங்களில், ஆத்துமம் பாவத்துக்கு சம்மதிக்கும்படி செய்யக்கூடாதேபோனாலும், அப்படி எப்போதாவது செய்யக்கூடுமென்கிற நம்பிக்கை முதலாய் அற்றுப்போனாலும், குறைந்தபட்சம் அதைத் துன்பப்படுத்தவாகிலும் பிரயாசப்படும்."

துஷ்ட அரூபியின் உபாய தந்திரங்களைப்பற்றி இன்னும் அதிக விரிவாய் இக்கடிதத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். அவைகளையெல்லாம் இங்கு எடுத்துக் கூறினால், இப்புத்தகம் அதிகமாய் விரியும்.

இருளில் அரசாட்சிசெய்யும் துஷ்ட அரூபி தேவதாசனைக் கெடுக்கும்படி வியர்த்தமாய்ச் செய்த இரகசிய சற்பனைகளைத்தானே இதுமட்டும் பிரதானமாய் எடுத்துரைத்தோம். ஆனால் பரிசுத்த சோதிப்பிரகாசமான திவ்விய இஸ்பிரீத்துவானவர் தமது தாசன் புத்திக்குத் தெளிவாகவும், மனதுக்குத் தேற்றரவாகவும், திடனாகவும் அளித்த அற்புத வரங்களைப்பற்றி அதிகமாய் இன்னும் சொல்லவில்லையே.

4-ம் அதிகாரம்.

அற்புத வரங்கள்:—விசுவாச சத்தியங்களை அர்ச்சியசிஷ்டவர் புத்திக்கு துலக்கிக்காட்டிய அற்புத பிரகாசம்—வஞ்சக சர்ப்பத்தின் மாயா ரூபம்—அர்ச். தமதிரித்துவ பரம இரகசியம்—எட்டுநாள் பரவசம்—அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்—அர்ச்சியசிஷ்டவர்மீது ஜனங்கள் இருதயத்தில் உண்டான பூஜித வணக்கம்—அடிக்கடி திவ்வியசற்பிரசாதம் அருந்திவரும் வழக்கம் அவரால் திரும்ப ஏற்பட்டது—தபமுயற்சிகளில் அநுபவத்தால் அடைந்த விமரிசை.

லொயோலா மாளிகையில் கன்னித்தாய் கரத்தில் திருச்சுதன் சேசுநாதருடைய ஊழியத்துக்கு தம்மை நேர்ந்து ஒப்புக்கொடுத்த இஞ்ஞாசியார், அரைகுறையாக தன்னை ஒப்புக்கொடுக்கவில்லை. அன்றுதானே தன் சுயமனதை முற்றும் பரித்தியாகம் செய்து, எவ்வித பிரயாசைக்கும், எவ்வித உபாதனைகளுக்கும் அஞ்சிப் பின்வாங்காமல், சகலத்திலும் தன்னைத்தானே ஜெயித்து, சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரம் ஒன்றையே கருதி, அவர் திருச்சித்தம் ஒன்றையே தேடி, அதை தன் முழுமன சக்தியோடு செய்து முடிப்பதென்று ஊக்கமான தீர்மானஞ்செய்து, தேவ மகத்துவத்துக்குத் தகனபலியாகத் தம்மைக் கையளித்தார். இதனால்தான், முன்சொன்னதுபோல், அவர்

தாம் செய்துவந்த அருந்தவமுயற்சிகளில், தேவநீதிக்கு உத்தரிப்பதையல்ல, ஆனால் சர்வேசுரனுடைய தோத்திரத்தையே முதற்கருத்தாகக் கருதியிருந்தார். இவ்வளவு மனநேர்மையும், உதாரமும், ஊக்கமும், "நீதியின்மேல் பசிதாகமுமுள்ள" ஆத்துமம் உன்னத அர்ச்சியசிஷ்டதனம் அடையாமற்போனால், அதுவே ஓர் புதுமையாயிருக்கும் என்னலாம். ஆசாபாசங்களைப் பின்சென்று தம்மைவிட்டகன்று ஓடிப்போகும் ஆத்துமத்தின்முதலாய் அளவற்ற அன்புடன் பின்தொடர்ந்து, "நித்திய நேசமாக உன்னைச் சிநேகித்தோம், ஆகையால் இரக்கமுற்று உன்னை (நம்மண்டை) இழுத்தோம் என்று வருந்தி அழைக்கும் நித்தியநேசமாகிய கடவுள், தமது திருச்சித்தத்தை அறிந்து நிறைவேற்ற அடங்காப் பசிதாகமுடன் தம்மை அண்டித் தாவிவரும் ஆத்துமாமீது பாராமுகமாயிருப்பாரா? இப்பேர்ப்பட்ட ஆத்துமாக்களுக்கு அவர் தாமே வழிகாட்டியும் ஆசிரியனுமாயிருந்து, புண்ணிய சாங்கோபாங்க நெறியில் அவர்களைக் கைபிடித்து நடத்துவார்.

இஞ்ஞாசியார் அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தில் அதிவிரைவாய் வர்த்திப்படைந்தாரென்பதும், ஞானச்சீவியத்தில் மனிதர் உதவியால் அவர் அறிந்தவைகளோ சொற்பமென்பதும் திண்ணம். ஒரு பாடத்தைக் கற்பித்து, அது நன்றாய்த் தெரிந்ததும் மறுபாடத்தைக் கற்பித்து, இவ்விதம் படிப்படியாய் மாணாக்கனுக்குக் கல்விபுகட்டும் நல்ல ஆசிரியனைப்போல், சர்வேசுரனும் தமது ஆத்துமத்தை நடப்பித்து வந்ததாக இஞ்ஞாசியார்தாமே தம்மைப்பற்றி நிச்சயித்துச் சொல்லி

யிருக்கிறார். ஆயினும் சர்வேசுரன் அவர் உள்ளத்தில் நிறைவேற்றிய அற்புதங்களை அவர் பெரும்பாலும் இரகசியமாக வைத்திருந்தமையாலும், அவைகளை ஞாபகக் குறிப்பாக அவர் எழுதிவைத்திருந்த காகிதங்களை மரணத்துக்குமுன் நெருப்பிலிட்டு எரித்துப்போட்டமையாலும், அவருடைய ஆத்தும குரு டியேகோ (Diego de Guia) என்னும் சேசுசபைக் குருவானவர் அவருக்குமுன் காலஞ்சென்று போனமையாலும், அவைகளைப்பற்றி தெரியவந்திருப்பது சொற்பமே.

மன்ரோசாவுக்கு ஒரு மயிலுக்கு அப்பாலிருந்த ஓர் தேவாலயத்தில் இஞ்ஞாசியார் ஓர்நாள் ஜெபம்பண்ணப்போனார். கருத்தெல்லாம் ஜெபத்தியானத்தில் வைத்தவராய் சற்று இளைப்பாறும்படி வழியிலிருந்த ஓர் நீரோடை ஓரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு, ஆழமாய் ஓடிச்சென்ற ஜலப்பிரவாகத்தை கூர்ந்து உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அப்படிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, அவர் மனத்தின்கண் ஓர் அற்புத பிரகாசம் அருளப்பட்டது. விசேஷ தரிசனம் ஒன்றும் அவர் பார்க்கவில்லை. ஆனால் அவர் உள்ளிந்திரியத்தில் சுவாலித்து ஊடுருவிச்சென்ற அவ்வற்புத பிரகாசத்தால் பரவசமான அவர் ஆத்துமம் ஒரு க்ஷணத்தில் விசுவாசப் பரம இரகசியங்களைச்சார்ந்த அநேக சத்தியங்களையும், மற்ற சாஸ்திரங்களுக்கடுத்த பல விஷயங்களையும் வெகு தெளிவாய் கிரகித்தறியலாயிற்று. எவ்வளவு தெளிவாகவென்றால், அன்றுமுதல் சகலமும் தமது கண்ணுக்கு நவமாக்கப்பட்டு, தாமே வேறுமனுஷனாக்கப்பட்டு, புத்தியென்னும் தத்துவம்

வேறொன்று தமக்குக் கொடுக்கப்பட்டாற் போல்க் காணப்பட்டதென்றும், தன் ஆயுள்காலமெல்லாம் தாம் சர்வேசுரனிடமிருந்தடைந்த ஞான ஒளிவு, உணர்த்துதல், தாமே பிரயாசப்பட்டு கற்றறிந்த சாஸ்திரம் எல்லாம் ஒன்று கூட்டினாலும், அவைகளெல்லாம் இதற்கு ஈடாகமாட்டாதென்றும் அர்ச்சியசிஷ்டவர்தாமே கோன்சால்வெஸ் சுவாமியாருக்குச் சொன்னார். அப்படிச்சொல்லும்போது அவருக்கு வயது அறுபத்திரண்டாயிருந்தது.

சர்வேசுரன் கிருபையாய்த் தந்தருளும் விசேஷ ஞானப்பிரகாசம், ஞான ஆறுதல் முதலியவைகளால் தைரியமும் சந்தோஷமும் அடைந்திருக்கும் ஆத்துமத்தில் கலக்கத்தை உண்டாக்க, சாத்தான் சிலசமயங்களில் வேஷம் மாறி, ஏதோ பிரகாச ரூபமெடுத்து வருவதுண்டென்று, பிற்காலத்தில் போதித்த இஞ்ஞாசியார், ஏற்கனவே மன்ரோசாவில் அதைப்பரீட்சித்தறியலானார்.

மேற்சொன்ன அற்புத ஒளிவடைந்ததும், தேவநேச மனோகரம் நிறைந்தவராய், அருகிலிருந்த ஓர் பெரிய சிலுவைமுன் போய் முழந்தாளிட்டு தேவ மகத்துவத்துக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரம் செய்யத் துவக்கினார். அப்போது முன்னமே சிலகாலமாய் அவரை ஏய்க்கத்தேடிய ஓர் மாயாரூபம் திரும்பவும் சடுதியில் அவர் கண்முன் வந்து நின்றது. அதாவது: நோயாளிகள் சாலையில் சீவித்து வரும்போது, பிரகாசமான ஓர் விநோத ரூபம் சமயா சமயங்களில் அவர் முன் தோன்றும். சற்றே சர்ப்ப சாய

லாய், தக தகவென காந்தி வீசி ஜொலிக்கும் கண்களைப்போன்ற அநேக புள்ளிகளையுடையதாய்ப் பார்வைக்கு வெகு அலங்காரமாயிருக்கும். ஆனதைப்பற்றி அதைக்கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருப்பது இஞ்ஞாசியாருக்கு வெகு சந்தோஷமாயிருக்கும். அது மறைந்து போனதும் அவர் மனதில் சஞ்சலமுண்டாகும். அதன் சுபாவம் இன்னதென இது மட்டும் அவருக்குத் தெரியாதிருந்தது. ஆனால் இப்போது சிலுவைக்கு முன், இம்மாயா ரூபம் அவ்வளவு அழகாய்க் காணவில்லை. அதைக் கண்ணோக்குவதில் சந்தோஷத்துக்குப்பதிலாய் அவர் உள்ளத்தில் வெறுப்பு உண்டாயிற்று. இதனால் இத்தோற்றம் வஞ்சக சர்ப்பத்தின் மாய்கையென தெளிவாய் அறிந்துகொண்டார். பிற்காலங்களிலும் பல தடவை இம்மாயா ரூபம் அவர் கண் முன் வந்து நின்றதுண்டு. ஆனால் அது மாய்ந்து போகும்படிசெய்ய அவர் தம் கைக்கோலை ஓங்குவது போதுமாயிருந்தது.

அர்ச். தமதிரித்துவத்தின்மேல் இஞ்ஞாசியார் உள்ளத்தில் ஓர் விசேஷ பக்தி உற்பத்தியாகி நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. அவர் [illegible] ஏக கடவுள் மூவாட்களாயிருப்பதை சிந்தித்து, பிதா, சுதன், இஸ்பிரீத்துசாந்து என்கிற இம்மூவாட்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் முறைமுறையாய் ஓர் விசேஷ பக்தி செலுத்தியபின், இம்மூவாட்களும் ஒரே ஒரு கடவுளாயிருப்பதையும் சிந்தித்து, அர்ச். தமதிரித்துவத்துக்குப் பொதுவாகவும் ஓர் விசேஷ பக்தி செலுத்திவருவார். திரித்துவமாயிருக்கிற ஏக கடவுளைப் பரகதியில் என்றென்றைக்கும் முகமுகமாய்த் தரிசித்து நேசிப்பதி

லல்லவோ, அர்ச். திரித்துவத்தின் சாயலாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும் மனுஷ ஜீவாத்துமாவின் நித்தியபேரின்ப பாக்கியம் அடங்கியிருக்கின்றது! ஆனால் பரலோகத்திலே முதலாய் இவ்வதி உன்னத பரம இரகசியத்தைத் தரிசிக்கவும் கண்டுபிடிக்கவும் ஆத்துமாவுக்கு சுபாவமாயுள்ள புத்தியின் பிரகாசம் போதாதாகலால், “முத்திப்பிரகாசம்” (Lumen Gloriæ) என்று சொல்லப்படும், சுபாவத்துக்குமேலான ஓர் அற்புத வரத்தை சர்வேசுரன் இரட்சிக்கப்பட்ட ஆத்துமத்தின் கண் பொழியவிட்டு, அதை இத்திவ்விய தரிசனத்துக்கு திராணியுள்ளதாக்குகின்றார். அப்படியிருக்க இக்கண்ணீர்க் கணவாயில் நமது புத்தியின் சுபாவ சக்தியைக் கொண்டு இவ்வுன்னத பரம இரகசியத்தில் ஏதாகிலும் கண்டுபிடிக்கக் கூடுவதெப்படி? ஆயினும் அளவில்லாக் கருணைநிறைந்த சர்வேசுரன் இகலோகத்திலும் ஒரோர் சமயங்களில் தமக்குகந்த பரிசுத்தவான்கள் சிலர் உள்ளத்தில், பளிச்சென்றொளி வீசி மறையும் மின்னலைப்போல், ஓர் அற்புத பிரகாசக்கதிரை ஒளிரவிட்டு, மோயீசனை மலைமேல் வரவழைத்து வாக்குத்தத்தத்தின் நாட்டை அவருக்கு துலையில் காண்பித்ததுபோல், இப்பரிசுத்த ஆத்துமாக்களுக்கும் இவ்வுன்னத பரம இரகசியத்தைச் சற்றே துலக்கிக்காட்டுவார். இத்திவ்விய திருஷ்டியால் ஆத்துமத்தில் பிரவாகமாகும் பேரின்ப நேசப்பெருக்கத்தை எதற்கு இணையிடலாம்? இகலோகத்தில் இதற்கு இணையானது ஒன்றுமேயில்லை.

ஓர்நாள் இஞ்ஞாசியார் அர்ச். சாமிநாதர் சபைச் சன்னியாசிகள் மடத்தின்படியில் முழந்தாளிட்டு பரி

சுத்த கன்னிகையின் சங்கீதமாலை ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தபொழுது, முன்போல் ஓர் திவ்விய பிரகாசக் கதிர் அவர் புத்தி மனசக்திகளையெல்லாம் ஊடுருவி சுவாலிக்க, அவர் ஆத்துமா பரவசமாய் வாக்குக்கெட்டாதெளிவடங்கிய ஓர் திருஷ்டாந்தத்தால் அர்ச். தமதிரித்துவத்தை தரிசித்தறியும் வரம்பெற்றது. இத்தரிசனத்தால் உள்ளத்தில் பொங்கியெழும்பிய பேரின்ப நேசப்பெருக்கத்தை அடக்கமாட்டாமல், வெகுநேரம் பெருமூச்செறிந்து ஆனந்தபாஷ்பம் சொரிந்தவண்ணமாகவே யிருந்தார். அன்று முழுவதும் இப்பரம இரகசியத்தைப்பற்றியல்லாது, வேறெதனைப் பற்றியும் அதிகமாய்ச் சம்பாஷித்தவரல்ல. கேட்போர் உள்ளமே ஆச்சரியமுற்றுருக, பற்பல உவமை உவமானங்களைக்கொண்டு தம் மனதின்கண் அற்புதமாய் அறிந்ததை மற்றவர்களுக்கு சொல்லிக்காட்டப் பிரயாசப்பட்டார். அன்றுமுதல் ஜீவபரியந்தம் தமதிரித்துவத்தை நோக்கி ஜெபிக்கும்போதெல்லாம் அவர் இருதயத்தில் வெகு மனோகரமான உருக்க நேச பக்தி உண்டாகும். இத்திவ்விய தரிசனத்தால், பிதா, சுதன், இஸ்பிரீத்துசாந்து என்னும் திரித்துவத்தின் மூவாட்களோடு அவர் ஆத்துமாவுக்கு அருளப்பட்ட சிநேகஐக்கியத்தை என்னென்று சொல்லலாம்! இத்தரிசனத்தில் அர்ச். திரித்துவ பரம இரகசியத்தைப்பற்றி தாம் அறிந்தவைகளை வாக்கினால் கூடுமானமட்டும் விவரித்தெழுதிவைத்திருந்தார். ஆனால் சிற்சில பாகங்கள் தவிர, மற்றதெல்லாம் அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய தாழ்ச்சியால் நெருப்புக்கு இரையாய்ப்போயின.

வேறோர்சமயம், சர்வேசுரன் உலகத்தை சிருஷ்டித்த விதத்தையும் கிரமத்தையும் கண்டுபிடிக்கும் வரமும் அவருக்கு அருளப்பட்டது.

முன்சொன்ன மடத்துக்கோவிலில் ஓர்நாள் பூசை நேரத்தில், திவ்வியநற்கருணை எழுந்தேற்றம் பண்ணப்பட்டபோது, ஏதோ வெண்மையான பிரகாசக் கதிர்கள் மேலேயிருந்து இறங்கிவந்தாற்போல் அவர் ஆத்துமாவின் கண்ணுக்குக் காணப்பட்டது. இத்தரிசனத்தைச்சார்ந்த மற்ற விபரங்கள் பிற்காலத்தில் அவர் ஞாபகத்துக்கு வராதேபோயிற்றென்றாலும், இது ஒருவிஷயம் அவருக்கு நிச்சயமாயிருந்தது. அதாவது திவ்விய சற்பிரசாதத்தில் சேசுக்கிறீஸ்துநாதர் மெய்யாகவே இருக்கும்விதம் அவர் புத்தியில் அன்றுதெளிவாய்ப் பதிப்பிக்கப்பட்டது. மேலும் மனுஷாவதாரம் எடுத்தநாதனை அடிக்கடி வெகுநேரமளவாய்த் தரிசிக்கும் பாக்கியமும் பெற்றார். மன்ரேசாவில் மாத்திரம் சுமார் நாற்பது தடவை சேசுக்கிறீஸ்துநாதர் தமக்குத் தரிசனையானதாக அர்ச்சியசிஷ்டவர்தாமே சொல்லியிருக்கிறார். பரிசுத்த கன்னிகையும் ஓரோர் சமயங்களில் அவருக்குத் தரிசனையானாள். இத்தரிசனங்களிலெல்லாம் சேசுக்கிறீஸ்துநாதரும், அவர் திருத்தாயாரும் வெண்மையான ஓர் அற்புத ஒளியால் அவர் புத்தியின் கண்ணுக்குத் தெளிவாய் புலப்பட்டார்களேயன்றி, அவர் சரீரக்கண்களுக்கு அவர்களுடைய அவயவங்கள் தோன்றவில்லை.

நோயாளிகள் சாலையில் அவர் இருந்த அறையின் சன்னல்வழியாய் ஓர் சனிக்கிழமையன்று தேவால

யத்தில் நடந்த அந்தகாலஜெபத்தைப் பின்சென்று ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தபோது, திடீரெனப் பரவசமாய் மறுசனிக்கிழமை அதே நேரமட்டும் அப்படியே பேச்சுமூச்சின்றி மரணமானவர்போலிருந்தார். மார்பில் கைவைத்துப்பார்த்தபோது வெகு லேசாய் இருதய துடிப்பிருப்பதாகத் தென்பட்டது. அல்லாவிடில் ஒருவேளை ஏற்கனவே அவரை அடக்கம் செய்திருப்பார்கள். எட்டாம்நாள் சுகமாய் நித்திரைசெய்து விழித்தவர்போல் கண்களைத் திறந்து "ஆ சேசுவே! சேசுவே!" என்று மெதுவாய்ச் சொன்னார். அகிநேஸ் பாஸ்கால் அம்மாளும் அவள் குமாரன் ஜான் பாஸ்கால் என்பவரும் இவ்விசேஷத்துக்கு கண்கண்ட சாட்சியாயிருந்தார்கள். "இவ்விசேஷம் அதிசயத்துக்குரிய விதமாய் என் ஞாபகத்திலிருக்கின்றது. அப்பொழுது எனக்குப் பதினாறு அல்லது பதினேழு வயதிருக்கும். அவரை (இஞ்ஞாசியாரை) இந்த ஸ்திதியில் கண்டதும், என் தாயாருக்கு அதையறிவிக்க ஓடி, நமது அர்ச்சியசிஷ்ட போதகர், மரணமாய்ப் போனாரென்று சொன்னேன்" என ஜான் பாஸ்கால் இது சம்பவித்து முப்பத்தொன்பது வருஷங்களுக்குப்பின் சொன்னார்.

இவ்வெட்டுநாள் பரவசத்தில் தம் ஆத்துமத்தில் நடந்தது இன்னதென திட்டமாய் ஒருவருக்கும் ஒருபோதும் வெளியிட்டவரல்ல. ஆயினும், திருச்சபைக்குதவியாக அவர் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று சர்வேசுரன் திருவுளமாயிருந்த சேசுசபையின் கதியும், அதன் பிரதான கோட்பாடுகளும் இப்பரவசத்தில் அவருக்கு அறிவிக்கப்பட்டதாக, அவரோடு சீவித்து

எட்டுநாள் பரவசம்.

வந்த சேசுசபை முதற்குருக்கள் தீர்க்கமாய் எண்ணியிருந்தார்கள். மேலும் அவர் சேசுசபை ஏற்பாட்டாகமத்தை எழுத ஆரம்பித்தபோது, இன்னின்னவிஷயம் ஏனென்று யாராகிலும் அவரை வினவினால், "மன்ரேசாவில் அதை அறிந்தேன்" என்று உத்தாரம் சொல்லுவார். அங்கு ஒருமணிநேர ஜெபத்தியானத்தில் உலகிலுள்ள சகல சாஸ்திரிகளிடத்திலும் தாம் கற்றறியக்கூடியதைவிட அதிகம் அறிந்துகொண்டதாகவும், நாம் விசுவசித்துவரும் தேவசத்தியங்களை வேதாகமங்கள் படிப்பியாதே போயிற்றென்றாலும், வேதத்துக்காக உற்சாகமாய் தம் உயிரைக்கொடுக்க அங்கு தாம் அறிந்துகொண்டவைகளே தமக்குப் போதுமென்பதாகவும் அர்ச்சியசிஷ்டவர் பிற்காலத்தில் லேயீனஸ் சுவாமியாருக்குச் சொன்னார்.

இவ்வளவு அருந்தவம்நிறைந்த பரிசுத்த சீவியத்தாலும், உன்னத வரங்களாலும் சர்வேசுரனோடு அன்னியோன்னிய ஐக்கியம்பெற்ற அவராத்துமாவில் சுடர்விட்டெரிந்த தேவ இஷ்டப்பிரசாத திருவிளக்கின் பிரதி பிம்பம்போல், அவரது முகத்திலும் ஓர் சோதிமயம்,—பரலோக சம்பந்தமான ஓர் காந்திப் பிரபை துலங்கியதென்றால் ஆச்சரியமென்ன! அவர் வாக்கு கிரிகைகள் யாவற்றிலும் அத்தேவ இஷ்டப்பிரசாதத்தின் அருட்சுவாலை தாவிவீசினாற்போல், ஓர் விசேஷ புனிதமும், மானிடர் இருதயங்களை ஊடுருவிச்செல்லும் ஓர் விசேஷசக்தியும் வல்லமையும் விளங்கியதென்றால் ஆச்சரியமென்ன! இதனால், யாதாமோர் குருசடி அல்லது வேறுதிருஸ்தலங்கள்முன் அவர் ஜெபம் செய்யப் போவதைக்கண்டதும், காந்தத்தைக்கண்ட

இரும்புபோல், வெகுஜனங்கள் சற்றுத் தூலையில் மௌனமாய் அவரைப் பின்றொடர்ந்து சென்று அவரைக் கண்ணோக்கி நிற்பார்கள். ஏதோ ஞானபோதகம் சொல்ல அர்ச்சியசிஷ்டவர் அவர்களை நோக்கித் திரும்பினால், உடனே எல்லாரும் கும்பலாய் அவரை அணுகிப்போய், அத்தியந்த பக்தி வினயத்தோடு அவர் வாய்மொழியைக் கேட்டு, தங்கள் பாவங்கள்மேல் அதிக வெறுப்பும் மனஸ்தாபமும், சர்வேசுரன்மேல் அதிக உருக்க நேசமுமுடையவர்களாய்த் திரும்புவார்கள்.

அர்ச். பிரகாசியம்மாள் நோயாளிகள்சாலை அக்காலத்தில் இருந்த ஸ்தலத்தின்முன் ஓர் குருசடியையும், அதனருகே ஓர் சிறு கற்பாறையையும் காணலாம். இப்பாறையேல்நின்று, வேறோர் ஸ்நாபக அருளப்பரைப்போல், திரளாய்க்கூடிய ஜனங்களுக்கு வேதசத்தியங்களை விவரித்து ஞானோபதேசம் செய்துவந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். சொன்ன உபதேசங்களால், விசேஷமாய் வேதத்தின் பிரதான சத்தியங்களை உள்ளத்தில் சிந்தித்துத் தியானிக்கும்படி செய்ததால், அநேகர் பாவவழியைவிட்டு நல்வழியடைந்தார்கள், பலர் உலகத்தைவெறுத்து துறவற ஜீவியத்தில் பிரவேசித்தார்கள். புண்ணியசாங்கோபாங்கத்தில் வர்த்திப்படைய ஆவலுற்றிருந்த சில ஆத்துமாக்கள் அவரைத் தேடிப்போய் ஞானக்காரியங்களைப்பற்றி அவரிடத்தில் தனியே சம்பாஷித்து, அவர் ஆலோசனையைக்கேட்டு நடந்தார்கள். 'ஜான்செனிஸ்தர்' என்று சொல்லப்படும் ஓர்வகை சமயபேதத்தார் தூவிய துர்ப்போதனையினாலும், வேறு சில காரணங்களினாலும்

அடிக்கடி திவ்விய நன்மைவாங்கும் வழக்கம் கிறீஸ்துவர்களுக்குள் வரவரத் தளர்ந்து, பக்திமான்கள் முதலாய் வாரத்துக்கொருதடவையாகிலும் திவ்விய சற்பிரசாதம் அருந்திவருவதைக்காண்பது அக்காலத்தில் அபூர்வமாயிருந்தது. ஆனால் இஞ்ஞாசியாருடைய நற்போதனையால், உயர்குல சீமாட்டிகளுக்குள்ளே முதலாய் அநேகர் ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் பாவசங்கீர்த்தனம் செய்து, திவ்வியநன்மைவாங்கிவந்தார்கள். அதனால் மற்! ஜனங்கள் இவர்களுக்கு (Las Inigistas) அதாவது: "இஞ்ஞாசியார் சபையார்" என்று பட்டப்பெயரிட்டார்கள்.

இத்தருணம், சர்வேசுரன் தமக்குக் கிருபையாய்த் தந்தருளிய ஞானவரங்களை பிறர் ஆத்தும நன்மைக்காக தாராளமாய்ப் பிரயோகிப்பதற்குத் தாம் அணிந்திருந்த அருந்தவக்கோலம் விக்கினமாயிருப்பதாக அநுபவத்தால் அறிந்துகொண்டார். ஆதலால் தமது தவமுயற்சிகளை சற்று மட்டுப்படுத்தி, அதிக விமரிசையாயிருக்க ஆரம்பித்தார். மேலும் இரவில் நித்திரை செய்ய ஆயத்தமானதும், ஆச்சரியத்துக்குரிய அநேக ஞானசிந்தனைகளும் பற்றுதல்களும் அவர் உள்ளத்தில் திரளாய் மொய்த்தெழும்பும். அதனால் அவர் நித்திரைக்குக் குறித்திருந்த அந்தசொற்பநேரத்திலும் பெரும்பாகம் தூக்கமின்றியிருப்பார். "நாள்முழுவதும் சர்வேசுரனோடு சம்பாஷிப்பதில் செலவழித்தேனல்லவா; அப்படியிருக்க இப்போ நித்திரையைக் கெடுக்கவரும் இச்சிந்தனைகள் மெய்யாகவே நல்ல அரூபியிடமிருந்து வரக்கூடுமோ," என்று தனக்குள் சந்தேகித்து யோசிக்கலானார். யோசிக்கவே, இச்சிந்

தனைகளில் நேரத்தைப்போக்காமல், குறித்தநேரமெல்லாம் நித்திரைசெய்வதே உத்தமமென்று அவருக்குத் தெளிவாய் விளங்கியது. அன்றுமுதல் அவ்விதமே செய்தார்.

மாரிகாலம் துவக்கினதும் இஞ்ஞாசியார் திரும்பவும் கடின வியாதியாய் விழுந்தார். வியாதியில் அவருக்கு யாதொன்றும் குறைவின்றி ஜாக்கிரதையாய் விசாரித்துவரும்படி ஊர் அதிகாரிகள் பெரேரா (Ferrera) என்றொருவரை பொறுப்பாக நியமித்து, அவர் இல்லிடத்தில் வியாதிக்காரரை அனுப்பிவைத்தார்கள். அவரை ஓர் பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவராக மதித்து, பாராட்டிவந்த அவ்வூர் ஜனங்களும், உயர்குல சீமாட்டிகளில் அநேகரும் அவருக்கு அச்சமயத்தில் இராப்பகலாய் செய்துவந்த ஒத்தாசையும் உபசாரமும் இவ்வளவு அவ்வளவென்றல்ல. வியாதி தீர்ந்தபின்பும் வெகுபலவீனமாயிருந்தார். மாரிகாலக்குளிரும் அகோரமாயிருந்தது. இக்காரணங்களை முன்னிட்டு தேகத்துக்குச் சற்றே சூடுகொடுக்கக்கூடிய வஸ்திரங்களும், தலைக்குல்லாவும், பாதரட்சையும் தரித்துக்கொள்ளும்படி வெகுவாய் மன்றாடினார்கள். சாம்பல் நிறமான இரண்டு உடுப்பும், அதே நிறமான ஒரு குல்லாவும் கட்டாயத்தின் நிமித்தம் ஏற்றுக்கொண்டார்.

மன்ரேசாவிலிருந்த காலமெல்லாம், இஞ்ஞாசியார் தம் முதல் ஆத்துமகுருவும் அருமை நண்பருமாகிய அருளப்பமுனிவரை மறந்துபோகவில்லை. சமயத்துக்குச் சமயம் அவரைப்போய்ச் சந்தித்து தமஇருயத்தை அவரிடத்தில் தாராளமாய்த் திறந்து பேசிவருவார். முனிவரோவென்றால், இஞ்ஞாசியாரைத் தமது உள்

ளத்தில் பூஜிதமாய் எண்ணிவந்ததுமன்றி, லொயோலா இஞ்ஞாசியார் சத்திய திருச்சபையைக் காக்கும் ஓர் வீரனாயிருப்பாரென்று மற்றவர்களுக்குச் சொல்லியும் வந்தார்.

சர்வேசுரன் தமக்களித்த எண்ணிறந்த அற்புத வரப்பிரசாதங்களைப்பற்றி தாம் எழுதிவைத்திருந்த ஞாபகக்குறிப்புகளை அர்ச்சியசிஷ்டவர் மரணத்துக்குமுன் சுட்டெரித்துப்போட்டாரென்றாலும், தாம் உண்டாக்கிய ஒரு சிறு பிரபந்தத்தைத் தமது ஞானப்புதல்வர்களுக்கு பிதிரார்ச்சித பொக்கிஷமாக விட்டுப்போயிருக்கின்றார். கணக்கற்ற ஆத்துமாக்களை துஷ்டசத்துருவின் கையினின்று பறித்துப் பரலோக இராச்சியம் சேர்க்கவும், கணக்கற்ற ஆத்துமாக்கள் உள்ளத்தில் உத்தம தேவசிநேக அக்கினியை மூட்டி, உன்னத புண்ணிய சாங்கோபாங்க நெறியில் அவர்களை நடப்பிக்கவும் திருச்சபைக்கு ஓர் உஜித சாதனமாக சர்வேசுரன் தமது தாசன் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் மூலியமாய்த் தந்தருளிய "ஞானமுயற்சிகள்" என்னும் இவ்வற்புத நூலைப்பற்றி சிலவார்த்தைகள் சொல்லுவதவசியம்.

5-ம் அதிகாரம்.

'ஞான முயற்சிகள்' என்னும் அற்புத நூல்.

"ஞான முயற்சிகள்" என்னும் இச்சிறு பிரபந்தமானது, அருமையான புத்தி தீட்சண்யமும், ஆழ்ந்த சிந்தனையும், எவரும் வியக்கத்தக்க நுண்ணறிவும் சுபாவமாய்க்கொண்டு, தம் உள்ளத்தில்தானே நிகழ்ந்த தேவ திருவுளத்தின் எண்ணிறந்த விசேஷ சம்பவங்களால் ஞானசீவியத்தில் மகா அநுபவமுமடைந்திருந்த ஓர் மகாத்துமா, திவ்விய இஸ்பிரீத்துவின் ஓர் விசேஷ அருட்பிரகாசத்தின் உதவியால் இயற்றித்தந்த அற்புத **நூல்** என்னலாம். இயல்பாகவே அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியாரிடத்தில் புத்தி என்னும் தத்துவம் எவ்வளவோ சிறந்த இலட்சணங்கள் அமைந்துளதென்று இச்சரித்திரத்தின் துவக்கத்தில் சொன்னதைக்கொண்டு விளங்கும். அவர் பாம்பலூனாவில் காயம்பட்டு சர்வேசுரன் பாரிசமாய் திரும்பின நாள்முதல், அவரை ஏய்த்துக் கெடுக்கும்படி துஷ்ட அரூபி பிரயத்தனப்பட்டு செய்த அந்தரங்க மாய்கைகள் எத்தனை, எத்தன்மையானவைகள் என்றும், அவைகளால் அவர் தம் ஆத்துமாவில் பட்ட கொடிய கிலேசம், சஞ்சலம் எம்மாத்திரமென்றும், மாணாக்கனுக்கு வெகு விவேகமாய் கல்வி ஊட்டும் ஓர் நல்லாசிரியனைப்போல், திவ்விய இஸ்பிரீத்துவானவர் அவர் உள்ளத்தில் போதித்து புகட்டிய உன்னத தேவ ஞானமும், பொழிந்த ஞானப்பிரகாசமும் அற்புத வரங்களும் எப்பேர்ப்பட்டவைகளென்றும்,

முந்தின அதிகாரங்களில் சொன்னதற்குமேல் அதிகமாய்ச் சொல்லத் தேவையில்லை. அர்ச்சியசிஷ்டவரோவென்றால், ஞானசீவியத்தில் தமக்கு நிகழ்ந்த ஒவ்வொரு விசேஷங்களிலும், அவைகள் வந்தவழி தெரியாது போகட்டுமென்றிராமல், அவைகளின் குறைகுணங்களைப் பரீட்சித்தாராய்ந்து, அவைகளைக்கொண்டு, நம் ஆத்துமத்தை நாடி என்றும் முயற்சியாயிருக்கும் நல்ல அரூபி, கெட்ட அரூபி, இவ்விரு அரூபிகளின் செயல்களைப் பகுத்தறிந்து, தேவ பராமரிப்பின் கிருபை மிகுந்த நீதி நியமனங்களை ஆழ்ந்து தியானித்து வந்தார். இவ்விதம், அர்ச். இஞ்ஞாசியார் கண்டுபிடிப்பதற்கரிதான அபி ரகசியங்களை தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டிருக்கும் மனிதன் இருதயத்தை உட்பிரவேசித்தறியும் மகாநுபவராய், சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம்செய்து பரகதி அடையும்படி உண்டாக்கப்பட்ட மனிதனை சீர்குலைத்து நித்திய நரகாக்கினைக்கு இழுத்துக்கொண்டுபோக ஓயாமல் பிரயத்தனமாயிருக்கும் தீய சத்துருவின் கபட தந்திரங்களையும், அவனை அர்ச்சித்துப் பரகதி சேர்க்கும்படி நல்ல அரூபி இடைவிடாமற் கைக்கொண்டுவரும் சுகிர்த உபாயங்களையும் பரீட்சித்தறிந்து தேர்ந்த ஆசிரியனுமாய், அர்ச். தமதிரித்துவம், உலகசிருஷ்டிப்பு, தேவசுதனுடைய மனுஷாவதாரம், திவ்வியசற்பிரசாதம் முதலிய கனாகாரப் பரம இரகசியங்களை சுபாவத்துக்கு மேலான அற்புத வரங்களால் தரிசித்தடைந்த உன்னத தியானயோகியும் மகாத்துமாவுமாய், திவ்விய இஸ்பிரீத்துவானவரின் ஓர் விசேஷ ஏவுதல் உதவியால் "ஞான முயற்சிகள்" என்னும் இச்சிறு பிரபந்தத்தை எழுத

ஏற்பட்டார். "ஞானத்துக்கு இருப்பிடம்" என்றும், "தேவ இரகசியத்தைக்கொண்டிருக்கிற உரோசாப் புஷ்பம்" என்றும் அழைக்கப்படும் பரலோக இராக்கினியும் சமயத்துக்குச் சமயம் அவருக்குத் தரிசனையாகி ஒத்தாசை செய்துவந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஆச்சரியமான இச்சிறு பிரபந்தத்தின் தன்மையை எவ்விதம் விவரித்துரைக்க! எவரும் சாதாரணமாய் எடுத்து வாசிக்கவும், படிக்கவும் உண்டான புஸ்தகமன்று இது. யாதோர் கதியைக் கருதி, அதை அடையும்படி சரீர அவயவங்களைக்கொண்டு பிரயாசையெடுத்து முயற்சி செய்வதுபோல், [illegible] பர்வதத்தின் உச்சியில் போய்ச் சேர விரும்புகிறவன் வெகு பிரயாசையுடன் தொத்திப் பற்றி ஏறிச் செல்வதுபோல், போர்வீரன் போர் முனையில் சத்துருவை எதிர்த்து, யுத்தம் செய்யும் இராணுவ அடையும்படி பற்பல தேக பயிற்சி அப்பியாசங்கள் செய்வதுபோல், நமது ஆத்துமமும் ஓர் கதியைக் கருதி அதனை அடையும்படி ஞாபகம், புத்தி, மனம் முதலிய தன் தத்துவங்களைக்கொண்டு பிரயாசை எடுத்து செய்யவேண்டிய சில விசேஷ முயற்சிகள், அடங்கிய திவ்விய நூலாம் இது. இதனால் தான் அர்ச். இஞ்ஞாசியார்: "மனிதனானவன் ஒழுங்கற்ற யாதோர் பற்றுதலினால் (தூண்டப்பட்டு ஒரு காரியத்துக்கு) தன்னைத் தீர்மானியாமல், தன்னைத்தானே ஜெயித்து, தன் சீவியத்தைச் சீர்படுத்துவதற்கு உதவியான ஞான முயற்சிகள்," *, என்று இப்புஸ்தகத்துக்கு பெயரிட்டிருக்கிறார்.

* 'ஞானமுயற்சி' என்பதை நமது தமிழ்ப்பாஷையில் ஒர்

அர்ச். இஞ்ஞாசியார் மன்ரேசா கெபியில் "ஞான முயற்சிகளை" எழுதியது.

அழிவுக்குரிய சட வஸ்துவாகிய சரீரமும், நித்திய கடவுளின் சாயலாய் புத்தி மனது என்னும் தத்துவங்களையுடைய என்றும் அழியாத ஞான வஸ்துவாகிய ஜீவாத்துமமும் ஏக பந்தனமாய் ஒன்றிக்கப்பட்டு, சர்வேசுரனுடைய அணைகடந்த தயையினால் தேவ இஷ்டப்பிரசாதம் என்னும் சுபாவத்துக்கு மேலான வரந்

புஸ்தகம் வழங்கிவருகின்றது. வெகுகாலத்துக்குமுன் அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய ஞானப்புத்திரர்களில் ஒருவரால் எழுதப்பட்ட இப்புஸ்தகம் 'ஞான உணர்த்துதல்' 'அநித்திய நித்திய வித்தியாசம்' 'நன்றாய் நினை' முதலிய புஸ்தகங்களைப்போன்ற ஓர் சிறந்தபிரபந்தமேயன்றி, இங்கு சொல்லப்படுகிற "ஞானமுயற்சிகள்" என்னும் அற்புதநூலன்று.

மேலும் "அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தியானங்கள்" என்றும், "அர்ச். இஞ்ஞாசியார் ஞானத்தியானங்கள்" என்றும் சேசுசபைச் சுவாமிமார்களால் எழுதப்பட்ட வேறிரண்டு புஸ்தகங்களுமுண்டு. இவைகள் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் உண்டாக்கிய அற்புத நூலிலுள்ள பிரதான தியானங்கள் அநேகம் விரித்துரையாக எழுதப்பட்ட புஸ்தகங்களேயன்றி, இவ்வற்புதநூல் உள்ளபடி பூரணமாய் மொழிபெயர்க்கப்பட்டவைகளன்று. இப்புஸ்தகங்களைக்கொண்டு அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய அற்புத நூலின் தன்மையையும் சக்தியையும் அறிந்துகொள்ளுவது கூடாதகாரியம்.

இவ்வற்புத நூலை அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தமது சுயபாஷையாகிய இஸ்பானிய பாஷையில் எழுதினார். முற்றும் அர்ச்சியசிஷ்டவர் கையால் எழுதப்பட்ட மூல பிரதி ஒன்றும் அகப்படாதே போயிற்றென்றாலும், அவர் கையால் ஆங்காங்கு திருத்தப்பட்ட பிரதி ஒன்று இக்காலமட்டும் உரோமையில் காப்பாற்றப்பட்டு வருகின்றது.

தால் தன் சுபாவத்துக்கே மேலாய் உயர்த்தப்பட்டு சர்வேசுரனுடைய சுவீகாரப் பிள்ளையாய், இம்மையில் அவரை ஸ்துதித்து சேவித்து, மறுமையில் சந்ததம் அவரை முகமுகமாய்த் தரிசித்து நேசிக்கும் பேரின்ப பாக்கியத்தைச் சுதந்தரித்துக்கொள்ளுவதற்காக சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மனிதன், ஐயோ! தன் உன்னத அந்தஸ்தையும் பரம கதியையும் எண்ணாமல் ஊதாரிப்பிள்ளையைப்போல் தன் தந்தை வீட்டை விட்டகன்று நெறி தவறி உருமாறி அலைகின்றான்! உலகம், பசாசு, சரீரம் என்னும் மூவகை சத்துருக்கள் மாய்கையால் எழும்பும் ஒழுங்கற்ற பற்றுதல் ஆசாபாசங்களால் மதிமயங்கி, பரம கதி அடைவதற்குத் துணைக் கருவிகளாகமாத்திரம் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் இப்பிரபஞ்ச நன்மைகள்,—இவைகள் தான் தனக்கு பரம கதி, நித்திய பாக்கியம் என்றாற்போல், இவைகளில் மனம் மூழ்கி, நாடவேண்டிய நன்மையை நாடாது, நாடத்தகாததை நாடி, செய்யவேண்டிய கருமத்தை செய்யாது, செய்யத்தகாததைச் செய்து, சீர்குலைந்து அலைக்கழிக்கப்படுகின்றான். இவ்வொழுங்கற்ற பற்றுதல்கள் மிஞ்சி மேற்கொண்டதால், பரம கதி அடைவதற்கு அத்தியாவசியமான தேவ இஷ்டப்பிரசாதம் என்னும் திரு விளக்கு ஏற்கனவே முற்றும் அவிந்து, உள்ளத்தில் அந்தகார இருள் அடர்ந்து, தான் இருக்கும் நிர்ப்பாக்கிய ஸ்திதியை தானே நன்றாய் உணர்ந்துகொள்ளாதிருக்கின்றானுக்கும்; அல்லது இத்திரு விளக்கு வெகு தளர்ச்சியாய் மங்கி எரிந்து எக்கணத்திலும் அவிந்துபோகப் போகிறாப்போலிருக்கின்றதாக்கும். தேவ கிருபையால் ஒருவேளை இத்திரு விளக்கு ஸ்திர

மாய் எரிகின்றதென்றாலும், சிருஷ்டிகள் மீது அவன் இன்னும் வைத்திருக்கும் கிரமந்தப்பின சிற்சில பற்றுதல்களால் மாசணுகி, சிருஷ்டி கர்த்தர்மீது வைக்க வேண்டிய நிர்மலமான உத்தம தேவ சிநேகத்தின் சுடர் குறைந்துபோயிருக்கின்றதாக்கும். இவர்கள் எல்லாம் தங்களை ஆட்கொண்டிருக்கும் கிரமந்தப்பிய பற்றுதல்களால் மோசம் போகாதபடி, அவைகளையெல்லாம் அறுத்து நீக்கி, மனத்தூய்மை அடைந்து, தங்கள் மட்டில் சர்வேசுரனுடைய திருச்சித்தம் இன்னதெனத் தேடி அறிந்து, அச்சித்தத்தின்படி தங்கள் ஜீவியத்தை ஒழுங்குப்படுத்துவது அவசியம்.

இதற்காக இவர்கள் பிரபஞ்ச அலுவல் கவலைகளை எல்லாம் சிலகாலம் ஒழித்து, கூடுமானால் தங்கள் பந்துஜனங்கள் நண்பர்களையும், தாங்கள் வசிக்கும் இல்லிடத்தையுமே விட்டகன்று, வேறோரிடம் சென்று, எங்கும் பிரசன்னராய் இருக்கும் நித்திய கடவுளை உள்ளத்தில் சிந்தித்து, ஐம்புலனை அடக்கி மௌனங்காத்து, ஏகாந்தத்தில் அமர்ந்திருக்கும்படி அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இவர்களை அழைக்கிறார். அழைத்து:

“தன் கர்த்தராகிய சர்வேசுரனை ஸ்துதித்து வணங்கி அவருக்கு ஊழியம் செய்து, இவ்வழியாய்த் தன் ஆத்துமத்தை இரட்சித்துக்கொள்ளும்படியாக மனிதன் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறான். பூமியிலுள்ள மற்றப் பொருட்கள் அனைத்தும் மனிதன் நிமித்தம், அவன் தான் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும் கதியை நோக்கிச் செல்லுதற்கு உதவியாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் தன் கதியை நோக்கிப் போவ

தற்கு அவைகள் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு உதவியாய்
இருக்கின்றனவோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவுதான் அ
வைகளை மனிதன் உபயோகித்துக்கொள்ளவேண்டும்.
எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அவைகள் அதற்கு விக்கின
மாயிருக்கின்றனவோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அவை
களைத் தன்னைவிட்டு அகற்றிவிடவேண்டும் என வி
ளங்குகின்றது. இதன் நிமித்தம் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட
வஸ்துக்கள் அனைத்தும், அவைகள் நமது மனச்சுயா
தீன இஷ்டத்துக்கு விலக்கமின்றி கையளிக்கப்பட்ட
மட்டும், அவைகள்மீது நாம் விருப்பு வெறுப்பற்றவர்
களாய் நடு நிலையிலிருக்கும்படி செய்யவேண்டும்.
அதெவ்வாறெனில் நம்மைப் பொறுத்தமட்டும், வியா
தியைவிட சௌக்கியத்தையும், தரித்திரத்தை விட,
செல்வத்தையும், சுருக்கமான ஆயுளைவிட நீடிய ஆயு
ளையும், இவ்விதமே மற்றெல்லா விஷயங்களிலும்
(ஒன்றைவிட ஒன்றை) அதிகமாய் விரும்பபடாது.
நாம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும் கதியைநோக்கிச் செல்
லுதற்கு அதிக அநுகூலமானவைகள் எவைகளோ
அவைகளையே விரும்பித் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்"
என்னும் சத்தியத்தை முதல் முதல் அவர்களுக்கு
எடுத்துரைத்து அதை அவர்கள் புத்தியில் நிறுத்தி,
தேவ சன்னிதியில் ஆழ்ந்து சிந்திக்கும்படி செய்கிறார்.
இம்முதல் முயற்சி பின் வரும் முயற்சிகள் யாவுக்கும்
மேலும் எவ்வித நல்லொழுக்கத்துக்கும், உத்தமதன
த்துக்கும், மூலாதாரமும் அஸ்திவாரமுமாய் இருப்ப
தால், இதற்கு மூல சத்தியமென்றும், அஸ்திவாரமென்
றும், அர்ச். இஞ்ஞாசியார் பெயரிட்டிருக்கிறார். தன்
சிருஷ்டி கர்த்தரை நோக்கி மனிதன் செல்லவேண்

டிய பரம கதியையும், மனிதனை நோக்கி மற்றப் பொ
ருட்கள் அனைத்தும், சிருஷ்டிக்கப்பட்ட கதியையும்;
தன் பரம கதியை அடைவதற்குத் துணைக் கருவிக
ளாக மாத்திரம் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இவைகளைப் பிர
யோகித்துக்கொள்ளுவதில் மனிதன் அநுசரிக்கவேண்
டிய விவேக கிரமத்தையும், மன நேர்நிலையையும்,
சுருக்கத்தில் விளக்கிக் காட்டும் இம்மூல சத்தியத்தை
கிறீஸ்துவர்கள் மாத்திரமல்ல, சமஸ்த மனிதர்களும்
வேணும் வேண்டாம் அங்கீகரிக்கவேண்டியிருக்கின்
றது. பளிங்குபோல் துலங்கும் இச்சத்தியத்தில் ஐயம்,
ஆட்சேபனை என்பதற்கு கிஞ்சித்தும் இடமில்லை.
இதனை தேவ சன்னிதியில் ஆழ்ந்தமர்ந்து சிந்திக்கிற
வன், நித்திய ஞானமாகிய கடவுள் நியமித்த நீதிக்கிர
மத்தைத் தலைகீழாய்மாற்றி, தன்பரமகதியாகிய சிருஷ்
டிகரைவிட்டு, பரம கதிக்குத் துணைக் கருவிகளாக
மாத்திரம் கொடுக்கப்பட்ட சிருஷ்டிகளே சதமென்றெ
ண்ணி நடக்கும் மதிகெட்ட நடத்தையால், மனுவு
சுபாவம் ஈனப்பட்டு, சீர்குலைந்து, ஆத்துமம் மாசுபட்டு
தேவ மகத்துவத்துக்கு வெறுப்பாய்ப் போவதைப்
பொதுவில் மாத்திரமல்ல, தனக்குள்தானே கண்
கூடாய்க் கண்டுணர்ந்து, ஏற்கனவே உள்ளம் நாணி
வருந்தாநிறான். ஏற்கனவே பாவத்தின் நீசத்தை
எண்ணி, அதை வெறுத்து நீக்கி, தன் ஜீவியத்தை
சீர் திருத்த ஆசியாநிறான். சர்வேசுரன் நியமித்து
விதித்த மேற்சொன்ன ஒழுங்குக் கிரமத்தை மீறி நட
ப்பதே பாவமன்றி, பாவமென்றால் வேறென்ன ? தன்
பாவங்களின்மேல் துவேஷமும் மனஸ்தாபப் பெருக்
கமும் மேன்மேலும் அதிகரிக்கும்படி, பாவத்தின்

குரூர அவலட்சணத்தையும், அதனால் விளையும் எண்ணிறந்த தின்மைகளையும், தேவ மகத்துவத்துக்கு நேரிடும் நிந்தை அவமானத்தையும், திர்ஷ்டாந்தமாய் மெய்ப்பித்துக் காட்டும் சம்மனசுக்களுடைய பாவத்தையும், ஆதாம் ஏவாள் செய்த பாவத்தையும், ஓரே ஒரு சாவான பாவத்தைச் செய்து, அதோடு மரித்து, நித்திய கேட்டுக்குள்ளான யாதாமொருவனுடைய நிர்ப்பாக்கிய நிலைமையையும், ஒவ்வொருவனும் தானே செய்த பாவங்களையும், பாவத்தால் நிந்திக்கப்பட்ட தேவ நீதியின் கோபாக்கினி குமுறி எரியும் நித்திய நரகக் குழியையும், முறைமுறையே ஞாபகத்துக்கு வருவித்து கூர்ந்து தியானிக்கும்படி செய்கிறார். இப்படி பல தியானங்கள் செய்து, தன் சீவியத்தை நுணுநுணுக்கமாய் ஆராய்ந்து, ஆத்தும சோதனை செய்து பொதுப்பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணி மனத்தூய்மையும், மனச்சமாதானமும் அடைந்து, இனிமேல் பரிசுத்தமாய் சீவிப்பேனென்று உறுதியான தீர்மானம் செய்துகொள்ளுவதே இம்முதல் வார* முயற்சிகளின் பிரதான பலன்.

இப்படி தூய்மை அடைந்து தேவ இஷ்டப்பிரசாதத் திருவிளக்கு திரும்ப சுடர்விட்டெரியும் ஆத்துமம் [illegible] யூதேயாநாடெங்கும் அமிர்தமொழி பொழிந்து [illegible]த் திரிந்த அவதரித்த திவ்வியசுதனைத் தன் கண் முன் கண்டாற்போல் எண்ணித் தியானிக்கும்படி செய்கிறார்.

---

* அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தமது "ஞான முயற்சிகளை" நாலு வாரமாக, அதாவது நாலு பிரதான பாகமாக வகுத்திருக்கிறார்.

"இகலோகத்தரசன் ஒருவர்,—சகல பிரபுக்களும் கிறீஸ்துவர்களும் தம்மைச் சங்கித்து, தமக்குக் கீழ்ப்படியப்பெற்றவர்,—வெகு சற்குண தயாள சீலர்,—மிக்க வல்லபம், மகத்துவம், மகிமைப்பிரதாபம் பொருந்திலங்கிய யௌவன சம்பன்னர்,—இவ்வரசன் தமது பிரஜைகள் அனைவரையும் நோக்கிச் சொல்லுகிறார்: அவிசுவாசிகளுடைய நாடுமுழுமையும்போய் ஜெயங்கொள்ள நான் தீர்மானித்திருக்கிறேன். என்னுடன் வரவிரும்புகிறவன், நான் உண்ணும் உணவையே அவனும் உண்டு, நான் பருகும் பானத்தையே அவனும் பருகி, நானணியும் உடையே அவனும் அணிந்துவர சம்மதப்பட்டிருக்கவேண்டும். மேலும் நான் வருந்திப் பிரயாசப்படுவதுபோல், அவனும் வருந்திப் பிரயாசப்படவேண்டும். நான் இராக்கண் விழித்திருப்பதுபோல், அவனும் இராக்கண்விழித்திருக்கவேண்டும். இப்படிச் செய்வானாகில், பிரயாசை வருத்தங்களில் அவன் என்னுடன் பங்காளியாயிருந்ததுபோல் நானடையும் ஜெயத்திலும், என்னுடன் பங்காளியாயிருப்பான்." என்றிவ்விதம் வசனித்தழைக்கின்றார். இவ்வளவு தயாளமும் தர்மகுணமும் நிறைந்த அரசனுக்கு நல்ல பிரஜைகள் சொல்லவேண்டிய மாறுத்தாரமென்ன? இப்பேர்ப்பட்ட அரசனுடைய விண்ணப்பத்துக்கு யாவனாகிலும் காதுகொடாதிருந்தால், அவன் சமஸ்த ஜனங்களாலும் எவ்வளவோ இகழ்ந்து நிந்திக்கப்பட பாத்திரவான்! போர்முகத்தில் புறங்காட்டி ஓடும் கோழை நெஞ்சுள்ள வீரனென்றல்லோ அவனைச் சொல்லவேண்டும்!"

உவமையாய்ச் சொல்லப்பட்ட இவ்வரசனை அறிகுறியாகக்கொண்டு, இவ்வுவமையின் உவமேயமாய் விளங்கும் நமதிருதய அரசனாகிய சேசுக்கிறீஸ்துநாதனை நாம் சிந்தையில் நிறுத்தி தியானிக்கும்படிச் செய்கிறார். இத்திவ்விய அரசன் விரும்பி அழைக்கும் திருக்குரலொலியை உள்ளத்தில் கேட்டு, அவரைப் பின்சென்று அவரோடு தரித்திரமும் துன்பமும், நிந்தை நிர்ப்பந்தமும் அநுபவிக்க ஆசியாயிருப்பவன் ஆர்? நமக்கு 'உண்மையும், வழியும், சீவியமுமாயிருக்கும்' நமதாண்டவர் சேசுக்கிறீஸ்துநாதரை அன்னியோன்னியமாய் அறிந்து சிநேகித்து, மேன்மேலும் நெருங்கிய ஐக்கியமாய் அவரைப் பின்சென்று நடக்கும்படி, அவர் மனுஷனாய் அவதரித்தது முதல், அவர் சிலுவையில் மரணமடைந்தது மட்டும் அவர் சீவியத்திலுள்ள பிரதான விஷயங்களை ஒவ்வொன்றாய் தியானிப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற இரண்டாம் மூன்றாம் வார முயற்சிகளுக்கு "கிறீஸ்துநாதருடைய இராச்சியபாரத்தைப்பற்றிய தியானம்" என்று சொல்லப்படும் இம்முதல்முயற்சி அஸ்திவாரமாயிருக்கின்றது. இம்முயற்சியை ஜாக்கிரதையாய்ச் செய்யும்போதுதான், ஒவ்வொருவனும் தேவசித்தத்தின்படி தான் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய ஜீவிய அந்தஸ்தும், அவ்வந்தஸ்தின் கடமைகளை தேவ மகத்துவத்துக்குகந்தபடி நிறைவேற்றும் விதமும், மேன்மேலும் அதிக தெளிவாய் அவனுக்கு புலப்படும். இங்குதான் ஒடுக்கம் செய்பவனுடைய மன உருக்கம் [illegible], தேவ[illegible] அவனை அழைக்கும் விசேஷ அந்தஸ்துக்கும் [illegible]படி, புண்ணிய சாதகோபாய மார்க்கத்தை [illegible] துலக்கிக்காட்டும்.

ஞானப்பிரகாசத்தினால் அவன் புத்தியின்கண் அதிகமதிகமாய்ச் சுவாலிக்கும்;—இருதயத்தில் பரிசுத்த தேவசிநேகம் மேன்மேலும் பெருகி, நல்ல ஆசைகளும் நல்ல பிரதிக்கினைகளும் அதிகமதிகமாய் வேரூன்றும்.

ஆனால், எச்சமயத்தையும்விட இச்சமயத்தில் மிக விழிப்பாயிருக்கும் சாத்தானுடைய சர்ப்பனைகளை பகுத்தறிந்தகற்றி, நமது கர்த்தர் சேசுக்கிறீஸ்துநாதர் பாரிசம் ஸ்திரமாய் நெருங்கி நிற்பதற்கு உதவியாக: "இருவகை விருதுங்கொடிகள். உன்னத சேனாதிபரும் நமது ஆண்டவருமாகிய கிறீஸ்துநாதருடையது ஒன்று; ஒன்று நமது மனுஷசுபாவத்தின் ஜென்ம சத்துருவாகிய லூசிப்பேருடையது" என்ற ஆச்சரியமான ஓர் தியானத்தை மேற்சொன்ன முயற்சிகளுக்கிடையே அர்ச். இஞ்ஞாசியார் எழுதிக்கொடுத்திருக்கிறார். லொயோலா இஞ்ஞாசியாருடைய புத்தி தீட்சண்யமும், நுண்ணறிவும், திவ்விய இஸ்பிரீத்துவானவரின் மாணாக்கனாயிருந்து மன்ரேசாவில் அவரடைந்த ஞான விவேகத்தெளிவும், இத்தியானத்தில் எவர்க்கும் நன்றாய்விளங்கும். இத்தியானத்தின் முதற்பிரிவில்: 'குழப்பம் குடியிருக்கும் நகர்' என்றர்த்தங்கொடுக்கும் பபிலோன் நகரில் விஸ்தாரமான ஓர் மைதானத்தில், கரும்புகை மண்டி யெரியும் அக்கினியாற் சூழப்பட்ட உயர்ந்ததோர் ஆசனத்தில் பார்க்கப் பயங்கரமான கோரக்குரூரரூபமாய், அகங்காரமே உருவெடுத்துவந்தாற்போல பசாசுகளுக்கெல்லாம் தலைவனான லூசிப்பேர் வீற்றிருக்கின்றதாகவும், வீற்றிருக்கும் தன் முன் மொய்த்துநிற்கும் எண்ணிறந்த பேய்கணங்களைப்பார்த்து, அவர்கள் உலகமெங்கும் போய் மனுக்குலத்தோரனைவரை

யும் வஞ்சித்து கெடுப்பதற்கு வேண்டிய கபட தந்திர
ங்கள் இன்னதென அவைகளுக்குப் போதிப்பதாகவும்
சிந்தித்து தியானிக்கும்படி செய்கிறார். சாத்தானுடை
ய துர்க்கந்த இருண்ட சுபாவத்தையும், பழியும் பாதக
மும் பதிவிருக்கும் அதன் கொடிய நெஞ்சத்தையும்,
கண்ணுக்கு அது நன்மைகளாகக் காண்பிக்கின்றவைக
ளில் மறைந்திருக்கும் உயிர்கொல் விஷயத்தையும்,
ஒவ்வொருவனும் இதில் கண்கூடாய்க் கண்டுணர்ந்து
கொள்ளுவான். மறுபிரிவில்: "சமாதானபுரி" என்
றர்த்தங் கொடுக்கும் 'ஜெருசலேம் மா நகரின்' விஸ்
தாரமான ஓர் மைதானத்தில் தாழ்ந்த சேரிடத்தில்
மிக்க அன்பு அழகு சொரூபமாய் சர்வலோகத்துக்கும்
கர்த்தராகிய சேசுக்கிறீஸ்துநாதர் வீற்றிருப்பதாகவும்,
தம்மைச் சூழ்ந்து நிற்கும் அப்போஸ்தலர்கள் சீஷர்க
ளை நோக்கி அவர்கள் உலகமெங்கும் போய் மனுமக்கள்
யாவரையும் இரட்சித்து பரகதி சேர்ப்பதற்கு செய்ய
வேண்டிய சுகிர்த உபாயம் யாதென்று அவர் திருவாய்
மலர்ந்து போதிப்பதாகவும் சிந்தித்து தியானிக்கும்படி
செய்கிறார். இப்பிரிவில் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் ஒடுக்கத்
திலிருக்கும் ஒவ்வொருவனும் அவதரித்த வார்த்தையா
னவருடைய பாரிசத்தில் நின்று, அத்தியந்த சாந்தமும்
தாழ்ச்சியும், மனுமக்கள் மீது அளவற்ற நேசப்பெருக்
கமும் நிறைந்த அவரது திரு இருதயத்தைக் கண்முன்
கண்டாற்போல் கண்டுணர்ந்து, சிநேகவாஞ்சையுடன்
அவர் திருச்சிலுவையைக் கைப்பற்றி அவரண்டை
நெருங்கிப்போகும்படி செய்கிறார்.

தேவசுதன் கன்னித்தாய் திருவுதரத்தில் அவதரி
த்தும் பிறந்தது முதல், அவர் திருப்பாடுகள் மட்டும்

நடந்த விஷயங்களை ஒவ்வொன்றாய் இரண்டாம் வார
த்தில் தியானித்து; மூன்றாம் வாரத்தில், சதிதுரோகி
யூதாஸால் கொலைபாதகர்களுக்கு கையளிக்கப்படுமுன்
சிநேக தேவத்திரவிய அநுமானத்தில் தம்மைத்தாமே
மனுமக்களுக்கு போசனமாகக் கையளித்த அசன்சாலை
யில் அவரைக்கண்டு, அவருடன் அவர் உதிர வேர்வை
வேர்த்த பூங்காவிற் புகுந்து, அவர் ஆகடியம் செய்யப்
பட்ட பற்பல இடங்களெல்லாம் அவரைப் பின்தொட
ர்ந்து திரிந்து, அவருடன் சிலுவைப்பாதையில் நட
ந்து, கல்வாரிமலைக்கேகி, வியாகுலமிகுந்த மாதா
வோடு அவர் திருச்சிலுவையடியில் உள்ளம் உடை
ந்து துக்கித்துப் பிரலாபித்து நின்ற ஆத்துமா, நாலா
ம் வாரத்தில், மிக்க சோதிப் பிரகாசமாய் உயிர்த்தெ
ழுந்து தமது திருத்தாயாருக்கும், சீஷர்களுக்கும் அடி
க்கடி தரிசனையாகி, ஒட்டோலகராய் பரலோகத்து
க்கு ஆரோகணமான நாதனைக் கண்ணுற்று, அவ
ரோடு அகமகிழ்ந்து ஆனந்தித்து உற்சாகமடையும்
படி செய்கிறார்.

கடைசியாய், சிருஷ்டிகள் மீதுள்ள ஒழுங்கற்ற பற்
றுதல்களை அறுத்து நீக்கி, தன் சிருஷ்டி கர்த்தருக்கு
உத்தமமான விதமாய் தன்னைக் கையளித்து ஊழியம்
செய்யக் கற்றுக்கொள்ளும்படியாய் இதுகாலம் பிரயா
சப்பட்டு முயற்சிசெய்து வந்த ஆத்துமம், இகலோக
பாசபந்தனங்களையெல்லாம் ஒருமிக்க முறித்தெறி
ந்து, அவைகளுக்கு மேலாகத் தாவி எழும்பி, தன்
சிருஷ்டிகர் பாதத்தில் போய் வீழ்ந்து, தன் சுயாதீன
த்தையும், தன் ஞாபகம், புத்தி, மனசக்திகள் யாவை

யும், இன்னும் ஏதேது தனக்குண்டோ அதையெல்லாம், தன்னையே முழுதும் பரிசுத்த தேவசிநேக அக்கினியில் தகனப் பலியாக தேவமகத்துவத்துக்கு ஒப்புக்கொடுக்கும்படி, அந்தேவ சிநேக அக்கினியை இருதயத்தில் பற்ற வைப்பதற்காக சொல்லரிய மாட்சிமை நிறைந்த ஓர் தியானத்தை தமது ஞான முயற்சிகளுக்கு முடிவு சிறப்பாக அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இயற்றித் தந்திருக்கிறார். இவ்வுன்னத தியானத்தை என்னென்று சொல்லலாம்! மோட்சவாசிகள் சுகித்தநுபவிக்கும் நித்திய பேரின்ப தரிசனத்தின் முன்சுவை என்னலாம்.

மேலும், ஆத்தும இரட்சணியமும், அர்ச்சியசிஷ்டதனமுமடைவதற்கு நமது சொந்தப் பிரயாசம் அத்தியாவசியம் என்றாலும், அது மாத்திரம் போதாதே. சர்வேசுரன் தமது சுய தயையினால் கொடுத்தருளும் தேவ வரப்பிரசாதத்தின் அநுக்கிரகமும் அகத்தியமாய் வேண்டியதல்லோ. இதை நன்குணர்ந்த அர்ச். இஞ்ஞாசியார், ஓர் பக்கத்தில் மேற்சொன்ன முயற்சிகளில் நாம் நமது புத்தியையும் மனதையும் ஊன்றி, நம்மால் இயன்றமட்டும் ஊக்கமாய் அவைகளைத் தொடர்ந்து செய்வதற்கு உதவியாகவும், இன்னொரு பக்கத்தில் தேவ வரப்பிரசாதத்தின் அநுக்கிரக சகாயத்தை ஏராளமாய் அடைந்துகொள்ளுவதற்கு அநுகூலமாகவும், வெகு உசிதமான அநேக ஒழுங்குகளும் சட்டதிட்டங்களும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். அன்றியும் சகலத்திலும் தேவ மகத்துவத்துக்கு உகந்தவர்களாய் நடந்து, ஞான ஜீவியத்தில் வர்த்திப்படைய விரும்

கிறவர்களுக்கு ஒடுக்ககாலத்தில் மாத்திரமல்ல, ஆயுள் பரியந்தம் அநுதினமும் பிரயோசனமாயிருக்கும்படி, தனி ஆத்துமசோதனை, பொது ஆத்துமசோதனை, ஜெபம், தபம், ஓர் அந்தஸ்து, அலுவல், அல்லது வேறோர் பிரதான காரியத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும் விதம், வீண் சந்தேகம், நல்ல அரூபி கெட்ட அரூபிகளால் உண்டாகும் வெவ்வேறு சிந்தனை பற்றுதல்களை அறிந்து நன்றாய்ப் பகுத்தறியும் வகை, முதலியவைகளைப்பற்றி அருமையான ஞானத்தெளிவுடன் பற்பல ஒழுங்குகளும் அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்.

இந்த ஞான முயற்சிகளைப் பூரணமாய்ச் செய்து முடிக்க நாற்பது நாள் அல்லது ஒருமாதமாகிலும் செல்லும். என்றாலும், பத்து நாள் எட்டுநாள் ஒடுக்கங்களிலேமுதலாய் மேற்சொன்ன நாலுவாரமுயற்சிகள் யாவையும் செய்து திரளான நன்மையடையலாம். மூன்றுநாள் ஒடுக்கங்களில் சாதாரணமாய் முதல்வார முயற்சிகள் மாத்திரங் கொடுக்கப்படும்.

இவ்வற்புதநூல் எழுதப்பட்டு சுமார் முன்னூற்று எண்பது வருஷங்களாகின்றன. இந்த முன்னூற்று எண்பது வருஷங்களாய் இதனால் திருச்சபையில் விளைந்துவரும் ஞான நன்மைகள் எண்ணிறந்தவை. இதனால் எத்தனையோ ஆத்துமங்கள் பரம கதியும், அர்ச்சியசிஷ்டதனமும் அடைந்துவருகிறார்களென்று உலகமுடிவில்தான் தெரியவரும். சேசுசபையை அர்ச். இஞ்ஞாசியார் உள்ளத்தில் உருவாகச்செய்து, எவ்விடத்திலும், எக்காலத்திலும், சன்னியாசபாலத்துவம்முதல் மரணபரியந்தம் அச்சபையோர் ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்தையும் தங்கள் சபையின் சலிக்

ரும் கருத்துக்கும் இசைந்தபடி உருவாக்கிவரும் உத்தம சாதனம் இதுவே. பிறர் ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காகவும் அர்ச்சியசிஷ்டதனத்துக்காகவும் அவர்கள் ஓயாமல் கைக்கொண்டு பிரயோகித்து வரும் உத்தம கருவியும் இதுவே. இதனைக்கொண்டு அர்ச் இஞ்ஞாசியார்தாமே ஆத்துமாக்களுக்கு செய்துவந்த ஆச்சரியமான நன்மைகளும், அதனால் அவருக்கு நேரிட்ட துன்பங்களும் உபத்திரவங்களும் இச்சரித்திரத்தில் போகப்போக விளங்கும். இந்த ஞானமுயற்சிகளைச் செய்தபின், வெகுகாலம் பாவத்தில் பிடிவாதமாய் இருந்தவர்கள் பாவமார்க்கத்தைவிட்டகன்று சன்மார்க்கத்தில் நடந்துவருவதையும், மகிமை பெருமை திரவிய சம்பத்துக்களைப் பேராவலாய்த் தேடிவந்தவர்கள் முதலாய் அவைகளை வெறுத்து, அவைகளுக்கு நேர்விரோதமாய் நிந்தை அவமானம், தரித்திரமுதலியவைகளை ஆசையாய்த்தேடி,—துறவறத்தில் பிரவேசிப்பதையும் கண்ட அநேகர், அவர்களில் பலர் கல்விமான்களாயிருந்தும்,—இது ஏதோ மாயவித்தைப் பில்லிசூனியம், ஏதோ மாயவித்தையால் இஞ்ஞாசியார் மனிதர் புத்தியை மயக்கிவருகிறாரெனத் தீர்த்தார்கள். அதற்கான ஆக்கினை அவருக்குக் கிடைக்கவேண்டுமென்று மிகப் பிரயத்தனமும் பண்ணினார்கள். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் கருத்துப்படி தங்கள்மனது சுயாதீனம் யாவையும் தங்கள் சிருஷ்டிகராகிய கர்த்தருக்குத் தாராளமாய் ஒப்புக்கொடுத்து, வேத உதாரம் பெருந்தன்மையுடன் இம்முயற்சிகளைத் துவக்கி அமர்ந்து ஊக்கமாய்ச் செய்கிறவர்கள் உள்ளத்தில் திவ்விய இஸ்பிரீத்துவானவர் பேசிப் பொழிந்தருளும் ஞானப்

பிரகாசத்தையும், புகட்டும் ஞானவுறுதி தைரியத்தையும் அறியாததால், இவர்கள் இவ்விதம் பிதற்றிச்சொல்ல எத்தனித்தார்கள். மெய்யாகவே இவ்வற்புத நூலின் தன்மையை யோசித்துப் பார்க்கில் நல்லமனதோடு இதிலடங்கிய முயற்சிகளைச் செய்கிறவர்கள், அதினால் ஓர்பலனும் அடையாதேபோனால், அதுவே ஓர் ஆச்சரியமாயிருக்கும்,—பார்த்தோலி சுவாமியார் சொல்லியிருப்பதுபோல், அது எறக்குறைய ஓர் புதுமையாய் இருக்கும்.

இவ்வற்புதநூலைப் பரீட்சித்தறிந்தவர்களெல்லாம் அதை விலையுயர்ந்த ஓர் பொக்கிஷமாக மதித்துப் பாராட்டிவந்தார்கள். கர்தினாலாகவும், மிலான் பட்டணத்து அதிமேற்றிராணியாராகவுமிருந்து, 1584-ம் ௵ காலஞ்சென்ற அர்ச். சார்லூஸ் பொரோமேயோ இப்புஸ்தகத்தை எவ்வளவு கனமாய் எண்ணியிருந்தாரென்றால், தாமே அதை அடிக்கடி பிரயோகித்து வந்ததுமன்றி, தமது அதிமேற்றிராசனத்தில் குருப்பட்டத்துக்கு ஆயத்தம் செய்கிறவர்கள், குருப்பட்டம் பெற்றுக்கொள்ளுமுன், முதல்வாரமுயற்சிகளை யாகிலும் அகத்தியம் செய்யவேண்டுமென்று நிபந்தனை செய்தார். ஓர் நாள் ஒரு பெரிய பிரபு தமது புஸ்தகசாலையை அவருக்குக்காண்பித்தபோது, இந்த பரிசுத்த அதிமேற்றிராணியார் "ஞானமுயற்சிகளை" அவருக்குக் காண்பித்து, "என்னிடத்திலும் ஓர் புஸ்தகசாலையுண்டு; ஆனால் அது சின்னது, இப்புஸ்தகத்தில் அது அடங்கியிருக்கின்றது. இப்புஸ்தகம் உலகிலுள்ள மற்றெல்லா புஸ்தகங்களைவிட எனக்கு அதிகப் பிரயோசனமாயிருந்திருக்கின்றது" என்றார். பிராஞ்சு தேசத்

தில் மேற்றிராணியாராயிருந்து 1622-ம் வூ காலஞ்சென்ற அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சலேசியார்,—தேவசாஸ்திரத்திலும், ஆத்துமாக்களை ஞானசீவியத்தில் வழிகாட்டி நடப்பிப்பதிலும் மிகத்தேர்ந்தவர்—இப்புஸ்தகத்தில் எத்தனை அட்சரங்களுண்டோ அத்தனை ஆத்துமாக்கள் இதனால் ஏற்கனவே இரட்சண்ணியமடைந்திருக்கிறார்களென்று சொன்னார். ஜப்பான் தேசத்தில் ஓர் கொடிய வேதகலாபனை அனுபவித்தபோது, விசுவாசிகள் திரளாய் சேசுசபைச் சுவாமிமார்களிடத்திற்குப் போய் தங்களுக்கு ஞானமுயற்சிகளைப் போதிக்கும்படி அவர்களை மன்றாடினார்கள். அவைகளைச் செய்தபின், வாளுக்கும், அக்கினிக்கும், கொதிக்கும் வெந்நீருக்கும், வேறு எவ்வித கிஷ்டூர உபாதனைக்கும் அஞ்சாநெஞ்சர்களாய் வேதசாட்சிகளாக தங்கள் உயிரைக் கொடுத்தார்கள். இவ்வித விஷயங்களை ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துரைக்க ஏற்பட்டால், அதுவே ஓர் பிரபந்தமாக முடியும்.

ஆனால், நண்பர்காள், பற்பல விஷப்பிணிகளால் உபாதிக்கப்படுகின்றவனுக்கு, அப்பிணிகளைத் தீர்த்து, அவன் தேகத்தில் திரும்ப நல்ல இரத்தம் சரக்கோடி உலாவச்செய்யும் கைகண்டதோர் மாமருந்தின் அருமையை விரித்துரைசெய்தாலென்ன? அதனையவன் தன் கையால் ஸ்பரிசித்து, கண்ணாற் கண்டுகொள்ளும்படி செய்தாற்றானென்ன? அதன் குணங்களை நன்றாயறிந்த ஒரு வைத்தியன் விதிக்கும் முறைப்படி அதை உட்கொண்டு, சொன்ன பத்தியங் காத்தாலன்றி, மற்றப்படி அதனால் உண்டாகும் நன்மையை அவன் உணர்ந்துகொள்ளானல்லோ?

இவ்வற்புத நூலின் அருமைபெருமையை எவரையும்விட அதிகநன்றாய் அறிந்திருந்த அர்ச். இஞ்ஞாசியார், அல்காலாவிலும் பாரீஸிலும் தமக்கு ஆத்தும குருவாயிருந்த எம்மானுவேல் தே மீயோனா என்பவருக்கு, வெனீஸிலிருந்து 1536-ம் வூ நவம்பர்-மீ 16-ம் உ எழுதின ஓர் கடிதத்தின் பிரதானபாகத்தை இவ்வதிகாரத்துக்கு முடிவுரையாக இங்கு மொழிபெயர்த்து தருகின்றோம். இந்தக் குருவானவர் தமக்குக் காண்பித்த அன்புக்கும், செய்த உபகாரங்களுக்கும், அவருக்கு வெகுவாய் நன்றியறிதல் சொல்லி அர்ச்சியசிஷ்டவர் எழுதுகிறார்:

“ நீர் எனக்குச்செய்த உபகாரங்களுக்கு நான் எதாகிலும் பிரதி உபகாரஞ்செய்வதற்கு ஞானமுயற்சிகளை நீர் ஒருமாதகாலம் உமது விருப்பப்படியே நான் குறித்திருப்பவரிடத்தில் செய்யும்படிச் செய்வதைவிட வேறுவழி இம்மையில் நானறியேன். இதற்குள்ளாக அவைகளை நீர் செய்துமுடித்தாயிற்றென்றால், அது விஷயத்தைப்பற்றி தயவுசெய்து எனக்கு எழுதும்படி நமதாண்டவராகிய சர்வேசுரனுடைய தோத்திரத்துக்காக உம்மைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இன்னும் அவைகளைச்செய்திராவிட்டால், அவைகளைச்செய்யும்படி அவருடைய (நமதாண்டவருடைய) நேசத்தையும் அவர் நமக்காகக்கையேற்றுக்கொண்ட நிர்ப்பந்தமான மரணத்தையுங் குறித்து உம்மை மன்றாடுகிறேன். அவைகளைச் செய்ததினிமித்தம் நீர் எப்போதாகிலும் மனம் நோகும்படி நேரிடுமேயாகில், நீர் எனக்கு விதிக்கும் தண்டனையை மனப்பூரணமாய் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்; அன்றியும் எனக்கு ஞானங் கற்றுக்

கொடுத்த ஞானவான்களை நான் அவமதித்துப் பரிகாசம்பண்ணுகிறவனாக உம்மால் எண்ணப்படவும் உடன்படுகிறேன். * * * என்னாலியன்றமட்டும் இதற்கு உம்மை நான் கட்டாயப்படுத்தவில்லையென்று இவ்வியகர்த்தர் ஓர்நாள் என்னைக் கடிந்துகொள்ளாதிருக்கும்படி, இருதரம், மூன்றுதரம், இன்னும் எத்தனைதரம் என்றாற் கூடுமோ, அத்தனைதரம், நமதாண்டவராகிய சர்வேசுரனுடைய தோத்திரத்துக்காக, நான் முன்னமே சொன்னதை நீர் செய்யும்படி மன்றாடுகிறேன். ஏனெனில் ஒவ்வொருவனும் தான்தானே (புண்ணிய ஜீவியத்தில்) வர்த்திப்பதற்கென்கிலும், அல்லது மற்றவர்களுக்காக வேண்டிய உதவி ஒத்தாசை ஞான நன்மைகளை அடைந்துகொள்வதற்கென்கிலும் அதிசிரேஷ்டமானதென்று நான் எண்ணவும் உணரவும், கண்டுபிடிக்கவும் கூடுமானது எதுவோ, அதுவெல்லாம் 'ஞானமுயற்சிகளில்' அடங்கியிருக்கின்றது. உமது சொந்த நன்மைக்கு அவைகள் அவசியமென்று நீர் உணர்ந்துகொள்ளாதே போனாலும், மற்றவர்களுக்கு ஞான நன்மை செய்வதற்கு, நாம் நினைக்கக் கூடியவைகளுக்கெல்லாம் மேலாக, அவைகள் உமக்கு உதவியாயிருக்குமென்று கண்டுகொள்ளுவீர். * * *"

6-ம் அதிகாரம்.

இஞ்ஞாசியார் மன்ரேசாவைவிட்டுப் புறப்பட்டது—அர்ச்சியசிஷ்டவர் தங்களை விட்டுப் பிரிந்துபோவதை நினைத்து மன்ரேசாவூரார் பட்ட சிந்தாகுலம்—விசுவாசம், நம்பிக்கை, தேவசிநேகம் என்னும் இம்மூன்று புண்ணியங்களைத் தவிர வேறு துணை ஆதாரம் வேண்டாமென்று தள்ளிவிடுகிறார்—பார்சலோனா—இஸபேல்ரோசர் என்னும் சீமாட்டிக்கு அர்ச்சியசிஷ்டவர் அற்புதமாய் அறிவிக்கப்பட்டது—சந்தேக நிவர்த்தி—உரோமை—உரோமையிலிருந்து வெனீஸுக்குப்போகும் வழியில் பட்ட அவஸ்தைகளும், சர்வேசுரன் அவருக்களித்த விசேஷ ஆறுதல் சகாயங்களும்—மார்க் அந்தோனியோ நித்திரையிற் கேட்ட அற்புத சூரற்சத்தம்—கப்பற்காரருடைய அயோக்கிய நடத்தையைக் கண்டித்தது—கப்பற்காரருடைய சதி ஆலோசனை விழலாய் முடிந்தது—ஜெருசலேம்.

1523.

இஞ்ஞாசியார் மன்ரேசாவுக்கு வந்து ஏறக்குறைய பத்துமாதமானது. முன்சொன்னதுபோல் ஊராரெல்லாம் அவரை ஓர் அர்ச்சியசிஷ்டவராகப் பாராட்டி,

அவர்மீது வெகு சங்கையும் அன்பும் வைத்திருந்தார்கள். ஆனால் மகிமை கீர்த்தியையல்ல, சேசுக்கிறீஸ்துநாதர் மேலுள்ள நேசத்தால் அவர் மாதிரிகையாய்ச் சகலராலும் இகழ்ந்து நிந்திக்கப்படவே ஆவலுற்றிருந்த அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு இதுவெல்லாம் பெருந்துன்பமாயிருந்தது. ஆயினும் அவர் ஆசித்த நிந்தை அவமானங்கள் அவருக்கு கிடையாமற் போகவில்லை. தின்மையில் பிடிவாதமாய் மனம் ஊன்றிய தீயோர், நல்லோருடைய சுகிர்த சீவியத்தை எங்ஙனம் சகிப்பர்? துன்மார்க்கத்தில் மூர்க்கமாய் நிலைநின்ற சில துஷ்டர்கள், இஞ்ஞாசியாருடைய மாசற்ற சீவியத்தையும், அவரால் நல்வழி சேர்ந்த அநேகருடைய சுகிர்த ஒழுக்கத்தையும் சகியாதவர்களாய், அநீதமாய் பல அவதூறுகளை எங்கும் தூற்றி, அவருடைய பெயரை மாசுபடுத்த பிரயத்தனம் செய்தார்கள். அர்ச்சியசிஷ்டவரை மாத்திரமேயன்று, அவரை ஆதரித்து வந்த நல்ல ஜனங்களையும் பகைத்து, அவர்கள் பெயரையும் அநீதமாய்க் கெடுக்க வழிதேடினார்கள். அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு எது விஷயத்திலும் ஒத்தாசை செய்வதில் யாவருக்கும் முன்நின்ற அகிநேஸ் பாஸ்காலம்மாள்மேல் விசேஷமாய் இவ்வக்கிரமிகள் சினந்துசீறி விழுந்தார்கள். தன்னை நினைத்தல்ல, தன் நிமித்தம் தம் நண்பர்களுக்கும் உபகாரிகளுக்கும் நேர்ந்த உபத்திரவங்களை நினைத்து, மனம் வெம்பி, வெகுவாய் கஸ்திப்பட்டு, இனி மன்ரேசாவில் அதிக காலம் தாமதிக்கப்படாதென்று தீர்மானித்தார். மேலும் தாம் நியமித்திருந்த ஜெருசலேம் திருயாத்திரையை நிறை

வேற்ற ஆவலும் அவர் உள்ளத்தில் நாளுக்குநாள் அதிகரித்துக்கொண்டேயிருந்தது.

1523-ம் வருஷம், ஜனவரியில், இஞ்ஞாசியார் மன்ரேசாவைவிட்டு பார்சலோனா என்னும் துறைமுகப்பட்டணத்தை நோக்கிப் பயணப்பட்டார். தம் நண்பர்களுடைய கட்டாயத்தாலும், உபோவனையிலும் தவமுயற்சியிலும் மனிதர் கண்ணுக்கு மிஞ்சின விபரீதம் நல்லதல்லவென்று, அநுபவத்தால் அவரே அறிந்திருந்தமையாலும், மன்ரேசாவுக்கு வரும்போது தாம் அணிந்திருந்த கோலத்தைமாற்றி, எளியவர்களுக்குரிய ஓர் சாதாரண வஸ்திரமும், பாதரட்சையும், தொப்பியும் அணிந்துகொண்டார். கழுத்தில் ஓர் பெரிய செபமாலையும் தரித்துக்கொண்டார். ஊராரில் பெரும்பான்மையோர், விசேஷமாய் அகிநேஸ்பாஸ்காலம்மாளும் வேறு சிலரும், தங்கள்நடுவே உடலெடுத்து வந்து சிலகாலம் சீவித்த ஓர் தேவதூதன் தங்களை விட்டுப்பிரிந்து போகிறானோ வென்றாற்போல், இஞ்ஞாசியார் தங்களை விட்டுப்பிரிந்து போகிறதை நினைத்து, வியசனமுற்று, கண்கலங்கி பிரலாபித்தார்கள். பலர் யாத்திரையில் அவருக்குத் துணையாக ஜெருசலேமட்டும் அவருடன் செல்ல விரும்பி ஆயத்தம்பட்டார்கள். வேறு ஆதாரம் ஒன்றுந் தேடாமல் சர்வேசுரன் ஒருவரை மாத்திரமே ஆதாரமாக நம்பியிருப்பது அதிகமேலான உத்தமதனமென்றெண்ணி, அதை சரிவர அநுசரிக்க மிக்காவலுற்றிருந்த இஞ்ஞாசியார் அதற்கு சம்மதிக்கவில்லை. இலத்தீன்பாஷையாவது, இத்தாலிய பாஷையாவது தெரியாததால், தனியே சென்றால் பிரயாணத்தில் வெகு சங்கடங்கள் நேரிடு

மாக்கும், ஆனதால் ஒருவனையாகிலும் துணையாக ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டுமென்று வெகுவாய் மன்றாடினார்கள். இன்னான் அதற்கு தகுந்தவனென்று ஒருவனைக் குறித்துக் காட்டி அவன் நற்குணத்தையும் சாமார்த்தியத்தையும் வெகுவாய் மெச்சிப்பாராட்டினார்கள். அவன் துணையால் வரும் சகாயங்களை எடுத்துரைத்தார்கள். இஞ்ஞானியாரோவென்றால், விசுவாசம், நம்பிக்கை, தேவசிநேகம் என்னும் தேவசம்பந்தமான மூன்றுபுண்ணியங்களைத்தவிர வேறு ஆதாரம் தமக்கு வேண்டாமென்று சாதித்துவிட்டார். துணையாக ஒருவனிருந்தால் பசிக்கும்போது அவனிடத்தில் ஏதாகிலும் கேட்கவேண்டிவரும்; ஓர் ஆபத்து நேரிட்டால் அவன் உதவியைத்தேட வேண்டியிருக்கும்; இவ்விதமாய் அவனை ஆதரவாக நம்பி அவன் மீது பற்றுதல் வைக்கும்படி நேரிடும்; இதுவெல்லாம் தேவ சம்பந்தமான இம்மூன்றுபுண்ணியங்களின் பரிபூரண மாட்சிமையை மாசுப்படுத்தும் ஓர் குறையாயிருக்குமென்றெண்ணினார். அதே காரணத்தைப் பற்றி, வழிச்செலவுக்கென்று அவர்கள் கொடுக்க விரும்பிய பணத்தையும், போஜனபதார்த்தங்களையும் வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டார்.

பார்சலோனாவில் சேர்ந்து, கப்பல் துறைமுகத்தை விட்டுப் புறப்படும் நாளை எதிர்பார்த்து சுமார் இருபதுநாள் அங்கு தாமதிக்கவேண்டி நேரிட்டது. இந்நாளெல்லாம் யாத்திரைக்கு வேண்டியவைகளை சேகரிப்பதிலல்ல, ஜெபத்தியானம் செய்வதிலும், கைதிகளையும் நோயாளிகளையும் சந்திப்பதிலும், தாமே பிச்சையெடுத்து தரித்திரர்களுக்கு உதவிசெய்வதிலும், பக்தி

மான்களைத்தேடி அவர்களோடு ஞானக்காரியங்களைப் பற்றி சம்பாஷிப்பதிலும் அலுவலாயிருந்தார். அந்நகரில் பலர் அவரோடு அறிமுகமாகி, நீடியகாலம் அவருக்கு உபகாரிகளும் நண்பர்களுமானார்கள். அவர்களுக்குள் இஸபேல்ரோசர் என்னும் ஓர் உயர்குல சீமாட்டிக்கு அவர் அற்புதமாய் அறிவிக்கப்பட்டதாக தெரியவருகின்றது. ஓர்நாள் தேவாலயத்தில் பீடத்தருகில் சிறுவர்களோடு அவரும் உட்கார்ந்து பிரசங்கம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். தற்செயலாய் அவரைக்கண்ணுற்ற இசபேலம்மாள் அவர் சிரசைச் சுற்றி புதுமையான ஓர் பிரகாசம் வீசுவதைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்தாள். அதேசமயத்தில் "அவரை உன் வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோ" என்று அவள் உள்ளத்தில் ஓர் சத்தமும் கேட்கப்பட்டது. வீடுபோய்ச் சேர்ந்ததும் சம்பவித்த விசேஷத்தை தன் கணவனிடத்தில் சொல்லி அவர் சம்மதம்பெற்று தேவாலயத்தில் தான்கண்ட பரதேசியை அசனத்துக் கழைத்தாள். பரதேசி சர்வேசுரனைப்பற்றிப் பேசும்போது அவர் வாக்கிலும் முகத்திலும் விளங்கிய தேவசிநேக உருக்கத்தைக்கண்டு, அவளும் அவள் புருஷனும் ஆச்சரிய பிரமையடைந்தார்கள். துறைமுகத்தில் அப்போ இருந்த ஒரு சிறு கப்பலில் யாத்திரை செல்ல அவர் கருதியிருப்பதாக அறிந்து, அக்கப்பலிலேறிப் போவது ஆபத்தென்று தடுத்து, அதிசீக்கிரம் அவ்விடம்வரும் ஓர் பெரிய கப்பலுக்கு காத்திருக்கும்படி கட்டாயம்பண்ணினாள். அவள் அவ்விதம் தடுத்தது திருவுளச்செயலென்றே சொல்லவேண்டும். ஏனெனில் இச்சிறு கப்பல் துறைமுகத்தை விட்டுச் சற்றுத்

துலை போகுமுன் கடும் புசலில் அகப்பட்டு, பார்ஸிலோனா நகரத்தார் கண் காண கடலில் அமிழ்ந்தி, கப்பலிலிருந்தவர்களெல்லாம் சமுத்திரத்துக்கு இரையானார்கள்.

பெரிய கப்பல்மாலுமி சர்வேசுரன் பெயரால் கப்பற் கூலியின்றி, இஞ்ஞாசியாரை ஏற்றுக்கொள்ள உடன்பட்டான். ஆனால் பிரயாணத்துக்குவேண்டிய உணவை கையோடு கொண்டுவருவது அவசியமென்றான். தேக பராமரிப்புக்கு தன்னை முற்றும் கையளித்து, முன் கவலையைத்தள்ளி, அன்றன்று வேண்டிய போசனத்தை அன்றன்று பிச்சையெடுத்து புசிப்பதென்று தான் செய்துகொண்ட தீர்மானத்துக்கு இது பொருந்துமோ என்னமோவென்று சந்தேகமுற்று, தன் சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்படி அங்கு தமக்கு ஆத்தும குருவாயிருந்தவரிடத்திற்போய், பூரண சாங்கோபாங்கமடைய தான் கொண்டிருந்த அளவற்ற ஆவலையும், சகலத்திலும் சர்வேசுரனுடைய தோத்திரம் ஒன்றையே தான் கருதி செய்துவருவதையும் முதல்முதல் அவருக்கு அறிவித்து, அதன்பின் தற்சமயம் தம்மனதிலிருக்கும் சந்தேகத்தையும் அதன் காரணத்தையும் விபரித்துச் சொல்லி, அவர் ஆலோசனையைக் கேட்டார். பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய உணவை பிச்சையாகக்கேட்டு வாங்கிக்கொண்டுபோக வேண்டுமென ஆத்துமகுரு தீர்த்தார். இஞ்ஞாசியார் அவ்விதமே செய்தார்.

பிச்சை கேட்கப்போன இடத்தில் ஓர் சீமாட்டி அவர் யாத்திரைசெல்வது எவ்விடமென்று வினவினாள். இத்தருணத்திலும் இஞ்ஞாசியார் உள்ளத்

தில் ஓர் சந்தேகம் உதித்தது. ஜெருசலேமுக்கென்று சொன்னால் வீண் பெருமையாயிருக்குமென்று ஐயப்பட்டார்; ஆனதால் சற்றுநேரம் தனக்குள் யோசித்து, இத்தாலியாவிலிருக்கும் உரோமாபுரிக்குப்போய், அங்கிருந்து ஜெருசலேமுக்குப்போக எண்ணங்கொண்டிருந்ததால், உண்மைக்கு விரோதமின்றி, இத்தாலியாவுக்கும் உரோமாபுரிக்கும் போகிறதாக மாறுத்தரம் சொன்னார். இதைக்கேட்டதும் "உரோமாபுரிக்கா! நல்லது, அங்கு போகிறவர்கள் எப்பேர்ப்பட்டவர்களாய் திரும்பி வருகிறார்களோ எனக்குத் தெரியாது" என அச்சீமாட்டி சுடுசொல்லாகச் சொன்னாள். அதாவது உரோமாபுரிக்குப்போகிறவர்களில் அநேகர் வீண் வேடிக்கையைநாடி அங்கு போவதால், அங்குள்ள திருஸ்தலங்களைச் சந்தித்தனால், நல்லவர்களாய்ப் போகிறதில்லை என்னும் கருத்தாக இப்படிச் சொன்னாள்.

இவ்விசேஷத்தை இஞ்ஞாசியார் தாமே சொல்லியிருக்கிறார். பார்த்தோலி சுவாமியவர் சொல்லும் ஓர் விசேஷமும் இதைச்சேர்ந்ததென்றே நினைக்கவேண்டியிருக்கின்றது. அதாவது:

செப்பிலா - என்றொரு உயர்குல சீமாட்டியிடம் இஞ்ஞாசியார் யாத்திரைக்காக பிச்சை கேட்கப்போனார். வீட்டிலிருக்க மனமில்லாமல், நாலுபேரிடத்தில் பணம் யாசகம்செய்து நாடோடியாய்த் திரிந்தலையும் தன் குமாரனை நினைத்து மனம்நொந்திருந்த இவள் இஞ்ஞாசியாரைக் கண்ணுற்றதும், அவர் முகத்தில் துலங்கிய மேன்பிறப்பின் இலட்சணங்களையும், அவர் அணிந்திருந்த பரதேசி கோலத்தையும் கண்டு, இவரும் நிர்ப்பாக்கியனை தன் மகனைப்போல தாய்

வீட்டை விட்டோடிய ஓர் நாடோடிதானென்று நிச்
சயித்து, மனங்கொதித்து கோபமாய் அவரை உதறிப்
பேசினாள். இஞ்ஞாசியாரோவென்றால் சற்றும் விச
னங்கொள்ளாமல் மலர்ந்த முகமாய் அவளுக்கு வந்த
னம் செய்து, என்னைப்போல் பெரும்பாவி உலகில்
கிடையாதென்று தன் உள்ளத்தில் மெய்யாகவே தான்
எண்ணியிருந்ததைச் சொன்னார். இவ்வரிய தாழ்ச்சி
யையும் சாந்தத்தையும் கண்ட அந்தம்மாள் உடனே
மனமிளகி தன் குற்றத்துக்காக மனஸ்தாபப்பட்டு மன்
னிப்புக் கேட்டு, அன்றுமுதல் அவரை ஓர் அர்ச்சிய
சிஷ்டவராக மதித்துவந்தாள். பிற்காலத்தில் அவருக்
கு வெகு உபகாரஞ்செய்து வந்ததுமன்றி, அவர் புத்தி
மதியைப் பின்சென்று புண்ணியநெறியில் ஒழுகிவந்
தாள்.

சேகரித்த உணவை யெடுத்துக்கொண்டு கப்பலி
லேறுமுன் தம்மிடமிருந்த சில வெள்ளி நாணயங்
களை தேவ திருவுளம்போல் யாருக்காகிலும் கிடைக்
கட்டுமென்று கடற்கரையில் வைத்துவிட்டார்.

சிந்தாத்திரையாய் ஐந்துநாள் பிரயாணம் செய்து
இத்தாலியாவிலிருக்கும் கயேத்தா என்னும் துறைமுக
த்தில் போயிறங்கினார். அங்கிருந்து உரோமாபுரியை
நோக்கி கால்நடையாய்ப் புறப்பட்டு, வழியில் பசியாலு
ம் பலவீனத்தாலும், தங்கத்தகுந்த இடங்கிடையாமை
யாலும் வெகு துன்பப்பட்டு குருத்து ஞாயிறன்று
உரோமாபுரி போய்ச்சேர்ந்தார். உரோமையில் அர்ச்.
பாப்பானவரைச் சந்தித்து, ஜெருசலேமுக்கு திருயாத்
திரைபோக அவருடைய அநுமதியும் ஆசீர்வாதமும்
பெற்று, அங்குள்ள திருஸ்தலங்களைச் சேவித்தபின்

ஒன்பதாம்நாள் வேனீஸைநோக்கி கால்நடையாகவே
பயணப்பட்டார். கையில் பணமின்றி வேனீஸில் கப்
பலேறுவது அசாத்தியமென்று உரோமையிலிருந்த
அவர் தேசத்தார் சிலர் நிச்சயித்துச் சொன்னதால்,
கப்பற் கூலிக்கென்று அவர்கள் கொடுத்த பணத்தை
ஏற்றுக்கொண்டார். ஆனால் மூன்றுநாள் செல்லும்
முன், முன்போல் சந்தேகம் அவர் மனதை உறுத்தத்
துவக்கிற்று. முன்னெச்சரிக்கையாகப் பணத்தை ஏற்
றுக்கொண்டது தேவ பராமரிப்பில் தாம் வைக்கவேண்
டிய பூரண நம்பிக்கைக்குப் பொருந்தாத ஓர் குறை
யென்றெண்ணி கஸ்திப்பட்டார். ஆனதால் அந்தப்
பணத்தை வைத்திருப்பது சரியல்லவென்று, வழியில்
தென்பட்ட பிச்சைக்காரர்களுக்கும் தரித்திரர்களுக்
கும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் கொடுத்துவிட்டார்.

எங்கும் ஓர்வகைக் கொள்ளைநோய் பரவியிருந்தமை
யைப்பற்றி பிரயாணிகள் மட்டில் இராஜாங்கத்தார் வெகு
கண்டிப்பான கட்டுப்பாடுகள் செய்திருந்தமையாலும்,
இஞ்ஞாசியாரோ நடைதளர்ந்து முகம் இரத்தப்பசை
யற்று வாடி வெளுத்துப்போயிருந்ததைப்பற்றி ஜனங்
கள் பயப்பிராந்திகொண்டு, தங்கள் வீடுகளில் அவரி
ருக்க இடங்கொடுக்க மனமில்லாதிருந்தமையாலும்,
வேனீஸ் போய்ச்சேருமட்டும், வெட்டவெளியில் அல்
லது எதிர்ப்பட்ட குச்சுகளில் இராக்காலம் போக்க
வேண்டியிருந்தது. ஓர்நாள் விடியற்காலம் ஒருவன்
அவரைக்கண்டதும், கொள்ளைநோய் பிடித்தவனென்
றெண்ணி, திகில்பிடித்து ஓட்டமாய் அவரைவிட்ட
கன்றுபோய்விட்டான். ஆயினும் சிற்சில சமயங்களில்
அவரைப்போலொத்த சில பிரயாணிகள் அவருடன்

வழிநடந்து செல்லுவார்கள். ஆனால் இவர்கள் மூச்சுவாய் அநேகமாய், இராவிருட்டி வருவதைக்கண்டதும் அவரால் தங்களுக்கும் தங்க இடம் அகப்படாமற்போகுமோவென்றஞ்சி, விரைவாய் முன்னடந்து அவரைத் தனிமையாய்விட்டுப் போய்விடுவார்கள். வேனிஸுக்குச் சற்றுத்துலையில் வரும்போது, சௌக்கியச் சீட்டின்றி நகருக்குள் பிரவேசிக்கவிடமாட்டார்களென்று எதிரேவந்த ஒருவன் சொன்னான். இஞ்ஞாசியாரோடேவந்தவர்களெல்லாம் அச்சீட்டைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளுவதற்காக, அடுத்த பட்டணத்துக்கு தீவிரமாய்ச் சென்றார்கள். இஞ்ஞாசியாரோவென்றால் பலவீனம் மிகுதியால் அவர்களோடு தொடர்ந்துசெல்ல முடியாதவராய், இரவில் ஓர் வெட்டவெளியில் யாரும் மனிதர் துணையின்றி தனிமையாயிருக்கும்படி நேர்ந்தது.

இத்தொகைப்பட்ட இக்கஷ்ட துன்பங்களால் அவர் ஆத்துமம் சற்றும் தத்தளிக்கவில்லை; தான் ஆவலாய்த் தரிசித்து சேவிக்கப்போகும் திரு ஸ்தலங்களில் முன்னொருநாள் பாரச்சிலுவையைச் சுமந்து பாடுபட்ட அன்புள்ள ஆண்டவரைச் சிந்தையில் எண்ணி ஆறுதலடைந்திருந்தார். நமதாண்டவரும் இவ்வேளையில் தமது தாசனுக்கு தரிசனையாகி அவர் மனதைத் தேற்றி தைரியப்படுத்தினார். மறுநாள் சௌக்கிய சீட்டைப்பற்றி கவலையின்றி வேனீஸ் நகருக்குள் பிரவேசித்தார். அவரோடு வந்தபிரயாணிகளையெல்லாம் வெகு நுணுக்கமாய்ப் பரிசோதனைசெய்த உத்தியோகஸ்தர்கள், இஞ்ஞாசியாரைமாத்திரம் கேள்வியொன்றுமின்றி நகருக்குள் போகவிட்டுவிட்டார்கள். இதைக்

கண்டு மற்றப்பிரயாணிகள் வெகு ஆச்சரியப்பட்டார்கள். சர்வவல்லபர் ஏதோ அற்புதமாக தமது தாசன் அவ்வுத்தியோகஸ்தர்கள் கண்களுக்குப் புலப்படாதிருக்கும்படி செய்தனரோ என்னவோ!

வேனீஸில் சேர்ந்த அன்று, இராத்தங்க வேறிடம் அகப்படாததால், ஓர் சந்தை வீதியில் படுத்துக்கொண்டார். இராஜாங்கத்தின் பிரதான ஆலோசனை சங்கத்தாரிலொருவராய் உயர்ந்த உத்தியோகத்திலிருந்த மார்க் அந்தோனி ட்ரேவிசானி என்னும் பக்திமான் அன்றிரவில் நித்திரை செய்யும்போது "நமது பிரியதாசன் அதோ சமீபத்தில் கல்தரையில் படுத்திருக்க, நீ சுகமே கட்டிலில் நித்திரை செய்கின்றாயோ" என, நயந்து முறையிடும் ஓர் குரலொலி கேட்டுத் திடுக்கிட்டெழுந்தார். அச்சமும் ஆச்சரியமும் மேலிட்டவராய் உடனே வேலையக்காரர் சிலரைக் கூட்டிக்கொண்டு அங்குமிங்கும் தேடிப்பார்த்து, சந்தை வீதியில் படுத்திருந்த இஞ்ஞாசியாரைக்கண்டு, தன் மாளிகைக்கு அவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் வெகுவாய் உபசரித்தார். ஆனால் பரிசுத்த தரித்திரத்தை ஆவலாய் நாடியிருந்த இஞ்ஞாசியார், மாளிகையில் தங்கியிருக்க மனமில்லாமல், மறுநாள் மாளிகையைவிட்டு, வழக்கம்போல் வீடுவீடாய்ப் பிச்சையெடுத்து ஜீவித்துவந்தார். அந்நகரில் வாசமாயிருந்த அவர் தேசத்தாராகிய ஒரு பெரிய வர்த்தகனுடைய முயற்சியால், சைப்பிரஸ் தீவுக்கு புதிதாய் நியமிக்கப்பட்ட ஓர் தேசாதிபதி அங்கு பிரயாணமாய்ப் போவதற்கு துறைமுகத்தில் ஆயத்தமாயிருந்த ஓர் கப்பலில்

ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, 1523-ம் ௵ ஜூலை-௴ வேனீஸைவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

கப்பலில் அநேகருடைய பேச்சும் நடத்தையும் வெகு அயோக்கியமும் அக்கிரமமுமாய் இருந்ததைக் கண்டு, இஞ்ஞாசியார் மனம் நொந்து, அவர்களால் தேவ மகத்துவத்துக்கு நேரிடும் நிந்தையைச் சகிக்க மாட்டாமல், வெகுகோபமாய் அவர்களைக் கண்டித்துப் பேசினார். அத்துஷ்டர்களோ தங்கள் அக்கிரமங்களில் மூர்க்கராய், அவரைப் பகைத்து, மனிதசஞ்சாரமில்லாத ஓர் தீவில் அவரைத் தள்ளிவிட்டுப் போக வேண்டுமென்று தங்களுக்குள் சதியாலோசனை செய்துகொண்டு, அத்தீவைநோக்கிக் கப்பலை நடத்தினார்கள். கப்பலிலிருந்த சில இஸ்பானியர் இதை அறிந்து இஞ்ஞாசியாரை எச்சரித்திருந்தாலும், அதனால் அவர் அஞ்சி மௌனமாயிருந்தவரல்ல. முன்போலவே தைரியமாய், அக்கசடர்களுடைய துர்மாதிரிகையான நடத்தையைக் கண்டித்துவந்தார். சேசுநாதரும் பலதடவை அவருக்குத் தரிசனையாகி அவரை உறுதிப்படுத்திவந்தார். துஷ்டர்களுடைய கொடிய சிந்தனையோ விழலாய்ப்போகும்படி சர்வேசுரன் திருவுளமானார். ஏனெனில் அத்தீவின் சமீபத்தில் வந்ததும், பெருங்காற்றெழும்பவே, கப்பல் சைப்பிரஸ் தீவைநோக்கி விரைவாய்ச் சென்றதேயன்றி, அப்பாழ்த்தீவை அண்டிப்போகவில்லை.

சைப்பிரஸில் இறங்கினதும், முப்பது மயிலுக்கப்பால் சலாமிஸ் என்னும் துறைமுகத்தில், அவருக்கு முன் வேனீஸை விட்டுப்புறப்பட்ட திருயாத்திரைக்

காரர் கப்பல் தங்கி நிற்பதாகக் கேள்வியுற்று, சர்வேசுரன் மேலுள்ள நேச நம்பிக்கையைத்தவிர வேறுதாரமின்றி கனாமார்க்கமாய் அவ்விடம் சென்றார். அக்கப்பலிலேறி ஆகஸ்ட் ௴ 31-உ, அதாவது வேனீஸை விட்டுப்புறப்பட்ட நாற்பத்தியெட்டாம் நாள்—சீரியா நாட்டுக்கரையில் ஜாவா என்னும் துறைமுகத்திலிறங்கி, ஜெருசலேமாநகரைநோக்கிப் பயணப்பட்டார். முன்னொருகாலத்தில் அவதரித்த வார்த்தையானவருடைய திருப்பாதம்பட்டு, திருக்குரலொலி கேட்டு, ஐயோ! அவரது திரு இரத்தமுமுண்டு அர்ச்சிக்கப்பெற்ற அம்மாநகரில் செப்டெம்பர் ௴ 4-உ மத்தியான வேளையில் காலெடுத்துவைத்தார். அத்திருநகரின் மதில்கள் துலையில் அவர் கண்களுக்குத் தென்பட்டதுமே, அவர் உள்ளம் தேவநேசப்பெருக்கத்தால் பொருமிப் பதைபதைத்தது. நமதாண்டவர் நடமாடித் திரிந்த தெரு வீதிகளில் காலெடுத்துவைத்து, திருஸ்தலங்களைக் கண்ணுற்றபொழுதோ, உள்ளத்தில்பொங்கி எழும்பிய தேவசிநேகப் பிரவாகத்தை தாங்கமாட்டாதவராய், கண்களில் நீர்ததும்ப ஆண்டவரை வாழ்த்தி ஸ்துதித்தார். ஜெருசலேமில் தங்கி அங்குள்ள திருஸ்தலங்களை சேவிக்கும்போதெல்லாம் இத்தேவநேசப் பெருக்கம் குறையாமல் அவர் உள்ளத்தை மேற்கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு தடவையும் வெகு பக்தி உருக்கத்தோடு அத்தலங்களின் தரையை முத்திசெய்வார். இத்திருஸ்தலங்களில் அவதரித்த நாதன் மீது அவர் இருதயத்தில் அதிகரித்த சிநேகவாஞ்சை எவ்வளவென்று எட்டுநாள் பத்துநாள் ஒடுக்கத்தி

விருந்து, அவர் இயற்றிய "ஞானமுயற்சிகளை" செய்பவர்களுக்கு சற்றாகிலும் விளங்கும்.

அளவற்ற ஆவலோடு தான் நாடிவந்த ஜெருசலேம் திருத்தலங்களை விட்டு நீங்க இஞ்ஞாசியாருக்கு மனம் வரவில்லை. அங்குதானே ஆத்துமாக்கள் இரட்சணியத்துக்காக உழைத்து, சர்வேசுரனுக்குச் சித்தமானால், வேதத்துக்காக அங்கு தன் இரத்தத்தைச் சிந்துவது என்று தீர்க்காலோசனை செய்தார். ஆனால் திருஸ்தலங்களையும் திருயாத்திரைக்காரர்களையும் பராமரிக்க நியமிக்கப்பட்டிருந்த அர்ச். ஐந்துகாய பிரான்சீஸ்கு சபை 'புரோவின்சியல்' என்னும் அதிசிரேஷ்டர், இஞ்ஞாசியார் கருத்தை அறிந்து, அவரை வரவழைத்து பட்சமாய்ப்பேசி, திருயாத்திரைக்காரர்களில் அநேகர் மகம்மதியர் கையிலகப்பட்டு சாவுக்கு அல்லது அடிமைத்தனத்துக்குள்ளாவதால், அதிசீக்கிரம் அவ்விடத்தைவிட்டுப் போகவேண்டுமென்றார். அதற்கு இஞ்ஞாசியார் "இங்கிருப்பது பாவமென்று சொல்லிக் கட்டளையிட்டாலொழிய, மற்றப்படி அவ்விடத்தைவிட்டு நான் போவதில்லை" என்று ஒரே தீர்மானமாய்ச் சொன்னார். "ஆம்! நமது கட்டளையை மீறி இங்கிருப்பது பாவமாகத்தானிருக்கும், ஏனெனில் திருயாத்திரைக்காரர்களை நிறுத்திக்கொள்ளவும், இவ்விடத்தைவிட்டுப் போகும்படி கட்டாயம் செய்யவும், கீழ்ப்படியாதவர்களை திருச்சபையிலிருந்து விலக்கவும், அர்ச். பாப்பாணவர் நமக்கு அதிகாரமளித்திருக்கிறார்" என்று அதிசிரேஷ்டர் சொல்லி, அவ்வதிகாரப் பத்திரத்தை எடுத்துக்காட்டப்போனார். இஞ்ஞாசியாரோவெனில், உடனே கீழ்ப்படிந்து, உங்கள்

வாக்கே போதும், பத்திரத்தைப் பார்க்க அவசியமில்லையென்று சொல்லி, மறுநாள் ஜெருசலேமைவிட்டுப் புறப்பட்டுப்போக ஆயத்தப்பட்டார்.

புறப்பட்டுப் போகுமுன் ஒலிவேத் மலையில் ஆண்டவர் பரலோகத்துக்கு ஆரோகணமான திருஸ்தலத்தைத் திரும்ப சந்திக்கவேண்டுமென்னும் ஆவல் மிகுதியால் அம்மலைமேல் ஏறிப்போனார். மகம்மதியன் ஒருவனுடைய துணையின்றி அங்கு செல்வது அக்காலத்தில் மகா ஆபத்தாயிருந்தது. ஆனால் இஞ்ஞாசியார் எந்த ஆபத்துக்கும் அஞ்சாதவராய் தனியே சென்று, காவற்காரனுக்கு, தன் கத்தியைக் கைக்கூலிகொடுத்து, அத்திருஸ்தலத்தைச் சேவித்து திரும்பினார். அங்கு ஓர் கல்லின்மேல் பதிந்திருக்கும் அடிச்சுவடு, ஆண்டவர் அக்கல்லின்மேல் நின்று பரலோகத்துக்கு ஆரோகணமானபோது பதிந்ததென்று பாரம்பரையாய் எண்ணி வருகிறார்கள். இஞ்ஞாசியார் திரும்பி வந்தபின், அவ்வடிச்சுவடு எத்திசையை நோக்கியிருக்கிறதென்று நன்றாய்க் கவனிக்கவில்லையெனக்கண்டு, இன்னொருதரம் தனியே மலைமேல் ஏறிப்போய், காவற்காரனுக்கு தமது கத்தரிக்கோலை கைக்கூலிகொடுத்து, தமது ஆசையைத் தீர்த்துக்கொண்டார். ஆனால் மகம்மதியர்களுடைய கொடுமையால் கிறீஸ்துவர்களுக்கு நேரிடும் ஆபத்தின் நிமித்தம் அவர்மேல் கண்ணாயிருந்த அர்ச். பிரான்சீஸ்கு சபை சன்னியாசிகள், அவர் தனிமையாய் அங்கு சென்ற விபரமறிந்ததும், கிலேசமுற்று அவரைத் தேடிப்பார்க்கும்படி ஓர் ஊழியக்காரனை அனுப்பினார்கள். இவன் இஞ்ஞாசியார் மலையைவிட்டிறங்கி வருவதைக்கண்ணுற்றதும், வெகு

கோபாவேசமாய்ப்பேசி, கையிலிருந்த தடியை ஓங்கி அலட்டி, முரட்டுத்தனமாய் அவர் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுபோனான். இஞ்ஞாசியார் சாதுவாய் அவன் மனம்போல் தன்னை இழுத்துக்கொண்டு போக விட்டுவிட்டார். மடம்போய்ச் சேருமட்டும் அந்த முரட்டாத்துமா பிடித்த பிடியை விடவில்லை. ஆனால் அந்நேரமெல்லாம் சேசுக்கிறீஸ்துநாதர் தம்முன் நடந்துபோவதைத் தரிசனத்தில் தெளிவாய்க் கண்டு வெகு ஞான ஆறுதலடைந்தார்.

7-ம் அதிகாரம்.

இஞ்ஞாசியார் ஜெருசலேமைவிட்டுப் புறப்பட்டது—வேவுகாரனென்று பிடிக்கப்பட்டது—சிறுவர்களுடன் இலத்தீன்பாஷை படிக்க ஆரம்பிக்கிறார்—படிப்புக்கு விக்கினமாக சாத்தான் செய்த தந்திரம்—சீர்கேடாயிருந்த கன்னியர்கள் மடம் ஒன்றை சீர்திருத்தியது—அதனால் அவருக்கு நேர்ந்த உபத்திரவங்கள்—மிக்கேல் ரோதிஸ்—ஜாண் பாஸ்கால்.

1524—1526.

மறுநாள் இஞ்ஞாசியார் ஜெருசலேமைவிட்டுப் புறப்பட்டார். துறைமுகத்தில் மூன்று கப்பல் வேனீசுக்கு யாத்திரைசெய்ய ஆயத்தமாயிருந்தன. அவைகளுள் ஒன்று துருக்கருடையது; ஒன்று வெகுபழசான சிறுகப்பல், எவ்வகையிலும் வெகுகேவல ஸ்திதியிலிருந்தது; மூன்றாவது கப்பலோவெனில் வலிமையும் திராணியுமுள்ளபெரிய கப்பலாயிருந்தது. பிரயாணிகள் பெரும்பாலும் இப்பெரிய கப்பலையே தேடிச் சென்றார்கள். இஞ்ஞாசியார் ஓர் அர்ச்சியசிஷ்டவராக்கும், சர்வேசுரன் நாமத்தால் அவரை கப்பற் கூலியின்றி ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று அநேகர் இக்கப்பற்றலைவனிடத்தில் அவருக்காக சிபாரிசுசெய்தார்கள். அவனோவென்றால் அதற்குச் சம்மதியாமல்,

அர்ச்சியசிஷ்டவரானால் தண்ணீர்மேல் நடந்து சமுத்திரத்தைக் கடக்கட்டும், அமிழ்ந்துபோகமாட்டாரென்று பரிகாசமாகச் சொன்னான். சிறுகப்பற்றலைவனோவெனில், சர்வேசுரன் பெயரால் அவரைச் சந்தோஷமாய் ஏற்றுக்கொண்டான். சர்வேசுரனும் அவனை ஆசீர்வதித்தார். ஓர்நாள் காலை மூன்று கப்பலும் ஒரே சமயத்தில் பாய்விரித்து துறைமுகத்தைவிட்டு சிந்தாத்திரையாய்ப் புறப்பட்டன. ஆனால் அன்று சாயுங்காலம் ஓர் கடும்புசல் எழும்பவே, துருக்கருடைய கப்பல் அதோகதியாய் நடுக்கடலிலமிழ்ந்து பிரயாணிகளெல்லாம் மடிந்தார்கள். பெரியகப்பல் சைப்பிரஸ் தீவுக்கருகில் அலைகளால் பாறையில் மோதப்பட்டு உடைந்து சேதமாய்ப் போயிற்று. தேவகிருபையால் பிரயாணிகள் உயிரும் உடைமைகளும் காப்பாற்றப்பட்டன. இஞ்ஞாசியாரை ஏந்திச்சென்ற சிறு கப்பலோவெனில், நெடுநேரம் புசலின் கொடுமையால் அலைக்கழிக்கப்பட்டதென்றாலும், யாதொரு மோசமின்றி க்ஷேமமாய் 1524-ம் ௵ ஜனவரி மீ வேனீஸ் நகர் துறை முகம்போய்ச்சேர்ந்தது. மாரிகாலமானதாலும், அவர் அணிந்திருந்த வஸ்திரங்களோ வெகு தரித்திரக்கோலமாயிருந்தமையாலும், இது சமயம் இஞ்ஞாசியார் வெகு வருத்தம் அநுபவித்தார்.

ஜெருசலேமிலிருப்பது தேவ சித்தமல்லவென்று அறிந்ததுமுதல், சர்வேசுரனுடைய தோத்திரத்துக்காக இனி தான் செய்யவேண்டியதென்னவென்பதே அவர் சிந்தனையாயிருந்தது. ஆத்துமாக்கள் இரட்சணிய அலுவலில் அதிக அநுகூலமாய் உழைப்ப

தற்கு, சாஸ்திரபயிற்சி அவசியமென நாளுக்கு நாள் அதிக தெளிவாய் அவருக்கு புலப்பட்டது. இதற்காக பார்சலோனாவுக்கு திரும்பிப்போகிறதெனத் தீர்மானித்து, ஜேனோவா துறை முகத்தில் கப்பலேறும்படி கால் நடையாய்ப் புறப்பட்டார்.

இது சமயம் வட இத்தாலியாவில் இஸ்பானியருக்கும், பிராஞ்சுக்காரருக்கும் யுத்தம் ஆரம்பித்து, ஆங்காங்கு, சில இடங்களில் பிராஞ்சுக்காரரும், சில இடங்களில் இஸ்பானியரும் பாளையம் இறங்கியிருந்தார்கள். வழியில் இஸ்பானிய இராணுவத்தார் சிலர் அவரைக்கண்டு உபசரித்து, அவர் போகும் வழியில் எதிரிப்பட்டாளம் பாளையமிறங்கியிருந்ததால், அவ்வழியை விட்டு வேறுவழியாய்ப் போகும்படி மன்றாடினார்கள். இஞ்ஞாசியாரோ சற்றும் அஞ்சாதவராய், தன் வழியே சென்றார். ஆனால் சற்றுத் தூரம்செல்லுமுன், இஸ்பானிய பட்டாளத்தைச்சேர்ந்த சிலகாவற்சேவகர் அவரை வேவுகாரனெனப்பிடித்து, ஒரு சிறு அறையில் அடைத்து பல கேள்வி கேட்டு, கடிதம் ஏதாகிலும் அவரிடம் உண்டோவென்றறியும்படி, அவர் உடுப்புகளையெல்லாம் சோதித்தார்கள். சந்தேகத்துக்கேதுவானதொன்றும் இல்லாதபோதிலும், அவருடைய மேற்சட்டையையெடுத்துவிட்டு, சேனைத்தலைவன் முன் அவரை இழுத்துக்கொண்டுபோனார்கள். இக்கோலமாய் மூன்று பிரதான தெருக்கள் வழியாய் போகவேண்டியிருந்தது. இஞ்ஞாசியார், முன்னொரு நாள் ஜெருசலேம் தெருவீதியில் ஓர் பயித்தியக்காரனைப் போல் ஆகடியமாய் இழுத்துக்கொண்டுபோகப்பட்ட நமதாண்டவரை இருதயத்தில் சிந்தித்து அகமகிழ்ந்து

ஆனந்தித்தார். ஆயினும் அவர் ஜெயித்தடக்கியிருந்த லொயோலா வீரருடைய பழைய கம்பீர மேட்டிமை ஒரு நிமிஷம் திரும்பஉயிர்த்துவந்தாற்போலிருந்தது. சேசுநாதர்சுவாமியை அதிக்மதிகமாய்க் கண்டுபாவிக்கவும், தம் மேன்பிறப்பை மறைக்கவும், தமக்கு இயல்பாயுள்ள திருத்தத்தையும் சாதுரியத்தையும் வேணுமென்றே விலக்கி, வெகுசாதாரண மனிதர்களைப்போல் பேசப் பழகியிருந்தார். தற்சமயம் இப்படி சாதாரணமாய்ப் பேசுவதைவிட்டு, உயர்குலமாக்களுக்குரிய ஆசாரமுறையோடும், திருத்தத்தோடும் சேனைத்தலைவன்முன் பேச அவருக்கு ஆசை உண்டானது. ஆனால் அது சத்துருவின் சோதனையென்று உடனே அறிந்து, அதற்கு முற்றும் நேர்விரோதமாய் நடப்பதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டார். தலைவன் முன்வந்ததும், ஆசாரம் ஒன்றும் செய்யாமல் சும்மா நின்றார். அவன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு தகுந்த மறுமொழி கொடாமல், பரக்கபரக்கமிழித்துக்கொண்டு, கொச்சையாய் இழுத்து இழுத்துப்பேசினார். இதைக்கண்டு சேனைத்தலைவன் காவற்சேவர்களைக் கடிந்துகொண்டு: "பயித்தியகாரனான இவனை இங்கு ஏன் கொண்டுவந்தீர்கள்? இவனுக்கு சொந்தமானவைகளைக்கொடுத்து, சீக்கிரம் இவனைப்போகவிடுங்கள்" என்று அடுகெடுத்து சொல்லி அப்புறம்போனான். சேனாபதி வார்த்தையைக் கேட்டு இஞ்ஞாசியார்மீது கோபங்கொண்ட சேவகர்கள் அவரை நன்றாய் அடித்துத்தான் போகவிட்டார்கள்.

பார்சலோனாவில் சேர்ந்ததும் தம் கருத்தை நிறைவேற்றத் தீவிரித்தார். தன் சுயபாஷையில் வாசிக்கவும் எழுதவும் கற்றிருந்தவரேயன்றி, இலத்தீன்

பாஷை இன்னம் படித்தவரல்ல. பார்சலோனாவில் எரோனிமோ என்னொருவர், ஓர் பாடசாலையில் பாலகர்களுக்கு இலத்தீன் இலக்கணம் கற்பித்துவந்தார். ஏற்கனவே முப்பதிலும் அதிகப்பிராயமுள்ள இஞ்ஞாசியாரும் இப்பாலகர்களோடு சேர்ந்து பள்ளிக்கூடத்துக்குப்போய் இலத்தீன் படிக்க ஆரம்பித்தார். அனேஸ் பாஸ்கர்லம்மாள் தன் வீட்டில் ஓர் அறையை அவருக்கு இல்லிடமாகக் கொடுத்தாள். இசபேல் ரோசரம்மாளும் அவருக்குப் பல சகாயஞ் செய்துவந்தாள். உலகத்தைத் துறந்துவிடுமுன் வெகுகாலம் யுத்தப் பயிற்சிசெய்து போர்வீரராயிருந்து, துறந்துவிட்டபின், நெடும் ஜெபத்தியானத்தையும், பிறர் ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காக அங்கும் இங்கும் திரிந்து முயற்சியெடுத்து உழைப்பதையும் ஆவலாய் நாடியிருந்தவர், இப்போ பத்துவயதுள்ள சிறுவர்களோடு நெடுநேரம் பள்ளிக்கூடத்தில் உட்கார்ந்து, பாடம் படித்து ஒப்பித்து, வினைக்களுக்கு விடைகொடுத்து, ஒரு பள்ளிப்பிள்ளையைப்போல் சரியாய் சகலமுஞ் செய்துவந்தார்! இவ்வபூர்வ மனஊக்கத்தை எடுத்துரைப்பதைவிட யூகித்துக்கொள்வதெளிது.

ஆனால் ஆதிமுதல் அவர்மீது கண்ணாயிருந்த தீய சத்துருவானவன் ஓர் மாய்கையால் அவரை வஞ்சிக்க வழிதேடினது. அவர் பாடம்படிக்க ஆரம்பித்ததும், பர[illegible]யே திறக்கப்பட்டாற்போல், மகா ஆச்சரியமான ஞானப்பிரகாசமும் ஞானமனோகரமும் அவர் உள்ளத்தில் மெய்த்தெழும்பி, அவர் சிந்தனை பற்றுதலெல்லாம் சர்வேசுரனை நோக்கி தாவிச்செல்ல, பாடம் படிப்பதை மறந்து, நேரமெல்லாம் பரவசமாயிருப்பார்.

பக்திக் கருத்துள்ள யாதொரு மொழி தென்படும்போதெல்லாம், விசேஷமாய் "Amo, as, at (ஆமோ, ஆமாஸ், ஆமாத்) அதாவது நான் சிநேகிக்கிறேன், நீ சிநேகிக்கிறாய், அவன் சிநேகிக்கிறான்." என்னும் வினைச்சொல்லுக்கு இலக்கண விதிப்பிரகாரம் விகுதி மாற்றிப் பாடம் பண்ணும்போதெல்லாம், இருதயம் தேவசிநேகம் பொங்கியவராய், பாடம்படிக்கும் முயற்சியைவிட்டு, தேவசிநேகமுயற்சி செய்வார். இதனால் படிப்புக்கு வெகு விக்கினம் நேரிட்டது. ஆயினும் ஓர்நாள் இஞ்ஞாசியார் இவ்விசேஷத்தைப்பற்றி சந்தேகமுற்று, "திவ்வியபூசை காணும்போதாவது, ஜெபத்தியானம் செய்யும்போதாவது, உண்டாகாத இந்நூதன ஞான சிந்தனைகளும், தியானயோகமும் பாடம்படிக்க ஆரம்பித்ததும் மனதை இவ்விதம் பலவந்தமாய்க் கவர்ந்துகொள்ளுவானேன்" என்று ஆராய்ந்து யோசிக்கலானார். திவ்விய இஸ்பிரீத்துவின் பாடசாலையில் கற்றறிந்த ஞானத்தின் உதவியால், இது கெட்ட அரூபியின் சற்பனையென்று அதிசீக்கிரம் அறிந்துகொண்டார். உடனே அதை எதிர்த்து ஜெயிக்கத் தீர்மானித்தார். சற்றுநேரம் ஜெபஞ்செய்து தேவ உதவியை மன்றாடியபின், தன் உபாத்தியாயரைச் சமீபத்திலிருந்த தேவமாதாக்கோவிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், தான் இதுகாலம் படிப்பில் விர்த்திப்படையாமற் போனதின் காரணத்தை நேர்மையாய் அவரிடத்தில் வெளிப்படுத்தி, மன்னிப்புக் கேட்டு, இனிமேலாக பாடத்தில் அதிகக் கருத்தூன்றிப் படிப்பதாக உறுதிமொழி கொடுத்தார். மேலும் இனிமேல் படிப்பில் அஜாக்கிரதையாயிருப்பதாகக்

கண்டால், தன் வயதையும் அந்தஸ்தையும் பாராமல், மற்ற மாணாக்கர்களில் எவனையும் சிட்சிப்பதுபோல், தன்னையும் தாட்சணியமின்றி சிட்சிக்கவேண்டுமென்று மன்றாடினார். அன்றுமுதல் இலத்தீன் பாஷையைக் கற்றறிவதில் அதி விரைவாய் விர்த்திப்படைந்தார். அதன்பின் ஓரோர் சமயத்தில் படிப்பின் நிமித்தம் ஞானவறட்சியும் மனச்சோர்வும் அநுபவிக்கும்படி நேரிட்டாலும், அதனால் படிப்பில் வைத்த மனவூக்கத்தை விட்டவரல்ல. சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்துக்காக இவ்விதம் வருந்திப் படித்த இஞ்ஞாசியார், பிற்காலத்தில் சேசுசபைக்கதிபதி சிரேஷ்டராயிருக்கும்போது, 1554-ம் ௵ ஜூலை-௴ 28-௳ எழுதிய ஓர் நிருபத்தில் சொல்லுகிறார்: "கல்விப் பயிற்சியில் புத்தியைச் செலுத்திவருவதால் தேவபக்தியில் உருக்கமான பற்றுதல்கள் வறட்சியடையக்கூடும் என்றாலும், சர்வேசுரனுடைய தோத்திரம் ஒன்றை மாத்திரம் கருதிபடித்து வந்தால், அந்த படிப்பே உச்சிதமான ஓர் பக்தி கிருத்தியமாயிருக்கும்."

இவ்விதம் கல்வியில் மனம் ஊன்றி படித்துவந்த இஞ்ஞாசியார், ஜெபதபமுயற்சிகளில் சற்றும் அஜாக்கிரதையாயிருக்கவில்லை. கிறீஸ்துநாதர் அநுசாரத்தை வாசிப்பது அவருக்கு அத்தியந்த மதுரமாயிருக்கும். இப்புத்தகத்தின்மீது ஜீவபரியந்தம் விசேஷ பிரீதிவைத்திருந்தார். இரவில் நித்திரையைவிட்டெழுந்து நெடுநேரம் ஜெபத்தியானம் செய்வார். அச்சமயங்களில் நடந்த சில விசேஷங்களை கதவின் ஓர் துவாரம் வழியாய்க் குறிப்பாய்க் கண்டறிந்த அகிநேஸ் பாஸ்காலம்மாள் மகன் ஜான் பாஸ்கால் என்பவர்

அர்ச்சியசிஷ்டவர் மரணமானபின், தான் சொல்வது உண்மையென்று சத்தியம் செய்து வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அவர் சொல்லுவது: "இஞ்ஞாசியார் கண்களை உயர்த்தி வானத்தைப்பார்த்த பார்வையாய் சற்றுநேரம் நின்றபின், ஓர் சமயம் மகா பூஜித வணக்கத்தோடு தரையில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து, ஓர் சமயம் கரங்களை சிலுவையடையாளமாக விரித்து, ஜெபந் துவக்குவார். சிலசமயங்களில் அர்ச்சியசிஷ்டவரிடத்தில் நின்று புறப்பட்டுவருவதாகத் தோன்றும் ஓர் திவ்விய பிரகாசத்தால், அறை நிறைந்திருக்கும். சில சமயங்களில் ஜெபம் செய்துகொண்டிருந்தபடி பூமியைவிட்டு இரண்டடிக்குமேல் உயர்த்தப்பட்டிருக்க: "ஆ! ஆண்டவரே! மனிதர்கள் தேவரீரை அறிவார்களேயாகில்" என்றாவது "இவ்வளவு நிர்ப்பாக்கிய பாவியாகிய என்னைச் சகித்துக்கொண்டிருக்கிற தேவரீர், எவ்வளவோ அளவற்ற நன்மைத்தனமாயிருக்கவேண்டும்" என்றாவது பிரலாபித்துச் சொல்லுவார்."

தேக பலன் வெகுவாய்க் குறைந்து, பல சுகக்கேடுகள் உண்டாயிருந்ததின் நிமித்தம் தாம் வழக்கமாய்ச் செய்துவந்த கடுந்தவசை சிலகாலம் மட்டுப்படுத்தும்படி நேரிட்டிருந்தது. ஆனால், திருயாத்திரை போய்த் திரும்பிவந்தபின் இச்சுகக் கேடுகள் நீங்கிப்போனதால் மன்ரேசாவில் செய்துவந்த அருந்தவ முயற்சிகளைத் திரும்பத் துவக்க ஆசித்தார். பழைய உடுபாவனைகளை மாற்றி, குருக்கள் உடையைப்போன்ற ஓர் கறுப்பு உடையை அணிந்துகொண்டாரென்றாலும், அதற்குள் சரீரத்தை ஓயாமல் குத்தி உபாதிக்கும் மயிரொட்டி-

யாணமும் அணிந்துகொண்டார். பாதரட்சையை விட்டுவிடவில்லை. ஆனால் பாதரட்சையின் அடிபாகத்தை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ப் பிய்த்தெறிந்துவிட்டார். இவ்விதம் மனிதர் கண்ணுக்குப் பாதரட்சை அணிந்தவராகவும், வாஸ்தவமாகவே பாதரட்சை இல்லாதவராகவும் இருந்தார். வருத்தம் அநுபவிக்கிற பாக்கியமும், அவ்வருத்தத்தை மற்றவர்கள் கண்ணுக்கு மறைக்கும் பாக்கியமும் கிடைத்ததென்று அகமகிழ்ந்தார். தங்க இடமளித்த அகிநேசம்மாள், அவருக்கு போஜனமளிக்கவும் ஆவலுற்றிருந்தாள். ஆனால் ஆத்துமகுரு கண்டிப்பாய்க் கட்டளையிட்டும், அவர் அதற்குச் சம்மதியாமல் பிச்சை எடுத்தே புசித்து வந்தார்.

சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்தையும், பிறர் ஆத்தும இரட்சணியத்தையும் ஆசித்த இஞ்ஞாசியார் இருதயத்தில் வேகமாய்ப் பற்றியெரிந்த தேவசிநேக அக்கினியும், அதன் கூட்டுறவாகிய பிறர்சிநேக அக்கினியும் அவரைச் சும்மாயிருக்கவிடவில்லை. மேன்மேலும் தாவியெழும்பி, சுவாலித்து நாலா பக்கமும் பரவி அடுத்ததையெல்லாம் தன் மயமாக்குவது அக்கினியின் குணமல்லவா? இஞ்ஞாசியார் இருதயத்தில் சுடர்விட்டெரிந்த தேவசிநேக அக்கினிச் சுவாலையின் அனல், அவரை அண்டினவர்கள் இருதயங்களிலும் உறைக்காமற் போனதில்லை. அவரைத் தங்கள் இல்லிடத்தில் ஆதரித்து வந்த அகிநேஸ் பாஸ்காலம்மாளுக்கும், அவள் குமாரன் ஜாண் என்பவருக்கும் இப்பாக்கியம் விசேஷமாய்க் கிடைத்தது. ஓர் தேவதூதன் போல் இவர்கள் வீட்டில் தங்கியிருந்த

பிரதேசியின் பரிசுத்த ஒழுக்கமும், சர்வேசுரனைப் பற்றி சம்பாஷிக்கும்போது அவர் வாயினின்று புறப்படும் தேவசிநேக மயமான மொழிகளும், நல்ல குடும்பத்தாரும் தேவ பக்தியுள்ள நற்குணசாலிகளுமான இவர்கள் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு தேவ திருவுளத்தின் ஓர் விசேஷ வரப்பிரசாதமாயிருந்ததென்று சொல்லவும் தேவையா? அப்போது பதினெட்டுப் பிராயமாயிருந்த ஜாண்பாஸ்கால் தான் கண்டதையும் கேட்டதையும் ஜீவபரியந்தம் மறந்தவரல்ல. "ஆ! நமது வீட்டில் வசித்த அப்பரிசுத்தவானை, அவ்வளவு சாந்தம் நிறைந்த அம்மகாத்துமாவை,— என் கண்ணால் நான் கண்டதுபோல, நீங்களும் கண்டிருப்பீர்களேயாகில், அவர் காலடிபட்ட தரையையும், அவர் தங்கியிருந்த அறை சுவர்களையும் முத்தத்தின்மேல் முத்தமிட்டு பூஜிப்பீர்கள்" என்று பிற்காலத்தில் தன் மக்களைப்பார்த்து அடிக்கடி பெருமூச்செறிந்து சொல்லுவார். "ஐயோ! ஓர் பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவரோடு பேசிப்புழங்கி சீவிக்கும் அதிர்ஷ்டம் பெற்றிருந்தும், அதனால் அடைய வேண்டிய பலனை அடையாமற்போனேனே" என்று பிரலாபிப்பார்.

இஞ்ஞாசியாருடைய புண்ணியங்களால் பாஸ்கால் குடும்பம் மாத்திரம் சுகிர்தம் அடைந்ததென்று எண்ணவேண்டாம். அவருடைய தர்ம நடக்கை பார்சலோனா நகர் முழுதும் தெரிந்திருந்தது. மன்ரேசாவில் எப்படியோ, அப்படியே அங்கும் அநேக புண்ணியாத்துமாக்கள் அவரைத்தேடி, அவரோடு பக்திக்கடுத்த விஷயங்களைப்பற்றி சம்பாஷித்து, சாங்கோபாங்க

நெறியில் மென்மேலும் அதிக சுறுசுறுப்படைந்து வந்தார்கள். சிலரோவென்றால், அநீதமாய் அவரைப் பகைத்து துன்பப்படுத்தியும் வந்தார்கள். தேவ உதவியை மன்றாடி அவர் பட்ட பிரயத்தனத்தால் பாவ வழியில் நடந்த அனேகர் மனந்திரும்பி தங்கள் சீவியத்தை சீர்திருத்தினார்கள். ஒரு விஷயந்தான் விபரமாகத் தெரியவந்திருக்கின்றது.

பட்டணத்தின் மதிலுக்கு வெளியே அர்ச். சாமிநாதசபைக் கன்னியர்கள் மடம் ஒன்றிருந்தது. 'பரிசுத்த சம்மனசுகளின் மடம்' என்று அதற்குப்பெயர். சர்வேசுரனுக்கு நேர்ந்து ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட கன்னியர் வசிக்கும் மடம் நிர்ப்பாக்கியமாய் கட்டுப்பாடு சீர்குலைந்து, அயோக்யரான சில வாலிபர்களுக்கு திறந்திருந்ததால், வரவர அங்கு தேவபக்தி தளர்ந்து இலௌகீகமும், சிந்தனையற்ற நடக்கைகளும் உட்புகுந்தன. ஆனதால் இம்மடம் ஜனங்களுக்கெல்லாம் பெருந் துர்மாதிரிகையாகவும், அநேக ஆத்துமாக்களுக்கு இடறலாகவும் இருந்தது. இதை அறிந்த இஞ்ஞாசியார் வெகுவாய் மனம்நொந்து, இத்தின்மையை நிவிர்த்திசெய்ய முயற்சியெடுத்தார். இதற்காக தினம் மடத்துக்கோவிலுக்குப் போய் திவ்விய சற்பிரசாதம் முன் நெடுநேரம் உருக்கமாய் மன்றாடிவருவார். அவர் செய்த நெடுஞ்செபம், அவரிடத்தில் விளங்கிய உச்சித அடக்கவொடுக்கம், சற்பிரசாதப்பெட்டியை ஏறெடுத்துப்பார்த்தபார்வையாயிருந்த அவர்முகத்தில் சுவாலித்த புனித அருள், பெருமூச்செறிந்து அவர் சிந்திய கண்ணீர், இவையெல்லாம் அக்கன்னியாஸ்திரிகளுக்கு ஓர் விநோத காட்சியாயிருந்தது. இம்மகாத்

தாமா யாவென்று விசாரிக்கத் துவக்கினார்கள். அவர் ஓர் பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவரென்று கேள்வியுற்று, ஏதோ விநோதப் பிரியத்தால் அவரைக்கண்டு பேச ஆசித்து, மடத்துக்கு அவரை வரவழைத்தார்கள். அவர் ஆவலாய் எதிர்பார்த்திருந்த சமயம் கடைசியாய் வந்தது. "ஞான முயற்சிகளை", உண்மையென்ன தேவசிநேகம் மிகுந்த இஞ்ஞாசியார், இக்கன்னியர்கள் முன் எவ்விதம் பேசியிருந்திருப்பாரென்று இதை வாசிக்கும் நண்பர்களே, நீங்களே யூகித்துக் கொள்ளுங்கள். அக்கினிமயமான அம்புகள்போல் அவர் வார்த்தைகள் அவர்கள் இருதயத்தில் தைத்தன. தாங்களிருந்த நிர்ப்பாக்கிய ஸ்திதியை நினைத்து, உள்ளம் நாணி, ஐயோ! சர்வேசுரனுக்கு துரோகம் செய்தோமேயென்று மனஸ்தாபப்பட்டார்கள். ஒருநாளல்ல, பலநாள் இஞ்ஞாசியார் அவர்களைச் சந்தித்து அவர்களுக்குப் புத்தி சொல்லிவந்தார். பாழ்நிலம் திரும்ப வேலியடைத்து திருத்தப்பட்டு, மனஸ்தாபக் கண்ணீருண்டு செழித்து, சுகந்த பரிமளம் வீசும் புஷ்பங்கள் வாழும் பூங்காவனம் போலானது.

அதை முன் பாழாக்கிய துஷ்டர்கள், இனி அங்கு நுழைய வழியில்லையென்று கண்டு, அதற்குக் காரணமாயிருந்த இஞ்ஞாசியார்மீது சினந்து விழுந்தார்கள். இருதரம் அவரை வழிமறித்து அடித்து பயமுறுத்தினார்கள். அர்ச்சியசிஷ்டவர் அதற்கெல்லாம் அஞ்சாது, கன்னியாஸ்திரிகளை மென்மேலும் நன்னெறியில் உறுதிப்படுத்தி வருவதைக் கண்டு, நிஷ்டூரமாய்ப் பழிவாங்கத் தீர்மானித்தார்கள். அவர்களுடைய ஏவுதலால் இரு மகம்மதியர்கள் பதுங்கியிருந்து, இஞ்ஞாசி

யாரும், பக்திமானான ஒரு குருவானவரும் மடத்தில் ஆத்தும இரட்சணிய அலுவல் நிறைவேற்றி திரும்பி வரும்போது, அவர்கள்மேல் விழுந்து, அவர்களை நொறுங்க அடித்து குற்றுயிராய் விட்டுப்போனார்கள். குருவானவர் சில தினத்துக்குள் மரணமானார். வழியே சென்ற ஒரு நல்ல மனிதன் மூர்ச்சையாய்க் கிடந்த இஞ்ஞாசியாரைத் தன் வாகனத்தின்மேல் பதனமாய்த் தூக்கிவைத்து அகிநேசம்மாள் வீடு கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தான். முப்பதுநாள்பரியந்தம் அவர் பட்ட உபாதனை இவ்வளவு அவ்வளவென்றல்ல. பிழைப்பாரென்பது சந்தேகமாகத்தானிருந்தது. இவ்வித ஸ்திதியிலிருந்தாலும் ஆத்தும குரு கட்டளையிட்டதின்மேல்தான் மயிரொட்டியாணத்தை எடுத்துவிட சம்மதித்தார். அடித்தவர்கள் யாரென்று அறியக்கூடிய விஷயங்கள் யாதொன்றும் வெளியிட்டவரல்ல. முப்பதாம்நாள் எல்லாம் முடிந்ததென்று, கடைசி தேவத்திரவிய அநுமானங்களை நிறைவேற்றினார்கள். ஆனால் தேவகிருபையால் அன்றுமுதல் சுகவிருத்திகண்டு, மூன்று வாரம் சென்றபின் படுக்கையை விட்டெழுந்தார். நடக்கப் பெலன் வந்ததும், திரும்ப கன்னியர்கள் மடத்துக்குப்போகப் புறப்பட்டார். தாய்போல அவரைத் தன்வீட்டில் ஆதரித்து வந்த அகிநேசம்மாள் கிலேசமுற்று, அவரைத் தடுக்கப் பிரயாசப்பட்டாள். ஆனால் உத்தம தேவசிநேகம் நிறைந்த பிறர்சிநேகத்துக்குப் பயம் என்பதுமுண்டோ? சற்றும் அஞ்சாமல் முன்போல் கன்னியாஸ்திரிகளைச் சந்தித்து, நன்னெறியில் அவர்களைத் திடப்படுத்திவந்தார். மேற்சொன்ன துஷ்டர்களால்

அவருக்கு தீங்கொன்றும் நேரிடவில்லை. ஆனால், பிறர்சிநேகம் மேலிட்டிருந்த அவர் இருதயத்துக்கு மகா இன்பகரமான ஓர் விசேஷம் நேரிட்டது. மடத்திலிருந்து திரும்பிவரும்போது, அவரை நிஷ்டூரமாய்ப் பகைத்தவர்களில் பிரதானமான ரிபேரா என்ற ஒரு வர்த்தகன் மனஸ்தாபப்பட்டு அவர்முன் முழந்தாளிட்டு தன் அக்கிரமத்தை அங்கீகரித்து பொறுத்தல் கேட்டான். மேலும் பாவமார்க்கத்தை விட்டு விலகி, தன் நடத்தையைச் சீர்திருத்துவதாக உறுதியான வாக்கும் கொடுத்தான்.

இஞ்ஞாசியாருடைய அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தைக் கண்டு அனேகர் அவரைப் பின்சென்று அவருக்கு துணைவர்களாக விரும்பினார்கள். அவர்களில் மூன்றுபேரை மாத்திரம் அவர் ஏற்றுக்கொண்டார். "கலிஸ்டோ" என்பவர் அவர்களில் ஒருத்தர். ஆகிலும் சேசுசபைக்கு அஸ்திவாரமாகத் தேவ திருவுளத்தால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்கள் இவர்களல்ல;--இவர்களெல்லாம் இடையில் வந்து இடையில் போனவர்கள்தான்.

மிக்கேல் ரோதிஸ் என்றொருவர் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு சீஷனாக ஆசித்தார். இஞ்ஞாசியார் அவரை நோக்கி: "நீ என்னைப் பின்செல்லமாட்டாய், ஆனால் உன் மக்களில் ஒருவன், தேவ அநுக்கிரகத்தால் நான் ஏற்படுத்தப்போகும் சன்னியாச சபையில் பிரவேசிப்பான்" என்றுரைத்தார். இத்தீர்க்கதரிசனம் சொன்ன பதினாறாம், அல்லது பதினேழாம் வருஷம், சேசுசபை அர்ச். பாப்புவின் அங்கீகாரம்பெற்று பிரசித்தமாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. மேற்சொன்ன மிக்

கேல் ரோதிஸ் என்பவருடைய கடைசி புத்திரன் இச்சபையில் உட்பட்டு, துறவற ஒழுக்கத்தில் சிறந்த விருத்தாப்பியராய்க் காலம்பண்ணினார். மகன் தன் கருத்தை தந்தைக்கு அறிவித்தபோது, தந்தை அநேக வருஷங்களுக்குமுன் இஞ்ஞாசியார் சொன்ன தீர்க்கதரிசனத்தை நினைவுகூர்ந்து, முதல்தடவை அதை மகனுக்கு அறிவித்தார். அது நிறைவேறப்போகிறதை நினைத்து இருவரும் அகமகிழ்ந்தார்கள்.

ரமது ஜான் பாஸ்கால் என்பவரும் அர்ச்சியசிஷ்டவரைப் பின்செல்ல ஆசித்தார். ஆனால் அவர் இல்லற வாழ்க்கையிலிருப்பது தேவசித்தமென்று இஞ்ஞாசியார் சொன்னார். "வெகு புண்ணியவதியான ஒரு பெண்ணை விவாகம்செய்து அநேக குமாரர்களுக்கும் குமாரத்திகளுக்கும் தகப்பனாவாய். அவர்களால் உனக்கு வெகு கஸ்தியும் துன்பமுமுண்டாகும். இத்துன்பமெல்லாம் சர்வேசுரன் உன்மேல் வைத்திருக்கும் அன்பின் நிமித்தமும், உன் பாவங்களுக்குப் பரிகாரமாகவும் அனுப்பப்படும்" என்று அர்ச்சியசிஷ்டவர் அவருக்கு அறிவித்தார். அதன்படியே சகலமும் நிகழ்ந்தது. அவருடைய மூத்தகுமாரன் செவிடும் ஊமையுமாய்ப் பிறந்தான். இரண்டாவது குமாரன் இருபத்திரண்டு வயதில் புத்தி கலங்கி பைத்தியகாரனானான். மூன்றாவது குமாரன் தாறுமாறாய் நடந்து, ஓர்நாள் தகப்பன் கண்முன் [illegible] தரையில் விழுந்து மரித்தான். நாலு குமாரத்திகளில், விவாகப் பிராயமாயிருந்த மூன்றுபேருக்கு சீதனம் கொடுக்க வகையில்லாமற்போயிற்று. விருத்தாப்பிய காலத்தில் வெகுவாய்க் கடன்பட்டு அட்ட தரித்திரத்துக்குள்ளா

ஞர். ஆனால் "இத்துன்பமெல்லாம் சர்வேசுரன் உன்மேல் வைத்திருக்கும் அன்பின் நிமித்தம் அனுப்பப்படும்" என்று அர்ச்சியசிஷ்டவர் சொன்ன உறுதிமொழி ஜீவபரியந்தம் இப்புண்ணியாத்துமாவுக்கு ஓர் பரம ஆறுதலாகவிருந்தது. மேலும் இஞ்ஞாசியார் தாம் உயிரோடிருந்த காலமெல்லாம் தம் நேச ஜாண் பாஸ்காலை மறந்துபோகவில்லை; தகப்பனுக்குரிய அன்போடு அவருக்கு அடிக்கடி கடிதம் எழுதி, அவர் மனதைத் தேற்றி வந்தார். மரணமானபின்பும் மறந்துபோகவில்லை.

மன்ரேசா ஊராரைப்போல், பார்சலோனா நகரத்தாரும் இஞ்ஞாசியார் தங்களை விட்டுப்பிரிந்து போவதைப்பற்றி கஸ்தியுற்றிருந்தார்கள். பலவருஷங்களுக்குப்பின் இஞ்ஞாசியாருடைய உடன்பிறந்தார் மக்களில் ஒருவராகிய அரவோஸ் (Araoz) என்னும் சேசுசபை சுவாமியார் இப்பட்டணத்துக்கு வந்தபோது, அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய சுகக்ஷேமங்களை விசாரிக்கும்படி நாள்முழுதும் ஜனங்கள் அவரிடம் வந்துகொண்டேயிருந்தார்கள்.

8-ம் அதிகாரம்.

அல்காலா—அங்கு அவர் நடத்திய தர்மக்கிரிகைகள்—ஓர் வாலிபப் பிரபுவை நல்வழி சேர்த்தது—இடையூறுகள்—வேத விசாரணைக் கர்த்தாக்கள் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு அநுகூலமாய் செய்த தீர்ப்பு—சிறைக்கூடத்துக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டது—அதிசயிக்கத்தக்கதோர் சம்பவம்—அர்ச். பிரான்சிஸ்கு போர்ஜியார்—அந்த தீர்ப்பு—சலமான்காவுக்கேகுதல்.

1526—1527.

இஞ்ஞாசியார் பார்சலோனாவில் சிலகாலம் இலத்தீன் படித்தபின், உயர்ந்த சாஸ்திரங்களைக் கற்றறிவதற்காக அவ்விடத்தைவிட்டு, 1526-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத் துவக்கத்தில் அல்காலா பட்டணத்தில் வந்து சேர்ந்தார். கலாசாலையில் படிப்பு ஆரம்பிக்க இன்னும் மூன்றுமாதமிருந்தது. வழக்கம்போல் ஜெபதபத்திலும், பிறர் ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காக பிரயாசையெடுத்து உழைப்பதிலும் இந்நாட்களைச் செலவழித்து வந்தார்.

இஞ்ஞாசியார் உலகத்தைவெறுத்து தேவ ஊழியத்தில் பிரவேசித்த நாள்முதல் அவர் மரணகாலமட்டும், அவருடைய அர்ச்சியசிஷ்ட சீவியத்தைக்கண்டு அவரை வந்தித்து நேசித்துவந்தவர்களும் அநேகர்; அநீதமாய் அவரைப்பகைத்து நிந்தித்தவர்களும் அநேகர்.

ஏற்கனவே பலதிருஷ்டாந்தங்களை இச்சரித்திரத்தில் கண்டிருக்கிறோம்.

அல்காலாவில் வந்து பன்னிரண்டு நாளாகுமுன், ஒருகுருவானவரும் அவரோடு வேறு சிலரும் இஞ்ஞாசியார் பிச்சையெடுத்து சீவிப்பதைக் கண்டு அவரைப் பலவாறாய்ப் பரிகாசஞ்செய்து நிந்தித்தார்கள். அதையெல்லாம் அர்ச்சியசிஷ்டவர் மகா தாழ்ச்சியோடு சகித்துக்கொண்டார். இதைக்கண்ட நோயாளிகள்சாலை விசாரணைக் கர்த்தாவான லோப் தேசா என்பவர் அர்ச்சியசிஷ்டவர்மேல் மனமிரங்கி, அவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் உபசரித்து, நோயாளிகள்சாலையில் அவருக்குத் தங்கியிருக்க இடமுங் கொடுத்தார். பிற்காலத்தில் இக்கனவானுடைய புத்திரன் அல்போன்சோ தேசா என்பவர் சேசுசபையில் உட்பட்டார்.

பார்சலோனாவில் இஞ்ஞாசியாரைப் பின்சென்ற கலிஸ்தோவும், மற்றிரண்டு துணைவர்களும் அல்காலாவுக்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். இவர்களோடு நாலாவதாக வேறொருவரும் சேர்ந்துகொண்டார். இஞ்ஞாசியாரும் அவரைச்சேர்ந்த இந்நாலு துணைவர்களும் ஒரே மாதிரியாய் மங்கல் நிறமான அங்கியும், அதே நிறத் தொப்பியும் அணிந்து, சேசுக்கிறீஸ்துநாதரைப் பற்றி தரித்திரர்களாய்ப் பிச்சையெடுத்து சீவித்து வந்தார்கள். ஏழைகள்மேல் வெகு இரக்கமுடையவராயிருந்த இஞ்ஞாசியார், தாமே தரித்திரராயிருந்தாலும், தானம் வாங்கி அவர்களுக்கு உதவிசெய்துவருவார். விசேஷமாய், ஒருக்கால் செல்வத்தில் வாழ்ந்து, ஏதோ துன்பத்தால் வறுமைப்பட்டு, பிறர் உதவியைக் கேட்க நாணியிருப்பவர்களையும், ஆதரவற்ற நோயாளிகளை

யும், வெகு இரகசியமாய்த் தேடிப்போய் உதவிசெய்து, தேவபக்தி நிறைந்த மொழிகளால், அவர்கள் மனதைத்தேற்றி, அவர்கள் ஆத்துமத்துக்கும் நன்மைசெய்துவருவார். முன் லொயோலா மாளிகையில் இஞ்ஞாசியாரை அறிந்திருந்த ஓர் வர்த்தகன் மார்த்தீனெசியேஸ் என்பவர் தற்சமயம் ஏதோ அலுவலாய் அல்காலாவுக்கு வந்திருந்தார். அங்கு அவருடைய அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டு அவரைப் பார்க்க ஆசித்தார். ஓர்நாள் அவர் தனிமையாய் ஓரிடத்துக்குச் செல்வதைக் கண்டு, அவருக்குத் தெரியாமல் அவரைப் பின்தொடர்ந்துபோனார். இஞ்ஞாசியார் ஓர் சிறு இல்லிடத்துக்குள் புகுந்து, சற்றுநேரத்துக்குள் வெளியே வந்து தன் வழியே திரும்பிப்போனார். அர்ச்சியசிஷ்டவர் தலைமறைந்ததும், வர்த்தகன் குடிசைக்குட் சென்று, அங்கு ஓர் வியாதிக்காரி படுத்தபடுக்கையாய் இருப்பதைக் கண்ணுற்று, சற்றுமுன் இங்குவந்தவர் ஆரென்று வினவினார். "அவர் யாரோ எனக்குத்தெரியாது! ஆனால் அவர் ஓர் அர்ச்சியசிஷ்டவராக இருக்கவேண்டும். தினம் தவறாமல் இங்குவந்து எனக்கு உதவிசெய்து ஆறுதல் சொல்லிப்போகிறார்" என்று வியாதிக்காரி சொன்னாள். "அப்படியானால், நாளை அவர் இங்கு வரும்போது, அவருக்காகிலும் மற்றவர்களுக்காகிலும் வேண்டிய சகாயம் சந்தோஷமாய்ச் செய்யக் காத்திருக்கும் ஒருவனை உனக்குத் தெரியுமென்று சொல்லவேண்டும்" எனக் கேட்டுக்கொண்டார். அப்படியே மறுநாள் அவள் சொன்னாள். தன் மேன்பிறப்பும், சேசுக்கிறீஸ்துநாதரைப்பற்றி இரகசியமாய்த் தான்

செய்துவந்த பிறர்சிநேகக் கிரிகையும் வெளியானதென்று இஞ்ஞாசியார் கஸ்திப்பட்டு: "சகோதரீ, இது மட்டும் நான் உனக்கு உதவிசெய்துவந்தேன்; இனிமேலாக சர்வேசுரன் உனக்கு வேறுவழியாய் உதவி செய்வார். அவர் கையில் உன்னைவிட்டுவிடுகிறேன்" என்று சொல்லி போய்விட்டார். அன்றுமுதல் திரும்ப ஒருபோதும் அவ்விடத்துக்கு சென்றவரல்ல.

ஆனால் இஞ்ஞாசியாருடைய சாஸ்திரப் பயிற்சியைப்பற்றி என்ன? அதிசீக்கிரம் எல்லாம் படித்து முடிக்கவேண்டுமென்றும் ஆவலினாலோ, அல்லது அக்கலாசாலையில் சாஸ்திரம் கற்பிக்கும் முறை அவ்விதமிருந்ததினாலோ என்னவோ, நியாயசாஸ்திரம், தத்துவசாஸ்திரம், தேவசாஸ்திரம் எல்லாம் ஓர் ஒழுங்கு கிரமமின்றி ஒரே சமயத்தில் கற்றறிய முயன்றார். அதனால் சாஸ்திரப்பயிற்சியில் அவர் இங்கு அவ்வளவாய் விர்த்தியடையவில்லையென்று தோன்றுகின்றது.

ஆயினும் பக்திக்குரிய ஞானசம்பாஷணை, ஞானோபதேசம், விசேஷமாய் அவரே உண்டாக்கிய ஞானமுயற்சிகளைக் கொண்டு சற்றும் சோர்வின்றி கலாசாலையிலும், மற்றயிடங்களிலும் செய்துவந்த ஆத்தும இரட்சணிய அலுவலில், யாவரும் வியக்கத்தக்க அநுகூலம் கிடைத்தது. "இவைகள் வழியாய் திரளான பேர் ஞானக்காரியங்களை அறிந்து அவைகள்மேல் பிரீதி வைத்ததால், சர்வேசுரனுக்கு அதிக தோத்திரம் உண்டானது" என்று அவரே சொல்லியிருக்கிறார். இவ்விடத்திலும் நெடுநாள் பாவப்பழக்கத்தால் மனம்

கடினப்பட்டுப் போயிருந்த அநேகரை நல்வழிக்குத் திருப்பினார்.

அக்காலத்தில் சிலசமயங்களில் வழங்கிவந்த சீர்கேடான ஓர் வழக்கத்தால், குருப்பட்டமில்லாதிருந்தும், திருச்சபையில் உயர்ந்த ஸ்தானத்தைக் கைக்கொண்டிருந்த ஓர் வாலிபப்பிரபு, கலாசாலையில் நெறிகெட்ட சில வாலிபர்களோடு சகவாசமாய், தன் அந்தஸ்துக்கு மாத்திரமல்ல, மனுஷ சுபாவத்துக்கே பங்கமாக அயோக்கியமாய் நடந்துவந்தார். தேவ துரோகமும், அநேகர் கெட்டுப்போகிறதுக்குக் காரணமுமாயிருந்த இவ்வாலிபருடைய நடத்தையைத் திருத்த இஞ்ஞாசியார் தீர்மானித்து, தேவ அநுக்கிரகத்தை மன்றாடி, அவருடைய வாசஸ்தலத்தைத் தேடிப்போய், அத்தியாவசியமான ஓர் விஷயத்தைப்பற்றி அவரிடம் தனித்துப்பேசவேண்டுமென்று கேட்டார். மற்றவர்கள் அகன்றுபோனதும், இஞ்ஞாசியார் வெகு தைரியமாய் அவ்வாலிபருடைய நடத்தையைக் கண்டித்து, அதனால் தேவமகத்துவத்துக்கும், பரிசுத்த திருச்சபைக்கும் விரோதமாய் நேரிடும் நிந்தைகளையும், அவர் ஆத்துமத்துக்கும், பிறர் ஆத்துமத்துக்கும் வரும் கேடுகளையும் எடுத்துரைத்து, பாவவழியைவிட்டுத் திரும்பி சீவியத்தைச் சீர்திருத்தும்படி சர்வேசுரன் நாமத்தால் வற்புறுத்திச் சொன்னார். வாலிபரோ கோபாவேசமாய் முழங்கி, அர்ச்சியசிஷ்டவரை வாயில் வந்தபடி திட்டி, அட்சணமே அவ்விடத்தைவிட்டுப் போகும்படி அலட்டினார். அச்சமயம் அர்ச்சியசிஷ்டவர் என்ன சொன்னாரோ, தேவவரப்பிரசாதம் வாலிபருடைய ஆத்துமத்தில் என்ன அற்புதத்தை நிறை

வேற்றிபதோ, நடுத்தீர்வைநாளில்தான் தெரியவரும். ஆனால் எஜமான் கோபமாய் முழங்கும் சத்தத்தைக் கேட்டு கதவண்டை ஓடிவந்த ஊழியர்கள், சற்றுப் பின் உள்ளே சென்றபோது, வாலிபப்பிராயமுற்றும் வேறுமனிதனாய் வெகு ஆசாரத்தோடு இஞ்ஞாசியாருடன் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருப்பதையும், தம்மோடு அவரும் அசனம் செய்யும்படி அவருக்கு ஓர் ஆசனம் முஸ்திப்பு செய்யும்படி கட்டளையிட்டதையும் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார்கள். அன்றுமுதல் அவ்வாலிபர் தம் சீவியத்தைத் திருத்தி, இஞ்ஞாசியாரைத் தன் தந்தையைப்போல் மதித்து நேசித்து வந்தார்.

இதுபோல் இன்னும் வெகுநேகர் பாவமார்க்கத்தைவிட்டு திரும்புவதையும், அநேகர் ஓயாமல் இஞ்ஞாசியாரைத்தேடிப்போய் அவரோடு சம்பாஷித்து அதிக பக்திமான்களாய் அதிக ஜெபதபம்செய்து வருவதையும், அல்லது உலகத்தை வெறுத்து துறவறத்தில் பிரவேசிப்பதையும் கண்ட அல்காலா நகரத்தார் அவர்மீது சமுசயமுற்றார்கள். "இப்பரதேசியும் அவர் துணைவரும் ஒரே மாதிரியான உடையணிந்து திரிவானேன்? வாரந்தோறும் திவ்விய நன்மை வாங்குவானேன்? இன்னும் குருப்பட்டம் பெறாத இவர் மற்றவர்களுக்குப் போதிக்க ஏற்பட்டதேது? மனிதர் மனதை இப்படி தன்வசப்படுத்தி திருப்ப, இவ்வளவு ஆச்சரியமான சக்தி இவருக்கு எங்கிருந்து வந்தது? வெகுபேரை ஓர் அறையில் ஒதுக்கியிருந்து மௌனங்காக்கச்செய்து, பல நாள் பரியந்தம் வேளைக்குவேளை அவர்களைச் சந்தித்து, ஏதோ அவர்களுக்கு

இரகசியத்தில் போதித்து வருவானேன்?" எனப் பலவாறாய் அவரைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்துப் பேசத் தலைப்பட்டார்கள். அவர் கற்பித்து வந்த ஞானமுயற்சிகளின் தன்மையையும் கருத்தையும் அறியாமல், அவர் ஏதோ மந்திரஜால மாயவித்தையால் மனிதர்புத்தியை மாறாட்டச்செய்து, அவர்கள் மனதைக் கைவசப்படுத்தி திருப்பி வந்ததாக எண்ணினார்கள். சாமானிய ஜனங்கள் மாத்திரமன்று, கல்வியுணர்ச்சியும் நற்கருத்துமுடைய சில பெரியோர்கள் முதலாய் அவர்மீது தப்பான எண்ணம்கொள்ளலானார்கள்.* அவருடைய துணைவர்களில் ஒருவர் ஓர்நாள் திவ்விய நன்மை வாங்கப்போனபோது, "எட்டுநாளைக்குமுன் தான் நன்மை வாங்கினதால் இன்று நன்மை கிடையாது" என்று குருவானவர் சொல்லிவிட்டார். இஞ்ஞாசியாருக்கு நன்மை கொடுத்தாரென்றாலும், மனமின்றி வருத்தத்தோடுதான் கொடுத்தார்.

காரியம் இதோடு நிற்கவில்லை. பற்பலவகையான பதிதவிஷம் வெகு கபடமாய் எங்கும் பரவி ஆத்துமாக்களைக் கெடுத்து வந்த அக்காலத்தில், (Inquisitors, இன்குவிசிற்றர்ஸ்) என்று சொல்லப்படும் 'வேதவிசாரணைக்கர்த்தாக்கள்' வெகு விழிப்பாயிருந்து, சத்திய வேதானுசாரத்துக்கு ஒவ்வாதவைகளை போதிப்போரை நன்றாய்ப் பரிசோதித்து, வெகு கண்டிதமாய் சிட்சித்து வந்தார்கள். இஞ்ஞான அதிகாரிகள் அல்காலாவில் நடந்தவைகளை ஒன்றுக்கு ஆறாய் கேள்விப்பட்டு, அவ்விடம் வந்து சகலத்தையும் நுணு

* இக்காலத்திலும் அவ்விதம் எண்ணுவோர் பலருண்டு.

நுணுக்கமாய் ஆராய்ந்து பரிசோதித்தார்கள். ஆனால் இஞ்ஞாசியாருடைய ஜீவிய ஒழுக்கத்திலும் போதனையிலும், சத்தியவேதானுசாரத்துக்கு விரோதமானது யாதாகிலுமில்லையென்று கண்டு, அவர், இதுகாலம் நடந்துவந்ததுபோல் இனிமேலும் நடந்து வருவதைப்பற்றி ஆக்ஷேபனையில்லையென்று தீர்த்தார்கள். என்றாலும், அவரும் அவருடைய துணைவரும் இன்னும் யாதொரு சந்நியாச சபையைச் சேர்ந்தவர்களல்லவென்பதால், ஒரேவகை நிறமான உடை அணிவதைவிட்டுவிடவேண்டுமென்று விதித்தார்கள். இஞ்ஞாசியார் அக்கட்டளைக்கு உடனே கீழ்ப்படிந்தார்.

இதன்பின் சிலகாலம் அமரிக்கையிருந்தது. ஆனால் ஓர் நாள் இஞ்ஞாசியார் வெகுவியாதியாயிருக்கிற கலிஸ்தோவைப்போய்ப் பார்த்து தம் வாசஸ்தலத்துக்குத் திரும்பிவந்ததும், ஓர் சேவகன் வாசலில் வந்துநின்று, அவரைத் தன்னோடு வரும்படி சொல்லிக் கூட்டிக்கொண்டுபோய், காவலில் வைத்து மேலாவிலிருந்து உத்தரவுவருமட்டும் அவ்விடத்தைவிட்டுப் போகப்படாதென கட்டளையென்றான்.

அல்காலா நகர்வீதியில் இஞ்ஞாசியார் இவ்விதம் சிறைக்கூடத்துக்கு நடத்திக்கொண்டு போகப்பட்டபோது, பதினேழு பிராயமுள்ள வெகுமாட்சிமை தங்கிய வாலிபப்பிரபு ஒருவர் அநேகப்பிரபுக்கள் சேவகர்கள் பரிவாரமுடன் ஆரவாரமாய் அவ்வழி சவாரி சென்றார். கைதியும், அவரைக் காவல்செய்துகொண்டுபோன சேவகரும், பரிவாரத்துக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கிநிற்கும்படி நேரிட்டது. கவிழ்ந்தபார்வையாய் ஒதுங்கிநின்ற கைதியைக்கண்டதும், வாலிபப்பிரபுவின்

மனம் ஏதோ திடுக்கிட்டு சலனமடைந்தது. குதிரையை நிறுத்தி, நிர்மலமாய் மலர்ந்து தெளிந்து பெருந்தகைமையும் கௌரவமும் வாய்ந்திருந்த அக்கைதியின் முகத்தை சற்றுநேரம் கண்ணுற்று நின்றார். திடீரென்று கைதியும் எதிட்டுப்பார்க்கவே, இருவர் கண்களும் சந்தித்தன;—ஒருவர் ஒருவர் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கிப்பார்த்தனர். அக்கணமே அவ்வாலிபப் பிரபுவின் இருதயம் சொல்லரியதோர் பூஜித நேச வாஞ்சையுடன் கைதியை நோக்கி தாவிச்சென்றது. இவ்வாலிபப்பிரபு யாவராயிருக்கலாம்! இஸ்பாஞிய தேசத்தில் இராஜவம்சத்தில் பிறந்து, காந்தியா நாட்டுக்கு சுதந்தர கர்த்தாவாகவும், கத்தலோனிய நாட்டுக்கு இராஜபிரதிநிதியாகவும், கார்லூஸ் அரசனாலும், இசபெல்லா இராக்கினியாலும், மிகவும் நன்குமதித்து அன்புபாராட்டப்பட்டு, இராஜ்யமெங்கும் வெகு கீர்த்திப்பிரதாபமடைந்தவராயிருந்து; அதெல்லாம் தூசியென வெறுத்துத்தள்ளி, புண்ணியவதியான அவரது செல்வ பாரியாள் லெயோனோரா வெனும் மாது சிரோமணி மரணமானபின், மூப்பத்தியெட்டாம் பிராயத்தில் சேசுசபையில் உட்பட்டு, அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய அருமைப் புதல்வர்களில் ஒருவராய், சகலத்திலும் அவருக்கு அத்தியந்த தாழ்ச்சியுடன் கீழ்ப்படிந்து நடந்து, அர்ச். இஞ்ஞாசியாரும், லேய்னஸ் சுவாமியாரும் மரணமானபின், சேசுசபைக்கெல்லாம் அதிபதி சிரேஷ்டராக தெரிந்துகொள்ளப்பட்டு, வெகு ஞானவிமரிசையுடன் அதை ஆண்டுவந்த அர்ச். பிரான்சீஸ்கு போர்ஜியார் * என்பவர்.

* 1510-ம் வருஷம் அக்டோபர்-மீ 28-உ இஸ்பானிய தேசத்

தான் இந்த வாலிபப்பிரபு. அல்காலாநகர் வீதியில் அன்று அவர் கண்ட காட்சியும், கைதியாக நடத்திக் கொண்டு போகப்பட்ட இஞ்ஞாசியார்மீது அப்போ அவர் இருதயத்தில் ஏதோ புதுமையாய்ப்பற்றி யெழும்பிய நேசவாஞ்சையும் ஜீவபரியந்தம் அவர் உள்ளத்தில் அழியா அட்சரம்போல் பதிந்திருந்தது. கைதியாய் நின்ற இஞ்ஞாசியார் வாலிபப்பிரபுவை முதன் முதல் கண்ணுற்ற அட்சணமே, அவர் தாம் ஸ்தாபிக்கப்போகும் சேசுசபையில் ஓர் நாள் பிரவேசிப்பாரென்று தீர்க்கதரிசனமாய் அறிந்துகொண்டதாக சொல்லுகிறார்கள். அதெப்படியிருந்தாலும், அர்ச். பிரான்சீஸ்கு போர்ஜியார் சேசுசபையில் உட்படுவதற்கு

தில் பிறந்த அர்ச். பிரான்சிஸ்கு போர்ஜியார், பாலியமுதற்கொண்டே பாவத்தைத் துவேஷித்து தர்மநெறியில் நடந்து வந்தார். திரவியசம்பத்து மகிமை கீர்த்திகளிலல்ல, அவைகளை தமக்களித்த நித்தியகடவுளின் திவ்விய நேசத்திலேயே தமது இருதயத்தை நிறுத்தி, சகலத்திலும் அவருக்குகந்தபடி நடக்கப் பிரயாசப்பட்டுவந்தார். தமது சுகிர்த புண்ணியங்களால் இல்லறவாழ்க்கையில் யாவருக்கும் மேல்வரிச்சட்டம் போலிருந்தார். என்றாலும் சர்வேசுரன் தமது தாசனை இன்னும் அதிக உன்னத ஞானசீவியத்துக்கு அழைக்கத் திருவுளமானார். 1539-ம் வருஷம் மேமீ 1-ந் ஐந்தாவது சார்லஸ் அரசனுடைய பத்தினியாகிய இசபெல்லா இராக்கினி மரணமடைந்தாள். சிறந்த வடிவழகும், சற்குணமும், தேவபக்தியும், போர்ஜியார் குடும்பத்தின்மீது அளவற்ற அன்புமுடைய இவ்விராக்கினியின் மரணமானது ஏற்கனவே பிரான்சிஸ்கு போர்ஜியாருக்கு உலக வாழ்வின் அநித்தியத்தை எடுத்துரைக்கும் தூதன்போலிருந்தது. மரித்த

அநேக வருஷங்களுக்கு முன்னமே, அவ்விசேஷம் அர்ச். இஞ்ஞாசியாருக்குத் திர்க்கதரிசனமாய் அறிவிக்கப்பட்டிருந்த தென்பது நிச்சயமாய்த் தெரிந்த விஷயம்.

அதே வீதியில் வசித்த சாஸ்திரியார் ஒருவர் தன் வீட்டின் சன்னல் வழியாய் மேற்கூறிய சம்பவத்தைக் கண்ணோக்கி நின்றார். இவரும் பிற்காலத்தில் சேசுசபையில் உட்பட்டார். ஓர்நாள் அர்ச். பிரான்சிஸ்கு போர்ஜியாவைப்பார்த்து, மேற்சொன்ன விஷயத்தை நினைவுகூர்ந்து, "எவரும் வியந்து வந்தனை செய்ய கம்பீரமாய் சவாரிசென்ற அவ்வாலிபர்,—காந்தியா நாட்டதிபதியின் மூத்த குமாரனும், இஸ்பானிய

வன் சரீரத்தை க்ஷேமிப்பதற்கு க்ரனடா (Granada) என்னும் பட்டணத்தில் இராஜ குடும்பத்துக்கென்று கட்டப்பட்டிருந்த கல்லறைக்குக்கொண்டுபோகவேண்டியிருந்தது. பிரேதத்தை பக்தோபஸ்துடன் அவ்விடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து, ஆசாரப்படி சகலமும் ஒழுங்காய் செய்துமுடிக்கும்படி, அரசன் தனக்கு இட்டின பக்துவும் உற்ற நண்புமாகிய போர்ஜியாவை விரும்பிக் கேட்டார். அரசன் விரும்பியபடி சகலமும் பிரமாணிக்கமாய் நிறைவேற்ற போர்ஜியார் தீவிரித்தார். வழிநெடுக ஒரு நிமிஷமுதலாய்ப் பிரேதப்பெட்டியை விட்டகன்றவரல்ல. பிரேதப்பெட்டியை நோக்கிய கண்ணும், நித்திய சர்வேசுரனை சிந்தித்த இருதயமுமாய்ப் பிரயாணம் செய்தார். குறித்த இடம்போய்ச்சேர ஐந்து நாள் சென்றது. பிரேதத்தை கல்லறைக்குள் இறக்குமுன், மரித்தடக்கம்பண்ணப்படப்போகிறவள், ஐந்தாவது சார்லஸ் அரசனுடைய பத்தினி இசபெல்லா இராக்கினி தான்" என்று பிரான்சிஸ்கு போர்ஜியார் அங்கு கூடியிருந்த

தேசத்துப் பிரபுக்களின் பெருமையுமானவர் — அன்று ஓர் அநீத நியாய சபையால் சிறைப்படுத்தப்பட்டு நின்றவர் கையில், ஓர்நாள் தன்னை மனப்பூர்வமாய் ஒப்புக்கொடுப்பாரென்று யாரப்போது நினைத்திருக்கக்கூடும்!'' என்று ஆச்சரியமுற்றுரைத்தார்.

சிறைச்சாலையிலும் இஞ்ஞாசியாரை அநேகர் தேடி வந்தமையால், அங்கேயும் ஞான உபதேசம் சொல்லவும், ஞானத்தியானங்கள் கொடுக்கவும் அவருக்கு சமயங்கிடைத்தது. திரவியமும் செல்வாக்குமுள்ள சிலர், அவரை சிறையிலிருந்து விடுவிப்பதற்குத் தாங்களே வேண்டிய முயற்சி எடுப்பதாகச் சொல்லி அவர் சம்மதம் கேட்டார்கள். ஆனால் சேசுநாதர்சுவாமிக்

கயிறால், மேற்றிராணிமார், குருக்கள், பிரபுக்கள் சபைமுன் சத்தியம் செய்து சொல்லி, அவ்வுறுதிமொழியடங்கிய ஓர் பத்திரத்தில் தமது கையொப்பமும் வைக்கவேண்டியிருந்தது. ஆனால் பெட்டி திறக்கப்பட்டதும், சரீரம் இருந்த பயங்கரமான விகார பேதத்தையும், அதினின்று புறப்பட்ட துர்க்கந்தத்தையும் சகிக்கமாட்டாமல், யாவரும் பின் வாங்கி நின்றார்கள். போர்ஜியார்மாத்திரம், மனம் திடுக்கிட்டாலும், நின்ற ஸ்தலத்தைவிட்டசையாமல், பிரேதத்தை நன்றாய் உற்றுநோக்கி, "இதுதானா உலகவாழ்வு?" என, இகலோக வாழ்வின் அநித்தியத்தை மரித்த இராக்கினியின் முகத்தில் கண்கட்டியாகத் தரிசித்தவராய், முகம் வெளுத்து உள்ளம் வெம்பி நின்றார். சர்வேசுரனும் தமது வரப்பிரசாதக் கதிர்களை அவர் ஆத்துமாவில் பொழியவிடவே, அக்ஷணமே அவர் இருதயம் உலகத்துக்கு மரித்தது......காலஞ்சென்ற இராக்கினியின் முகம் இதுதானென்றுசொல்ல அவருக்குத் துணிவு வரவில்லை. ஆதலால் முன்சொன்னபடி சத்தியம்

காக சிறையில் வைக்கப்பட்டதை பெரும்பாக்கியமென்றெண்ணியிருந்த இஞ்ஞாசியார் அதற்கு சம்மதிக்கவில்லை. "சர்வேசுரனுடைய சிநேகத்துக்காக நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். அவருக்கு இஷ்டமாகும்போது, அவரே என்னை விடுவிப்பார்" என்று சொன்னார். வந்தவர்களெல்லாம் அவருடைய அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தைக்கண்டு சர்வேசுரனை ஸ்துதித்துக்கொண்டு போனார்கள். வேதாகமங்களை நன்றாய்ப் படித்திருந்த சாஸ்திரியான ஈவேரோஸ் என்னும் பக்திமான் அவரைக்கண்டு பேசித்திரும்பும்போது: "அர்ச். சின்னப்பரை சிறையில் கண்டேன்" என்றுரைத்தார்.

செய்யவாவது, கையொப்பம் வைக்கவாவது உடன்படாமல் தான் இராப்பகலாய் பிரேதப்பெட்டிக்குக் காவலாயிருந்து, அதைவிட்டு ஒருபோதும் அகன்றதில்லையென்று மாத்திரம் சொன்னார். மறுநாள் முத்திப்பேறுபெற்ற பேர்போன அவிலா அருளப்பர் சுவாமியார்: "மாம்சமெல்லாம் புல், அதன் மகிமையெல்லாம் மைதானத்தின் புஷ்பத்துக்குச் சமானம். புல் உலர்ந்துபோயிற்று, புஷ்பமோ விழுந்துபோயிற்று," என இசையாஸ் தீர்க்கதரிசி சொன்ன வாக்கியத்தை எடுத்துரைத்து, மரித்த இராக்கினியைப்பற்றி பிரசங்கம் செய்தார். இப்பிரசங்கம் பிரான்சிஸ்கு போர்ஜியார் உள்ளத்தை ஆட்கொண்டிருந்த பரிசுத்த சிந்தனைகளின் எதிரொலிபோலிருந்து, உலகவாழ்வின் அநித்தியத்தை அதிக பிரத்தியட்சமாய் அவருக்கு விளக்கிக் காட்டினது. தம்மனைவி தமக்கு முன் மரிக்கும்படி நேரிட்டால், அவள் மரணத்துக்குப்பின் தான் யாதோர் சந்நியாச சபையில் உட்படுவதாகக் கிரனடா பட்டணத்தை விட்டுப்போகுமுன் சர்வேசுரனுக்கு வார்த்தைப்பாடு கொடுத்தார்.

பதினேழு நாளாகியும், அவரை சிறையில் வைத்த காரணம் யாதென்று ஒருவரும் சொல்லவுமில்லை, அது என்னவென்று அவர் கேட்கவுமில்லை. கடைசியாய், அவரைக் காவலில்வைக்கும்படி கட்டளை கொடுத்த அதிகாரி, வேறொரு உத்தியோகஸ்தனோடு சிறைச்சாலைக்கு வந்து அவரிடத்தில் வாக்குமூலம் கேட்டார். பற்பல கேள்விகள் கேட்டபின், "தாயும் மகளுமாகிய இன்னின்னாரைத் தெரியுமோ?" என்று வினவினார். தெரியுமென்று இஞ்ஞாசியார் சொன்னதும், "அவர்கள் இப்பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுப்போகுமுன், அவர்கள் அப்படிப்போகிறதாக நீர் அறிந்திருந்தீரோ?" என்றார். அது எனக்குத் தெரியாதென்று இஞ்ஞாசியார் தீர்மானமாய் சொல்ல, "நல்லது, உம்மைக்காவலில் வைத்தது இது விஷயமாகத்தான்" என்று அதிகாரி உரைத்து, முடிவு ஒன்றும் சொல்லாமல் போய்விட்டார்.

சங்கதி யாதெனில், உயர்குலத்தாரான ஒரு தாயும் அவள் மகளும்,—இருவரும் விதவைகள்—, அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய போதனையைக்கேட்டு ஞானசீவியத்தில் பற்றுதல் வைத்து நடந்துவந்தார்கள். ஆனால் ஊரூராய்த்திரிந்து நோயாளிகள் சாலையில் நிர்ப்பாக்கியருக்கு சர்வேசுரன் திருநாமத்தைக்குறித்து பணிவிடைசெய் [illegible] வேண்டுமென்னும் விமரிசையற்ற ஆவல் அவர்கள் மனதில் குடிகொண்டிருந்தது. இஞ்ஞாசியாரிடத்திலும் இதைப்பற்றி சிலசமயங்களில் பேசியிருந்தார்கள். அவரோவென்றால், அது ஒருபோதும் தகாது, தன் இளமைப்பிராயமாயிருக்கும் தன் மகளை தன் [illegible] காவலைவிட்டு, அன்னிய ஊர்

களுக்கு கூட்டிக்கொண்டு திரிவது விவேகமல்லவென்று எப்போதும் தடுத்துக்கொண்டே வந்தார். ஆனால் தபசுகாலம் முடிவாகிவரும் சமயத்தில், இஞ்ஞாசியாரிடத்திலாகிலும், வேறு யாரிடத்திலாகிலும் ஒன்றும் சொல்லாமல், இரகசியமாய் திருயாத்திரைக்காரரைப்போல் உடுபாவனையணிந்து, ஒரு வேலைக்காரி தவிர மற்ற துணையின்றி கால்நடையாய் நகரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுப்போய்விட்டார்கள். இவர்களுடைய பந்துக்கள் இஞ்ஞாசியார்தான் இதற்குக் காரணமென்று தப்பாக எண்ணி [illegible] அவரைச் சிறையில் வைக்கும்படி [illegible].

தாயும் மகளும் திரும்பிவர [illegible]. அவர்கள் திரும்பிவந்து கொடுத்த வாக்குமூலத்தில், இஞ்ஞாசியாருடைய வாக்குமூலத்துக்கு விரோதமானதொன்றுமில்லையென்று கண்டபின்தான், அவரை சிறையினின்று விடுவித்தார்கள். மேலும் இஞ்ஞாசியாருடைய ஜீவிய ஒழுக்கத்திலும், போதனையிலும் ஆக்ஷேபனைக்கிடமானது யாதேனுமில்லையென்று முன் வேத விசாரணைக்கர்த்தாக்கள் தீர்த்தது போல், இந்தவர்களும் தீர்த்தார்கள். ஆனால் அவரும் அவர் துணைவரும் நிறைஅங்கி அணிவதைவிட்டு, மாணாக்கரைப்போல சாதாரண உடை தரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கட்டுப்பாடுசெய்தார்கள். அன்றியும் நாலு வருஷம் வேதசாஸ்திரம் படித்து முடியுமுன், ஞானசம்பாஷணை, ஞானபோதகம் யாதொன்றும் செய்யக்கூடாதென்று முன் வேதவிசாரணைக்கர்த்தாக்கள் கொடுத்த அனுமதிக்கு விரோதமாய், இவர்கள் கண்டிப்பான நிபந்தனை செய்தார்கள். இந்

நிபந்தனை இஞ்ஞாசியாருக்கு நியாயமாகத் தோன்றவில்லை. ஏற்கனவே, சிறைச்சாலையில் வாக்குமூலம் கேட்க வந்திருந்தவர்: "உமது சம்பாஷணைகளில் நூதன பேச்சுக்களை அகற்றுவீராகில், நமக்கு அதிக சந்தோஷமாயிருக்கும்" என்று சொன்னபோது: "கிறீஸ்துவர்களுக்குள் சேசுக்கிறீஸ்துநாதனைப்பற்றி சம்பாஷிப்பது, நூதனபேச்சென்றெண்ண நானொருபோதும் துணியேன்" என்று உறுதியாய் மரியாதையுடன், உத்தாரம் சொல்லியிருந்தார்.

நடுவர்கள் கட்டாயப்படி வேறுவகையான வஸ்திரம் வாங்க இஞ்ஞாசியாருக்கும் அவர் துணைவருக்கும் ஐவேசில்லாததால், பிறர்சிநேகம் நிறைந்த லூசேனு என்னொரு குருவானவர் அவர்களுக்காக யாசகம் செய்ய ஆரம்பித்து, லோப்பஸ் தே மெண்டோசா என்ற கனவானிடம்போய் ஏதாகிலும் கொடுக்கும்படி கேட்டார். ஏதோ காரணமாக இஞ்ஞாசியார் மேல் குரோதம் வைத்திருந்த இவன், அவர் பெயரைக்கேட்டதும், அவரைத்திட்டி: "அவர் அக்கினியில் சுட்டெரிக்கப்பட பாத்திரவான்: அப்படியில்லாவிட்டால் நானே அக்கினிக்கிரையாகக்கடவேன்" என்று கோபாவேசமாய்ச் சபித்தான். கேட்டவர்களெல்லாம் திடுக்கிட்டார்கள். அரசனுக்கு ஓர் குழந்தை பிறந்த சுபசெய்தி அன்றே அல்காலாவில் தெரிய வந்ததால், அவ்விசேஷத்தைக்கொண்டாட நகரெங்கும் ஆயத்தம்செய்துகொண்டிருந்தார்கள். லோப்பஸ் வாணவேடிக்கை நடக்கும் ஸ்தலத்தை மேற்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். குவியலாய்க் கிடந்த வெடி

மருந்தில் தற்செயலாய் நெருப்புப்பற்றிக்கொள்ள, அவன் அவ்வகோர அக்கினியில் அகப்பட்டு நிற்பாக்கியமாய் மாண்டான்.

சர்வேசுரனைப்பற்றிப் பேசவும், பிறர் ஆத்துமத்துக்கு உதவிசெய்யவும் கூடாத இடத்தில் இருக்க மனமின்றி, ஆத்தும இரட்சணிய அலுவலை தாராளமாய் நிறைவேற்றுவதற்காக, அல்காலாவை விட்டு சலமான்கா என்னும் பட்டணத்துக்குப்போக இஞ்ஞாசியார் தீர்மானித்தார். அவருடைய துணைவர்கள் அவருக்கு முன்னமே அங்கு போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

9-ம் அதிகாரம்.

சலமான்கா—அர்ச். சாமிநாதர் சபை மடத்தில் விருந்துக்கழைக்கப்பட்டது—மடாதிபதிக்கும் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கும் உண்டான சம்பாஷணை—கடுஞ்சிறை—பாரீஸ்பட்டணத்துக்கு பயணம்—கலிஸ்தோ முதலியவர்கள்.

1527

சலமான்காவில் சேர்ந்ததும், இஞ்ஞாசியார் அங்கிருந்த கலாசாலையில் சாஸ்திரப்பயிற்சி செய்து வந்ததுமன்றி, முன்போல் ஆத்துமாக்களுக்கு உதவிசெய்யும் முயற்சிகளையும் உற்சாகமாய் செய்துவந்தார். அப்பட்டணத்தார் ஏற்கனவே அவருடைய அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தைப்பற்றி கேள்வியுற்றிருந்தார்கள். ஆனதால் அவர் பரலோக காரியங்களைப்பற்றி சம்பாஷிப்பதைக் கேட்க கும்பல் கும்பலாய் வந்தார்கள். குருக்கள் முதலாய் அவருக்கு சீஷரானார்கள். அவர் போதனையைப்பற்றி எங்கும் பெரும் பேச்சாயிற்று. அல்காலாவில் சம்பவித்ததுபோல், இங்கும் அவர்மீது சமுசயம் உண்டாயிற்று. துன்பமும் நெருங்கிவந்தது.

அங்கு வந்து சிலதினங்களுக்குப்பின், ஓர் ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று, அப்பட்டணத்திலிருந்த அர்ச். சாமிநாதர் சபை சந்நியாசிகள் அவரை தங்கள் மடத்தில் போசனத்துக்கு வரவழைத்தார்கள். அழைத்தபடியே இஞ்ஞாசியார் மடத்துக்குச் சென்றார். கலிஸ்தோ என்பவரும் அவர் கூடப்போனார். இது சமயம்

கலிஸ்தோ இருந்த கோலம் மகா விகாரமாயிருந்தது. அல்காலாவிலிருந்து புறப்படும்போது அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட புதுவஸ்திரத்தை பிறர் சிநேகத்தால் ஓர் எளியகுருவானவருக்கு கொடுத்துவிட்டார். தற்சமயம் அவர் தரித்திருந்த உடுப்புகள் மெத்தவும் கட்டையாயிருந்தன. ஆளோ உயரத்தில் வெகு நெட்டையாயிருந்தார். அவர் அணிந்திருந்த தொப்பியும் பாதரட்சைகளும் வெகு விசேஷமாகத்தானிருந்தன, இக்கோலமாய்ச்சென்ற கலிஸ்தோ, மடத்து சந்நியாசிகளுக்கெல்லாம் ஓர் விநோத காட்சியாயிருந்தார். ஒருவர் இஞ்ஞாசியாரைப்பார்த்து, உமது சீஷன் அக்கோலமாயிருப்பானேனென்று கேட்டார். இஞ்ஞாசியார் கலிஸ்தோ செய்த பிறர் சிநேக கிரிகையை அவருக்கு அறிவித்தார். ஆனால் சந்நியாசியாருக்கு அக்கிரிகை அவ்வளவாய் உருசிக்கவில்லை போலும், ஏனெனில் "தனக்கு மிஞ்சித்தான் தானம்" என்று வாய்க்குள் முணவிக்கொண்டார்.

போசனமானதும், தற்காலம் மடாதிபதியாயிருந்த ஓர் சந்நியாசியாரும், வேறு சில சந்நியாசிகளும், இஞ்ஞாசியாரை கோவில்போலிருந்த ஓர் இடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். இஞ்ஞாசியாருடைய சுகிர்த ஒழுக்கத்தையும், அப்போஸ்தலர்களைப்போல் ஆத்துமாக்களுக்கு அவர் செய்துவரும் நன்மையையும்பற்றி கேள்வியுற்று தாங்கள் வெகு சந்தோஷமடைந்திருப்பதாகவும், இந்த விஷயத்தைப்பற்றி அதிக விபரமாய் அவர் வாயினின்றே அறிய ஆவலுற்றிருப்பதாகவும் மிக்கமாதுரியமாய்ச் சொல்லி: "நீர் இது காலம் கற்றசாஸ்திரம் என்ன?" என்று மடாதி

பதி வினவினார். தாம் கற்றது சொற்பமே என்று இஞ்ஞாசியார் உத்தாரம் சொன்னார்.

மடாதிபதி:— "அப்படியானால் நீங்கள் பிரசங்கம் பண்ண ஏற்பட்டதெவ்விதம்."

இஞ்ஞாசியார்: "நாங்கள் பிரசங்கம்பண்ணுகிறதில்லை, ஆனால் ஞானக்காரியங்களைப்பற்றி ஜனங்களோடு சாதாரணமாய் சம்பாஷித்து வருகிறோம்."

"ஞானக்காரியங்கள் என்றீரே,—அதென்ன? அவைகளைப்பற்றித்தான் அறியவிரும்புகிறோம்."

"ஒரோர் புண்ணியத்தைப்பற்றி, ஜனங்கள் அதை நேசிக்கும்படி, புகழ்ந்துபேசுகிறோம்; அல்லது ஒரோர் துர்க்குணத்தைப்பற்றி, ஜனங்கள் அதை அருவருத்துத் தள்ளும்படியாய், கண்டித்துப்பேசுகிறோம்."

"என்ன! சாஸ்திரம்படியாதவர்களென்று சொல்லுகிறீர்கள். ஆயினும் பாவங்களையும் புண்ணியங்களையும்பற்றிப் பேசத் துணிகிறீர்கள்! ஒன்றில் நீங்கள் சாஸ்திரம் கற்றவர்களாயிருக்கவேண்டும், அல்லது திவ்விய இஸ்பிரீத்துவால் படிப்பிக்கப்பட்டவர்களாயிருக்கவேண்டும்; மற்றப்படி இவ்விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசுவது கூடுமானகாரியமல்ல. நீங்களோ சாஸ்திரம் கற்றவர்களல்ல, ஆகையால் திவ்விய இஸ்பிரீத்துவால் படிப்பிக்கப்பட்டவர்களாயிருக்கவேண்டும். திவ்விய இஸ்பிரீத்து உங்களுக்கு படித்துக்கொடுத்ததென்ன?" என்று மடாதிபதி தர்க்கமுறையாய்த் தீர்த்து சொன்னார்.

காரியத்தைக் கருத்தாயறியாத இவ்வகை நியாயம் இஞ்ஞாசியாருக்கு அவ்வளவாய் உருசிக்கவில்லை. சற்றுநேரம் மௌனமாயிருந்து, தர்க்கம்பண்ணுவதில் பிர

யோசனமில்லையென்று கண்டு: "இவைகளைப்பற்றி அதிகமாய் பேசத்தேவையில்லை" என்றார்.

"என்ன! எராஸ்மஸும், மற்றவர்களும் அநேக தப்பறைகளை உலகத்தில் தூவிவரும் இக்காலத்தில், நீர் போதித்துவருவது இன்னதென்று வெளிப்படுத்த மாட்டேனென்பதெப்படி" என மடாதிபதி அழுத்திக்கேட்டார்.

இஞ்ஞாசியாரோவெனில்:—"சுவாமீ! என்னிடத்தில் கேள்விகேட்க அதிகாரமுள்ளவர்கள் சமுகத்திலன்றி, மற்றப்படி நான் இதுமட்டும் சொன்னதுக்குமேல் வேறொன்றும் சொல்லப்போகிறதில்லை." என்று ஒரே தீர்மானமாய்ச் சொன்னார்.

"நல்லது! இங்கு காத்திரும், எல்லாம் சொல்லும்படிசெய்ய சுலபமான வழியுண்டு" எனச்சொல்லி, மடத்துக்கதவுகளையெல்லாம் நன்றாய் அடைத்துப் பூட்டிவைக்கும்படி ஏற்பாடு செய்து விட்டு, மடாதிபதியும் அவர் கூட இருந்த சந்நியாசிகள் இருவரும் வேதவிசாரணைக் கர்த்தாக்களைக்கண்டு பேசும்படி துரிதமாய்ச் சென்றார்கள்.

இஞ்ஞாசியாரும் அவர் சீஷனும் சந்நியாச மடத்தில் கைதிகளானார்கள். ஓயாமல் தம்மைப்பார்க்க வந்துகொண்டிருந்த சந்நியாசிகளோடு, இஞ்ஞாசியார் தாராளமாய் வார்த்தையாடி, ஞானக்காரியங்களைப்பற்றி தாராளமாய் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தார். அதிசீக்கிரம் சந்நியாசிகளுக்குள்ளேயே அவரைப்பற்றி அபிப்பிராயம் இரண்டுபட்டது. அநேகர் சர்வேசுரனுடைய இஸ்பிரீத்துவானவர் மெய்யாகவே அவரோடிருப்பதாக நம்பி, அவர்மீது வெகு

டாக்கிய ஞானமுயற்சிகள் என்னும் நூலையும், மேற்
றும் தாம் எழுதியவைகளையும் பரிசோதிக்கும்படி அதி
காரி கையில் மனப்பூரணமாய் ஒப்புவித்தார். சில
நாள் சென்றபின் மேற்சொன்ன வேதவிசாரணைக் கர்
த்தாவும, சாஸ்திரிகளான வேறு மூன்று நடுவர்களும்
இஞ்ஞாசியாரைத் தங்கள்முன் வரவழைத்தார்கள்.
இந்நாலுபேரும் ஞானமுயற்சிகளை ஆராய்ந்து பார்த்
திருந்தார்கள். நாலுபேரும் கைதியிடத்தில் பல
கேள்விகள் கேட்டார்கள். ஞானமுயற்சிகளைப்பற்றி
மாத்திரமல்ல, அர்ச். தமதிரித்துவம், திவ்விய சுதனு
டைய மனுஷாவதாரம், தேவசற்கருணைமுதலிய பரம
இரகசியங்களை வியாக்கியானித்து சொல்லும்படியும்
கேட்டார்கள். இஞ்ஞாசியார் தாம் சாஸ்திரம் அவ்வ
ளவாய்ப் படிக்கவில்லையென்றும், இது விஷயங்களில்
சாஸ்திரிகள் போதிப்பது தமக்குத் தெரியாதென்றும்,
ஆனால் சகலத்திலும் தாம் சத்திய திருச்சபையின்
போதனைக்குமுற்றும் பணிந்திருப்பதாகவும் சொல்லி,
பரம இரகசியங்களை ஒவ்வொன்றாய் விரித்துரைக்க
ஆரம்பித்தார். மன்ரோசாவில் சத்திய சரூபியா
ன இஸ்பீரீத்துசாந்துவின் அற்புத பிரகாசத்தால்
இப்பரம இரகசியங்களை உள்ளத்தில் உய்த்துணர்ந்த
இஞ்ஞாசியார், தற்சமயம் எவ்விதம் பேசியிருந்திருப்
பாரென்று உத்தேசித்துக்கொள்ளலாம். நடுவர்களெ
ல்லாம் ஆச்சரிய பிரமிப்படைந்தார்கள். அவர் சொன்
னவைகளெல்லாம் சத்திய திருச்சபையின் போத
னைக்கு அணுவளவும் பேதகமின்றி ஆதியோடந்தம்
சரியொத்திருந்தமையால், எதிலாகிலும் அவர்வாக்கை
ஆட்சேபித்துப் பேச அவர்களுக்கு வகையில்லாமற்

போயிற்று. அதன்பின் வேத சட்டதிட்டங்களைப் பற்றி வெகு நுட்பமான ஓர் கேள்விகேட்டு, அதற்கு விடைகொடுக்கும்படி கட்டாயம் பண்ணினார்கள். அதற்கும் தகுந்த பதிலுரைத்தார். பின்பு பத்துக்கற்பனைகளில் முதல்கற்பனையைப்பற்றி, ஜனங்களிடத்தில் சாதாரணமாய் சம்பாஷித்து வருவதுபோல், ஞான சம்பாஷணை செய்யும்படி கேட்டார்கள். அதுவும் சரியாய் செய்தார்.

ஒருவிஷயத்தைப்பற்றி மாத்திரம் நடுவர்கள் ஆட்சேபிக்க தலைப்பட்டார்கள். அதாவது: நினைவினால் கட்டிக்கொண்ட ஓர்பாவம் எப்போது சாவானபாவமாயிருக்கும், எப்போது அற்பப்பாவமாயிருக்கும் என்று பகுத்தறிவதற்கு உதவியாக, இஞ்ஞாசியார் தமது ஞானமுயற்சிகளில் உச்சிதமான ஓர் ஒழுங்கு எழுதிக்கொடுத்திருக்கிறார். இன்னும் வேதசாஸ்திரம் நன்றாய் கற்றறியாதவர் மனச்சாக்ஷிக்கடுத்த விஷயத்தை இவ்விதம் நிர்ணயித்தெழுதியது சரியல்லவென்றார்கள். அதற்கு இஞ்ஞாசியார்: "நான் அதில் சொல்லியிருப்பது ஒன்றில் உண்மையாயிருக்கவேண்டும், அல்லது தப்பிதமாயிருக்கவேண்டும். தப்பிதமானால், அது தப்பிதமென்று தீர்த்து சொல்லுங்கள்" என்று அவர்களையே வினவிக்கேட்டார். அது தப்பிதமென்று சொல்ல அவர்கள் துணியவில்லை.—அவர்களும் துணியவில்லை, எக்காலத்திலும் எவரும் துணியவில்லை!

இஞ்ஞாசியாருடைய [illegible] சம்பாஷணையிலும் போதனையிலும் ஆட்சேபனைக்கிடமானது ஒன்றுமில்லையென்று [illegible] முன் பட்டப்பகலிலும் வெட்டவெளி

யாய் விளங்கியது. என்றாலும் மாசற்றவரை பழையபடி கடுஞ்சிறையில் அடைத்தார்கள். முன்சொன்ன கொடுஞ் சங்கிலியை முதலாய் எடுத்துவிடவில்லை. "நீங்கள் இவன்மேலே சாட்டுகிற குற்றங்களில் ஒன்றையும் இவனிடத்தில் காணவில்லை.... ஆதலால் இவனைத் தண்டித்து விடுதலையாக்குவேன்" என்று மாசற்ற திவ்விய சுதன்மேல் மதிமயங்கிய பிலாத்துஸ் செய்த தீர்ப்புப்போலாயிற்று.

பிற்காலத்தில் கர்தினாலான பிரான்சீஸ்கு மென்டோசா என்பவர் அர்ச்சியசிஷ்டவரை சந்தித்து, அவர் இருந்த ஸ்திதியைக்கண்டு மனமிரங்கி, இப்படி சிறையிலிருப்பது உமக்கு மெத்த வருத்தமாயிருக்கவேண்டுமேயென்று அநுதாபப்பட்டார். அதற்கு இஞ்ஞாசியார்: "சர்வேசுரன் மேலுள்ள சிநேகத்தின் நிமித்தம் சங்கிலிகளால் கட்டப்பட எனக்கிருக்கும் ஆவலைத்தீர்க்க, இந்த சலமான்கா நகரிலுள்ள கைவிலங்கு, கால்விலங்கு சங்கிலிகளெல்லாம் கொண்டுவந்தாலும் போதாது" என்றார். சில கன்னியாஸ்திரிகள் அவருக்கு கடிதம் எழுதி: "நீர் இவ்வளவு துன்பப்படுவதைப்பற்றி எங்களுக்கு வெகு பரிதாபமாயிருக்கிறது. உம்மை அநீதமாய் நிந்தைப்படுத்தின துஷ்டர்கள் மேல் நாங்கள் மிகவும் கோபமாயிருக்கிறோம்" என்றார்கள். "கிறீஸ்துநாதருடைய சிலுவையில் மறைந்திருக்கும் அளவற்ற பொக்கிஷங்களை நீங்கள் முதலாய் இவ்வளவு தூரம் அறியாதிருப்பதைப்பற்றி ஆச்சரியப்படுகிறேன்" என்று அர்ச்சியசிஷ்டவர் அவர்களுக்கு பதிலெழுதினார்.

இருபத்திரண்டுநாள் சிறையிலிருந்தபின், கடைசியாய் தீர்ப்பு சொல்லப்பட்டது. இத்தீர்ப்பினால் இஞ்ஞாசியாரும் அவர் துணைவரும் தங்கள் ஜீவியத்திலும் போதனையிலும் குற்றமற்றவர்களென்று விடுதலையாக்கப்பட்டார்கள். ஆயினும் அல்காலாவில் சம்பவித்தது போல் இங்கும் நடுவர்கள் செய்த ஓர் நிபந்தனையால், பிறர் ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காக தாராளமாய் உழைத்துவருவது அசாத்தியமாயிருந்தது. இதை நன்றாய் உணர்ந்த இஞ்ஞாசியார் சிறைக்கூடத்தை விட்டு வெளியே வந்ததும், சர்வேசுரன் கையில் எல்லாம் ஒப்படைத்துவிட்டு, இனி தான் செய்யவேண்டுவதென்னவென்று ஆலோசிக்கலானார். ஆதியிலிருந்த தேவபக்தி, தேவசிநேகம் தளர்ந்து மெலிந்து, கட்டுப்பாடும் நல்லொழுக்கமும் சீர்குலைந்திருக்கும் சந்நியாச சபை எதையாகிலும், சீர்திருத்தி பூர்வீக நன்னிலைமைக்குக் கொண்டுவருவதென்றால், மகாமகாப் பிரயாசையான காரியம். அப்படி அதை சீர்திருத்த வற்படுபவர் சாதாரணமாய் அநேகரால் அநீதமாய் விரோதித்து நிந்திக்கப்பட்டு, பலவித நிஷ்டூர நெருக்கிடைக்கெல்லாம் ஆளாகவேண்டியிருக்கும். இது விஷயத்தை இஞ்ஞாசியார் நன்றாய் அறிந்திருந்தார். அல்காலாவில் கன்னியர்கள்மடத்தை சீர்திருத்தியபோது இதை சுவைபார்த்துமிருந்தார். சிலுவையில் மரித்த திவ்விய சுதன்மேலுள்ள அத்தியந்த நேசத்தால், நிந்தை நிர்ப்பந்தங்களை ஆவலாய் தேடி இவைகள் தமக்கு மிகுதியாய்க் கிடைக்குமென்னும் நம்பிக்கையால், பூர்வீக ஒழுக்கம் தளர்ந்திருக்கும் சந்நியாசசபை ஒன்றில் உட்பட்டு, அதை சீர்திருத்துவதில் பிரயத்த

னப்பட்டுழைக்க ஆசித்தார். ஆயினும் இவ்விஷயத்தில் தேவசித்தம் யாதென்று அவருக்கு இன்னும் தெளிவாய் விளங்கவில்லை. ஒருவிஷயம் மாத்திரம் அவருக்குத் தெளிவாயிருந்தது. அதாவது: நடுவர்கள் விதித்த நிபந்தனையின்நிமித்தம், சலமான்காவில் ஆத்துமாக்களுக்கு தாராளமாய் நன்மைசெய்ய வழியில்லாமையால் அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றுபோக வேண்டுமென்று சந்தேகமற விளங்கியது.

மேலும் இஸ்பாஞ்ஞியதேசத்தில் இதுகாலம் தாம் பரீட்சித்தறிந்தவைகளைக் கொண்டு, சர்வேசுரன் தமக்களித்திருக்கும் எண்ணிறந்த விசேஷ வரப்பிரசாதங்களை அவருடைய திவ்விய மகத்துவத்தின் அதிமிக தோத்திரத்துக்காக பிரயோகிப்பதற்கு தேவதிருவுளம் தெரிந்துகொண்ட இடம் இஸ்பாஞ்ஞிய தேசத்திலல்ல, வேறு இராஜ்யத்திலென்று நன்குணர்ந்துகொண்டார். பிராஞ்சுதேசத்திலுள்ள பாரீஸ்பட்டணத்தின் பேர்போன கலாசாலை பல காரணங்களைப்பற்றி அவர் கருத்துக்கிசைந்த இடமாகத் தோன்றியது. ஆனதால் இஸ்பாஞ்ஞியதேசத்தின் எல்லையைக்கடந்து பாரீஸ்பட்டணத்துக்குப்போக தீர்மானித்து, சிலதினத்துக்குள் கால்நடையாய்ப் பிரயாணப்பட்டார். அவருடைய நண்பர்கள் அவர் அங்கு போகாதபடி தடுக்க எவ்வளவுதான் பிரயத்தனம்செய்தும், அவர்களால் கூடாமற்போயிற்று.

இதுகாலம் இஞ்ஞாசியாருடைய துணைவர்களாயிருந்த கலிஸ்தோவும், வேறு மூவரும் இஸ்பாஞ்ஞிய தேசத்திலேயே நின்றுவிட்டார்கள். இவர்கள்

இஞ்ஞாசியாரை திரும்ப தேடினதில்லை. ஒருக்கால் வெகு ஆவலாய் புண்ணிய சாங்கோபாங்க நெறியை நாடியிருந்த கலிஸ்தோ, அதைக் கைநெகிழவிட்டு, பொருளாசையால் இருதரம் அமெரிக்காவுக்குப்போய் வெகு தனவானாய், ஆனால் தெய்வபக்தி இழந்தவராய் சலமான்காவுக்கு திரும்பிவந்தார். மற்றை மூவர்களில் ஆர்த்தியாகா என்பவர் பிற்காலத்தில் மேற்றிராணியாராக அபிஷேகம்பண்ணப்பட்டு அமெரிக்கா கண்டத்துக்கு அனுப்பப்பட்டார். வியாதியாய் மெக்சிக்கோ பட்டணத்தில் தங்கியிருந்தபோது, வைத்தியர்களுடைய அஜாக்கிரதையினால் நஞ்சுண்டு மரணமடைந்தார். இவர் அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய துணைவராக நிலைநிற்காதேபோனாலும், அவர்மீது எப்போதும் வெகு வணக்கமுடையவரா யிருந்தார். ஜான் என்பவர் ஓர் சந்நியாச சபையில் பிரவேசித்து நன்மரணமடைந்தார். மூன்றாவதாகிய சேசரின் என்பவருடைய சீவியம் வெகு நிர்ப்பாக்கியமாயிருந்தது.

ஆனால் தமது தாசனை கைபிடித்து நடத்திய தேவ திருக்கரம் மேற்சொன்னவர்களுக்குப் பதிலாய் வேறு துணைவர்களை பாரீஸ்நகரில் தெரிந்துகொடுக்க திருவுளமாயிற்று. இவர்களோ ஜீவபரியந்தம் அவருக்கு பிரமாணிக்கமாயிருந்தார்கள்.

10-ம் அதிகாரம்.

பாரீஸ்நகர்—கலாசாலை—வீரத்தன்மையான பிறர்சிநேகக் கிரிகை—பற்பல துன்பங்கள்—அர்ச்சியசிஷ்டவர் தம் தமயனுக்கு எழுதிய நிருபம்—தேவ சாஸ்திரத்தில் அனைவாகி தேர்ந்தவன்—பிறர் ஆத்தும ஈடேற்றத்துக்காக அர்ச்சியசிஷ்டவர் பிரயோகித்துவந்த சுகிர்த உபாயங்கள்.

1528—1532.

1528-ம் ௵, பெப்ரவரி ௴, அர்ச். இஞ்ஞாசியார் பாரீஸ்நகர் வந்து சேர்ந்தார்.

பற்பல வகையான கல்விகலைக்கியானங்களுக்கென்று கட்டப்பட்டிருந்த ஐம்பது பிரதான கட்டடங்களும், தூலையிலிருந்து வரும் மாணாக்கர்கள் தங்கியிருப்பதற்காக சித்தம் செய்யப்பட்ட வேறநேக கட்டடங்களும், தோட்டந்துரவுகளும், மாணாக்கர்கள் உலாவவும், தேகபயிற்சி செய்யவும் நியமிக்கப்பட்ட விஸ்தாரமான மைதானங்களும், மற்றும் நானாவித ஸ்தலங்களும் அமையப்பெற்ற பாரீஸ்நகர் கலாசாலை, தன்னிலேயே ஒரு பெரும் பட்டணம் போலிருந்தது. அக்காலத்தில் அந்நகரின் பேர்பாதி இக்கலாசாலையே யென பேர்போன ஒருவித்துவான் எழுதியிருக்கிறார். பன்னீராயிரம் (12000) முதல் பதினாறாயிரம் (16000) மாணாக்கர் இக்கலாசாலையில் கல்விகற்றுவந்தார்கள். இலக்கண இலக்கியமுதல் எவ்வித கல்வியும் சாஸ்திரமும் இங்கு புகட்டப்பட்டு வந்ததுமன்றி சாஸ்திரக்

கள் அனைத்துக்கும் இராக்கினி யென முடி சூட்டப்பட்டிருக்கும் தேவசாஸ்திரமும், தேவசாஸ்திரத்துக்கு தொண்டுபுரியும் அடியாள் என்றழைக்கப்படும் தத்துவசாஸ்திரமும் பிரதானமாய் அபிமானிக்கப்பட்டு வந்தன. ஆயினும் உலகத்தின் பற்பல பாகங்களிலிருந்து வாலியர்கள் திரளாய் மொய்த்துக் கூடிவசித்த இக்கலாசாலையில் தகுந்த கட்டுப்பாடும் கண்காணிப்பும் இல்லாதிருந்தமையால், மாணாக்கர்களுள் சிந்தனையற்ற தாறுமாறுள்ள நடத்தைகள் அநேகமிருந்தன. லுத்தேர், கால்வீன் முதலியவர்கள் தூவிய பதிதவிஷமும் சிலர் நெஞ்சத்தில் பதுங்கி மறைந்திருந்து, சமயம்பார்த்து பலரை வஞ்சித்து கெடுத்துவந்தது. தேவதோத்திரத்துக்கும், தங்கள் ஆத்தும இரட்சணியத்துக்கும் அடுத்த விஷயங்களில் கருத்தும் கரிசனையும் அவர்களுக்குள் வெகு குறைவாயிருந்தது. இஞ்ஞாசியாருக்கு சாஸ்திரம் புகட்டிய இக்கலாசாலை அவர் வழியாகவும், பிற்காலத்தில் அவருடைய ஞானப் புதல்வர்கள் வழியாகவும் சீர்திருத்தமும் சுகிர்தமும் பெற சர்வேசுரன் திருவுளமானார்.

இஞ்ஞாசியார் பாரீஸ்நகரில் சேர்ந்ததும் தமது தேசத்தவர்களான சில மாணாக்கர்கள் அமர்ந்திருந்த விடுதியில் தங்கி கலாசாலையில் கல்வி கற்றுவந்தார். தாம் பாரீஸில் க்ஷேமமாய் வந்துசேர்ந்து, கலாசாலையில் படித்துவரும் விபரத்தை பார்சலோனாவிலிருந்த அசினேஸ் பாஸ்காலம்மாளுக்கு கடிதமூலியமாய் தெரிவித்தார்.

"நமதாண்டவர் சேசுக்கிறீஸ்துவிடமாய் என் சகோதரியாயினேஸ் பாஸ்காலம்மாளுக்கு எழுதிக்கொள்ளுவது"

சேசு

"நமதாண்டவர் சேசுக்கிறீஸ்துநாதருடைய உண்மையான சமாதானம் நமதாத்துமங்களில் எழுந்தருளிவந்து வாசமாயிருப்பதாக! நமது கர்த்தராகிய சர்வேசுரனிடமாய் தாங்கள் என்மீது எக்காலமும் வைத்திருந்த அன்பு பட்சத்தையும், செய்துவந்த உபகாரங்களையும் நினைத்து, அவ்விடத்தைவிட்டு புறப்பட்டபின், நான் செய்த பிரயாணத்தைப்பற்றி ஏதாகிலும் தங்களுக்கு எழுதுவது என் கடமை யென்றெண்ணுகிறேன். நமதாண்டவருடைய கிருபாகடாக்ஷத்தால் வழியில் யாதும் பொல்லாப்பின்றி, பெப்ரவரி மீ இரண்டாம் தெய்தி அன்று இந்த பாரீஸ் நகரில் க்ஷேமமாய் வந்துசேர்ந்தேன். சர்வேசுரன் வேறுவிதமாய் திருவுளமாகுமட்டும், இங்குதான் கல்வி கற்று வருகிறேன் * * * ஜாணிடத்தில் நான் அவனைப்பற்றி அருமையாய் விசாரித்ததாகச்சொல்லவும். அவன் தன்னைப்பெற்றவளுக்கு கீழ்ப்படிந்திருக்கவும், திருநாட்களைப் பக்தியாய் அநுசரித்துவரவும் வேண்டுமென்று சொல்லவும். அப்படி செய்வானாகில் பூலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் தீர்க்காயுசுள்ளவனாயிருப்பான் * * * * * * *

பாரீஸ், 1528-ம் ஆண்டு மார்ச்சு மீ 3உ

நன்மைத்தனத்தில் வறிஞனை இனிகோ.

(YNIGO)

தகுந்த அஸ்திவாரமின்றி உயர்ந்த சாஸ்திரங்களைப் படிக்க ஏற்பட்டதாலும், ஒருபொருளை நன்றாய்க் கற்றறியுமுன், ஒழுங்குக்கிரமமின்றி பலபொருட்கள்மேல் புத்தியை செலுத்தி எல்லாம் ஓரே காலத்தில் படித்து

தீர்க்க முயன்றதாலும், தாம் இது காலம் படிப்பில் அவ்வளவாய் விர்த்திப்படையவில்லையென்று கண்டுகொண்டார். ஆனதால் எல்லாம் திரும்பத் துவக்கிப் படிக்கத் தீர்மானித்து, மறுபடியும் சிறுவர்கள் பாடசாலையில் சேர்ந்து, சிலகாலம் அவர்களோடு இலக்கண இலக்கியம் கற்றுவந்தார்.

இவ்விடத்திலும் உபத்திரவம் அவரை அணுகிவர தாமதிக்கவில்லை. பார்சலோனாவிலிருந்து அவருடைய உபகாரிகள் அவருடைய செலவுக்காக கொஞ்சம் தொகை அனுப்பியிருந்தார்கள். இத்தொகையை தம்மோடுவசித்த தம் தேசத்தான் ஒருவனிடத்தில் நம்பிக்கையாகக் கொடுத்து வைத்திருந்தார். அவனோவென்றால், அதைத் தன் மனம்போல் செலவுசெய்துவிட்டு, உத்தரிக்க வகையில்லாமற்போனான். இஞ்ஞாசியார் கையில் வேறு பணமில்லாததால் பிச்சையெடுத்து சீவிக்கவும், தாம் அமர்ந்திருந்த விடுதியைவிட்டு கலாசாலைக்கு தொலையிலிருந்த ஓர் நோயாளிகள் சாலையில் புகலிடந்தேடவும் அவசியமாயிற்று. இவ்வாறு பிச்சையெடுப்பதில் வெகுநேரம் சென்றமையாலும், 'பொழுது விடியுமுன் வெளியே போகப்படாது, அஸ்தகாலமணி அடிக்குமுன் ஸ்தலம் வந்து சேரவேண்டும்' என்று அந்நோயாளிகள் சாலையில் கட்டுப்பாடிருந்தமையாலும், படிப்புக்கு வெகு விக்கினம் நேரிட்டது. இதற்கென்ன செய்யலாமென்று இஞ்ஞாசியார் யோசித்தார். எளிய மாணாக்கர்களுள் அநேகர் கலாசாலை ஆசிரியர்களுக்கு குற்றேவல்புரியும் ஊழியர்களாக அமர்ந்து அவர்களுடைய சம்ரட்சணைக்குள்ளிருந்து படித்துவந்தார்கள். இவ்வித சீவி

ரும் சாஸ்திரப் பயிற்சிக்கு மாத்திரமல்ல, தாழ்ச்சி கீழ்ப்படிதல் முதலிய புண்ணிய பயிற்சிக்கும் அநுகூலமாயிருக்கக் கண்டு, தாமும் யாதாமொரு ஆசிரியருக்கு ஊழியனாக ஆசித்தார். தனக்கு ஏவலிடும் எஜமானை சேசுக்கிறீஸ்துநாதராகவும், தன் உடன் மாணவர்களை அப்போஸ்தலர்களாகவும் பாவித்து நடப்பதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டார். ஆனால் அவர் எவ்வளவுதான் பிரயாசை யெடுத்தபோதிலும் ஒருவரும் அவரை ஊழியனாக ஏற்றுக்கொள்ள உடன்படவில்லை. வேறுவழியில்லாமையால் சர்வேசுரனை நம்பி, வேனிற்கால விடுமுறை வந்ததும் பெல்ஜியம் (Belgium) என்னும் இராஜ்யத்துக்குப்போய், அங்கு வசித்த தமது தேசத்து வர்த்தகர்களிடத்தில் யாசகம்செய்து, அந்தப் பணத்தைக்கொண்டு மறுவிடுமுறைமட்டும் காலக்ஷேபம் செய்துவந்தார். இருவருஷம் இப்படிசெய்து மூன்றாவது வருஷம் இங்கிலாந்து தேசத்துக்குப் போய் யாசகம்செய்தார்.

இதுகாலமெல்லாம் தாம் அநுசரித்துவந்த கடுந்தவ முயற்சிகளையும், ஆத்துமாக்களுக்கு உதவிசெய்வதையும் விட்டுவிடவில்லை. முன்னிலும் அதிக ஊக்கமாகவே இவைகளை நடத்தி வந்தார். வெகு புத்திசாமார்த்தியமுள்ள தே காஸ்த்ரோ (De Castro) என்பவரும், வேறிருவரும், இஞ்ஞாசியாருடைய ஞான முயற்சிகளைச் செய்து, தரித்திரராய் சேசுக்கிறீஸ்துநாதரைப் பின்செல்ல தீர்மானித்து, புஸ்தகமுதற்கொண்டு தங்களுக்கிருந்த யாவையும் ஏழைகளுக்களித்துவிட்டு, இஞ்ஞாசியாரோடுகூட நோயாளிகள் சாலையில் அடைக்கலம் புகுந்தார்கள். இதைப்பற்றி கலா

சாலை எங்கும் பெரும் பேச்சாயிற்று. இம்மூவரும் இஸ்பானியர்களானதால், அங்கிருந்த மற்ற இஸ்பானியர்களுக்கு இது சற்றும் பொருந்தவில்லை. இவர்கள் செய்தது இவர்களுடைய குடும்பத்துக்கு மாத்திரமல்ல, தங்களுக்கும், தங்கள் தேசத்துக்கும் மகிமைக்கேடென்றெண்ணி, இவர்களுடைய மனதை மாற்ற பல பிரயத்தனம் செய்தார்கள். செய்த பிரயத்தனமெல்லாம் வியர்த்தமாய்ப் போனதால், சிலர் ஆயுதந்தரித்து இவர்களை பலவந்தமாய் இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள். தே காஸ்த்ரோ என்பவர் சிலவருஷங்களுக்குப்பின் கர்த்தூசியர் சபையில் பிரவேசித்தார்.

முன் இஞ்ஞாசியாரோடு அறிமுகமாயிருந்த ஒருவர், அவர் யாசகம்செய்து சீவித்துவருவது லொயோலா கோத்திரத்தின் கீர்த்திக்கு ஈனமென்றும், ஆனதால் அவர் அப்படி செய்வது அநீதமென்றும் முறையிட்டார். "உலகம் என்ன சொல்லும்! இவருடைய பந்துக்களுக்கு இவரை சம்ரட்சணைசெய்ய ஐவேசற்றுப் போச்சுது!" எனப் பழித்துசொல்லாதா என்று தர்க்குவாதம் செய்தார். இஞ்ஞாசியார் அதை மறுத்துப் பல நியாயங்களை யெடுத்து சொன்னார். ஆனால் அவைகளை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையென்று கண்டு, வேறோர் உபாயம் தேடினார். அதாவது: "இயேசுநாதர் மேலுள்ள நேசத்தால், உலகத்தை வெறுத்துவிட்ட ஓர் பிரபு மகன் இடத்துக்கிடம் பிச்சை இரந்து திரிந்தால், அது அவன் கோத்திரத்துக்கு அபகீர்த்தியாயிருக்குமா?" என மனச்சாக்ஷியையடுத்த ஓர் கேள்வியாக தேவ சாஸ்திரத்தில் தேர்ந்த சில

சாஸ்திரிகளிடத்தில் கேட்டார். அவர்களெல்லாம் அப்படிச் செய்வதால் யாதொரு அபகீர்த்தியில்லை என்று ஒருவாய் ஒருமொழியாய் உத்தாரமளித்தார்கள்.

மேற்சொன்ன தே காஸ்த்ரோ முதலியவர்களும், வேறநேகரும், இகலோக நன்மைகளில் பற்றுதலிழந்து, புண்ணிய சாங்கோபாங்கநெறியில் பிரவேசித்ததற்கு இஞ்ஞாசியார் காரணமாயிருந்ததால், அநேகர் இருதயங்களில் அவர்மீது கோபமும் குரோதமும் மேன்மேலும் கொதித்து பொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவரைப்பற்றி அநீதமான முறைப்பாடுகளும், அபாண்டமான கட்டுக்கதைகளும் எங்கும் மலிந்திருந்தன. அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய இருதயமோவென்றால், பிறர்சிநேகம் மிகுந்ததாய், தனக்கு தின்மை செய்பவர்களுக்கு நன்மைசெய்ய ஆவலுற்றிருந்தது.

அவருடைய பணமெல்லாம் செலவுசெய்து, அதைத் திரும்ப செலுத்தாமற்போன வாலிபன் ரூவன்பட்டணத்தில் வியாதியாய் விழுந்து, யாரும் உதவியின்றி வெகு அவஸ்தைப்படுவதாகக் கேள்வியுற்றார். உடனே அவனுக்கு உதவியாய்ப்போக தீவிரித்தார். வாலிபனுடைய ஆத்துமநன்மைக்காக தேவகிருபையை அடையும்படி, தபசாய் காலில் பாதரட்சையின்றி நடந்துபோகவும், ரூவன்பட்டணம்போய் சேருமட்டும் அன்னபானம் ஒன்றுந்தொடாமல் சுத்த உபவாசமாயிருக்கவும் ஆசித்தார். ஆனால் இவ்விதம் செய்வது சர்வேசுரனை சோதிக்கிறது போலிருக்குமோவென்னும் சந்தேகத்தால் வெகுவாய்க் கிலேசப்பட்டார். மறுநாள் காலமே எழுந்திருந்தபோது மேற்சொன்ன சந்தேகம் திரும்பிவர, கிலேச மிகுதியால் அவர் தேகம்

நடுக்கங்கொண்டது. இலேசப்பட்டுக்கொண்டே சூரியன் உதயமாகுமுன் பாரிசைவிட்டுப்புறப்பட்டார். சுமார் பத்துமயில் தூரம் சென்றதும், மேற்சொன்ன இலேசம் சன்னஞ்சன்னமாய் நீங்கி அவர் ஆத்துமம் ஞான அமரிக்கையும் உற்சாகமும் அடைந்தது. ஞானமனோரம்மியத்தால் வழி நெடுக சர்வேசுரனோடு சத்தமாய் சல்லாபம் செய்துகொண்டுபோனார். இரு இராத்திரி வழியில் தங்கி மூன்றாம்நாள் ரூவன்போய்ச் சேர்ந்தார். இந்நாட்களெல்லாம் தாம் செய்த தீர்மானப்படி சுத்த உபவாசமாகவேயிருந்தார். வியாதிக்காரனுக்கு வேண்டிய ஒத்தாசையெல்லாம் செய்துவிட்டு உடனே பாரிசுக்கு திரும்பினார்.

இவ்வளவு வீரத்தன்மையான பிறர் சிநேகக்கிரிகையை நாடி இஞ்ஞாசியார் பாரிசை விட்டகன்று போயிருந்த சமயத்தில், பாரிசில் பிறர் சிநேகமின்றி அநியாயமாய் அவர் பெயரைக்கெடுத்து, அவரை துன்பத்திற்குள்ளாக்க முயற்சிகள் ஏற்பாடாகி வந்தன. அவர் பில்லிசூனியம்செய்து மனிதர்களை மயக்குகிறவரென்றும், அபத்தங்களைபோதிக்கிறவரென்றும், நீதிப்படி தனக்கு வரவிருந்த தண்டனைக்குப்பயந்து நகரத்தைவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டாரென்றும், அவரை விரோதித்திருந்தவர்கள் நிச்சயித்துச் சொல்லி, வேத விசாரணை கர்த்தாக்களிடத்தில் முறையிட்டார்கள். அவர்களும் அவரைப்பற்றி விசாரணைசெய்ய ஏற்பட்டார்கள். பாரிசில் சேர்ந்ததும், இஞ்ஞாசியார் இவைகளைப்பற்றி கேள்வியுற்று, தாமதியாமல் நேராய் விசாரணைக் கர்த்தாக்களின் தலைவரிடஞ்சென்று, தன்படிப்புக்கு விக்கினம் நேரிடாதிருக்கும்படி விசாரணையை

சீக்கிரம் முடிக்கும்படி பிரார்த்தித்தார். ஆனால் அர்ச்சியசிஷ்டவரைக் கண்ணுற்றதும், அதிகாரிக்கு அவர் மீதிருந்த ஐயமெல்லாம் தீர்ந்துபோயிற்று. அவருக்கு விரோதமாய் சொல்லப்பட்டவைகளில் ஒன்றும் உண்மையல்லவென்றுணர்ந்து, துவக்கியிருந்த விசாரணையை முதலாய் நிறுத்திவிட்டார்.

சுமார் ஒரு வருஷகாலம் இலக்கண முதலியவைகள் கற்றபின், 1529-ம் ஆ அக்டோபர் மீ தத்துவ சாஸ்திரம் படிக்க ஆரம்பித்தார். முன் பார்சலோனாவில் சம்பவித்ததுபோல், இங்கும் சாஸ்திரப்பயிற்சி செய்யும்நேரத்தில் இடைவிடாது திரளாய் மொய்த்தெழும்பிய பரலோக பேரின்பகரமான ஞான சிந்தனை, ஞான பற்றுதல்களால் கல்விப்பயிற்சிக்கு வெகு விக்கினம் நேரிட்டது. முன்போலவே இத்தடவையும் இவ்வகை சோதனையை ஜெயித்தார்.

கருத்தெல்லாம் ஊன்றி தத்துவ சாஸ்திரப்பயிற்சி செய்ய வேண்டியிருந்தமையால், முன்போல் ஆத்துமாக்களுக்கு நன்மைசெய்வதில் வெகுநேரம் முயற்சியாயிருப்பது சாத்தியப்படவில்லை. ஆயினும் தம்மோடு அன்னியோன்னியமாயிருந்த சிலருடைய புண்ணிய வர்த்திப்பைப்பற்றி வெகுகவலையெடுத்து வந்தார். மற்ற மாணாக்கர்களோடும் சமயங்கிடைக்கும்போது ஞானக்காரியங்களைப்பற்றி சம்பாஷித்துவந்தார். இதனால் மாணாக்கர்களுக்குள் தேவபக்தி நாளுக்குநாள் அதிகரித்து வந்தது. அநேகர் தேவத்திரவிய அநுமானங்களை அடிக்கடிபெற்றுவந்ததுமன்றி, ஜெபத்தில் முன்னிலும் அதிகநேரம் செலுத்திவந்தார்கள். சாஸ்திரம் கற்பித்துவந்த ஓர் ஆசிரியருக்கு இது

பொருந்தவில்லை. இப்பக்தி கிருத்தியங்கள் சாஸ்
திர அபிவிருத்திக்கு இடையூறென்றெண்ணினார்.
இதற்கெல்லாம் காரணம் இஞ்ஞாசியார்தானென்று,
அவர்மீது வெகு மனத்தாங்கல்கொண்டார். என்ன
சொல்லியும் இஞ்ஞாசியார் அசையாதிருப்பதைக்
கண்டு, அவ்வித்தியாசாலையின் தலைவரிடத்தில்போய்
இஞ்ஞாசியாரோதுவால் மாணக்கர்கள் சாஸ்திர பயி
ற்சியில் அஜாக்கிரதையாகி வருகிறார்களாக்குமென்று
முறையிட்டார். கலாசாலையில் பொது நன்மைக்கு
இடறலான பெருங்குற்றம் செய்பவர்களுக்கு பிரசித்
தமாய் விதிக்கப்படும் தண்டனையை இஞ்ஞாசியாருக்
கும் விதிப்பதென்று தீர்மானித்தார்கள். அத்தண்
டனையின் தன்மையாவது: பகற்போசனமானதும்
ஓர் மணி அடிக்கப்படும். உடனே, உபாத்திமார்
மாணக்கர்களனைவரும் குறிக்கப்பட்ட ஓர் ஸ்தலத்தில்
கூடுவார்கள். உபாத்திமார் இருவரிசையாக நின்று
குற்றவாளியின் முதுகில் பிரம்பால் அடிப்பார்கள்.
இத்தண்டனையால் உண்டாகும் நோவு எவ்விதமிருந்
தாலும், அதனால்நேரும் அவமானம் இவ்வளவென்று
சொல்லத்தேவையில்லை. ஒருதடவை இத்தண்டனை
க்குள்ளானவன் திரும்ப அவ்வித்தியாசாலையில் தலை
நிமிர்ந்து திரியத்துணியான்.

எல்லாம் இரகசியமாகவே ஏற்பாடாகிவந்தாலும்,
தாம் இவ்விததண்டனைக்கு குறிக்கப்பட்டிருப்பதாக
இஞ்ஞாசியார் எற்கனவே தமது நண்பர் சிலர் மூலி
யமாய் அறியலானார். லொயோலா வீரருடைய நெஞ்
சம் ஓர் நிமிஷம் சினந்து துடித்தது. சிங்கத்தன்மை
யான அவரது சுபாவத்தின் ஜென்ம உரோசமும் கம்

பீரமேட்டிமையும் ஓர் நிமிஷம் அவர் உள்ளத்தில்
சலனம் செய்தெழும்பியது. ஆனால் மறு நிமிஷம்
அதெல்லாம் ஜெயித்தடக்கப்பட்டு, சேசுக்கிறீஸ்துநா
தருக்காக வரவிருந்த நிந்தை நிர்ப்பந்தத்தை சந்தோ
ஷமாய் மனதில் ஏற்றுக்கொண்டார். என்றாலும்
இவ்வித அவமானத்துக்கு உட்படுவதால், தம்மை
அண்டி ஞானசீவியத்தில் ஒழுகிவந்த அநேகர் இட
றல்படுவார்களென்றறிந்திருந்தமையால், இத்தண்ட
னையை அகற்ற பிரயத்தனப்படுவது தமது கடமை
யென்று தேவசமுகத்திலுணர்ந்து, மணி அடிக்கு
முன் தலைவரிடத்தில் சற்று தனித்துப்பேசும்படி
விடைகேட்டார். இஞ்ஞாசியார் தலைவரிடத்தில்
என்ன சொன்னாரோ தெரியாது. ஆனால் அவர் இஞ்
ஞாசியாரை அன்போடு கைகொடுத்தழைத்துச் சென்
று அவர்முன் முழந்தாளிட்டு தாம் அவருக்குச்
செய்ய எத்தனமாயிருந்த நிந்தையை மன்னித்து,
தமக்காக சர்வேசுரனை மன்றாடும்படி பிரார்த்தித்
தார். அன்றுமுதல் இத்தலைவர் இஞ்ஞாசியார்மீதும்
அவர் ஏற்படுத்திய சேசுசபைமீதும் வெகு அன்புள்ள
வரானார்.

லொயோலா மாளிகையை விட்டுப் பிரிந்தநாள்
முதல் இதுகாலமெல்லாம், இஞ்ஞாசியார் தம் உற
வினருக்கு கடிதம் ஒன்றும் எழுதினதில்லையாவென்
று கேட்கலாம். 1532-ம் ஸல, அதாவது அவ்விடத்
தைவிட்டு நீங்கி பத்துவருஷத்துக்குப்பின் — தம் தம
யன் மார்த்தீன் கார்சியா என்பவருக்கு கடிதம் எழுத
ஆரம்பித்ததாக தெரியவருகின்றது. ஒரு கடிதத்தில்
அவர் சொல்லுவது:

"நமதாண்டவராகிய (சேசுக்) கிறீஸ்துவின் வரப்பிரசாதமும் நேசமும் நம்மோடு என்றென்றைக்கும் இருப்பதாக! * * * * * *

"கடைசியாய் என்னிடமிருந்து கடிதம் வந்தபின்பு தாங்கள் வெகு அக்கறைப்பட்டிருப்பதாக சொல்லுகிறீர்கள், ஆயினும் நான் இவ்விதம் நடந்துகொண்டதைப்பற்றி தாங்கள் ஆச்சரியப்படவேண்டாம். ஆழமாய்ப் பட்ட ஓர் காயத்தை ஆற்றுவதற்கு துவக்கத்தில் ஓர்வகை மருந்தும், சற்றுப்பின் வேறோர்வகை மருந்தும், ஏறக்குறைய முழுதும் குணமாகி வரும்போது இன்னொரு வகை மருந்தும் அவசியமல்லவா? அதுபோல் ஓர்சமயம் எனக்கு தீங்காயிருந்திருக்கக் கூடியதை தற்சமயம் தீங்கின்றி செய்யக்கூடுமாயிருந்தது. இது நிற்க: ஐந்து அல்லது ஆறு வருஷங்களுக்குமுன், தங்களுக்கு எழுதியிருந்திருப்பேன்; ஆனால் இருவிஷயங்கள் தடையாய் நேர்ந்தன. முதலாவது: எனது படிப்பும், நான் செய்துவந்த, இவ்வேலை சம்பந்தமல்லாத எண்ணிறந்த பிரயத்தனங்களுமே. இரண்டாவது: சர்வேசுரனுடைய தோத்திரத்துக்கும், இந்த பாந்தவத்தில் எனக்கு உற்ற உறவினராயிருக்கிறவர்கள், ஞான பாந்தவத்திலும் எனக்கு உறவினராகி நித்தியகாலம் நீடித்திருக்கும் நன்மைகளில் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்தாசையாயிருப்பதற்கும் நான் எழுதும் கடிதங்கள் அநுகூலமாயிருக்குமென்று நிச்சயமாய் எண்ண எனக்கேதுவில்லாதிருந்ததுவே. மெய்யாகவே, நமது கர்த்தராகிய சர்வேசுரனை ஸ்துதித்து சேவிப்பதற்கு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு உதவியாயிருக்கின்றதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு

தான் நான் இம்மையில் ஒருவனை நேசிக்கக்கூடியவனாயிருக்கிறேன். ஏனெனில் எவ்வஸ்துவையாகிலும் சர்வேசுரனைப்பற்றியென்றல்ல, அதனைப்பற்றியே நேசிக்கிறவன், சர்வேசுரனைத் தன் முழு இருதயத்துடன் சிநேகிக்கிறதில்லை. இருபேர், ஒருவர் நமக்கு பந்துவாயிருப்பவர், மற்றவர் அப்படியல்லாதவர், இவ்விருவரும் ஒரே அளவாய் சர்வேசுரனுக்கு ஊழியஞ் செய்துவருகிறார்களென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். இவர்களில் ஒருவர் நமது சொந்தத் தகப்பனாயிருந்தால், மற்றெவனையும்விட, அவனை நாம் அதிக அன்பு பட்சத்துடன் நேசிக்கவேண்டும்; ஒருவர் நமக்கு உபகாரி, உறவினர், சிநேகிதர், அல்லது அறிமுகமானவராயிருந்தால், நமக்கு யாதொரு சம்பந்தமுமில்லாதவனைவிட, அவனை அதிகமாய் சிநேகிக்கவேண்டும்: என நமது கர்த்தராகிய சர்வேசுரன் சித்தமாயிருக்கிறார். இது முகாந்தரமாகவே அப்போஸ்தலர்களாகத்தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்களை அவர்களுக்குத் தாழ்ந்த அந்தஸ்திலிருக்கும் மற்ற அர்ச்சியசிஷ்டவர்களைவிட அதிகமாய் வந்தித்து வாழ்த்தி நேசித்து வருகிறோம். ஏனென்றால் அவர்கள் அவ்வளவதிகமாய் நமதாண்டவரை சேவித்து சிநேகித்துவந்தார்கள். அதேனெனில் நித்திய சீவியமடைவதற்கு அத்தியாவசியமான (தேவ) இஷ்டப்பிரசாதம் சிநேகமென்று சொல்லப்படும். இந்த சிநேகத்தினால் நமது கர்த்தராகிய சர்வேசுரனை முற்றும் அவருக்காகவும், மற்ற வஸ்துக்களையெல்லாம் அவர் நிமித்தமும் சிநேகிக்கிறோம். மேலும், தேவசங்கீதங்களைப்பாடியவர் சொல்லியிருப்பதுபோல், சர்வேசுரனை அவரு

டைய அர்ச்சியசிஷ்டவர்களிடத்திலும் நாம் சிநேகிக்கவேண்டும். மெய்யான இச்சிநேகம் தங்களிடத்திலும் எனது பந்துக்கள் சிநேகிதர்கள் அனைவரிடத்திலும் சம்பூரணமடைந்து, நீங்கள் உங்கள் தத்துவங்கள் யாவையும் நமதாண்டவராகிய சர்வேசுரனை ஸ்துதித்து சேவிப்பதற்கு கையளிக்கவேண்டுமென்பதே என் பேராசை, இன்னும், — இவ்விதம் சொல்லக்கூடுமானால்,—என் பேராசையிலும் பேராசை. அப்படியானால் நான் உங்களை மேன்மேலும் அதிகமதிகமாய் நேசித்து அதிகமதிகமாய் உங்களுக்கு ஊழியஞ்செய்து வரக்கூடுமாயிருக்கும்; ஏனெனில் என் எஜமானுடைய ஊழியர்களுக்கு ஊழியம்செய்வது எனக்கு விருதும் மகிமையுமாயிருக்கின்றது."

பார்சலோனாவிலிருந்து அகினேஸ் பாஸ்காலம்மாளும், இசபேல் ரோசரம்மாளும் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு கடிதம் எழுதிவந்தார்கள். அவரும் அவர்களுக்குப் பதிலெழுதிவந்தார். இசபேலம்மாள் வியாதியாயிருந்து வெகு நோவு அநுபவிப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு, 1532-ம் ௵, நவம்பர் ௴, 10௳ எழுதிய கடிதத்தில், அவருக்கு வேண்டிய ஆறுதல் சொன்னபின், "வியாதியாய் விழுந்து எழுந்திருக்கும் தேவ ஊழியன் தேவசாஸ்திரத்தில் அனைவாசி தேர்ந்த சாஸ்திரியாய், தன் சீவியத்தை நமது கர்த்தராகிய சர்வேசுரனுடைய தோத்திரத்துக் கிசைவாக சீர்ப்படுத்தி நடப்பிக்கும் தர்ம நூலில் பரீட்சை கொடுத்தவனாய் எழுந்திருக்கிறான்" என்று சொல்லுகிறார்.

1533-ம் ௵, மார்ச்சு ௴ 13௳, வெகுவருத்தமான ஓர் பரீட்சையில் அநுகூலமடைந்து, அதற்குரிய நிச்-

சயபத்திரமும் பெற்றுக்கொண்டார். ஒருவருஷத்துக்குப்பின், 1534-ம் ௵, மார்ச்சு ௴ 14௳, எம். ஏ. (M. A.) என்று சொல்லப்படும் உயர்ந்த பரீட்சையில் தேர்ந்து கலைஞானப் பண்டிதர் எனும் பட்டமடைந்தார். அப்போது அவருக்களிக்கப்பட்ட நிச்சயபத்திரம் இந்நாள்மட்டும் காப்பாற்றப்பட்டு வருகின்றது.

இச்சமயத்தில் இஞ்ஞாசியாருக்கு வயது சுமார் நாற்பத்துநாலாயிருந்திருக்கவேண்டும். இந்தப் பிராயத்தில், இளமையில் முதலாய் கற்றறிவதற்கு கடினமான சாஸ்திரங்களில், தேவதோத்திரத்தையும் ஆத்துமாக்கள் இரட்சணியத்தையும் முன்னிட்டு, புத்தியை ஊன்றி உழைத்து அருமையான வெற்றியடைந்த அவரது மன்னூக்கத்தையும், அவர் உள்ளத்தில் சுற்றியெரிந்த தேவசிநேகத்தின் வேகத்தையும் என்னென்று சொல்ல!

ஆத்துமாக்கள் இரட்சணியத்துக்கென இவ்விதம் வருந்தி சாஸ்திரப்பயிற்சிசெய்த இஞ்ஞாசியார், ஆத்துமாக்களை இரட்சிப்பதற்கான வழிதேடுவதிலும் அரிய யுக்தியுடையவராயிருந்தார். நன்னெறிதவறி துர்மாதிரிகையாய் நடந்த ஒருவனைத் திருப்ப அவரெடுத்த உபாயமாவது. அவனுக்காக சர்வேசுரனை உருக்கமாய் மன்றாடிக்கொண்டபின், அவனைத் தேடிப் போய் அவன் பாதத்தில் விழுந்தாளிட்டு, தன் சீவிய காலமெல்லாம் தான் எத்தனை பாவங்களைச் செய்ததுண்டோ அவைகளையெல்லாம் ஆதியோடந்தமாய் அளவற்ற துக்கமனஸ்தாபமுடன் அவனிடத்தில் அறிக்கையிட்டுப் பாவசங்கீர்த்தனம்செய்தார், கடந்துபோன குற்றங்கள்மீது இவர்கொண்டிருந்த துவேஷத்தையும்,

மனஸ்தாபப் பெருக்கத்தையும் கண்ட அந்தக் குருவானவர், தன் பாவங்களை நினைத்து பச்சாத்தாபமுற்று, தன் ஆத்துமம் தேவ சமூகத்திலிருக்கும் நிர்ப்பாக்கிய அந்தஸ்தை இஞ்ஞாசியாருக்கு அறிவித்து அவர் ஆலோசனையைக்கேட்டார். இஞ்ஞாசியாரோவென்றால், அவரை சிலநாள் ஒடுக்கத்திலமர்ந்திருக்கச் செய்து, தமது ஞானமுயற்சிகளை அவருக்குப் போதித்தார். முன் துர்மாதிரிகையாய் நடந்து வந்தவர், யாவருக்கும் நன்மாதிரிகையான சற்குருவானார்.

வேறோர் திருஷ்டாந்தமாவது:—தன் ஆத்துமத்துக்கடுத்த விஷயங்களில் வெகு அஜாக்கிரதையாயிருந்த ஓர் சாஸ்திரியார் கிரகத்துக்கு இஞ்ஞாசியார் ஓர்நாள் போகும்படி நேரிட்டது. அச்சமயம் சாஸ்திரியார் (Billiards) * 'பிலியர்ட்ஸ்' என்று சொல்லப்படும் ஓர்வகை மேஜைப் பந்தாட்டம் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார். இஞ்ஞாசியாரைக் கண்டதும் அவரை உபசரித்து, மரியாதையினிமித்தமோ, அல்லது தமாசாகவோ தன்னுடன் விளையாடும்படி அழைத்தார். இஞ்ஞாசியார் துவக்கத்தில் சம்மதிக்கவில்லை. என்றாலும் சாஸ்திரியார் மேன்மேலும் விரும்பிக்கேட்க, தம் உன்

* மேற்பாகம் அதி ஒப்பரவான கற்பலகையால் அமைக்கப்பட்டு, நேர்த்தியான பசுமை நிறத்துணியால் மூடப்பட்டிருக்கும் ஓர் பெரிய மேஜைமேல், தந்தத்தால் செய்யப்பட்ட மூன்று பந்துகளிருக்கும். விளையாடுகிறவர்கள் கையில் இவ்விளையாட்டுக்கென்று செய்யப்பட்ட ஓர்வகை நீண்ட குச்சியிருக்கும். இவர்கள் மேஜையைச் சுற்றி நின்று இக்குச்சியால் பந்துகளை ஓர் ஒழுங்குப்பிரகாரம் நாஜூக்காய் அங்கும் இங்கும் தட்டி விளையாடுவார்கள்.

னத்தில் உண்டான ஏதோ ஓர் பரலோக எவுதலைப் பின்சென்று, "நான் தோர்வை அடைந்தால், ஒரு மாதகாலம் நான் உமக்கு ஊழியனாயிருந்து நீர் இடும் வேலைகள் யாவும் செய்துவருகிறேன். நான் ஜெயித்தாலோ நீர் நான் சொல்லும் ஒரேஒரு காரியமாத்திரம் செய்தால் போதும்; அதுவும் உமக்கு நன்மையாகத்தானிருக்கும்" எனப் பந்தயங்கூறினார். நல்லது என்று சாஸ்திரியார் சம்மதிக்க, இருவரும் விளையாட ஆரம்பித்தீர்கள். இஞ்ஞாசியார் கெலித்தார். தோர்வை அடைந்த சாஸ்திரியார் ஜெயங்கொண்டவர் பந்தயப்படி என்ன கேட்கப்போகிறாரோவென்று ஐயமுற்றுநின்றார். இஞ்ஞாசியார் வேறொன்றும் கேட்கவில்லை. சிலநாள் ஒடுக்கத்திலிருந்து தமது ஞானமுயற்சிகளை செய்யும்படிமாத்திரம் கேட்டார். அர்ச்சியசிஷ்டவர் முன்சொன்னதுபோல் இது சாஸ்திரியாருக்கு நன்மையாகவே முடிந்தது. அதுமுதல் அவர் தன் சீவியத்தை ஒழுங்குப்படுத்தி, நல்லொழுக்கத்தைக் கைக்கொண்டு நடந்துவந்தார்.

11-ம் அதிகாரம்.

சேசுசபையின் அஸ்திவாரம்.—அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய முதல் தோழர்கள்—முத். பாபர் இராயப்பர்—அவர் பட்ட சோதனைகள்—நமது இந்துதேசத்து அப்போஸ்தலராகிய அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சவேரியார்—இஞ்ஞாசியாரை ஒருவன் இரகசியமாய்க் கொல்லத் தேடியது—சவேரியார் இஞ்ஞாசியாரைப் பற்றி தன் தமயனுக்கு எழுதிய கடிதம்—('Montmartre') என்னும் "வேதசாட்சிகள் மலைமேல்" நடந்த விசேஷம்—முதல் வார்த்தைப்பாடு—இஞ்ஞாசியார் தன் ஜென்ம நாட்டுக்குப் பயணப்படுதல்.

1530—1535.

1530-ம் ௵ பாரீஸ் கலாசாலையில் அர்ச். இஞ்ஞாசியாரோடு ஒரே அறையில் இருபத்துநாலு வயதுள்ள ஓர் வாலிபர் வசித்துவந்தார். இவர்தான் அர்ச்சிய இஷ்டவருடைய ஞானப் புத்திரர்களில் முதல்வரான முத்திப்பேறுபெற்ற பாபர் இராயப்பர்,—பிராஞ்சு தேசத்திலுள்ள சவாய் (Savoy) என்னும் மலைநாட்டில் 1506-ம் ௵ ஏப்பிரல்-மீ 13-ம் ௳ பிறந்தவர். இசுவரியவான்களல்லவென்றாலும், நல்லொழுக்கத்திலும் தேவபக்தியிலும் சிறந்தவர்களான மாதாபிதாக்களுக்கு புதல்வனாய் அருளப்பட்ட இந்த பாபர் இராயப்பர் பால்ய பிராயத்திலேயே எவ்வளவு பரிசுத்த

உத்தமராய் நடந்துவந்தாரென்றால், உடலெடுத்து
வந்த ஓர் தேவதூதனைப்போல் மற்றவர்களுக்குக் காணப்
பட்டார். அவருக்கு இன்னும் ஏழுவயதாகுமுன்னே,
பெரியோரும் சிறியோரும் அவரை ஓர் அர்ச்சியசிஷ்ட
வர் என்று சொல்லிவந்தார்கள். ஓர் கல்மேலேறி
நின்று மறையைச் சொல்வார்; அவர் போதிக்கும் தேவ
நேசம் நிறைந்த மொழிகளை சிறியோரும் பெரியோ
ரும் மிக்க அன்பு வணக்கத்துடன் கேட்பார்கள். நாள்தோறும் தன் தந்தையின் ஆடு
களை ... அடர்ந்த ... கொண்டுபோய் மேய்த்துவருவார். ஏகாந்தத்தில்
தன் சிறுபிள்ளைகளைத் தேடவும், அவரோடு ஜெபத்தி
யானத்தில் சம்பாஷித்து, நெருங்கிய ஐக்கியமாகவும்
இப்பாலியனுக்கு இது நல்ல சமயமாயிருந்தது. வா
ரத்தில் இருதரம் ஒருசந்தியாயிருக்கவும்,
வேறு சில தபசுகள் செய்யவும் பழகிக்கொண்டார்.
இவ்விஷயங்களையும் மேலும் பலவிஷயங்களையும்
பரிசோதிப்பார்க்கில், சிறுபமுதற்கொண்டே பாபர்
... இவ்விய இஸ்பிரீத்துவின் ஓர் விசேஷ
அருளால் நடத்தப்பட்டுவந்தாரென்று நான் நிதானி
த்துச் சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது.

இவர் வெகு புத்திக்கூர்மையுடையவராக விளங்கி
னாலும், விவசாயஞ்செய்து அன்றன்றுள்ள
கஞ்சிப்பமென்று காலக்ஷேபம் பண்ணிவந்த அவ
ருடைய தாய்தந்தையர் அவரைக் கல்விமானாக்கக்
கருதவில்லை. ஆனால் இகலோக மந்தையையல்ல,
சேசுக்கிறீஸ்துநாதருடைய ஞானமந்தையைக் காத்
துப் பரிபாலிக்கும்படி தேவதிருவுளத்தால் தெரிந்

தெடுக்கப்பட்ட இப்பாலியனுடைய இருதயம் கல்வியின்மீது அத்தியந்த ஆவல்கொண்டு தாவிச்சென்றது. கண்ணும் கண்ணீருமாய் ஓயாமல் அவர் கேட்டுவந்த மன்றாட்டுக்கிரங்கி, அவர் தாய் தந்தையர் அவனை ஒரு சிறுபாடசாலைக்கு அனுப்பிவைத்தார்கள். அங்கு பிராஞ்சிலக்கணமும், இலத்தீன் இலக்கணமும் கற்றபின், அதிலும் உயர்ந்தபடிப்புள்ள ஓர் பாடசாலைக்கு அனுப்பப்பட்டார். ஆங்கு தேவபக்தியில் சிறந்த ஒருவர் நமது இராயப்பருக்கு உபாத்தியாயராக அமைந்தார். காலக்ஷேபத்தையல்ல, தம் மாணாக்கர்கள் இருதயத்தை மாசணுகாது காப்பாற்றி, அதில் தேவபயமும் தேவபக்தியும், நல்லொழுக்கத்திற்கு மூலாதாரமான நற்சிந்தனைகளும் நற்பற்றுதல்களும் ஸ்திரமாய் வேரூன்றச் செய்யவேண்டுமென்பதையே பிரதானமாய்க் கருதி இப்புண்ணியாத்துமா கல்வி கற்பித்துவந்தார். புத்தியும் பத்தியும் இயல்பாய்க்கொண்ட பாபர் கல்விப்பயிற்சியிலும், புண்ணியபயிற்சியிலும் மென்மேலும் வர்த்தித்துவந்தார். ஓர் சம்மனசைப்போல் பரிசுத்தராய் இருக்கவேண்டும் என்னும் ஆசை திவ்விய இஸ்பிரீத்துவின் வரப்பிரசாதத்தால், அவர் இருதயத்தை எவ்வளவு ஆட்கொண்டிருந்ததென்றால், பன்னிரண்டு வயதிலேயே என்றென்றைக்கும் கற்புடையவனாயிருப்பேன் என்று சர்வேசுரனுக்கு வார்த்தைப்பாடு கொடுத்தார். அவர் தாமே தமது ஞாபகக் குறிப்பில் இவ்விசேஷத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். இப்பாடசாலையை விட்டதும் தத்துவசாஸ்திரமும் தேவசாஸ்திரமும் கற்றுக்கொள்ளுவதற்காக பாரீஸுக்கு வந்து, 1530-ம்௵

தத்துவசாஸ்திரத்தில் கடைசிப் பரீட்சைகொடுத்து, அதற்குரிய நிச்சயபத்திரமும் வெகுமதியும் பெற்றுக்கொண்டார்.

இதே வருஷம் (1530-ம்௵) அர்ச்சியசிஷ்ட இஞ்ஞாசியார் தத்துவசாஸ்திரம் படிக்க ஆரம்பித்தபோது பாபர் தேவசாஸ்திரம் படிக்க ஆரம்பித்தார். முன் சொன்னதுபோல் இருவரும் ஒரே அறையில் வசித்துவந்தார்கள். இஞ்ஞாசியார் தத்துவசாஸ்திரத்தில் தமக்குத் தெளிவாய் விளங்காதவைகளை பாபரிடத்தில் கேட்டுப்படிப்பார். மேலும் விடுமுறைகளில் தாம் எடுத்துவந்த யாசகப்பணத்தைக்கொண்டு, ஏழையாயிருந்த பாபருக்கும் உதவிசெய்து வருவார். தேவசிநேகமே உயிராய்க்கொண்டிருந்த இவ்விரு ஆத்துமாக்கள் அதிசீக்கிரம் ஒருவரோடொருவர் அன்னியோன்னிய சிநேகரானார்கள்.

வாலிபர்கள் அதிசீக்கிரம் ஆத்துமத்தில் மாசுபட்டுக் கெட்டுப்போவதற்கேதுவான எவ்விதசோதனையும் துர்மாதிரிகையும் நிறைந்த பாரீஸ் கலாசாலையில், பாபர் இராயப்பருடைய ஆத்துமம் தேவதயையின் ஓர் விசேஷ அனுக்கிரகத்தால் தூய பளிங்குபோல் மாசற்று தூய்மையாயிருந்தது. என்றாலும் காரிருள் மேகம்போல் அவலட்சணமான பல தோற்றங்களும், துர்நினைவுகளும் சிந்தையில் மொய்த்தெழும்பி, அவர் ஆத்துமத்தை வெகுவாய்ச் சஞ்சலப்படுத்தி அலைக்கழிக்கத் தலைப்பட்டன. இவ்வகைத் தோற்றங்களுக்கும் நினைவுகளுக்கும் அவர் எள்ளளவேனும் சம்மதம் கொடுத்தவரல்ல; தன் முழுமனசக்தியோடு ஊக்கமாய் உடனுக்குடனே அவைகளை

ஆலோசித்துத் தள்ளிவந்தார். ஆயினும் எதோ கொடிய துஷ்டமிருகங்கள் தன்மேல் தாக்கித் தப் பாயக் கருவதை எதிரே கண்ட சிறுவனைப்போல், இவைகளால் சொல்லிலடங்கா கிலேசமும் கலக்கமுமுற்று வருந்தினார். மேலும் வீண் சந்தேகமும் இடைவிடாமல் அவர் ஆத்துமத்தை சஞ்சலப்படுத்திவந்தது. தன் உயிரினும் எண்ணிறந்தமடங்கு தமக்கு அதிக அருமையாயிருந்த கற்பு என்னும் பரிசுத்த புண்ணியத்துக்கு எங்கே மோசம் வந்துவிட்டதோ, அல்லது வரப்போகின்றதோ என்னும் ஐயம் ஓர் கொடிய தீயைப்போல், இப்பரிசுத்த வாலிபர் நெஞ்சத்தை இராப்பகலாய் உபத்திரித்தது. இதனைச் சகிக்கமாட்டாதவராய் மனுஷ சஞ்சாரமில்லாத ஓர் வனாந்தரத்துக்குச் சென்று வனவாசியாய்ப் போக முதலாய் ஆசித்தார். மனுஷர் முகத்தைக் காணக்கூடாத இடத்தில் மேற்சொன்ன தோற்றங்களும் நினைவுகளும் ஒருவேளை நீங்கிப்போகக்கூடுமென்று எண்ணினார். இதுவுமன்றி சுயப்பிரீதியில் வீண் பெருமை, போசனப்பிரியம், பிறர்மீது வீண் சமுசயம், ஆத்திரம், எரிச்சல் முதலிய பலசோதனைகளும் தேவ நேசத்தால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட இவ்வுத்தம வாலிபர் ஆத்துமத்தைத் துன்பப்படுத்தி வந்தன.

இவைகளையெல்லாம் இஞ்ஞாசியாரிடத்தில் சொல்ல கூச்சத்தால் வெகுகாலம் நாவெழாதிருந்தார். ஆனால் அவர்மீது மேலான எண்ணமும், நம்பிக்கையும் நேசமும் நாளுக்குநாள் அதிகரித்து வந்தமையால், ஓர் நாள் அவரிடத்தில் தம் உள்ளத்தில் நிகழ்ந்த சகலத்தையும் தாராளமாய் எடுத்துச் சொன்னார். கைதேர்ந்த வைத்தியன் பரிசோதித்துப் பார்த்த நோய்

போல், நெடுநாளாய் பாபர் ஆத்துமத்தை உபாதித்து வந்தநோய் அன்றுமுதல் குணப்படத் துவக்கி, இரு வருஷத்துக்குள் முற்றும் தீர்ந்துபோயிற்று. அதன் பின் நாற்பதுநாள் ஒடுக்கத்திலிருந்து இஞ்ஞாசியாருடைய ஞானமுயற்சிகளைச் செய்து, 1534-ம் ௵ ஜூலை-மீ குருப்பட்டம்பெற்றார்.

இது சமயம் இஞ்ஞாசியார் தம் மனத்தின்கண் சன்னம் சன்னமாய் உருவாகி வந்த எண்ணங்களில் ஒன்றை அவருக்கு வெளியிட்டார். சில தோழர்களுடன் ஜெருசலேமுக்குப்போய் வேதம் போதிக்க அவர் கொண்டிருந்த கருத்தை பாபர் இராயப்பர் கேட்டதும், "சீவியமோ, மரணமோ நானும்மைப் பின் செல்லுவேன்!" என்று அத்தியந்த பற்றுதல் வாஞ்சையுடன் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு வாக்குறுதி கொடுத்தார். இஞ்ஞாசியாரும் அகமகிழ்ந்து சர்வேசுரனை ஸ்துதித்தார்.

பாபர் இராயப்பரைப்போல் ஒரே வருஷத்தில், ஏறக்குறைய ஒரே தேதியில், (1506-ம் ௵ ஏப்ரல்-மீ 7-உ) பிறந்து, அவரோடு பாரீஸ் கலாசாலையில் ஒரே வகுப்பில் தத்துவ சாஸ்திரம் பயின்று, ஒரே தினத்தில் கடைசி பரீட்சையில் தேர்ந்து, அவருடன் எப்போதும் அன்னியோன்னிய நேசராயிருந்த ஓர் வாலிபரிருந்தார். இவர்தான் "சிந்து வாழ்வோர் பிதா" என்று ஸ்துதிக்கப்படும், நமது நாட்டின் அப்போஸ்தலராகிய அர்ச். பிரான்சீஸ்கு சவேரியார். லொயோலா இஞ்ஞாசியாரைப்போல் இவரும் இஸ்பானிய தேசத்தில் உயர்ந்த கோத்திரத்தில் பிறந்தவர். பேராண்மையும், புத்திக்கூர்மையும், சாஸ்திரப்

முயற்சியில் அளவற்ற ஆவலும் கருத்துமுடையவர்; பிறரிடத்தில் வெகு அன்பும், சாதுரியமும், உதாரமுமுள்ள குணசீலன்; ஈனமென்பதை துவேஷித்து மேன்மையானவைகளையே அவாவித் தேடும் பெருந்தகைமை வாய்ந்த இதயன். மன நேர்மையிலும், மனத்தூய்மையிலும் இவரை பாபர் இராயப்பருக்கு இணையிடலாம். ஆனால் இவருடைய சிந்தனை பற்றுதல்களெல்லாம் உலக போக்காகவே இருந்தன. பெரிய சாஸ்திரியெனப் பெயர்பெற்று, பிரக்கியாதி அடையவேண்டுமென்னும் பேராவல் ஒன்றே அவர் உள்ளத்தைப் பிரதானமாய்க் கவர்ந்திருந்தது. இவருடைய சுபாவ இலட்சணங்களும், லொயோலா இஞ்ஞாசியாருடைய சுபாவ இலட்சணங்களும் ஒன்றுக்கொன்று எவ்வளவோ பொருத்தமும் உறவுமுள்ளதென்று இவைகளைக்கொண்டு நிதானித்துக்கொள்ளலாம்.

1531-ம் ௵ இஞ்ஞாசியார் தத்துவ சாஸ்திரம் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, சவேரியார் தத்துவ சாஸ்திரம் படித்து முடித்து வெகு திறமையோடு அதை பிறருக்கு கற்பிக்கும் ஆசிரியனாயிருந்தார். இவ்வளவு சிறந்த இலட்சணங்கள் அமைந்த இவ்வாத்துமம் இகலோக மகிமையை வெறுத்து சர்வேசுரன் பாரிசமானால், தேவமகத்துவத்துக்கு எவ்வளவோ அதிமிக தோத்திரமுண்டாகுமென நன்குணர்ந்த இஞ்ஞாசியார் அவர் நட்பை அடைய பிரயத்தனம் பண்ணிவந்தார். ஆனால் இஞ்ஞாசியாருடைய மேன் பிறப்பையும், சுபாவ பெருந்தகைமையையும், சகலத்திலும் அவர் இருதயத்தை ஆட்கொண்டு நடத்திவந்த தேவ

அருள் ஞானத்தையும், இன்னும் அறியாது, அவர் அணிந்திருந்த கேவலமான வெளிக்கோலத்தையும், மகிமையை அலட்சியம் செய்து, இழிவை, அவமானங்களையே அவர் பிரியமாய்த் தேடிவந்ததையும் கண்ணுற்ற சவேரியார், அவர்மீது வெறுப்புற்று, அவரோடு சகவாசமாயிருப்பது தனக்கு ஈனமென்றாற்போல் ஒதுங்கி நடந்துவந்தார். ஆனால் தன் சுபாவ மேட்டிமையை முற்றும் வென்று, சகலத்திலும் சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரம் ஒன்றையே கருதி நடந்துவந்த லொயோலா இதனால் மனத்தாங்கல்கொண்டு பின்வாங்கவில்லை. சவேரியாரிடத்தில் என்றும் மாறா அன்புடையவராய், அவருடைய சாஸ்திரத் திறமையைப் புகழ்ந்துபேசி, அவர் பெயர் மேன்மேலும் பிரக்கியாதி அடையும்படி, தாமே முயற்சி செய்துவந்தார். அவர் வெகு சாதுரிய சாமார்த்தியமாய் சாஸ்திர சித்தாந்தங்களை வியாக்கியானித்துச் செய்யும் உபந்நியாசங்களை வியந்து கேட்பதற்கு, தாமே மாணாக்கர்களை சேகரித்துக்கொண்டு விடுவார். மேன்குணமுடைய சவேரியார் இருதயம் இஞ்ஞாசியார்மீது இன்னும் தாழ்ந்த எண்ணமும் வெறுப்புமுற்றிருக்கக்கூடுமா? இல்லை! இல்லை! இதற்குப்பின் அதிசீக்கிரம் இஞ்ஞாசியாருடன் மனங்கலந்த நண்பரானார்.

அக்கலாசாலையிலேயே வெளிவேஷத்தில் உத்தம விசுவாசிகள்போலும், உள்ளத்திலோ பதித விஷம் நிறைந்தவர்களாகவும் இருந்த சிலருடைய சகவாசம் கபடமறியாத இவ்வாலிபருக்கு தீங்காய் முடிந்திருக்கலாம். ஆனால் ஓர் தாயைப்போல் அவர்மீது கவலைவைத்து, அவரை எச்சரித்துப் பாதுகாத்துவந்த இஞ்ஞா

சியாருடைய நட்பால், அவ்வித ஆபத்துக்குத் தப்பித்துக்கொண்டார். சவேரியார் இருதயத்தை முற்றும் சர்வேசுரன் வசமாக்கும்படியாய்: "உலகமெல்லாம் ஆதாயமாக்கிக்கொண்டாலும், தன் ஆத்துமத்தை இழந்துபோனால் வரும் பிரயோசனம் என்ன!" என்கிற வேதவாக்கியத்தை இஞ்ஞாசியார் அடிக்கடி எடுத்துரைத்து, அதன் சாரம் அவர் மனதில் நன்றாய் உறைக்கும்படியானவிதமாய்ப் பேசி வருவார். சவேரியார் இவ்வார்த்தைகளை மனதில் தரித்து சிந்திக்கலானார். சிந்திக்க சிந்திக்க அவர் மனமும் வேறுபட ஆரம்பித்தது. ஆயினும் கடைசி வெற்றியடையுமுன், அவர் வெகுநாள் தம்மோடு தம் உள்ளத்தில் போராட வேண்டியிருந்தது. தேவவரப்பிரசாதத்தின் உதவியால் போராடி ஜெயித்து தேவ ஊழியத்துக்குத் தம்மை முழுதும் கையளித்து, இஞ்ஞாசியாரைப் பின்செல்லுவதாக வாக்குக் கொடுத்தார். சாஸ்திரம் படிப்பதிலும், அதைப் பிறருக்குப் படித்துக்கொடுப்பதிலும் அலுவலாயிருந்ததால், ஞான முயற்சிகளை ஒழுங்காய் தொடர்ந்து செய்ய அவருக்கு சாவகாசம் கிடைக்கவில்லை. என்றாலும் ஒழிந்த நேரங்களில் அவைகளைச்செய்து தேவசிநேக வர்த்திப்படைந்து வந்தார்.

சவேரியார் இஞ்ஞாசியாருடன் இவ்விதம் நெருங்கிய பந்தனமானது அவர் தேசத்தவர்கள் சிலருக்கு பொருந்தவில்லை. இவர்கள் இஞ்ஞாசியாரை அநீதமாய்ப் பகைக்கலானார்கள். மிக்கேல் நவாரோ என்றொருவன்,—சவேரியாரிடத்தில் பலதரம் சகாயம் பெற்றவன்,—[illegible], அல்லது பிறர் தூண்டுதலாலோ என்னவோ, இஞ்ஞாசியாரை

உயிர் மாய்க்கத்தீர்மானித்தான். இதற்காக ஓர் நாள் இரவில் அர்ச்சியசிஷ்டவர் தம் அறையில் தனிமையாய் இருக்கும் சமயம் பார்த்து, ஜன்னலுக்கு நேரே ஓர் ஏணியைச் சாத்தி கூர்த்த வாளுடன் பதனமாய் ஏறிச்சென்றான். ஆனால்: "நிர்ப்பாக்கியனே, எங்கு செல்லுகின்றாய்; என்ன செய்யக் கருதியிருக்கின்றாய்" என்கிற அசரீரி வாக்கு சப்திக்கக்கேட்டு, மனந்தடுமாறி அர்ச்சியசிஷ்டவர் பாதத்தில் போய் வீழ்ந்து உண்மையைச் சொல்லி பொறுத்தல் கேட்டான். கேட்குமுன்னமே பொறுத்தல் கொடுக்கப்பட்டது. இந்த நவாரோ சிலகாலம் மனந்திரும்பினவனாகக் காணப்பட்டான். ஆயினும் அவன் முற்றும் மனந்திரும்பினவனல்ல. சில வருஷங்களுக்குப்பின் உரோமாபுரியில் இவன் அர்ச். இஞ்ஞாசியாருக்கு விரோதமாய்ப் பொய்ச்சாட்சி சொல்ல நியாயாசனமுன் வந்து நிற்பதைக் காண்போம்.

மேலும் பிரான்சிஸ்கு சவேரியாருடைய தமயன் ஆஸ்பீல்குவேத்தா (Aspilcueta) என்பவர் லொயோலா இஞ்ஞாசியாரைப்பற்றி விபரீதமாய்க் கேள்விப்பட்டு, இப்பேர்ப்பட்டவரோடு நமது சகோதரன் அன்னியோன்னிய நட்பாயிருக்கிறானேயென்று மிக மனவருத்தமுற்று, முறையிட்டதாகத் தெரியவருகின்றது. சிலகாலத்துக்குப்பின் இஞ்ஞாசியார் பாரீஸ் நகரத்தைவிட்டு தமது ஜென்மநாட்டுக்குப் புறப்பட்டபோது, சவேரியார் தமது தமயனுடைய முறைப்பாட்டுக்கு, (1535-ம் வரு, மார்ச்சு-மீ 25உ) பதிலெழுதி, அதை அர்ச்சியசிஷ்டவர் கையிற் கொடுத்தார். அர்ச்சியசிஷ்டவர் அதை தாமே ஆஸ்பில்குவேற்று

பிரபு சமூகம் நேரில் கொண்டுபோய்க்கொடுக்க உடன்பட்டார். இக்கடிதத்தின் ஓர் பாகத்தை இங்கெடுத்துச் சொல்வது நன்கென்றெண்ணுகிறோம். சில அயோக்கியர் சொன்ன பொய்களை நம்பி தமையன்படும் மனவருத்தத்தை நினைத்து, தாம் வெகுகஸ்திப்படுவதாகச்சொல்லி அவர் எழுதுகிறார் :

“லொயோலா இஞ்ஞாசியாருடன் நான் அறிமுகமாகும்படி நமது கர்த்தர் எனக்கருளிய உன்னத சகாயத்தை தாங்கள் தெளிவாய் அறிந்துகொள்ளும்படி, இக்கடிதத்தில் சத்தியமாகவே தங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். அவர் எனக்கு செய்திருக்கும் உபகாரங்களுக்கெல்லாம் பிரதி உபகாரம் செய்தல் என்னாயுள்காலமெல்லாம் சென்றாலும் என்னாற் கூடுமான கருமமல்ல. எனக்கு பணம் அவசியமாயிருந்தபோது, தம் கையிலிருந்தோ, அல்லது தம் சினேகிதர்களைக்கொண்டோ, அநேகந்தடவை உதாரமாய் எனக்கு உதவி செய்துவந்தவர் அவரே. அன்றியும் சில கெட்ட மனிதர்களுடைய சகவாசத்தை நான் முற்றும் அகற்றி அகல இருந்ததற்கு காரணமும் அவரே. அதுவக்குறையினால், இவர்கள் எத்தன்மையானவர்களென்று நான் அறிந்துகொள்ளக்கூடாதவனாயிருந்தேன். ஆனால் அவர்கள் தங்கள் நெஞ்சகத்தில் மறைத்துவைத்திருந்த பதித விஷம் பாரீஸ் நகரெங்கும் பரவியிருக்கும் இச்சமயத்தில், அவர்களோடு அப்போது அற்பசொற்பமாய் முதலாய் நட்பாயிருந்திருப்பது எனக்கு இஞ்சித்தும் பிரியமாயிருந்திராது. லொயோலா இஞ்ஞாசியார் எனக்குச்செய்த உபகாரம் இதொன்றுதானென்றிருக்கட்டும். இதற்கு முதலாய்

உரிய பிரதி நன்றிசெய்ய எக்காலம் என்னால் கூடுமோ அறியேன். அவர் என்னைப் பாதுகாத்துவந்தனன், வெளிவேஷத்தில் புண்ணியவான்கள்போலும், உள்ளத்திலோ, அவர்களுடைய நடத்தையால் தெரியவந்திருப்பதுபோல், பதிதத்தனம் நிறைந்தவர்களாகவுமிருந்த சில மனிதர்களோடு நான் ஒருபோதும் யாதொரு சகவாசமும் வைத்துக்கொள்ளவில்லை; அவர்களோடு நட்பு பாராட்டவுமில்லை.”

“ஆனதால் என்னை எவ்விதம் ஏற்றுக்கொண்டீர்களோ, அவ்விதமே, நேசர்களிலெல்லாம் என் பிராணநேசராகிய இவரையும் தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று தங்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன். அவர் எனக்குச் செய்த நன்மைகளின் நிமித்தம், அவருக்கு நான் எவ்வளவோ கடமைப்பட்டவனாயிருக்கிறேன் என்பதை மறந்துபோகவேண்டாம். அவருக்கு அபகீர்த்தியாக தங்களிடம் சொல்லப்பட்டவைகள் உண்மையாயிருக்குமேயாகில், அவர் தங்களை நம்பி தங்கள் கிரகத்தில் காலெடுத்துவைக்கத் துணிவாரா? குற்றவாளி தான் யாருக்கு மனத்தாங்கல் வருத்துவித்தானோ, அவன் கையில் தன்னை ஒப்புக்கொடானல்லோ! லொயோலா இஞ்ஞாசியாருக்கு விரோதமாய் தங்களிடம் சொல்லப்பட்டவைகள் முற்றும் பொய்யென்று, அவர் நடத்தையிலுள்ள இந்த ஒரு விசேஷத்தைக்கொண்டே, தாங்கள் பிரத்தியட்சமாய் அறிந்துகொள்ளலாம். அவர் எத்தன்மையானவரென்று இப்பொழுது நான் தங்களுக்கு அறிவித்தேனாகையால், இத்தருணத்தைக் கைநழுவவிடாமல், அவரிடத்தில் தங்கள் இருதயத்திலுள்ளதையெல்

லாம் தாராளமாய்த் திறந்து சொல்லி வார்த்தையின்படி, தங்களை என்னாலியன்றமட்டும் வருந்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவர் வாய்மொழிகள் யாவையும் பூரண விசுவாசமுடன் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். அவருடைய சம்பாஷணைகள், அவர் சொல்லும் புத்திமதிகள் யாவும் எவ்வளவு உத்தமமானவைகளென்று தாங்களே கண்டுகொள்வீர்கள். ஏனெனில் இவர் மகா உன்னதமான தேவ பக்தியும், தேவ அன்புமுடையவர்; சீவியத்தில் வெகு பரிசுத்தர். நான் கேட்டுக்கொண்ட பிரகாரம் தாங்கள் செய்யும்படி தங்களை திரும்பவும் ஆவலோடு பிரார்த்திக்கிறேன்."

இவ்விதம் எழுதிய அர்ச். பிரான்சிஸ்கு சவேரியார் இருதயம் அர்ச். இஞ்ஞாசியார்மீது ஏற்கனவே எவ்வளவோ பூஜிதநேசம் நிறைந்ததாயிருந்ததென்று இதனை வாசிக்கும் எவர்க்கும் கண்கூடாய்த் துலங்கும்.

சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்துக்காக சவேரியாரைத் தமது தோழனாக்க, இஞ்ஞாசியார் அவ[illegible]யலான் தேடி, பலவாறுய்ப் பிரயாசப்படவேண்டியிருந்தது. ஆனால் அல்காலா நகர் கல்விசாலையிலிருந்து இருவாலிபர், இஞ்ஞாசியாரைக் கண்ணுற்கண்டவர்களல்லவென்றாலும், வதந்தியினால் அவருடைய அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டு, அவருக்குத் தோழர்களாகவிரும்பி, அவரை வலியத் தேடி பாரீஸுக்கு வந்தார்கள். இவர்களில் டியேகோ லேய்னஸ் (Diego Lainez) என்பவர் இருபத்தொரு பிராயமும், அல்போன்சோ சால்மரோன் (Alfonso Salmeron) என்பவர் பத்தொன்பது பிராயமுமுடையவர்களாயிருந்தார்கள். இருவரும் ஏற்கனவே தத்துவ

சாஸ்திரத்தில் வெகு தேர்ச்சியடைந்திருந்தார்கள். பாரீஸில் சேர்ந்ததும் இஞ்ஞாசியாரைக் கண்டு பேசி, அவரிடத்தில் தங்களை ஒப்புவித்து, ஞானமுயற்சிகளை செய்து தங்கள் தீர்மானத்தில் ஸ்திரப்பட்டார்கள்.

இஞ்ஞாசியாருடைய ஐந்தாவது தோழர் நிக்கோலாஸ் பொபாதில்லா (Nicholas Bobadilla) என்பவர், எளிய குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இஸ்பானிய தேசத்திலுள்ள வல்லதோலித் (Valladolid) என்னும் பட்டணத்தில் சிலகாலம் வெகு திறமையோடு தத்துவ சாஸ்திரம் கற்பித்துவந்தபின், தேவசாஸ்திரம் படிக்க ஆசித்து, பாரீஸ் கலாசாலைக்கு வந்தார். வறுமையின் நிமித்தம் பலதரம் அவர் இஞ்ஞாசியாருடைய உதவியைக் கேட்கும்படி நேரிட்டது. இஞ்ஞாசியார் தாமே யாசகமெடுத்து அவருக்கு சந்தோஷமாய் உதவி செய்துவந்தார். ஆறாவதாக இஞ்ஞாசியாரை அண்டிவந்தவர் சீமோன் ரோதிரிகேஸ் (Simon Rodrigues) என்பவர். உயர்குலத்தில் பிறந்தவர். சம்மனசுக்குரிய பரிசுத்த ஒழுக்கமும், உருக்கமான தேவ பக்தியும் நிறைந்தவர்.

சிறந்த இலட்சணங்களையுடைய ஜெரோம் நாதால் (Jerome Nadal) என்றொருவரை தமது தோழனாக்க இஞ்ஞாசியார் சர்வபிரயத்தனப்பட்டும் கூடாமற்போயிற்று. ஆயினும் பதினு வருஷத்துக்குப்பின் இவரும் இஞ்ஞாசியார் கையில் தம்மை ஒப்புவித்தார்.

தத்துவசாஸ்திரப் பயிற்சிசெய்துகொண்டே இஞ்ஞாசியார் தேவதோத்திரத்துக்காக மேற்சொன்னவைகளையெல்லாம் நிறைவேற்றிவந்தார். தத்துவசாஸ்

திரம் முடிந்து, 1534-ம் ௵ தேவசாஸ்திரம் ஆரம்பித்தார்.

இதுகாலம் இஞ்ஞாசியார் தமது தோழர்களுக்குத் தம் கருத்துகளை முற்றும் திறந்து சொல்லவில்லை. அல்காலாவிலும், சலமான்காவிலும், பாரீஸுக்குவந்த துவக்கத்திலும் நேரிட்ட உபத்திரவங்களால், வெகு விமரிசையாய் காரியங்களை நடத்தக் கற்றுக்கொண்டார். ஒவ்வொருவருக்கும் தாம் சொன்னவைகளை ஒவ்வொருவரும் இரகசியமாக வைத்திருக்கும்படி செய்தார். ஆனதால் முன்சொன்ன ஆறுபேரும் இஞ்ஞாசியாரை தங்கள் தந்தையைப்போல் சங்கித்து நேசித்து, ஒரு குடும்பத்துப் பிள்ளைகளைப்போல் தங்களுக்குள் அன்னியோன்னிய நேசமாயிருந்தாலும், தாங்களெல்லோரும் ஓர் சன்னியாச சபையின் அஸ்திவாரமாக இஞ்ஞாசியார் கருத்தில் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களென்று அவர்கள் இன்னும்நினைக்கவில்லை. தகுந்த சமயம்பார்த்து இஞ்ஞாசியார் அவர்கள் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் தனித்துப்பேசி, தமது கருத்துகளை அதிக விபரமாய்ச்சொல்லி, அவர்கள் ஆலோசனையைக் கேட்டார். அவர்களுக்குள் அபிப்பிராயம் வெவ்வேறாயிருக்கக்கண்டு, தாங்கள் செய்யவேண்டியதின்னதென்று தெளிவாய் தீர்மானித்துக்கொள்ளுவதற்கு ஆயத்தமாக ஒவ்வொருவரும் உபவாசமாயிருந்து, விசேஷ செபம்செய்து சர்வேசுரனை மன்றாடிவரவேண்டுமென்று விரும்பினார். கடைசியாய் குறிக்கப்பட்ட ஓர் தினத்தில், ஆறுபேரும் இஞ்ஞாசியார் முன் ஒன்று கூடிவந்தபோது, ஒருவர் ஒருவரைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும்

தந்தம் உள்ளத்தில் தனியே யோசித்து தீர்மானித்துக்கொண்டு வந்ததுபோல், மற்றவர்களும் அபிப்பிராயமாயிருக்கக்கண்டு, எல்லோரும் ஒருமனப்பட்டு ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கி சர்வேசுரனை ஸ்துதித்தார்கள்.

பாரீஸ் நகரத்திலிருந்து சுமார் ஒருமயில் தூரத்தில், "வேதசாட்சிகள்மலை" எனப் பொருள்தரும், **மோம்மார்த்தர் (Montmartre)** என்றோர் மலையிருக்கின்றது. இம்மலைமேல் கட்டப்பட்டிருந்த ஒரு சிறு கோவிலுக்குள், 1534-ம் ௵, ஆகஸ்ட் மீ தேவமாதா மோட்சத்துக்கெழுந்தருளின திருநாளன்று காலை இஞ்ஞாசியாரும் அவருடைய தோழர்களும் சென்றார்கள். அவர்களுக்குள் குருப்பட்டம் பெற்றிருந்த பாபர் இராயப்பர் திவ்வியபூசை ஆரம்பித்து, பூசைகாண்பவர்களுக்கு நன்மைகொடுக்கும் நேரம் அணுகிவந்ததும் திவ்விய சற்பிரசாதத்தைக் கையிலேந்தி இஞ்ஞாசியாரையும் மற்றவர்களையும் எதிர்நோக்கித் திரும்பிநின்றார். முதல்முதல் இஞ்ஞாசியாரும், அவருக்குப்பின் மற்றவர்கள் ஒவ்வொருவரும் முறைமுறையே பீடத்தண்டைபோய்: தரித்திரமும், விரத்தத்துவமும் அநுசரிக்கவும், குறிக்கப்பட்ட சமயம் வந்ததும் ஜெருசலேமுக்குச்சென்று, ஆத்துமாக்கள் இரட்சணியத்துக்காக உழைக்கவும், ஜெருசலேமிலிருக்க உத்தரவு கிடையாதபட்சம், உரோமாபுரிக்குப்போய் அர்ச். பாப்பானவருக்கு தங்களைக் கையளித்து, சர்வேசுரனுடைய அதிமிகதோத்திரத்துக்காக அவர் நியமிக்கும் அலுவலை கையேற்றுச் செய்துவரவும், ஒவ்வொருவரும் உடன்பட்டிருப்பதாக 'வார்த்தைப்பாடு' கொடுத்தார்கள்.

இவ்விதம், 1534-ம் வருஷம், ஆகஸ்ட் மீ 15உ, சேசமாபந்த மாதாவும் இராக்கினியும் என்றழைக்கப்படும் பரிசுத்த கன்னிகை மோட்சத்துக்கெழுந்தருளின சுபநாளன்று அருணோதயத்தோடு சேசுசபையும் பூவுலகில் உதயமானதென்று சொல்லலாம். இன்னும் பூரண உதயமாகி, தன் கிரணங்களை எங்கும் பரப்பி சோதிமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஆதித்தனைப்போல் சேசுசபையும் முற்றும் உருவாகித் துலங்கி, உலகெங்கும் பரம்ப இன்னும் சிலகாலம் செல்லவேண்டியிருந்தது.

அன்று இஞ்ஞாசியாரோடு இவ்வார்த்தைப்பாடு கொடுத்த அவருடைய ஆறுதோழர்களும், அதிசீக்கிரம் அவரைப் பின்சென்ற கோதூரியுஸ் (Codure), க்லௌத் லுஜே (Claude La Jay), பாஸ்கேஷியுஸ் (Paschasius) என்னும் வேறு மூன்று தோழர்களும், ஆக ஒன்பதுபேரும் லொயோலா இஞ்ஞாசியாரைச்சுற்றி சேசுசபையின் அஸ்திவாரக்கற்கள் போலிருந்தார்கள். இவ்வொன்பதுபேரில் ஒருவராகிலும் தவறிப்போகவில்லை.

'வேதசாட்சிகள் மலை' மேல்நடந்த இவ்விசேஷத்துக்குப்பின், இஞ்ஞாசியாரும் அவருடைய தோழர்களும் தங்க[illegible] முன்னிலும் பதின்மடங்கு அதிக அன்னியோன்னிய நேசமாய் ஜீவித்துவந்தார்கள். சமயத்துக்குச்சமயம் எல்லோரும் ஓரிடத்தில் ஒன்றுகூடி தேவபக்தி, தேவ தோத்திரத்துக்கடுத்தவைகளைப்பற்றி தங்களுக்குள் கலந்துபேசி வருவார்கள். புண்ணிய சாங்கோபாங்க நெறியை ஆத்துமத்துக்கு துலக்கிக்காட்டுவதற்கு, வேதாகமங்களும், விசேஷ

மாய் புதிய ஏற்பாடும், அவைகளுக்குப்பின் 'கிறிஸ்துநாதர் அநுசாரம்' என்று சொல்லப்படுகிற சிறுபுஸ்தகமுமே சிரேஷ்டமானவைகளென்று இஞ்ஞாசியார் மதித்திருந்தார். அவர் தோழர்களும் அவர் கருத்துப்படி அவைகளையே பிரதானமாய் பிரயோகித்துவந்தார்கள். எவ்விஷயத்தையும் தேவசந்நிதியில் சீர்தூக்கி நிதானித்துச்செய்துவந்த இஞ்ஞாசியார் யாவரும் பாரீஸில் இன்னும் இரண்டு வருஷமிருந்து சாஸ்திரம்படித்து முடித்தபின்தான், வார்த்தைப்பாட்டின்படி ஜெருசலேமுக்குப் பிரயாணப்படவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். ஆனால் ஒவ்வொருவருஷமும் மேற்சொன்ன வார்த்தைப்பாட்டை அதே தினத்தில், அதே ஸ்தலத்தில் யாவரும் புதுப்பித்துவரவேண்டுமென்று விரும்பினார்.

இதற்குப்பின் ஜெபதப முயற்சிகளில் இஞ்ஞாசியார் முன்னிலும் இருமடங்கு அதிக சுறுசுறுப்புள்ளவரானார். அவர் அநுசரித்து வந்த கடும் உபவாசத்தினாலோ என்னமோ, சமயத்துக்குச்சமயம் ஓர்வகை கொடிய வயிற்றுநோவால் உபாதிக்கப்பட்டுவந்தார். ஓர்நாள் இந்நோவு பதினாறு, பதினேழு மணிநேரமளவாய் நீடித்திருந்தது. இந்நோவு மிகுதியால் காய்ச்சலுண்டாகி வியாதியாய் விழுந்தார். ஒளஷதங்களால் யாதொரு பிரயோசனமும் சித்திக்கவில்லை. தன் ஜென்ம நாட்டில் சிலகாலம்போய் வசித்தல் சௌக்கியத்துக்கு அநுகூலமாயிருக்குமென்று வைத்தியர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். அவருடைய தோழர்களெல்லாம் வைத்தியர்கள் சொன்னபடிசெய்ய அவரை வருந்தி மன்றாடினார்கள். மேலும்

சவேரியார், லேய்னஸ், சால்மரோன் என்பவர்கள் தங்கள் ஜென்ம நாட்டில் குடும்ப விஷயமாய் சில காரியங்களை ஒழுங்குபண்ணவேண்டியிருந்தது. தங்கள் பந்துக்களைத் தாங்களே நேரில் சந்தித்து தங்கள் கருத்துகளை அவர்களுக்கு வெளியிட இவர்கள் அஞ்சியிருந்தமையால், இவர்கள்பேரால் இஞ்ஞாசியாரே போய் எல்லாம் ஒழுங்குபண்ணுவது உத்தமமெனத் தோன்றியது. இதுவுமன்றி தன் ஜென்ம நாட்டுக்கு ஒரு தரமாகிலும் திரும்பிப்போக வேறோர் முகாந்தரம் இஞ்ஞாசியார் உள்ளத்திலிருந்ததாக பின் வருபவைகளைக் கொண்டு விளங்கும். திடீரென்று நேர்ந்த ஓர் துன்பத்தால், குறித்த பயணத்தை சிலநாள் நிறுத்திவைக்க வேண்டியதாயிற்று.

இஞ்ஞாசியார் ஏதோ ஓர் இரகசிய சபையை ஏற்படுத்தி வருவதாகவும், அவர் கையில் ஏதோ ஓர் புஸ்தகம் இருப்பதாகவும், அதில் சத்தியவேத விசுவாசத்திற்கு ஒவ்வாத தப்பறைகள் இருக்கக்கூடுமென்பதாகவும் லவுரேன்ஸீயுஸ் என்னும் வேதவிசாரணைக் கர்த்தாமுன் முறைப்பாடு கொண்டுவரப்பட்டது. இஞ்ஞாசியார் விசாரணைக் கர்த்தாவைத் தேடிப்போய் உடனே காரியத்தை விசாரித்து முடிவுசெய்ய வேண்டுமென்று மன்றாடினார். அவரோவெனில் விரோதிகள் சொன்ன முறைப்பாட்டில் தாம் ஒன்றும் விசுவசிக்கவில்லையென்று சொல்லி, அவர்கள் குறித்துப்பேசிய புஸ்தகத்தைத் தமக்கு காண்பிக்கும்படி கேட்டார். ஞானமுயற்சிகள் என்னும் தமது சிறு பிரபந்தத்தை இஞ்ஞாசியார் உடனே அவர் கையிற்கொடுத்தார். விசாரணைக்கர்த்தா அதைப்

பார்வையிட்டு வெகு சந்தோஷமடைந்து, தாம் அதைப்பார்த்து ஓர் பிரதி செய்துகொள்ள இஞ்ஞாசியாரிடத்தில் விடை கேட்டார். இஞ்ஞாசியார் அதற்குச் சந்தோஷமாய்ச் சம்மதித்தார். லொயோலா இஞ்ஞாசியாருடைய சீவியத்திலும், போதனையிலும் அவர் தோழர்களுடைய சீவியத்திலும், அவர் எழுதிய "ஞானமுயற்சிகள்" என்னும் புஸ்தகத்திலும் சத்தியவேதாநுசாரத்துக்கு ஒவ்வாததொன்றுமில்லை என்னும் தாற்பரியமுள்ள பத்திரம் ஒன்று சில சாட்சிகள் முன் தமது கையொப்ப முத்திரையோடு மேற்சொன்ன விசாரணைக் கர்த்தா எழுதிக்கொடுத்தார்.

இப்பத்திரம் கைப்பற்றியதும், இஞ்ஞாசியார் தமது ஜென்ம நாட்டுக்குப் பயணப்பட்டார். புறப்படுமுன் தமது தோழர்களை பாபர் இராயப்பர் பராமரிப்பில் ஒப்புவித்துவிட்டு, அவர்களெல்லாரும் 1537-ம் ஞு அதாவது இரண்டுவருஷத்துக்குப்பின், அர்ச். சின்னப்பர் மனந்திரும்பின திருநாளன்று, பாரீஸ்நகரத்தைவிட்டு வெனீஸ் நகரத்துக்கு வரவேண்டுமென்றும், அதற்குள்ளாக தாமும் வெனீஸ்நகரத்துக்குப் போய் அங்கு அவர்களுக்கு எதிர் பார்த்திருப்பதாகவும் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டார்.

இரண்டாம் பாகம்.

1-ம் அதிகாரம்.

இஞ்ஞாசியார் பாரீஸ் நகரத்தைவிட்டு தம ஜென்ம நாட்டுக்குப் புறப்பட்டது—அரி தாழ்ச்சி—ஆஸ்பெய்ஷா ஊரில் அவர் செய் நன்மைகள்—புதுமைசெய்யும் வரம்—பொ லோஞாவுக்குப் போகும் வழியில் நேர்ந் பெரும் ஆபத்து—பொலோஞா—வெனீஸ் —டியேகோ ஹோஸஸ்.

1535—1536.

1535-ம் வருஷம் மார்ச்சு மீ 25-உ, இஞ்ஞாசியார் பாரீஸ் நகரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டார். பலவீனத்தின் நிமித்தம் குதிரைமீதேறிச்சென்றார். லொயோலா மாளிகைக்கு சில மைல் தூரத்தில் வரும்போதே, அவர் வரும் செய்தி அவர் அண்ணன் எவ்விதமோ கேள்வியுற்று, தானும் தன் மற்ற சகோதரர்களும் பந்துக்களும் சேவகர்களுடன் பரிவாரமாய் சென்று அவரை மகிமையோடு அழைத்துவர விரும்பினார்கள். ஆனால் இஞ்ஞாசியார் தாழ்ச்சியினால் ஆரவாரத்துக்கஞ்சி தன்னூரில் காலெடுத்துவையாமல் அப்புறம்போனாலும் போய்விடுவாரென்று பயந்து, அப்படிச்செய்யாமல் அவரைச்சந்தித்தழைத்து வரும்படி இரு குதிரை வீரர்களை மாத்திரம் அனுப்பினார்கள். இஞ்ஞாசியாரோ

வென்றால் அவர்களோடு தன் தமயன் மாளிகைக்குப் போவதற்குப் பதிலாய் நோயாளிகள் சாலையில் தங்கி, வீடு வீடாய் பிச்சையெடுத்து, பிச்சைக்காரர்களோடு ஒன்றாய் உட்கார்ந்து போசனம் செய்துவந்தார். அவர் அண்ணனும் மற்ற பந்துக்களும் அவ்வூர்க்குருக்களும் மாளிகைக்கு வரும்படி அவரை எவ்வளவுதான் விரும்பி மன்றாடியும், அவர் அதற்கிணங்கவில்லை. "சேசுக்கிறீஸ்துநாதரைப் பற்றும் நேசத்தால் தரித்திரனான எனக்கு தரித்திரர் வசிக்கும் இல்லிடமே தகுந்த வாசஸ்தலம்" என்று சொல்லிவிட்டார். அவர்கள் அனுப்பிவைக்கும் நல்ல போசனங்களை வியாதியஸ்தர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்துவிடுவார். அவர் அண்ணன் மனைவியுடைய கட்டாயத்தால் ஒருநாள் லொயோலா மாளிகையில் தங்கியிருக்க உடன்பட்டார்.

நோயாளிகள் சாலையில் அநேகர் அவரைக் கண்டு பேச வருவார்கள். இவர்களெல்லாம் தேவசிநேகம் நிறைந்த அவருடைய ஞான சம்பாஷணையைக் கேட்டு இருதயத்தில் வேறுபட்டவர்களாய் திரும்பிப்போவார்கள். தினம் சிறுவர்களுக்கு ஞான உபதேசம் சொல்லிக்கொடுக்க ஆவலாயிருந்தார். அவருடைய அண்ணன் பெர்த்ராம்பிரபு ஞான உபதேசத்துக்கு ஒருவரும் வரமாட்டார்களென்று தடுத்துச் சொன்னார். "ஒரோ ஒரு பிள்ளை மாத்திரம் வந்தாலும் எனக்கு திருப்திதான்" என்று சொல்லி ஞான உபதேசம் ஆரம்பித்தார். சிறுவர்கள் மாத்திரமல்ல, பெரியோர்களுக்குள்ளும் அநேகர் தினம் தவறாமல் வந்தார்கள். அவர்களோடு பெர்த்ராம் பிரபும் வந்

தார். விசேஷமாய் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலேயும், திருநாட்களிலேயும் அவர் போதகத்தைக் கேட்க பல மைல் தூரத்திலிருந்துமுதலாய் ஜனங்கள் வருவார்கள். அவர் செய்த முதல் போதகத்தால் அவர் இருதயத்தில் குடிகொண்டிருந்த அத்தியந்த தாழ்ச்சியைக் கண்டு யாவரும் வியப்படைந்தார்கள்.

வாலிபத்தில் தாம் செய்த குற்றங்களால் மற்றவர்களுக்கு வந்திருக்கக்கூடிய துர்மாதிரிகையை நினைத்து தாம் ஓயாமல் மனம் நொந்து தினம் சர்வேசுரனிடத்தில் பொறுத்தல்கேட்டு வருவதாகவும், தமது நாட்டாரிடத்திலும் பொறுத்தல் கேட்டு, தம்மால் கூடியபரிகாரம் செய்யவேண்டுமென்கிற ஆசை தாம்செய்த பயணத்துக்கு ஓர் விசேஷ காரணமாயிருந்ததாகவும் வெளிப்படுத்தினார். "மேலும் குற்றமில்லாத ஒருவருக்கு நான் செய்த அநீதத்துக்கு பரிகாரம் செய்வதற்காக, நான் இங்கு திரும்பிவருவது எனக்கு ஓர் கடமையாயிருந்தது" என்றுசொல்லி, கூட்டத்தில் நின்ற ஒருவரைக் குறித்துக்காட்டி சொல்லுவார்: "அதோ நிற்கிறாரே, அவர் என் நிமித்தம்,—நானும் என்னோடு சேர்ந்த சிலருமாய் ஓர் தோட்டத்தில் பழங்களை மிகுதியாய் திருடினதற்காக,—சிறையில் அடைக்கப்பட்டு, அபராதமும் கொடுக்கலானார். அவர் குற்றவாளியல்ல, நானே குற்றவாளி என்று சகலரும் இப்போது அறிந்துகொள்ளுங்கள்! அவருக்கு செய்த அநியாயத்துக்குப் பரிகாரமாக, இதோ நாலு பேரறிய எனக்குச் சொந்தமான இரண்டு பயிர் நிலங்களை முழுதும் அவருக்கு சுதந்தரமாக கையளித்து விடுகிறேன்" என்றார்.

சொல்லரிய இத்தாழ்ச்சியைக்கண்டு சகலரும் அவர் மீது மேலான எண்ணமும் பேரன்புமுடையவர்களாய், அவர் சொல்லும் நற்புத்திகளுக்கு காது கொடுத்து அவைகளின்படி நடக்க தீவிரித்தார்கள். பரிசுத்ததனத்துக்கு ஒவ்வாத துர்மாதிரிகையான ஓர் கெட்ட வழக்கம் அந்நாட்டுப் பெண்பிள்ளைகளுக்குள் அக்காலத்தில் வழங்கிவந்தது. இஞ்ஞாசியார் அதைக் கண்டித்து நகர அதிகாரிகளுடைய உதவியைக் கொண்டு விலக்கம்செய்தார். சீட்டு முதலிய சூதாட்டங்களால் வெகு தின்மை விளைந்துவந்தது. இஞ்ஞாசியாருடையபோதனையால் நகர அதிகாரிகள் முயற்சியெடுத்து, ஒருவரும் சூதாடப்படாதென்று கண்டிப்பான நிபந்தனை செய்தார்கள். வேறுசில தீய வழக்கங்களையும் கண்டித்து விலக்கம்செய்தார். இதுவுமன்றி நன்மை பயக்கும் சில சுகிர்த வழக்கங்களையும் ஏற்படுத்தினார்.

ஒருகாலத்தில் நல்ல ஸ்திதியிலிருந்து வறுமைப்பட்டு, பிச்சையெடுக்க நாணியிருப்பவர்கள்மீது இஞ்ஞாசியார் என்றும் கருத்தாய், இரகசியத்தில் அவர்களுக்கு உதவிசெய்து வருவதை முன்னமே கண்டிருக்கிறோமல்லவா? தமது சொந்த ஊராகிய ஆஸ்பெய்தொ பட்டணத்தில் இப்பேர்ப்பட்டவர்களைத்தேடி முற்றும் இரகசியத்தில் அவர்களுக்கு சகாயம் செய்துவரும்படியாக, தமது விதிரார்ச்சித சொத்தின் வரும்படியை ஊரில் முகாண்மையான சிலர் கையில் ஒப்புவித்து அவர்களோடு ஓர் உடன்படிக்கை செய்தார். "**பிச்சையெடுக்க நாணியிருக்கும் தரித்திரருக்கு உதவி செய்யும் சபை**" என்று பிற்காலத்தில் இத்தாலியா

தேசத்தில் ஸ்தாபகம் பெற்றசபைக்கு, ஆஸ்பெய்ஷா பட்டணத்தில் இஞ்ஞாசியார் ஸ்தாபித்த இச்சிறு சபையே அஸ்திவாரமாயிருந்தது. தினம் மத்தியான வேளையில் கோவில் மணியடித்து, மணிச்சத்தம் கேட்டதும் சாவான பாவத்தோடிருக்கும் நிர்ப்பாக்கிய ஆத்துமாக்களுக்காக சகலரும் வேண்டிக்கொள்ளும் வழக்கமும் ஏற்படுத்தினார். உத்தரிக்கிற ஸ்தலத்து ஆத்துமாக்களுக்காக இரவில் விசேஷ ஜெபங்கள் செய்து வரும் வழக்கம் வரவரத் தளர்ந்து போவதாகக் கண்டு, அதை ஸ்திரப்படுத்தினார்.

அவருடைய மன்றாட்டால் அவர் தமயன் பெர்த்ராம் பிரபு ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் பன்னிரண்டு அப்போஸ்தலர்களைக் குறித்து பன்னிரண்டு எளியவர்களுக்கு லொயோலா மாளிகையில் போசனங்கொடுக்க உடன்பட்டார்.

இதற்கு ஐந்து வருஷங்களுக்குப்பின் 1541-ம் ஆண்டு உரோமாபுரியிலிருந்து இஞ்ஞாசியார் தமதூரார்க்கு வெகு பட்சத்தோடு ஒரு நெடுங்கடிதம் எழுதினார். அதில் தாம் அவர்களோடிருக்கும்போது தமது வார்த்தையைக் கேட்டு தீயவழக்கங்களை ஒழித்து, மேற்கூறிய நல்லவழக்கங்களை உற்சாகமாய் கையேற்றுக்கொண்டதை நினைத்து, தாம் சந்தோஷிப்பதாக சொல்லுவதுமன்றி, அவர்கள் அடிக்கடி திவ்விய நன்மை வாங்கிவரவேண்டுமென்றும், அதற்கு தூண்டுதலாக "திவ்விய நற்கருணை சபை" என்று உரோமாபுரியில் அர்ச். சுவாமிநாதர் சபை சந்நியாசக் குருக்களில் ஒருவனால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு புது சபையை அவர்களும் தங்களுக்குள் ஸ்தாபித்துக்கொள்ளவேண்டு

மென்றும் விரும்பிக்கேட்கிறார். அவர்கள் திவ்விய இஸ்பிரீத்துசாந்துவினிடமாய் உற்சாகமும் திடமும் அடையும்படி, அவர்களுக்காக அர்ச். பாப்பானவரிடத்திலிருந்து இரண்டு மூன்று விசேஷ பலன்களடங்கிய அதிகாரப் பத்திரமொன்று பெற்று அனுப்பியிருக்கிறதாகவும் சொல்லுகிறார். இஞ்ஞாசியார் விருப்பப்படி மேற்சொன்ன சபை ஆஸ்பெய்ஷா பட்டணத்து ஜனங்களுக்குள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது; இக்கால வரைக்கும் இச்சபை அங்கு நீடித்திருக்கின்றது.

தன் சொந்த ஊரில் இஞ்ஞாசியார் தேவதோத்திரத்துக்காக இவ்விதம் முயற்சியெடுத்து உழைத்துவரும்போது, சர்வேசுரன் அவருக்கு புதுமை செய்யும் வரம் கொடுக்க சித்தமானார். நாலுவருஷகாலமாய் பசாசு ஆவேசமாயிருப்பதாக எண்ணப்பட்டிருந்த ஓர் பெண்பிள்ளையை அவர்முன் கொண்டுவந்தார்கள். தாம் இன்னும் குருப்பட்டம் பெறாததால், திருச்சபை ஆசாரப்படி அவளை மந்திரிக்க தமக்கு அதிகாரமில்லையென்று சொன்னார். ஆனால் அவளுக்காக சற்று ஜெபித்துக்கொண்டு, அவள் நெற்றியில் சிலுவை அடையாளம் வரைந்தார். அவளும் சௌக்கியமடைந்தாள். காக்கை வலிப்பால் வெகுகாலமாய் உபாதிக்கப்பட்டு வந்த ஒருவனையும் அவ்விதமே நெற்றியில் சிலுவை வரைந்து சொஸ்தமாக்கினார். க்ஷயரோகத்தால் உடல் மெலிந்து மரணத்துக்கெதிர்பார்த்திருந்த ஒரு எளிய பெண்பிள்ளை அவருடைய வேண்டுதலால் பூரண ஆரோக்கியமடைந்து, நன்றியறிதலாக சில கனிகளை அவருக்குக் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். இஞ்ஞாசியார் அவ்வெளியவளின் சிறு காணிக்கையை வேண்

டாமென்று சொல்லவில்லை. அவைகளையெடுத்து நோயாளிகள் சாலையிலுள்ள ஆதரவற்ற வியாதியஸ்தருக்குப் பகிர்ந்துகொடுத்தார்.

ஆஸ்பேய்ஷாவுக்கு வந்த துவக்கத்தில் சிலகாலம் அவருக்கு நல்ல சௌக்கியமாயிருந்தது. ஆனால் பின்பு சின பிரயாசையால் திரும்பவும் வியாதியாய் விழுந்தார். அப்போது முதலாய் நோயாளிகள் சாலையை விட்டு தன் கோத்திரத்து மாளிகைக்குப்போக உடன்பட்டவரல்ல. ஆனால் அவர் பந்துக்களில் இரு சீமாட்டிகள் நோயாளிகள் சாலைக்கு வந்து, அவரை அருமையாய் விசாரித்து, இராப்பகலாய் அவருக்கு ஒத்தாசை செய்துவந்தார்கள். வியாதிக்காரர் நித்திரை செய்துவந்த அறையில் இராமுழுதும் ஓர் விளக்கெரிந்துகொண்டிருப்பது நன்மையாயிருக்குமென்று மேற்சொன்ன இரு சீமாட்டிகளும் உத்தேசித்து, அதற்காக ஓர் விளக்கேற்றி வைக்கப்போனார்கள். ஆனால் இஞ்ஞாசியார் அது அவசியமில்லை, தமக்கு [illegible]னும் குறைவுபட சர்வேசுரன் விட்டுவிடமாட்டாரென்று சொன்னார். நடுச்சாமத்தில் பெருமூச்சும்பிரலாபமும்கேட்டு, அடுத்த அறையில் நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்த இச்சீமாட்டிகள் என்னமோ ஏதோவென்று திடுக்கிட்டு வியாதிக்காரர் அறைக்குள் ஓடிவந்தார்கள். இஞ்ஞாசியாரோவெனில், குவித்த கரமும் பரலோகத்தை ஏறெடுத்து பார்த்த பார்வையுமாய் முழந்தாளிட்டு பரவசமானவர்போலிருப்பதையும், அவர் முகம் வெகு காந்தியாயிருப்பதையும், அவரை சுற்றிலும் திவ்வியமான ஓர் பிரகாசம் துலங்குவதையும் கண்ணுற்று ஆச்சரியப் பிரமையடைந்தார்

கள். இஞ்ஞாசியாரைப்பற்றிய இவ்விசேஷங்களும், இன்னும் வேறுபல விசேஷங்களும் ஆஸ்பெய்ஷா ஊராருக்குள் இந்நாள்வரைக்கும் வாடிக்கைப் பேச்சாய் வழங்கிவருகின்றன.

மூன்றுமாதகாலம் தமது ஜென்ம ஊரிலிருந்தபின், தமது தோழர்களுடைய காரியங்களை ஒழுங்குபண்ணுவதற்காக பிரயாணப்பட்டுப்போக தீவிரித்தார். அவருடைய பந்துக்களும், ஊர்ஜனங்களும், குருக்களும் ஒன்றுகூடி அவர் தமது ஜென்ம ஊரிலேயேயிருந்து துவக்கியநன்மைகளைத் தொடர்ந்து செய்துவரும்படி மன்றாடினார்கள். இஞ்ஞாசியாரோ வென்றால் தேவதிருவுளம் தம்மை அழைக்கும் இடம் வேறே என்று அவர்களுக்கு உத்தாரம் சொன்னார். தேவ பராமரிக்கை தவிர வேறுதுணை ஆதாரம் ஒன்றுமின்றி கால்நடையாய் பிரயாணம்செய்ய தீர்மானித்திருந்தார். ஆனால் அவர் அண்ணன் அவரோடு வெகுவாய் வாதாடினதால், அவரும் வேறு பந்துக்களும் வழியனுப்பும்படி அந்நாட்டு எல்லைமட்டும், தம்மோடு வரவும், அதுவரை தாம் குதிரைமேல் ஏறிச் செல்லவும் உடன்பட்டார். எல்லையில் சேர்ந்ததும் குதிரையைவிட்டிறங்கி தன் அண்ணனிடத்திலும் மற்ற பந்துக்களிடத்திலும் அனுப்பிக்கொண்டு கால்நடையாய் பிரயாணம் செய்து சென்றார்.

தம் தோழர்களுடைய விஷயங்களை ஒழுங்குபடுத்தியபின், வாலென்ஸியாவெனும் துறைமுகப் பட்டணத்துக்குப்போய், அங்கிருந்து இத்தாலியா தேசத்திலுள்ள ஜிநோவா என்னும் பட்டணத்துக்குப் பிரயாணமாகக் கப்பலேறினார். யாத்திரையில் கடல்

கொந்தளித்து பெரும் புசலெழும்பி கப்பற்சக்கரமும், பாய்மரமும் சேதமாய்ப்போக, பிரயாணிகளெல்லாம் மரணத்துக்கஞ்சி அபயசத்தமிட்டு பிரலாபித்தார்கள். இஞ்ஞாசியார் மாத்திரம் அமரிக்கையாய் மரணத்துக்கு எதிர்பார்த்திருந்தார். "சர்வேசுரன் எனக்களித்த எண்ணிறந்த வரப்பிரசாதங்களைத் தகுந்தபடி அவருடைய அதிமிகத் தோத்திரத்துக்காகப் பிரயோகியாமற்போனேனே" என்னும் கஸ்தி ஒன்றுதவிர, கலக்கம் பயம் முதலிய எதுவும் அற்பமும் அவர் உள்ளத்தில் எழும்பினதில்லை. தேவ கிருபையால் உயிர்ச்சேதமின்றி கப்பல் ஜினோவா துறைமுகம் சேர்ந்தது. அங்கிருந்து பொலோஞாவென்னும் பட்டணத்தை நோக்கி கால்நடையாய்ப் புறப்பட்டார். வழியில் பல துன்பத்திற்குள்ளானார். ஓர்சமயம் வழிதப்பி தாம் பட்ட அவஸ்தையை அவர்தாமே விவரித்துச் சொல்லியிருக்கிறார்.

பொலோஞாவுக்குப் போவதற்கு 'ஆப்பினைன்' என்னும் மலைக்கணவாய்களைக் கடந்துபோகவேண்டியிருந்தது. ஓரிடத்தில் வழிதப்பி ஓர் நீரோடை ஓரமாய்ச் சென்ற ஒத்தடிப் பாதையைப் பின்பற்றி நடந்தார். பாதை செங்குத்தாயிருந்ததால், வெகு பிரயாசப்பட்டு ஏறிச் செல்லவேண்டியிருந்தது. போகப்போகப் பாதை ஒடுங்கிக்கொண்டே வந்தது. சற்றுத்தூலை சென்றதும் முன்னுக்குப் போவதும் மகா பிரயாசையாயிருந்தது, வந்தவழியே திரும்புவதென்றாலும் அதுவும் அசாத்தியமாயிருந்தது. கையிலகப்பட்ட செடிகளையும் கொடிகளையும் பற்றிப் பிடித்து அத்தியந்த பிரயத்தனப்படவேண்டியதாயிற்று. இந்நேரமெல்

லாம் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் மரணம் அடுத்துவந்தாற்போலிருந்தது. ஏனெனில் சற்றே கால் கை சறுக்கினால் அடியில் பாதாளமாய் ஓடிய நீரோடையில் விழும்படி நேரிட்டிருக்கும். இவ்வாபத்தினின்று தாம் தப்பித்தது தேவகிருபாகடாட்சத்தின் ஓர் புதுமையென்று அவருக்குத் தோன்றினது. இவ்வாபத்துக்குத் தப்பித்து, திகைத்து களைத்து, வழிநடந்துசென்றவர், பொலோஞா பட்டணத்தை அணுகிவரும்பொழுது, கால் தவறி சேறும் சகதியும் நிறைந்த ஒரு பள்ளத்தில் விழுந்து, மகா பரிதாபகோலமாய் பட்டணத்துக்குள் சென்றார். தெருக்களில் அவரைக்கண்ட அநேகர் அவரை நகைத்து பரிகாசம் செய்தார்கள். பட்டணம் முழுதும் வீடுவீடாய்ப்போய் பிச்சை கேட்டார். இவ்வளவு பரிதாபக்கோலமாயிருந்த இவர்மீது இப்பட்டணத்தாருடைய இருதயங்கள் என்னவோ கடினப்பட்டுப்போயின. பசிக்களையுமன்றி, பட்டவருத்தங்களாலும் குளிராலும், வியாதியாய் விழுந்தார். தேவாதீனமாய் அங்கு வசித்த இஸ்பாஞிய தேசத்தார் சிலர் இரக்கமுற்று அவருக்கு இல்லிடமும் போசனமும் தந்து, ஒருவாரமாக அவரை ஆதரித்துவந்தார்கள். அதற்குப்பின் அவ்விடத்தை விட்டுப்புறப்பட்டு 1535-ம் வருஷக் கடைசியில் வெனீஸ் நகர் வந்து சேர்ந்தார்.

இங்கு பாரீஸ் நகரில் துவக்கிய தேவ சாஸ்திரத்தைத் தொடர்ந்து படித்துவந்ததுமன்றி, ஒழிந்தநேரத்தில் தமது ஞானமுயற்சிகளை போதிப்பதிலும், வேறுவிதமாகவும் ஆத்துமாக்களுக்கு சகாயம் செய்வதிலும் முயற்சியாயிருந்து, ஒப்பந்தப்படி தமது தோழர்

வரவை எதிர்பார்த்திருந்தார். ஞானமுயற்சிகளை செய்தவர்களுக்குள் மூன்றுபேர் அவர் கருத்துக்கிணைந்து அவருக்குத் தோழரானார்கள். அவர்களுள் டியேகோ ஹோஸஸ் (Diego Hoses) என்பவர் ஒடுக்கத்திலிருந்து ஞானமுயற்சிகளை செய்ய விருப்பங்கொண்டிருந்தாலும், அவைகளுக்கு விரோதமாய் சிலர் பேசக்கேட்டு, அவைகளில் விசுவாசத்துக்கு ஒவ்வாத போதனைகள் ஏதாகிலும் இருக்குமோ என்னமோவென்று அஞ்சியிருந்தார். மோசம்போகாதபடி ஒருவர் கொடுத்த ஆலோசனையைப் பின்சென்று, தம்மோடு வேதவியாக்கியான புஸ்தகங்கள் சிலது கொண்டுவந்திருந்தார். ஆனால் சில முயற்சிகள் செய்துமுடியுமுன், அவர் கொண்டிருந்த தப்பான எண்ணம் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல் தானாய் ஒழிந்துபோயிற்று. சேசுசபையில் முதல்முதல் பரலோக பிராப்தியானவர் இவர்தான்.

2-ம் அதிகாரம்.

பாரீஸிலிருந்த அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய தோழர்கள் ஒன்பதுபேருடைய பிரயாணம் —அர்ச். சவேரியார் செய்த அருந்தவமுயற்சியும், தேவகிருபாகடாட்சத்தின் அற்புத சகாயமும் — பதிதமார்க்கத்தாலுண்டான அநீத கொடுமைகள்—**தங்கள் அருமைத் தந்தையை திரும்பக் கண்ணுற்ற மைந்தர்—தம் அருமை மைந்தனைத் திரும்ப கண்ணுற்ற தந்தை—குருப்பட்டம்**—ஏகாந்த சீவியத்தின்மேலுள்ள மிஞ்சிய பற்றுதலால் ரொத்திரிகேஸ் சுவாமியார்பட்ட சோதனை.

1536—1537.

பாரீஸ் நகரில் தேவசாஸ்திரம் படித்துக்கொண்டிருந்த பாபர், சவேரியார்முதலியவர்கள் செய்ததென்ன? 1537-ம் வரு ஜனவரிமாசக்கடைசியில் யாவரும் பாரீஸ் நகரைவிட்டுப் புறப்பட்டு வெனீஸுக்குவந்து இஞ்ஞாசியாரிடத்தில் சேரவேண்டுமென்று ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டிருந்ததல்லவா? ஆனால் பிராஞ்சுக்காரருக்கும் இஸ்பானியருக்கும் யுத்தம் ஆரம்பித்திருந்தமையால், தாமதித்தால் பிரயாணத்துக்கு விக்கினம் நேரிடுமென்பதைப்பற்றி, குறித்த தெய்திக்கு முன்னமே 1536-ம் வரு நவம்பர்-மீ 15-உ பாரீஸ்நகரைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். ஆயினும் தடையின்றி புறப்படவில்லை. சாஸ்திரப் பயிற்சியிலும் சகிர்த ஒழுக்கத்திலும் மாட்

சிமையுடைய இவர்களால் பாரீஸ் கலாசாலையிலும் நகரிலும் வெகு ஞானநன்மை நல்கி வந்தது. ஆயினும் மாய்ப் பெருந்தன்மையும், சாந்தமும், மதுரகுணமும் சாதாரண சம்பாஷணையிலும் போதனை பிரசங்கங்களிலும் வெகு சாதுரிய திறமையும் உடைய பாபர் இராயப்பர் மேன்குலத்தாருக்குள்ளும் நாகரீகமும் சீர்மையுமடைந்தவர்களுக்குள்ளும், நன்மைசெய்வதில் வெகு செல்வாக்குடையவராயிருந்தார். ஞான*முயற்சிகளை நடத்துவதிலோ அவைகளை உண்டாக்கின இஞ்ஞானியாருக்குப் பிறகு, பாபர் இராயப்பருக்கு இணையானவர் கிடையாது. அவரால் அநேகர் சர்வவழியை விட்டுத் திரும்பி நன்மாதிரிகையாய் நடந்துவந்தார்கள். ஆனதால் இவர்களைப் பாரீஸில் நிறுத்திக்கொள்ளும்படி அநேகர் முயன்றார்கள். விசேஷமாய் கல்வியிலும் புண்ணியத்திலும் மிகச்சிறந்த ஒருவர் பிராஞ்சு தேசத்தில் நீங்கள் செய்துவரும் நிச்சயமான நன்மையைக் கைவிட்டுவிட்டு, நிச்சயமற்ற நன்மைக்காக வேறொரு தேசத்தை நாடிப்போவது மனச்சாட்சிக்கே பொருந்தாத காரியமாகும் என்று பாபர் இராயப்பரோடு வாதாடினார். இதனால் இஞ்ஞானியார் தோழர்கள் மனம் சற்றாகிலும் தத்தளியாதிருந்திருக்கக் கூடுமா? ஆயினும் பாரீஸ்நகரில் உற்பவமான சேசசபை, பாரீஸ்நகரிலல்ல, சத்திய திருச்சபையின் இராஜதானியாகிய உரோமை நகரில் உருவாக வேண்டுமென்று தேவதிருவுளமிருந்தமையால், இவர்களெல்லாம் இஞ்ஞானியர் சேர்ந்து செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தில் ஒருமனப்பட்டு உறுதியாயிருந்து பயணத்துக்கு ஆயத்தம் செய்தார்கள்.

எல்லாரும் ஒரே சமயத்தில் பாரீஸைவிட்டுப் புறப்படுவது யுக்தியாகக் காணவில்லை. ஆனதால் சிலர் ஒருசமயத்திலும் சிலர் வேறுசமயத்திலும் புறப்பட்டு, பாரீஸுக்கு சற்றுத்தொலையிலிருக்கும் மோ என்னும் பட்டணத்தில் ஒன்றுகூடி பிராஞ்சுதேசத்தைக் கடந்து, ஜெர்மானியா, ஸ்வித்சர்லாந்து முதலிய தேசங்கள் வழியாய் இத்தாலியாவுக்கு ஒன்பதுபேரும் ஒருங்குடன் பிரயாணஞ் செய்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் தங்கள் ஜெபமாலையை உடுப்புக்குமேல் கழுத்தைச் சுற்றி அணிந்துகொண்டார்கள். கையிற்பிடித்த ஊன்றுகோலும், தோளில் தொங்கிய ஓர் பையில் வேதாகம புஸ்தகமும் வேறுசில புஸ்தகங்களும், அவசியமான செலவுக்கென்று ஓர் சொற்பதொகையுந்தவிர, வேறொன்றும் அவர்கள் தங்களோடு கொண்டுபோகவில்லை. எங்கும் வியாபித்து, எல்லாம் ஆண்டு நடத்தி பராமரித்து வரும் தேவ திருச் சன்னிதானத்தை இருதயத்தில் உணர்ந்து சிந்தித்தவர்களாய், வெகு அடக்கவொடுக்கத்துடன், பலவீனத்தால் நடை தளர்ந்தவர்கள் முன்செல்ல, மற்றவர்கள் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து, இருவர் இருவராய் வழிநடந்து சென்றார்கள். ஒருநேரம் ஜெபித்துக்கொண்டு போவார்கள்; ஒரு நேரம் ஞானக்காரியங்களைப்பற்றித் தங்களுக்குள் சம்பாஷிப்பார்கள்; ஒருநேரம் பக்திக்குரிய கீர்த்தனைகளைப் பாடுவார்கள். பாபர் இராயப்பரையன்றி, லுஜே என்பவரும், பாஸ்கேஷியுஸ் என்பவரும் குருக்களாயிருந்தார்கள். தினம் கூடுமானபோது இவர்கள் திவ்வியபூசை செய்வார்கள். மற்றவர்கள் பூசைகண்டு திவ்விய சற்பிரசாதம் உட்கொள்ளுவார்கள். இவ்வொன்பதுபேரும்

ஒரு தாய் வயிற்றுப்பிள்ளைகளைப்போல் தங்களுக்குள் அன்னியோன்னிய சகோதர நேசமுடையவர்களாயிருந்தார்கள். ஒருவர் ஒருவருக்கு ஊழியஞ்செய்வதே அவர்களுக்குப் பேரானந்தமாயிருந்தது.

பயணத்தில் அவர்கள்பட்ட துன்பங்களும் பல; சர்வேசுரன் அவர்களுக்குச் செய்த விசேஷ சகாயங்களும் பல. பயணத்துவக்கத்தில் நமது இந்துதேசத்து அப்போஸ்தலருக்கு நேரிட்டதை இங்கெடுத்துச் சொல்லவேண்டும். பிரான்சீஸ்கு சவேரியாருடைய இருதயம் மகா உதார குணமும் பெருந்தன்மையும் பொருந்திய இருதயம். ஒரு தடவை சர்வேசுரன் பாரிசமாய்த் திரும்பியபின், ஒரு தடவை தேவசிநேக அக்கினி அதில் பற்றியபின், அத்தேவசிநேக அக்கினியில் முற்றும் தகனபலியாவதே அதன் இயல்பாயிருந்தது. இதனால் தாம் முன்செய்த சொற்ப குற்றங்களுக்கும் கடுந்தவஞ்செய்ய ஏற்பட்டார். சிறந்த தேகவலிமையுடைய இவர் கலாசாலையில் மற்ற வாலிபர்களோடு பந்தயம் ஓடுவதிலும், வேறு விளையாட்டுகளிலும் பிரீதியாயிருந்தார். அதில் ஏதோ மிஞ்சின சந்தோஷம் அநுபவித்ததாக எண்ணி, அதற்காக தன்னைத் தண்டிக்கும்படி நவமானதோர் உபாயமெடுத்தார். அதாவது: முடிச்சுகளுள்ள ஒரு கயிற்றை காலில் நன்றாய் இறுகக்கட்டிக்கொண்டு நடந்தார். ஐந்துநிமிஷம் இதைப் பரீட்சித்துப்பார்த்தால், இதால் சரீரத்திலுண்டாகும் நோவு எத்தன்மையானதென்று ஒருவாறு அறிந்துகொள்ளலாம். ஐந்து நிமிஷமல்ல, சிலநாள்பரியந்தம், சவேரியார் இவ்வித உபாதனையை உற்சாகமாய் தேவமகத்துவத்துக்கு ஒப்புக்கொடுத்து வழிநடந்து சென்

றார். மனஊக்கம் தளரவில்லை என்றாலும், நோவு மிகுதியால் சரீர பலன் தளர்ந்து, ஓர்நாள் நடக்க சக்தியற்று வழியில் சோர்ந்துவிழுந்தார். காரணம் என்னவென்று சோதித்துப் பார்க்கும்பொழுது, கயிறு கட்டிய இடத்தைச் சுற்றி சதை அகோரமாய் வீங்கி கயிறு உள்ளுக்கும், சதை மேலாகவும் ஆய்விட்டதாகக் காணப்பட்டது. அதைக் கண்டு அவர் தோழர்கள் பட்ட வியாகுலம் இவ்வளவு அவ்வளவென்றல்ல. அடுத்த ஊருக்கு வெகு பதனமாய்த் தூக்கிக்கொண்டுபோய் ஒரு வைத்தியரிடத்தில் காண்பித்தார்கள். வைத்தியர் பார்வையிட்டு, சதையை அறுத்தாலன்றி கயிற்றையெடுப்பது கூடாத காரியம், அப்படிச் செய்தாலோ நரம்புகளும் அறுபடும். ஆனதால், தேவ உதவியன்றி வேறுதவி இல்லையெனச் சொன்னார். யாவரும் தேவ உதவியை வெகு நம்பிக்கையோடு இரந்து மன்றாடினார்கள். அன்றிரவு அர்ச்சியசிஷ்டவர் நன்றாய் அயர்ந்து நித்திரைசெய்தார். காலமே கண்விழிக்கும்பொழுது கயிறு தானாய் தெறித்துத் தரையில் விழுந்து கிடக்க, வீக்கமும் நோவும் முழுதும் நீங்கி, கால் சொஸ்தப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு எல்லாரும் அத்தியந்த பக்தி உருக்கமாய் சர்வேசுரனுக்கு நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள்.

லுத்தேராலும், மற்றும் வேத துரோகிகளாலும் ஜெர்மானியா, ஸ்வித்ஸர்லாந்து முதலிய தேசங்கள் பெரும்பாலும் சத்தியமறை தவறி, புதிதாய் எழும்பிய பதித மாய்கையில் மூழ்கியகாலம் இதுவே. வழிநெடுக ஆங்காங்கு முன் அனுதினம் திவ்வியபூசைப்பலி நிறை

வேறிவந்த சிறந்த தேவாலயங்களும் திருஸ்தலங்க
ளும் பதிதருடைய அந்த கொடுமையால் பாழாய்க்
கிடப்பதையும், சர்வேசுரனையும் அவர் திருத்தாயா
ரையும் அர்ச்சியசிஷ்டவர்களையும் ஸ்துதிப்பதற்காக
அங்கு கூடும் பக்தியுள்ள விசுவாசிகளுக்குப் பதிலாய்
எவ்வித அவிசுவாசிகளும் அக்கிரமிகளும் அங்குகூடி
சங்கைக்கேடாய் மனம்போல் பேசி சிரித்துவருவதை
யும், கண்ணுற்ற இத்தேவதாசர்கள் மனம் எவ்வள
வோ புண்ணாய் நொந்து வருந்தியிருக்கவேண்டும்!
அநேக இடங்களில் பதிதர்கள் இவர்களை நிந்தித்து
உபத்திரவப்படுத்தினார்கள். பதிதப் பாதிரிகள் வீம்பு
பாராட்டி இவர்களோடு வேதவிஷயமாய் தர்க்கம்செய்
யவருவார்கள். ஒவ்வொரு தடவையும் தோல்வியடைந்
து திரும்புவதே இப்பாதிரிகளுக்குக் கிடைத்த லாபம்!
இப்படித் தோல்வியடைந்தவர்கள் சிலசமயங்களில்
வெகுளிகொண்டு பிரயாணிகளைப் பலவிதமாய் துன்
பப்படுத்துவார்கள். ஒருநாள் சாயுங்காலம் நான்ஸ்
ஹுவன்ஸ் என்னும் பட்டணத்துக்கு பதினறுமயில்
தூலையில் ஓரிடத்தில் தங்கியிருந்தார்கள். ஒருக்கால்
கத்தோலிக்குக் குருவாயிருந்து, தற்காலம் பதிதபாதிரி
யாய் பெண்சாதி பிள்ளைகளோடு குடும்ப சகிதமாய்
வாழ்ந்துவந்த ஒருவர், இவர்கள் கழுத்திலணிந்திருந்த
ஜெபமாலையைக்கண்டு நகைத்து, அநேக ஜனங்கள்
சூழ்ந்துநிற்க டம்பமாய் தர்க்கிக்க ஆரம்பித்தார். அதி
சீக்கிரம் லேய்னஸ் என்பவர் பாதிரியார் புதிதாய்க்
கைக்கொண்டமார்க்கத்தின் அபத்தமும், தேவதுரோ
கமாய் அவர் கைநெகிழ்ந்த பரிசுத்த கத்தோலிக்குத்
திருமறையின் உண்மையும், தெளிவாய் விளங்கச்செய்

தார். பாதிரியாரோவென்றால் தர்க்கத்தை இடையில்
நிறுத்தி; போசனம் செய்தபின் திரும்பவும் தர்க்கிக்க
லாமென்றுசொல்லி, பிரயாணிகளையும் தம்மோடு போ
சனத்துக்கழைத்தார். பிரயாணிகள் தர்க்கத்துக்கு
உடன்பட்டார்களேயன்றி போசனத்துக்கு உடன்பட
வில்லை. பாதிரியார் போசனவேளையில் திராட்சை இர
சம் அபரிமிதமாய்ப் பருகி, நியாய முறைப்படி தர்க்கம்
செய்வதற்குப் பதிலாய் கடுங்கோபங்கொண்டு வாயில்
வந்தபடிபேசி, எல்லாம் நாளைக் காலை பார்த்துக்கொள்
ளுகிறேனென்று அவர்களைப் பயமுறுத்தி அப்புறம்
போய்விட்டார். பக்கத்திலிருந்த சிலர் அவர்களைப்
பார்த்து உடனே அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுப்
போகிறதே புத்தி, தாமதித்தால் ஒருவேளை துன்பம்
வரக்கூடுமென்று எச்சரித்துச்சொன்னார்கள். ஆனால்
பிரயாணிகள் இராத்தங்கி காலையில் புறப்பட்டுப்
போவதுதான் நல்லதென்றெண்ணி சர்வேசுரன் கை
யில் தங்களைமுழுதும் ஒப்புவித்து நித்திரை செய்தார்
கள். மறுநாள் அருணோதயத்தில் வெகு அழகிய முக
முடைய ஒருவர்,—சுமார் முப்பது பிராயமிருக்கலாம்,
—பிரயாணிகள் அருகில்வந்து தன்னைப் பின்சென்று
வரும்படி அடையாளம் செய்தார். பாதை ஒன்றுமில்
லாத ஓர் மார்க்கமாக இறக்குறைய பத்துமயில்தூரம்
அவர்களுக்குமுன் வழிகாட்டி நடந்தார். அவரைப்
பின்தொடர்ந்து ஒன்பதுபேரும் பிரயாசையின்றி நடந்
தார்கள். ரஸ்தாப்பாரைவந்து சேர்ந்ததும், அவர்
களைவிட்டு அகன்றுபோனார். இவர் யாராயிருக்கலாம்?
தமது தாசர்களை ஆபத்தினின்று இரட்சிக்க சர்வே
சுரனால் அனுப்பப்பட்ட ஓர் வானதூதனோ? அல்லது

பிரயாணிகள் இருந்த ஆபத்தான நிலைமையையறிந்து மனமிரங்கி அவர்களுக்குச் சகாயமாய்வந்த ஓர் தர்மிஷ்ட மனிதனே?

பதிதர்களுக்கு இவர்களைக் காண்பது பகடியாயிருந்தாலும் மெய்மறையில் உறுதியாயிருந்த கத்தோலிக்கு கிறீஸ்துவர்களுக்கு இவர்களைக் காண்பதோ பேரானந்தமும் ஆறுதலுமாயிருந்தது. ஓர்நாள் ஓர் ஊருக்கருகில் வரும்போது, அவர்களைக் கண்ணுற்று ஓர் ஸ்திரீ உடனே முகம் மலர்ந்து சந்தோஷித்தவளாய், பிரயாணிகள் கிட்டவந்து அவர்கள் கழுத்தில் தொங்கிய ஜெபமாலையையும் பாடுபட்ட சுரூபத்தையும் முத்திசெய்து, ஜெர்மானிய பாஷையில் என்னென்னமோ வெகு உருக்கமாய்ச் சொன்னாள். பிரயாணிகளுக்கு அப்பாஷை தெரியாததால், அவள் சொன்னதின்னதென்று அவர்களுக்கு விளங்கவில்லை. பிறகு சற்றே நிற்கும்படி அவர்களுக்கு சைகைசெய்து, விரைவாய்ப் போய், சின்னாபின்னமாய் உடைபட்ட சில சிறு சுரூபங்கள், சிலுவைகள், ஜெபமாலை மணிகள் முதலியவைகளைக் கை நிறையக் கொண்டுவந்து அவர்களுக்குக் காண்பித்து, கண்களில் நீர் ததும்ப முன்போல் ஜெர்மானிய பாஷையில் ஏதோ வெகு பரிதாபமாய்ப் புலம்பினாள். பதிதர்களுடைய அநீத கொடுமையால் சர்வேசுரனுக்கும் அவருடைய அர்ச்சியசிஷ்டவர்களுக்கும் செய்யப்பட்ட நிந்தையை நினைத்து மனம்நொந்து, அதற்குப் பரிகாரமாக ஒன்பதுபேரும் தரையில் முழந்தாளிட்டு அத்தியந்த வணக்கத்தோடு அத்துண்டுகளை முத்திசெய்தார்கள். அதைக்கண்டு அந்தப்

புண்ணிய ஸ்திரீ ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து சர்வேசுரனுக்கு நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரம் செய்தாள்.

அதற்குப்பின் பிரயாணிகளுடன் ஊருக்குள் சென்று, ஊராரைப்பார்த்து சொல்லுவாள்: "உலகமெல்லாம் லுத்தேர் போதனையைக் கையேற்றுக்கொண்டதாக்கும்; உரோமான் கத்தோலிக்கு வேதம் இருந்த இடமும் தெரியாமல் போய்விட்டதாக்குமென்று பிதற்றி என்னை ஏய்க்கப்பார்த்தீர்களே. இதோ இவர்கள் யாரென்று பாருங்கள்! நீங்கள் சொன்ன பொய்களை நான் நம்பாததால் என்னைப் பைத்தியம்பிடித்தவளென்று ஊரை விட்டு துரத்தினீர்களே. பைத்தியம் பிடித்தது யார், நானா, நீங்களா?"—என்று விசுவாசியான இந்தப் பெண்பிள்ளை விசுவாச துரோகிகளான அவ்வூராரைக் கண்டித்துரைத்தாள். ஊரரெல்லாம் ஒருமிக்க மதிமயங்கி சத்தியதிருச்சபையைப் பழித்து லுத்தேர் ஏற்படுத்திய நூதன மார்க்கத்தைப் பின்சென்றார்களென்றாலும், இந்த எளிய பெண்பிள்ளைமாத்திரம் விசுவாசத்தில் உறுதியாயிருந்தாள். அதனிமித்தம் ஊரார் அவளை விரோதித்து துன்பப்படுத்தி, பைத்தியகாரியென்று அவளை ஊரைவிட்டு துரத்தினார்கள். வசிக்க வேறிடம் கிடையாததால், ஊருக்கு அப்பால் கொள்ளைநோய் பிடித்தவர்களுக்காகக் கட்டப்பட்டிருந்த ஓர் வைத்தியசாலையில் அடைக்கலம் புகுந்தாள்.

ஐம்பத்துநாலுநாள் கஷ்டப்பட்டுப் பிரயாணம்செய்து, 1537-ம் ௵ ஜனவரி-௴ 6-௳ வேனிஸ் வந்து சேர்ந்தார்கள். வெகுகாலமாய் தங்கள் அருமைத் தங்

தையைவிட்டுப் பிரிந்தமைந்தர் திரும்ப அத்தந்தையைக் கண்டதுபோல், இவ்வொன்பதுபேரும் இஞ்ஞாசியாரைக்கண்டு சந்தோஷித்தார்கள். வெகுகாலமாய் தம்மைவிட்டுப் பிரிந்த தம் அருமை மைந்தர்களைத் திரும்பக் கண்ணுற்ற தந்தைபோல், இஞ்ஞாசியாரும் தந்தையின் அன்பு ஒளிரும் நேத்திரங்களோடு அவர்களைக் கண்ணோக்கி அகமகிழ்ந்து சர்வேசுரனை ஸ்துதித்தார். இவ்வன்னியோன்னிய நேச சந்தோஷத்தில், பிரயாணிகள் பயணத்தால் உண்டான களைப்பை மறந்துவிட்டார்கள். வேறு மூன்றுபேர் தங்களோடு சேர்ந்திருப்பதையும் அறிந்து ஆனந்தித்தார்கள்.

ஜெருசலேமுக்குப் பிரயாணப்பட இன்னும் சமயம் வரவில்லை. அதுமட்டும் நோயாளிகள் சாலைகளில் தங்கி, சரீர சம்பந்தம் ஆத்தும சம்பந்தமான பிறர்சிநேகக் கிரிகைகளை வெகுசுறுசுறுப்போடு செய்துவந்தார்கள். கல்வி சலெக்கியானத்தில் மிகத்தேர்ந்த இவர்கள்,—சிலரோ, மேன்குலத்தில் பிறந்தவர்கள்,—தேவசிநேசம் பிறர்சிநேகத்தால் தூண்டப்பட்டு, மனிதர் கண்ணுக்கு மகாத் தாழ்மையான அலுவல்களை வெகு ஆவலாய்த் தேடிச்செய்வதையும், அருவருப்பான எவ்வித இரணமும் புண்ணுமுடைய பிணியாளிகளைத் தங்கள் கரங்களால் கழுவி, அவர்கள் அண்டையிலிருந்து அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவியெல்லாம் செய்துவருவதையும் கண்ணுற்ற நகர் அதிகாரிகளும் ஜனங்களும் ஆச்சரியப் பிரமையடைந்தார்கள். இஞ்ஞாசியாரிடத்தில் விளங்கிய வீரத்துவமான புண்ணியங்களை அவருடைய தோழர்களும் கண்டுபாவிக்கப்

பிரயாசப்பட்டார்கள். விசேஷமாய் சவேரியார் தம் ஞானப் பிதாவைப் பின்சென்று தன் சுபாவத்தை ஜெயிக்கும்படியாக நோயாளிகளுடைய இரணங்களில் வாய்வைத்து உறிஞ்சியதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

சுமார் பத்து வாரம் சென்றபின், தபசுகால நடுவில் ஜெருசலேமுக்குப் பிரயாணப்பட்டு, அதற்குமுன் அர்ச். பாப்பானவருடைய ஆசீர்வாதமும் அநுமதியும் பெற்றுக்கொள்ளும்படி உரோமாபுரிக்கு கால்நடையாய்ப் புறப்பட்டு வெகு வருத்தத்தோடு பல நாள் பயணஞ்செய்து அங்குபோய்ச் சேர்ந்தார்கள். இஞ்ஞாசியார் மாத்திரம் அவர்களோடு போகவில்லை. சில காரணங்களைப்பற்றி, தாம் அச்சமயம் உரோமாபுரிக்குப் போவது தகுதியல்லவென்று எண்ணியிருந்தார்.

மூன்றாம் பவுல் (Paul III) என்பவர் இது சமயம் பாப்பானவராய் திருச்சபையை வெகு திறமையோடு ஆண்டு வந்தார். சிறந்த கல்விமானான இந்த பாப்பானவர், கல்விமான்கள்மீது விசேஷ அபிமானமுடையவராயிருந்தார். கல்விமான்கள் கல்விப்பொருளைப்பற்றித் தங்களுக்குள் கலந்து சம்பாஷித்து தர்க்கம் செய்வதைக் கேட்பது அவருக்குப் பேரானந்தமாயிருக்கும். பாபர், சவேரியார், லேய்னஸ் முதலியவர்கள் அவர் முகம் சென்றதும், சாஸ்திரப் பயிற்சியிலும் புண்ணியப் பயிற்சியிலும் அவர்கள் மிகத்தேர்ந்தவர்களாயிருப்பதைக்கண்டு களிகூர்ந்து, அவர்களோடு பட்சமாய் வார்த்தையாடி, "இவ்வளவு கல்வித்திற

மையும், அதற்கிணையாக அமைந்த இவ்வளவு தாழ்ச்சியையும் கண்டு ஆனந்த சந்தோஷம் அடைந்தோம்" எனக் கூறினர். பிரயாணிகள் ஜெருசலேமுக்குச் செல்ல பரிசுத்த பிதாவின் அநுமதியும் ஆசீர்வாதமும் கேட்டார்கள். "சந்தோஷமாய் உத்தாரம் தருகின்றோம். ஆனால் நீங்கள் போவீர்களென்பது மாத்திரம் சந்தேகம்" என்றார். ஜெருசலேமைக் கைப்பற்றியிருந்த துருக்கருக்கும், கிறீஸ்தவர்களுக்கும் அதிசீக்கிரம் யுத்தம் நேரிடுமென்று அறிந்திருந்ததினால் அப்படிச் சொன்னார். மேலும் இஞ்ஞாசியாரும் இன்னும் குருப்பட்டம் பெறாத மற்றவர்களும், தங்களுக்கு இஷ்டமான சத்தோலிக்கு மேற்றிராணியாரிடத்தில் குருப்பட்டம் பெற்றுக்கொள்ளலாமென்றும், யாவரினும் வயதில் சிறியவராயிருந்த அல்போன்சோ சால்மரோன் என்பவர் இருபத்திமூன்று வயதில் குருப்பட்டம் பெறலாமென்றும் உத்தாரமளித்தார். இதற்குப் பின் ஒன்பதுபேரும் வேனீஸாக்கு திரும்பிவந்து சேர்ந்தார்கள்.

இஞ்ஞாசியாரும், அவரோடு இன்னும் குருப்பட்டம் பெறாத அவருடைய தோழர்கள் ஆறுபேரும் 1537-ம் வரு ஜூன்-மீ 17-உ சப்டீக்கன் பட்டமும், டீக்கன் பட்டமும், 24-உ அர்ச். ஸ்நாபக அருளப்பர் பிறந்த திருநாளன்று குருப்பட்டமும் பெற்றார்கள். முதல் பூசைசெய்வதற்கு ஆயத்தமாக இரண்டுமூன்று பேராய்ப் பிரிந்து வேனீஸ் நகரைவிட்டு தனிவாசத்துக்கு தகுந்த இடங்களைத் தேடிச் சென்றார்கள். இஞ்ஞாசியார், பாபர் லேய்னஸ் என்பவர்களோடு, வாசலுக்கும் ஜன்னலுக்கும் கதவொன்றுமின்றி

பாழாய்க்கிடந்த ஒரு மடத்தில் வசிக்கப் புகுந்தார்கள். ஜெபதபத்தில் விசேஷ கருத்தாயிருந்தாலும், பிறர் ஆத்தும இரட்சணிய அலுவலை விட்டுவிடவில்லை. இத்தனிவாசம் இஞ்ஞாசியாருக்கு வேறோர் மன்றேசா போலிருந்தது.

லுஜே என்பவரோடு அந்தோனியோ என்ற ஓர் முனிவரை அடைந்து அவர் குடிசையில் தனிவாசம் செய்துவந்த ரொதிரிகேஸ் என்பவர் அவ்விடத்தில் வியாதியாய் விழுந்தார். முனிவர் வியாதிக்காரருக்கு தம்மால் கூடிய ஒத்தாசையெல்லாம் பட்சத்தோடு செய்துவந்தார். ஆனால் நாளுக்குநாள் வியாதி அதிகரித்தது. அவரை வந்து பார்த்த வைத்தியர் வியாதி குணமாவது அசாத்தியமென்று சொன்னார். இஞ்ஞாசியாரோ ஓர் வகை உட்காய்ச்சலால் வெகு பலவீனப்பட்டிருந்தாலும், இது செய்தி கேள்வியுற்றதும், உடனே பாபரை தம்மோடு அழைத்துக்கொண்டு வியாதிக்காரரைப் போய்ப்பார்க்கத் தீவிரித்தார். எவ்வளவு விரைவாய் நடந்துசென்றாரென்றால், பாபருக்கு அவரைத் தொடர்ந்து நடப்பது அசாத்தியமாயிருந்தது. தாராளமாய் ஜெபம்பண்ணுவதற்காக இஞ்ஞாசியார் ஒருதடவை நின்ற சமயம்பார்த்து, பாபர் எட்டி நடந்து, அவரண்டை வந்து சேர்ந்தார். அப்போது ஜெபம் செய்துகொண்டிருந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் முகத்தில் ஓர் விசேஷ ஒளி துலங்குவதைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார். ரொதிரிகேஸ் மரணமடையமாட்டார் என்று இஞ்ஞாசியார் பாபருக்கு வழியில் சொன்னார். இஞ்ஞாசியாரைக் கண்டது

முதல் வியாதிக்காரரும் ஆரோக்கியமடையத் துவக்கினார்.

ஆரோக்கியமடைந்து, முனிவர் குடிசையைவிட்டுப் போனபின், ரொதிரிகேஸ் சுவாமியார் சிலநாளாய் திருப்தியற்று துக்கசாகரத்தில் அமிழ்ந்தியவராகக் காணப்பட்டார். பிறர் ஆத்தும இரட்சணியத்தை முன்னிட்டு, எவ்வகை மனிதரோடும் பேசிப்புழங்கி வருவதில் சாதாரணமாய் நேரிடும் பற்பல சிவிலை பராக்குகளைப்பற்றி, அச்சீவியத்தின்மேல் அவர் உள்ளத்தில் வெறுப்புண்டாயிற்று. உலக சந்தடியைவிட்டகன்று ஏகாந்தத்தில் அமரிக்கையாய் சர்வேசுரனைத் தேடித் தியானயோகமாயிருக்கும் சீவியத்தின்மீது அவருக்கு நாட்டமாயிருந்தது. ஆனதால் இஞ்ஞாசியாரைவிட்டு நீங்கி முன்சொன்ன முனிவரோடு தனிவாசம் செய்வதென்று தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு, ஓர்நாள் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் முனிவர் வசித்த இடத்தை நோக்கிச் சென்றார். ஆனால் ஆயுதந் தரித்த ஓர் மனிதன் சினந்த முகமாய் தனக்கெதிரே வருவதாக எண்ணி சற்றுத் திகைத்தார். ஆயினும் தைரியம் விடாமல் முன்னுக்குப்போகப் பிரயத்தனப்பட்டார். அப்போது, தோன்றிய ரூபம் தன்னை எதிர்த்து வருவதாகக் கண்டு திகிலடைந்து வந்தவழியே திரும்பி ஓட்டம்பிடித்தார். அவர் ஓடிப்போவதைப் பார்த்தவர்கள் என் இப்படி ஓடுகிறாரென்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஆனால் நடந்ததெல்லாம் அறிந்திருந்த இஞ்ஞாசியார் ஓடிவருகிறவனைப் போய்ச் சந்தித்து புன்சிரிப்புடன் “அற்ப விசுவாசியே, ஏன் சந்தேகப்பட்டாய்” என்கிற வேதவாக்கியத்தைச் சொல்லி அவனை அழைத்துக்கொண்டு போனார்.

மற்ற இடங்களில் சம்பவித்ததுபோல் வெனீஸிலும் விரோதிகள் அநீதமாய் இஞ்ஞாசியாரையும் அவர் போதனையையும் குற்றப்படுத்தத் தேடினார்கள். ஆனால் பாரீஸ் பட்டணத்தில் ஞான அதிகாரிகள் செய்ததுபோல், இங்கும் விசாரணைசெய்த வேத விசாரணைக் கர்த்தா இஞ்ஞாசியாருடைய சீவியத்திலும் போதனையிலும் ஆட்சேபனைக்குரியது யாதுமில்லையென்று விரித்துரையாய் 1537-ம் ஹு அக்டோபர்-மீ 13-ம் உ தமது கையொப்ப முத்திரையோடு தீர்ப்புப் பத்திரம் எழுதிக்கொடுத்தார்.

இஞ்ஞாசியாரும் ரொதிரிகேஸ் சுவாமியாரும் தவிர புதிதாய் குருப்பட்டம்பெற்ற மற்றவர்களெல்லாம் முதற் பூசை செய்து முடித்தார்கள். ரொதிரிகேஸ் சுவாமியார் மறுவருஷம் முதற்பூசை செய்தார். இஞ்ஞாசியார் குருப்பட்டம் பெற்றபின், ஒரு வருஷகாலம் ஆயத்தம் செய்துதான் முதற்பூசை செய்வதென்று தீர்மானித்திருந்தார். ஒரு வருஷம் சென்றதும் இன்னும் ஆறு மாதகாலம் தாமதம் செய்து 1538-ம் ஹு கர்த்தர் பிறந்த திருநாளன்று உரோமாபுரியில் முதற்பூசைசெய்தார்.

3-ம் அதிகாரம்.

பற்பல இடங்களுக்கு பிரிந்துபோகுதல்—உரோமாபுரிக்கருகில் அர்ச்சியசிஷ்டவர் கண்ட அருமையான அற்புத தரிசனம்—அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய ஞானப் புத்திரர்களில் முதல்முதல் பரலோகம் சென்றவர்—பிரிந்து போனவர்கள் திரும்ப ஒன்று கூடுதல்—கொடிய கலாபம்.

1537—1538.

சிலகாலம் வெனீஸில் தங்கியிருந்தபின் கிறீஸ்துவர்களுக்கும் மகம்மதியர்களுக்கும் உண்டாயிருந்த யுத்தத்தின் நிமித்தம், ஜெருசலேமுக்குப் போகக் கூடாமையால், இஞ்ஞாசியாரும் அவர் தோழர்களும் இத்தாலியா தேசத்தின் பற்பல பாகங்களுக்கு இரண்டு மூன்று பேராய்ப் பிரிந்துபோய் அப்போஸ்தலர்கள் பாவனையாய் பிறர் ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காக முயற்சிசெய்து உழைக்கத் தீர்மானித்தார்கள். இஞ்ஞாசியார் பாபர் லேய்னஸ் என்பவர்களோடு உரோமாபுரிக்குப் போகத்தீர்மானித்தார். பிரிந்து போகுமுன், ஒவ்வொருவரும் அநுசரிக்கவேண்டிய அப்போஸ்தல சீவியம் எத்தன்மையானதாயிருக்கவேண்டுமென்று, எல்லாரும் தங்களுக்குள் கலந்துபேசி திட்டம் பண்ணிக்கொண்டார்கள். நீங்கள் யார், எச்சபையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கேட்போருக்கு என்னசொல்லுவதென்று தோழர்கள் இஞ்ஞாசி

யாரைக் கேட்டார்கள். "சேசுசபையைச் சேர்ந்த
வர்கள் என்று" சொல்லுங்களென இஞ்ஞாசியார்
அவர்களுக்குரைத்தார். கொம்பானியா (Compa-
nia) என்று இஞ்ஞாசியார் பிரயோகித்த இஸ்பா
ஞிய சொல்லுக்கு சரியாய்ப் பொருந்திய தமிழ்ச்
சொல் 'சபை' என்பதல்ல, 'படைஅணி' என்
பதாம்; அதாவது 'ஓர் தளகர்த்தன் கீழ் யுத்தத்துக்
கேகும் படைஞர் வகுப்பு' என்றர்த்தமாகும். ஆன
தால் சேசுசபை என்று இப்போது சாதாரணமாய்
வழங்கிவரும் சொல்லை அர்ச். இஞ்ஞாசியார் கருத்துப்
படிப் பதம் பிரித்தால் 'சேசுவின்படை அணி'
அதாவது 'சேசுக்கிறீஸ்துநாதரைத் தளகர்த்தனாகக்
கொண்டு ஞான யுத்தத்துக்கேகும் படைஞர் வகுப்பு'
என்று சொல்லவேண்டும். பல விஷயங்களை, விசே
ஷமாய் அர்ச்சியசிஷ்டவர் இயற்றிய ஞான முயற்சி
கள் என்னும் அற்புத நூலில், "கிறீஸ்துநாதரு
டைய இராச்சியபாரம்" என்றும், "இரு விருதுக்
கொடிகள்" என்றும் பெயருள்ள தியானங்களின்
தன்மையை ஆராய்ந்துபார்க்கில், மேற்சொன்ன
சேசுசபை என்னும் நாமம் இஞ்ஞாசியாருக்கு
ஏற்கனவே மன்ரேசாவில் சர்வேசுரனுடைய ஒர்
விசேஷ அருளொளியால் அறிவிக்கப்பட்டதென்று
சொல்ல நியாயமுண்டு.

சகலமும் திட்டம்செய்துகொண்டபின், இஞ்ஞாசி
யார் முன்சொன்ன இரு தோழர்களோடு, உரோமா
புரிக்குப் புறப்பட்டார். பிரயாணத்தில் அவரு
டைய தோழர்கள் இருவரும் தினம் திவ்விய பூசை
செய்து வந்தார்கள். தாழ்ச்சியினால் முதற்பூசை

செய்வதற்கு இன்னும் ஆயத்தம் செய்துகொண்டி
ருந்த இஞ்ஞாசியார் அவர்கள் செய்த பூசையைக்கண்டு
திவ்விய நன்மை வாங்கிவந்தார். உரோமாபுரிக்கு
அருமையில் தூரத்தில் லா ஸ்தோர்த்தா (La Storta)
என்னும் சிற்றூரில் இஞ்ஞாசியார் ஓர் தேவால
யத்தைக்கண்டு, அதற்குள்போய் செபம் பண்ணினார்.
செபத்தில் பரவசமாகி, பிதாவாகிய சர்வேசுரனையும்,
அவர் ஏகசுதன் சேசுக்கிறீஸ்துநாதரையும், மகா அற்
புதமான ஓர் காட்சியில் தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற்
றார். சேசுக்கிறீஸ்துநாதர் திருச்சிலுவையை உயர
மாய்க் கரத்திலேந்தி, தமது திவ்விய பிதாவின் பாரி
சத்தில் வீற்றிருந்தார். பிதாவோவென்றால், இஞ்ஞா
சியாரைத் தமது திருச்சுதன் அருகில் நிறுத்தி
"இவனை நீர் உமது ஊழியருக்கு ஏற்றுக்கொள்ள
வேண்டுமென்று நாம் சித்தமாயிருக்கிறோம்" என்
சுதனுக்கு உரைத்தார். சுதன் தேவமகத்துவத்தின்
அளவற்ற கருணை அன்புபொழியும் தமது திருநேத்தி
ரங்களை இஞ்ஞாசியார்மீது திருப்பி: "நீ நமக்கு ஊழி
யம் செய்ய விரும்புகிறோம்" என்றருளினார். மேலும்:
"உரோமையில் உன்னோடிருப்போம்" என்று உறு
திவாக்கும் அளித்தார். இவ்விசேஷங்களை இஞ்ஞா
சியார் அச்சமயத்தில் லேய்னஸ் சுவாமியாருக்கும்,
வெகுகாலத்துக்குப்பின் கொன்சாலஸ் சுவாமியாருக்
கும் அறிவித்தார். லேய்னஸ் சுவாமியார் தாம் கேட்
டறிந்ததை எழுதிவைத்தார்; அன்றியும் அர்ச்சிய
சிஷ்டவர் காலஞ்சென்றபின், அவருக்குப் பதிலாய்ச்
சேசுசபைக்கு அதிபதி சிரேஷ்டராயிருந்தபோது, ஓர்
நாள் உரோமையில் கூடியிருந்த சேசுசபைசுவாமிமார்

கள் முன் மேற்கூறிய விசேஷங்களை யெடுத்துரைத்
தார்.

இத்தரிசனத்தில் பிதாவாகிய சர்வேசுரன் சுதனா
கிய சர்வேசுரனுக்கு தன்னை மெய்யாகவே தோழனா
கக் கையளித்தாரென்று எவ்வளவு தெளிவாய் இஞ்
ஞாசியார் உள்ளத்தில் பதிந்திருந்ததென்றால், இதை
ப்பற்றி சந்தேகப்பட தாம் துணிந்ததில்லையென்று
அவரே நிச்சயித்துச் சொல்லியிருக்கிறார். இத்தரிச
னத்தில் திவ்வியபிதா தமது திருச்சுதன் பாரிசத்தில்
அவரை நிறுத்தியபோது, அவர் ஆத்துமத்தில் பிரவாக
மான தேவசிநேகப் பெருக்கத்தையும் பரலோக பேரி
ன்ப மனோகரத்தையும் யாரால் கண்டுபிடிக்கக்கூடும்!
அவர் ஆத்துமம் அப்போது எவ்வித ஸ்திதியிலிருந்த
தோ அதே ஸ்திதியில் அதற்குப் பின்னும் சிலசமயங்க
ளில் திவ்விய பூசைநேரத்தில் இருந்ததாக அர்ச்சியசி
ஷ்டவர் தாமே ரிபதனீரா சுவாமியாருக்குச்சொன்னார்.
சேசுசபைக்கு ஞானத்தந்தையாக தெரிந்துகொள்
ளப்பட்ட அர்ச். இஞ்ஞாசியார்மீது, அச்சபை பிர
சித்தமாய் ஸ்தாபகம்பெறும் நாள் அடுத்திருக்கும் இச்
சமயத்தில், இவ்வளவு விசேஷ அன்புபாராட்டிய நித்
திய கடவுள் அச்சபையின்மீதும் அச்சபையார்மீதும்
என்றென்றைக்கும் வைத்திருக்கும் காருண்ய நேசம்
எத்தன்மையானதாயிருக்கவேண்டும்!

இஞ்ஞாசியார் உரோமாபுரியில் மொன்ந்தே காசினோ
(Monte Cassino) என்னும் மலைமேலிருக்கும் மடத்
தில் நாற்பது நாளாய் ஓர்த்திஸ் என்பெருவருக்கு தமது
"ஞானமுயற்சிகளை" போதித்துவரும்போது, பற்பல
இடங்களில் ஆத்தும இரட்சணிய அலுவலில் முயற்சி

யாயிருந்த தமது தோழர்களில் ஹோசஸ் என்பவர் அகோர வியாதியாயிருப்பதாகக் கேள்வியுற்று, அவருக்காக வெகு உருக்கமாய் சர்வேசுரனைப் பிரார்த்தித்து வந்தார். அப்போது தமது ஞானப்புதல்வருடைய ஆத்துமம் சோதிமயமாய்ப் பிரகாசிக்க, சம்மனசுக்களால் மோட்சத்துக்கு கூட்டிக்கொண்டு போகப்படுவதைக் காட்சியிற்கண்டு ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிந்து அத்தியந்த ஆறுதலடைந்திருந்தார். சில தினங்களுக்குப்பின் தேவாலயத்தில் ஓர் குருவானவர் பூசை ஆரம்பித்து பாவசங்கீர்த்தன மந்திரத்தில் "சகல அர்ச்சியசிஷ்டவர்களுடனேயும்" என்கிற வார்த்தைகளை உச்சரிக்கும் தருணத்தில், இஞ்ஞாசியார் தமது ஞானப் புதல்வன் ஹோசஸ் பரலோகவாசிகளோடு பேரின்ப பாக்கியம் அநுபவிப்பதைக் கண்டார்.

இக்காட்சியை அடிக்கடி நினைவுகூர்ந்ததினாலேதானோ, அல்லது இக்காட்சியைத் திரும்பத் திரும்பக் கண்ட பாக்கியத்தினாலேதானோ, பலநாளாய் இஞ்ஞாசியார் ஞானானந்தக் கண்ணீர்சிந்தி வந்தார்.

சவேரியார், போபாதில்லா என்பவரோடு, இஞ்ஞாசியார் முன் வெகு துன்பப்பட்ட போலோஞ் பட்டணத்துக்கேகி, தமது ஞானத்தந்தை தம்மை உரோமைக்கு வரவழைக்குமட்டும் அங்கேயே ஆத்துமாக்களுக்காக சுறுசுறுப்பாய் உழைத்துவந்தார். ஓய்வு, நல்லிளைப்பாற்றியின்றி, மிஞ்சின பிரயாசையெடுத்து உழைத்துவந்தாலும், செய்த கடுந் தபசினாலும் காய்ச்சலுண்டாகி சில மாதகாலம் வெகு நோவு அநுபவித்தார். சௌஸ்வரிய மதுரம் நிறைந்த பிறர் சிநேகத்தால் மற்றவர்களுடைய ஆத்துமங்களுக்கு

நன்மை செய்வதில் வெகு செல்வாக்குடையவராயிருந்தார்.

மூன்றாம் பவுல் என்னும் அர்ச். பாப்பானவர் இஞ்ஞாசியாரை பட்சமாய் ஏற்றுக்கொண்டு, பாபர் லெய்னஸ் என்பவர்களை 'சாப்பியன்ஸா' என்னும் கலாசாலையில் வேதசாஸ்திரம் கற்பிக்கும் உத்தியோகத்துக்கு நியமித்தார். இஞ்ஞாசியார் தேவாலயங்களிலும், தெருவீதிகளிலும் பிரசங்கித்தும், சிலருக்கு தமது ஞான முயற்சிகளைப் போதித்தும் வந்தார். தினம் திரளான ஜனங்கள் அவர் பிரசங்கத்தைக் கேட்க கூடிவருவார்கள். உருக்கமாய் அவர் சொல்லும்போதனைகள் அவர் உள்ளத்தில் பற்றியெரிந்த தேவசிநேக அக்கினியில் பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்ட அம்புகள்போல், கேட்போர் இருதயங்களை ஊடுருவிச் சென்றன.

உரோமையில் இஞ்ஞாசியாரை அதிசீக்கிரம் நன்கு மதித்து, அவரோடு நெருங்கிய நண்பரானவர்களில் கார்தினலாயிருந்த காஸ்பார் கோந்தரீனி என்பவர் பிரதானமானவர். சிறந்த சற்குணமும், வெகு தேவபக்தியும் உடைய இவர் இஞ்ஞாசியாரை மேன்மை பாராட்டிப் பேசினதைக் கேட்டிருந்தான், முன் பாரீஸ்நகரில் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு விரோதியாயிருந்த ஓர்ட்டிஸ் என்பவர் இப்போது அவர்மேல் நல்லெண்ணம்கொண்டு, காசினோ மலைமேல் நாற்பது நாளாய் அவருடைய ஞான முயற்சிகளை விரும்பிச் செய்தார். செய்தபின் தன் ஆயுள் நாளெல்லாம் தான் கற்றறிந்து மற்றவர்களுக்கும் கற்றுக்கொடுத்த ஞானத்திலும் அதிக ஞானம் இந்நாற்பதுநாளில் கற்றுக்கொண்டதாகச் சொன்னார்.

1538-ம்ஞூல, கர்த்தர் உயிர்த்த திருநாளுக்கு முன், இஞ்ஞாசியார் தமது தோழர்களையெல்லாம் உரோமா புரிக்கு வரவழைத்தார். இவர்களெல்லாம் கூடி வசிப்பதற்கு தாராளமான ஓர் வாசஸ்தலம் வேண்டியிருந்தது. தேவகிருபையால் இதுவும் அவர்களுக்குக் குறைவுபடவில்லை. அர்ச். பாப்பானவர் அரண்மனையில் உத்தியோகமாயிருந்த கோடாசியோ என்னும் கனவானுடைய உதார சகாயத்தால் விஸ்தாரமான ஓர் வீடு கிடைத்தது. சிலகாலம் இஞ்ஞாசியாரும் அவருடைய தோழரும் எதிரிடையின்றி அமரிக்கையாய் ஆத்துமாக்களுக்கு நன்மைசெய்து வந்தார்கள். அதன்பின் இதற்குமுன் சம்பவித்தவைகளிலும் அதிகக் கொடியதான நெருக்கிடையொன்று கார்மேகம்போல் அடர்ந்துவந்தது.

லுத்தேருடைய புத்தி போதனையை இரகசியத்தில் ஏற்றுக்கொண்டு உள்ளத்தில் பதிதனாயிருந்த அகுஸ்தீனே என்றஓர் சந்நியாச குரு, வெளிவேஷத்தில் உத்தம விசுவாசிபோல் நடித்து, வெகு கபட சாதுரியமாய் பதித கொள்கைகளை பிரசங்கங்களில் மறைபொருளாக உணர்த்திவந்தார். அவருடைய பிரசங்கங்களைக் கேட்ட லேய்னாஸ், சால்மரோன் என்பவர்கள், பாலில் கலந்த நுண்ணிய விஷம்போல், பிரசங்கியின் சாதுரிய வார்த்தைகளில் மறைந்திருந்த பதித விஷத்தையும், அந்நிர்ப்பாக்கிய குருவின் வஞ்சக உட்கருத்தையும் விரைவில் அறிந்துகொண்டார்கள். அறிந்துகொண்டு இரகசியமாய் அவனைத்தேடி, நயந்து அவருக்கு நற்புத்தி சொன்னார்கள். அந்த நிர்ப்பாக்கிய குருவோவென்றால் அவர்களுக்கு காது

கொடுக்கவில்லை. அவர்கள் சொன்ன நற்புத்தியை இகழ்ந்து பரிகசித்தார். ஆனதால் விசுவாசிகள் மோசம் போகாதபடி, தாங்கள் செய்த பிரசங்கங்களிலெல்லாம் லுத்தேருடைய போதனைகளின் அபத்தத்தைப் பிரசித்தமாய் விளங்கப்பண்ணினார்கள். கள்ள வேஷம் பூண்ட அகுஸ்தினோ இதைக்கண்டு கோப வெறி கொண்டு, தன் வாய்ச்சாலகத்தால் இஞ்ஞாசியாருக்கும், அவருடைய தோழர்களுக்கும் அபகீர்த்தி வருவிக்கத் தேடினார்.

"லொயோலா இஞ்ஞாசியார் மெய்ப்பன் வேஷம் தரித்த ஓநாயாக்கும், அர்ச்சியசிஷ்டவரைப்போல் வெளிக்கோலமெடுத்து ஐரோப்பாவின் பிரதான பற்பல கலாசாலைகளில் அநேக ஆத்துமாக்களை ஏய்த்துக் கெடுத்தவராக்கும், பாரீஸ், சலமான்கா, வெனீஸ் முதலிய இடங்களில் மரண தண்டனைக்கு தீர்வையிடப்பட்டவர், அவ்விடங்களிலிருந்து தப்பித்து ஓடி இங்கு வந்திருக்கிறாராக்கும்" எனப் பலவாறாய்ப் பிரசங்க மேடையினின்றே சற்றும் நிலையாமல், இஞ்ஞாசியாரை ஓர் பிரிவினைக்காரனாக தீர்த்துப் பேசினார். இவ்வீத பிரசங்கிக்கு சனுவாக, அங்கு வசித்த இஸ்பானிய தேசத்தாராகிய சிலர் இஞ்ஞாசியார்மேல் எவ்வித அபாண்டங்களையும் கட்டியுரைத்து, அவர் பெயரை மாசுபடுத்த முயற்சிசெய்து வந்தார்கள். முன் பாரீஸ் கலாசாலையில் அர்ச்சியசிஷ்டவரைக் கொலைசெய்ய எத்தனித்து, ஏதோ ஓர் அசரீரியாக்கால் நிலைடைந்து, அர்ச்சியசிஷ்டவர் பாதத்தில் போய் வீழ்ந்து பொறுத்தல்கேட்ட மிக்கேல்நவாரோ என்பவன் அவர்களிலொருவன்.

இவ்வபவாதங்களைக் கேட்ட நகரவாசிகள் இருதயங்களில் இஞ்ஞாசியாரின் பேரிலும் அவர் தோழர்கள் பேரிலும் சந்தேகமும் அவிசுவாசமும் உற்பத்தியாயின. சத்திய திருச்சபைக்காக தமது இரத்தத்தைச் சிந்த ஆசையுற்ற ஆவல்கொண்டிருந்த லொயோலவர் இஞ்ஞாசியார், "என் கண்ணுக்கு வெள்ளையாய்த்தோன்றுவது கறுப்பு என சத்திய திருச்சபை தீர்த்தால், அது கறுப்புத்தான் என்று விசுவசிக்க எப்போதும் ஆயத்தமாயிருக்கவேண்டும்" என்று எழுதிப் போதித்துவந்த இந்நிர்மல உத்தம விசுவாசி, சத்திய திருச்சபையின் இராஜதானி நகரமாகிய உரோமைநகரிலேயே ஆத்துமாக்களை வஞ்சித்துக் கெடுக்கும் பிரிவினைக்காரனென்றும், பில்லி சூனியக்காரனென்றும், அப்பா! பெரும் பாதகனென்றும், எண்ணவும் கூறவும்பட்டார். சாமானிய ஜனங்கள் மாத்திரமேயன்று, உன்னத ஸ்தானத்திலிருந்த கார்டினல்மார்களுக்குள்ளே முதலாய் சிலர் அவரை ஓர் கள்ள ஞானியாக எண்ணி வெறுக்கலானார்கள். அவருடைய நண்பர்களிலும் அநேகர் அவரைக் கைவிட்டகன்றார்கள். இஞ்ஞாசியாரோவென்றால், லா ஸ்தோர்த்தாவென்னும் ஊரில் தமக்குத் தெரிசனமான கிறீஸ்துநாதர் கரத்தில் உயர்த்தப்பட்டிருந்த திருச்சிலுவையை உள்ளத்தில் சிந்தித்து, எப்போதும்போல் மலர்ந்த முகமாய், கலக்கமற்ற அமரிக்கையாயிருந்தார். இவ்வபாண்டங்களால் நிகழ்ந்த தீமையும் துன்பமும் தம்மை மாத்திரம் அணுகினதாயிருந்தால், சிலுவையில் உயிர்விட்ட கிறீஸ்துநாதரின் தாசனுக்கு அது ஓர் பெரும்பாக்கியமென்று அகமகிழ்ந்து ஆனந்தித்து, மௌனமாய் இருந்திருப்பார்.

ஆனால் சில அக்கிரமிகளேதுவால் அநேக ஆத்து
மாக்கள் இடறல்பட்டு, சர்வேசுரனுடைய அதிமிக
தோத்திரத்துக்கு வெகு விக்கினம் நேர்ந்திருந்தமை
யால், நியாயஸ்தலத்துக்குப்போவது தமது கடமை
யென்றுணர்ந்தார். ஆர்ச், பாப்பானவர் அச்சமயம்
நீஸ் என்னும் பட்டணத்துக்குப் போயிருந்தமையால்,
அவருடைய ஸ்தானுபதியாய் கோன்வேர்சீனி என்
னும் கார்திஞல் உரோமைநகரில் நீதி செலுத்திவந்
தார். அவர்முன் இஞ்ஞாசியார் தம்மேல் அவதூறு
சொன்னவர்களைப்பற்றி பிரியாதுசெய்து, அவர்கள்
சொன்னதை உருபிக்கவேண்டுமென்று கேட்டார்.

முதல்முதல் மிக்கேல் நவாரோ நியாயாசனமுன்
வாக்குமூலம் கேட்கப்பட்டான். அவனேவென்றால்
வெரியோலா இஞ்ஞாசியார் அல்காலா, பாரீஸ், வே
னீஸ் இம்மூன்று இடங்களில் வேதபிரிவினைக்காக
வும், வேறு அக்கிரமங்களுக்காகவும் குற்றவாளியாக
தீர்ப்பிடப்பட்டு தப்பித்தோடி வந்தவரொன்று சத்தி
யம் செய்து சொன்னான். இஞ்ஞாசியார் எல்லாம்
சாவதானமாய்க் கேட்டு, ஓர் கடிதத்தை விரித்து
இது யாருடைய கையெழுத்து என்று மிக்கேலை வின
விஞர். தன்னுடையது தானென்று அவன் சொல்
ல, இஞ்ஞாசியார் நியாயாசனம் முன் யாவரும்கேட்க
அக்கடிதத்தை வாசித்தார். நவாரோ முகம் விழுந்
து, என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் மௌனமா
யிருந்தான். சிலகாலத்துக்குமுன் மிக்கேல் நவாரோ
தன் சிநேகிதன் ஒருவனுக்கு இஞ்ஞாசியாருடைய
புண்ணியங்களை வெகு உச்சிதமாய்ப் புகழ்ந்து பாரா
ட்டி எழுதிய கடிதம் அது. இதின்பிறகு அதிசீக்கிரம்

மிக்கேல் பட்டணத்தைவிட்டுத் துரத்தப்பட்டான். வெகுகாலத்துக்குப்பின் இவன் தன்நிர்ப்பாக்கியத்தில் இஞ்ஞாசியாரிடம் ஒத்தாசை கேட்டான்; இஞ்ஞாசியாரும் உதாரமாய் அவனுக்கு ஒத்தாசை செய்தார்.

அகுஸ்திசேறெ என்பவரும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் தாங்கள் இஞ்ஞாசியார்மேல் சாட்டிச் சொன்னதெல்லாம் முற்றும் அநியாயம் என்று பிரசித்தமாய் அங்கீகரிக்க உடன்பட்டு, அதோடே வியாச்சியம் முடிந்துபோகட்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். ஸ்தானாதிபதியும் நடுவர்களும் அவர்களோடு ஒருமனப்பட்டு, அதோடு நிற்கட்டுமென்று இஞ்ஞாசியாருக்குச் சொன்னார்கள். ஆனால் இஞ்ஞாசியார் அதற்குச் சற்றும் சம்மதியாமல் நீதிமுறைமைப்படி சரியாய் தீர்ப்பு சொல்லவேண்டுமென்று வாதாடினார். இஞ்ஞாசியார் இவ்விதம் நடந்துகொண்டது சிலருக்கு பிறர்சிநேகக் குறைவுபோல் தோன்றியது; அவருடைய தோழர்களிலே முதலாய் சிலர் அதைப்பற்றி ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஆனால் பிறர்சிநேகக் குறைவினாலல்ல, சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்துக்கு மேன்மேலும் விக்கினம் நேரிடாதிருக்கும்படி, இப்பேர்ப்பட்ட தீர்ப்பு அவசியமென்று அநுபவத்தால் அறிந்திருந்தமையால்தான் இவ்வண்ணம் செய்தார். "ஒன்றுந் தெரியாத பேதைகள், மூடர்கள், சொல்திராணி இல்லாதவர்கள், அல்லது கெட்டவர்கள், உறுதியற்றவர்கள், வஞ்சகர்கள் என்றுமுதலாய் நாங்கள் சொல்லப்பட்டால், தேவகிருபையால் அதை மௌனமாய் சகித்துக்கொள்ளுவோம். ஆனால் நாங்கள் பிரசங்கிக்கும் போதனை தப்பறையென்றும், நாங்கள் அநுசரிக்கு

வரும் சீவியம் தகாததென்றும் சொல்லப்பட்டதால், நாங்கள் மனம்நோகும்படியாயிற்று; ஏனெனில் இவ்விரண்டும் எங்களுக்குச் சொந்தமல்ல, கிறீஸ்துநாதருக்கும் அவருடைய திருச்சபைக்குமே சொந்தம்" என இஞ்ஞாசியார் தம் நண்பர் ஒருவருக்கு இவ்விஷயத்தைப்பற்றி 1538-ம் ௵ டிசம்பர்-௴ 2-௳ எழுதிய கடிதத்தில் சொல்லுகிறார். ஆயினும் குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்கும்படி அவர் கேட்கவில்லை, தன்மீது சாட்டப்பட்ட அவதூறுகள் அநியாயமென்று நீதிமுறைமைப்படி தீர்த்துச் சொல்ல வேண்டுமென்று மாத்திரம் கேட்டார்.

இதுசமயம், இஞ்ஞாசியார்தாமே இசபேல்ரோசர் அம்மாளுக்கு 1578-ம் ௵ டிசம்பர்-௴ 19-௳ எழுதிய ஓர் கடிதத்தில் சொல்லுகிற பிரகாரம் அவருக்கு அநுகூலமாக ஆச்சரியமான ஓர் சந்தர்ப்பம்நேரிட்டது. அதாவது: அல்காலா, பாரீஸ், வேனிஸ் முதலிய இடங்களில் இஞ்ஞாசியாருடைய போதனையிலும், நடக்கையிலும் ஆட்சேபனைக்குரியது யாதுமில்லையென்று தீர்ப்புச் செய்த நீதியஸ்தர்கள் தத்தம் அலுவலாய் உரோமாபுரிக்கு ஒரே சமயத்தில் வந்துகூடினார்கள். இவர்கள் மூவரும் நியாயாசனமுன் உண்மையைச் சொல்லி இஞ்ஞாசியாருக்கு நற்சாட்சி கொடுத்தார்கள். மேலும் இஞ்ஞாசியாருடைய தோழர்களைப்பற்றி, பாரீஸிலும், அவர்கள் பிரசங்கித்து தேவத்திரவிய அநுமானங்கள் நிறைவேற்றிவந்த இத்தாலியாவின் பற்பல இடங்களிலுமுள்ள மேற்றிராணிமார்களும், பங்குவிசாரணைக் குருக்களும், ஒருவாய் ஒருமொழியாய் இவர்களுடைய போதனையையும் நட

க்கையையும் புகழ்ந்து உரோமாபுரிக்கு நற்சாட்சி பத்திரங்கள் அனுப்பிவைத்தார்கள். ஆயினும் திட்டமான தீர்ப்புசெய்ய கர்தினல் ரோன்வேர்சினி இன்னும் மனமில்லாதிருந்தார். இது சமயம் அர்ச். பாப்பாணவர் உரோமைக்குத் திரும்பிவந்தார். இஞ்ஞானியார் அர்ச். பாப்பாணவரைக் கண்டு ஒருமணிநேரமளவாய் அவருடன் பேசி, சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்துக்காக தாம் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்களையும், செய்துவரும் முயற்சிகளையும், அல்காலா, சலமான்கா, பாரீஸ் முதலிய இடங்களில் தமது போதனையையும் நடக்கையையும் குற்றப்படுத்த விரோதிகள் சொன்ன அவதூறுகளால் நேர்ந்த துன்பங்களையும், தற்சமயம் உரோமையிலும் தமக்கும் தமது தோழருக்கும் நிகழ்ந்திருக்கும் சங்கடத்தையும் தொகுப்பாய் உள்ளதை உள்ளபடி எடுத்துரைத்து, இச்சங்கடத்தால் பிறர் ஆத்தும இரட்சணிய அலுவலுக்கு வெகு விக்கினம் நேரிட்டிருப்பதால், பரிசுத்த பிதாதாமே ஓர் நடுவனை நியமித்து, அதற்கு ஓர் முடிவு கட்ட தயைசெய்தருளவேண்டும் என்று மன்றாடினார். பரிசுத்த தந்தையும் அவர்மன்றாட்டை ஏற்றுக்கொண்டு எல்லாம் நியாய முறைமைப்படி தீர்க்க விசாரித்து, தீர்ப்பிடும்படி கட்டளைகொடுத்தார். எட்டுமாதகாலமாய் வருந்தியபின் கடைசியாய் நீதிமுறைமைப்படி இஞ்ஞானியாருக்கு முற்றும் அநுகூலமான தீர்ப்பு கிடைத்தது. காரிருள் நீங்கி கதிரோன் உதயமானது போல், அக்கிரமிகள் கபடமாய் கட்டியுரைத்த அநீத அபாண்டங்களால் நகரவாசிகள் இருதயத்தில் அடர்ந்திருந்த சம்சய இருள் மேற்சொன்ன நியாய தீர்ப்பால்

விலந்து நீங்கிற்று. இஞ்ஞானியாரும் அவருடைய தோழர்களும் செய்துவந்த பிரசங்கங்களும், அநுசரித்துவந்த ஜீவியமும், அவர்களுக்கு மோட்ச நெறியைக் காண்பிக்க உன்னத ஸ்தலத்தில் ஏற்றிவைத்த தீபம் போல் துலங்கியது.

திவ்விய இஸ்பிரீத்துவின் அருளொளியால் இஞ்ஞானியார் மனத்தின்கண் மேன்மேலும் உருவாகிவந்த சேசுசபையும் திருச்சபையின் தலைவருடைய அங்கீகாரமும் ஆசீர்வாதமும் பெற்று, உலகின்கண் பிரசித்தமாய் ஸ்தாபிக்கப்படும் காலமும் அடுத்துவந்தது.

௪-ம் அதிகாரம்.

சேசுசபை அர்ச். பாப்பானவருடைய அங்கீகாரம் பெற்று பிரசித்தமாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது—
ரிபதனீரா—அவருடைய சுபாவ இலட்ச
ணங்கள்—அவர் சேசுசபையில் உட்பட்டது
—அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய நீடிய சாந்த
மும், தயை தாட்சணியமும்.

1539—1540.

சேசுசபை பிரசித்தமாய் ஸ்தாபகம் பெறும் காலம்
அடுத்துவந்ததென்று, ஆதிமுதல் தேவதிருக்கரத்
தால் இவ்விசேஷ கிரியை நோக்கி நடத்தப்பட்டுவந்த
அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தம் உள்ளத்தில் உணர்ந்து, அத
ற்குவேண்டிய முயற்சிகளை வெகு ஜாக்கிரதையாய்
ஆரம்பித்தார். இச்சபையின் பிரதான இலட்சண
ங்களும், ஏற்பாடுகளும் இன்னதென திட்டமாய் தீர்
மானிக்கும்படியாகத்தான், தமது தோழர்களையெல்
லாம் ஒருமிக்க உரோமைக்கு வரவழைத்தார். இதற்
காக "ஒவ்வொருவரும் விசேஷ ஜெபதபம்செய்து, ஒவ்
வொருநாளும் தங்களுக்குக் குறிக்கப்பட்ட விஷயத்
தைப்பற்றி தனித்தனியே தேவசன்னிதியில் தியா
னம் செய்து, அதற்கு அநுகூலமாகவும், பிரதிகூலமா
கவுமுள்ள நியாயங்களை சீர்தூக்கிப்பார்த்து யோசிக்
கவேண்டியது; அப்படி யோசித்தபின் யாவரும் குறி
க்கப்பட்ட நேரத்தில் ஒன்றுகூடி தத்தம் அபிப்பிரா
யங்களை வெளிப்படுத்தி, தங்களுக்குள் கலந்துபேசி
தீர்மானம் செய்யவேண்டியது" என இஞ்ஞாசியார்

அவர்களுக்கு அறிவித்தார். சேசுசபைக்குயிர்போலி
ருக்கும் பரிசுத்த கீழ்ப்படிதலின் அவசியத்தையும்
அதன் விசேஷ குணங்களையும் வரையறுத்துத்
தீர்மானிப்பதற்கு மாத்திரம் பலநாள் சென்றது.
கடைசியாய் யாவரும் ஒருவாய் ஒருமொழியாய் தேவ
தோத்திரத்துக்கு அநுகூலமாகவும், சேசுசபையைக்
காப்பாற்றி வரவும் கீழ்ப்படிதல் வார்த்தைப்பாடொ
ன்று அவசியமெனத் தீர்த்தார்கள். மேலும் இத்தீர்
மானமடங்கிய பத்திரம் ஒன்று பாபர் இராயப்பர் கை
யால் எழுதப்பட்டு, 1539-ம் ஆ ஏப்பிரல்-மீ 15-உ
செவ்வாய்க்கிழமை, திவ்விய பூசையில் ஒவ்வொருவ
ரும் அதனை முறைமுறையே சத்தமாய்வாசித்து, தத்
தம் கையொப்பமும் அதில் வைத்து, அதற்குறுதியாக
திவ்விய சற்பிரசாதமும் உட்கொண்டார்கள்.
தபசுகால மத்தியில் ஆரம்பித்த ஆலோசனைகள்
ஜூன்-மீ 24-உ முடிவுபெற்றது.

எல்லாரும் கூடிச்செய்த தீர்மானங்களை, இஞ்ஞாசி
யார் ஐந்து அதிகாரங்களாக வகுத்தெழுதி, அப்பிரதி
யைத் தமது நண்பர் கார்தினல் கொந்தரினி(Cardinal
Contarini) என்பவர் மூலியமாய், மூன்றாம் பவுல்
(Paul III) என்னும் அர்ச். பாப்பானவர் சமூகம்
அனுப்பி, பரிசுத்த பிதா அதை ஆசீர்வதித்து அங்கீ
கரிக்கும்படி மன்றாடினார். திருச்சபை சரித்திரத்தில்
கண்டிருக்கும் பிரகாரம், அக்கால விசேஷத்தை ஆரா
ய்ந்து பார்க்கில், புதிதாய் ஓர் சன்னியாசசபை ஏற்பா
டாகி திருச்சபைத் தலைவரின் அங்கீகாரம் பெறுதற்
கான சமயம் அதல்லவென்று சொல்லவேண்டும்.
பற்பல சன்னியாச சபைகளில் தேவபக்தி குளிர்ந்து

கட்டுப்பாடு சீர்குலைந்து, நாநாவித தின்மைகள்
பலுகி வந்ததைப்பற்றி, புதிதாய் சன்னியாச சபை
கள் ஏற்படுத்துவதற்குப்பதிலாய், ஏற்கனவே இருக்
கும் சபைகளில் சிலதுகளை போதுமென்று நிறுத்தி
மற்றவைகளை சீர்திருத்த முயற்சிசெய்வதுதான் உத்
தமமென்று திருச்சபை அதிகாரிகள் அபிப்பிராயமாய்
இருந்தார்கள். ஆனால் "உரோமையில் உன்னோடி
ருப்போம்" என்று திருவாக்கருளிய ஆண்டவர் இஞ்
ஞாசியாருக்குச் சனுவாயிருந்தார். ஏற்பாட்டாகமப்
பிரதியை கார்தினல் கொந்தரீனி அர்ச். பாப்பானவர்
முன் வாசித்ததும், "சர்வேசுரனுடைய திருவிரல்
இதிலிருக்கின்றது" என்று பரிசுத்த பிதா ஆச்சரிய
முற்றுரைத்து, அப்பிரதியை நன்றாய் ஆராய்ந்து பரி
சோதிக்கும்படி மூன்று கார்தினல்மார்களை நியமித்
தார். அவர்களில் பார்த்தலோமியோ குயிடிக்சியோ
னி (Bartolomeo Guidiccioni) என்ற பேர்போன
கார்தினல், இருக்கிற சன்னியாச சபைகளிலுள்ள
அலங்கோலங்களைக் கண்டு மனமடிந்து 'புதிதாய் ஓர்
சன்னியாச சபை' என்கிற பேச்சைமுதலாய் சகிக்கக்
கூடாதவராயிருந்தார். ஆனதால் அனுப்பப்பட்ட
பிரதியைத் திறந்து வாசிக்கமுதலாய் அவருக்கு மனம்
வரவில்லை. அவருடைய எண்ணத்தைக்கண்ட மற்
றிரு கார்தினல்மார்களும் அவரோடு ஒருமனப்பட்டா
ர்கள். ஆனால் இஞ்ஞாசியார் அதனால் அவதைரியப்
படவில்லை. ஜெபத்தில் தேவ இரக்கத்தை இடை
விடாமல் பிரார்த்தித்து வந்தார். சேசுசபை அர்ச்.
பாப்பானவரின் அங்கீகாரம் பெற்றதும், தேவமகத்
துவத்துக்கு நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரமாக, தாமும்

தமது சபையாரும் மூவாயிரந்தடவை திவ்விய பூசைப்
பலிசெய்து ஒப்புக்கொடுப்பதாக சர்வேசுரனுக்கு வார்
த்தைப்பாடு கொடுத்தார்.

மனிதனுடைய இருதயத்தில் ஆழ்ந்து வேரூன்றி
ஸ்திரமாயிருக்கும் எண்ணங்களையும் சர்வவல்லவர்
நினையாநேரத்தில் மாற்றிவிடும் ஆச்சரியமான விதங்
களை யாரால் அறியக்கூடும். பிரதியைத் திறந்து
வாசிக்கமுதலாய் மனமில்லாதிருந்த கார்தினல் பார்
த்தலோமியோ ஓர்நாள் அதைத் தன்முன் வாசிக்
கும்படி செய்தார். பின்பு தாமே அதைக் கவனமாய்
வாசித்து ஆராய்ந்து பார்க்கலானார். அவர் எண்
ணமும் வேறுபட்டது. இஞ்ஞாசியார் எழுதிய ஏற்
பாட்டாகமத்தை முற்றும் நன்குமதித்து அங்கீகரித்
தார். புது சன்னியாச சபைகளை ஏற்படுத்தும் விஷ
யத்தில் தாம் முன்போலவே எண்ணங்கொண்டிருந்
தாலும், லொயோலா இஞ்ஞாசியார் கருத்திலிருக்
கும் சபையின் தன்மை மகா சிரேஷ்டமானது, தற்
கால தின்மைகளைப் பரிகரிப்பதற்கு அது தகுந்த
தோர் சாதனம், ஆனதால் அர்ச். பாப்பானவர் அதை
அங்கீகரிக்கும்படி அதற்கு சனுவாய்ப் பேச நான்
ஆயத்தமாயிருக்கிறேன் என மற்றிரு கார்தினல்மா
ருக்கும் சொன்னார். 1540-ம் ௵ செப்டெம்பர்-மீ
27-உ (Regimini militantis Ecclesiæ) "ரெஜி
மினி மிலித்தாந்திஸ் எக்லேசியே" என்னும் 'ஆஜ்
ஞை' பத்திரத்தால் அர்ச். பாப்புவாகிய மூன்றாம்பவுல்
என்பவர் சேசுசபையைப் பிரசித்தமாய் அங்கீகரித்து
ஸ்திரப்படுத்தினார். இப்புதுசபை சேசுசபை என்
றழைக்கப்பட்டதைப் பற்றி அநேகர் முறைப்பட்

டார்கள். விசேஷமாய் மற்ற சன்னியாச சபைகளுக்கு இது பொருந்தவில்லை. ஆனால் இஞ்ஞாசியார் தேவதிருவுளத்தின் ஓர் விசேஷ ஏவுதலால் அப்பெயரைத் தெரிந்தெடுத்திருந்தமையால், என்ன முறைப்பாடுகள்தான் எழும்பினாலும், அப்பெயரை மாற்ற அற்பமும் சம்மதித்தவரல்ல* தமது சபைக்கு சேசுசபை யென்ற பெயர் கொடுக்க தாம் பின்வாங்கியிருந்தால், தேவசித்தத்தை மீறி நடந்திருக்கவேண்டியதாயிருக்குமென்று இஞ்ஞாசியார் தாமே தமக்கு நூத்தாசை செய்துவந்த பொலாங்கோ (Polanco) சுவாமியாருக்கு ஓர் தடவை சொன்னார்.

---

* அர்ச். இஞ்ஞாசியார் மரணமடைந்து சுமார் முப்பது வருஷங்களுக்குப்பின், ஐந்தாவது சிக்ஸ்துஸ் (Sixtus V) என்னும் பாப்பானவர் 'சேசு சபை' என்ற பெயரையும், இச்சபையின் ஒழுங்குகளில் சிலதுகளையும் மாற்றிவிடவேண்டுமென்று தீர்க்கெண்ணங்கொண்டு, அப்போது சேசுசபைக்கு அதிபதி சிரேஷ்டராயிருந்த க்லெளதியுஸ் ஆக்குவாவீவா (Claudius Aquaviva) என்னும் சுவாமியாருக்கு தமது சித்தத்தை அறிவித்து, அதின்படி, 'ப்ரோவின்சியல்ஸ்' (Provincials) என்று சொல்லப்படும் அவருக்குக்கீழ்ப்பட்ட பிரதான சிரேஷ்டர்களுக்கு கட்டளை திருபம் எழுதவேண்டுமென்று ஆக்கியாபித்தார். கார்தினால்மார்களுக்குள்ளே முதலாய் அநேகர் சேசுசபையாருக்காக வெகுவாய்ப் பரிந்து பேசியும், அர்ச். பாப்பானவர் தம் எண்ணத்தை விட்டுவிட சம்மதித்தவரல்ல. ஆக்கியாபனைப்பிரகாரம் 'அக்குவாவீவா' சுவாமியார் கட்டளை திருபம் ஒன்று ஆயத்தம் செய்து, அதினை பரிசுத்த பிதாசமுகம் கொண்டுபோய்க்கொடுத்தார். இவ்வுத்தரவு கீழ்ப்படிதலைக்கண்டு, பரிசுத்தபிதா மனம் இளகியதாகத் தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் அக்கிருபத்தை வாங்கி வைத்து

அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சேசுசபைக்கு அதிபதி சிரேஷ்டர் என்னும் உத்தியோக முறையில் பிரயோகித்து வந்த முத்திரையில், 'சேசு' என்னும் திருநாமத்தைக் குறிக்கும் I.H.S. (அதாவது IHESUS, இயேசுஸ்)

என்ற அட்சரங்களும், அவைகளுக்கடியில் ஓர் வளர்பிறையும், இரு நட்சத்திரங்களும், இவைகளையெல்லாம் சுற்றி "சேசுசபைத்தலைவரின் முத்திரை" என்

க்கொண்டாரேயன்றி, அதனை உடனே பிரசித்தமாக்கும்படி சொல்லவில்லை. அப்படி அதைப்பிரசித்தமாக்கும்படி ஒருவேளை அவர் எண்ணங்கொண்டிருந்தாலும், அதை நிறை

நார்த்தமுள்ள "SIGILLUM PRÆPOSITI SOCIETATIS JESU" என்னும் வாக்குகளும் காணப்படுகின்றன. உத்தியோகமுறையின்றி சாதாரண விஷயங்களில், அவர் பிரயோகித்துவந்த முத்திரை அடையாளங்கள் மூன்று இந்நாள்வரை காப்பாற்றப்பட்டுவருகின்றன. அவைகளுள் ஒன்றில் IHS என்னும் அட்சரங்கள் மாத்திரம் பதிந்திருக்கின்றன. வேறொன்றில் இவ்வட்சரங்களுமன்றி, அவைகளுக்கடியில் மூவாணிகளும் பதிந்திருக்கின்றன. மூன்றாவதில் மேற்சொன்ன அட்சரங்களும், திரு ஆணிகளுமன்றி, அவைகளைச்சுற்றி சந்தமடல்போன்ற இரு கிளைகளும் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் வேறோர் முத்திரையில் IHS என்ற அட்சரங்களின் அடியில் இஸ்பானிய பாஷையில் 'Yuigo' இனிகோ என்றெழுதப்படும் தமது ஞானஸ்நானப் பெயரின் முதலெழுத்தாகிய Y என்னும் அட்சரத்தையும் அர்ச்சியசிஷ்டவர் பதித்துவந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. சேசு என்னும் திருநாமத்தின் மீது அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இருதயத்தில் எவ்வளவோ அத்தியந்த வணக்கநேசம் பதிந்திருந்ததென்று இவ்விஷயங்களைக்கொண்டு ஒருவாறு உத்தேசித்துக்கொள்ளலாம். இது நிற்க:

வேற்றுமுன்னமே மரணமாய்ப்போனார். அவருக்குப்பின் திருச்சபையை ஆண்டுவந்த பதினாலாம் கிரகோரியார் (Gregory XIV) என்னும் பாப்பானவரோவென்றால், 1594-ம் ௵, ஜூன்-மீ, 28-உ அருளிய 'ஆக்ஞை' பத்திரத்தில் 'சேசு சபை' என்கிற பெயரையும், அச்சபையின் ஏற்பாட்டொழுங்குகள் யாவையும் சம்பூரணமாய் அங்கீகரித்து ஆசீர்வதித்தார்.

ஓர்நாள் இரவில் யாரோ வாசல்மணியை ஆத்திரமாய் அடிக்கும் சத்தம் கேட்கப்பட்டது. இஞ்ஞாசியார்தாமே போய் கதவைத் திறந்தார். பெரிய பிரபுக்கள் மாளிகைகளில் சேவித்துவரும் உயர்குல மாக்களுக்குரிய விலையுயர்ந்த ஆடையணிந்த பதினாலு வயதுள்ள ஓர் பால்யன் அவர் முன் நின்றான். **பேதுரோ தே ரிபதனீரா** (Pedro de Ribadaneira) என்பது அப்பால்யன் பெயர். உத்தரவுகேட்டு உள்ளே வந்தபின் தன் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். இவருடைய எஜமான் அலேசாந்த்ரோ என்னும் கார்தினால் மறுநாள் காலை தன்னோடு ஓரிடத்துக்கு செல்லும்படி கட்டளையிட்டிருந்தார். ஆனால் கார்தினாலோடு அவ்விடம் செல்லுவதைவிட நாள் முழுதும் தன்னிஷ்டம்போல் உரோமை நகரில் சுற்றித்திரிவது நமது பேதுரோவுக்கு அதிகப் பிரீதியாயிருந்தது. நாள் முழுதும் கவலையின்றி சுற்றித்திரிந்தார். ஆனால் சாயங்காலமானதும், கார்தினால் அரண்மனைக்கு திரும்பிப் போவதென்றால் நெஞ்சம் திடுக்கிட ஆரம்பித்தது. ஆகையால்தான் இஞ்ஞாசியாருடைய சலுகையைத் தேடிவந்தார். ஆனால் **ரிபதனீரா** என்ற இந்த பால்யன் யார்?

இஸ்பானிய தேசத்திலுள்ள தொலிடோ (Toledo) என்னும் பட்டணத்தில் உயர்குலத்தில் பிறந்தவர். அவர் தாய் அவரைப் பெற்றெடுக்கு முன்னமே, கர்ப்பத்தில் அவரை பரிசுத்த கன்னிமாதாவுக்கு ஒப்புக்கொடுத்திருந்தாள். சிறுபம் முதற்கொண்டே மிஞ்சின சுறுசுறுப்பும் துணிகரமும் அடங்காக் குணமுமுடையவராயிருந்தமையால், விதவையாயிருந்த அவர்

தாய் கத்தரீனம்மாள் அவர்மீது மிகக் கவலையுற்றிருந்
தாள். ஏழு வயதில், ஓர்நாள் இரிறிக்கொண்டு நான்
கு காற் பாய்ச்சலாய் ஓட்டம்பிடித்த ஒரு முரட்டுக்
கோவேறுகழுதையைப் போய் மறித்தார். அதனால்
கடினமாய் காயப்பட்டு வெகுநாள் அவஸ்தைப்பட்
டார். வேறோர்நாள் அவரோடு விளையாடிக்கொண்டி
ருந்த ஓர் பாலியன் தற்செயலாய் அவர் காலை காயப்
படுத்தினான். அதனாலும் நெடுநாள் அவஸ்தைப்பட்
டார். அப்படி அவர் காலை காயப்படுத்தின பாலியன்
ஆரென்றால், பிற்காலத்தில் சேசுசபையில் உட்பட்ட
வாஸ்கேஸ்என்னும் சுவாமியார்தான். 1540-ம் ஆ
கார்தினால் அலெசாந்த்ரோ வேறு சில கார்தினால்மார்,
மேற்றிராணிமார்களோடு, அர்ச். பாப்பானவர் பெயரா
ல் இஸ்பானிய தேசத்தரசனைச் சந்திக்கும்படி தோலி
டோ பட்டணத்தில் வந்திறங்கியபோது, அவ்வாரபா
ரக் காட்சியைக் காணுதல் பேதுரோவுக்கு அளவற்ற
ஆனந்தமும் மட்டுக்கடங்கா உல்லாசமுமாயிருந்தது.
அசனவேளையில், சுவேச்சையாய் கார்தினால் அலெ
சாந்த்ரோ அருகில் போய்நின்று வெகு புத்திசாலித்
தனமாய் அவருக்கு வேண்டியவைகளைப் பரிமாறி ஒத்
தாசை செய்தார். முக இலட்சணமும் அதற்கிசை
ந்த புத்திக்கூர்மையும் அமையப்பெற்ற இப்பாலியன்
மீது அப்பெரியோர்கள் மிக்கப் பிரீதிகொண்டார்கள்.
மேற்சொன்ன கார்தினால் பாலியனை தம்மோடு உரோ
மைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோகப் பிரியப்பட்டார்.
திருச்சபை ஞான மேய்ப்பர் கைவசம் தன் செல்வப்
புதல்வனை ஒப்புவிக்க மிக்காவல்கொண்டிருந்த கத்தரீ
னம்மாள் சந்தோஷமாய் அதற்கு உடன்பட்டாள்.

பாலியன் பிபதனீராவோ வென்றால் உரோமைமா நக
ரில் அநேக நவகாட்சிகளையும் விநோத வேடிக்கைக
ளையும் காணலாம், வெகு உல்லாசமாய் உலாவித்திரி
யலாம் என்று மனப்பால் குடித்துக்கொண்டு ஆனந்த
அக்களிப்புடன் கார்தினாலோடு உரோமைக்குப் புறப்
பட்டார். அங்கு மற்ற மேன்குல மாக்களோடு இவ
ரும் கல்விப் பயிற்சியும் குதிரை சவாரி சிலம்பம் முத
லிய தேகாப்பியாசங்களும் கற்பிக்கப்பட்டுவந்தார்.
இவைகளையெல்லாம் வெகு கருத்தாய் கற்று தேர்ச்சி
யடைந்துவந்தார். ஆனால் தன் சுபாவக்குணத்தை
அடக்கி ஆளுவதில்மாத்திரம் விர்த்தியடையவில்லை.

அர்ச். பாப்பானவர் அரண்மனையில் பெருவிருந்து
நடந்த ஓர்நாள் இராத்திரி, அக்காலத்து ஆசாரப்பிர
காரம் வேறு சில பாலியர்களோடு கையில் தீவட்டி
வந்தி நின்ற பேதுரோ, திடீரென்று பதஷ்டமாய்
பாய்ந்தோடி தன்னைப்போன்ற வேறொரு பாலியன்
தலைமேல் கையிலிருந்த தீவட்டியை பலமாய் ஓங்கி
எறிந்து அவனோடு மல்லுக்கு நின்றார். என் ? ஏனெ
ன்றால் அந்தப் பையல் என்னைப்பார்த்து பல்லைக்
காட்டினான் என்றார். அன்று அசனசாலை அமர்க்கள
மாய் முடிந்தது. மேலும் அரசர், கார்தினால்மார், மேற்
றிராணிமார் முதற்கொண்டு சகலரும் அர்ச். பாப்பான
வரை அண்டிப்போகும்போது அவர் பாதத்தை முத்
திசெய்வதே அந்நாள்முதல் இந்நாள்வரை அநுசரிக்
கப்பட்டுவரும் ஆசாரம். தேவமாதாவின் சுத்திகரத்
திருநாளன்று கார்தினால்மார்களும் அவர்களைச் சேர்ந்
தவர்களும் ஒருவருக்குப்பின் ஒருவராய் பாப்பானவர்
பாதத்தை வணக்கமாய் முத்திசெய்து அவர் கையி

விருந்து மந்திரித்த மெழுகுவர்த்தி பெற்றுத் திரும்பினார்கள். நமது ரிபதனீரா மாத்திரம், அவர் புத்தியில் பட்டதென்னமோ, தெரியாமற்றான் செய்தாரோ அல்லது குறும்புக்காக வேணுமென்றுதான் அப்படிச் செய்தாரோ தெரியவில்லை. அர்ச். பாப்பானவருடைய பாதத்தை முத்திசெய்வதற்குப் பதிலாய் அவருடைய கரங்களை முத்திசெய்தார். பரிசுத்த பிதா (மூன்றாம் பவுல் என்பவர்) இதைக்கண்டு சற்று ஆச்சரியமடைந்து அப்பால்யன் யாரென்று வினவினார்; ஆனால் கடிந்துகொள்ளவில்லை. இவ்விதசுபாவமுள்ள பேதுரோவுக்கு கார்தினால் அரண்மனையில் கட்டுப்பாட்டிற்கு அடங்கி நடப்பது சலிப்பாகவும், தன் மனம்போல் உரோமை நகரை சுற்றிப்பார்ப்பது ஆனந்தமாகவுமிருந்ததென்றால் ஆச்சரியமென்ன! இஞ்ஞாசியாரிடம் அடைக்கலம்புகுந்த அன்றிரவு அவர் மனதிலுண்டாகிய கிலேசம் அரண்மனைக்குத்திரும்பினால் சிட்சை கிடைக்குமென்கிற பயத்தினாலல்ல, ஆனால் தன்மீது நெடுநாள் அன்புற்றிருந்த எஜமானுடைய கட்டளையை மீறி அவர் மனம் நோகப்பண்ணினேனே என்கிற கஸ்தியினாற்றானென்று தோன்றுகின்றது.

இஞ்ஞாசியார் தந்தையின் அன்போடு ரிபதனீராவை தேற்றி, அன்றிராத்திரி தமது மடத்தில் வைத்து ஆதரித்தார். மற்ற சுவாமிமார்களும் அவனை வெகு பட்சமாய் உபசரித்தார்கள். மறுநாள் காலமே இஞ்ஞாசியார் பால்யனுக்காக பரிந்துபேசும்படி கார்தினால் அரண்மனைக்குச் சென்றார். கார்தினால் சிரித்துக்கொண்டு, உடனே மன்னிப்பளித்து, பேதுரு சந்

தோஷமாய் திரும்பிவரட்டும் என்றார். ஆனால் பேதுரோவுக்கு திரும்பிப்போக மனம் வரவில்லை. சேசுசபையில் உட்பட ஆசித்தார். இஞ்ஞாசியார் சொற்படி, சிலரிடத்தில் ஆலோசனை கேட்கும்படியாகமாத்திரம் கார்தினால் அரண்மனைக்கும் மற்றிடங்களுக்கும் திரும்பிப்போய், அதிசீக்கிரம் இஞ்ஞாசியாரிடம் திரும்பிவந்துவிட்டார். சிலநாள் பொறுத்து 1540-ம் ௵ செப்டெம்பர்-மீ இஞ்ஞாசியார் அவனை சேசுசபையில் நவசந்நியாசியாக ஏற்றுக்கொண்டார். இன்னும் பதினாலு வயது நிறைவேறாத புதுநன்மை முதலாய் வாங்காத அடங்காக் குணமுள்ள இப்பால்யனை இஞ்ஞாசியார் சேசுசபையில் ஏற்றுக்கொண்டது சகலருக்கும் கண்டுபிடிப்பதற்கரியதோர் ஆச்சரியமாயிருந்தது. நவசந்நியாசத்தில் சேர்ந்து சிலகாலத்துக்குப்பின்தான் ஞானமுயற்சிகளைச்செய்து, 1540-ம் ௵ கர்த்தர் பிறந்த திருநாளன்று புதுநன்மை வாங்கினார். நவசந்நியாசத்தில்சேர்ந்ததும், ரிபதனீரா முழுதும் வேறு மனிதனாய்ப் போய்விட்டானென்றெண்ணவேண்டாம். அடக்கவொடுக்கம், அமரிக்கை, அமர்ந்த நடை, யாதாம் ஒரு காரியம் செய்வதில் சாவதானம் என்பது நவசந்நியாசத்தில் முதலாய் அவருக்கு மகா மகா கஷ்டமான புது பாடமாகவே இருந்தது. ஓட்டம் சாட்டமாய்ப் போவதென்றாலோ, மௌன நேரமென்றும், பேச்சுநேரமென்றும், அறையென்றும், தாழ்வாரமென்றும், படியென்றும் பாராமல் தாண்டிக் குதித்து சிரித்து சத்தம் செய்வதென்றாலோ, அவருக்கு இயல்பான பழயபாடமாயிருந்தது. அவர் பெருக்கிய அறைமுன்னிலும் அதிக குப்பையா

யிருக்குமேயன்றி, குறைந்த குப்பையாயிருப்பதரிது. அவ்வளவு பலமாய் கையிற்பிடித்த துடைப்பத்தை சுழற்றி வீசுவார். "அவர் நடமாடும் ஸ்தலங்களிலுள்ள கதவுகள், ஐயோ பாவம்! வாயிருந்தால் அழும். "ஆ! இதென்ன விர்ப்பாந்தியம்! கொம்பு தாண்டும் வானர சுபாவமுடைய இப்பால்பிள்ளையை நமது பிதா இஞ்ஞாசியார் சேசுசபையில் சேர்த்துக்கொண்டார்" என்று அம்மடத்திலிருந்த சங்கைக்குரிய சுவாமிமார்கள் மனதில் எண்ணிக்கொண்டார்கள். இஞ்ஞாசியார் மாத்திரம் அவருக்கு சனுவாயிருந்து, அவருக்காக சர்வேசுரனை வெகு உருக்கமாய் மன்றாடி, அவரைச் சீர்திருத்தப் பிரயாசப்பட்டுவந்தார்.

மனுஷ சுபாவத்தைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து அதன் குறைகுணங்களை நிதானிப்பதில் இஞ்ஞாசியாருக்கிருந்த சிறந்த நுண்ணறிவும், அதைச் சீர்திருத்துவதில் அவருக்கிருந்த ஆச்சரியமான விமரிசையும், நீடியசாந்தம் தயை தாட்சணியமும் ரிபதனீரா விஷயத்தில் வெகு துலக்கமாய் விளங்குகின்றது. இப்பால்ய நவசந்நியாசியால் நிகழ்ந்த உபத்திரவங்களைச் சகிக்கமாட்டாமல், இவர் நமதுசபைக்கு உதவாது, மடத்தைவிட்டு இவரை அனுப்பிவிடவேண்டுமென்று சுவாமிமார்களெல்லாம் இஞ்ஞாசியாரைப் பிரார்த்தித்தார்கள். ஓர்நாள் ரிபதனீரா இஞ்ஞாசியாரறையில் அவரோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, நவசந்நியாசிகளை விசாரிக்கும் குருவானவர் அறைக்குள் வந்து ரிபதனீராவைப்பற்றி வெகுவாய் முறைப்பட்டு, அவர் கட்டுக்கடங்காதவராயிருக்கிறார், என்னசெய்வதென தெரியவில்லையென்றார். இஞ்ஞாசியாரோவென்றால்: "சற்றே

பொறுமையாயிருங்கள், பேதுரோவுக்கு நல்லமனதிருக்கின்றது, ஏற்கனவே பலகாரியங்களில் திருந்திவருகிறார்" என்று அவருக்கும் மற்ற குருக்களுக்கும் சமாதானம் சொன்னார். மெய்யாகவே பேதுரோவுக்கு நல்லமனதிருந்தது. படிகளிலேறி இறங்கும்போது ஓடியாடப்படாதென்று தமக்கு ஞாபகப்படுத்தும்படி காலில் ஓர் அடையாளம் கட்டிவைத்திருந்தார். இஞ்ஞாசியார் அடிக்கடி அவரிடத்தில் கடிதம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து அவைகளை நகல் செய்யும்படி சொல்லுவார். அவர் எழுதியவைகளில் சில சமயங்களில் பல தப்பிதங்களிருக்கும். இஞ்ஞாசியார் வெகு பொறுமையாய் அவைகளைத் திரும்பத் திரும்ப திருத்திவருவார். ஆனால் ஓர்நாள் அவர் தன் அஜாக்கிரதையை நன்றாய் உணர்ந்துகொள்ளும்படியாக, கடுதாசிகளைத் தரையில் எறிந்து "இந்தப் பேதைப்பிள்ளை ஒருபோதும் ஒன்றும் நன்றாய்ச் செய்யப்போகிறதில்லை" என்று பட்சமும் கண்டனையும் கலந்த குரலில் சொன்னார். உடனே பேதுரோ கண்ணீர் சொரிந்தழுதார். ரிபதனீரா சேசுசபையை வெகு உருக்கமாய் நேசித்து, அதில் வார்த்தைப்பாடு கொடுக்க மிக்க ஆவல் கொண்டிருந்தார். அவர் தன்னைத்தானே ஜெயித்துநடப்பதற்கு இந்த ஆவல் ஓர்விசேஷ உதவியாயிருந்தது.

5-ம் அதிகாரம்.

அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சேசுசபைக்கு 'ஜெனரல்' (General) என்று சொல்லப்படும் அதிபதி சிரேஷ்டராகத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டது.—நியமச்சீட்டுகள்—கடைசி வார்த்தைப்பாடு—கொதூரியுஸ் சுவாமியார் மரணமும்—அர்ச்சியசிஷ்டவர் செய்த ஞானோபதேசம்—அர்ச். சவேரியார் இந்துதேசத்துக்கு அப்போஸ்தலராகத் தெரிந்துகொள்ளப் பட்டது.

1541.

முந்தின அதிகாரத்தில் சொன்னதுபோல், சேசுசபை ஏற்கனவே பிரசித்தமாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது: என்றாலும், அதை ஆண்டுநடத்தும்படி அதிபதி சிரேஷ்டராக, முறைமைப்படி, இன்னும் ஒருவரும் நியமிக்கப்படவில்லை. பாபர் இராயப்பர் முதற்கொண்டு, இஞ்ஞாசியாருடைய தோழர்களனைவரும் இஞ்ஞாசியாரைத் தங்கள் ஞானத்தந்தையாக சங்கித்து நேசித்து, சகலத்திலும் அவர் வாக்கு தட்டாமல் நடந்துவந்தார்கள்,—நிசந்தான். ஆனால் இஞ்ஞாசியார், சகலத்திலும் அவர்களுடைய ஆலோசனையைக்கேட்டு, அவர்களுடைய ஸ்தானாதிபதியைப்போல் காரியங்களை இதுகாலம் நடத்திவந்தவரேயன்றி, அவர்கள்மேல் அதிகாரமுள்ளவனைப்போல் யாதும் செய்தவருமல்ல, அப்படிச் செய்ய உடன்பட்டவருமல்ல. ஆகையால் முறைமைப்படி அதிகாரம் செலுத்தி சபையை ஆண்டுநடத்தும்

அதிபர் ஒருவர் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இஞ்ஞாசியார்தாமே அதற்கு வேண்டிய முயற்சியெல்லாம் எடுத்தார். ஒவ்வொருவரும் தேவசமுகத்தில் தனித்தனியே தீர்க்காலோசனை செய்து, தத்தம் மனசாட்சிக்கேற்ற ஒருவரை நியமித்து நியமச்சீட்டு எழுத வேண்டுமென்றும், யார் அதிகம்பேரால் தெரிந்துகொள்ளப் படுகிறாரோ, அவரே மற்றெல்லாருக்கும் அதிபதி சிரேஷ்டராயிருக்க வேண்டுமென்றும் இஞ்ஞாசியார் தம் தோழர்களுக்கு அறிவித்தார். இதற்காக வரக்கூடுமானவர்களெல்லாம் உரோமையில் வந்து ஒன்றுகூடினார்கள். வரக்கூடாதவர்கள் கடிதமூலியமாய் தத்தம் சீட்டுகளை முத்திரையிட்டு அனுப்பினார்கள். சவேரியார் இதுசமயம் நமது இந்துதேசத்துக்குப் பயணமாக போர்த்துகால் தேசத்திலிருந்தார்.* ஆனால் உரோமையை விட்டுப் புறப்படுமுன் வரப்போகிறதை முன்னுணர்ந்தவராய், நியமச்சீட்டு ஒன்று எழுதி முத்திரையிட்டு, அதை லேய்னஸ் சுவாமியார் வசம் கொடுத்துவைத்தார். மூன்றுநாளாய் விசேஷ ஜெபதபம் செய்து தேவ உதவியை மன்றாடியபின், உரோமையிலிருந்த சபையாரெல்லாம் ஒன்றுகூடி நியமச்சீட்டுகளைத் திறந்து வாசித்தார்கள். இஞ்ஞாசியார் ஒருவரையும் விசேஷித்துக் குறிக்காமல் தானொருவன் நீங்கலாக, வேறு யார் அதிகம் பேரால் தெரிந்துகொள்ளப்படுகிறாரோ, அவரே சிரேஷ்டராயிருக்கவேண்டுமென்று பொதுவாக எழுதினார். அவர் எழுதியது:

"I. H. S. நான் ஒருவன் நீங்கலாக, வேறு யார்

* அவர் அங்கு சென்ற விபரம் பின் தெரியவரும்.

அதிகம்பேரால் தெரிந்துகொள்ளப்படுகிறாரோ, அவ
ரோ நமக்கு சிரேஷ்டரென்று நான் ஆண்டவரிடமாய்
நியமனஞ்செய்து சொல்லுகிறேன். ஆயினும் சபை
யார் வேறுவிதமாய் அபிப்பிராயப்பட்டு, நான் யாதா
மொருவரைக் குறித்துக் காட்டுவது அதிக நலமென்
றும், நமதாண்டவராகிய சர்வேசுரனுடைய தோத்தி
ரத்துக்கு அதிக அநுகூலமானதென்றும் எண்ணு
வார்களேயாகில், அவ்விதமே செய்யக் காத்திருக்கி
றேன். உரோமை, 1541-ம்ஆல ஏப்பிரல் மீ, 5௳.
INIGO. (இனிகோ)."

மற்றவர்களெல்லாம் ஒருவாய் ஒரு மொழியாக
இஞ்ஞாசியாரையே அதிபதி சிரேஷ்டராகத் தெரிந்து
கொண்டார்கள். நமது இந்துதேசத்து அப்போஸ்
தலர் எழுதிவைத்த நியமச்சீட்டைக் கேட்பது நமது
இந்துதேசத்தாருக்கு இன்பமாயிருக்கலாம். அவர்
எழுதியது:

"I. H. S. நான் பிராஞ்சீஸ்கு மனிதருடைய
தூண்டுதல் யாதுமின்றி, என் மனசாட்சிக் கேற்கநிச்
சயித்து தீர்மானமாய்ச் சொல்லுவதேதெனில்: என்
அபிப்பிராயத்தில், நாமெல்லாரும் தமக்குக் கீழ்ப்படி
யப்பெற்றவராய், நமது சபைக்கு சிரேஷ்டராயிருக்கும்
படி, ஆதிமுதல் நம்மெல்லாருக்கும் உண்மையான
பிதாவாயிருந்து வரும் சங்கைக்குரிய இஞ்ஞாசியாரை
யே நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். வெகு பிர
யாசை வருத்தப்பட்டு நம்மை ஒன்றுசேர்த்த அவர்
நம்மை ஆண்டு நடத்தவும், நன்மையில் நாம் அபிவிர்த்
தி அடையும்படி செய்யவும் அதிமிகத் திராணியு
டையவராயிருப்பார்; ஏனெனில், மற்றெவரையும்

விட அவரே நம்மில் ஒவ்வொருவரையும் நன்றாய் அறி
ந்திருக்கிறார். அவருடைய மரணத்துக்குப்பின்போ
வெனில்,—நான் என் உள்ளத்தில் நீதியென்றுணரு
கிற பிரகாரமும், இட்சணமே நான் மரணமடையப்
போகிறாற்போல் சிந்தித்துக்கொண்டும் சொல்லுகிறே
ன்,—பாபர் இராயப்பர் சுவாமியார் அவருடைய
ஸ்தானத்தில் சிரேஷ்டராக வேண்டுமென்றெண்ணு
கிறேன். நான் என் மனச்சாட்சிக் கேற்றபடி மாத்
திரம் பேசுகிறேனென்பதற்கு, சர்வேசுரனே சாட்சி.
இது உண்மையென இங்கு என் கையொப்பம் வைக்
கிறேன். உரோமை, 1540-ம்ஆல, மார்ச்சு மீ 15௳,
FRANCIS (பிராஞ்சீஸ்கு)."

யாவரும் ஒருமனப்பட்டு இஞ்ஞாசியாரையே தங்
களுக்கு அதிபராகத் தெரிந்துகொண்டார்களென்றா
லும், இஞ்ஞாசியார் அதற்கு கிஞ்சித்தும் சம்மதப்பட்
டவரல்ல. அவர் இருதயத்தில் ஆழ்ந்து வேரூன்றி
யிருந்த அரிய தாழ்ச்சி அவருக்கு சொல்லிக்கொடுத்த
பலபல நியாயங்களை எடுத்துரைத்து, சேசுசபைக்கு
அதிபதி சிரேஷ்டராயிருக்க தாம் அற்பமும் தகுந்த
வரல்லவென்று வாக்குவாதம் செய்தார். முப்பது
வருஷகாலம் உலக வீண்பெருமையில் உழன்றலைந்த
வனோ உங்கள்மேல் அதிகாரம் செலுத்தி, உங்களை
ஆளத்தகுந்தவனென்று ஆச்சரியப்பட்டார். சபையை
ஆண்டு நடத்தும் இப்பாரச்சுமையை நிருவகிக்க, எனக்
கு வேண்டிய தேகபலன் முதலாய் இல்லையேயென்
று பிரலாபித்தார். யாவரும் திருப்ப நன்றாய் யோசி
த்து, வேறு நியமச்சீட்டுகள் எழுதவேண்டுமென்று
தமது தோழர்களை வெகு வாஞ்சையாய் மன்றாடினார்.

சிலருக்கு இது எதோ நம்பக்கூடாத காரியமாகத் தோன்றலாம். அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தின் பாதையில் சற்றுத் தூரமாகிலும் சென்றால்தான், அர்ச்சியசிஷ்டவர்களின் தாழ்ச்சியை சற்றாகிலும் கண்டுணர்ந்து கொள்ளலாம்.

ஆயினும், தன் குறைகளையும் பலவீனத்தையும் சீர்தூக்கி நோக்கிய சாதாரண தாழ்ச்சியிலும், மேலான வேறோர் சிந்தனை, அதாவது: தேவமகத்துவப் பிரதாபத்தையும், தேவ பராமரிப்பின் திவ்விய நடபடிகளையும் கூர்ந்து நோக்கிய உத்தம தேவசிநேகமும் அருமையான தேவ அருள்ஞானமும் பெருந்தன்மையும் நிறைந்த ஓர் உன்னத சிந்தனையே, தாம் இவ்வுத்தியோகத்துக்கு தகுந்தவனல்லவென்று ஆக்ஷேபிக்கும்படி, அர்ச்சியசிஷ்டவர் மனதை பிரதானமாய் தூண்டி வந்ததாகத் தோன்றுகின்றது. "மணவாட்டியை உடையவனே மணவாளன்; மணவாளனுக்கு செவி தந்து நிற்கிற அவனுடைய சிநேகிதனோ, மணவாளனுடைய குரலொலியினிமித்தம் மகிழ்ந்து சந்தோஷிக்கிறான். ஆகையால் என்னுடையதாகிய இந்தசந்தோஷம் பூர்த்தியாயிற்று. அவர் வளரவும், நான் குறுகவும் வேண்டும்"* என, அவதரித்த நாதனுக்கு முன்னோடியாய் தேவ திருவுளத்தால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டு, அவர்மீது அளவற்ற அன்புநேசப் பெருக்கமுற்றிருந்த இதயமுள்ள அர்ச். ஸ்நாபக அருளப்பர் அத்திவ்விய சுதனை உலகத்துக்கு சுட்டிக்காண்பித்து அவர் திருநாமத்தை பிரசித்தப்படுத்தியபின், உலகம் அவரை அறிந்து நேசித்துப் பின்செல்லுவதையும்,

* அர்ச். அருளப்பர் சுவி. 3-ம் அதி. 29-30.

தம் சீஷர்களை தம்மைவிட்டு அவரைப்பின்சென்று போவதையும் கண்ணுற்று அகமகிழ்ந்து ஆனந்தித்தாரல்லவோ! அவர் திருநாமம் ஒன்றே நிலைநின்று மேன்மேலும் ஸ்துதி பெற்றிலங்கும்படி, தமது நாமம் உலகின் கண் முற்றும் மறைந்து மறக்கப்பட்டுப் போக வேண்டுமென்று வாஞ்சையாய் நாடினாரல்லவோ! அதுபோல இஞ்ஞானியாரும் இத்தகைமையான இதயன் தாமென்று சொல்லத்தேவையில்லை. தம் உள்ளத்தைத் தூண்டி எவிய தேவ திருவுளத்தின் குரலொலியைப் பின்சென்று, அத்தேவ திருவுளமே தம் உள்ளத்தில் வரைந்து காண்பித்த பிரகாரம், அவதரித்த திவ்விய சுதனுடைய அதிமிக தோத்திரத்துக்காக, சேசு என்னும் அவர் திருநாமத்தை நெற்றியில் தரித்து, நரகசர்ப்பத்தை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யும்படையணியாயிருக்கும் சன்னியாச சபை ஒன்று ஸ்தாபிக்க மிக்க ஆவலுடன் பல வருஷகாலமாய் அளவற்ற முயற்சிசெய்துவந்தார். கடைசியாய் அச்சபை அர்ச். பாப்பானவரால் அங்கீகரித்து ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு ஸ்தாபகம் பெற்றது. இஞ்ஞானியாரும் அதனால் அகமகிழ்ந்து ஆனந்தித்து சர்வேசுரனுக்குஸ்தோத்திரஞ்செய்தார். இனி தன்பெயர் உலகின்கண் முற்றும் மறைந்து மறக்கப்பட்டதாய், சேசு என்ற திருநாமமே அச்சபையின் ஏக பெயராக ஸ்திரப்பட்டு பிரசித்தமாய் துலங்கும் பொருட்டு, வேறொருவர் அச்சபைக்கு அதிபராயிருந்து அதனை ஆண்டு நடத்திவரவும், தாமோவென்றால் தமக்கென்று விசேஷசுதந்தரம் யாதுமின்றி, அச்சபையார் மற்றவர்களில் ஒருவராய் அவ்வதிபருக்குள்ளடங்கி சகலத்திலும் அவர்சொற்கேட்டு கீழ்ப்படிந்து நடக்க ஆசித்

தார். சபையை ஸ்தாபிப்பதற்கு இதுகாலம் வெகு முயற்சி செய்துவந்தபின், தாமே அச்சபைக்கு முதல் அதிபதி சிரேஷ்டராகவுமிருக்கும்படி நேர்ந்தால், மனிதர் தம் பெயரை ஏதோ பெரிது பாராட்டும்படி நேரிடலாமென்றஞ்சினார். அன்றியும், சபையின் பரிபாலனத்துக்கும் அபிவிர்த்திக்கும் தாம் அவசியமில்லையென்றும், தம் உள்ளத்தில் அதனை உருவாக்கிவந்த திவ்விய இஸ்பிரீத்துவின் திரு அருள், சிரேஷ்டராகத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர் யாவராயிருந்தாலும் அவர் மூலியமாய் சபையை முற்றும் உருவாக்கி அமைத்து ஆண்டு நடத்திவருமென்றும், தேவபராமரிப்பின் திருச்செயல் விசேஷங்களை ஆழ்ந்து தியானித்த அவர் இருதயத்தில் ஸ்திரமாய் பதிந்திருந்தது. இதனால்தான் வேறொருவரை சிரேஷ்டராகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்றும், ஒவ்வொருவரும் வேறு நியமச்சீட்டு எழுதவேண்டுமென்றும், அவ்வளவு தூரம் அவர் வாக்குவாதம் செய்து மன்றாடினதாகத் தோன்றுகின்றது.

அவர் கட்டாயப்படுத்திக் கேட்டுக்கொண்டபடி, திரும்பவும் மூன்றுநாள் தேவசந்நிதியிலமர்ந்து, தீர்க்காலோசனைசெய்து வேறு நியமச்சீட்டெழுதினார்கள். ஆனால் முன்போல் யாவரும் ஒரே எண்ணமாய் திரும்பவும் இஞ்ஞாசியாரையே சிரேஷ்டராகக் குறித்தார்கள். இஞ்ஞாசியார் திரும்பவும் சம்மதங்கொடாமல், அட்டிசொல்லி வாக்குவாதம் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

ஆனால் லேய்னஸ் சுவாமியார் சுறுக்கென எழுந்து "பிதாவே, சர்வேசுரனுடைய சித்தத்துக்கு இணங்கும்; அல்லவென்றால், நான் சம்பந்தப்பட்டமட்டிலும், இச்சபையே கலைந்து போகலாம். என்னளவில்

சர்வேசுரனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கும் தலைவரையன்றி, வேறெவரையும் நான் ஏற்றுக்கொள்ளப்போகிறதில்லையென்பது எனது தீர்மானம்" என்று உறுதியாய்ச்சொன்னார்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், இஞ்ஞாசியார் வாக்குவாதம் செய்வதை விட்டுவிட்டார். ஆயினும் தாம் சிரேஷ்டராயிருப்பது தேவசித்தமென்று தாழ்ச்சி மிகுந்திருந்த அவர் உள்ளத்தில் இன்னும் தெளிவாய் விளங்கவில்லை. தம்மிடத்திலுள்ள எண்ணிறந்த குறைகளை அறியாது, வெளித்தோற்றங்களை நம்பி, தம் தோழர்கள் மோசம்போனார்களென்றெண்ணினார். ஆனதால், தம் ஆத்துமத்திலுள்ள குறைகளை நன்றாய் அறிந்த ஒருவருடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டு, அதன்படி செய்வதென்று தீர்மானித்தார். அதற்காக, தமக்கு ஆத்தும குருவாயிருந்த தியோடோசியோ (Fra Teodosio) என்னும் அர்ச். ஐந்துகாய பிரான்சிஸ்கு சபைக்குரு வசித்த மடத்திற்குப் போய் அங்கு மூன்றுநாள் தங்கியிருந்து, ஜெபத்தியானமும் ஆத்தும சோதனையும்செய்து தம் ஞாபகத்துக்குவந்த தமது குற்றங்குறைகளையெல்லாம் அவரிடத்தில் சங்கீர்த்தனம்செய்து, சிரேஷ்டர் உத்தியோகத்துக்குத் தாம் தகுந்தவனல்லவென்று தம் தோழர்களுக்கு தாராளமாய் எழுதும்படி அவரை மன்றாடினார். அக்குருவானவரோவென்றால், இஞ்ஞாசியார் கேட்டுக்கொண்டபடி எழுதவில்லை. அதற்கு விரோதமாய், தம் தோழர்களுடைய விருப்பத்துக்கிணங்கி, தம்மேல் சுமத்தப்பட்ட உத்தியோகத்தை ஒப்புக்கொள்ளுதல் இஞ்ஞாசியாருடைய கடமையென்றெழுதி, அவர்

தாமே அச்சீட்டை அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய தோழர்களுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தார். இவ்வளவு பிரத்தியட்சமாய் அறிவிக்கப்பட்ட தேவதிருவுள நியமனத்தைப்பற்றி இஞ்ஞாசியார் இன்னும் சந்தேகப்படக் கூடுவதெப்படி? அத்தேவ திருவுள நியமனத்திக்குத் தலைகுனிந்து, 1541-ம் ௵ ஏப்பிரல்-௴ 13-ம்௳ சேசுசபை 'ஜெனரல்' (General அதாவது: அதிபதி சிரேஷ்டர்) என்னும் உத்தியோகத்தை முறைமைப்படி ஒப்புக்கொண்டார்.

இரண்டுநாளைக்குப் பின், ஏப்பிரல்-௴ 15-ம்௳ அர்ச். இஞ்ஞாசியாரும் உரோமையிலிருந்த அவர் துணைவர்கள் ஐவரும் கடைசிவார்த்தைப்பாடு கொடுத்தார்கள். அன்று இஞ்ஞாசியார் திவ்விய பூசை செய்தார். ஐவரும் அப்பூசையைக் கண்டார்கள். திருப்பலி உட்கொள்ளுமுன், இஞ்ஞாசியார் ஒரு கையில் திவ்விய சற்பிரசாதத்தையும், மறுகையில் வார்த்தைப் பாடடங்கிய பத்திரத்தையும் ஏந்தி, தமது தோழர்கள் முகமாய்த் திரும்பி, உரத்தசத்தமாய் வார்த்தைப்பாடுகளை வாசித்து திவ்விய சற்பிரசாதம் உட்கொண்டார். அதன்பின் அவர் துணைவர்கள் ஐவரும் (கொதூரியுஸ், ஐயேஜு; பாஸ்கேசியுஸ், லேய்னஸ், சால்மரோன் என்பவர்கள்) ஒருவர் ஒருவராய் அவர்முன் வந்து வார்த்தைப்பாடு கொடுத்து, அவர் கையினின்று திவ்விய நன்மை வாங்கினார்கள். பூசைமுடிந்து யாவரும் தங்கள் நேச தந்தை இஞ்ஞாசியாரைக் கட்டி மினவி, அவர் கரத்தை முத்திசெய்து, பரிசுத்த தேவ சிநேகப் பெருக்கத்தால் இருதயம் பற்றியெரிந்தவர்களாய் மடத்துக்குத் திரும்பினார்கள்.

விசேஷமாய் கொதூரியுஸ் சுவாமியார் பரவசமான வர்போல், லேய்னஸ் சுவாமியாருடன், மற்றவர்களுக்குமுன் வேகமாய் நடந்தார். வழிநெடுக அவர் நேத்திரங்கள் ஆனந்த பூர்ஷ்பம் சொரிந்தவண்ணமாகவே யிருந்தன. உள்ளத்தில் பொங்கி யெழும்பிய பேரின்பப் பெருக்கத்தை அடக்கமாட்டாதவராய், ஓயாமல் பெருமூச்செறிந்து, உரத்த சத்தமாய் தேவ அநேக உச்சாரணம் செய்துகொண்டே நடந்தார். சமீபித்திருந்த மோக்ஷானந்தத்தின் முன் உணர்வா இது! ஏனெனில், சிலமாதத்துக்குள் இந்தப் புண்ணியாத்துமா இகலோக துன்பங்களினின்று பரலோக பேரின்பத்துக் கழைத்துக்கொள்ளப்பட்டார். அவர் வியாதியாயிருக்கும்போது, ஓர்நாள் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் அவருக்காகப் பூசை செய்து ஒப்புக்கொடுக்கும்படி, ஓர் தேவாலயத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போனார். வழியில் ஓர் பாலத்தைக்கடக்கும்போது, திடீரென்று வானத்தை எடுத்துப் பார்த்தவராய் சற்றுநேரம் நின்று, பின்பு தம்முடன் வந்த வியோலா ஸ்நாபக அருளப்பர் (John Baptist Viola) என்னும் துணைச் சகோதரனைப் பார்த்து: "நாம் திரும்பிப்போகலாம்; கொதூரியுஸ் இப்போதுதான் மரணமடைந்தார்" என்று சொல்லித் திரும்பிவிட்டார். அதே சமயத்தில்தான் கொதூரியுஸ் சுவாமியாரும் பரலோக பிராப்தியானார். இஞ்ஞாசியார் தாம் அப்போது கண்டது இன்னதென்று ஒருவருக்கும் விவரித்துச் சொன்னவரல்ல. அர்ச். ஸ்நாபக அருளப்பர் பெயர்கொண்ட இந்த கொதூரியுஸ் சுவாமியார், இவ்வர்ச்சியசிஷ்டவர் பிறந்த திருநாளன்று பிறந்து, அவர் வேதசாட்சி

யாக சிறையில் தலைவெட்டுண்ட திருநாளன்று, ஸ்நாபகருக்கு அப்போது என்ன பிராயமோ, அதே பிராயத்தில் மரணமடைந்தார். இவருடைய சீவியத்தில் அர்ச். ஸ்நாபகருடைய சீவியத்தின் இலட்சணங்கள் ஒருவாறு விளங்கியதாக இவருடைய தோழர்கள் எண்ணினார்கள்.

சிரேஷ்டர் உத்தியோகம் ஒப்புக்கொண்டபின், இஞ்ஞாசியார் சேசுநாதர்சுவாமி மாதிரிகையாய் தாழ்ச்சி அநுசரிக்க விரும்பி, சமயலறையில் தாழ்மையான வேலைகளை பலநாள்பரியந்தம் செய்துவந்தார். அதன்பின் நாற்பத்தாறுநாள் தேவாலயத்தில் சிறுபிள்ளைகளுக்கு வேதசத்தியங்களைச் சொல்லிக்கொடுத்து ஞானஉபதேசம் செய்தார். ஆனால் ஞானோபதேசம் கேட்க வந்த திரளான ஜனங்களுக்குள், சிறுவர்களைவிட பெரியவர்களுடைய தொகையே அதிகமாயிருந்தது. தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், எவ்விதம் ஒன்றோடொன்று உறவான பாஷைகளாயிருக்கின்றனவோ, அவ்விதமே இஞ்ஞாசியாருடைய சுயபாஷையாகிய இஸ்பானிய பாஷையும், இத்தாலியபாஷையும் ஒன்றோடொன்று உறவான பாஷைகள். ஆனால் தமிழ் பாஷையை அரைகுறையாகமாத்திரம் கற்றறிந்த மலையாளயிராச்சியத்தார், அல்லது தெலுங்கு இராச்சியத்தார் ஒருவர் செந்தமிழ்வாழும் நாட்டினில்வந்து தமிழ்ப்பேச எத்தனித்தால், அது என்னமாயிருக்கும்! இஞ்ஞாசியார் இத்தாலியபாஷையை அறிந்திருந்தது அரைகுறையாகத்தான். ஆனதால் ஞானோபதேசம் செய்யும்போது அவர் பிரயோகித்த பாஷை வாக்கிலும் நடையிலும் அநேகமாய் இஸ்பானிய பாஷை

யாகவேயிருந்தது. கார்திறல் அரண்மனையில் சிறுவயதிலேயே இத்தாலிய பாஷையை வெகு திருத்தமாய் கற்றறிந்திருந்த நமது ரிபதனீரா சகோதரர் அர்ச்சியசிஷ்டவர் பிரசங்கத்தில் இத்தாலியபாஷையை வெகு பிழையாய்ப்பேசுவதைக்கேட்டு, அப்பாஷையை அதிக திருத்தமாய்ப் பேசப் படித்துக்கொள்ளுவது நலமாயிருக்குமென்று பயமின்றி அர்ச்சியசிஷ்டவருக்குச் சொன்னார். ரிபதனீரா சகோதரர் அடிக்கடி அர்ச். இஞ்ஞாசியார் அருகிலிருந்து வந்ததுமன்றி, தம் மனதிலுள்ளதையெல்லாம் அவரிடத்தில் தாராளமாய்ச்சொல்லி வார்த்தையாடுவார். நவசந்நியாசியார் சொன்ன நற்புத்தியைக் கேட்டு, இஞ்ஞாசியார் மலர்ந்த முகமாய் அவனைப் பார்த்து: "நல்லது, பேதுரோ, இனிமேலாக நான் பிரசங்கம் செய்யும்போது, அதைக் கவனமாய்க் கேட்டு, அதிலுள்ள தப்பிதங்களையெல்லாம் ஞாபகப்படுத்தி, பிற்பாடு எனக்கு அறிவிக்கவேண்டும்" என்றார். ரிபதனீரா சகோதரர் அப்படியே ஆகட்டுமென்று, மறுநாள் அர்ச்சியசிஷ்டவர் செய்த பிரசங்கத்திலுள்ள பிழைகளையெல்லாம் வெகு ஜாக்கிரதையாய் ஓர் கடுதாசியில் குறிக்க ஆரம்பித்தார். ஆனால் அதிசீக்கிரம் அவதைரியப்பட்டு, துவக்கினதை விட்டு விட்டார். அத்தனை பிழைகள் குறிக்க வேண்டியிருந்தது.

அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய வாய்மொழிகள் பாஷைநடையில் திருத்தக் குறைவாயிருந்தபோதிலும், அவைகள் தேவசிநேகம் பற்றியெரிந்த இருதயம் பேசிய மொழிகளாயிருந்தமையால், அக்கினிக் கணைகள் போல் மற்ற இருதயங்களிலும் அத்தேவசிநேக அக்கி

னியை மூட்டுவிக்கும் வல்லமைகொண்டிருந்தன. உறையினின்று வாளை உருவிப் பிரயோகிப்பதுபோல், பரிசுத்த சுவிசேஷ வாக்கியங்களைப் பிரயோகித்தே, அதிலடங்கிய வேதசத்தியங்களை விளக்கிக் காண்பிப்பார். இவ்விதம் அவர் பிரயோகிக்கும் வாக்குகள், கேட்போர் இருதயங்களில், ஓர்வகைக் கட்டாயமாய் நற்சிந்தனைகளையும் பாவத்தின்மீது மனஸ்தாபத்தையும் எழுப்பும். ஆனதால் உபதேசம் முடிந்ததும் ஜனங்கள் பாவசங்கீர்த்தனம் செய்ய ஆத்திரப்பட்டு, குருக்களைத் தேடிப்போவார்கள். மௌனமாயிருக்கும்போது முதலாய், தேவசிநேக அக்கினிச் சுவாலை வீசுகிறதுபோல் துலங்கும் அவர் முகமே சன்னியோர் மனதை சர்வேசுரன் முகமாய்க் கவர்ந்திழுக்கும் வல்லபமுள்ள ஓர் பிரசங்கமாயிருக்கும்.

"பற்பல இடங்களுக்குப் பிரயாணம்பண்ணுவதும், சர்வேசுரனுடைய அதிமிக ஊழியத்திற்கும் ஆத்துமாக்களின் ஈடேற்றத்துக்கும் இப்பூலோகத்தின் எந்த இடங்களிலே நம்பிக்கையுண்டோ அவ்விடங்களிலே போயிருந்து சீவிப்பதும் நமது தேவ அழைத்தலுக்கு உரிய காரியமாம்" என சேசுசபை ஏற்பாட்டாகமத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி, இச்சபைக்கு அஸ்திவாரமாயிருந்த இஞ்ஞாசியாருடைய தோழர்கள் எற்கனவே பற்பல இடங்களுக்கு அப்போஸ்தலர்களாய்ப் பிரிந்துபோக சர்வேசுரன் திருவுளமானார். இதன் நிமித்தமே அதிபதி சிரோஷ்டர் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கு நியமச்சீட்டுகள் எழுதப்பட்டபோதும், கடைசி வார்த்தைப்பாடு கொடுக்கப்பட்டபோதும், இஞ்ஞாசியாருடைய தோழர்களில் ஐந்துபேர்மாத்திரம் உரோ

மையில் இருந்தார்கள். அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சவேரியார் இந்தியா தேசத்துக்கு அனுப்பப்பட்ட விசேஷத்தை மாத்திரம் இங்கெடுத்து சொல்வோம்.

போர்த்துகால் தேசம் தற்காலம் இருக்கும் நிலைமை வேறு, அக்காலம் அதிருந்த நிலைமை வேறு. அக்காலத்தில் இத்தேசம் ஐரோப்பா கண்டத்தின் பிரதான இராச்சியங்களுள் ஒன்றாயிருந்து, இந்தியாவில் அநேக இடங்களைக் கைக்கொண்டு அரசாட்சி செய்துவந்தது. இந்நாள்வரை அத்தேசத்தார் கைவசமிருக்கும் கோவை நகர்தான் அக்காலம் இந்தியாவில் அவர்களுடைய முக்கிய ஸ்தானமாயிருந்தது. தேவபக்தியில் சிறந்த மூன்றாவது ஜோவாம் (Joam III) என்னும் அத்தேசத்தரசன் நமது இந்து நாட்டில் சத்தியமறை விளங்கச்செய்வதற்கு வேதபோதகர்களை அனுப்ப மிக்க ஆவலுற்றிருந்தார். புதிதாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சேசுசபைக் குருக்கள் அதற்குத் தகுந்தவர்களென்று கேள்வியுற்று, அவர்களில் சிலரை அர்ச். பாப்பாணவரிடத்தில் தன் பெயரால் கேட்டனுப்பும்படி தமது ஸ்தானாதிபதி மஸ்கரேனாஸ் என்பவருக்கு கட்டளைகொடுத்தார். மஸ்கரேனாஸ் ஆறுபேர் வேண்டுமென்று கேட்டார். இஞ்ஞாசியாரோவென்றால்: "ஆக நாங்கள் பத்துபேர்தானுண்டு. அவர்களில் ஆறுபேர் இந்தியாவுக்கு சென்றுவிட்டால், உலகத்தின் மற்றப் பாகங்களுக்கு எத்தனைபேர் மீந்திருப்பார்கள்" என்று சொல்லி, இரண்டுபேர் மாத்திரம் கொடுக்க உடன்பட்டார். இந்தியாவுக்கு வரும்படி முதல்முதல் இஞ்ஞாசியாரால் குறிக்கப்

பட்டவர்கள் சீமோன் ரோதிரிகேஸ், நிக்கொலாஸ்
போபாதில்லா என்ற இருவர்கள். ஆனால் இவர்க
ளில் யாராகிலும் இந்தியாவுக்கு வர சர்வேசுரன் திரு
வுளமாகவில்லை. இருவரும் போர்த்துகால் தேசத்
துக்குப் போய் அங்கிருந்து இந்தியாவுக்குப் புறப்பட
வேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.
ரொதிரிகேஸ் சுவாமியார் 1540-ம் ஆண்டு மார்ச்சு மீ
5-உ உரோமையைவிட்டுப் புறப்பட்டார். போர்த்
துகால் தேசத்தரசன் ஸ்தானாதிபதியோடு பிரயா
ணப்படும்படி நியமிக்கப்பட்டிருந்த பொபாதில்லா
சுவாமியார் வெகு வியாதியாயிருந்தார். பயணத்தை
நிறுத்திவைப்பதென்றால், அதுவும் சாத்தியப்படவில்
லை. ஆனதால் அவருக்குப் பதிலாய் வேறொருவரைத்
தெரிந்துகொள்ளுவது அவசியமாயிற்று. அவருக்கு பதி
லாய் யாரை அனுப்புவதென்று இஞ்ஞாசியார் ஜெபத்
தில் சர்வேசுரனை மன்றாடி தீர்க்காலோசனை செய்த
பின், பிராஞ்சீஸ்கு சவேரியார் இந்துதேசத்துக்குப்
போவது தேவ திருவுளமென்று உணர்ந்து, அவரை
வரவழைத்துச் சொல்லுவார்: “சகோதரர் பிராஞ்சீ
ஸ்கு, அர்ச். பாப்பானவர் கட்டளைப்படி நம்முள் இரு
வர் இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டுப் போவது அவசிய
மென்றும், அதற்கென்று குறிக்கப்பட்டவர்களில்
பொபாதில்லா சுவாமியார் வியாதியாயிருக்கிறாரென்
றும் உமக்குத் தெரியுமே. ஸ்தானாதிபதியோ பிரயா
ணந்துவக்க வெகு ஆத்திரப்படுகிறார். அதிகாரன் தாம
தியார். ஆனால் சர்வேசுரன் உம்மை (இந்து தேசத்
தில்) வேதம்போதிக்க அழைக்கிறார்.” என்றுரைத்
தார். அஞ்ஞான இராச்சியங்களுக்குச் சென்று, தேசக்

கிறீஸ்துநாதருடைய பரிசுத்த வேதத்தைப்போதித்து,
வேதசாட்சியாக தமது இரத்தத்தைச் சிந்தி மரிக்கும்
பாக்கியம் தமக்கு எப்போ கிடைக்குமென்று, வெகு
காலம் பரதவித்திருந்த சவேரியார் இவ்வார்த்தை
களைக்கேட்டதும் சொல்லிலடங்கா ஆனந்தமடைந்து:
“பிதாவே, இதோ புறப்பட்டுப்போக ஆயத்தமாயிருக்
கிறேன்” என்று சொல்லி உடனே பயணத்துக்கு
ஆயத்தம்செய்தார்.

முன்னமே சொல்லியதுபோல், லொயோலா இஞ்
ஞாசியாரும், *பிராஞ்சீஸ்கு சவேரியாரும் தங்கள் அக
இலட்சணங்களில் ஒரே அச்சில் உருவாக்கப்பட்ட
வர்கள்போல் ஒரு தன்மை, ஒரு சாயலுடையவர்க
ளாய், ஒருவர்மீது ஒருவர் மேலான எண்ணமும், ஓர்
அருமைத் தந்தையும், அருமை மைந்தனும்போல் ஒரு
வருக்கொருவர் அன்னியோன்னிய நேசமுடையவர்
களாயிருந்தார்கள். மேலும் சவேரியாருடைய புண்
ணியங்களையும் திறமையையும் நன்றாய் அறிந்திருந்த
இஞ்ஞாசியார் அவர் தமதருகிலிருப்பது புதிதாய்
ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சேசுசபைக்கு வெகு உதவியாயிருக்
குமென்றும் எண்ணியிருந்தார். ஆதலால் அவரை
இந்துதேசத்துக்கு அனுப்ப தீர்மானித்தபோது, இஞ்
ஞாசியார் மனம் என்னமாய் வருந்தியிருக்கவேண்டு
மென்று உத்தேசித்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் அவர்
போவது தேவசித்தம் என்றுள்ளத்திலுணர்ந்த அட்
சணமே, இந்துதேசத்தாருடைய ஆத்தும இரட்சண்
ணியத்துக்காக அவரை சந்தோஷமாய் சர்வேசுரனு
க்கு ஒப்புக்கொடுத்துவிட்டார். அதுபோலவே சவேரி

யாரும் தம் ஞானப்பிதாவையும், ஞான சகோதரர்களையும் விட்டுப்பிரிவதால் உண்டான வியாகுலத்தைச் சர்வேசுரனுக்கு உதாரமாய் ஒப்புக்கொடுத்தார்.

இஞ்ஞாசியார் சவேரியாரை வரவழைத்து இந்தியாவுக்குப் போகும்படி சொன்னது 1540-ம் ௵ மார்ச்சு-மீ 15-உ. மறுநாள் காலமே பூசைசெய்து தமது கரத்தில் பலியான திவ்வியசுதனோடு, தம்மையும் திவ்விய பிதாவுக்குப் பலியாக ஒப்புக்கொடுத்த பின், தமது அருமைப் பிதாவுடைய கடைசி ஆசீர்வாதம் பெறும்படி அவர்முன் சென்றார். ஜெப புஸ்தகமும், பாடுபட்ட சுரூபமும், அணிந்திருந்த பழைய வஸ்திரமும் தவிர, வேறு வழித்துணை ஆதாரம் அவர் தேடவில்லை. ஆனால், ஆல்ப்ஸ் மலையைக் கடக்கும்பொழுது குளிர் மெத்த இருக்குமேயென்று கவலையுற்ற இஞ்ஞாசியார் வியாதியினிமித்தம் தாம் அப்போது தரித்திருந்த கம்பளிப் போர்வையை எடுத்து பிரயாணிமேற் போட்டு, அதை அவர் அணிந்துகொள்ளும்படி செய்தார். பின் தம் அருமைப் புதல்வனை நோக்கி: "போய் உலகமெல்லாம் தேவசிநேக அக்கினியால் சுவாலித்தெரியச்செய்யும்" என்று உருக்கமாய்ச் சொல்லி தமது கடைசி ஆசீர்வாதம் கொடுத்தார்.

சவேரியார் சுவாமியாரையும், ரொதிரிகேஸ் சுவாமியாரையும் போர்த்துக்கால் தேசத்தரசன் கண்ணுற்றதும், அவர்களை இந்தியாவுக்கு அனுப்ப அவனுக்கு மனம் வரவில்லை. கல்வியிலும் அர்ச்சியசிஷ்டதனத்திலும் மிகத்தேர்ந்தவர்களான இவர்களை தன் நாட்

இந்து ஜனங்கள் சத்யம் என்றும் அறிந்துவாழ
ஏக்கமாய்த் திரிந்து நோக்கமாய்ச் சூழ்ந்த
தந்தையே உந்தன் மைந்தர்கண் பாரும்
தாழ்வில்லாத மோக்ஷ வாழ்விலே சேரும்.
(தேவ ஸ்தோத்திரக் கீர்த்தனைகள்.)

டிலே நிறுத்திக்கொள்ளப் பிரியப்பட்டு அதற்காக
அர்ச். பாப்பானவருக்கும், இஞ்ஞாசியாருக்கும் காகி
தத்துக்கு மேல் காகிதம் எழுதினார். பாப்பானவரோ
வென்றால், அரசனும், இஞ்ஞாசியாரும் தங்களுக்குள்
காரியத்தைத், தீர்மானித்துக்கொள்ளும்படி விட்டு
விட்டார். இஞ்ஞாசியார், ரொதிரிகேஸ் சுவாமியார்
போர்த்துகால் தேசத்திலிருக்கட்டும், சவேரியார்
சுவாமியார் இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டுப் போகட்டும்
என்று அரசனுக்கு எழுதினார். அரசன் அதற்கு சம்
மதிக்கவே, சவேரியார் 1541-ம் வருஷம் எப்பிரல்-மீ 7உ
கப்பலேறி, 1542-ம் வருஷம் மே-மீ 6உ நமது நாட்டில்
வந்துசேர்ந்தார்.

“ உலகசெல்வம் முற்றும் வெறுத்தாய்—மகிமைகீர்த்தி
உற்றார் சுற்றம் பற்றை அறுத்தாய்
நலமிகுமெய் வேதசத்யம் காட்ட இந்த நாட்டில் வந்
தாய்
நாங்கள் எல்லாம் நீ விதைத்த நல்ல வித்தின் விளை
அல்லோ.”

“ அந்தகாரமுள்ள நாடே—மனது தேர்ந்து
அக்களிப்போ டிப்போ பாடே
தந்தை உந்தன் சவேரியார் வந்து உன்னைத்தேற்று
வார்
சிந்தைமகிழ்ந்தே கடவுள் உந்தனைக் கைவிடா தாள்
வார்.”*

---

* சங். சந்தியாகு சுவாமி அவர்களால் இயற்றப்பட்ட தேவ ஸ்தோத்திரக் கீர்த்தனைகள், நான்காம் பதிப்பு, 83-ம் பக்கம், சரணங்கள் 1 & 3.

6-ம் அதிகாரம்.

அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சேசுசபை ஏற்பாட்டொழுங்குகளை எழுதிய முறை.

1541—1550.

அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய அனுதின ஜீவியம்—திவ்விய பூசை—வியாதியஸ்தர் மட்டில் அவர் அன்புற்றெடுத்துவந்த கவலை—அவரிடத்தில் விளங்கிய புண்ணியங்கள்—நன்றியறிதல்—தாழ்ச்சி — தேவசிநேகம், பிறர் சிநேகம்—உன்னதமான தேவநம்பிக்கை—என்றும் மலர்ந்த முகம்.

சேசுசபை பிரசித்தமாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதை ஆண்டு நடத்தும் அதிபதி சிரேஷ்டரும் முறைமைப்படி தெரிந்துகொள்ளப்பட்டார். என்றாலும், சங்க்ஷேபமாய் அர்ச். பாப்பானவர் சமுகத்துக்கு எழுதியனுப்பப்பட்ட ஏற்பாட்டாகமம் தவிர, வேறு விரிவான ஏற்பாட்டாகமமும், சட்டதிட்டங்களும் ஒழுங்குகளும் இன்னும் எழுதப்படவில்லை. இதுகாலம் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தான் சபையாருக்கு உயிருள்ள ஒழுங்காயிருந்தார்;—அவருடைய ஜீவியமும் நடபடிகளுமே அவர்களுக்கு மேல்வரிச்சட்டம்போலிருந்தன. சேசுசபை ஸ்தாபகம் பெறுவதற்கு வெகுகாலத்துக்கு முன்னமே, மன்ரேசாவில் திவ்விய இஸ்பிரீத்துசாந்துவின் திரு அருளால் 'ஞானமுயற்சிகள்' என்னும்

அற்புதநூல் அவர் உள்ளத்தில் உருவான அன்றுதானே, சேசுசபையின் பிரதான கதியும், கருத்தும், கோட்பாடுகளும் அவர் உள்ளத்தில் உருவாகத் துவக்கின. ஆதலால், அன்றுமுதல் அவர் ஜீவியமும் சேசுசபையார் ஜீவியத்துக்குரிய விசேஷத் தன்மையும் இலட்சணமுமுடையதாயிருந்தது. சேசுசபையின் அஸ்திவாரத் தூண்களாயிருந்த முத். பாபர் இராயப்பர், அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சவேரியார், லேய்னஸ் முதலிய அவருடைய முதற்றோழர்களுக்கும், அவர் தமது ஞானமுயற்சிகளைப்போதித்து, அவைகளை அவர்கள் பூரணமாய் செய்துமுடிக்கும்படி செய்ததால், அவர்கள் உள்ளத்திலும் இத்தன்மையான ஜீவியம், தேவவரப்பிரசாதத்தின் அநுக்கிரகத்தால் மேன்மேலும் உருவாகச் செய்தார். மேலும் இந்நாள்மட்டும் நடந்துவருவதுபோல் சேசுசபையில் பிரவேசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் முதல் வார்த்தைப்பாடு கொடுக்குமுன், இந்த ஞானமுயற்சிகளை பூரணமாய் செய்துமுடித்து வந்தமையால், இவர்களும் இதுவழியாய் மேற்சொன்ன உள்ளரங்க ஜீவியத்தைக் கற்று அநுசரித்து வந்தார்கள். அர்ச். இஞ்ஞாசியாரோவென்றால்: உத்தம தேவசிநேகத்தை உயிராகக்கொண்ட இவ்வுள்ளரங்க ஜீவியத்தையே பிரதானமாய் மதித்து, இதுவே தம் மக்களுடைய வெளிக்கிரிகைகள் யாவுக்கும் உயிரும் தூண்டுதலும் சட்டமுமாயிருந்து, இதனாலேயே அவர்களுடைய மற்றக்கிரிகைகள் யாவும் பிரபலமும் சுகிர்தமும் பெறவேண்டுமென்று விரும்பிவந்தார். ஆயினும் பற்பல நியாயங்களைப்பற்றி வெளியரங்கமான ஏற்பாடுகளும் ஒழுங்குகளும் அவசியமாயிருந்தமையால், அவைகளை எழுத

ஆரம்பித்தார். இதனால்: "திவ்விய இஸ்பிரீத்துசாந
துவானவர் மனிதருடைய இருதயத்தில் வழக்கமாய்
எழுதிப் பதிப்பிக்கும் தேவசிநேகப் பற்றுதலடங்கிய
சட்டதிட்டங்களே வெளியரங்கமான ஏற்பாடுகளைப்
பார்க்கிலும் அதிகமாய்த் துணைநின்று மனிதனை நடத்
துவதும் மெய்யே" என்றபின்; "அப்படியிருந்தா
லும் இதுவிஷயத்தில் மனிதருடைய ஐக்கிய முயற்சி
யும் வேண்டுமென்று சர்வேசுரன் திருவுளமாயிருப்ப
தாலும், திவ்விய கர்த்தரின் பதிலாளியானவருடைய
தீர்மானமும் அப்படியிருப்பதாலும், அர்ச்சியசிஷ்ட
வர்களுடைய சுகிர்த மாதிரிகையும் சாதாரண புத்தி
ஞாயமும் அப்படியே படிப்பிப்பதாலும், நாம் தெரிந்
துகொண்ட தேவ ஊழியத்தில் இச்சபையின் கருத்
துப்பிரகாரம் ஏற்பாட்டொழுங்குகளை எழுதித் தருவ
து அவசரமென்று நினைக்கலானோம்" என அவர்
எழுதிய ஏற்பாட்டாகமத்தின் துவக்கத்தில் சொல்லு
கிறார்.

மற்ற சன்னியாச சபைகளின் ஏற்பாட்டொழுங்கு
களை அர்ச். இஞ்ஞாசியார் நன்றாய் அறிந்திருந்தாரெ
ன்றாலும், சேசுசபையின் ஏற்பாட்டாகமத்தையும் சட்
டதிட்டங்களையும் எழுதுவதற்கு, அவைகளை அவர்
பிரயோகித்தவரல்ல. ஏற்பாடுகளின் ஒவ்வொரு விஷ
யத்தையும்பற்றி தேவசன்னிதியில் ஆழ்ந்த சிந்தனை
செய்து, குறிக்கப்பட்ட விஷயத்துக்கு அநுசரணை
யான நியாயங்களையும், அதற்கு விரோதமான எதிர்
நியாயங்களையும் சீர்தூக்கிப்பார்த்து, சர்வேசுரனோடு
இருதயத்தில் சல்லாபம் செய்து, ஜெபத்திலும், திவ்
விய பூசையிலும் அவருடைய திருத்தயையின் அநுக்

கிரகத்தை இரந்து மன்றாடிவருவார். அதன்பின் தம்
உள்ளத்தில் தேவசித்தமென தெளிவாய் துலங்கிய
தை துலங்கியபடி எழுதிவந்தார். எழுதுமுன் செய்
ததுபோல் எழுதியபின்பும் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும்
திவ்வியபூசையில் தேவ [illegible]த்துவத்துக்கு ஒப்புக்கொடு
த்துவந்தார். சிலகாலமாய் அர்ச்சியசிஷ்டவர் அருகிலி
ருந்து, அவர் நடபடிகளை அறிந்த கண்கண்ட சாக்ஷி
ஒருவர் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார். "சங்கைக்
குரிய பிதா இஞ்ஞாசியார் ஏற்பாட்டாகமத்தை எழு
திய காலமெல்லாம், நான் அவர் அருகிலிருந்த எழு
மாதமாய், அவர் பூசைசெய்யும்நாட்களில் பூசை புஸ்
தகம் ஒன்று தவிர வேறு புஸ்தகத்தை அவர் அறை
யில் நான் கண்டதேயில்லை. தம் சிந்தனையிலிருக்கும்
பொருளை இரவில் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து,
அவர் சகாயத்தை மன்றாடி, காலையில் சர்வேசுரனு
டைய ஏவுதலால் தமது உள்ளத்தில் அறிந்துகொண்
டதை எழுதுவார். அதிக ஏகாந்தத்தை நாடி, ஆகா
யம் தெளிவாயிருக்கும் நாட்களில், உரோமைப்பிரபு
ஒருவர் அவருடைய உபயோகத்துக்காகக் கொடுத்தி
ருந்த ஒரு தோட்டத்துக்குள் போவார். அங்கு ஒரு
மேசைமேல் மையும் கடுதாசியும் தயாராயிருக்க, தம்
புத்தியின்கண் துலங்கியதை அப்படியே எழுதுவார்."
என அன்னிபால் கோத்ரெற்றி (Annibal Codretti)
என்னும் சேசுசபைக் குருவானவர் சன்னியாசபாலத்
துவத்தில் தாம் கண்ணுற் கண்டதை, 1599-ம் வருஷ
த்தில் எழுதிவைத்தார். மன்ரேசாவில் அவருக்கு
அருளப்பட்டவைகளைப் போன்ற அற்புத வரங்களும்
திவ்விய தரிசனங்களும், அதற்குப் பின்பும் அநேக

சமயங்களில், விசேஷமாய் ஏற்பாட்டொழுங்குகளை அமைப்பதில் முயற்சியாயிருந்தகாலத்தில் வெகுவாய் அவருக்கு அருளப்பட்டு வந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. அர்ச்சியசிஷ்டவரை வினவிக்கேட்டு அவர் வாய்மொழியாலேயே அறிந்ததை அறிந்தவண்ணம் எழுதித்தந்த கொன்சாலஸ் சுவாமியார் சொல்லுவதையும் இங்கெடுத்துரைக்கலாம்.

"ஏற்பாட்டொழுங்குகளைப்பற்றி நான் கேட்ட கேள்விக்கு சாயங்காலம் பதிலுரைப்பதாகச் சொன்னார். அன்றுதானே இராப்போசனத்துக்குமுன் என்னை அழைப்பித்தார். அது சமயம் அவர் முகம், இகலோகத்தை முற்றும் மறந்து பரவசமானவர்முகம் போல் துலங்கியது. திவ்வியபூசை செய்யும்பொழுது தரிசனங்கள் அவருக்கு அடிக்கடி அருளப்பட்டன. ஏற்பாட்டொழுங்குகளை அமைப்பதில் முயற்சியாயிருந்த காலத்தில் இன்னுமதிகமாய் அருளப்பட்டன. அநுதினம் அவர் ஆத்துமத்தில் நிகழ்ந்தவைகளை அவர் எழுதிவைத்திருந்தமையால், இதுவிஷயத்தை நிச்சயித்துச் சொல்லக்கூடுமாயிருந்தார். அப்போது முதலாய் தாம் எழுதி வைத்திருந்தவைகளை பார்வையிட்டுக்கொண்டிருந்தார். சம்பாஷித்துக்கொண்டே, அவர் எழுதினவைகளடங்கிய ஓர் பெரிய கடுதாசிக் கட்டை என் கண்முன் திறந்து, அவைகளில் பல இடங்களை எனக்கு வாசித்துக் காண்பித்தார். அவைகளெல்லாம் அநேகமாய் ஏற்பாட்டாகமத்திலுள்ள சில சட்டதிட்டங்களை உறுதிப்படுத்திய தரிசனங்களாகவேயிருந்தன. இத்தரிசனங்களில் சில சமயங்களில் பிதாவாகிய சர்வேசுரனையும், சிலசமயங்களில்

திரித்துவத்தின் மூவாட்களையும் தரிசிக்கப் பெற்றார். சிலசமயங்களில் பரிசுத்த கன்னிமரியாயி ஒரு சமயம் பரிந்து பேசுகிறவளாகவும், ஒரு சமயம் ஆசீர்வாதம் அளிக்கிறவளாகவும் தரிசனையாகக் கண்டார். இருவிஷயங்களைப்பற்றி விசேஷித்துப் பேசினார். இவைகளை திட்டப்படுத்துவதில் நாற்பதுநாளாய் தினம் திவ்வியபூசை செய்து, தினம் கண்ணீர் சிந்தி வந்தார். * * * ஏற்பாட்டொழுங்குகளைச் சார்ந்த மேற்சொன்ன காகிதங்களையெல்லாம் வாசிக்கவிரும்பி, ஒரு சொற்பக்காலம் அவைகளை எனக்கு இரவலாகக் கொடுக்கும்படி மன்றாடினேன். ஆனால் அதற்கு அவர் உடன்படவில்லை," என்றெழுதியிருக்கிறார்.

இக்காகிதங்களில் சிற்சில பாகங்கள் தவிர மற்றெல்லாம் நெருப்புக்கிரையாய்ப் போயின. நெருப்புக்குத் தப்பித்தவைகள் ஒன்றில், நாற்பதுநாளாய் அவர் ஆலோசித்துவந்த விஷயத்தை அடுத்து அவர் உள்ளத்தில் நிகழ்ந்த சில விசேஷங்கள் காணப்படுகின்றன. மகா பிரகாசமான ஓர் வடிவம் அவர் ஆத்துமத்தின் புலன்களுக்கு துலங்கியதாகவும், சேசுநாதர் அவர் புத்தியின்கண் தரிசனமாகி தம்மைப் பின்செல்லும்படி அவரை அழைத்ததாகவும், பக்தி உருக்கத்தால் உள்ளம் பொருமி அவர் வெகுவாய்க் கண்ணீர் சிந்தியதாகவும், தாம் செய்திருந்த தீர்மானத்தை அர்ச். தமதிரித்துவமே அங்கீகரித்து உறுதிப்படுத்தியதாக அவருக்குத் தோன்றினதாகவும், பூசைவஸ்திரம் அணிந்துகொண்டபோது சேசுவென்னும் திருநாமம் அதிகமாய் அவர் மனதில் பதிந்ததாகவும், இதனால் மேன்மேலும் உள்ளம்பொருமி கண்ணீர் ஏராளமாய்

சிந்தினதாகவும், பூசை ஆரம்பத்தில் அவருக்கு அநேக வரப்பிரசாதங்கள் அருளப்பட்டதாகவும், திவ்விய சற்பிரசாதத்தை எழுந்தேற்றம் செய்தபொழுது அவர் உள்ளத்தில் ஆண்டவரோடு ஓர் விசேஷ ஐக்கியமும், நவமான ஓர் ஞான மனோகரமும் உற்பத்தியானதாகவும் இதனால் தெரியவருகின்றது.

அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இந்த எற்பாட்டொழுங்குகளை இஸ்பாஞிய பாஷையில் எழுதிவந்தார். பொலான்கோ சுவாமியார் அப்போதைக்கப்போது அவைகளை இலத்தீன் பாஷையில் திருப்பிவந்தார். ஆனால் இலத்தீன் பிரதிகளையும் அர்ச்சியசிஷ்டவர் வெகு கவனமாய் ஆராய்ந்து பரிசோதித்து வந்தார். அதிபதி சிரேஷ்டரானபோது இவைகளை எழுத ஆரம்பித்தவர், 1550-ம் வருஷத்தில் தான் முடித்துக் கொடுத்தார். ஆயினும் மேன்மேலும் யோசித்து, மற்ற சுவாமிமார்களோடும் ஆலோசனை செய்து, மேன்மேலும் தாம் எழுதியவைகளில் சிலதுகளைத் திருத்திவந்தார். முற்றமுடிவுபெற இன்னும் சில வருஷகால சென்றது. அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய மரணத்துக்குப் பின் உரோமையில் கூடிய சேசுசபை பொதுசங்கம் (General Congregation) இவ்வேற்பாட்டொழுங்குகளையெல்லாம் சேசுசபையின் பெயரால் பரிசோதித்து, அவைகளை மகா பூஜித வணக்கத்துடன் ஆதியோடந்தம் அங்கீகரித்து உறுதிப்படுத்தியது. அதன்பின் நாலாம் பவுல் (Paul IV) என்னும் அர்ச். பாப்பானவரும், நாலு கார்தினல்மார்களைக்கொண்டு அவைகளை நன்றாய் ஆராய்ந்து பரிசோதிக்கும்படி செய்து, ஒரு வார்த்தைமுதலாய்

மாற்றுமல், அவைகளைப் பூரணமாய் அங்கீகரித்து ஆசீ
ர்வதித்தார். அவருக்குப்பின் வேறு சில பாப்புமார்க
ளும் அவ்விதமே அவைகளை அங்கீகரித்து ஆசீர்வதித்
தார்கள். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் எழுதித் தந்த இவ்
வேற்பாட்டொழுங்குகள் இந்நாள்மட்டும் அவ்விதமே
ஒரு வார்த்தைமுதலாய் மாற்றமின்றி காப்பாற்றப்
பட்டு வருகின்றன. ஓர் காலம் ஓர் இடத்தைமாத்தி
ரம் சிந்தித்து அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இவ்வேற்பாட்
டொழுங்குகளை எழுதவில்லை. அருமையான புத்தி
சூட்சுமமும் உன்னத தேவ அருள் ஞானமும் பெற்றி
ருந்த மகாத்துமாவான இவர் எக்காலத்தையும், எத்
தேசத்தையும், எச்சந்தர்ப்பத்தையும் கண்முன்கூட்டி
து தரிசித்தவர்போல், எக்காலத்துக்கும், எத்தேசம்
எத்தலத்துக்கும், எச்சந்தர்ப்பத்துக்கும் இசைந்தவைக
ளாக, ஆச்சரியமான பெருந்தன்மையுடன், தமது ஏற்
பாட்டொழுங்குகள் சட்டதிட்டங்களை அமைத்துக்
கொடுத்திருக்கிறார். உலகம் அனைத்தும் ஒரே இரா
ஜாங்கமாக இருக்கினும், அதனை ஒழுங்குடன் ஆண்டு
நடத்துவதற்கு லொயோலா இஞ்ஞாசியார் அமைத்து
க்கொடுத்த ஏற்பாட்டு சட்டங்களே போதுமானவைக
ளென்று, பிரான்ஸ் தேசத்தரசனுடைய முதல் மந்தி
ரியாயிருந்து இராச்சிய காரியங்களை எவரும் வியக்கத்
தக்க புத்தி சாமார்த்திய திறமையுடன் நடத்திவந்த
ரிஷேல்யு என்னும் பேர்போன கார்தினல் (Cardinal Richelieu) சொல்லியிருக்கிறார். இது நிற்க:

இஞ்ஞாசியார் சேசுசபைக்கு அதிபதி சிரேஷ்ட
ரானபின், மரணமட்டும், உரோமை நகரே அவ
ருக்கு உறைவிடமாயிருந்தது. மூன்றே மூன்று சம

யங்களில்மாத்திரம் அவர் உரோமையைவிட்டுப் போகும்படி நேரிட்டது. 1545-ம் ௵, மோன்றே வியாய்கோன் என்னும் இடத்துக்குப் போயிருந்த அர்ச். பாப்பானவரை அவசியமான ஓர் விஷயமாய்க் கண்டு பேசவும்; 1548-ம் ௵, வெகுகாலமாய் தங்களுக்குள் குரோதப்பகையாயிருந்து, ஒருவரோடொருவர் யுத்தம் செய்து, ஒருவர் உயிரை ஒருவர் மாய்த்து வந்த இரு ஊராரை சமாதானப்படுத்தவும்; கடைசியாய் 1552-ம் ௵, ஓர் பெரிய பிரபுக் குடும்பத்தில், பிரபுவுக்கும் அவர் மனைவிக்கும் உண்டாயிருந்த மனஸ்தாபத்தைத் தீர்த்துவிடவும் புறப்பட்டுப்போனார்.

அனுதினம் காலையில் ஒருமணிநேரம் ஜெபத்தியானம் செய்து, வியாதியின்நிமித்தம் கூடாமற்போனாலன்றி, மற்றப்படி தினம் தவறாமல் திவ்வியபூசை செய்துவருவார். திவ்விய பலி செலுத்தும்போது அவர் உள்ளத்தில் பிரவாகமாய் எழும்பும் தேவ நேசப் பெருக்கத்தின் நிமித்தம், பூசையை நிறுத்தி நிறுத்தி செய்யவேண்டியிருக்கும். ஆனதால் அவர் துவக்கும் பூசை முழுவதும் சாதாரணமாய் ஒருமணிநேரத்துக்குக் குறையாது. பூசைக்குப்பின் இரண்டுமணி நேரம் தனியே ஜெபத்தியானத்தில் அமர்ந்திருப்பார். அவர் வசித்த அறையின் ஓர் சிறு சன்னல்வழியாய் திவ்விய சற்பிரசாதப் பெட்டியைப் பார்க்கக்கூடுமாயிருந்தது. அவ்விடத்தில் முழந்தாளிட்டு, சற்பிரசாதப் பெட்டியைக் கண்ணோக்கி ஜெபிப்பது அவருக்கு அத்தியந்த ஆனந்தமாயிருக்கும். இவ்விதம் அவர் ஜெபத்தியானமாயிருக்கும்போதுமுதலாய், சிற் சில சமயங்களில் அவசியமான காரியங்களில் அவர்

ஆலோசனையைக் கேட்கும்படி, 'மினிஸ்த்றர்' சுவாமியாராயிருந்த, லூயிஸ் கொன்சாலஸ் என்னும் குருவானவர் அவரிடத்தில் போகும்படி நேரிடும். அச்சமயங்களில் அர்ச்சியசிஷ்டவர் முகம், பர்வதத்தில் சர்வேசுரனோடு சம்பாஷித்த மோயீசன் முகம்போல், பிரகாசக் கதிர்வீசித் துலங்குவதை தாம் கண்டதாக இந்தக் குருவானவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

மத்தியான போசனத்துக்குப்பின் இளைப்பாற்றி நேரமென்று ஒருமணிநேரம் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்நேரத்தில் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் மற்ற சுவாமிமார்களோடு கலந்து தாராளமாய் வார்த்தையாடுவார். தங்களுக்குள் விசேஷபட்சம் முகப்பிரீதி என்பதின்றி, எல்லாரும் ஒரு குடும்பத்துப் பிள்ளைகளைப்போல் அன்னியோன்னிய நேசமாய் தங்கள் தந்தையைச் சுற்றி அம்மணிநேரத்தை உற்சாகமாய்ப் போக்குவது, காண்போர் மனம் உவந்து மகிழச்செய்யும் இன்ப காட்சியாயிருக்கும்.

இளைப்பாற்றி நேரம் முடிந்ததும் சுறுக்காய் எழுந்து தம் அறைக்குள் சென்று தினம் பற்பல பாகங்களிலுமிருந்து தமக்குவரும் திரளான கடிதங்களை வாசிப்பதிலும், அவைகளுக்குப் பதில்கொடுப்பதிலும் அலுவலாயிருப்பார். பல கடிதங்களுக்கு தமது கையாலேயே பதிலெழுதுவார். ஆனால் அத்தனை கடிதங்களுக்கு அவர் ஒருவராய் பதில் எழுதுவது சாத்தியப்படாமையால், பொலான்கோ சுவாமியார் அவருக்கு காரியதரிசியாயிருந்து உதவிசெய்துவந்தார். கடிதம் எழுதும் விஷயத்தில் இஞ்ஞாசியார் அளவற்ற ஜாக்கிரதையெடுத்துவந்தார். தப்பிதம் ஒன்றுமில்லாதிருக்

கும்படி சிலசமயங்களில் ஒரு கடிதத்தை மூன்று, நாலு தடவை திருப்பி திருப்பி எழுதினார். விசேஷமாய்

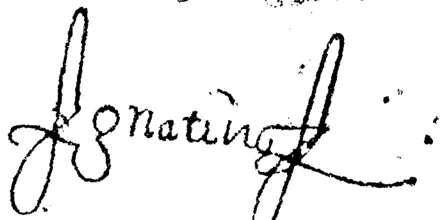

அர்ச்சியசிஷ்டவர் கையொப்பம்.

மேலவிலாசத்தால் குறிக்கப்பட்டவனன்றி இன்னொருவர் பார்வையிடக்கூடிய, அல்லது பார்வையிடவேண்டிய கடிதங்களில், சொல்லிலும் பொருளிலும் ஒருவருக்கும் ஆயாசம் வருத்துவிக்க ஏதுவானது யாதுமில்லாதிருக்கும்படி வெகு வெகு எச்சரிக்கையாயிருப்பார்.

இராப்போசனமானபின், படத்துக் காரியங்களை நடத்த நியமிக்கப்பட்டவர்கள் ஒவ்வொருவராய் அவரிடம் சென்று தங்கள் அலுவலுக்கடுத்தவைகளைப் பற்றி விபரமாய் கணக்குக்கொடுப்பார்கள். வியாதியஸ்தரை விசாரிக்க நியமிக்கப்பட்டவரிடத்தில் வியாதியஸ்தர்களுக்கடுத்த ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் பற்றி வெகு நுணுநுணுக்கமாய் வினவிக் கேட்பார்.

சேசுசபையில் தமது மக்களுக்குள் யாரேனும் வியாதியாயிருந்தால், மிக்க அன்புள்ள ஓர் தாயைப்போல் அவர்கள் மீது கவலையெடுத்து அவர்களைப் பராமரித்து வருவார். அவருக்கு வந்த கடும் வியாதி

களின் நிமித்தம், ஓரோஷ்டர் அலுவலை வேறொருவர் பார்க்கும்படி நேரிட்ட சமயங்களில் முதலாய், வியாதியஸ்தரை அடிக்கடிப்போய் பார்த்து விசாரித்துவரும் கவலையை விட்டுவிட்டவரல்ல. யாருக்காகிலும் வியாதி மும்முரமாயிருந்தால் இரவெல்லாம் அவர்கள் ருகில் கண்விழித்திருந்து, அவர்களைத் தேற்றி வரு வார். வைத்தியன் இரத்தம் குத்தியெடுத்த பிணியா ளிகளுக்கு "காயக்கட்டுகள் செவ்வையாயிருக்கின்றன வாவென்று பார்க்கும்படி பலமுறை போவார்; அதற் காக இரவிலேமுதலாய் படுக்கையைவிட்டெழுந்திரு ப்பார். தமது சபையார் "தரித்திரத்தை தன் தாயை ப்போல் நேசிக்கவேண்டும்" என்று அவர் விதித்திரு ந்தாலும், வியாதியில் அவர்களுக்கு அவசியமானது யாதேனும் குறைவுபட சம்மதியார். ஓர்சமயம் வியா தியாயிருந்த ஒருவருக்கு வைத்தியன் அவசியமென்று சொன்ன ஒருபொருளை சம்பாதிக்கவில்லையென்று 'மினிஸ்ற்றர்' சுவாமியார் சொல்லக்கேட்டு, அவ்விர விலேயே இரு துணைவர்களோடு வெளியேபோய் அப்பொருளை வாங்கிவரும்படி கட்டளையிட்டார். வேறோர் சமயம் வியாதிக்காரரை மேற்பார்க்கிறவரும், அவர்களை விசாரிக்கிறவரும் தக்கநேரத்தில் வைத்திய னுக்கு ஆளனுப்ப மறந்துபோனார்கள். நடுச்சாமமா கியும், வைத்தியன் வரவில்லை. இஞ்ஞாசியார் அவ் விருவரையும் உடனே புறப்பட்டுப்போய் வைத்தி யனைக் கையோடு கூட்டிக்கொண்டுவராமல் வீட்டுக்கு திரும்பிவரவேண்டாம் என்று கற்பித்தார். அர்த்த இராத்திரியில் வைத்தியன் அகப்படுவதெப்படி? பொழுதுவிடியுமட்டும் ஓர் ஆஸ்பத்திரியில் தங்கியிரு

ந்து, விடிந்தபின் வைத்தியனை கையோடு இட்டுக்கொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்தார்கள். சிலசமயங்களில் வீட்டுச் செலவுக்குமுதலாய் பணம் வெகு தட்டுப்பாடாயிருக்கும். ஆயினும் அதினிமித்தம் வியாதியஸ்தருக்கு யாதேனும் குறைவுசெய்ய சம்மதியார். ஓர் சமயம் வியாதியாயிருந்த ஓர் துணைச்சகோதரருக்கு சற்று விலைபெற்ற ஓர்வகை உணவு கொடுக்கும்படி வைத்தியர் கற்பித்தார். வீட்டுச்செலவுக்கு உத்தரவாதியானவர் இஞ்ஞாசியாரிடம் வந்து, வைத்தியர் குறித்த உணவை வாங்கவேண்டியானால், வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கு அன்று போசனம் கொடுக்க வகையில்லையென்றார். இஞ்ஞாசியாரோவென்றால்: “இருக்கிற பணத்தை வியாதிக்காரருக்காக செலவுசெய்யும், நமக்கு வெறும் அப்பம் போதும்” என்று அவருக்கு உத்தரம் சொன்னார். தாம் வாழ்ந்த மடங்களிலும் தம் மக்களுடைய சுகக்ஷேமத்தைப்பற்றி வெகு கவலையாய் விசாரிப்பார். வியாதிக்காரர்களை வெகு கவலையாய் விசாரிக்கவேண்டுமென்று தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிரேஷ்டர்களுக்கும் கண்டிப்பான நிபந்தனை செய்தார். மற்றவர்களுக்கு வரும் வியாதி தனக்குவந்தாற்போல், உணர்ந்து அநுதாபப்படுவதற்காகத்தான் சர்வேசுரன் தமக்கு அத்தனை நோக்காடுகள் வரவிட்டாரென்று தாம் நினைப்பதாக சிலசமயங்களில் சொல்லுவார். கலக்கம், சலிப்பு, சோர்வு முதலிய பற்பல மனநோக்காடுகளில் இஞ்ஞாசியார் எவ்வளவோ உழன்று வருந்தவேண்டியிருந்ததென்று முன்னமே அறிந்திருக்கிறோமல்லவா! அவ்வேதனைகளில் நல்ல கீத இராகங்களைக் கேட்பது அவருக்கு வெகு ஆறுதலாயிருக்கும்.

ஆயினும் இது தமக்கு மிஞ்சின சுகமென்றெண்ணி அந்
ர்வமாகத்தான் அதை தமக்குத்தேடுவார். என்றாலும்
குரற்சத்தம், இராகத்தொனியென்பது இல்லாத பர
லோக பேரின்பமடங்கிய ஓர் அற்புத இன்னிசை தம்
இருதயத்தில் சப்தித்தொலிப்பதாக இஞ்ஞாசியாரோ
சொல்லுவார். ஓர் சமயம் ஒருவர் ஏதோ மனோவியா
குலத்தால் வெகுவாய் வருந்தினார்; அவருக்கு ஆறுதல்
வருத்துவிப்பது அருமையாயிருந்தது. இஞ்ஞாசியார்
நன்றாய்ப் பாடத்தெரிந்த சில நவசந்நியாசிகளை
அவரிடம் அனுப்பி, அவருக்கு உற்சாகம் வரும்படி
யாக பாடும்படி செய்தார்.

வீட்டு விஷயங்களை விசாரிப்பவர்களிடத்தில் விப
ரங்கள் கேட்டு முடிந்தபின், தமது காரியதரிசியா
யிருந்த பொலான்கோ சுவாமியாரோடு சற்றுநேரம்
பேசுவார். அதன்பின் நித்திரைசெய்ய உடனே போக
மாட்டார். ஓர் ஊன்றுகோலை உதவிக்கொண்டு,
அறையில் அங்கும் இங்கும் சத்தமாய் ஜெபம் செய்து
கொண்டு உலாவுவார். நாலுமணிநேரமாத்திரம் நித்
திரைசெய்வார். இச்சொற்ப நேரத்திலேமுதலாய்
அநேகந்தடவை அவருக்கு இளைப்பாற்றி கிடையாது.
அடுத்த அறையில் நித்திரைசெய்துவந்த ஓர் துணைச்
சகோதரர் சில சமயங்களில் அர்ச்சியசிஷ்டவர் அறை
யில் பெருமூச்சு சத்தமும் அடிச்சத்தமுங்கேட்பார்.
முதல்விசை கேட்டபோது என்னவென்றறியும்படி
போனார். ஆனால் இனிமேலாக அங்கு வரவேண்டாம்
என்று அர்ச்சியசிஷ்டவர் அவருக்குக் கட்டளையிட்
டார். இரவில் நரகக்கூளிகள் அர்ச்சியசிஷ்டவரை
அடித்து உபத்திரவப்படுத்திவந்ததாக மடத்திலுள்ள

வர்கள் எண்ணினார்கள். ஆனால் அதைப்பற்றி இஞ்ஞாசியாரிடத்தில் கேட்க ஒருவரும் துணியவில்லை; இஞ்ஞாசியாரும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

மற்றவர்கள்முன், அவர் கண்கள் சாதாரணமாய் பூமியை நோக்கிய கவிழ்ந்த பார்வையாகவேயிருக்கும். அக்கண்களை அவர் உயர்த்தும்போது, அவைகள் தேவ அருள் நிறைந்தொளிரும் அவர் ஆத்துமத்தின் எதிரொளிபோல் துலங்கும். ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்படி தூண்டிவிடவும், வேண்டாமென்று தடுக்கவும், யாரையும் தன் வசமாக்கவும், உடைந்த மனத்தைத் தேற்றி தைரியப்படுத்தவும் அக்கண்களின் நோக்கமே போதுமாயிருக்கும். பம்பலூனா கோட்டைமேல் ஊனைப்பட்ட கால் ஜீவபரியந்தம் சற்று ஊனமாகவேயிருந்ததென்றாலும், ஊன்றுகோலுதவியால் வெகுதூரம் கால்நடையாய்ப் போவார். உடையில் வெகு துப்புரவாயிருப்பார். மன்ரேசாவில் அணிந்திருந்த சாக்குத் துணி வஸ்திரத்தையும், பரதேசி கோலத்தையும் வெகுகாலத்துக்கு முன்னமே விட்டுவிட்டார்.

சர்வேசுரனுடைய *அதிமிக தோத்திரத்தை முன்னிட்டு ஆத்துமாக்களுக்கு நன்மை செய்யும்படி, யாவரிடத்திலும் வெகு பட்சமாய் வார்த்தையாடுவார். வர்த்தகனிடத்தில் வர்த்தகத்தைப்பற்றியும், போர்வீரனிடத்தில் யுத்தம் முதலியவைகளைப்பற்றியும், இவ்விதமாய் ஒவ்வொருவனிடத்திலும் அவனவன் சுபாவத்துக்கும், தொழிலுக்கும் இசைந்தவைகளைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்து, போகப்போக வெகு சாதுரியமாய் பேச்சைத் திருப்பி, அவனவன் ஆத்தும ஈடேற்றத்துக்கும், புண்ணிய வர்த்திப்புக்கும் அடுத்தவை

களைப்பற்றிப் பேசி முடிப்பார். இவ்வழியாய் அநேகரை சீர்திருத்தி நன்னெறி சேர்த்தார்.

தேவசன்னிதியில் தீர்க்காலோசனைசெய்து, தேவ உதவியை இரந்து மன்றாடினபின்தான், யாதாம் ஒரு விஷயத்தை முற்ற முடிய தீர்மானிப்பார். ஆனதால் அவருடைய வாக்கிலும் கிரிகையிலும் தேவஞானத்தால் தூண்டி நடத்தப்பட்ட பூரண விமரிசை விளங்கும். "சகல மனிதர்களும், உலகத்திலுள்ள சகல நியாயங்களும் ஒன்றுகூடி, யாதோர்காரியம் நல்லதென்று உனக்குப் போதித்து, அதற்கு உன்னைத் தூண்டினாலும், ஜெபம்செய்து சர்வேசுரனிடத்தில் ஆலோசனை கேட்குமுன், அதனை கையேற்றுக்கொள்ளாதே. தகப்பன்மார்களிலெல்லாம் மிக்க அன்பும் ஞானமும் நிறைந்த தகப்பனென சர்வேசுரனை நம்பி, நமக்கு வழிகாட்டி உதவிசெய்யும்படி அவரைப்பிரார்த்தித்து ஜெபம்செய்யாமல்,—(அது கூடாதேபோனாலும்) அவரை நோக்கி இருதயத்தை எழுப்பி அவரைச் சிந்தியாமல்,—யாதோர் பிரதான காரியத்தைச் செய்ய எத்தனிக்கப்படாது" என தாம் அநுசரித்து வந்த சிறந்த முறைமையை மற்றவர்களுக்கும் உணர்த்தி வந்தார். யாராகிலும் நன்றாய் யோசியாமல் திடுதிப்பென்று நொடிப்பொழுதில் தங்கள் அபிப்பிராயத்தைச்சொன்னால், அது அவருக்கு அற்பமும் பொருந்தாது.

பிறர் கீர்த்தியை தன் கண்விழியைப்போல் பாதுகாத்துவந்தார். பிறருடைய குற்றங்குறைகளை வெளியிட்டுப்பேசமாட்டார்; தமது சமூகத்தில் யாராகிலும் அப்படிப்பேசவும் சம்மதியார். ஓர்சமயம் ஒருவனைச்

சகோதரரிடத்தில் தென்பட்ட ஒரு சொற்பக்குறையைப்பற்றி, இருவரிடத்தில் சொல்லி ஆலோசிப்பது போதுமாயிருக்க, மூன்றுபேரிடத்தில் சொன்னேனேயென்று வெகுவாய்க் கஸ்திப்பட்டு, பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணப்போனார்.

அழகிய புஷ்பங்களையும் செடிகளையும் காண்பது அவருக்கு பேரானந்தமாயிருக்கும்; ஏனெனில் அவைகள் தெய்வத்துவத்தின் சோதி சொரூப இலட்சணங்களை எடுத்துரைக்கும் தூதர்களாக அவருக்குத் தோன்றின. பரவசமானவர்போல் தோட்டத்தில் அவர் ஓர் சமயம், உட்கார்ந்துகொண்டும், ஓர் சமயம் உலாவிக்கொண்டுமிருப்பதை மற்ற சுவாமியார்கள் சன்னல்வழியாய் வியப்புடன் கண்ணோக்கி நிற்பார்கள். சிலசமயம் இராக்காலங்களில், முன் லொயோலா மாளிகையில் நாம் கண்டதுபோல், நட்சத்திரங்கள் அடர்ந்து துலங்கும் வானத்தை ஏறெடுத்துப் பார்த்து தியானயோகமாயிருப்பார். ஓர் தடவை இப்படி தியானயோகமாயிருக்கும்போது, "ஆ! நான் வானத்தை ஏறெடுத்துப்பார்க்கும்போது, இப்பூலோகம் எவ்வளவு நீசமாகத் தோன்றுகின்றது" என அவர் பிரலாபித்துச் சொன்னது லேய்னஸ் சுவாமியார் காதில் விழுந்தது. பட்டணத்துக்கு வெளியே உலாவப்போகும்போது அவர்முகம் [illegible]மல் வானத்தை நோக்கியதாயிருக்கும். அவர் பெயரை அறியாத ஒருவர் அவரைக்குறித்துப் பேசியபோது, "எப்போதும் வானத்தை ஏறெடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டு, சர்வேசுரனோடு சம்பாஷித்துக்கொண்டுபோகிறாரே, அந்த சுவாமியார்" என்று

விவரித்துச்சொன்னார். பொழுது சாய்ந்து மறையும் மாலைநேரம் அவருக்கு வெகு பூஜிதமான நேரமாயிருக்கும். அச்சமயம் ஒருமணிநேரம் முற்றும் ஏகாந்தத்தில் சர்வேசுரனோடு ஐக்கியமாயிருப்பார்.

அதிதூதர்களிலொருவர் அவருக்கு காவற்சம்மனசாய் அருளப்பட்டிருந்ததாக அவரோடிருந்தவர்கள் நம்பிவந்தார்கள். ஓர்நாள் லேய்னஸ் சுவாமியார் அவரைப்பார்த்து, "ஓர் அதிதூதர் தேவரீருக்கு காவற்சம்மனசாயிருப்பது மெய்தானோ" என்றுகேட்டார். அர்ச்சியசிஷ்டவர் உடனே தாழ்ச்சியினால் முகம் சிவந்து, மறுவார்த்தை பேசாமல் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டார்.

பெற்ற உபகாரங்களுக்கு நன்றியறிதல் இஞ்ஞாசியார் உள்ளத்தில் வெகு ஆழமாய்ப் பதிந்திருந்தது. உபகாரிகளுக்காக தினம் சர்வேசுரனை உருக்கமாய் மன்றாடிவருவார். எச்சமயத்தில் அவர்கள் தம்மைக்காண வந்தாலும், அவர்களோடு எப்போதும் பட்சமாய் வார்த்தையாடுவார். அவர்தாமே அடிக்கடி அவர்கள் இல்லிடங்களைத் தேடிப்போய், பற்பல இடங்களில் ஆத்துமாக்கள் ஈடேற்றத்துக்காக உழைத்துவரும் தமது சபையாரைப்பற்றி தாம் அறிந்த விசேஷங்களை அவர்களுக்கு அறிவிப்பார். இந்தியா தேசத்தைப்பற்றிய செய்திகள் அவர்களுக்கு வெகு பிரியமாயிருக்கும். "உபகாரம் செய்கிறவன், தன்னிடத்தில் உபகாரம் பெற்றுக் கொள்ளுகிறவனுடைய வறுமை வெளியாகி, அதனால் அவன் நாணுதற்கிடமில்லாதிருக்கும்படி, தான் செய்யும் உதார சகாயத்தைத் தன்னாலியன்றமட்டும் இரகசியமாய்த் தன் இருதயத்தில் வைத்

நீக்கவேண்டும். உபகாரம்பெற்றுக் கொண்டவனோ அப்படியல்ல. தனக்கு உபகாரம் செய்தவனுக்கு மகிமையாக தான் அவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட சகாயங்களைத் தாராளமாய்ப் பிரசித்தப்படுத்திப் பேசலாம். சில சமயங்களில் அப்படி பிரசித்தப்படுத்திப் பேசுதல் அவனுக்கு கடமையாகவுமிருக்கும்" என்னும் உத்தம முறைமைப்பிரகாரம், இஞ்ஞானியார் தாம் பிறருக்குசெய்யும் உபகார சகாயங்கள் முற்றும் இரகசியமாயிருக்கும்படி,—அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டவனுக்கே அவைகள் உபகாரங்களாகத்தோன்றாதிருக்கும்படி, அளவற்ற ஜாக்கிரதையெடுத்துவருவார். பிறர் தமக்கும் தமது சபைக்கும் செய்த உபகாரங்களையோவெனில் சமயங் கிடைக்கும் போதெல்லாம் எடுத்துரைத்து, தமது உபகாரிகள் மட்டில் தமக்குள்ள நன்றியறிந்த மனதை விளங்கச் செய்வார். அவருக்கு எக்காலமும் உற்ற நண்பரும் பேருபகாரியுமாயிருந்த கார்டினல் கொந்தரீனி என்பவருடைய பெயர் அவர் காதில் விழுந்தால், எங்கள் சபை அர்ச். பாப்பானவருடைய அங்கீகாரம்பெற்றது சர்வேசுரனுக்குப்பிறகு இந்த கார்டினலுடைய செய்கை என்று வெகு நன்றியறிந்த பற்றுதலுடன் சொல்லுவார். மூன்றாவது ஜாண் என்னும் போர்த்துகால் தேசத்தரசன், கார்டினல் ஹென்றி, சிசிலி தீவில் இராஜ பிரதிநிதியாயிருந்த ஜாண் தே வேகா முதலிய அநேக உபகாரிகளுக்கு அவர் எழுதிவந்த கடிதங்களிலெல்லாம், அவர்களால் தமது சபைக்கு கிடைத்த நன்மைகளை அவர்கள் கண்முன் எடுத்துக் காண்பித்து,

அவைகளுக்காக அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தத் தவறினவரல்ல.

தாழ்ச்சி என்னும் புண்ணியத்தை எவ்வளவோ பிரயாசப்பட்டடைந்து, அநுதினம் அதை எவ்வளவு உத்தமமாய் அநுசரித்து வந்தாரென்று இச்சரித்திரத்தில் ஆரம்பம் முதற் சொல்லப்பட்டுவந்தவைகளைக்கொண்டு எவர்க்கும் கண்கூடாய் விளங்கும். ஒருகாலத்தில் தம் உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்த வீண்பெருமையையும், கம்பீர மேட்டிமையையும், தேவவரப்பிரசாதத்தின் உதவியால் எவ்வளவு தூரம் ஜெயித்தடக்கி, அவைகளுக்கு விரோதமான தாழ்ச்சியும் சாந்தமும் தம் இருதயத்தில் வேரூன்றச் செய்திருந்தாரென்றால், "சகல துர்க்குணங்களிலும் நான் அதிக சொற்பமாய் பயப்படும் துர்க்குணம் வீண்பெருமைதான்" என்று அவரே தம்மைக்குறித்து சொல்லியிருக்கிறார். தம்மை யாராகிலும் புகழ்ந்துபேசுவதைக்கேட்க சகியார். சேசுசபையில் துணைச்சகோதரராயிருந்த ஒருவர்: "நமது பிதா இஞ்ஞானியார் மெய்யாகவே ஓர் பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவரென்று நான் உறுதியாய் எண்ணியிருக்கிறேன்" என வேறொரு துணைச் சகோதரரோடு ஓர்நாள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். இஞ்ஞானியார் அதைக்கேட்டு, அந்த சகோதரரை வரவழைத்து: "நானோ ஓர் அர்ச்சியசிஷ்டவன்! என்னைப்போலொத்த ஒருபாவியை அர்ச்சியசிஷ்டவனென்று சொல்லுவதினால், அர்ச்சியசிஷ்டதனத்துக்கு நீர் அவமரியாதை செய்கிறீர். உமது வார்த்தைகள் ஒருவாறு சர்வேசுரனை நிந்திக்கிறாப்போலிருக்கின்றன" என்று வெகு கடுமையாய் அவரைக் கண்டித்தனர்

தார். சேசுசபையைச் சேர்ந்த டியேகோ (Diego d'Eguia) என்னொருவயோதிக குருவானவர் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு ஆத்தும குருவாயிருந்தார். புண்ணியத்தில் மிகத்தேர்ந்த இக்குருவானவர்மீது யாவரும் மேலான எண்ணங்கொண்டிருந்தார்கள். முத். பாபர் இராயப்பர் அவரை எப்போதும் 'அர்ச்சியசிஷ்ட டியேகோ சுவாமியார்' என்றே அழைப்பார். அர்ச். இஞ்ஞாசியார்தாமே, சிலசமயங்களில் அவரைப்பார்த்து "நாம் எல்லோரும் மோட்சத்திலிருக்கும்பொழுது, டியேகோ சுவாமியார் நம்மெல்லோருக்கும் மேலாய் எவ்வளவு உன்னத ஸ்தானத்திலிருப்பாரென்றால், அவரை அண்ணாந்துபார்ப்பதுமுதலாய் நமக்கு அசாத்தியமாயிருக்கும்" என சிரித்துக்கொண்டு சொல்லுவார். இந்தக்குருவானவரிடத்தில் அர்ச்சியசிஷ்டவர் தமது ஆத்துமத்திலுள்ளவைகளையெல்லாம் தாராளமாய் வெளியிட்டு சொல்லிவருவார். டியேகோ சுவாமியாரோவென்றால் அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய ஆத்துமத்தில் பூரண சந்திரப் பிரபைபோல் நிறைந்து துலங்கிய தேவ இஷ்டப்பிரசாதத் திரு அருளையும், திவ்விய இஸ்பிரீத்துவானவர் அதில் மேன்மேலும் பொழிந்துவந்த அற்புத வரங்களையுங் கண்டு அத்தியந்த ஆச்சரியமுற்று அகமகிழ்ந்திருந்தார். அர்ச்சியசிஷ்டவர் உயிரோடிருக்கும் காலத்தில் அவைகளைப் பிரசித்தப்படுத்தாதபடி, அவர் வாயிதழ் முத்திரையிடப்பட்டிருந்ததென்றாலும், யாரும் காணப்பெறாத அதிசயத்தைக் கண்டு உள்ளம் உவந்து மகிழ்ந்தவன் தன் நாவை முற்றும் அடக்கிக் கொண்டிரான் என்பதுபோல், இவரும் தம் உள்ளத்தை மேற்கொண்டிருந்த ஆச்சரியத்தை

அடக்கமாட்டாதவராய், ஓரோர் சமயங்களில் ஆச்சரிய
உச்சாரணம் செய்துவருவார். இஞ்ஞாசியார் இதை
அறிந்து அவரை வெகு கோபமாய்க் கண்டித்து, தன்
டனையாக ஓர் கடுந்தவ முயற்சியும் விதித்தார். அன்
றியும் அதுமுதல் அவரை விட்டு வேறொருவரை தம
க்கு ஆத்தும குருவாகத்தெரிந்துகொண்டார். எல்
லாக்கண்டனை தண்டனைகளிலும், இதுவே இந்தப்
பரிசுத்த கூயோதிகருக்கு பெருந்தண்டனையாயிருந்
தது. இதோடு நாவை அடக்கிக்கொண்டிருப்போ
மென்றிராமல்: இஞ்ஞாசியாரைப்பற்றி தாம் அறிந்த
அதிசயங்களை கீழ்ப்படிதலுக்கு விரோதமின்றி வெளி
ப்படுத்தக்கூடுமாயிருக்கும்படி, அவர் மரணத்துக்குப்
பின் சிலமணி நேரமாகிலும் உயிரோடிருக்கும் வரம்
தமக்கு கிடைக்கவேண்டுமென்று தம் உள்ளத்திலிருந்
த ஆசையை முற்றும் பிரசித்தமாய் வெளியிட்டார்.
ஆனால் அர்ச்சியசிஷ்டவர் மரணமடைவதற்கு சிலதின
ங்களுக்குமுன், இம்மகாத்துமா பரலோக பிராப்தியா
னார். இஞ்ஞாசியாருடைய வேண்டுதலால் இவ்விதம்
சம்பவித்ததென்று அவரோடிருந்த சுவாமிமார்கள்
எண்ணியிருந்தார்கள்.

ஆனால் சகல புண்ணியங்களுக்கும் இராக்கினியான
பரிசுத்த தேவசிநேகமும், அதன் உடன்பிறப்பாகிய
பிறர் சிநேகமுமே அவராத்துமத்தின் உயிராய், அவர்
நினைவு கிரிகைகளுக்கெல்லாம் ஆதியும் அந்தமுமாயி
ருந்தது. சகல நன்மைச் சொரூபியாகிய நித்திய கட
வுளை தன் முழுமனசக்தியோடு நாடித்தேடி நேசித்து
வந்த அவர் ஆத்துமம், அவர் இருச்சாயலாய் சிருஷ்
டிக்கப்பட்டு, அவருடைய சுதன் திருஇரத்தத்தால்

மீட்டிரட்சிக்கப்பட்ட மனிதனையும் அவரைப்பற்றி வெகு உருக்கமாய் நேசித்துவந்தது. பற்பல வர்ணமான இரத்தினக் கற்கள் ஒவ்வொன்றும் தனக்கியல்பான விசேஷ ஒளியும் துலக்கமும் குன்றாது, சூரியன் கதிர் பெற்று அதிக சோதிமயமாய்ப் பிரகாசிப்பது போல், இஞ்ஞாசியாரிடத்தில் விளங்கிய ஒவ்வொரு புண்ணியங்களும், அவருடைய சிந்தனை பற்றுதல் கிரிகைகள் யாவும் உத்தம தேவசிநேகத்தால் தூண்டப்பட்டு, தேவசிநேகத்தால் போஷிக்கப்பட்டு வந்தமையால், அவைகள் ஒவ்வொன்றும் தேவசிநேக மயமாய்த் துலங்கி பிரகாசித்தன. இவ்விதம் தேவசிநேகம் மிகுந்திருந்த அவர் இருதயம் தன்னை முழுதும் மறந்து சகலத்திலும் சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரம் ஒன்றையே கருதியிருந்தது. "சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்துக்காக" என்னும் வார்த்தைகளை அவர் எழுதிய சேசுசபை ஏற்பாட்டாகமத்தில் மூன்னூற்று அறுபத்தாறுதரம் பிரயோகித்திருப்பதாகத் தெரியவருகின்றது. "மோட்சம் தப்பாமல் தனக்குக் கிடைக்குமென்கிற நிச்சயத்தோடு உடனே மரணமடைதல், அல்லது அவ்வித நிச்சயமின்றி இன்னும் சிலகாலம் இவ்வுலகத்திலிருந்து சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் செய்தல், இவ்விரண்டில் எதைத்தெரிந்துகொள்வது தாவினை" என்று சுவாமிமார்கள் ஓர்நாள் தங்களுக்குள் நேரப்போக்காக தர்க்கித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். "இன்னும் சிலகாலம் இவ்வுலகிலிருந்தால் நான் ஆத்தும இரட்சணியமடைவேனென்று நிச்சயமாய் எனக்குத் தெரியாதென்பதால், உடனே மரணமடைந்து மோட்ச இராச்சியம் சேருவதையே நான் சந்

தோஷமாய்த் தெரிந்துகொள்ளுவேன்" என்றுலேய்னஸ் சுவாமியார் சொன்னார். "நானோவென்றால் இன்னும் சிலகாலம் இவ்வுலகத்திலிருந்து, சர்வேசுரனுடைய தோத்திரத்துக்காக பிரயாசப்பட்டு உழைப்பதைத் தெரிந்துகொள்ளுவேன். ஏனெனில், சர்வேசுரன் தர்மகுணமுள்ள எஜமானன்; உடனே தனக்கு மோட்சபாக்கியத்தை சுதந்தரித்துக்கொள்ளுவதிலும், அவர் தோத்திரத்தை அதிகரிப்பதே பெரிதென்று அதைத்தெரிந்துகொண்ட ஆத்துமம், இரட்சணியமிழந்துபோக அவர் சம்மதியாரென்று நான் நிச்சயமாயிருக்கிறேன்" என இஞ்ஞாசியார் உரைத்தார்.

சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தனத்தில் இஞ்ஞாசியார் அளவுகடந்த நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். எது காரியத்திலும் சுபாவசக்திகள், சுபாவ உதவிகளை பூரணமாய் கையாடி வெகு புத்திசூட்சம விமரிசையுடன் முயற்சிசெய்வார். ஆனால் அவருடைய விமரிசை சுபாவ சக்திகளைமாத்திரம் நோக்கியதாய், அவைகளின் பலவீனத்துக்கு அடிமைபோல் கட்டுப்பட்ட விமரிசையாயிராது. சுபாவத்துக்கு மேற்பட்ட ஓர் பரம சகாயத்தை ஸ்திரமாய் நோக்கியதாய், சுபாவ பலவீனத்துக்கு மேலாய் தாவி யெழும்பும் பெருந்தன்மை நிறைந்த விமரிசையாயிருக்கும். ஆகையால் எதுகாரியத்திலும் தன்னாலியன்றதெல்லாம் செய்தபின் கிஞ்சித்தேனும் கலக்கமின்றி உற்சாகமாய் தெய்வ அநுக்கிரகத்தை எதிர்பார்த்திருப்பார். இதனால்: "துக்கம் சலிப்பு முதலிய பழுதுள்ள பற்றுதலை யகற்றி, முகம் யாவும் மலர்ந்து களித்திருக்கவேண்டும்" என்று அவர்தாமே தம் மக்களுக்கு

எழுதிக்கொடுத்திருக்கும் ஓர் ஒழுங்குப்படி, என்ன துன்பம், என்ன விபத்துதான் நேரிட்டபோதிலும், அவர் முகம், அதில் நெற்றி சுருங்கல் சுழித்தல் என்பது யாதுமின்றி, எப்போதும் நிர்மலமாய் மலர்ந்து தெளிந்து ஒருகண்டசிராய்க் களிப்புற்றிருக்கும். சாதாரண மனிதர் எண்ணத்துக்கு முற்றும் அசாத்தியமாய்த் தோன்றும் விஷயங்களைமுதலாய் சர்வேசுரனுடைய அதிமிகதோத்திரத்தை முன்னிட்டு, அவர் அநுக்கிரகத்தைநம்பி தைரியமாய் கையேற்றுச் செய்வார். "சர்வேசுரன்மேல் வைக்கவேண்டிய நம்பிக்கையில் அணுவளவும் குறைப்பதைவிட, மனிதருடைய அபிப்பிராயத்தில் பயித்தியகாரனென்றெண்ணப்படுவது தாவிலை" என்று அவரே சொல்லிவந்தார். அவர் உள்ளத்தில் ஸ்திரமாய் வேரூன்றியிருந்த இவ்வுத்தம தேவநம்பிக்கைக்கு, அவர் கட்டிவைத்த "உரோமன் காலேஜ்" என்று சொல்லப்படும் பேர்போன கலாசாலையே இந்நாள்மட்டும் அத்தாட்சியாயிருக்கின்றது. இக்கலாசாலையை அவர் கட்ட ஆரம்பித்தபொழுது எற்கனவே தான் கடன்வாங்கியிருந்த பணத்தை உத்தரிக்கமுதலாய் ஐவேசில்லாதிருந்தார். ஆயினும் சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்தைமுன்னிட்டு உற்சாகமாய் வேலை ஆரம்பித்தார். சுவாமிமார்களில் ஒருவர் இது விவேகமாகக் காணவில்லையே என்றாட்சேபித்தார். இஞ்ஞாசியாரோவென்றால்; "இவ்விதந்தான் நாம் செய்யவேண்டும். அலையையும் புசலையும் எதிர்த்து சண்டை நடத்தவேண்டும். எவ்வளவுக்கு விபத்தாக எல்லாம் தோன்றுகின்றதோ, அவ்வளவுக்கதிகமாக சர்வேசுரனிடத்தில் நாம் நம்

பிக்கை வைக்கவேண்டும். மனிதருடைய சகாயத்தால் இனி ஆவதொன்றுமில்லையென்றிருக்கும் வேளையில்தான் தேவஒத்தாசை நிவிரித்து நம்மை அணுகிவரும்" என மலர்ந்தமுகமாய் அவருக்குப் பதிலுரைத்தார்.

தமது தாசனுடைய வீரத்தன்மையான நம்பிக்கைக்களவாக, கருணைக்கடலாகிய சர்வேசுரனும் அநேக சமயங்களில் அற்புதமானவிதமாய் அவருக்கு சகாயம் செய்துவந்தார். பலசமயங்களில், அசனநேரம் அடுத்துவந்தும் சுவாமிமார்களுக்குப் பரிமாற உணவு ஒன்றுமில்லையேயென்று வீட்டுவிசாரணைக்காரர்கள் மனம் வருந்தி நிற்கும் வேளையில், திடீரென்று எதோ தெய்வச்செயலாய் வேண்டிய புசிப்புகள் தர்மமாக அனுப்பப்பட்டு வந்தன. அவ்விதமே, சர்வேசுரனுடைய அதிமிகத் தோத்திரத்தை முன்னிட்டு அர்ச்சியசிஷ்டவர் துவக்கியிருந்த நானாவிதப் பெருங் கட்டடங்களுக்கு வேண்டிய தொகைகள் ஆபத்துவேளையில் கைகூடிவந்து உதவின. இவ்வகை உபகாரங்கள் எவ்வழியாய் வந்தனவென்றறிதல் அநேகசமயங்களில் அசாத்தியமாயிருந்தது. இவையெல்லாம் புதுமையென்று சுவாமிமார்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். இஞ்ஞாசியார் மாத்திரம் இவைகள் புதுமையென்றெண்ணவில்லை; அளவற்ற கருணைநிறைந்த தேவபராமரிப்பின் வாடிக்கையான செயல்களென்றே எண்ணினார். ஓர் நாள் லூயிஸ் கொன்சாலஸ் சுவாமியார் "நமக்கு சம்ரட்சணை நடந்துவருவது மெய்யாகவே ஓர்புதுமைதான்" என்றார். அர்ச்சியசிஷ்டவரோவென்றால் அவர் சொன்னதை ஆட்சேபித்தாற்போல், "அப்படியல்ல!

நமக்கு சம்ரட்சணை நடவாதேபோனல், அதுதான் புதுமையாயிருக்கும்; எனெனில் தம்மிடத்தில்மாத்திரம் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறவர்களுக்கு சர்வேசுரன் ஒத்தாசை செய்யாமல், அவர்களைக் கைவிட்டுவிடுவாரோயாகில் உண்மையாகவே அது புதுமையாகத்தான் இருக்கும்" என்ருர்.

7-ம் அதிகாரம்.

அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சேசுசபையில் தம் மக்களை
நடத்திவந்த விதம்—சோதனைப் படுகிறவர்
கள்மீது அவருக்குள்ள தயை தாட்சணியம்
—விமரிசை நிறைந்த கண்டனை—சில்வேஸ்
தர் சுவாமியார்—அர்ச்சியசிஷ்டவர் போதித்
துக் கற்பித்துவந்த புத்தி மனக்கீழ்ப்படிதல்
—அவர் தாமே அதை உத்தமமாய் அநுசரி
த்து வந்தது—சம்பூரண சுயமன பரித்தியா
கம்—லேய்னஸ் சுவாமியார்—ரிபதனீரா—
அவர் செய்த முதற்பிரசங்கம்—ஞான சீவி
யத்தில் அவருக்கு நேர்ந்த பெரும் ஆபத்து.

வெகுதயையும் அன்புமுடைய
யாவர்மட்டிலும் இஞ்ஞாசியார் தமது பராமரிப்பில் ஒப்பு
வராயிருந்த இஞ்ஞாசியார் தமது மக்கள் மட்டில் அதிலும் அனந்த
விக்கப்பட்ட தமது மக்கள் மட்டில் அதிலும் அனந்த
மடங்கு அதிக அன்புடையவராயிருந்தாரென்று
சொல்லவும் தேவையா? ஒவ்வொருவருடைய சுபா
வத்தையும் குணத்தையும் நன்ருய் அறிந்து அதற்
கிசைந்தபடி அவர்களை நடத்தி, ஞான சீவியத்தில்
அவர்கள் வர்த்திப்படையச் செய்வார். சிறியோரும்
பெரியோரும் தங்கள் இருதயங்களை தாராளமாய் அவ
ரிடத்தில் திறந்துபேசுவார்கள். வாலசந்நியாசிகள்
மீதும், சபையில் புதிதாய் உட்பட்டவர்கள்மீதும்
விசேஷ கவலையெடுத்துவருவார். கண்டிக்கவேண்
டியதவசியமாயிருக்கும்போது கண்டிக்கப் பின்வாங்

கார். ஆனால் எவ்வளவு தயைதாட்சண்ணியத்துடன் கண்டிப்பாரென்றால், அவர் கண்டனையால் பட்டவடு, அவருடைய மதுரகுணத்தால் தயிலம் வார்த்த புண்போல் தழும்பு முதலாயின்றி ஆறிப்போகுமெனப் பழமொழியாய்ச் சொல்வார்கள்.

சேசுசபையின் விசேஷ கதியையும் கருத்தையும் கண்டுபிடித்து, அதன்படி நடக்க மனமில்லாதவர்களையும், திருந்த மனமின்றி பிடிவாதமாயிருக்கிறவர்களையும், சபையில் வைத்திருக்க ஒருபோதும் சம்மதியார். யாதாமொருவனை சபையைவிட்டு நீக்குமுன் தேவசந்நிதியில் வெகுவாய் யோசிப்பார். ஒருபக்கத்தில் அவனை சபையைவிட்டு நீக்குவதற்கும், இன்னொருபக்கத்தில் அப்படி நீக்காதிருப்பதற்கும் உள்ள நியாயங்களை நன்றாய் ஆராய்ந்து சீர்தூக்கிப்பார்ப்பார். வழக்கமாய் சில சுவாமிமார்களுடைய ஆலோசனையையும் கேட்பார். ஆனால் இன்னானை சபையை விட்டு நீக்குவது அவசியமென்று அவர் தேவசந்நிதியில் நிச்சயித்து தீர்மானித்தபின், அது முற்ற முடிந்த விஷயமே. பிற்பாடு யார் என்ன சொன்னாலும், பகலோ, இரவோ, நடுச்சாமமோ, எந்நேரமாயிருந்தாலும் தாம் தீர்மானித்ததை தாமதியாமல் உடனே நிறைவேற்றுவார். லெய்னஸ் சுவாமியாருடைய சகோதரர்கள் இருவர் சேசுசபையில் உட்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களில் மார்ட்டின் என்பவர் யாவருக்கும் நன்மாதிரிகையாய் நடந்து சபையில் நிலைவரம் பெற்றார். கிறிஸ்தோபோர் என்ற மற்ற சகோதரரோவெனில் அதிசீக்கிரம் சபையை விட்டு நீக்கப்பட்டார்.

ஏதோ சலிப்பினாலாவது, பசாசு செய்விக்கும் தந்திர மாய்கையினாலாவது, அவசரிப்பட்டு சபையை விட்டுப்போக விரும்புகிறவர்களை இரட்சிக்க அவர் அன்புற்று செய்யும் பிரயத்தனமும், பிரயோகிக்கும் விசித்திர உபாயங்களும் இத்தனை அத்தனையென்றல்ல. இப்பேர்ப்பட்டவர்களை சில சமயங்களில் தம்மண்டை வரவழைத்து, ஒருநேரம் தாய்க்குரிய அன்போடு அவர்களுக்கு ஆறுதல்சொல்லி அவர்கள் மனதைத்தேற்றுவார், ஒருநேரம் அவர்களுடைய நியாயங்களுக்கெதிர் நியாயம் சொல்லி அவர்களோடு தர்க்கம் செய்வார்.

மெய்யாகவே சேசுசபைக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தும், பசாசின் தந்திரத்தால் மனங்கலங்கி சபையை விட்டுப்போகும்படி ஆசித்த ஒருவனை அதில் நிலைநிற்கும்படி செய்வதற்காக, மூன்றுநாளாய் ஒன்றும் புசியாமல் கசையினால் வெகுநேரம் தமது சரீரத்தை உபாதித்து, கடுந்தவம்செய்து தேவஇரக்கத்தைக் கெஞ்சி மன்றாடினார். ஜெர்மானிய தேசத்தவராகிய ஒரு நவசந்நியாசியார் சேசுசபை ஒழுங்குகளை அநுசரிப்பது மிகக்கடினமென்றெண்ணி மனஞ்சோர்ந்து சபையை விட்டுப்போகும்படி அநுமதி கேட்டார். அதற்கு இஞ்ஞாசியார் இன்னும் நாலுநாள் மாத்திரம் மடத்தில் தங்கியிருக்கும்படி அவனை மன்றாடி, அந்த நாலுநாளும் சபை ஒழுங்கொன்றும் அநுசரிப்பது அவசியமின்றி, தன் மனம்போல் நடந்துகொள்ளலாமென்று உத்தரவு கொடுத்தார். நாலுநாள் மாத்திரமல்ல, ஜீவபரியந்தம் அந்த வாலசந்நியாசியார் சேசுசபையில் தங்கினார். வேறோர் நவசந்நியாசியார் ஏதோ ஓர் விஷயமாய் மனத்தாங்கலடைந்து, இர

வில் சித்தினை கொள்ளாமல் சபையை விட்டு நீங்கிப்
போக எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொரு
வர்மீதும் கண்ணும் கவலையுமாயிருந்த இஞ்ஞாசியார்
இதைக்குறிப்பாயறிந்து, நடுச்சாமத்தில் அவரைத்தம
தறைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், இன்னின்ன
சோதனைப்படுகிறவர்கள் உம்மிடத்தில் ஆலோசனை
கேட்டால் அவர்களுக்கு என்ன மாறுத்தரம் சொல்லு
வீரொன்று வெகு சாதுரியமாய் அவரை வினவி, வெகு
நேரம் அவரோடு வார்த்தையாடி, அவர்தாமே தம்
ஸ்திதியை அறிந்துகொள்ளும்படி செய்தார். நவசந்நி
யாசியாரும் சோதனையை ஜெயித்து சேசுசபையில்
உற்சாகமாயிருந்தார். அனேக சமயங்களில் சோத
னைகளால் மிகவருந்தும் வாலசந்நியாசிமார்களுக்கு
தமக்குத்தாமே ஓர்காலத்தில் நேரிட்ட பற்பல சோத
னைகளையும், அவைகளால் தம் உள்ளத்தில் நிகழ்ந்த
கொடிய கிலேசம், சலிப்பு முதலிய துன்பங்களையும்,
தேவகிருபையால் அவைகளை தாம் எதிர்த்துப்போ
ராடி ஜெயங்கொண்டதையும் எடுத்துச் சொல்லி
அவர்கள் மனதைத் தேற்றித் திடப்படுத்துவார்.

* பால்தோயினோ தே ஆஞ்செலிஸ் என்றொரு வால
சந்நியாசியார் காலஞ்சென்ற தன் தமயன் மகன்
ஒரு சிறுவனை நினைத்து நினைத்து மனம் வருந்திச் சந்
நியாசத்தை விட்டுவிட எண்ணங்கொண்டிருந்தார்.
தமது பந்துக்களை விட்டுப்பிரியும்போது தாமே அநு
பவித்த மனோபாதனைகளை இஞ்ஞாசியார் இவரிடத்
தில் வெளியிட்டு சம்பாஷித்தார். அர்ச்சியசிஷ்டவர்
முன் உபயோகித்துவந்த ஓர் புஸ்தகத்தில் தேவதாயார்
படம் ஒன்றிருந்தது. அதில் அவர் அண்ணன் மனைவி

யுடைய சாயல் சற்று தோன்றினமையால், அதைக்
கண்ணுறுக்கும்போதெல்லாம், அவர் சிந்தனைகள்
லொயோலா மாளிகையை நோக்கிச்செல்ல, வெகு
வாய் மனங்கனிந்து வருந்துவார். இதனால் ஜெபத்
தியானத்துக்கு விக்கினம் நேரிட்டமையால், அப்பட
த்தின்மேல் ஒரு கடுதாசியை ஒட்டிவிட்டார். இவ்
விஷயத்தையும் இஞ்ஞாசியார் மேற்சொன்ன சோத
னைப்பட்ட சந்நியாசியாருக்கு எடுத்துரைத்து, சர்
வேசுரனுடைய திவ்விய பராமரிப்புக்கு அவர் கைய
ளித்து விட்டுவந்த பாலியன்மீது, சர்வேசுரன் எண்
மடங்கு அதிக கருணையுள்ளவராயிருப்பாரென்று
அவருக்கு உறுதிசொன்னார். வாலியரும் அதனால்
மனந்தேறி தேவஊழியத்தில் ஸ்திரமாயிருந்து, புண்
ணியத்திலும் கல்வியிலும் சிறந்த குருவானார். என்ன
சொல்லியும் கேளாமல், ஆயாசமும் சலிப்புமிஞ்சி
தான் சேசுசபையை விட்டுப்போகத்தான் வேண்டு
மென்று யாராகிலும் பிடிவாதம் செய்தால் இஞ்ஞாசி
யார் மடத்திலுள்ள குருக்களை சங்கமாகக்கூட்டி, அவ
ர்கள்முன் சோதனைப்படும் சந்நியாசியார் தாம்
சபையைவிட்டுப்போக விரும்புவதற்குள்ள முகாந்த
ரங்களை சொல்லும்படி செய்வார். அவைகளுக்கு
குருக்கள் சொல்லும் எதிர் நியாயங்களைக் கேட்டு
சோதனைப்பட்டவர் மனந்தெளிந்து சபையில் ஸ்திரப்
படாமற்போவது அபூர்வமாயிருக்கும். சர்வேசுரன்
குருக்களுக்குள் யாதாமொருவருடைய நாவால் சோ
தனைப்படுகிறவர் புத்தித்தெளிவடைவதற்கு தகுந்த
நியாயங்களை எடுத்துரைப்பார் என்னும் தாழ்ச்சி

நிறைந்த தேவநம்பிக்கையால், அர்ச்சியசிஷ்டவர் மேற் சொன்ன உபாயத்தைப் பிரயோகித்துவந்தார்.

ஜியோவானி மிலாஞ்ரே என்பெருரு நல்ல துணைச் சகோதரர் தன்மீது மிகத்தாழ்மையான எண்ணமுடையவராய், தான் எங்கே சேசுசபையை விட்டுப் போகும்படி நேரிடுமோவென்று அஞ்சி மனங்கலங்கியிருந்தார். இஞ்ஞாசியார் ஓர்நாள் அவரைப்பார்த்து: "ஜியோவான்னி சகோதரரே, நான் சேசுசபையில் நிலைத்திருப்பது நிசமானால், நீரும் அதில் நிலைத்திருப்பது நிசந்தானென்று நிச்சயமாயிரும்" என்றார்.

ஸ்நாபக அருளப்பனென்று பெயர்கொண்ட வேறொரு துணைச் சகோதரர், —வெகு தாழ்ச்சியும் தவப்பற்றுமுடையவர், —ஓர்நாள் சமயல்வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது, தகதகவென்று அடுப்பிலெரியும் நெருப்பைக் கண்ணுற்று, சாவான பாவத்தோடு மரித்த ஆத்துமாக்களை ஊடுருவி உபாதிக்கும் நித்திய நரகாக்கினையை சிந்தையில் உருக்கமாய் எண்ணித் தியானித்தவராய், தியானயோகத்தில் திடீரென்று தன் கையை நெருப்பின்மேல் நீட்டி, சற்றுநேரம் அது உபாதனைப்பட விட்டுவிட்டார். இகலோக நெருப்பாலுண்டாகும் உபாதனையால், நரக நெருப்பின் தன்மையை சற்றாகிலும் பரீட்சித்தறிந்துகொள்ளும்படி இவ்விதம் செய்தார். இவ்வளவு புத்தியீனமான காரியத்தைச்செய்து இனி யாதோர் வேலை செய்ய திராணியற்றவரான இவரை சேசுசபையை விட்டு நீக்கவேண்டுமென்று, சுவாமிமார்களில் அநேகர் அபிப்பிராயமாயிருந்தார்கள். இஞ்ஞாசியாரோவென்றால், இச்சகோதரருடைய புத்தியீனத்தைப் பாரா

முகம் செய்து, அவருடைய நற்கருத்தை எண்ணி அவருக்கு மன்னிப்பளித்து, வெகுநேரம் அவருக்காக தேவ இரக்கத்தைக் கெஞ்சி மன்றாடினார். மறுநாட் காலை அச்சகோதரருடைய கை முற்றும் சொஸ்தமடைந்திருப்பதைப் பார்த்து யாவரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

குருக்களாயிருந்த இரு சுவாமிமார்களை அர்ச்சியசிஷ்டவர் ஓர் சமயம் கண்டிக்கும்படி நேரிட்டது. கண்டிக்கப்பட்டவர்களில் ஒருவர் முன்கோபமாய் மாறுத்தரம் சொன்னார். மற்றவரோவென்றால் ஒன்றும் பேசாமல் மௌனமாயிருந்தார். ஆனால் அகத்தின் தன்மை முகத்தில் விளங்குமென்றபடி, அவருடைய மனக்கடுப்பும், மனக்குரோதமும் அவர் முகத்தில் வெளிப்படையாய் விளங்கியது. பதஷ்டமாய் பேசினவரை இஞ்ஞாசியார் சேசுசபையில் வைத்துக் கொண்டார். மௌனம் சாதித்தவரை சபையை விட்டு நீக்கினார்.

சேசுசபையில் தம் மக்கள் யாவரும் முகம் மலர்ச்சியாகவும் உற்சாகமாகவும் இருப்பதைக் காண்பது, அவருக்கு வெகு ஆனந்தமாயிருக்கும். "சர்வேசுரனைத் தவிர மற்றெல்லாம் தேடிவருகிற ஒருவன் சந்தோஷமாயிருப்பதைக் காண்பது புதுமையாயிருக்குமென்றால், சர்வேசுரனைத்தவிர வேறொன்றுந் தேடாத ஓர் சந்நியாசியார் கஸ்தியாயிருப்பதைக் காண்பதும் புதுமையாகத்தானிருக்கும்" என்று சொல்லிவந்தார்.

பிராஞ்சிஸ்கு கோஸ்தர் என்று வெகு இளம்பிராயமான ஒரு நவசந்நியாசியார் ஓயாமல் சிரிக்கும் குணமுடையவராயிருந்தார். ஓர்நாள் அவர் வெகு உல்

லாசமாய் சிரித்துக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில், இஞ்ஞாசியார் தற்செயலாய் அவருக்கு எதிரே வந்து, "பிராஞ்சீஸ்கு, நீர் எப்பொழுதும் சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறதாக சொல்லுகிறார்கள்" என்றார். உடனே நவசந்நியாசியார் முகத்தைத் தாழவிட்டு, ஏதோ தமக்கு கண்டனை கிடைக்கப்போகிறதென்றெண்ணி வெகு அடக்க ஒடுக்கமாய் நின்றார். அர்ச்சியசிஷ்டவரோவென்றால்: "நல்லது, என்மகனே, தாராளமாய் சிரித்து, ஆண்டவரிடத்தில் ஓய்வின்றி அகமகிழ்ந்திரும். இவ்விதம் நீர் செய்யும்படி நாம் விரும்புகிறோம். துறவறத்திலிருப்பவர் கஸ்தியாயிருக்க யாதொரு முகாந்தரமுமில்லை; அவர்கள் அகமகிழ்ந்திருக்கவோ அனந்த முகாந்திரங்களுண்டு. எப்பொழுதும் தாழ்ச்சியும் கீழ்ப்படிதலுமுள்ளவராயிருப்பீராகில், எப்பொழுதும் சந்தோஷமாகவேயிருப்பீர்" என மதுர மொழியுரைத்து, நவசந்நியாசியார் முன்னிலும் பதின்மடங்கு அதிக சந்தோஷமாய் சிரித்து அகமகிழ்ந்திருக்கும்படி செய்தார்.

சமயாசமயங்களில் தோட்டம் அல்லது வேறிடங்களில் நவசந்நியாசிகளைக் கண்டால் அவர்களை வெகு அன்புடன் தமதருகில் உட்காரச்செய்து, அவர்களோடு பட்சமாய் வார்த்தையாடுவார். சில சமயங்களில் பேரிப்பழம் இச்சிலிப்பழம் முதலியவைகளைக் கொண்டுவந்து, தமது கையால் அவைகளை நேர்த்தியாய் உரித்து அவர்கள் புசிக்கும்படி கொடுப்பார்.

தமது பராமரிப்பில் ஒப்புவிக்கப்பட்டவர்களுடைய சம்ரட்சணைக்கும், சௌக்கியத்துக்கும் அவசியமானவைகளில் எதுவும் குறைவில்லாதிருக்கும்படி வெகு

ஜாக்கிரதையுள்ளவராயிருப்பார். ஆனால் யாராகிலும் சிருஷ்டிகரை மறந்து, சிருஷ்டிகளில் மிஞ்சின சுகத்தைத் தேடுவதாகக் கண்டால், அவர்களை மிகவும் கடிந்து கண்டிப்பார். வியாதியஸ்தர் மட்டில் அவர் அன்புற்று எடுத்துவந்த கவலையும், அவர்களுக்கு ஒன்றும் குறைவுபடாதிருக்கும்படி அவர் செய்துவந்த முயற்சியும் எவ்வளவென்று முந்தின அதிகாரத்தில் கண்டிருக்கிறோமல்லவா? வியாதியாயிருக்கிறவர்களில் யாராகிலும் பொறுமை சாந்தமற்றவர்களாய், தங்கள் மனம்போல் எதையாகிலும் மிதமிஞ்சி விரும்பி பிடிவாதம் செய்தால், அவர்கள் சௌஸ்தமடையுமட்டும் அவர்கள் குற்றங்களை பார்த்தும் பாராதவர்போல் தாயின் அன்போடு சகலத்தையும் சகித்து, வழக்கம்போல் மலர்ந்த முகமாய் அவர்களை அடிக்கடி சந்தித்து விசாரித்துவருவார். ஆனால் வியாதி குணமானதும், அவர்களைத் தகுந்தபடி கண்டிப்பார்.

சேசுசபையில் உட்பட்டிருந்த சில்வேஸ்தர் (Silvester) என்னும் ஓர் குருவானவர் நெடுநாள் வியாதியாயிருந்து, வியாதியில் பொறுமையின்றி தான் நினைத்ததைதன்மேல் மிஞ்சின நாட்டமாய் பிடிவாதம் செய்துவந்தார். அவர் சௌக்கியமடையுமட்டும் இஞ்ஞாசியார் அவருடைய குற்றங்களைக் கவனியாதவர் போலிருந்தார். ஆனால் சௌக்கியமடைந்ததும் அவரை தமது அறைக்கு வரவழைத்து "உமது ஊருக்கு திரும்பிப்போகலாம்" என்று கட்டளையிட்டார். குருவானவர் நெஞ்சு [illegible] இஞ்ஞாசியார் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தார். [illegible] முகமிருந்த தன்மையைப் பார்த்து காவெ [illegible]ல், கஸ்தியும் இலேசமும் மிஞ்சியவராய்

உடனே அர்ச்சியசிஷ்டவர் சொன்னபடி தம் ஊருக்குப் புறப்பட்டுப்போனார். அர்ச். இஞ்ஞாசியாரையும், சேசுசபையையும் இக்குருவானவர் வெகு உருக்கமாய் நேசித்துவந்தார். ஆனதால்: "உமது ஊருக்கு திரும்பிப்போகலாம்" என்று இஞ்ஞாசியார் சொன்னதினால், தன்னை சேசுசபையிலிருந்து தள்ளிவிட்டாரோ என்னமோவென்றும் ஐயமானது இராப்பகலாய் சில்வேஸ்தர் சுவாமியார் மனதை உபாதித்துவந்தது. இதுமுதற்கொண்டு தன்னைத்தானே ஜெயித்து, தன்னிடத்திலுள்ள குற்றங்குறைகளைத் திருத்தி புண்ணியவார்த்திப்பு அடைவதிலும், பிறர் ஆத்தும ஈடேற்றத்துக்காக பிரயாசப்பட்டு முயற்சிசெய்து உழைப்பதிலும், அதிமிக சுறுசுறுப்பும் ஜாக்கிரதையுமுள்ளவராயிருந்தார். தனக்கு மன்னிப்பளிக்கும்படி மன்றாடி இஞ்ஞாசியாருக்கு வெகு வணக்கமாய் கடிதத்துக்குமேல் கடிதமெழுதினார். அப்படி அவர் ஒன்பது கடிதமெழுதியும், அவைகளில் ஒன்றுக்காகிலும் இஞ்ஞாசியார் பதில் கொடுத்தவரல்ல. ஆனால் அவர் மனம் சோர்ந்து அவதைரியப்படாதிருக்கும்படி அவருக்கு தேறுதல் சொல்லி வரவேண்டுமென்று, சேசுசபைச் சுவாமிமார் சிலருக்கு இரகசியமாய் கற்பித்தார். பலமாதம் சென்றபின் கடைசியாய் அர்ச்சியசிஷ்டவர் அவருக்கு ஓர் கடிதம் எழுதி, அவர் சேசுசபையை விட்டு ஒருபோதும் தள்ளப்பட்டதில்லையென்று அறிவித்தார். இச்சுபசெய்தி அடங்கிய கடிதத்தை கையிற்பெற்றதும், சில்வேஸ்தர் சுவாமியார் முழந்தாட்படியிட்டு வெகு ஆவலாய் அதைத்திறந்து வாசித்தார். வாசித்து ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கிய

வராய், அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய கையொப்பத்தை ஓயாது முத்திசெய்தார். இக்குருவானவர் இதற்குப் பின் பலவருஷம் தேவ ஊழியத்தில் சுறுசுறுப்பாய் உழைத்து, புண்ணியத்தில் சிறந்தவராய் சேசுசபையில் காலம்பண்ணினார்.

சேசுசபையில் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் விதித்திருக்கும் பரிசுத்த தரித்திரத்தின் தன்மையென்னவென்றால், ஒரு சொற்பப்பொருளைமுதலாய் உத்தரவின்றி ஒருவரும் தனக்காகிலும், பிறருக்காகவென்கிலும் உபயோகிக்கப்படாது. ஆனதால் தோட்டத்தில் விழுந்து கிடக்கும் ஓர் சிறு கனியை முதலாய் யாராகிலும் உத்தரவின்றியெடுத்தால், அல்லது ஒரு புஷ்பத்தைக் கொய்தால், அது அர்ச்சியசிஷ்டவருக்குப் பிரியமாயிராது. "தரித்திரம் சந்நியாசத்தைக் காக்கும் மதில்" என்று சொல்லிவந்தார்.

சிரேஷ்டராக நியமிக்கப்பட்டவர் சர்வேசுரனுடைய ஸ்தானத்தில் வீற்றிருந்து அதிகாரம் செலுத்திவருகிறதொன்று புத்தி ஞாயத்தாலும், வேதாகமத்தாலும் சந்தேகமற விளங்கும் சத்தியத்தை தம் மக்கள் யாவரும் தங்கள் இருதயத்தில் ஸ்திரமாய் பதியச்செய்து, சிரேஷ்டருடைய சித்தத்தை தேவ சித்தமாக எண்ணி அவரில் அதிருதியாயிருக்கும் தேவ மகத்துவத்துக்கு அதிமிகப்பற்றுதலோடு பணிந்து நடந்து, கீழ்ப்படிதல் என்னும் புண்ணியத்தில் சிறந்தவர்களாயிருக்க வேண்டுமென்று, அத்தியந்த ஆவலுற்றிருந்தார்.

"நீங்கள் எவ்வித ஞானவரங்களிலும் புண்ணியங்களிலும், உத்தமர்களாக நாம் ஆசைப்பட்டாலும், இத

ற்குமுன் நாம் உங்களுக்கு சொல்லியிருப்பதுபோல, கீழ்ப்படிதலென்னும் புண்ணியத்தின்மட்டில் மிகவும் கீர்த்திபெற்றவர்களாகிறதைப் பார்க்கவேண்டுமென்று நாம் விசேஷவகையாக ஆசிக்கிறோம். * * * மற்றும் சன்னியாச சபைகள் ஒருசந்தி, உபவாசத்திலும், நித்திரை ஒறுத்தல், உணவு உடைகளின் குறைகளைச் சகித்தலிலும், அவரவர்களுடைய ஒழுங்குப்பிரகாரம், அவரவர்கள் பத்தியாய் அநுசரித்துவருகிற புண்ணியங்களைக்கொண்டு எளிதாய் மேன்பாடடையலாம். ஆனால், மிகவும் பிரியமுள்ள சகோதரரே, இந்த சேசுசபையில் சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம்பண்ணுகிறவர்கள், உண்மையான உத்தம கீழ்ப்படிதலிலும், சுயமனத்தீர்மானத்தை மறுத்தலிலும் பேர்பெற்றவர்களாக வேண்டுமென்று நாம் ஆசைப்படுகிறோம். மேற்படி சபையின் உத்தம பிள்ளைகளாயிருக்கப்பட்டவர்களுடைய விசேஷ அடையாளமேதென்றால், தாங்கள் யாருக்கு கீழ்ப்படிகிறோமென்று பாராமல், சுவாமியின் நேசத்தைப்பற்றி நமதாண்டவராகிய சேசுக்கிறீஸ்துநாதருக்குக் கீழ்ப்படிகிறோம் என்று நினைப்பதில் அவர்கள் பேர்பெற்றிலங்கவேண்டும். ஏனென்றால், சிரேஷ்டர் விவேகத்திலும் புண்ணியத்திலும் மற்றும் எவ்வித தேவ வரங்களிலும் சிறந்தவராயிருப்பதினாலே அவருக்கு நாம் கீழ்ப்படியக்கடவோமல்ல, ஆனால் அவர் சர்வேசுரனுடைய ஸ்தானத்திலிருக்கிறபடியினாலேயும், "உங்களுக்கு செவிகொடுக்கிறவன் நமக்கே கீழ்ப்படிகிறான், உங்களைப் பிறக்கணிக்கிறவன் நம்மையே பிறக்கணிக்கிறான்", என்று திருவாக்கருளிய சுவாமியால் அவர் அதிகாரம்

பெற்றிருப்பதினுலேதான் அவருக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும்" என்று, அருமையான ஞானவிவேகத்துடன் கீழ்ப்படிதலின்பேரில் அவர் எழுதியிருக்கும் நிருபத்தில் சொல்லுகிறார்.

கீழ்ப்படிதலில் ஒன்றைவிட ஒன்று அதிக மேலானதாயிருக்கும் மூன்றுபடி அல்லது அந்தஸ்தை பகுத்துக் காண்பித்துவந்தார். சிரேஷ்டர் கற்பிப்பதை உற்சாகமாய் உள்ளத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளாமல், அவருடைய மனதுக்கு தன் மனதுமுற்றும் விரோதமாய்ச் செல்லவிட்டு, என்னசெய்கிறது, கீழ்ப்படியத்தான் வேண்டுமென்னும் ஏதோ கட்டாயத்தால், கற்பிக்கப்பட்டதை வெளிப்பார்வைக்குமாத்திரம் செய்துமுடிக்கிறதென்கிற கீழ்ப்படிதலானது யாவற்றிலும் மிகத்தாழ்ந்ததும், பெருந்தன்மையற்ற அடிமைகளுக்குரியதுமான கீழ்ப்படிதலென்பதனுல், அர்ச். இஞ்ஞாசியார் அதனை மனுஷ சுபாவத்துக்கே ஈனமானதென்று விவேஷித்துவந்தார். கற்பனையை வெளிப்பார்வைக்குமாத்திரம் நிறைவேற்றுவது போதுமென்றிராமல், தன்னைத்தானே ஜெயித்து சிரேஷ்டருடைய மனதைத் தன் மனதாக்கி அவர் கற்பிப்பதை உற்சாகமாய் மனதில் ஏற்றுச்செய்துமுடிக்கும் கீழ்ப்படிதலின் இரண்டாவது படியில் ஒவ்வொருவரும் வந்துசேரவேண்டுமென்று ஆசித்துவந்தார்.

"கற்பிக்கப்பட்டதை வெளிப்பார்வைக்குமாத்திரம் செய்துமுடிக்கிறதென்ற கீழ்ப்படிதலானது மிகவும் குறைவுள்ளதென்றும் ஈனமுள்ளதென்றும் நீங்கள் நன்றாய்க் கண்டுபிடிக்கவும், உங்கள் மனதில் ஸ்திரமாய் பதித்துக்கொள்ளவும் வேண்டும். இப்போர்ப்பட்ட

புண்ணியமானது கற்பனையை வெளிப்பார்வைக்கு நிறைவேற்றுகிறதில் மாத்திரமல்ல, இன்னும் ஒரே காரியத்தை விரும்புவதிலும் வெறுப்பதிலும் இருவரும் ஒருமனதாயிருக்கும்படி, மனதையும் சிரேஷ்டருடைய மனதுக்கு முழுதும் ஒத்திருக்கப்பண்ணுவதிலேயுந் தான் அடங்கியதென்றும், இப்படிப்பட்ட மேலான படிக்குச் செல்லாவிட்டால் அப்புண்ணியம் புண்ணியமென்ற பேருக்கு பாத்திரமல்லவென்றும் அறிக. * * * ஆகையால் கீழ்ப்படிதலென்னும் புண்ணியத்தின்பேரில் ஆசையுள்ளவன் செய்யவேண்டியதென்னவென்றால், சிரேஷ்டருடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவதுமாத்திரம் பற்றாது. இன்னும் கீழ்ப்படிதலின் இரண்டாம்படியில் சேரத்தக்கதாக, சிரேஷ்டருடைய மனதை தன் மனதாக்கிக்கொள்ளவும், அல்லது சிரேஷ்டரால் காண்பிக்கப்படும் தேவசித்தத்தை தன்மேல் போட்டுக்கொள்ளும்படிக்கு தன் மனதை முழுதும் வெறுத்துத்தள்ளிவிடுவதும் அவசரமாம்" என்று மேற்சொன்ன நிருபத்தில் எழுதியிருக்கிறார்.

"மேலும், மனம் என்னும் தத்துவத்தைமாத்திரமல்ல, மனதுக்குப் பிரகாசமாயிருந்து அதைத் தூண்டிநடத்தும் புத்தி என்னும் தத்துவத்தையும், மன சக்தியின் பெலனைக்கொண்டே சிரேஷ்டருக்குப் பணியச்செய்து, பாவமில்லாத சகலவிஷயங்களிலேயும் தன் எண்ணம் அபிப்பிராயம் தீர்மானமெல்லாம் சிரேஷ்டருடைய அபிப்பிராயத்துக்கும் தீர்மானத்துக்கும் முற்றாயிசைந்திருக்கச் செய்து, சிரேஷ்டர் நல்லதென்று நினைத்து கற்பிப்பதைத் தானும் நல்லதென்று நினைத்து அங்கீ

கரித்துக்கொண்டு, அவர் தகாதென்று நினைத்து விலக்குவதை தானும் தகாதென்று வெறுத்து நீக்கி கீழ்ப்படிதலின் உன்னத அந்தஸ்தான மூன்றாவது படியிலும் யாவரும் வந்துசேரப் பிரயாசப்படவேண்டுமென்று அதிமிக ஆவலாய் விரும்பிவந்தார். "ஆறு[illegible]னை முழுதும் சர்வேசுரனுக்குப் பலியாக்கிப்போடுகிறவன் தன்மனதை மாத்திரமல்ல, இன்னும் தன் புத்தியையுங்கூட அவருக்கு ஒப்புக்கொடுக்கவேண்டும். இதுவே உத்தம கீழ்ப்படிதலின் மூன்றாம் படியாம். அதாவது: சிரேஷ்டருடைய சித்தம்போலவே சித்தப்படுமல்லாமல் அவருடைய எண்ணம்போலவே நாமும் எண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். ஒரு பத்தியுள்ள மனமானது புத்தியை எவ்வளவுமடக்கித் திருப்பக்கூடுமோ, அவ்வளவு, நாமும் நமது தீர்மானத்தை சிரேஷ்டருடைய தீர்மானத்துக்குக் கீழ்ப்படுத்த வேண்டும். ஏனெனில் புத்தியென்னும் புலனானது மனப்புலனைப் போல் சுயாதீனமுள்ளதாயிராதபோதிலும், உண்மை போல தனக்குக் காண்பிக்கப்படும் விஷயங்களுக்கெல்லாம், தற்சுபாவமாய் இணங்கக்கூடியதாயிருந்தாலும், அநேக காரியங்களிலே, தான் அறிந்துகொண்ட விஷயத்தின் திருஷ்டாந்தமானது அதைக் கட்டாயப்படுத்தாவிட்டால், மனதின் பெலனைக்கொண்டு ஒரு பக்கத்தைவிட மறுபக்கத்தில் அதிகமாய் அது சாயக்கூடும்," என்று போதித்துவந்தார்.

சிரேஷ்டரென்னும் பட்டம்பெற்றவருக்குமாத்திரமல்ல, இன்னும் யாரார் எதேது விஷயத்தில் அதிகாரம் பெற்றிருக்கின்றாரோ, அவ்விஷயத்தில் அவர் அதிகாரத்துக்குட்பட்டவர்கள் மேற்சொன்ன உத்

தமமான விதமாய் அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து வரவேண்டுமென்று ஆசித்துவந்தார்.

இவ்வகை புத்தி மனக்கீழ்ப்படிதலானது நல்லறிவுக்கும், அநுபவ ஞானத்துக்கும், தேவ திருவுளம் நியமித்து விதித்திருக்கும் ஞானம்நிறைந்த ஒழுங்குக் கிரமத்துக்கும் முற்றும் இசைந்த உத்தம ஒழுக்கமென்றும், மனுஷ சுபாவத்தை மேன்மைப்படுத்தி சிறப்பிக்கும் பெருந்தன்மையுள்ள ஞான நடத்தையென்றும் பற்பல நியாயங்களால் ஸ்திரப்படுத்தி, உன்னதமான இரண்டோர் திருஷ்டாந்தங்களால் இதனைத் துலக்கிக் காண்பித்துவந்தார். நாம் வசிக்கும் இப்பூமியும், இதைப்போன்ற இதிலும் பெரிதும் சிறிதுமான புதன், வெள்ளி, செவ்வாய், வியாழன், சனி யுரேனஸ், நெப்தியூன் என்று சொல்லப்படும் வேறு ஏழு கிரகங்களும், பூமியைவிட பதின்மூன்று இலட்சம்(1,300,000) மடங்கு அதிகப் பெரிதாயிருக்கும் மகா பிரமாண்டமான வானசோதி வஸ்துவாகிய சூரியனை மையமாக நாடி, அந்த பிரமாண்டமான வஸ்துவின் பரிமாண சக்தியால் கவர்ந்திழுக்கப்பட்டு, அதனைச் சுற்றி ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு தூலையில் தத்தம் மண்டலம் அல்லது வான வட்டத்தில், சர்வாதி கர்த்தர் நியமித்த ஒழுங்குக்கிரமம் அணுகளவும் பிசகாமல், ஓயாது சுழன்றுகொண்டுவருகின்றன. மேலும் புதன், சுக்கிரன் அல்லது வெள்ளியென்னும் இரு கிரகங்களைத் தவிர, மற்ற ஆறு கிரகங்கள் ஒவ்வொன்றையும் சுற்றி, உபக்கிரகங்கள் என்று சொல்லப்படும் சிறு கிரகங்கள் தாய்க்கிரகத்தின் பரிமாண சக்தியால் கவர்ந்திழுக்கப்பட்டு, ஓர் ஒழுங்குக் கிரமப்படி அயராமல் அதனைச்

சுற்றி சுழன்றுகொண்டும் வருகின்றன. இது வான சாஸ்திரத்தால் நிச்சயமாய் உரூபிக்கப்பட்ட விஷயம். சர்வாதி கர்த்தர் சிருஷ்டித்தமைத்த ஆச்சரியமான இவ்வொழுங்குக் கிரமத்தை அர்ச். இஞ்ஞாசியார் உத்தம கீழ்ப்படிதலை விளக்கிக்காட்டும் ஓர் உவமையாக எடுத்துரைத்துவந்தார். அன்றியும் கண்ணுக்குத் தோன்றும் வானமண்டலத்துக்கு மேலாய்க் கூர்ந்து நோக்கி, பரமண்டலத்தில் சர்வாதி கர்த்தர்முன் தாழ்ந்து அதற்கும் உயர்ந்ததென்று, பற்பல அந்தஸ்தாய் ஒன்றுக்கொன்று பணிந்து தேவ மகத்துவத்தை ஸ்துதித்துவரும் அசரீரிகளுடைய நவவிலாச சம்பவத்தையும் உத்தம கீழ்ப்படிதலுக்கு ஓர் திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் காண்பித்துவந்தார். வானசோதி வஸ்துக்கள் ஒன்றையொன்று ஒட்டி நடத்தத்தக்கதாக ஒரு[illegible] ஒழுங்கு இணக்க முறையில் கீழ்த்தரமானது மேல்த்தரமானதுக்கு அமைந்து செல்லுவது போல, மனிதர்களுக்குள்ளும், கீழ்ப்படிதலில் நேரிடு[illegible] அதிகாரத்தால் மற இறவண்ணமே, ஒருத்தருடைய கற்பிப்பவராலே, நம்மொருவர் நடத்தப்படுகையில், [illegible] உண்டாகத்தக்கதாக, [illegible] ஸ்திதியிலிருப்பவன் மேல்த்தரமான கீழ்த்தரமான [illegible] கீழ்ப்படிந்திருக்கவேண்டிய அதிகாரமுள்ளவருக்குக் [illegible] அவசரமாமே. * * * சகல காரியங்களையும் [illegible] ஒழுங்குபடுத்தலில் தாழ்ந்தரம் மத்தியதரமாய் ஒழுங்குபடுத்தலில் தாழ்ந்தரம் மத்திய தரத்துக்கும், மத்தியதரம் உயர்ந்த தரத்துக்கும், அத தரத்துக்கும், மத்தியதரம் உயர்ந்த தரத்துக்கும் இசைந்து ஒத்துவர சர்வேசுரன் தத்தம் முடிவுக்கும் இசைந்து ஒத்துவர சர்வேசுரன் உபயோகித்துக்கொள்ளும் நடபடிக்கை இதுவே. சம் மனசுகளுக்குள் ஒருவிலாசசபை மன்றொன்றுக்கு பணி

யுஞ் சிரவணமும், தத்தம் இடத்திலும் ஸ்திதியிலும் சென்றமையும் சகல சலன வஸ்துக்கள், வான்சோதிகள், இவற்றினுடைய ஒழுங்கு முறையும் உண்டாவது இவ்விதமே. அந்த வஸ்துக்களின் சுழற்சி நடையும் ஓட்டமும் ஒரு பெரிய காரணத்தால் மற்றுஞ் சிறிய வஸ்துக்களுக்குப் படிப்படியாய் ஒழுங்கு முறையோடே இறங்கிவருகிறதும் இவ்விதமே" என்றெழுதினார்.

இவைகள் யாவுக்கும் மேலாய், "வேதபுஸ்தகத்தில் சொல்லுகிறதாவது: பலியிலும் கீழ்ப்படிதலே சிறந்தது. ஏனெனில் அர்ச்சியசிஷ்ட இறமேகோரியார் படிப்பிக்கிறதாவது: பலியில் வேறுவஸ்துவின் மாங்கிஷத்தைப் பலியிடுகிறோம், கீழ்ப்படிதலிலோ நமது சுயமனதைப் பலியிடுகிறோம், ஆத்துமத்தின் இந்தப் பாகமானது மிகவும் மேன்மையுடையதாய் இருப்பதினாலே கீழ்ப்படிதலைக்கொண்டு அதை நமது சிருஷ்டிகர்த்தருக்கு நாம் காணிக்கையாக ஒப்புக்கொடுப்பது மிகவும் விலைபொருந்தியதாய் இருக்கின்றது. ஏனெனில் கீழ்ப்படிதல் தகனபலியாகையால் எவ்வளவேனும் பொருள் விலக்கமின்றி மனிதன் முழுவதும் கர்த்தருடைய பிரதிநிதியானவருடைய கரங்களைக்கொண்டு தேவசிநேக அக்கினியில் நமது சிருஷ்டிகராகிய ஆண்டவருக்கு பலியாக ஒப்புக்கொடுக்கப்படுகிறானே" எனப்போதித்து; "மரணமட்டும், இன்னும் சிலுவை மரணமட்டும் கீழ்ப்படிதலுள்ளவராகி," கீழ்ப்படியாமையென்னும் பாவத்தால் துக்கித்து, மனுக்குலம் இழந்துபோன நன்மைகளையெல்லாம்

தமது சுகிர்த கீழ்ப்படிதலைக்கொண்டு பரிகரித்த நம
தாண்டவர் சேசுக்கிறீஸ்துநாதரையே, தேவ மகத்து
வத்துக்கு மிகவும் உகந்த சிவிய தீகனபலியாகிய இவ்
வுத்தம கீழ்ப்படிதலைப் படிப்பிக்கும் உபாத்தியாயராக
வும், இந்தப்புண்ணியத்துக்கு மாதிரிகையாகவும் எடுத்
துக் காண்பித்துவந்தார்.

கடைசியாய், "உங்கள் சிரேஷ்டரிடத்தில் அறிகுறி
யாயிருப்பவர், தப்பிசமுதலிய நிர்ப்பாக்கியங்களுக்கு
ள்ளான மனிதனல்லவென்றும், உன்னத ஞானமும்
மட்டற்ற நன்மைத்தனமும் அளவற்ற நேசமுமாய்
அமைந்திருக்கும் ஆண்டவர்தானென்றும் ஒருவரை
யும் ஏமாற்றாதவரும், ஏமாற்றக்கூடாதவருமாகிய சுவா
மிதானென்றும், நீங்கள் எண்ணிக்கொள்ளவேண்டி
யது. சிரேஷ்டருடைய மனதைப் பின்செல்லுவதில்
தேவசித்தத்தையே நிச்சயமாய்ப் பின்சென்று அநுச
ரிக்கத் தக்கதாக நீங்கள் தேவசிநேகத்தைப்பற்றி இந்
தக் கீழ்ப்படிதலின் சுமையை மேற்போட்டுக்கொண்
டீர்களென்றும் நன்றாய் அறிந்து உணர்ந்திருக்கிறீர்
கள். அதியுத்தம உண்மை நேசமுள்ள ஆண்டவர்தா
மே உங்களுக்குச் சிரேஷ்டராக நியமித்திருக்கிறவரு
டைய கரங்களைக்கொண்டு நேர்மையான நெறியில்
உங்களை இடைவிடாமல் வழிநடத்திவருகிறாரென்ப
தற்கு நீங்கள் எள்ளளவேனும் சந்தேகப்படவேண்
டாம். சேசுக்கிறீஸ்துநாதருடைய குரலொலியைக்
கேட்பதுபோல, சிரேஷ்டர்களுடைய சத்தத்துக்குக்
காதுகொடுங்கள்" என, ஒவ்வொருவரும் கற்பிக்கப்
பட்டதை தீவிரமாகவும், சந்தோஷ உற்சாகமாகவும்,
சம்பூரணமாகவும் செய்துமுடிக்கும்படி ஏவிவந்தார்.

இவ்வித புத்திமானைக் கீழ்ப்படிதலில் தமது ஞானப் புத்திரர்கள் பயிற்சி அடைவதற்காக பற்பல விதமாக அவர்களுக்கு கட்டளையிட்டு, அவர்களை சோதித்து வருவார். சில சமயங்களில் ஏற்கனவே பூசை வஸ்திரமணிந்து பூசைசெய்ய ஆயத்தமாயிருக்கும் குருக்களைப் பார்த்து, அன்று பூசை செய்யவேண்டாமென்று பூசை வஸ்திரங்களையெடுத்து வைத்துவிட்டுப் போகும்படி கட்டளையிடுவார். இவ்விதமே ஓர் சமயம் ஒரு குருவானவருக்கு கட்டளையிட்டார். அவரும் மறுவார்த்தையின்றி தீவிரமாய்க் கீழ்ப்படிந்தார். பிற்பாடு அவரை அழைப்பித்து, "நாமிட்ட கட்டளையால் உமது மனதில் ஏதாகிலும் சஞ்சலம் உண்டாச்சுதோ?" என்று வினவினார். "அற்பமும் சஞ்சலம் உண்டாகவில்லை" என்று அவர் சொன்னதைக் கேட்டு அர்ச்சியசிஷ்டவர் சந்தோஷப்பட்டு: "உம்மைக் கீழ்ப்படிதலில் ஸ்திரப்படுத்துவதற்காகத்தான் அப்படிச் செய்தோம். கீழ்ப்படிதலின் நிமித்தம் இன்று நீர் திவ்விய பூசைப்பலி செலுத்தாமல் விட்டுவிட்டதால், அதைச் செய்து ஒப்புக்கொடுத்திருந்தால் எவ்வளவு பலன் அடைந்திருப்பீரோ அதிலும் அதிக பலன் அடைந்துகொண்டீரென்று நிச்சயமாயிரும். ஏனெனில், பலியிலும் கீழ்ப்படிதலே சிறந்ததென்று வேதாகமம் படிப்பிக்கின்றது" என்றுரைத்தார்.

சுவாமிமார் மடத்துக்கருகில் வசித்த ஓர் ஸ்திரீ, தினம் சுவாமிமார் மடத்தைவிட்டு வெளியேபோகும் பாதையில் வேணுமென்று தன் வீட்டுச் சாம்பல் குப்பைமுதலியவைகளை எறிந்துவந்தாள். வெகு நாளாய்

ராகவும், சுபாவமாகவே வெகு கூச்சக்குணமுடையவராகவுமிருந்த எமேரியோ (Emerio de' Bonis) என்னும் ஓர் நவ சந்நியாசியாரை அர்ச்சியசிஷ்டவர் அழைப்பித்து, சுவாமிமார் போகும் வழியில் அப்படி குப்பைகளை எறிவது யோக்கியமல்லவென்று அந்த ஸ்திரீயிடத்தில் மரியாதையாய் கண்டித்துச் சொல்லிவரும்படி கற்பித்தார். வாலியசந்நியாசியார் கூச்சத்தினால் பின்வாங்கி, தமக்குக் கற்பிக்கப்பட்டதை வேறொருவரைக்கொண்டு நிறைவேற்றினார். இஞ்ஞாசியார் அவ்வாலிபருடைய அடக்கவொடுக்கத்தைப் புகழ்ந்துகொண்டார் என்றாலும், அவருடைய கீழ்ப்படிதலிலுள்ள குறையைக் கண்டித்து, அதற்கு தண்டனையாக அசனசாலையில் யாவருக்குமுன்பாக வந்துநின்று, கைமணி அடித்து, "எனக்கு இஷ்டம், எனக்கு இஷ்டமில்லை, என்னும் மொழிகள் இவ்வீட்டில் கிடையாது" (Volo et nolo non habitant in hac domo) என்று சத்தமாய்ச் சொல்லும்படி கட்டளையிட்டார்.

ஓர் துணைச்சகோதரரை நாற்காலியில் உட்காரும்படி சொன்னார். அச்சமயம் ஒருகனவான் அர்ச்சியசிஷ்டவரோடு சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்ததால், சகோதரர் உட்காரத்துணியாமல் நின்றுகொண்டேயிருந்தார். உத்தம கீழ்ப்படிதலுக்கு இது பொருந்தாததால், நாற்காலியைத் தன் தலைமேல் தூக்கிவைத்துக்கொண்டு நிற்கும்படி அர்ச்சியசிஷ்டவர் அவருக்குக் கட்டளையிட்டார்.

தம் மக்களுக்கு தாம் கற்றுக்கொடுத்த கீழ்ப்படிதலை தாமே அநுசரித்துவர அத்தியந்த ஆவலுற்று,

சமயம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் அதை உத்தமமாய் அநுசரித்துவந்தார். அவரை விசாரித்துவந்த அலே சாந்த்ரோ பேத்ரோனியோ என்னும் வைத்தியன் தபசுகாலத்தில் அவர் அநுசரித்துவந்த கடும் ஒருசந்தி உபவாசத்தால், அவர் வெகு பலவீனமாயிருக்கக் கண்டு, மாம்சம் சாப்பிடவேண்டுமென்று கற்பித்தார். அன்று பெரிய புதன்கிழமையாயிருந்தபோதிலும், அர்ச்சியசிஷ்டவர் மறுவார்த்தையின்றி வைத்தியன் சொன்னபடி செய்தார். இதைக்கண்டு பேத்ரோனியோ சற்று ஆச்சரியப்பட்டார். ஏனெனில் தபசு காலத்தில் மாம்சம் சாப்பிட இஞ்ஞாசியார் எளிதில் உடன்படமாட்டாரென்றெண்ணியிருந்தார். இஞ்ஞாசியாரோவென்றால் "கீழ்ப்படிவது அவசியம்" என்று சுருக்கமாய் அவருக்கு உத்தரம் சொன்னார். இங்கு சொல்லப்பட்ட இந்த வைத்தியனுக்குமுன் அர்ச்சிய சிஷ்டவரை விசாரித்து வந்த வேறொரு வைத்தியன் ஓர் சமயம் அவருக்கிருந்த வியாதி இன்னதென்று நன்றாய்க் கண்டுபிடியாமல், தேகத்தில் வெகு உஷ்ணம் உண்டாகும்படி செய்யவேண்டுமென்று, அவருக்கு வெகு காங்கையான மருந்துகளும் உணவுகளும் கொடுக்கவும், அறையின் கதவுகளையெல்லாம் நன்றாய் அடைத்துவைக்கவும் கற்பித்தார். இவ்வகை சிகிச்சை மருந்துகளெல்லாம் தம் வியாதிக்கிசைந்தவைகளல்லவென்று, அர்ச். இஞ்ஞாசியார் உணர்ந்திருந்தார் என்றாலும் தாம் போதித்த புத்திமனர்.' கீழ்ப்படிதலை தாமே உத்தமமாய் அநுசரித்து, தற்சமயம் வியாதியில் தம்மீது அதிகாரமுள்ள வைத்தியனிடத்தில் அறிகுறியாயிருந்த தேவமகத்துவத்துக்கு உகந்த [illegible]

[illegible]ப் பலியாகவிரும்பி, ஒன்றும் ஆட்சேபியாமல் வைத்தியன்சொற்படி சகலத்திலும் உற்சாகமாய்க் கீழ்ப்படிந்தார். ஆனால் மடத்திலுள்ள சுவாமிமார்கள் இவ்வகை சிகிச்சை வியாதியஸ்தருடைய உயிருக்கே ஆபத்தாய் இருக்கக்கண்டு, முன்சொல்லப்பட்ட அலேசாந்த்ரோ பேத்ரோனியோ என்பவரை தீவிரமாய் அழைப்பித்தார்கள். கைதேர்ந்த பண்டிதரான இவர் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கிருந்த வியாதி ஈரற்குலை எரிவு எனக் கண்டு, முந்தின வைத்தியன் செய்ததுக்கு நேர் விரோதமாய், தேகத்தின் உஷ்ணத்தைத் தணிக்கக் கூடிய குளிர்மையான உணவுகள் கொடுக்கவும், கதவுகளையெல்லாம் திறந்து அறையில் நன்றாய் காற்றடிக்கும்படி செய்யவும் வேண்டுமென்று விதித்தார். இவ்வித சிகிச்சையால், வியாதியஸ்தருக்கு ஆரோக்கியம் உண்டானது.

வயது அறுபதுக்கு மேலாகி, தேகம் மிகவும் க்ஷீணித்து பலவீனப்பட்டிருந்த காலத்திலே முதலாய், அர்ச். பாப்பாணவர் ஒரு வார்த்தை சொன்னால் உடனே அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நல்ல மனதோடொத்திருமல்ல, இன்னும் சந்தோஷத்துடன், ஒன்றுகோலை கையிலெடுத்துக்கொண்டு இஸ்பானிய தேசத்துக்கு கால்நடையாய்ப் புறப்பட்டுப் போகவோ, அல்லது தண்டு, பாய் ஒன்றுமில்லாத ஒரு கப்பலில் வழித்துணை ஆகாரம் யாதுமின்றி யாத்திரை போகவோ நான் ஆயத்தமாயிருக்கிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டு வருவார். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஓர் கனவான் "இப்படி நீர் செய்வீரானால், இது விமரிசையாயிருக்குமா?" என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கேட்டார்.

"விமரிசை கீழ்ப்படிகிறவர்களையல்ல, கற்பிக்கிறவர்களைப் பொறுத்த புண்ணியம்" என்று இஞ்ஞாசியார் அவருக்குப் பதிலுரைத்தார்.

தேவ தோத்திரத்துக்கும், தேவ ஊழியத்துக்கும் அடுத்த பரிசுத்த காரியங்களிலே முதலாய் யாதாம் ஒன்றின்மேல் விசேஷ பற்றுதல் வைத்து, அதை மிஞ்சின ஆவலாய் நாடுவது புண்ணியசாங்கோபாங்கத்துக்கு ஓர் குறை என்றெண்ணிவந்தார். லேய்னஸ் சுவாமியார் நமது இந்தியா தேசத்துக்கு வந்து, அஞ்ஞான ஜனங்களுக்கு சத்தியவேதம் போதிக்க தமக்கிருந்த பேராவலைப்பற்றி ஓர் சமயம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, இஞ்ஞாசியார் அவரைப்பார்த்து: "என்னுள்ளத்தில் அவ்வித ஆசை எழும்புவதாக நான் கண்டால், அதனை அறுத்து நீக்கிவிடுவேன்" என்று சொன்னார். இதைக்கேட்டு லேய்னஸ் சுவாமியார் ஆச்சரியப்பட்டார். அர்ச்சியசிஷ்டவரோவென்றால், "பாப்பானவர் நம்மை எங்கு அனுப்புகிறாரோ, அங்கு செல்ல நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோமல்லவா? அவர் கட்டளைப்படி, கிழக்கு மேற்கு என்று பாராமல், எத்தேசத்துக்குப் போகவேண்டுமோ, அத்தேசத்துக்குப் போக நான் ஆயத்தமாயிருக்கிறேன். ஆனால் உம்மைப்போல், யாதாமொரு விசேஷ திசையை நோக்கி என் மனம் சென்றால், அது நேர்மையான நடுநிலையில் வந்துசேருமட்டும், கட்டாயமாய் அதை வேறு திசையை நோக்கி மடக்கித் திருப்புவேன்" என்று விளங்கச் சொன்னார்.

அவதரித்த சுதன் ம[illegible] இருதயத்தில் என்றும் தாழ்ச்சியும் [illegible] யானிடத்திலும்

அத்தியந்த மதுரகுணமுடையவர், அத்திவ்விய சுத
னே தேவாலயத்தில் விற்பனை செய்தவர்களை கோப
மாய்க் கண்டித்ததுபோல், இஞ்ஞாசியாரும் அபூர்வ
மாய் சிலசமயங்களில் யாதாமொருவரை, விசேஷ
மாய் என்னசொல்லியும் திருந்தாமல் பிடிவாதமாயி
ருக்கிறவர்களை, கடிந்துபேச ஆரம்பித்தாராகில், அவ
ர் குரலொலியைக்கேட்டு எவரும் நெஞ்சம் திடுக்கிட்
டு நடுங்குவார்கள்; அறையின் சுவர்களே அதிர்ந்து
நடுங்குவதுபோல் தோன்றும். அச்சமயங்களில், அவர்
முகத்தை எவரும் ஏறெடுத்துப்பார்க்கத் துணியார்
கள். வெகு பிடிவாதக்குணமுடையவராயிருந்த ஒரு
துணைச் சகோதரரை ஓர் சமயம் அவர் இவ்விதம் கண்
டித்தபொழுது; அந்த சகோதரர், ஏதோ தேவகோ
பாக்கினையை தமக்கு அறிவிக்கும் வானதூதனைக்
கண்டாற்போல், அடங்கி ஒடுங்கி சித்தந்தடுமாறி
அவர் பாதத்தில்போய் வீழ்ந்தார். பக்கத்தில் நின்ற
வர்களும் மனம்பதறி, அந்த சகோதரர்மேல் இரக்க
மாயிருக்கும்படி அர்ச்சியசிஷ்டவரை மன்றாடினார்கள்.
இவ்விசேஷத்தை தன் கண்ணாற்கண்ட மவ்வே
(Maffei) என்னும் சேசுசபைக் குருவானவர் தாம் எழு
திய அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சரித்திரத்தில் சொல்லியிரு
க்கிறார். கண்டிக்கும்பொழுது இப்படி மஹாரூபமாய்த்
தோன்றுபவர், கண்டித்து முடிந்த மறுக்ஷணத்தில்
என்றும்போல் முற்றும் மலர்ந்த முகமாய் இருப்
பார்.

புண்ணிய நெறியில் ஸ்திரப்பட்டு, அதில் எற்கன
வே வெகுதூரம் சென்றவர்கள், மேன்மேலும் தங்கள்
சுயமனதைவென்று, தூய தேவஸ்நேக அக்கினியில்

அதனைமுற்றும் தகனபலியாக்கி, சேசுக்கிறீஸ்துநாதருடைய பரிசுத்த வீரர்களாய் விளங்கும்படி, மற்றவர்களைவிட இவர்களை அர்ச்சியசிஷ்டவர் அதிகக்கண்டிப்பாய் நடத்துவார். லேய்னெஸ் சுவாமியாரை அவர் தம் உள்ளத்தில் எவ்வளவோ மதித்து நேசித்து வந்திருந்தாலும், சகலத்திலும் அவர்மட்டில் எவ்வளவு கண்டிப்பாய் இருந்தாரென்றால்: சிலசமயங்களில் தமதிருதயத்தில் வெகுவாய் நொந்துவருந்தி, "ஆண்டவரே, சேசுசபைக்கு நான் என்ன தீங்கு செய்தேனென்று, இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் என்னை இவ்வளவு கண்டிப்புடன் நடத்துகிறார்" என்று பிரலாபித்ததாக, லேய்னெஸ் சுவாமியார் தாமே தம்மைப்பற்றி சொல்லியிருக்கிறார். இவ்விதமே புண்ணியத்தில் மிகச் சிறந்தவர்களாயிருந்த பொலான்கோ சுவாமியாரையும், நாதால் (Nadal) சுவாமியாரையும் கண்டிப்பாய் நடத்திவந்தார். நாதால்சுவாமியார் சிலசமயங்களில் தமக்கு கிடைத்த கண்டனைகளின் நிமித்தம் கண்ணீர் சிந்தி அழுந் தறுவாயிலிருந்தார்.

புண்ணியத்தில் பலவீனமானவர்கள்மட்டில் அவர் முற்றும் வேறுவிதமாய் நடந்துவந்தார். தெருவோரத்தில் மடத்தைச்சுற்றி ஓர் சுவர் கட்டவேண்டியிருந்தது. நவசந்நியாசிகளெல்லாம் அதற்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்று, இஞ்ஞாசியார் வேலை மேற்பார்க்கும் துணைச் சகோதரருக்குக் கற்பித்திருந்தார். அவர்களுள் உரோமையில் மேன்குலத்தில் பிறந்த ஓர் வாலசந்நியாசியார், நகரவாசிகள் கண்முன் இவ்விதத் தாழ்ந்த வேலைசெய்ய நாணியவராய், அவர்கள் கண்களுக்கு ஒழிந்து மறைய ஓயாமல் வழிபார்த்துக்

கொண்டிருந்தார். அர்ச்சியசிஷ்டவர் அதனைக் குறிப்பாய் அறிந்து, துணைச் சகோதரரைப்பார்த்து: "சகோதரரே, அந்த நவசந்நியாசியார் வெட்கத்தினால் சோதனைப்பட்டு வருந்துகிறதை நீர் பார்க்கிறதில்லையா?" என்று வினவினார். அதற்கு அவர், நவசந்நியாசிகள் யாவருக்கும் வேலையிட எனக்குக் கற்பிக்கப்பட்டிருந்ததே என்றார். "நாம் உமக்கு ஒன்று கற்பிக்கும் பொழுது பிறர் சிநேகமும் விவேக தாட்சணியமும் வேண்டாமென்று கற்பிக்கிறோமா!" எனச் சொல்லி; நவசந்நியாசியாரிடத்தில்போய்: "மடத்துக்கு திரும்பிப்போம், இந்த வேலைசெய்ய உமக்கு தேவையென் போதாது. இவ்வேலைக்கு திரும்பி வரவேண்டாம்" என்று அன்புடன் அவருக்குக் கற்பித்தார். இந்த நவசந்நியாசியார் சேசுசபையிலிருந்து புண்ணியத்தில் ஸ்திரப்பட்டபின், சர்வேசுரனுடைய தோத்திரத்துக்காக எவ்வித தாழ்ந்த அலுவலையும் சந்தோஷமாய் செய்துவந்தார்.

இதே கட்டிடத்தில் லோரென்ஸோ (Lorenzo) என்றொரு நல்ல துணைச் சகோதரர் கொற்றுவேலை செய்துகொண்டிருந்தார். இவரிடத்தில் விளங்கிய புண்ணியங்களைப்பற்றி, இஞ்ஞாசியாரும் மற்றவர்களும் அபாரக்கணமாய் எண்ணியிருந்தார்கள். வேலை நேரத்தில் எவ்வளவு சொற்பமாகப் பேசுவாரென்றால், லோரென்ஸோ சகோதரர் எடுத்துவைத்து கட்டும் கற்களின் எண்ணம் அவர் பேசும் வார்த்தைகளின் எண்ணத்தைவிட ஜாஸ்தியாயிருக்குமென்று, இஞ்ஞாசியார்தாமே சொல்லுவார். ஓர்நாள் இவர் தமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட "ஆப்பிள்" என்று சொல்லப்

படும் ஒரு இலந்தப்பழத்தை தாகமாயிருக்கும்போது புசிக்கலாமென்று உடுப்புப்பையில் பத்திரம் பண்ணி வைத்திருந்தார். அவர்வேலை செய்வதை இஞ்ஞாசியார் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில், அது நழுவிக் கீழே விழுந்துவிட்டது. சகோதரர் வெட்கத்தினால் அதைப்பாராதவர்போல் வேலையில் வெகு கவனமாயிருந்தார். இஞ்ஞாசியாரோவென்றால், சகோதரர் தன் வெட்கத்தை ஜெயித்து அதை எடுத்துப் பைக்குள் போட்டுக் கொள்ளுமட்டும், தமது ஊன்று கோலால் அதை அவர்முன் உருட்டி தள்ளிக்கொண்டேயிருந்தார்.

இவ்வதிகாரம் ஏற்கனவே விரிந்துபோயிற்றென்றாலும், அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய நீடிய சாந்தம், தயை தாட்சணியத்தையும், ஞான விவேக விமரிசனையையும் கண்கூடாய் துலக்கிக் காட்டும் ரிபதனீரா சகோதரனைப்பற்றிய சில வரலாறுகளை இவ்வதிகாரத்துக்கு முடிவுரையாக எடுத்துச்சொல்லுதல் அவசியமென்றெண்ணுகிறோம்.

சாஸ்திரப்பயிற்சி செய்வதற்காக ரிபதனீரா சகோதரர் டயஸ் (Diaz) என்னும் வேறொரு சகோதரருடன் 1542-ம் ஆண்டு, உரோமையினின்று பாரீஸ்நகர் கலாசாலைக்கு அனுப்பப்பட்டார். இதே முகாந்திரமாக, போர்த்துகால் தேசத்திலிருக்கும் கொயிம்பிரா பட்டணத்துக்கு அனுப்பப்பட்ட அந்தோனி ரிசிமுனி சுவாமியாரும், வேறு நாலுபேரும் இவர்களுடன் அவிஞோன் பட்டணமட்டும் ஒன்றாய்ப் பிரயாணம் செய்தார்கள். ரிபதனீரா சகோதரர் இன்னும் பாலியனாய், குறைவான தேகபலமுடையவராயிருந்தமை

யால், தங்களைப்போல் அவரும் கால்நடையாய்ப்
போகாமல், குதிரைமேலேறிப்போவது நலமாயிருக்கு
மென்று மற்ற ஆறுபேரும் இஞ்ஞாசியாரிடத்தில்
சொன்னார்கள். இஞ்ஞாசியாரோவென்றால்: "பே
த்ரோ தன் இஷ்டம்போல் செய்யலாம்; ஆனால்
என் குமாரனானால் மற்றவர்களைப்போல் கால்நடை
யாய்ப் பிரயாணம்செய்வார்" என்றுரைத்தார். இ
தைக்கேட்ட ரிபதனீரா சகோதரர் உற்சாகமுடன்
கால்நடையாய் மற்றவர்களோடு புறப்பட்டார்.

இத்தாலியா தேசத்திலிருக்கும் விற்றெர்போ (Vit
erbo) என்னும் பட்டணத்தில் போய்ச்சேர்ந்த ஓர்
நாள் சாயங்காலம், பிரயாணத்தால் களைப்பாயிருந்த எவ்
வளவோ களைத்து தவித்துப் போயிருந்தாலும், நமது
ரிபதனீரா சகோதரர் எல்லாம் சுற்றிப்பார்க்கவேண்டு
மென்று தனக்கியல்பாயுள்ள விநோதப் பிரியால்,
தங்கியிருந்த ஆஸ்பத்திரியில் அங்கும் இங்கும்போய்
சுற்றிப்பார்த்தபின், தேவாலயத்துக்குள்சென்று ஒவ்
வொன்றாய் பரிசோதித்து, பிரசங்கப்பெட்டி எப்படி
யிருக்கிறதென்று பார்க்கும்படி அதன்மேல் ஏறினார்.
குருக்களைப்போல் அலங்கரித்த ஒருவர் பிரசங்காசன
த்தில் வந்து நிற்பதைக் கண்ணுற்ற 'சாக்ரிஸ்ற்றன்'
(Sacristan) என்று சொல்லப்படும் கோவிற்பிள்ளை,
பரமார்த்தமயக்கத்தாலோ அல்லது வேடிக்கை பார்க்க
லாமென்னும் எண்ணங்கொண்டோ, கோவிற்
பெரிய மணியை பலமாய் அடிக்க ஆரம்பித்தார். எல்
லாம் சாவதானமாய்ப் பார்வையிட்டுத் திரும்பியவரை
மென்று மேலே ஏறிப்போயிருந்த பேதுரோ சகோ
தரர், சற்றுமுன் வெறுமையாயிருந்த கோவிலில் அதி

சீக்கிரம் ஜனங்கள் நிறைந்துபோயிருக்கக்கண்டு, கீழே இறங்கிவரத் நினைத்தார். ஆனால், "உமது பிரசங்கத்தைக் கேட்கத்தான் ஜனங்கள் கூடிவந்திருக்கிறார்கள்" என்றறிவிக்கப்பட்டார். பால்யனானாலும், ஆபத்தில் திகைப்பது நமது ரிபதனீரா சகோதரருடைய சுபாவமல்லவே! சேசுசபை நவசந்நியாசத்தில், குருப்பட்டத்துக்கென்று தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட நவசந்நியாசிகள் ஒவ்வொருவரும் முறைமுறையே பிரசங்கம் ஆயத்தம் செய்து, அசனசாலையில் அதை மற்றவர்களுக்குமுன் பிரசங்கித்து வருவது வழக்கம். ரிபதனீரா சகோதரர் ஏற்கனவே உரோமையில் திவ்விய நற்கருணையைப்பற்றி அப்படி ஓர் பிரசங்கம் செய்திருந்தார். நொடிப்பொழுதுக்குள் அதனை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு, பிரசங்காசனத்தில் திரும்ப ஏறி சற்றுந் திகையாமல் உற்சாகமாய்ப் பிரசங்கித்தார். பால்யன் பிரசங்கத்தைக்கேட்டு விருத்தாப்பியர்கள் முதலாய் மனம் உருகி, வியப்படைந்தார்கள்.

அவர் பிரசங்கம் செய்து ஆஸ்பத்திரிக்கு திரும்பிய அன்றிரவு வயதுசென்ற ஒருவர் அவரிடம் வந்து: "சுவாமீ, நான் எனக்கு இடர்செய்த ஒருவனை அநேக வருஷகாலமாய்ப் பகைத்து, எவ்விதமும் அவனை உயிர்மாய்த்துப் பழிவாங்கவேண்டுமென்று என் உள்ளத்தில் தீர்மானித்திருந்ததால், இவ்வளவுகாலமாய் நான் பாவசங்கீர்த்தனம் செய்ததுமில்லை, திவ்விய நற்கருணை உட்கொண்டதுமில்லை. ஆனால் சுவாமியவர்களுடைய பிரசங்கத்தைக் கேட்டு மனமிளகி, மனஸ்தாபப்படுகிறேன். என் துஷ்ட எண்ணங்களையெல்லாம் இதோ முழுதும் விட்டுவிட்டேன். எனக்கும்

பாவப்பொறுத்தல் ஆசீர்வாதம் தரவேண்டும்" என்று பச்சாத்தாபம் மிகுந்த குரலாய் விண்ணப்பஞ்செய்தார். பேதுரோ சகோதரருடைய ஆனந்த அக்களிப்பை உத்தேசித்துக்கொள்ளலாம். இன்னும் குருப்பட்டம்பெறாததால் பாவப்பொறுத்தல் ஆசீர்வாதங் கொடுக்க தமக்கு அதிகாரமில்லையென்று, பிரயாணிகளுக்குக் குருவாயிருந்த சாந்தாக்குரூஸ் (Santa Cruz) என்னும் சுவாமியாரிடத்தில் விருத்தாப்பியனை அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்.

சூரியனைக்கண்ட தாமரைபோல் என்றும் மலர்ந்து களிப்புற்றிருந்த இந்த பால்யன் இருதயத்திலே முதலாய், உடலையும் உயிரையும் வாட்டும் துக்கமும் சலிப்பும் ஏக்கமும் ஓர்கால் உட்புகுந்தது. காலக்கொடுமையால், பாரீஸ் கலாசாலையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாததால், பெல்ஜியம் தேசத்திலுள்ள லூவேன் பட்டணத்துக்குப்போய் அங்கு சாஸ்திரப்பயிற்சி செய்துகொண்டிருந்த ரிபதனீரா சகோதரர், என்னமோ இடியொன்று முகவாட்டமாய், ஏதோ சஞ்சல சாகரத்தில் ஆழ்ந்தவர்போல் காணப்பட்டார். அநேகந்தரம் தன் சகோதரர்களை விட்டகன்று ஒளிவிடம் தேடிப்போய் கண்ணீர் சிந்திவந்தார். அவருக்கு சிரேஷ்டராயிருந்த தோமினிக் (Domenech) என்னும் சுவாமியார் தந்தையின் அன்புடன், அவரைத்தேற்றி ஆறுதல்படுத்த தன்னாலானதெல்லாம் செய்தார். ஒன்றும் பிரயோசனப்படவில்லை. இது சமயம் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தோமினிக் சுவாமியாரை உரோமைக்கு வரவழைத்தார். இஞ்ஞாசியாரைக் கண்ணுற்றால் பால்யன் மனந்தெளியக்கூடுமென்றெண்ணி, இவர் ரிபதனீரா

சகோதரனையும் தம்முடன் உரோமைக்கு அழைத்துச் சென்றார். இஞ்ஞாசியாரைத் திரும்பப்போய் பார்க்கலாமென்றறிந்தவுடனே, அவர் உள்ளத்தில் அடர்ந்திருந்த துக்கமும் சலிப்பும் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல் ஒரு க்ஷணத்தில் மாயமாய்ப் பறந்துபோயிற்று. நெடுநாள் கஷ்டப்பட்டு பிரயாணஞ் செய்து கடைசியாய் உரோமையில் அவர் வந்துசேர்ந்தபொழுது, அர்ச். இஞ்ஞாசியார் அப்பொழுதுதான் திவ்விய பூசைக்கு ஆயத்தமாக 'சாக்கிறிஸ்தியில் பூசை வஸ்திரம் தரித்துக்கொண்டிருந்தார்.' பூசைசெய்துமுடியுமட்டும் ரிபதனீரா சகோதரர் காத்திருக்கவில்லை. உடனே சாக்கிறிஸ்துக்குள் புகுந்து அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய ஆசீர்வாதம் பெறும்படி, அவர்பாதத்தில்போய் வீழ்ந்தார். அர்ச்சியசிஷ்டவர் தமது செல்வ பால்யன் இருந்த கோலத்தைக் கண்ணுற்று மனமுருகி, அவனை வாரிச்சேர்த்து தமது இருதயத்தோடு அணைத்துக் கொண்டார்.

இஞ்ஞாசியார் அருகில் சிலநாளாய் ரிபதனீரா சகோதரர் முன்போல் முகமலர்ந்து உற்சாகமாயிருந்தார். ஆனால் அதிசீக்கிரம் முன்னிலும் அதிகக்கொடிதான துக்கமும் சலிப்பும் அவர் மனதைத் தாவி சஞ்சலப்படுத்தத் தலைப்பட்டது. ஆ! ஞானசீவியத்தில், தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட சில ஆத்துமாக்கள் இருதயங்களில், தேவ திருவுளத்தின் ஏதோ ஓர் விசேஷ அநுமதியால் நிகழும் கண்டுபிடிப்பதற்கரிதான விபரீதங்களை என்னென்று சொல்லு! பின் நாம் சொல்லப்போகின்றவைகள், இதனை வாசிக்கும் நண்பர்களுக்கு, நம்புதற்கருமையான ஏதோ புதுமைபோல் தோன்ற

லாம். ஆயினும் இவ்விசேஷங்களெல்லாம் இவைகளைப்பட்டநுபவித்த ரிபதனீரா சகோதரர்தானே தம்மைப்பற்றி எழுதிவைத்தவைகளில் நின்றெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றறிக.

அர்ச். இஞ்ஞாசியாரை இதுகாலம் எவ்வளவோ வாஞ்சையுடன் நேசித்துவந்த இந்த பால்யன் இருதயத்தில் இப்பொழுது, ஆ! ஆச்சரியமே! சூரியன் அஸ்தமித்து காரிருள் அடர்ந்து மொய்த்ததுபோல், அவர்மீது வெறுப்பும் துவேஷமும் அடர்ந்துமொய்க்க ஆரம்பித்தது. இதுகாலம் அவர் கண்களுக்கு ஏறகனவே நித்திய கடவுளை முகமுகமாய்த் தரிசிக்கும் பேரின்ப பாக்கியம்பெற்ற ஓர் பரலோகவாசியைப்போல் தோன்றின அர்ச். இஞ்ஞாசியார்; இப்பொழுது, (அவர்தாமே சொல்லியிருக்கும் பிரகாரம்) 'சித்திரத்தில் வரையப்பட்ட ஓர்பிசாசுபோல்' தோன்றினார். அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய சமுகத்தை நாடி லூவேன் பட்டணத்திலிருந்து சுமார் ஆயிரம் மயில்தூரம் ஆவலாய்ப் பிரயாணம் செய்தவர், இப்பொழுது அத்தனை தூரம் அவரைவிட்டகன்றோடிப்போக ஆசித்தார்;— இஞ்ஞாசியாருடைய சமுகம் இப்பொழுது அவருக்கு அவ்வளவு சகிக்கக்கூடாத அருவருப்பாயிருந்தது. இவரைப்பார்க்க வன்தான் இத்தனைதுலை பிரயாசப்பட்டு நடந்துவந்தேன் எனத் தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டார். முன் அர்ச்சியசிஷ்டவரிடத்தில் அத்தியந்த பூஜித வணக்கத்துடன் தாம் வியந்துபாராட்டியவைகள்,—அவருடைய வாக்கு, கிரிகை, புண்ணியங்களெல்லாம்,—இப்பொழுது ஒரு கள்ள ஞானியின் வெளிவேஷம்போல் அவருக்குத் தோன்றின.

"இந்தப் பேதைப்பிள்ளை, ஒருபோதும் ஒன்றும் நன்
றாய்ச்செய்யப்போகிறதில்லை"—"உன் தப்பிதங்களை
திருத்திக்கொள்ளாதேபோனால், சேசுசபையில் நீ பிர
வேசிப்பாய் என்றெண்ணாதே" என இஞ்ஞாசியார்
முன் ஒரோர்சமயங்களில் அவரைக்கண்டித்துச்சொன்
ன வார்த்தைகளையும், ஒரோர் சமயங்களில் அவர் விதி
த்த தண்டனைகளையும், அப்பொழுது உற்சாகசிரவ
ணத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டவர்; இப்பொழுது அவை
களை மனத்தாங்கலுடன் சிந்தித்து, இஞ்ஞாசியார்மீது
மேன்மேலும் அதிக மன எரிச்சல்கொண்டார். சஞ்
சலமும் சலிப்பும் உள்ளத்தில் நாளுக்குநாள் மேலிட்
டெழும்ப, இஞ்ஞாசியாரைமாத்திரமல்ல, சேசுசபையி
லுள்ள தம் சகோதரர்களுடைய சகவாசத்தை முத
லாய் சகியாதவரானார். இஞ்ஞாசியாரையும் சேசுசபை
யையும் விட்டு நீங்கி, வேறு சந்நியாச சபை ஒன்றில்
பிரவேசிக்க எண்ணங்கொண்டார். தான் இன்னும்
சேசுசபையில் வார்த்தைப்பாடு கொடாதிருந்தால்,
இப்படிச்செய்வது தனக்குக் குற்றமாயிராதென்று
தமக்குத்தாமே நியாயம் சொல்லி, தம்மனதைச் சமா
தானப்படுத்தத் தேடினார்.

பதிவிரதையான ஓர் மாதைக்கெடுக்கத்தேடும் துஷ்
டன், தன் நயமொழி வஞ்சனைகள் ஒன்றும் பதிவிர
தையின் தந்தைக்காவது, அவளுடைய கணவனுக்கா
வது தெரியாமல் முற்றும் இரகசியமாயிருக்கும்படி
அனவற்ற ஜாக்கிரதை எடுத்துவருவதுபோல்; சர்வே
சுரனுக்கு உகந்த ஓர் ஆத்துமத்தை வஞ்சித்துக்கெடுக்
கத்தேடும் துஷ்ட அரூபியும், தன்னுடைய கபட துர்
ப்போதனைகளையெல்லாம் ஆத்துமம் தன்னை ஞானச்

சீவியத்தில் கைபிடித்து நடத்திவரும் குருவானவருக்
காகிலும், ஞானச்சீவியத்தில் அநுபவமுள்ள வேறு
யாருக்காகிலும் தெரியாமல் இரகசியமாய் வைத்தி
ருக்கும்படி தன்னாலான முயற்சியெல்லாம் செய்து
பிரயாசப்படும். ஏனெனில் தன்னுடைய கபட தந்
திரங்கள் வெளியானால், தன் துஷ்ட எண்ணத்தை
நிறைவேற்ற தனக்கு வழியிராதென்று அது அறிந்திரு
க்கின்றது என, இஞ்ஞாசியார்தாமே, சாத்தான் ஆத்
துமாக்களை வஞ்சித்துக் கெடுப்பதற்கு பிரயோகிக்கும்
உபாயங்களைவிவரித்தெழுதிக்கொடுத்திருக்கிறார். சிப
தனீரா சகோதரரையும் இவ்விதமே சாத்தான் சதி
செய்து கெடுக்க வழிதேடியது. உரோமையிலிருந்த
அவருடைய உறவின்முறையார் நண்பர் சிலருடைய
துர்ப்புத்தியைப் பின்சென்று, இஞ்ஞாசியாரிடத்தில்
ஒன்றும் சொல்லாமல் இரகசியமாய் சேசுசபையை
விட்டு நீங்கிப்போகத் தீர்மானித்தார். ஆயினும் சுபாவ
மாய் மேன்குணமுடையவரானதால், இப்படி ஒழிக்
தோடுவது இழிவென்றெண்ணினாரோ என்னமோ,
முன்கொண்ட எண்ணத்தைவிட்டுவிட்டு இஞ்ஞாசி
யாரிடத்தில் நேரிற்போய், "சேசுசபையில் இருக்க
எனக்கு இஷ்டமில்லை, நியாயமான முகாந்தரங்களைப்
பற்றி அதனை விட்டகன்றுபோகத் தீர்மானித்திருக்
கிறேன்" என்று சுருக்கமாய்ச்சொல்லிவிட்டு, வெளி
யே போய்விடுகிறது என, தனக்குள் தீர்த்துக்கொண்
டார். தீர்த்துக்கொண்டு சண்டினமுகமாய் இஞ்ஞா
சியாரிடத்திற்போய் தமது தீர்மானத்தை பரபரப்பு
டன் அறிவித்தார். இஞ்ஞாசியாரோவெனில் எல்
லாம் சாவதானமாய்க் கேட்டு சற்றும் முகம் மாறாமல்,

“இது ஆறஅமர யோசித்துச் செய்யவேண்டிய காரியம்; ஆத்திரமென்ன,—நேரமிருக்குது, பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று பதிலுரைத்தார். ரிபதனீரா சகோதரர் மறுவார்த்தை பேசவில்லை. தமது தீர்மானத்தைக் கேட்டதும் இஞ்ஞானியார் ஏதோ ஆச்சரியப்பட்டு மனம் வருந்துவாரென்றெண்ணியிருந்தார். ஆனால் தாம் சொன்னதைக்கேட்டு அவர் சற்றும் அசையாமல் என்றும்போல் மலர்ந்தமுகமாயிருக்கக் கண்டு, தாமே ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டார்.

ஞானசீவியத்தில் தேர்ந்த ஆசிரியரானதால், இஞ்ஞானியார் பாலயனுடைய ஆத்துமத்தை சஞ்சலப்படுத்திவந்த நோயின் தன்மையை அதிசீக்கிரம் நிதானித்தறிந்துகொண்டார். அறிந்துகொண்டு முன்னிலும் எண்மடங்கு அதிக அன்புடன் அவனை அரவணைத்து, அவருக்காக சர்வேசுரனை ஓயாமல் உருக்கமாய்ப் பிரார்த்தித்துவந்தார். அவர் தமது சமூகத்தை வெறுத்து, தம்மை அகற்றிநடந்தாலும், ஒன்றும் சம்சயப்படாதவர்போல் தாமே அவனை அடிக்கடித் தேடிப்போவார்.

ரிபதனீரா சகோதரரோவென்றால், தம் எண்ணத்தில் மேன்மேலும் பிடிவாதமாய் இன்னொருதரம் இஞ்ஞானியாரிடத்திற்போய் முன்னிலும் அதிக ஆத்திரமாய் தமது தீர்மானத்தை எடுத்துச் சொன்னார். தாம் கேட்டதற்கு இஞ்ஞானியார் ‘ஆம்’ அல்லது ‘இல்லை’ என்று இரண்டிலொன்று மறுமொழிசொல்லவேண்டுமென்று பாலயன் விரும்பினாற்போல் தோன்றுகின்றது. அப்படி அவர் இரண்டிலொன்று ஏதைச்சொல்லியிருந்தாலும், அது சோதனைப்பட்டவருக்கு

மோசமாக முடிந்திருக்கும். ஆனால் மனுஷசுபாவத்தை
நன்றாய் அறிந்திருந்த இஞ்ஞானியார் ‘ஆம்’ என்றும்
சொல்லவில்லை, ‘இல்லை’ என்றும் சொல்லவில்லை.
என்றும்போல் மலர்ந்தமுகமாய்: “உமது எண்ணத்
துக்கு நான் எதிர்கிற்கிறதில்லை. ஆனால் அதை நீர்
நிறைவேற்றுமுன், உமது தாய்க்கும் பந்துக்களுக்கும்
அதைப்பற்றி எழுதுவதவசியம். ஒன்றும் அவர்களுக்கு
அறிவியாமல் புறப்பட்டுப் போவீராகில், சந்நியாச
மடத்தைவிட்டு ஒழிந்தோடிவந்த நாடோடி என்றல்
லோ உம்மை எண்ணுவார்கள்” என்று உத்தரஞ்
சொன்னார். இதனால் சோதனைப்பட்டவர் இன்னும்
இருமாதகாலம் காத்திருக்கவேண்டி நேர்ந்தது.
உள்ளுக்குள்ளிருந்து குடியைக் கெடுக்கும் சதிகார
னைப்போல், சோதனையால் இப்படி அலைக்கழிக்கப்
பட்ட இந்த பாலயனை வஞ்சித்துக் கெடுக்க சந்நியாச
மடத்துக்குள்ளேயே ஒருவர் முயற்சியாயிருந்தார்.
வெளிவேஷத்தில் உத்தம புண்ணியவான்போலும்,
உள்ளத்திலோ அகங்காரமும், கபடமும் நிறைந்த ஒரு
குருவானவரிருந்தார். இஞ்ஞானியாருக்குத் தன் இரு
தயத்தை அடைத்துக்கொண்ட ரிபதனீரா சகோத
ரர், இந்தக் குருவானவருடைய வெளிக்கோலத்தைக்
கண்டு, அவர்மீது மேலான எண்ணங்கொண்டு தம்
இருதயத்தை அவரிடத்தில் திறந்துபேசி, அவரைத்
தமக்கு ஆத்துமகுருவாகத் தெரிந்துகொண்டார். இக்
குருவானவர் தன்னை நம்பிவந்த கபடற்ற பாலயன்
இருதயத்தில் அடர்ந்திருந்த அந்தகாரத்தை நீக்கி,
அவர் மனது தெளியும்படி செய்வதற்குப் பதிலாய்,
அவர் கொண்டிருந்த தப்பான எண்ணங்களில் அவ

ளை அதிகமதிகமாய் உறுதிப்படுத்தி, அவர் சேசுசபையைவிட்டு நீங்கி, இஸ்பானிய தேசத்துக்குப் புறப்பட்டு போவதற்குத் தகுந்த சமயத்தையும் காண்பித்துக் கொடுத்தார். ஆனால் நல்லவேளை, —தெய்வச்செயலென்றுதான் சொல்லவேண்டும், —அந்த சமயம் அடுத்து வருவதற்குள்ளாக, ரிபதனீரா சகோதரர் கடும் வியாதியாய் விழுந்தார். வியாதியினாலும் அவர் மனம் தெளிந்து சாந்தப்படவில்லை. வியாதியில் இஞ்ஞாசியார் தாயின் அன்புடன் அடிக்கடி அவரைச் சந்தித்து விசாரித்துவந்தார். அவரோவென்றால் ஆர்ச்சியசிஷ்டவரிடத்தில் முகங்கொடுத்துப் பேசாமல், அவர் அன்புற்றுவிசாரிக்கும் விஷயங்களுக்கு இறுமாப்புடன் மறுமொழி சொல்லிவந்தார். ஜன்னியின் கொடுமையால் புத்திபேதலித்து பலவாறாய்ப் பிதற்றும் தன் பிள்ளையின்மீது பெற்றதாய் கோபங்கொள்ளுவாளோ? அப்படிப் பிதற்றும் பிள்ளை கையை ஓங்கி தன்னை முகத்தில் அறைந்தாலும், அக்கையை அன்புடன் முத்தமிடுவாளேயன்றி, அதனால் மனத்தாங்கல் அடையாளல்லோ! அவ்வித தாய்போலவே இஞ்ஞாசியாரும் சோதனையின் கொடுமையால் அலைக்கழிக்கப்பட்ட ரிபதனீரா சகோதரர்மட்டில் நடந்துகொண்டார்.

மேற்சொன்ன வஞ்சகக்குருவும் சோதனைசெய்யும் துஷ்ட அரூபியின் தூதன்போல், ஓரோர் சமயங்களில் வியாதிக்காரரைப்போய்ச் சந்தித்து வந்தார். ஓர்நாள் அவர் வியாதிக்காரரிடத்தில் வந்து: "என்னை மடத்தைவிட்டு விரட்டிவிட்டார்கள்; நான் போகிறேன்" என பரிதாபக் குரலெடுத்துச்சொன்னார். "வீட்டைவிட்டு விரட்டிவிட்டார்களா? ஏன் விரட்டிவிட்டார்

கள்?" என்று வெகு ஆத்திரமாய் ரிபதனீரா சகோதரர் அவரை வினவிக்கேட்டார். "ஏன்? உமக்கு நான் பாவப்பொறுத்தல் ஆசீர்வாதம் கொடுத்துவந்தேனல்லவா? அதற்காகத்தான், இதோ நான் போகிறேன். எனது புத்தியைக்கேளும். என்னைப்போல் மடத்தைவிட்டு துரத்தப்படமட்டும் காத்திருக்கவேண்டாம்" என்று அபாண்டத்துக்குமேல் அபாண்டம் சொல்லி வெளியேறினார். வியாதிக்காரர் இதைக் கேட்டு, இஞ்ஞாசியார்மீது முன்னிலும் அதிகமாய் மனம் எரிந்து "ஆ! இதென்ன அநியாயம்! என்னைத் துன்பப்படுத்துவது போதாதென்று, என்நிமித்தம் இந்தக் குருவானவரையும் துன்பப்படுத்தவா ஏற்பட்டார். ஆம்! ஆம்! என் நிமித்தம்தான், இந்த நல்ல குருவானவரை அவர் வீட்டை விட்டுத் துரத்திவிட்டார்" என பலவாறாய்ப் புலம்ப ஆரம்பித்தார்.

அவர் இப்படி கோபதாபமாய் இருக்கும் வேளையில் இஞ்ஞாசியாரும் அவரைப்பார்க்க வந்தார். தீய்முகத்தில் பொங்கும் பால்போல், வியாதிக்காரர் இஞ்ஞாசியாரைக் கண்ணுற்றதும், தம் உள்ளத்தில் பொங்கி வழிந்த கோபத்தை அடக்கமாட்டாதவராய், "என்ன! இந்த பரிசுத்தவானை மடத்தைவிட்டு துரத்திவிட்டீர். அவர் எனக்குப் பாவப்பொறுத்தல் ஆசீர்வாதம் இல்லையென்று சொல்லாதிருக்கல், அவரைத் துரத்திவிட்டீர். இது நீதியல்ல; இல்லை, இல்லை, இது நீதியல்ல" என்று பதர்ஷ்டமாய்ப் பேசிப் புலம்பினார். ஆர்ச்சியசிஷ்டவர் எல்லாம் அமரிக்கையாய்க் கேட்டு: "மகனே நீர் சொல்லுகிறது ஒன்றும் எனக்கு விளங்குகிறதில்லையே. விளங்கச்சொல்லும். யாரைப்பற்

ரிப் பேசுகிறீர்" என சாதுவாய்க் கேட்டார். பொங்கிவடிந்த பால் தெண்ணீரைக் கண்டதுபோல், இவ்வளவு அபூர்வ சாந்தகுணமுன், ரிபதனீரா சகோதரருடைய கோபம் சற்றுத் தணிந்தது. காரியத்தை விளங்கச்சொன்னார்.. கபடற்ற இந்த பாலியனை ஒரு குருவானவர் இப்படி வஞ்சித்துக் கெடுக்கத் தேடினாரேயென்று, இஞ்ஞாசியார் மனம்நொந்து, உண்மையை அவருக்கு வெளிப்படுத்தினார். "மகனே, நீர் மோசம்போனீர். இந்தக் குருவானவர் விஷயத்தில் உமது பெயர் அற்பமும் சம்பந்தப்படவில்லை. உம்மைப்பற்றி ஒருபோதும் நான் அவரிடத்தில் பேசினதில்லை; அவரும் என்னிடத்தில் பேசினதில்லை. மேலும், நான் அவரைத் துரத்தவில்லை. அதற்கு விரோதமாய் அவரை நிறுத்திக்கொள்ள என்னாலான பிரயாசமெல்லாம் பட்டேன். அவரோவென்றால் என் வார்த்தையை மீறி, என் சம்மதமின்றி, சுயேச்சையாய்ப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்" என்று உள்ளதை உள்ளபடி சொன்னார். இவ்வுண்மையை அறிந்து ரிபதனீரா சகோதரர் மனந்திடுக்கிட்டு, தன் ஆத்துமம் இருந்த ஆபத்தான நிலைமையைப்பற்றி சிந்தித்து யோசிக்கலானார். யோசிக்க யோசிக்க நிஷ்காரணமாய் அவருள்ளத்தை மூடியிருந்த சம்சய இருளும் கலைந்து நீங்கத் தலைப்பட்டது. இஞ்ஞாசியார் மீது அவர் இருதயத்தில் முன்னிருந்த நம்பிக்கையும் நேசமும் திரும்ப உயிர்த்துவர ஆரம்பித்தது.

வியாதிகுணமானதும், எட்டுநாள் ஒடுக்கத்திலிருந்து, ஞானமுயற்சிகளைச் செய்யும்படி இஞ்ஞாசியார் ரிபதனீரா சகோதரரைக் கேட்டார். அதற்கு அவர்

அட்டிசொல்ல ஆரம்பித்ததால், சிலநாள் பொறுமையாயிருந்து திரும்பவும் தமதுகருத்தை அவருக்கு அறிவித்தார். திரும்பவும் அவர் அட்டிசொல்ல ஆரம்பித்தார். உடனே இஞ்ஞாசியார் சாந்தகுரலைமாற்றி, கர்ச்சித்து முழங்கும் சிங்கம்போல் எவரையும் நடுங்கச்செய்யும் குரலில் நவசந்நியாசியாருடைய பிடிவாதத்தைக் கண்டித்து கருக்கமாய் சிலவார்த்தைகள் சொன்னார். "இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு நான் சர்வாங்கமும் ஒடுங்கி நடுங்கினேன். என்னை அறியாமலே, 'ஆகட்டும், பிதாவே, ஆகட்டும், அவைகளை (ஞானமுயற்சிகளைச்) செய்கிறேன் என்று அபயமிட்டுச் சொன்னேன்" என ரிபதனீரா தாமே எழுதியிருக்கிறார். சொன்னபடியே ஞானமுயற்சிகளைச் செய்தார். செய்து சேசுசபையில் நிலவரம்பெற்று, அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய மக்களில் மிகச் சிறந்தவர்களில் ஒருவராய் விளங்கினார். தன் வாழ்நாளெல்லாம் அர்ச். இஞ்ஞாசியாரை எவ்வளவு உருக்கமாய் நேசித்துவந்தாரென்றால், விருத்தாப்பியகாலத்திலேமுதலாய் அர்ச்சியசிஷ்டவர் பெயரைக் கேட்டால், உள்ளம் பொருமி கண்களில் நீர்ததும்ப பிரலாபித்து நேச உச்சாரணம் செய்வார்.

8-ம் அதிகாரம்.

அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய முதற்றோழர்களைப் பற்றிய சில வரலாறுகள்—சிமோன் ரொதிரி கேஸ்சுவாமியார்—சிலகாலம் அவரால் அர்ச்சியசிஷ்டவர் அடைந்த வியாகுலம்—முக். பாபர் இராயப்பர் இத்தாலியா, ஜெர்மானியா, இஸ்பாஞ்ஞியா, போர்த்துகால் முதலிய தேசங்களில் செய்த நன்மைகள்—அவருடைய பாக்கியமான மரணம்—அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஜியார் சேசுசபையில் உட்பட்டது—ஐர்லாந்து தீவுக்கு அனுப்பப்பட்ட நற்றாதர்கள்—திரிதெந்து நகரில் கூடிய திருச்சபை சங்கம்—இந்துதேசத்து அப்போஸ்தலர் இருதயத்தில் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் மீதிருந்த வணக்கநேசம்—அப்போஸ்தலருடைய மரணம்.

1539—1552.

அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய முதற்றோழர்களில் டியேகோ லேனாசஸ், கோதூரீ என்பவர்கள் கடைசிமட்டும் உறுதியாயிருந்து, பாக்கியமான மரணமடைந்த விபரத்தை ஏற்கனவே கண்டிருக்கிறோம். மற்றவர்களிலும் ஒருவராகிலும் தவறிப்போகவில்லை. சீமோன் ரொதிரிகேஸ் சுவாமியார் ஒருக்கால் கீழ்ப்படிதலில் சற்றுக்குறைவாய் நடந்து, அர்ச்சியசிஷ்டவரை

வெகுவாய் மனநோகப்பண்ணினபோதிலும், கடைசியில் அவரும் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு முற்றும் கீழ்ப்படிதலுள்ளவராகி, அந்தியகாலமட்டும் ஸ்திரமாயிருந்தார்.

அர்ச். சவேரியாருடன் நமது இந்தியாதேசத்துக்குப் புறப்பட்டு வரும்படி போர்த்துகால் தேசத்துக்கு அனுப்பப்பட்டு, மூன்றாவது ஜோவாம் (Joam III) என்னும் அத்தேசத்தரசனது விருப்பத்தால் அங்கு தானே நிறுத்திக்கொள்ளப்பட்ட இவர், அர்ச். இஞ்ஞாசியாரால் அத்தேசத்திலுள்ள சேசுசபையாருக்கெல்லாம் 'ப்ரோவின்ஸியல்' என்று சொல்லப்படும் தேசாதிபதி சிரேஷ்டராக நியமிக்கப்பட்டு, பன்னிரண்டு வருஷகாலமாய் இவ்வுத்தியோகத்தை வகித்துவந்தார். இதுகாலமெல்லாம் அரசன் அவர் மீது பேரன்புடையவராய், அவரை வெகு மேன்மை பாராட்டிவந்தார். அவர் ஆளுகையில் ஒப்புவிக்கப்பட்ட சேசுசபையாரும் அவரை மிகவும் மதித்து நேசித்துவந்தார்கள். ஆனால் அவருடைய நடபடிகளிலும் அவர் ஆண்டுவந்த விதத்திலும், சில விஷயங்கள், சபையாரை நற்கருத்தால் தூண்டப்பட்டவைகள்தானென்றாலும், சேசுசபையின் விசேஷ குறிக்கும் தன்மைக்கும், திவ்விய இஸ்பிரீத்துவின் ஏவுதலைப் பின்சென்று, அர்ச். இஞ்ஞாசியார் அமைத்துக்கொடுத்த ஒழுங்கு சட்டங்களுக்கும் பொருந்தாதவைகளாக விருந்தன. இதனையும் இன்னும் வேறு சிலகாரணங்களையும் முன்னிட்டு, அவரை அவ்விடத்தைவிட்டு வேறிடத்துக்கு மாற்றுதல் அவசியமென்று இஞ்ஞாசி

யார் தீர்மானித்தார். முன் ஓர் சமயத்தில் ரொதிரிகேஸ் சுவாமியார் தென் அமெரிக்கா கண்டத்திலிருக்கும் ப்ரஸீல் (Brazil) என்னும் நாட்டுக்குப்போக விரும்பியிருந்தார். இஞ்ஞாசியார் இதனை நினைவுகூர்ந்து, அவர் இஷ்டப்படி ப்ரஸீல் நாட்டுக்காவது, அல்லது இஸ்பானிய தேசத்திலுள்ள அரகோன் (Aragon) என்னும் நாட்டுக்காவது சிரேஷ்டராகப் போகும்படி கற்பித்து, அவருக்குப்பதிலாய் போர்த்துகால் தேசத்தில் 'ப்ரோவின்ஸியல்' சிரேஷ்டராயிருக்கும்படி மீரோன் யாகப்பர் (Diego Miron) என்னும் சுவாமியாரை நியமித்தார். மூன்றாவது ஜோவாம் அரசனால் இதற்கு விக்கினம் நேரிடாதிருக்கும்படி, தம் கருத்தையும் அதன் முகாந்தரங்களையும் விவரித்து, 1552-ம௵, ஜனவரி௴, 1௳ இராஜ சமுகத்துக்கு ஓர் கடிதம் எழுதினார். அரசனும் அர்ச்சியசிஷ்டவர் கருத்துக்கு உடன்பட்டார். ரொதிரிகேஸ் சுவாமியார் இஞ்ஞாசியாருடைய கட்டளையை அறிந்ததும், அதற்கு உடனே கீழ்ப்படிந்தார். மீரோன் சுவாமியாரும் 1552-ம௵, மே௴ அவருடைய உத்தியோகத்தைக் கையேற்றுக்கொண்டார்.

இதற்குப்பின் ரொதிரிகேஸ் சுவாமியாருடைய எண்ணங்கள் என்னமோ வேறுபட ஆரம்பித்தன. போர்த்துகால் தேசத்தைவிட்டு நீங்க மனமில்லாதவராய், அங்குதானே இருப்பதற்கான வழி தேடத்தலைப்பட்டார். அரசனுடைய சம்மதமின்றி தான் ஒன்றும் செய்யப்படாதென்று இஞ்ஞாசியார் தனக்கு கற்பித்திருந்ததாகச் சொல்லி, உத்தியோகத்தையும் தேசத்

தையும் விட்டு மாற்றியது அரசனுக்கு சம்மதந்தானோவென்று, இராஜ சமுகத்துக்கெழுதிக் கேட்டார். அரசனுடைய சம்மதத்தோடுதான் எல்லாம் தீர்மானிக்கப்பட்டதென்றறிந்ததும், ப்ரஸீல் நாட்டுக்காகிலும் அர்கோன் நாட்டுக்காகிலும் செல்லுதற்கு தனக்கு வேண்டிய தேகசௌக்கியமில்லையென்று போக்குச் சொல்லி, கீழ்ப்படிய தாமதித்தார். லிஸ்பன் நகரை விட்டு, போர்த்துகால் தேசத்திலேயே கொயிம்பரா (Coimbara) என்னும் பட்டணத்துக் கலாசாலைக்குப் போனார். கலாசாலையில் அவர் சேர்ந்ததும் அங்குள்ள சுவாமிமார்களில் பலர் அவர் பாரிசமாய்நின்று, அவர் மனக்குறையை தங்கள் மனக்குறையாக்கி முறுமுறுத்துப்பேச ஆரம்பித்ததால், வெகு அலங்கோலக்கிடமாயிற்று. இஞ்ஞாசியாருடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்கு அவருடைய பிரதிநிதியாய் அதிகாரம் பெற்றிருந்த மிக்கேல் தோரஸ் (Michael Torres) என்னும் சுவாமியார் இதுவிஷயத்தைக்கேள்வியுற்று தாமதியாமல் கலாசாலைக்குச்சென்று, உடனே அரகோன் நாட்டுக்குப் புறப்பட்டுப்போகும்படி ரொதிரிகேஸ் சுவாமியாருக்குக் கற்பித்தார். அரசனும் அவ்விதமே அவருக்குக் கற்பித்தார். ரொதிரிகேஸ் சுவாமியார் கீழ்ப்படிந்து குறித்த இடத்துக்குச் சென்றார். ஆனால் அவருடைய உற்ற தோழர்களிலொருவராகிய கோமஸ் சுவாமியாரும், அவரைப்போல் அதிருப்தியடைந்திருந்த வேறுசிலருமாக அரசன் அரண்மனைக்கேகி, இஞ்ஞாசியாருடைய நியமனத்துக்கு விரோதமாகப்பேசி, ரொதிரிகேஸ் சுவாமியாரை போர்த்து

கால் தேசத்துக்கு திரும்ப வரவழைக்கும்படி அரசனுடைய சலுகையைத் தேடினார்கள். நல்லவேளை அரசன் அவர்களுடைய முறைப்பாடுகளையும் வேண்டுகோளையும் பராமுகம் செய்துவிட்டார். அல்லாவிடில், உலகத்தின் மற்ற பாகங்களிலிருந்த சேசுசபைக்கும், போர்த்துகால் தேசத்திலிருந்த சேசுசபைக்கும் ஏதோ பிரிவினைக்கிடமாயிருந்திருக்கலாம்.

ரொதிரிகேஸ் சுவாமியாரோவென்றால், அரகோன் இராஜ்யத்தில் சேர்ந்ததும் இஞ்ஞேசியாருக்குக் கடிதத்துக்குமேல் கடிதமெழுதி, தம்மை திரும்ப போர்த்துகால் தேசத்துக்கு அனுப்பும்படி விண்ணப்பம் செய்தார். அர்ச்சியசிஷ்டவர் அவருடைய பலவீனத்துக்கிரங்கி, அருமையான தயை தாட்சணியத்துடன் அவருக்கு பதிலுரைத்தெழுதிய நிருபத்தை இங்கெடுத்துச்சொல்லுதல் நன்கென்றெண்ணுகிறோம்.

“நமதாண்டவர் சேசுக்கிறீஸ்துநாதருடைய திவ்விய வரப்பிரசாதமும், அவரது நித்திய நேசமும் நம்முடன் என்றுமிருப்பதாக!”

“தற்காலம் நீர் இருக்கும் இடம் உமது சௌக்கியத்துக்கு சரியொத்துவரவில்லையென்றும், வியாதியால் வெகு துன்பப்படுகிறீரென்றும், அதனால் நியமிக்கப்பட்ட உத்தியோகத்தின் கடமைகளை நிறைவேற்றக் கூடாதவராயிருக்கிறீரென்றும், 26-ல நீர் எழுதிய கடிதத்தால் அறிந்துகொண்டேன். இக்காரணங்களை முன்னிட்டு, யாதொரு உத்தியோகமுமின்றி போர்த்துகால் தேசத்துக்குத் திரும்பிப்போக அனுமதி கேட்கிறீர். ஆண்டவரிடமாய் சகலத்திலும், என்

னுவியன்றமட்டும், உமக்கு சந்துஷ்டியும், திருப்திகரமும் வருத்துவிக்க எனக்கிருக்கும் ஆசை இவ்வளவென்றல்ல. ஆனதால் உமக்கு மன நிறைவு தரக்கூடியதென்று எனக்குத் தோன்றுவதை உமக்களிக்க எனக்கு ஆட்சேபனையில்லை. அன்றியும் தேக சௌக்கியம் உமக்கு வெகு குறைவாயிருப்பதாலும், அதேதுவால் வெளிமுயற்சியுள்ள அலுவல்கள் செய்ய உம்மாற் கூடாதென்பதாலும், உமது மனதைத் திருப்திப்படுத்துதல் இன்னும் அதிகமாய் என்மேற் சுமந்த கடமையென்றெண்ணுகிறேன். ஆகையால் உமது விருப்பப்படியே, பொறுப்பான உத்தியோகம் யாதுமின்றி, போர்த்துகால் தேசத்துக்குத் திரும்பிப் போக உமக்கு உத்தரவு கொடுக்கிறேன். அது உமது ஜென்மநாடாதலால், உமது சௌக்கியத்துக்கு அதிக அநுகூலமாயிருக்கும். இதுகாலம் எவ்வளவோ கவலை முயற்சியுடன் நமது சபையின் அபிவிர்த்திக்காக பிரயாசையெடுத்து உழைத்துவந்த நீர்; இனிமேலும், இன்னும் எவ்வளவு காலம் நீர் இவ்வுலகில் உயிர்வாழ்ந்திருக்கவேண்டுமென்று நமது கர்த்தராகிய சர்வேசுரன் திருவுளமாயிருக்கிறாரோ, அதுகாலமெல்லாம், நமது சம்பூரணமாய் தேவதோத்திரமும் ஆத்துமாக்கள் இரட்சணியமும் வர்த்திப்படைந்து வரும்படியாய், சர்வேசுரனை உருக்கமாய் மன்றாடி, உமது செப வேண்டுதல்களால் சபையைப் பரிபாலித்துவருதல் உமது அன்பின் கடமையாம். இவ்வித கருத்துடன், உமதாசைப்பிரகாரம் வேறு கவலை அலுவல் யாதுமின்றி, உமது ஆத்தும இரட்சணியத்துக்கடுத்த

வைகளிலே சிந்தனையாய்க் காலம்போக்க உமக்கு அனுமதி தருகிறேன். சான் பெலிக்ஸ் (San Felix)* என்னும் இடம் உமது கருத்துக்கு எவ்வகையிலும் இசைந்த ஸ்தலமென்றெண்ணுகிறேன். ஆகாயம், தண்ணீர், நாட்டுத்தோற்றமெல்லாம் உமக்கு ஏற்றவைகளாயிருக்குமென நம்புகிறேன். மேலும் உமது ஆத்துமத்துக்கு ஆறுதலாக நீர் விரும்பும் ஏகாந்தமும் நேரமும் அங்கு உமக்குக் கிடைப்பதுமன்றி, உமக்கு இஷ்டமானபோது அவ்விடத்திலுள்ள சுற்றுப்பக்கங்களில் பிறருக்கு நன்மைசெய்யவும் சமயம் கிடைக்கும். ஆகையால் நீர் அவ்விடத்துக்குப் புறப்பட்டுப்போகலாம். உமது தேக சௌக்கியத்துக்கு வேண்டியவைகள் யாதொன்றும் குறைவின்றி சித்தம் செய்துவைக்கும்படி போர்த்துகால் தேசத்து 'ப்ரோவின்ஸியல்' சிரேஷ்டருக்கு எழுதுகிறேன். உம்மையடுத்த விஷயங்களில் ஆண்டவர் சமூகத்தில் எது நன்மையென்று உமக்குத் தோன்றுதோ, அதைச் செய்துவரலாம். உம்மைக் கண்டிக்கவோ, ஓரிடம் விட்டு வேறிடம் மாற்றவோ ஒருவருக்கும் அதிகாரமில்லை. என்னைத் தவிர, மற்றெவருடைய ஆலோசனை தீர்மானத்துக்கு நீர் உட்பட்டவராயிருக்கப்படாதென்று, நீர் விரும்பிக் கேட்டுக்கொண்டது இதனால் நிறைவுபெற்றதென்று நினைக்கிறேன். போர்த்துகால் தேசத்திலிருந்து உம்

* போர்த்துகால் தேசத்தில், கொயிம்ப்ரா பட்டணத்து சேசசபைக் கலாசாலைக்கு சொந்தமான, வில்லா (Villa) என்று சொல்லப்படும் ஓர் கிராம மாளிகைக்கு சான் பெலிக்ஸ் (San Felix) என்று பெயர் வழங்கிவந்தது.

மைப்பற்றி அநியாயமாய் சில காரியங்கள் எழுதப்
பட்டனவென்றும், அவைகளை நான் உமக்கு அறிவி
க்கவேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறீர். இருபக்கத்தி
லும் ஏதோ குறைகள் இருந்தால், எனது அபிப்பிரா
யத்தில் அவைகளைப்பற்றி சிந்தியாதிருப்பது உத்த
மம். போனது போகட்டும். ஏனெனில் தகப்பன்
மக்களைப்பற்றியாகிலும், மக்கள் தகப்பனைப்பற்றியாகி
லும் மனநோவுக் கேதுவானவைகளை அறிதல் சந்தோ
ஷமாயிராது. ஆயினும் ஒருவிஷயம் ஐயமின்றி உம
க்கு நான் சொல்லக்கூடும். அதாவது: போர்த்து
கால் தேசத்தில் யாவரும் உம்மேல் அன்புற்றிருப்ப
தாக எனக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். இதொன்றுமாத்
திரம் நீர் அறிந்திருப்பது போதும்."

ரோமை, 1552-ம் ௵ டிசம்பர்-௴ 9-உ.

இந்நிருபம் எழுதியபோது, போர்த்துகால் தேசத்
தில் கோமஸ் சுவாமியார் ரொதிரிகேஸ் சுவாமியாரு
க்கு சனுவாய் எடுத்திருந்த கலகக் கோலத்தையும்,
அதனால் விளைந்த விபத்துக்களையும், பலர் தங்கள்
சிரேஷ்டர்களுக்குக் கீழ்ப்படிய மனமின்றி, "என
க்கு இந்த கட்டளைகொடுக்க உமக்கு அதிகாரமில்லை"
"நான் இதை செய்யவேண்டுமென்பது நியாயமல்ல,"
என்று முதலாய் தங்கள் சிரேஷ்டர்முன் வீம்புபேசி
வந்ததையும், இஞ்ஞாசியார் இன்னும் அறியாதிருந்
தார். அங்கு சகலமும் திரும்ப அமரிக்கைப்பெற்றிரு
ப்பதாகவே எண்ணியிருந்தார். ஆனால் அதிசீக்கிரம்
மிக்கேல்தோரஸ் சுவாமியார் வழியாய் அவைகளை
அறிந்து, உடனே தம் எண்ணத்தை மாற்றி, டிசம்
பர்-௴ 17-உ ரொதிரிகேஸ் சுவாமியாருக்கு வேறோர்

கடிதம் எழுதினர். அதில் தமது பெயரால் போர்த்துகால் தேசத்து "ப்ரோவின்ஸியல்" ஸிரேஷ்டர், அவருக்குத் துணையாக தாமே நியமிக்கும் மூன்று அல்லது நாலு சுவாமிமார்களுடன் கலந்துபேசி செய்யும் தீர்மானத்துக்கு ரோதிரிகேஸ் சுவாமியார் கீழ்ப்படியவேண்டுமென்றும், அவர்கள் எந்த இடத்தைக் குறிக்கிறார்களோ அந்த இடத்துக்குப் போகவேண்டுமென்றும் கற்பித்தார். அன்றியும் 'ப்ரோவின்ஸியல்' ஸிரேஷ்டர் மீரோன் சுவாமியாருக்கும் ஓர் நிருபம் எழுதி, அதில் எந்த ஸிரேஷ்டருக்காகிலும் கீழ்ப்படிய மனமில்லாதவர்களை உடனே சபையைவிட்டு நீக்கவேண்டுமென்றும், ஏதோ ஸ்தல மாற்றத்தால் யாராகிலும் திருந்துவார்களென்கிற நம்பிக்கையிருந்தால், அவர்களை தாமதியாமல் உரோமைக்கு அனுப்பி வைக்கவேண்டுமென்றும், 'பரிசுத்த கீழ்ப்படிதல் பெயரால்' (In virtute sanctæ obedientiæ) கண்டிப்பாய் கற்பித்தார். இக்கட்டளையை, அவசியமானால் அரசனுக்கும் அவர் குடும்பத்தார் சிலருக்கும் அறிவிக்கும்படி சொன்னார். இந்நிருபத்தின் கடைசி பாகத்தையாகிலும் இங்கெடுத்துரைப்பது யாவருக்கும் ஓர் அதிர்த படிப்பினையாயிருக்கும்.

"அவசியமானால் இக்கட்டளையை அரசனுக்கும் அவர் குடும்பத்தாருக்கும் அறிவியும். கர்த்தராகிய சர்வேசுரன் அவர்களுக்கு அளித்திருக்கும் நல்லறிவு நன்மனைப்படி, அவர்கள் இதனை அங்கீகரித்துக் கொள்ளுவார்களென்று நான் நிச்சயமாயிருக்கிறேன். மெய்யாகவே, கீழ்ப்படிதலின் உண்மையான பிள்ளைகளல்லாதவர்களை வைத்திருத்தல், அவர்களுடைய

இராஜ்யத்துக்கே நன்மையல்ல. இப்பேர்ப்பட்ட சந்நியாசிகள், இவர்களுடைய சொந்த ஆத்துமமே அவ்வளவு மரித்துப்போயிருக்க, பிறர் ஆத்துமத்தை இரட்சிப்பார்களென்றாவது, அல்லது சர்வேசுரன் இவர்களை தமது தோத்திரத்துக்காகப் பிரயோகிப்பாரென்றாவது நினைக்க இடமில்லை. மத்திபமான, இன்னும் தாழ்ந்ததரமான புத்தி சாமர்த்தியமுள்ளவர்கள் முதலாய், உண்மையான கீழ்ப்படிதலுள்ளவர்களாயிருந்து, சகல நன்மையின் ஊற்றாகிய சர்வ வல்லபருடைய திருக்கரத்தால் ஆண்டு நடத்தப்படும்படி தங்களைக் கையளித்துவிடுவதால், அநேக சமயங்களில் சுபாவத்துக்கு மேலான ஞான நன்மைகளை திரளாய் பயக்குவதற்கு மிகவும் தகுந்த கருவிகளாயிருக்கிறார்களென்பது அநுபவசித்தியால் தெரிந்த விஷயம். அதற்கு விரோதமாய் புத்தி சாமர்த்தியத்தில் சிறந்த அநேகர் வெகு பிரயாசப்பட்டு உழைக்கிறதைக் காண்கிறோம். ஆயினும் அவர்கள் செய்யும் நன்மை சொற்பமே. ஏனெனில், அவர்கள் தங்களாலேயே, தத்தம் சுயபட்சத்தாலேயே ஆண்டு நடத்தப்படுகிறார்கள்; எவ்விதமானாலும், அவர்கள் தங்கள் ஸிரேஷ்டருக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அந்தக் கீழ்ப்படிதல் வழியாய் சர்வேசுரனால் ஆண்டு நடத்தப்படும்படி தங்களை விட்டுவிடுகிறதில்லை. ஆனதால் அவர்கள் இயற்றும் பலனும் அவர்கள் நடக்கைக்கு ஒத்ததாகவே இருக்கின்றது. அதாவது: நமதாண்டவராகிய சர்வேசுரன் இவர்களை (தமது திருவுளத்தின்) கருவிகளாகத் தெரிந்துகொள்ளார் என்பதால், இவர்கள் இயற்றும் பலன் சர்வ வல்லபமுள்ள அவருடைய திருக்கரத்தின் செயலாயிருப்ப

தற்குப் பதிலாய், திராணியற்றதும் பலவீனமுள்ளது மான இவர்களுடைய சொந்தக் கரத்தின் செயலாயி ருக்கின்றது.” என்று 1552-ம் ௵ டிசம்பர்-௴ 8-ம் ௳ எழுதினார்.

சிலகாலத்துக்குப்பின் இஞ்ஞாசியார் சீமோன் ரொதிரிகேஸ் சுவாமியாரை உரோமைக்கு வரவழை ப்ப தவசியமென்றெண்ணி, பின்வருமாறு எழுதினார்.

“சீமோன் ரொதிரிகேஸ், நமதாண்டவரிடத்தில் எனக்கு மிகவும் பிரியமுள்ள மகனே :—நீர் பெப்ர வரி-௴ 10-ம் தெய்தியிலும், மார்ச்சு-௴ 23-ம், 26-ம் தெய்தியிலும், ஏப்பிரல்-௴ 12-ம் தெய்தியிலும் எழு திய கடிதங்களையும், இதற்குமுன் எழுதிய வேறநேக கடிதங்களையும் கவனமாய் வாசித்து ஆராய்ந்து பார்த் தேன். போர்த்துகால் தேசத்திலிருக்கும் நமது சபையாருடைய அமரிக்கையையும் ஞான ஆறுதலை யும் முன்னிட்டு, உம்மை உரோமைக்கு வரவழைப்ப தவசியமென எனக்குத் திண்ணமாய்த் தோன்றுகின் றது. மேலும் நமது சபையின் அபிவிர்த்திக்கடுத்த விஷயங்களைப்பற்றி உம்மை நேரில் கண்டுபேசவேண் டியிருக்கின்றது. கடிதமூலியமாய் இவ்விஷயங்க ளைப்பற்றி ஆலோசிப்பது சாத்தியப்படாது. ஆன தால் பயணத்தால் உமக்கு நேரும் களைப்பு வருத்தங் களைப் பாராமல், உம்மை உரோமைக்கு வரும்படி கற் பிக்க நமதாண்டவர் சமுகத்தில் தீர்மானித்திருக்கி றேன். இது முக்கியமான விஷயமானதால், நம தாண்டவர் சேசுக்கிறீஸ்துநாதர் பெயராலும், பரிசு த்த கீழ்ப்படிதல் பெயராலும் உமக்குக் கட்டளையிடு கிறேன். உமக்கிசைவாயிருப்பதுபோல், கடல்மார்க்க

மாகவோ தரை மார்க்கமாகவோ, அதிசீக்கிரம் இவ் விடத்துக்குப் புறப்பட்டு வரவேண்டும். ஆகையால், இக்கடிதம் உமக்குக் கிடைத்த எட்டாம்நாள் பிரயா ணப்படுவீராக; தாமதம் வேண்டாம். பிரயாணத்தில் சர்வேசுரன் உமக்கு உதவியாயிருந்து, உம்மை வழி நடத்திவரவும், சகலரும் அவர் திருச்சித்தத்தை எப் போதும் அறிந்து நிறைவேற்ற வரப்பிரசாதம் தந்தரு ளவும் அவனைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.”

உரோமை, 1553-ம் ௵ மே-௴ 20-௳.

இக்கட்டளையால், ரொதிரிகேஸ் சுவாமியார் ஆயா சப்படாதிருக்கும்படி, அத்தியந்த மதுரகுணத்துடன் அவர் மனதைத் தேற்றி அதேதினத்தில் அவருக்கு வேறோர் கடிதமும் எழுதினார். அதற்குப்பின் ஜூலை-௴ 12-௳ திரும்பவும் ஓர் கடிதம் எழுதினார். அதனை இங்கெடுத்து தருகிறோம்.

“மகனே சீமோன், என் வாக்கை நம்பும். நீர் இவ்விடம் வருதல் உமது ஆத்துமத்துக்கும் என் ஆத் துமத்துக்கும் நமதாண்டவரிடத்தில் ஆறுதலை விளை விக்கும்; சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்துக் காக நாம் ஆசிப்பதெல்லாம் நிறைவுபெறும் * * உமதுமேல் எனக்கு அதிகாரமில்லாதிருந்த காலத் தில்முதலாய், நான் விரும்பியதை செய்துவந்தீர் என் பதை நினைத்துக்கொள்ளும். நான் உம்மை போர்த் துகால் தேசத்துக்கு அனுப்பியபோது, நீர் முறைக் காய்ச்சலால் வருந்திக்கொண்டிருந்தாலும், தாமதியா மல் சந்தோஷமாய்ப் புறப்பட்டுப் போனீரல்லவா! சர்வேசுரனும் உமக்கு ஆரோக்கியம் தந்தருளினாரல் லவா! இப்பொழுதோவெனில் உமக்கு அவ்வளவு கடி

னமான வியாதியில்லையே. ஆகையால் முன்னிலும் எவ்வளவோ அதிக தீவிரத்துடன் கீழ்ப்படியவேண்டியிருக்கின்றது.

"மகனே சீமோன், உடனே பிரயாணப்படும். சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்துக்காக, ஆத்தும சௌக்கியமும் சரீர சௌக்கியமும் இங்கு நமக்கு அருளப்படுமென்று நிச்சயமாயிரும். நம்பிக்கையுடன் எல்லாம் என் கையில் விட்டுவிடும். அப்படிச் செய்வீரோயாகில், நமதாண்டவரிடமாய் நீர் திருப்தியடைந்திருப்பீர்."

உரோமை, 1553-ம் ஆண்டு ஜூலை-மீ 12-உ.

கடைசியாய் சீமோன் ரொதிரிகேஸ் சுவாமியார் அர்ச். இஞ்ஞாசியாருக்குக் கீழ்ப்படிந்து, உரோமைக்குப் பிரயாணமாய்ப் புறப்பட்டு, 1554-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் அங்கு சேர்ந்தார். கீழ்ப்படிதலின்பேரில் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் எழுதிய பேர்போன ஓர் நிருபத்தைப்பற்றி முந்தின அதிகாரத்தில் சொன்னோமே. மேற்சொல்லப்பட்ட விஷயங்கள்தான் அந்நிருபத்தை எழுதும்படி அர்ச்சியசிஷ்டவரைத் தூண்டியதாகத் தெரியவருகின்றது.

ரொதிரிகேஸ் சுவாமியாருடைய நடபடிகள் சில காலம் அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய மனதை வெகுவாய் நோகப்பண்ணினவென்றாலும், அவருடைய மற்றத் தோழர்களுடைய நடபடிகள், விசேஷமாய் முத். பாபர் இராயப்பர், அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சவேரியார் முதலியவர்களுடைய நடபடிகளும் வீரத்தன்மையான புண்ணியங்களும் அவர் என்றும் அகமகிழ்ந்தானந்தித்து சர்வேசுரனை ஸ்துதிக்கும்படி செய்தன.

முத். பாபர் இராயப்பர், லேய்னஸ் சுவாமியாருடன், இத்தாலியாவிலுள்ள பார்மா (Parma) என்னும் மேற்றிராசனத்துக்கு அர்ச். பாப்பானவரால் 1539-ம் ஆண்டு அனுப்பப்பட்டு, இரு வருஷகாலமாய் (1540-ம் வருஷம் செப்டெம்பர்-மீ மட்டும்) பட்ட அரும் பிரயாசத்தினால் அவ்விடத்தில் ஏராளமான ஞான நன்மை விளைவித்து, ஜனங்கள் இருதயத்தில் சீர்திருத்தமும் தேவபக்தியும் வர்த்திப்படையச் செய்தார். தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட சில ஆத்துமாக்களுக்கு அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய ஞானமுயற்சிகளை போதித்து, புண்ணிய சாங்கோபாங்க நெறியில் அவர்களை ஸ்திரப்படுத்தி நடப்பித்து வந்தார். இவர்களுள், நமது இந்துதேசத்துக்கு வந்து வேதம்போதித்து, சத்தியவேதத்துக்காக தமது இரத்தத்தை சிந்தி மரித்து, சேசுசபையின் முதல் வேதசாட்சி என்று ஸ்துதிக்கப்பெற்ற வணக்கத்துக்குரிய அந்தோனி கிரிமினலி (Ven. Antonio Criminali, s.J.) என்னும் குருவானவர் ஒருவர். 1520-ம் ஆண்டு பெப்ரவரி-மீ 7-ம் தேதி பார்மா மேற்றிராசனத்தைச் சேர்ந்த சிஸ்சா (Scissa) என்னும் ஊரில் பிறந்த இவர், அப்பொழுது இருபது பிராயமுள்ள வாலனாய், பார்மா பட்டணத்தில் குருப்பட்டத்துக்காக வேதசாஸ்திரம் படித்துக்கொண்டிருந்தார். புத்தி சாமார்த்திய திறமையிலும், மேலான புண்ணிய பயிற்சியிலும் சிறந்தவராயிருந்தமையால், பதினெட்டு வயதாகு முன்னமே "அப்டீக்கன்" என்று சொல்லப்படும் ஐந்தாவது பட்டம்பெறப் பாத்திரவானென்று மதிக்கப்பட்டார். பாபர் இராயப்பரிடத்

தில் ஒரு மாதமுழுதும் ஒடுக்கத்திலிருந்து, ஞானமுயற்சிகளை செய்து தேவசினேகமும் பிறர் ஆத்தும ஈடேற்றத்தின்மேல் அணைகடந்த ஆவலும் மேன்மேலும் பற்றியெரியும் இதயனுனார். சேசுசபையில் பிரவேசிக்க ஏற்கனவே தீர்மானம்கொண்டிருந்தார்.*

'புரோட்டெஸ்டாண்டு' என்னும் பதித மார்க்கம் உற்பத்தியான ஜெர்மானியா தேசத்தில் விற்றன்பெர்க் (Wittenberg) என்ற பட்டணத்தில், 1539-ம் வருஷம் மாரிகாலத்தில் மகா விபரீதமான பத்திரம்

* வணக்கத்துக்குரிய அந்தோனி கிரிமினலி சுவாமியார் 1545-ம் வரு செப்டெம்பர்-மீ 2-ம் உ நமது நாட்டில் வேதம் போதிப்பதற்காக கோவா நகரில் வந்து சேர்ந்தார். கன்னியாகுமரி முதலிய கடற்கரைப் பக்கங்களில் வேதம்போதித்துவந்த குருக்களுக்கு அர்ச். பிரான்சிஸ்கு சவேரியார் அவரை சிரேஷ்டராக நியமித்தார். கன்னியாகுமரி, புன்னைக்காயல், மணப்பாடு, இராமேஸ்வரம், பாம்பன் முதலிய இடங்களெல்லாம் அவர் காலடி பதிந்த இடங்களே. அர்ச். இஞ்ஞாசியாரால் சேசுசபையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, சிலகாலம் அவர் அருகிலிருந்து, புண்ணிய பயிற்சியில் தேர்ந்து இத்தேசத்துக்கு வந்த இவ்வுத்தமகுரு 1549-ம் வரு பாம்பன் கால்வாய்க்கு மேற்கே வேதாளை கிராம எல்லையில் வேதசாட்சியாகத் தமது இரத்தத்தைச் சிந்தி மரணமடைந்தார். "சேசுசபையின் முதல் வேதசாட்சியாகிய வணக்கத்துக்குரிய அந்தோனி கிரிமினலி என்னும் குருவானவரின் சரித்திரச் சுருக்கம்" என்று திருச்சிறாப்பள்ளி, அர்ச். சூசையப்பர் கலாசாலை அச்சுக்கூடத்தில் போனவருஷம் பிரசுரமான சிறந்த சிறு புஸ்தகத்தில் இவரைப்பற்றி அநேக விர்த்தாந்தங்களைக் காணலாம்.

ஒன்று எழுதப்பட்டு, மெலாங்க்தன், லூத்தேர், புட்ஸெர் (Melanchthon, Luther, Butzer) முதலிய பதித மதத் தலைவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு, அவர்களுடைய கையொப்பமும் பெற்றது. இப்பத்திரத்தால் ஹெஸ்ஸே என்னும் நாட்டின் அதிபதியாகிய பிலிப்பு (Philip, Landgrave of Hesse) என்பவன், தம் மனசாட்சியில் அமரிக்கையுற்றிருக்கும்படியாக இரண்டு மனைவிகள் வைத்துக்கொள்ளலாமென்று மேற்சொன்ன திரிகர்த்தாக்கள் கூசாமல் உத்தாரம் அளித்தார்கள். 1540-ம் வரு செப்டெம்பர்-மீ பாபா இராயப்பர் பார்மா மேற்றிராசனத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு, அதே வருஷம் ஒக்டோபர்-மீ 24-உ பதித மார்க்கத்தால் இப்படி இழிவடைந்திருந்த ஜெர்மானிய தேசத்தில் வந்துசேர்ந்து, ஆத்துமாக்கள் இரட்சணியத்துக்காக அளவற்ற பிரயாசப்பட்டார். ஒருக்கால் சக்கிரவர்த்தியின் மாட்சிமைபெற்றிலங்கிய இப்பெரும் இராச்சியம் இப்போது பதித மாய்கையில் மூழ்கி கிடப்பதை நினைத்து மனம்நொந்து பிரலாபித்தார். 1541-ம் வரு ஜூலை-மீ 27-உ, அர்ச். இஞ்ஞாசியார் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து இஸ்பாஞ்ஞிய தேசத்துக்குப் புறப்பட்டார். லூஜே போபாதில்லா என்பவர்கள் அவருக்குப் பதிலாய் ஜெர்மானியா தேசத்துக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். பிரான்ஸ் தேசத்தவரான லூஜே சுவாமியார் வெகு தைரியமாய் ஜெர்மானியருடைய அவிசுவாசத்தையும் ஒவ்வா நடத்தையையும் கண்டித்துப் பிரசங்கம் செய்துவந்தார். அந்நிய தேசத்திலிருந்து வந்த இவர் நம்மைக் கண்டித்துப் பேசத்துணிந்த தேது, என்று கோபங்கொண்ட

ஜெர்மானியர் அவரை ஆற்றில் எறிந்துவிடுவதாகச்
சொல்லி பயமுறுத்தினார்கள். அவரோவெனில் சற்
றும் அஞ்சாமல், "மோசமென்ன! பரலோகத்தில்
நான் தரை மார்க்கமாய்ப் போய்ச் சேர்ந்தாலென்ன!
ஜலமார்க்கமாய்ப்போய்ச்சேர்ந்தாலென்ன!" என்றார்.

ஜெர்மானிய தேசத்தைவிட்டு இஸ்பானிய தேசத்
துக்குச் சென்ற பாபர் சுவாமியார் போகும் இடமெல்
லாம் பரலோக ஒளிவீசும் வான தூதனைப்போல் அவ்
விடத்திலும் விளங்கினார். இஸபெல்லா இராக்கினி
யின் மரணவிசேஷத்தைச் சிந்தித்து, உலகவாழ்வின்
மீது மேன்மேலும் அதிக வெறுப்புற்று, தேவ ஊழி
யத்தை ஆவலுடன் நாடியிருந்த அர்ச். பிரான்சிஸ்கு
போர்ஜியார், அவரைக் கண்ணுற்றதும் அவர்மேல்
மிக்க அன்புடையவராய், தம் உள்ளத்தில் நிகழ்ந்த
வைகளையெல்லாம் அவரிடத்தில் தாராளமாய்ச் சொ
ல்லி அவருடன் அன்னியொன்னிய நண்பரானார்.
பாபர் சுவாமியார் இஸ்பானிய தேசத்தில் வெகுகாலமி
ருக்கவில்லை. அதிசீக்கிரம் அவ்விடத்தைவிட்டு ஜெர்
மானிய தேசத்துக்குத் திரும்பிப்போகும்படி இஞ்ஞா
சியார் அர்ச். பாப்பானவருடைய விருப்பத்தால் அவ
ருக்குக் கட்டளையனுப்பினார். இன்னும் சிலகாலம்
அங்கிருக்கும்படி அரச குடும்பத்தார் முதலாய் அவ
ரை மன்றாடினார்கள்; என்றாலும், பாபர் சுவாமியார்
கட்டளைக்கு தீவிரமாய்க் கீழ்ப்படிந்து 1542-ம் ஆ
எப்பிரல்-மீ 13-உ ஜெர்மானிய தேசம் சேர்ந்தார்.
1543-ம் ஆ ஜனவரி-மீ மேய்ன்ஸ் (Mainz) என்னும்
பட்டணத்தில் அவர் பிரசங்கங்களைக் கேட்கவந்தவர்
களுக்குள் சுமார் இருபத்துமூன்றுபிராயமுள்ள வாலர்

ஒருவரிருந்தார். இவர்தான், பிற்காலத்தில் வாக்கினா
லும், எழுதிய புஸ்தகங்களினாலும், செய்த எண்ணிறந்
த பிரயத்தனங்களாலும் ஜெர்மானியதேசத்தின் பல
விடங்களில் பதிதமார்க்கம் தலையெடுக்கவொட்டாமல்
அடக்கினதால், "ஜெர்மானிய தேசத்தின் சம்மட்டி"
என்றழைக்கப்படும், முத்திப்பேறுபெற்ற கனிசியுஸ்
இராயப்பர் (Blessed Peter Canisius, s.j.) தற்சமயம்
தமது தந்தை மரண அவஸ்தையாயிருப்பதாகக் கேள்
வியுற்று, அவரண்டை தீவிரித்துச் சென்றார். ஆனால்
கடைசி தேவத்திரவிய அநுமானங்களைப் பெறுமுன்
அவர் மரணமாய்ப்போனதாலும், அவருடைய சீவிய
மோ யோக்கியமானதுதானென்றாலும், அநேகமாய்
பரலோகத்தைச் சிந்தியாமல் இகலோகத்தை நாடிய
தாயிருந்ததாலும், கனிசியுஸ் இராயப்பர் அவருடைய
ஆத்தும இரட்சணியத்தைப்பற்றி வெகுவிலேசமுற்று
வருந்தினார். ஆனால் தமது தந்தையும், அவருக்கு
முன்னமே மரணமாய்ப்போயிருந்த தமது தாயாரும்
தேவகிருபையால் நித்திய ஈடேற்றம் அடைந்ததாக
அன்றிரவில் அற்புதமாய் அறிந்து, ஆனந்த சாகரத்
தில் மூழ்கியவராய் சர்வேசுரனை ஸ்துதித்து, தந்தை
தமக்கு விட்டுப்போன திரண்ட ஆஸ்திகளையெல்லாம்
தரித்திரர்களுக்குப் பகிர்ந்துகொடுத்து, பாபர்சுவாமி
யார் கையில் தம்மை ஒப்புவித்து சேசுசபையில் உட்
பட்டார்.

ஜெர்மானிய தேசத்தில் ஆத்துமாக்கள் இரட்சணி
யத்துக்காக வெகு பிரயத்தனப்பட்டு எவரும் வியக்கத்
தக்க அநுகூலத்துடன் உழைத்துவந்த பாபர் இராய
ப்பர், அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய கட்டளைக்கு திரும்

பவும் உற்சாகமாய்க் கீழ்ப்படிந்து போர்த்துகால்தேசத்துக்குப் புறப்பட்டு, 1544-ம் வருஷம் ஆகஸ்டு-மீ அந்தேசத்தில் சேர்ந்தார். மறுவருஷம் மார்க்கமாகத் தலைநகத்தில் திரும்பவும் இஸ்பானிய தேசத்துக்கு அனுப்பப்பட்டார். இச்சமயம் அர்ச். பிரான்சிஸ்கு போர்ஜியார், தம் மனைவி லெயோனோரா அம்மாள் மரணமாய்ப் போனதால், முன் தாம் சர்வேசுரனுக்குக் கொடுத்த வார்த்தைப்பாட்டின்படி துறவற அந்தஸ்தில் பிரவேசிக்க ஆவலுற்றிருந்தார். ஏற்கனவே இருதரம் அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய ஞானமுயற்சிகளைச் செய்துமுடித்திருந்தார். இப்பொழுது மூன்றாந்தரம் அவைகளை பாபர் சுவாமியாரிடத்தில் செய்துமுடித்தார். செய்துமுடித்து, சர்வேசுரன் தம்மை சேசசபைக்கழைப்பதாகத் தெளிவாய் அறிந்து அதில் உட்படத் தீர்மானித்தார்.

வெகுகாலம் விசுவாசிகள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த திருச்சபை பொதுச் சங்கம் (Œcumenic Council) கடைசியாய் 1545-ம் வருஷம் மாரிகாலத்தில் திரெந்த் (Trent) என்னும் பட்டணத்தில் கூட ஆரம்பித்தது. மூன்றாம் பவுல் என்னும் அர்ச். பாப்பானவர் தமது பேரால் இச்சங்கத்தில் வேதசத்தியங்களை விரித்துரை செய்யும் வேதசாஸ்திரிகளாக லேய்னஸ், சால்மரோன் சுவாமிமார்களையும், அவர்களோடு பாபர் சுவாமியாரையும் நியமித்தார். அர்ச். பாப்பானவர் கருத்துப்படி உடனே இஸ்பானிய தேசத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுவரும்படி அர்ச். இஞ்ஞாசியார் அவருக்குக் கற்பித்தார். பாபர் இராயப்பரோவென்றில், வயது இன்னும் நாற்பதுக்குமேல் ஆகவில்லையென்றாலும், ஓயா

மற் செய்துவந்த எவ்வித உபத்திரவமும் துன்பமும் நிறைந்த நெடும் பிரயாணங்களாலும், சர்வேசுரனுடைய அதிமிகதோத்திரத்தையும் ஆத்துமாக்களின் இரட்சணியத்தையும் நாடி பட்ட அரும் பிரயாசை வருத்தங்களாலும் உடல்மெலிந்து, காய்ச்சல் கண்டு வெகு பலவீனமுற்றிருந்தார். அவரிருந்த ஸ்திதியைப் பற்றி அர்ச். இஞ்ஞாசியார் கேள்வியுற்று, சற்று தாமதித்துப் புறப்படலாமென்றெழுதினார். வியாதியின் அகோரம் கொஞ்சம் தணிந்ததும், பிரயாணப்படத் தீவிரித்தார். இந்த ஸ்திதியில் பிரயாணம் செய்தல் உயிருக்கே ஆபத்தாயிருக்குமென்று சிலர் அவரைத் தடுக்கப்பார்த்தார்கள். அவரோவென்றால்: "ஜீவிப்பது அவசியமில்லை, ஆனால் கீழ்ப்படிவது அவசியம்" என்றுசொல்லி உடனே கப்பலேறி, யாத்திரையில் திரும்பவும் காய்ச்சலால் மிகவருந்தி, 1546-ம் வருஷம் ஜூலை-மீ 17-ம் உ ரோமாபுரியில் சேர்ந்தார். ஆறு வருஷத்துக்குப்பின் தம் அருமைத் தந்தையையும் மற்றும் சுவாமிமார்களையும் திரும்ப கண்ணுற்றடைந்த மனமகிழ்ச்சியினால், பாபர்சுவாமியார் சிலநாள் வியாதி நீங்கி ஆரோக்கியமடைந்தவராகக் காணப்பட்டார். இஞ்ஞாசியாரும் அவரைக் கண்ணுற்று, அன்பே பிரவாகமானாற்போல், ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிந்தார். ஆயினும் பாபர் சுவாமியார் உடலை உருக்கிவந்த காய்ச்சல் திரும்பவும் அகோரித்தெழும்ப, "ஜீவியமோ மரணமோ, நான் உம்மைப் பின் செல்லுவேன்" என்று, அர்ச். இஞ்ஞாசியார் காலத்தில் சர்வேசுரனுக்குத் தம்மை ஒப்புக்கொடுத்து அவர் சொற்படி சகலத்திலும் நடந்துவந்த இந்த மகாத்துமா, அவர் காலத்திலும் நடந்துவந்த இந்த மகாத்துமா, அவர் காலத்தி

லேயே சில தினத்துக்குள், 1540-ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு-மீ 1-ம் உ பாக்கியமாய் மரித்தார். சர்வேசுரனுக்கு மிகவும் உகந்த அவருடைய பரிசுத்த ஆத்துமம் அநித்திய துன்பத்தினின்று நித்தியபேரின்ப தரிசனத்துக்குச் சென்றது.

அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய ஞானப்புதல்வர்களில் மூத்தவராகிய இந்த பாபர் இராயப்பருடைய பரிசுத்த சீவியத்திலுள்ள விஷயங்களை மேன்மேலும் எடுத்துரைத்தல் அத்தியந்த மனோகரமாகவும், இவ்வளவோடு போதுமென்று நிறுத்துதல் ஏதோ சலிப்பாகவும் இருக்கின்றது. உருக்கமான தேவபக்தி தேவநேசம் நிறைந்திருந்த அவர் இருதயம் எச்சமயத்திலும் எவ்விடத்திலும் தேவசன்னிதியை ஆவலாய் நாடித்தேடி; பரலோகத்தை பார்த்த கண்ணாகவே இகலோகத்தில் சீவித்துவந்தார். "பரலோகபிதாவே, நல்ல இஸ்பிரீத்துவை எனக்குத் தந்தருளும்" (Pater cœlestis, da mihi Spiritum bonum) என்னும் மனவல்லப ஜெபத்தை அடிக்கடி மனதில் சொல்லிவருவார். காவற்சம்மனசுக்கள்மேல் வெகு விசேஷ பக்தியுடையவராயிருந்தார். யாதாமோர் ஊருக்குள் செல்லுமுன், அந்த ஊர் காவற்சம்மனசுவின் உதவியை மன்றாடியபின் தான், ஊருக்குள் காலெடுத்து வைப்பார். யாதாமொருவருடன் சம்பாஷிக்குமுன்னும், அவருடைய காவற்சம்மனசை மனதில் சிந்தித்து பிரார்த்தித்துக்கொண்ட பின்தான், சம்பாஷிக்க துவக்குவார். பிரகாசத்தின் பிதாவிடம் நின்று தம் இருதயத்துக்கு ஞான ஒளிபெற்றுத்தரவேண்டுமென்று, பிதாவின் திருமுகத்தை ஓயாமல் தரிசித்து நிற்

கும் காவலான இத்தேவ தூதர்களை என்றும் மன்றாடி வருவார். சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்தைக் கண்முன்வைத்து, எவ்வித ஆபத்துக்கும் விபத்துக்கும் அஞ்சாத் தைரியமும், எவரையும் அன்புற்றரவணைத்து, ஒருவரையும் மனநோகப்பண்ணாது யாவரையும் மனமகிழச்செய்யும் மதுரகுணமும் அமையப்பெற்றவர். இவ்வித அஞ்சாத் தைரியத்தாலும் மதுரகுணத்தாலும் ஓர் சமயம் பிரயாணத்தில் ஓர் கள்ளர் கூட்டம் அத்தனையும் முற்றுந்திருப்பி நல்வழி சேர்த்தார்.*

"அடிக்கும் ஒருகை, அணைக்கும் ஒருகை" என்றபடி, பாபர்சுவாமியாரை இகலோகத்தினின்றழைத்து அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய இருதயத்தில் வியாகுலம் மிகச்செய்த தேவதிருக்கரம் [illegible]த சமயத்தில் பாபர்சுவாமியாருக்கிணையான ஒரு[illegible]ா அவருக்கு ஞானப்புதல்வராகத்தந்து அவர் மனம் ஆறுதலடையச் செய்தது. ஏற்கனவே அர்ச். இஞ்ஞாசியாரைத் தம் உள்ளத்தில் சங்கித்து நேசித்து, பாபர் இராயப்பருடன் அன்னியோன்னிய நேசமாயிருந்த அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு போர்ஜியார் இதுசமயம் தம்மை சேசுசபையில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று விண்ணப்பம்செய்து, அர்ச். இஞ்ஞாசியாருக்கு கடிதம் எழுதினார்.. அர்ச்சியசிஷ்டவர் இக்கடிதத்தைக்கண்டு ஆச்சரியப்படவில்லை. அதிலடங்கிய சுப செய்தியை வெகுகாலத்துக்கு

* 1872-ம் ஆண்டு செப்டெம்பர்-மீ 5-உ, ஒன்பதாம் பத்திநாதர் (Pius IX) என்னும் அர்ச். பாப்பானவரால், பாபர் இராயப்பர் சுவாமியாருக்கு முத்திப்பேறு பெற்றவர் என்னும் பட்டம் கொடுக்கப்பட்டது.

முன்னமே பரலோக வயுதலால் அறிந்திருந்தார். அதிசீக்கிரம் அர்ச்சியசிஷ்டவர் அவருக்குப்பதிலெழுதி, தாம் அவரை சேசுசபையில் சந்தோஷமாய் ஏற்றுக்கொண்டதாக தெரிவித்தார். ஆனால் அவருடைய மக்கள் தகுந்த பிராயமடைந்து, ஓர் அந்தஸ்தில் நிலைவரம் பெறுமட்டும் அவர்களோடிருந்து அவர்களுக்காக கோத்திர விஷயங்களை நடத்திவருதல் போர்ஜியாருடைய கடமையென்றுணர்ந்து, அவர் இன்னும் சிலகாலம் தம்மாளிகையிலிருந்து வழக்கம்போல் குடும்பக்காரியங்களை நடத்திவரவேண்டுமென்றும், அவர் சேசுசபையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது இன்னும் உலகத்துக்கு பிரசித்தமாகப் படாதென்றும் எழுதினார். அர்ச். பாப்பானவருடைய ஓர் விசேஷ அனுமதியால் பிராஞ்சீஸ்கு போர்ஜியார் தமது மாளிகைக் கோவிலில் அரவோஸ் என்னும் சுவாமியாரிடத்தில் இரகசியமாய் சேசுசபை வார்த்தைப்பாடு கொடுத்து, உண்மையாகவே சேசுசபையைச் சேர்ந்தவராகவும், உலகத்தின் கண் சிலவருஷகாலம் முன்போல் காந்தியாநாட்டுப் பிரபுவாகவும் சீவித்துவந்தார்.

முத். பாபர் இராயப்பர் ஜெர்மானிய தேசத்தில் பதித விஷக்கொடுமையினின்று ஆத்துமாக்களை இரட்சிப்பதில் முயற்சியாயிருந்த காலத்தில், பாஸ்கேஷியுஸ், சால்மரோன் சுவாமிமார்கள் ஐர்லாந்து (Ireland) என்னும் தீவில், சத்தியமறை விசுவாசத்தின் நிமித்தம் எவ்வித துன்பத்துக்கும் உள்ளாயிருந்த கத்தோலிக்கு கிறீஸ்துவர்களையும், குருக்களையும் அர்ச். பாப்பானவர் பேரால் சந்தித்து திடப்படுத்தும் நற்றூதர்களாக அனுப்பப்பட்டார்கள்.

கொடுங்கோலனான எட்டாவது ஹென்றி (Henry VIII) என்னும் இங்கிலாந்துதேசத்தரசன், இரத்தத்தாகம் கொண்ட கொடும் வேங்கைபோல் மன்னுயிரை எண்ணாமல் இரக்கமின்றி மாய்த்துவந்த நிஷ்டூரகாலம் அது. இலஜ்ஜைக்கேடான ஓர் நிசித பாசத்தின் நீச அடிமையாய், அதனை நிறைவேற்றுவதற்காக, அர்ச். பாப்பானவருக்கு கீழ்ப்படியாமல் அவர் அதிகாரத்தை மீறி நடந்த இந்த காமாதுரனை திருச்சபைக்குத் தலைவராக ஏற்றுக்கொள்ளாமல் சத்தியவிசுவாசத்தில் உறுதியாயிருந்ததின் நிமித்தம், தேவதிரு அருளின் சிறந்த நன்கொடைகளென விளங்கிய முத். பிஷர் அருளப்பரும் (Bl. John Fisher) முத். தோமாஸ் மூவர் (Bl. Sir Thomas More) என்பவரும், இவர்களைப்போன்ற வேறனேக ம[illegible]த்துமாக்களும் கழுமரத்தில் மாண்டார்கள்; நாகரீகமற்ற காட்டுமனிதர்களுக்குள்ளே முதலா[illegible] காண்பதரிதான குரூர வாதைகளால் உப[illegible]தைக்கப்பட்டார்கள். இக்கொடுங்கோலனுடைய நிஷ்டூரசெயல்களின் எதிரொலி, அவன் அநீதமாய் கைப்பற்றி ஆண்டுவந்த ஐர்லாந்திலும் கேட்கப்பட்டது. அத்தீவில் நாட்டாண்மை [illegible]த்துவந்த பிரபுக்களுள் அநேகர் பொருளாசையினால் மதிமயங்கி, தங்கள் மனசாட்சியை விலைமதிசெய்து, சீதேவியைவிட்டு மூதேவியை கும்பிட்டாற்போல், திருச்சபையின் மெய்யான மேய்ப்பனான அர்ச். பாப்பானவரை மீறி, கொடுங்கோலன் ஹென்றியை திருச்சபைத்தலைவனென்று அக்கிரமமாய் அங்கீகரித்துக்கொண்டார்களென்றாலும், மேற்றிராணிமார்களும், குருக்களும் ஜனங்களும் ஒருங்குடன் சத்திய

விசுவாசத்தில் உறுதியாய் நின்று, அர்ச். பாப்பானவருக்கு கீழ்ப்படிந்திருந்தார்கள். மூன்றாம் பவுல் என்னும் அர்ச். பாப்பானவர், இப்படி துன்பத்தின் கையில் உழன்றுவருந்திய தம் மக்கள்மேல் இரக்கமிரங்கி, அவர்களுக்குத் தேவத்திரவிய அநுமானங்களை நிறைவேற்றி, அவர்களைத் தேற்றித் திடப்படுத்தும்படியாய் தமது ஸ்தானாபதிகளாக மேற்சொன்ன பாஸ்கேஷியுஸ், சால்மரோன் என்னும் சுவாமிமார்களைத் தெரிந்தனுப்பினார்.

சுதேசக்குருக்களை ஒளிவிடங்களில் மறைந்திருந்து, தங்கள் உயிரை வெறுத்து தேவத்திரவிய அநுமானங்களை நிறைவேற்றி வந்த அக்கொடிய காலத்தில், அர்ச். பாப்பானவருடைய ஸ்தானாபதிகளாய், அவருடைய [illegible] முத்திரை அடங்கிய அதிகாரப் பத்திரங்களுடன் கொடுங்கோலன் இராஜ்யத்தை நோக்கிப் புறப்பட்ட அந்நியதேசகுருக்களாகிய இவ்விருவரும் தங்கள் உயிரை முற்றுமே சர்வேசுரனுடைய திருக்கரத்தில் பலியாக சேர்த்து ஒப்புக்கொடுத்துவிட்டுத்தான் புறப்பட்டார்களென்று சொல்லவும் தேவையா ! சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்தை முன்னிட்டு எவ்வகை ஆபத்துக்கும் அஞ்சாநெஞ்சர்களாய், ஸ்காட்லெண்டு (Scotland) தேசம் வழியாய்ப் பிரயாணம் செய்து, 1542-ம் வருஷம், தபசுகாலத் துவக்கத்தில் ஐர்லாந்தில் சேர்ந்தார்கள். மாறுவேஷம் பூண்டு முப்பத்துநாலு நாட்களுக்குள், எங்கும் சுற்றித்திரிந்து, விசுவாசிகளுக்கு அர்ச். பாப்பானவர் பேரால் தேற்றரவுசொல்லி, விசேஷ ஞான நன்மைகள் அநேகம் அவர்களுக்களித்து, சத்திய வேதாநு

சாரத்தில் அவர்களை உறுதிப்படுத்தினார்கள். அர்ச். பாப்பானவருக்கு கீழ்ப்படிந்திருந்த குருக்களுக்கு மாத்திரமல்ல, அவர்களுக்கு தங்க இடம் கொடுத்தவர்களுக்கும் உயிர்ச்சேதமும் பொருள்சேதமும் கொடுங்கோலனால் விதிக்கப்பட்டிருந்தமையால், இவ்விருவரும் தங்களால் மற்றவர்களுக்கு மோசம் வராதபடி, ஒரே இல்லிடத்தில் இரண்டிரவு தங்கியிருக்கத் துணியவில்லை. அவர்கள் எவ்வளவு எச்சரிக்கையாயிருந்தாலும், அவர்களுடைய வரவைப்பற்றி கொடுங்கோலனுடைய தூதவர்கள் அதிசீக்கிரம் கேள்விப்பட்டு, அவர்களைக்காட்டிக் கொடுப்பவர்களுக்கு வெகுமதியாக ஓர் பெருந்தொகையும் குறித்தார்கள். அர்ச். பாப்பானவர் இதனை அறிந்து, உடனே அத்தேசத்தைவிட்டு திரும்பிவரும்படி அவர்களுக்குக் கற்பித்தார். அவர்களும் கீழ்ப்படிந்து ஸ்காட்லண்டு வழியாகவே திரும்பினார்கள்.

பிரான்ஸு தேசத்துக்கும் இஸ்பானிய தேசத்துக்கும் இதுசமயம் போர் ஆரம்பித்திருந்தது. ஐர்லாந்து தேசத்திலிருந்து திரும்பின இவ்விருவரும், பிரான்ஸு தேசத்திலுள்ள லயன்ஸ் (Lyons) என்னும் பட்டணத்தில் சேர்ந்ததும், வேவுகாரர்களென பிடிக்கப்பட்டு சிறையில் வைக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் அப்பொழுது அப்பட்டணத்திலிருந்த இரு கார்தினல்மார்கள் அவர்கள் யாரென்றறிவித்ததினால், அர்ச். பாப்பானவரின் ஸ்தானாபதிகளுக்குரிய ஆசார உபசார வழிபாடுகளுடன் விடுதலையாக்கப்பட்டார்கள்.

பாபர் சுவாமியார் மரணமாய்ப்போனார். லேய்னஸ் சுவாமியாரும், சால்மரோன் சுவாமியாரும்,

திரிதெந்து நகரில் கூடிய பேர்போன திருச்சங்கத்தில் 'திருச்சபையின் வேதாசிரியர்கள்' (Theologians of the Holy See) என்னும் உன்னத உத்தியோகக்கடமையை யாவரும் அதிசயிக்கத்தக்க புத்தி சூட்சுமத் திறமையுடன் நிறைவேற்றி வந்தார்கள். சங்கத்தில் நடக்கும் ஆலோசனை தர்க்கங்களின் ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும், ஆலோசிக்கப்படும் விஷயங்களைப்பற்றி தேவசாஸ்திர முறையாய் உபந்நியாசம் செய்வது இவர்களுடைய கடமையாயிருந்தது. அனுதினம் தர்க்கம் ஆரம்பிக்கக் குறிக்கப்பட்டிருந்தவர் சால்மரோன் சுவாமியார்; ஆலோசித்து நிதானிக்கப்பட்ட விஷயங்களை சங்க்ஷேபமாக எடுத்துரைத்து முடிவுரை செப்பக்குறிக்கப்பட்டிருந்தவர் லேய்னஸ்சுவாமியார். கார்தினல்மார் மேற்றிராணிமார்களும், பற்பல சந்நியாசசபை அதிபர்களும், பேர்போன சாஸ்திரிகளான பல குருக்களும் அமர்ந்திருந்த இத்திருச்சங்கத்தில், கல்விக்களஞ்சியமாக விளங்கின லேய்னஸ் சுவாமியாருடைய மெல்லிய குரற்சத்தம் எங்கும் நன்றாய்க் கேட்கும்படி, சங்கங்கூடிய திரிதெந்துநகர் மேற்றிராசனக்கோவில் நடுவில் அவருக்கென்று ஓர் ஆசனம் சித்தம் செய்யப்பட்டிருந்தது. இவ்வித அருமையான உபசாரம் இதற்குமுன் எவருக்கும் செய்யப்பட்டில்லையெனத் தோன்றுகின்றது.

1546-ம் ௵, மே௴ 25-உ தேவமாதாவின் அமலோற்பவத்தைப்பற்றி தர்க்கம் ஆரம்பித்தது. "பண்ணடி லேந்ததல்போ லன்பும் பூசல் பாவுமேனு" அதாவது வீணையைத்தொட்டால் அது உடனே எங்கி சப்திப்பதுபோல, அன்பும் அதனைத்தொட்ட

அளவில் அதன் பேரொலி எங்கும் தொனித்து பரவுமாம், என வீரமா முனிவர் பாடியவண்ணம்: லேய்னஸ் சால்மரோன் சுவாமிமார் இவர்கள் இருதய அன்பின் உயிர்நாடிகளில் ஒன்றுபோலிருந்த இப்பரம சத்தியத்தை தொட்டதும், அத்தியந்த மனோகர மகிழ்ச்சியுடன், உசிதமான அநேக ஞாயங்களை எடுத்துரைத்து, தேவதாய் மெய்யாகவே ஜென்மப்பாவமின்றி உற்பவித்தவள் என்று எண்பித்து ஸ்திரப்படுத்த பிரயாசப்பட்டார்கள். இது விசுவாச சத்தியமென்று திருச்சபை பிரசித்தமாய் அங்கீகரித்து ஸ்திரப்படுத்தும்படி முன்னூறுவருஷ காலமாய் எண்ணிறந்த பிரயத்தனம் செய்துவந்த சேசுசபையின் பேர்போன அநேக சாஸ்திரிகளுக்கு இவர்கள் முன்னோடிகளாயிருந்தார்கள். சமரசகீதம்போல் திருச்சங்கத்தில் அன்று தொனித்தொலித்த இவ்விருவருடைய வாக்குகளோ அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய இருதயத்தின் எதிரொலி போலிருந்தன. ஏனெனில் தேவதாயின் அமல உற்பவத்தின் மீது உருக்கமான பக்தி நேசம் நிறைந்த விசுவாசம் அவர் இருதயத்திலும் ஸ்திரமாய் ஆழ்ந்து பதிந்திருந்தது. தேவதாய் அமலோற்பவி என்னும் சத்தியத்தை தம் ஆயுன் காலமெல்லாம் தாம் விசுவசித்துப் பாதுகாத்து வருவதாக, பாரீஸில் சாஸ்திரப் பயிற்சி செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது வார்த்தைப்பாடு கொடுத்திருந்தாரென்று* தெரிய வருகின்றது.

* என்னமோ எக்காலத்திலும் அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய மக்கள் இப்பரம சத்தியத்தை ஓர் விசேஷ அபிமான பக்தியுடன் தங்கள் இருதயங்களில் போற்றிவந்தார்கள். அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு சவேரியாரும், அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு போர்ஜியாரும்

அர்ச்சியசிஷ்டவர் கையிற் கொண்டிருந்த ஊன்று கோல் ஒன்று இஸ்பானிய தேசத்திலுள்ள க்ரனடா பட்டணத்துப்பிரபுவின் மாளிகைக்கோவிலில் காப்பாற்றப்பட்டு வருகின்றது. அதில் கைப்பிடியிருக்கும் நுனியில் அமலோற்பவத்தை விசேஷித்துக் குறிக்கும் பரிசுத்த கன்னிகையின் சாயலான உருவம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

திருச்சங்கத்திலுள்ள அலுவல் செய்துமுடித்து ஓய்ந்த நேரங்களில் இவ்விருவரும் இளைப்பாற்றியைத் தேடுவதற்குப்பதிலாய் ஆத்துமாக்களைத் தேடிப்போய் அவர்களுக்கு நன்மைசெய்ய எவ்வகையிலும் பிரயத்தனப்பட்டு வந்தார்கள். திருச்சங்கத்தில் அருமையான சாஸ்திரத்திறமையுடன் வேதசத்தியங்களை ஸ்திரப்படுத்தும் நியாயாதாரங்களை எடுத்துரைத்து உபந்நியாசம் செய்துவந்த இவர்கள், அது முடிந்ததும், சிறுவர்களை ஒன்றுசேர்த்து அவர்களுக்கு ஞானோபதேசம் சொல்லிக்கொடுப்பதிலும், சாமானிய

அர்ச். இஞ்ஞாசியாரைப்போல் தேவதாயின் அமலோற்பவத்துக்கு மகிமையான ஓர் வார்த்தைப்பாடு கொடுத்திருந்தார்கள். அர்ச். பெர்க்மான்ஸ் அருளப்பரும் இங்ஙனமே, திவ்விய நற்பிரசாதமுன் ஓர் வார்த்தைப்பாடு கொடுத்திருந்தார். மேலும், இச்சத்தியத்தை ஸ்திரப்படுத்துவதற்காக ஒரு புஸ்தகம் எழுதவேண்டுமென்றும் வார்த்தைப்பாடு கொடுத்திருந்தார். இப்புஸ்தகத்தின் தன்மையும் பொருளும் ஏற்கனவே அவர் புத்தியின் கண் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அர்ச். பிரான்சிஸ்கு எரோனிமோ என்பவர் [illegible] சர்ப்பத்தை தன் காலடியில் [illegible] மிதித்து, ஓர் [illegible] அதனை [illegible] குத்தும் பாவனையாய் எழுதப்பட்டிருந்த அமலோற்பவ தாயி

ஜனங்களுக்கு நற்புத்திசொல்லி அவர்களுடைய பாவசங்கீர்த்தனங்களைக் கேட்பதிலும், நோயாளிகளைச் சந்தித்து அவர்களுடைய ஆத்துமத்துக்கும் சரீரத்துக்கும் ஒத்தாசை செய்வதிலும் அதிமிக உற்சாகமாய் வருந்தி உழைத்து வந்தார்கள். திருச்சங்கத்தில் கூடியிருந்த பெரியோர்கள் இதனைக்கண்டு அத்தியந்த ஆச்சரியமடைந்தார்கள். மேற்றிராணிமார்களுக்குள் அநேகர் இவர்களைத் தங்களுக்கு ஆத்துமகுருக்களாகத் தெரிந்துகொண்டு, வருத்தமான காரியங்களில் இவர்களுடைய ஆலோசனையைத் தேடி வந்தார்கள்.

நமது இந்துதேசத்து அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளைப்பற்றி இங்கு சொல்லத்தேவையில்லை! இத்தேசத்தில், விசேஷமாய் இந்தத் தென் இந்தியாவிலும், கோவைமா நகரிலும் அவருடைய பெயரைக் கேட்டதும் உள்ளம் உவந்து அவரை ஸ்துதியாதவர் எவர்! அவர் போதித்த ஏக சத்திய திருமறையை இன்னும் கைக்கொள்ளாத அஞ்ஞானிகள்முதலாய்

யின் படம் ஒன்றை, பிரசங்கம் செய்ய தாம் போகும் இடமெல்லாம் விருதுக்கொடிபோல் கொண்டுதிரிவார். அர்ச். அல்போன்ஸ் ரொதிரீகேஸ் என்பவர் நமதாண்டவர் சேசுசபையை உண்டுபண்ண திருவுளமான மூகாந்தரங்களுள், இச்சத்தியத்தை ஸ்தாபித்து பரம்பச்செய்தல் ஒன்று என உறுதியாய்ச் சொல்லிவந்தார். அமலோற்பவ மாதாவின் மந்திரமாலை ஜெபிக்கும் வழக்கம் அவராற்றான் பரம்பியதாக அவர் சரித்திரத்தால் தெரியவருகின்றது. அர்ச். அல்போன்ஸுடன் அந்நியோந்நிய நேசமாயிருந்த அர்ச். கிளாவர் இராயப்பர் தேவதாயின் அமலோற்பவத்தைப்பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தாரானால், அவர் முகம், ஏதோ பேரின்ப தரிசனம்

இந்நாள்வரை அவர் நாமத்துக்குப் புகழ்சாற்றிவருகின்ருர்களல்லோ! உரோமையிலிருந்த அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய குரலொலிபோலும், அவருடைய உயிருள்ள உருவம்போலும், அர்ச். சவேரியார் இந்துதேசத்தில் துலங்கினுர் எனலாம். அநேக இராஜ்யம் பட்டணம் ஊர்களில் சுற்றித்திரிந்து வேதம் போதித்துவந்ததோடு, இந்தியாவிலுள்ள சேசுசபைக்கு அதிசிரேஷ்டராகவுமிருந்து அதனை நடத்திவந்த சவேரியாருடைய சிந்தனை பற்றுதல்களெல்லாம், அவ்வளவு உஜிதமாய் இஞ்ஞாசியாருடைய சிந்தனை பற்றுதல்களுக்கு இசைந்திருந்தன. அவ்வளவு உஜிதமாய் இந்தப் பரிசுத்த அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புண்ணியங்களிலெல்லாம் அவருடைய ஞானத் தந்தையுடைய நடபடிகள் புண்ணியங்களின் மாட்சிமை விளங்கிவந்தது.

ஓர் உத்தம புதல்வன் தன்னைப்பெற்ற மாதாவை எவ்வளவு அன்பு வாஞ்சையாய் நேசித்து வருவானே,

---

கண்டவர் முகம்போல் பிரகாசித்துத் துலங்கும். மூத்தியாஸினே என்பவர் "உமது திருக் கன்னிமையையும், மாசில்லா உற்பவத்தையும் குறித்து, ஓ! மகா பரிசுத்தமான கன்னிகையே, என் இருதயத்தையும் சரீரத்தையும் தூய்மையாக்கியருளும்" (Per sanctam et immaculatam Conceptionem tuam, O purissima Virgo emunda Cor et carnem meam) என்று தினம் பலமுறை ஜெபித்துவந்தார். இவர்களெல்லாம் தேவதாயின் அமலோற்பவம் விசுவாச சத்தியமென்று அர்ச். பாப்பானவரால் திருச்சபைக்கு பிரசித்தமாய் அறிவிக்கப்படுமுன் ஜீவித்து மரித்தவர்கள்.

அவ்வளவு அன்பு வாஞ்சையாய் சேசுசபையை நேசித்து வந்தார். "சேசுசபையே, என்றகிலும் நான் உன்னை மறந்துபோகும்படி நேர்ந்தால், என்னுடைய வலதுகரமும் மறக்கப்பட்டுப்போவதாக" "Si oblitus unquam fuero tui, Societas Jesu, oblivioni detur dentera mea" என்றெழுதியிருக்கிறுர். அர்ச். இஞ்ஞாசியார்மீது நமது அப்போஸ்தலர் இருதயத்தில் எவ்வளவு சங்கைநேச வணக்கம் குடிகொண்டிருந்ததென்றல், அவருக்குக் கடிதம் எழுதும்பொழுது முழந்தாளிட்டு எழுதிவந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. "கடைசியாய், நான் என் முழு இருதயத்துடன் சங்கித்துவரும் எனதாத்துமத்தின் பிதாவே, நான் என் உடலில் உயிருள்ளவரையும், சர்வேசுரனுடைய மகா பரிசுத்த திருவுளத்தைத் தெளிவாய் அறிந்து, அதனை சம்பூரணமாய் நிறைவேற்றிவர, அவர் எனக்கு அநுக்கிரகம் தந்தருளும்படி, தேவரீர் தங்கள் திவ்வியபூசைப்பலிகளிலும், ஜெபங்களிலும், எனக்காக சர்வேசுரனைப் பிரார்த்திக்க ஒருபோதும் மறந்துபோகப்படாதென்று, முழந்தாளிலிருந்து தாழ்மையாய்த் தங்களை மன்றுடுகிறேன்; என்னெனில் தேவரீரை நான் இப்பொழுது என்கண்முன் இங்கு தரிசித்தாற்போல் முழந்தாளிலிருந்தே இக்கடிதத்தை எழுதுகிறேன்" என, கொச்சியிலிருந்து, 1549-ம் ஞு ஜனவரி-மீ 14-ம்உ அர்ச். இஞ்ஞாசியாருக்கு தாம் எழுதிய ஓர் கடிதத்தை முடிக்கிறுர். இதே கடிதத்தையும், இதேதினத்தில் இதேயிடத்தினின்று எழுதியதாகக் காணப்படுகிற வேறொரு கடிதத்தையும், "சேசுக்கிறீஸ்துநாதருடைய இருதயத்தில்

எனக்கு சொந்தமான ஏகதந்தையே" என்று ஆரம்பிக்கிறார்.

உயிர்பிரியுமுன் ஒருதரமாகிலும் தம் அருமைத் தந்தையை இவ்வுலகில் கண்ணுற்று, அவருடன் முகமுகமாய் சம்பாஷிக்கக் கிடைக்கவேண்டுமென்னும் ஆவல் நமது அப்போஸ்தலர் இருதயத்தில் மேன்மேலும் பற்றியெரிந்தது. இஞ்ஞாசியாருக்கு அவர் எழுதிய கடிதங்களில் இந்த ஆவலை வெளியிட்டுப்பேசுகிறார். பரிசுத்த கீழ்ப்படிதலின் பலனால் தமது ஆசை நிறைவேறக்கூடுமென்று குறிப்பாய் சொல்லுகிறார். "எனக்கு மிகவும் பிரியமுள்ள என் தந்தையே, மறுமையில் மாத்திரமல்ல, இம்மையிலும் தேவரீரைக்கண்டு, தேவரீருடைய உதவியும் ஒத்தாசையும் அவசியமாய் வேண்டிய அநேக விஷயங்களைப்பற்றி தங்களிடத்தில் பேச நான் எவ்வளவோ ஆவலாயிருக்கிறேனென்று சர்வேசுரன் அறிவார். எவ்வளவு தூலையானாலும், கீழ்ப்படிதல்முன் அது ஓர் தடையாயிராது." என, கொச்சியிலிருந்து 1548-ம் வருஷம் ஜனவரி-மீ 20-உ எழுதிய கடிதத்தில் சொல்லுகிறார். அர்ச். இஞ்ஞாசியாரிடத்திலிருந்து அவருக்கு வந்த ஓர் கடிதத்துக்கு, திரும்பவும் கொச்சியிலிருந்து, 1552-ம் வருஷம் ஜனவரி-மீ 29-ம் தேதி, (அதாவது, அவர் மரணமடைகிறதற்கு பத்து மாதத்துக்குமுன்) எழுதிய பதில் கடிதத்திலிருந்து சில பாகத்தை இங்கெடுத்துரைக்கலாம். அவர் எழுதுவது:

"ஆ! எனது உண்மையான பிதாவே! ஜப்பானிலிருந்து திரும்பிவரும்பொழுது, மலாக்காவில், தேவ

ரீருடைய பரிசுத்த அன்புநிறைந்த கடிதம் எனக்குக் கிடைத்தது. நான் ஆவலாய் எதிர்பார்த்திருந்த செய்தி அதனால் எனக்குத் தெரியவந்தது. அதாவது: என்னால் மிகவும் வந்தித்து நேசிக்கப்படும் என் பிதா நல்ல சௌக்கியமாய் உயிர் வாழ்ந்திருக்கிறாரென்றறிந்து என்னுள்ளத்தில் நான் அநுபவிக்கும் ஆனந்த சந்தோஷம் எவ்வளவென்று சர்வேசுரனுக்கு மாத்திரந்தான் தெரியும். தேவரீருடைய மதுரகுணமும், பக்தியும் பூரணமாய் விளங்குகின்ற அநேக வார்த்தைகளை அதில் வாசிக்கப்பெற்றேன். என் ஆத்துமத்துக்கு ஆறுதலாகவும், நன்மையாகவும், அவைகளை அநேகந்தரம் திரும்பத் திரும்ப வாசித்தேன். அவைகள், விசேஷமாய் 'எவ்வளவு காலம் சென்றாலும், அதுவெல்லாம் நான் உம்மை மறந்துபோகும்படி செய்யக்கூடுமானதல்ல; ஆகையால் முற்றும் உமக்கு சொந்தமான இஞ்ஞாசியுஸ் (Ignatius)' என்று கடிதத்தின் அடியிலிருக்கும், அன்பின் முத்திரை போன்ற அந்தக் கடைசிவார்த்தைகளைத் திரும்பத் திரும்ப நினைவில் சிந்தித்துவருகிறேன்;—ஒருவகையில், அவைகள் என் ஆத்துமத்துக்குப் போசனம்போலிருக்கின்றன. இவ்வார்த்தைகளை வாசிக்க, ஆனந்த கண்ணீர் சொரிந்தேன். அவைகளை இங்கு எடுத்தெழுதும் இச்சமயத்தில், கடந்துபோன பாக்கியமான நாட்களையும், எக்காலமும் என்னை அரவணைத்து இன்னும் அரவணைத்துவரும் தேவரீருடைய உண்மையும் பரிசுத்தமுமான நேசத்தையும் சிந்தித்து கண்கலங்கி பிரலாபிக்கிறேன்." * * *

"ஆவிபிரியுமுன் திரும்ப ஓர்தரம் என்னைக் காண தேவரீர் வெகு ஆவலாயிருப்பதாக பரிசுத்த அன்புற்று சொல்லுகிறீர்கள். தேவரீரது விலைமதிக்கப்படா ஸ்நேகத்தின் பட்சம் நிறைந்த இவ்வாக்கு என்னிருதயத்தை ஆழமாய் ஊடுருவிச் சென்று, அதில் பிரவாகமாய் எழும்பச்செய்த இன்பகரமான உருக்க நேசப்பெருக்கம், என் இருதயத்தைச் சம்பூரணமாய் அறிந்திருக்கும் ஆண்டவருக்குத் தெரியும். இவ்வார்த்தைகளை என் உள்ளத்தில் நினைத்து சிந்திக்கும் பொழுதெல்லாம், (அடிக்கடி இவ்விதம் சிந்திக்கும்படி நேர்கின்றது), என் கண்களில், என்னை அறியாமல், நீர் ததும்புகின்றது. தேவரீரை ஓர்நாள் திரும்பக் கண்ணுற்று கட்டித் தழுவிக்கொள்ளும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்கக்கூடுமென, என் இருதயத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் மனோகர மிகுந்த இவ்வொரு நினைவினால், என் கண்களினின்று தற்சுபாவமாய் மெல்லென ஓடிவரும் கண்ணீரை என்னால் அடக்கக் கூடுதில்லை. (திரும்ப நான் தங்களைப் பார்க்கக்கூடுமாயிருப்பது) அருமையான காரியந்தான், ஆயினும் பரிசுத்த கீழ்ப்படிதலால் ஆகாததொன்றுமில்லை" என்றெழுதியிருக்கிறார். இக்கடிதத்தின் அடியில்: "உமது மக்களிலெல்லாம் மிகச்சிறியனும், உமது சமுகத்தினின்று யாவரிலும் அதிகத்தொலையில் பரதேசியாயிருப்பவனுமாகிய, பிராஞ்சிஸ்கு" என்று கையொப்பம் வைத்திருக்கிறார்.

இவைகளை இங்கு மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்ததில், அர்ச். சவேரியார் பிரயோகித்த வார்த்தைகளின் சுய சக்தியும் பொருளும் பூரணமாய் விளங்கச்செய்தல்

அசாத்தியமாயிருக்கின்றதே என்னும் ஆயாசமேயன்றி, அவைகளில் எதையாகிலும் கூட்டிச் சொல்லிவிட்டோம் என்கிற ஐயம் நம் உள்ளத்தில் இல்லை. தங்களைப் பெற்ற தந்தைமார்களைமுதலாய் இவ்வளவு உருக்கமாய் நேசிக்கும் மக்கள் ஆயிரத்துக்கொன்று இவ்வுலகில் கிடைத்தல் அரிதென்று சொன்னால், அது உண்மைக்கு விரோதமாயிருக்குமா? இராதென்றெண்ணுகிறோம்.

உரோமையிலிருந்த அர்ச். இஞ்ஞாசியாரும் தமது அருமைப் புதல்வனைத் திரும்பக் கண்ணுற்று, அவருடன் வார்த்தையாடி, பத்துவருஷத்துக்கு மேலாய் தாம் வகித்துவந்த அதிபதி சிரேஷ்டர் உத்தியோகத்தை அவர் கையில் ஒப்புவிக்க ஆவலுற்றிருந்தார். இக்கருத்தை வெளியிடாமல், உடனே உரோமைக்குப் புறப்பட்டுவரும்படி சவேரியாருக்கு ஓர் கடிதம் எழுதியிருந்தார். ஆனால் இக்கடிதம் அவர் கைக்கு சேருமுன், சர்வேசுரன் அவரை இகலோகத்தினின்று நித்தியபேரின்ப தரிசனத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டார். இந்தியாவிலும் ஜப்பானிலும் எண்ணிறந்த ஆத்துமாக்களை பரகதி சேர்த்து, சீன தேசத்தாருக்கும் பரலோக வாசலைத் திறந்துவிடும்படி அத்தேசத்தை நாடிச்சென்ற இந்தப் பெரிய அப்போஸ்தலர், சீன தேசத்தருகிலிருக்கும் சான்ஷியான் (Sanchian) என்னும் தீவில், இரு சிறுவர்கள் தவிர வேறு மனிதர் உதவியின்றி, தேவசிநேகம் சுவாலித்தெரியும் இருதயனாய், "ஓ! அர்ச்சியசிஷ்ட தமதிரித்துவமே" (O Sanctissima Trinitas), "சுவாமீ, உம்மை நம்பியிருக்கிறேன், ஒருபோழுதும் கைவிடப்படமாட்டேன்"

(In te Domine speravi, nonConfundar in æternum), "தாயே என்னும்மைக் காண்பித்தருளும்"

(Monstra te esse matrem) என ஓயாமல் மன வல்லய ஜெபம் செய்து, ஓர் வேதசாட்சியைப்போல்,

1552-ம் ஆ, டிசம்பர் மீ 2உ, வெள்ளிக்கிழமை பாக்கியமாய் மரித்தார். அவர் திரு உடல் இன்னும் கோவை நகரில் தேவ வல்லமையின் ஓர் அற்புதத்தால் அழியாதிருப்பதை அறியாதவர் எவர்!

"முற்காலத்தெங்கள் முன்னோர்—முதுமறை
[ஒளிபெற
நற்போதம் உரைத்தவ—ருடன் இருந்தாய்
இக்காலத்தில் எங்கட்கும்—இல்லை என்று போகாமல்
இடரறு துன்னுடைய—உடலை எங்களுக்கொரு
அடைவு வைத்தாயே எங்கள்—மடமை ஒழிக்க
[மெத்த." *

* 1882-ம் ஆ புதுவையில் பிரசுரமான தேவதோத்திர சங்கீத கீர்த்தனம் 'என்னும் ஓர் பழைய பிரதியினின்றெடுக்கப்பட்டது.

9-ம் அதிகாரம்.

தமது கையில் ஒப்புவிக்கப்பட்டவர்களை புண்ணிய சீவியத்தில் நடத்துவதில் அர்ச்சியசிஷ்டவரிடம் விளங்கிய அருமையான ஞான விவேகப் பெருந்தன்மை—சேசுசபையில் சிலுவை என்றும் உயர்த்தப்பட்டிருப்பது—பிரான்ஸ் தேசத்திலும் இஸ்பாஞ்ய தேசத்திலும் சேசுசபைக்கு நேர்ந்த துன்பங்கள்—மெல்க்கியோர் கானோ—சோர்போன் சாஸ்திரிகள்—ரிபதனீரா சுவாமியார் பெல்ஜிய தேசத்துக்கு அனுப்பப்பட்டது—சேசுசபையாரில் சிலருக்கு திருச்சபையில் ஞானபிரபுத்வம் அளிக்கும்படி செய்யப்பட்ட பிரயத்தனங்கள்—அர்ச்சியசிஷ்டவர் இதுவிஷயத்தில் செய்துவந்த எதிர் பிரயத்தனங்கள்.

சொற்பக் காலத்துக்குள், சேசுசபை அடைந்த ஆச்சரியமான அபிவிர்த்தியும், அதனால் திருச்சபையில் விளைந்த எண்ணிறந்த நன்மைகளும் எத்தன்மையானவைகளென்று, முந்தின அதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்டவைகளைக்கொண்டு ஒருவாறு உத்தேசித்துக் கொள்ளலாம். ஜெர்மானியா, பிரான்ஸ், இஸ்பாஞியா, போர்த்துகால், இத்தாலியா முதலிய தேசங்களின் பற்பல பாகங்களில், சேசுசபை மடங்களும் கலாசாலைகளும் எற்கனவே ஐம்பதுக்குமேல் ஸ்தாபகம் பெற்றிருந்தன. வேறு மடங்களும் கலாசாலை

களும் ஸ்தாபிப்பதற்கு பல இடங்களிலிருந்து சேசுசபை சிரேஷ்டர்களுக்கு விண்ணப்பத்துக்குமேல் விண்ணப்பம் வந்துகொண்டிருந்தது. ஐரோப்பாவில் மாத்திரமல்ல, இந்தியா, இலங்கை, ஜப்பான், அபிஸ்ஸினியா (Abyssinia), எதியோப்பியா Ethiopia), அமெரிக்காவிலுள்ள ப்ரஸீல் (Brazil) முதலிய தூரதேசங்களிலும் அஞ்ஞான இருள் அடர்ந்த இராஜ்யங்களிலும் அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய மக்கள் அநேகர் சென்று சேசுக்கிறீஸ்துநாதருடைய திருநாமத்தைப் பிரசங்கிக்கும் குரலொலி கேட்கப்பட்டது.

அர்ச்சியசிஷ்டவரோ வென்றால் உரோமையில் தமது சிற்றறையிலிருந்து, அருகிலிருந்த மக்கள்மீது மாத்திரமல்ல, உலகத்தின் எத்திசையிலுமிருந்த மக்கள்மீதும் கவலையாய், ஒவ்வொருவருடைய சுகசேஷமங்களையும், புண்ணிய வர்த்திப்பையும்பற்றி அந்தந்த இடங்களிலுள்ள சிரேஷ்டர்கள் மூலியமாய் விசாரித்தறிந்து, அனைவரையும் அத்தியந்த அன்பும் பெருந்தன்மையும் வாய்ந்த விவேக விமரிசையுடன் நடத்திவந்தார். ஒரு சொற்பக்காலமாகிலும் அவர் அருகிலிருந்து, உன்னத தேவ அருள் ஞானமும் பெருந்தன்மையும் நிறைந்து துலங்கும் அவரது பரிசுத்த நடபடிக்கைகளை கண்முன் தரிசித்து சேசுசபையில் புண்ணிய பயிற்சி அடையப்பெற்றவர்கள், பிற்பாடு அவர்கள் எத்திசை எத்தலை சென்றாலும், அர்ச்சியசிஷ்டவர் தங்கள் கண்முன் உயிருடன் பிரசன்னராயிருந்தாற்போல் எண்ணி, அவர் சீவியத்தை தங்கள் சீவியத்துக்கு மேல்வரிச்சட்டமாகக்கொண்டு நடப்

யார்கள். யாதாமோர் பிரதான விஷயத்தில் எது உத்தமமென்று தெளிவாய் விளங்காதிருக்கும் சமயங்களிலும், தங்களுக்கு ஒன்று கற்பிக்கப்பட்டிருக்க, தற்சமய சந்தர்ப்பங்களோ, அதற்கு முற்றும் விரோதமாயிருக்கவும், அவைகளை மேலாவில் தெரிவித்து பதில் உத்தரவு வருமட்டும் காத்திருப்பதென்றால், அதற்கும் சந்தர்ப்பங்கள் இசைந்து வராதிருக்கவும் கண்டு, மனங்குழம்பி நிற்கும் சமயங்களிலும், அர்ச்சிய சிஷ்டவர் இப்பொழுது இங்கிருந்தால் இவ்விஷயத்தில் எவ்விதம் நடந்துகொள்ளுவார், எவ்வித தீர்மானம் செய்வார் என்று தங்களைத் தானே வினவிக் கேட்டு சிந்தனை செய்வார்கள். சிந்தனை செய்து, அவர் இவ்விதம் தான் செய்வாரென்று தேவ சமுகத்தில் தங்களுக்குத் தோன்றுகிறபடி, மனக்கலக்கமின்றி உற்சாகமாய் செய்வார்கள்.

மெய்யாகவே, எவ்வளவு பெருந்தன்மை ஞான விவேகமுடன் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தமது பராமரிப்பில் ஒப்புவிக்கப்பட்டவர்களை நடத்தி வந்தாரென்றால், தமது சுபாவத்துக்கும் மனதுக்கும் இசைந்த வழியில் அவர்களைக் கட்டாயமாய் நடத்தவேண்டுமென்று ஆசியாமல், அவர்களை சர்வேசுரன் கையில் முற்றும் ஒப்புவித்து, சர்வேசுரனுடைய திவ்விய இஸ்பிரீத்துவே அவர்களுக்கு வழிகாட்டியாயிருந்து, தமது திருவுளத்துக்கு இசைந்த மார்க்கத்தில் அவர்களைத் தூண்டி நடத்தட்டுமென்று விட்டுவிடுவார். தாமோவென்றால், அத்தேவ திருவுளத்தின் ஏவலாள் போல் மாத்திரமிருந்து சுயபட்சத்தாலும் பசாசின்

தந்திர டாய்கைகளாலும் அவர்கள் மதிமயங்கி, தேவ
ஏவுதலைப் பின்சென்று நடப்பதற்குப் பதிலாய், தங்
கள் சுயபட்சத்தைப் பின்சென்று, வழிதவறி மோசம்
போகாதபடி, அவர்கள் நடபடிகள், அவர்கள் உள்ளத்
தில் நிகழ்பவைகள், அவர்களுடைய புண்ணியங்கள்,
குறைகள், அவர்கள் படும் தந்திர சோதனைகளை
யெல்லாம் நன்றாய் அறிந்து, காவற்றூதனைப்போல்
வெகு கவலையுடன் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து யாது
காத்து வருவார். தேவசித்தம் நியமித்த பரதையில்
அவர்கள் ஷீக்கிரமாய் நடந்து சென்று உத்தம தேவ
ஸ்நேகத்தில் வர்த்திப்படைந்து வருவதாகக் கண்
டால், அகமகிழ்ந்து ஆண்டவரை ஸ்துதிப்பார்.
ஏதோ தவறி நடக்கிறதாகக் கண்டால், ஆபத்து வரும்
முன்னமே தாயின் அன்புடன் அவர்களை எச்சரித்து,
தேவ சித்தத்தை நோக்கி செல்லும் நேர் நெறியில்
அவர்களைத் திருப்பி நடத்துவார். அவர்கள் ஞானத்
தெளிவடைந்து, தங்கள் சுயபட்சத்தை வென்று பரி
சுத்த தேவஸ்நேகம் நிறைந்த இதயர்களாகும்படி ஓயா
மல் தேவ மகத்துவத்தைக் கெஞ்சி மன்றாடுவார்.

திருச்சபைத் தலைவராலும், போர்த்துகால் தேசத்
தரசன் மூன்றாவது ஜோவாம் என்பவராலும், அநேக
கார்டினல்மார், மேற்றிராணியார்கள், தர்மப் பிரபுக்
கள் பெருமாட்டிகளாலும் அபிமானித்தாதரிக்கப்
பெற்ற சேசுசபை தேவகிருபையால் அதிசீக்கிரம்
எங்கும் வர்த்திப்படைந்து வந்ததென்றாலும்; தேவ
கிருபையால், இரட்சணியந் தரும் சிலுவையாகிய
துன்பமும் உபத்திரவமும் எக்காலத்திலாகிலும் சேசு
சபைக்கு குறைவுபட்டுப்போகவில்லை. சேசுசபை

பிரசித்தமாய் ஸ்தாபகம் பெறும் நாள் அடுத்து
வரும் சமயத்தில், ஸ்தோர்த்தா ஊரில் அர்ச்சியசிஷ்ட
வருக்கு அநுக்கிரகிக்கப்பட்ட அற்புத தரிசனத்தில்,
“ உரோமையில் உன்னுடனிருப்போம் ” என்று
உறுதி வாக்கருளிய திவ்விய சுதன் கரத்தில் உயர்த்
தப்பட்டிருந்ததென்ன ? திருச்சிலுவை அல்லவா
தமது தாசன் லொயோலா இஞ்ஞாசியாரை
கொண்டு தாம் ஸ்தாபிக்கத் திருவுளமாயிருக்கும்
சேசு சபையில், தமது திருச்சிலுவை என்றும் உயர்த்
தப்பட்டிருக்குமென்றும், அத்திருச்சிலுவையை என்
றும் கண்ணோக்கியே அச்சபையார் ஞான யுத்தம்
செய்து தங்கள் கதியை நோக்கி ஸ்திரமாய் செல்ல
வேண்டுமென்றும் தெளிவான ஓர் அடையாளமாக
வல்லவா, கர்த்தர் இவ்விதம் அநுக்கிரகித்தார்
“ துன்ப துரிதங்கள், சர்வேசுரன் விசேஷ அன்பு வை
த்து நேசித்துவரும் தமது நண்பர்களுக்கு தந்தருளும்
நன்கொடை ” என்றும் ; “ சர்வேசுரன் உனக்கு
பெருந்துன்ப துரிதங்கள் அனுப்பி வருகின்றாரோ,
அப்படியானால் அவர் உன்னை பெரிய அர்ச்சியசிஷ்ட
வனாக்க திருவுளமாயிருக்கிறாரென்று நிச்சயமாயிரு.
ஆகையால், நீ பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவனாக ஆசைப்
பட்டால், ஆண்டவர் உனக்கு வெகு துன்ப துரிதங்
களை அனுப்ப தயை இரங்கவேண்டுமென்று பிரார்த்
தனை செய். இரட்சகர் தாம் செலுத்திய அளவற்ற
அன்பின் தகன பலியில் பிரயோகித்த திருச்சிலுவை
யாவிறதினால் போதிக்கப்பட்டாலன்றி, தேவ ஸ்நே
காக்கினி இருதயத்தில் பிரகாசமாய் சுடர்விட்டெ

ரிதல் அரிது. உலக இன்ப சுகங்கள் யாவையும்,
பூமிமீதுள்ள புஷ்பங்களினின்று சேகரிக்கப்படும்
தேனுமிர்தங்கள் யாவையும் ஒன்று சேர்த்தாலும்,
அதுவெல்லாம் சேசுக்கிறீஸ்துநாதர் சுவை பார்த்த
கசப்பான காடியின் மதுரத்தின் முன், அதாவது :
சேசுக்கிறீஸ்துநாதரைப்பற்றி, சேசுக்கிறீஸ்துநாத
ரோடு நேச ஐக்கியமாய் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் துன்ப
துரிதங்களின்முன், ஒன்றுமேயில்லை ” என்றும் போ
தித்து வந்த அர்ச். இஞ்ஞாசியாரோவெனில், தமது
சபைமீது சிலுவை என்கிறன்றைக்கும் உயர்த்தப்
பட்டிருக்க வேண்டுமென்று அத்தியந்த ஆவலுற்று,
அதற்காக தேவ மகத்துவத்தை உருக்கமாய் மன்
றாடி வந்தார். என்றும் ஒரு கண்டசீராய் முகமலர்
ந்து களிப்புற்றிருப்பவர் “ எல்லாம் க்ஷேமமாயிருக்கி
ன்றது. பிரபுக்களும் ஜனங்களும் சபையை நன்கு
மதித்து எவ்வித உதவி சகாயமும் சந்தோஷமாய்
செய்து வருகிறார்கள். ஒன்றும் குறைவில்லை. ஒரு
விக்கினமுமில்லை ” என்று எல்லாம் சுப செய்தி
யாக வந்தால், முகம் சற்றே வாடி பெருமூச்
செறிந்து ஏதோ கவலையுற்றவராகக் காணப்படு
வார். அதற்கு விரோதமாய் யாதாகிலும் பெருந்
துன்பம், நெருக்கிடை நேர்ந்ததாகக் கேள்விப்பட்
டால் வழக்கத்துக்கு மேலான சந்தோஷக்குறியும்
களையும் அவர் முகத்தில் துலங்கும். ஏனெனில்,
தேவ தோத்திரத்துக்கும், ஆத்துமாக்கள் இரட்சணி
யத்துக்கும் மெய்யாகவே அநுகூலமான யாதோர் காரி
யம் செய்ய ஏற்பட்டால், மனுக்குலத்தின் தீய சத்
துரு அதனைச் சகியாது, உடனே எவ்வித இடைஞ்சல்

இடையூறுகளையும் எழுப்பிவிடப் பிரயாசப்படும் என்பதால், விக்கினமின்றி எல்லாம் அமரிக்கையாயிருக்கின்றதென்று கேள்விப்படும் பொழுதெல்லாம், "சாத்தான் சும்மாயிருப்பானேன்? செய்யப்படுகிற விஷயங்கள் ஒருவேளை தேவ மகத்துவத்துக்கு அவ்வளவாக உகந்தவைகளல்லவாக்கும்" என்று தனக்குள்ளே ஐயப்படுவார். இடையூறுகள் வெகுவாய் நேரிட்டிருக்கின்றனவென்று கேள்விப்பட்டாலோ, "ஆ! சாத்தானுக்கு இவ்விஷயம் கசப்பாயிருக்கின்றது. ஆனதால் தேவ மகத்துவத்துக்கு இது உகந்ததென்றடையாளம்" என சந்துஷ்டி கொள்வார்.

பிரான்ஸ் தேசத்தில் சேசுசபை ஆதிமுதல் விரோதிக்கப்பட்டு வந்தது. அக்காலத்தில் பிரான்ஸ் தேசத்தாருக்கும், இஸ்பாஞிய தேசத்தாருக்கும் ஓயாமல் யுத்தம் நடந்து வந்தமையாலும், இஸ்பாஞிய நாமமோ சேசு சபையோடு பலவகையில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தமையாலும், சேசுசபை என்ற நாமமும் பிரான்ஸ் தேசத்தில் சிலகாலம் அவ்வளவாய் அபிமானிக்கப்படவில்லை. அன்றியும் பாரீஸ் நகர் அதிமேற்றிராணியார், அவருடைய உடன் பிறந்தார் மக்களில் ஒருவர் அவருடைய சம்மதமின்றி சேசுசபையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதின் நிமித்தமும், தேவத்திரவிய அநுமானங்களை நிறைவேற்றி பிறர் ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காக உழைத்து வரும் விஷயத்தில், மற்றக் குருக்களுக்கில்லாத விசேஷ சுதந்திரங்கள் சேசு சபைக்குருக்கள் அர்ச். பாப்பானவரிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டார்கள் என்றதின் நிமித்தமும்

மனத்தாங்கலுற்று, சேசுசபையை விரோதித்து வந்தார். மேலும், சேசு சபையார் இலவசமாய் கல்வி கற்பித்து வந்ததும், கல்வி கற்றுக்கொடுப்பதில் வெகு செல்வாக்குடையவர்களாய் விளங்கியதும், ஆங்காங்கு கல்லூரிகள் வைத்து நடத்தி வந்தவர்களுக்கு, விசேஷமாய் பாரீஸ் நகரில் "சோர்போன்" (Sorbonne) என்னும் பேர்போன கலாசங்க சாஸ்திரிகளுக்குப் பொருந்தவில்லை.

இஸ்பாஞிய தேசத்தில் சலமான்கா பட்டணத்தில் அர்ச். சாமிநாதர் சபையைச் சேர்ந்த மெல்க்கியோர் கானோ (Melchior Cano) என்னும் பேர்போன பிரசங்கி, சாஸ்திரப்பயிலும் சிறந்தவராய் விளங்கியவர்,—1548-ம் ௵ துவக்கி சேசுசபையை முற்றும் குற்றப்படுத்திப் பேசத் தலைப்பட்டார். சேசு சபையார் 'அந்திக்கிறீஸ்துவின்' முன்னோடிகளென்றும், வீண்தோற்றங்களால் பித்தலாட்டம் கொண்ட லையும் 'இல்லூமினுத்தி' (Illuminati) என்பவரைச் சேர்ந்தவர்களென்றும், பிரிவினைக்காரர்களென்றும், லுத்தேர்மதப் பதிதர்களிலும் கேடுகெட்டவர்களென்றும், பிரசங்காசனத்தினின்றே பகிரங்கமாய் தீர்த்துப் பேசினார். புத்தியிலும் பக்தியிலும் சிறந்த சற்குணர் அநேகர் இவரைத் தடுத்து சேசுசபைக்குப் பரிவாகப் பேசினார்கள். அர்ச். சாமிநாதர் சபை 'ஜெனரல்' சுவாமியார் ரோமே தே ஷாற்றிலோன் (Romée de Chattilon) என்பவர்தாமே, இவரைக் கண்டித்து, இவ்விதம் அநீதமாய்ப் பேசுவதை விட்டுவிடும்படி கட்டளையிட்டார். என்றாலும், மெல்க்கியோர் கானோ தம் ஆயுள்காலமெல்லாம் சேசுசபைக்கு விரோதமாகவே

பேசி வந்தார். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் மரணமடை
வதற்கு சிலமாதங்களுக்குமுன், லூயிஸ் தே க்ர
னடா (Luis de Granada) என்னும் பேர்போன
புண்ணியாத்துமா, இந்த மெல்க்கியோர் காேனோ என்
பவருடைய சிரமையால் உபத்திரவப்பட்டிருந்த சேசு
சபைக்குப் பரிவாகப்பேசி ஒருசுவாமியாருக்கு எழுதிய
கடிதத்தில்: "உப்பிட்டு தண்ணீரை மதுரமாக்குத
லும், களிமண்ணைப்பூசி கண்பார்வை அநுக்கிரகித்
தலும், பரவோனுடைய நெருக்கிடையால் இஸரவே
லர் மக்களும், கொடுங்கோலர்களுடைய ஆக்கினை
களால், கிறீஸ்துவர்களும் அதிகரித்துப் பலுகும்படி
செய்தலும், நமதாண்டவருடைய திவ்விய பராமரிப்
பின் சாதாரண செயலென்று நன்றாய் அறிந்திருக்கி
றேன். சேசுசபையை நிர்மூலமாக்கவேண்டுமென்று
ஏற்பட்டிருக்கும் இந்த தற்கால எதிரிடையும், அச்
சபை தாழ்ச்சியில் வர்த்தித்து, தெய்வ பக்தியிலும்,
நன்மாதிரிகையிலும், விமரிசையிலும், நன்மைபயக்கும்
ஊக்கமுயற்சியிலும் மேன்மேலும் சிறந்து துலங்கி,
யாவராலும் அதிகமதிகமாய் நன்குமதித்து அபிமானி
க்கப்படுவதற்கே, ஏதுகரமாயிருப்பதாகக் காணப்படு
கின்றது. ஆகையால் உங்களைக் கெடுப்பதற்காக
இந்த சன்னியாச குரு எடுத்த உபாயங்களைக்கொண்
டே, சர்வேசுரன் உங்களுக்கு நன்மை விளைவிப்பார்."
என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

மெல்க்கியோர்கானோ என்பவரால் நிகழ்ந்த இவ்வுப
த்திரவங்களையெல்லாம் சலமான்காவில் கல்விசாலை
ஏற்படுத்த அர்ச். இஞ்ஞாசியாரால் அனுப்பப்பட்டி
ருந்த மிக்கேல் தோரஸ் என்னும் சுவாமியார் அத்தி

யந்த தாழ்ச்சி பிறர் சிநேகமுடன் சகித்துவந்தார்.
அதுபோலவே தொலிடோநகர் அதிமேற்றிராணியா
ரால் நேர்ந்த துன்பங்களையும் பொறுமையாய் சகித்து
வந்தார்.

1551-ம் ஆ தொலிடோநகர் அதிமேற்றிராணியா
ராயிருந்த கார்தினல் ஜுவாம் சிலிஸேயோ (Cardi-
nal Juam Siliceo) என்பவர், இன்னகாரணமாக
வென்று சொல்லாமல், தமது மேற்றிராசனத்தில்
சேசுசபையார் ஒருவரும் பிரசங்கம்செய்யப்படாதென்
றும். தேவத்திரவிய அநுமானங்கள் ஒன்றும் நிறை
வேற்றப்படாதென்றும், திவ்வியபூசைமுதலாய் செய்
யப்படாதென்றும் திடமான கண்டிப்பான கட்டளை
ஒன்று எங்கும் பிரசித்தப்படுத்தினார். இக்கட்டளை
அர்ச். பாப்பானவரால் சேசுசபைக்குருக்களுக்கு அளி
க்கப்பட்ட விசேஷ சுதந்திரங்களுக்கு விரோதமான
தென்று, இராஜாங்க ஆலோசனை சங்கத்தாரும், உன்
னத ஸ்தானங்களிலிருந்த அநேக மகான்களும் அதி
மேற்றிராணியாருடன் எவ்வளவுதான் சொல்லியும்,
அதற்கெல்லாம் அவர் இணங்கவில்லை. மேன்மேலும்
இவ்விஷயங்களை அதிகமனத்தாங்கலுற்றவரானார்.
இவைகளை
யெல்லாம் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் கேள்வியுற்று, வேறு
வழியில்லையென்று கண்டு மூன்றாம் ஜூலியுஸ் என்
னும் அர்ச். பாப்பானவர் சமூகம் விண்ணப்பம் செய்
தார். பரிசுத்த பிதாவுடைய கோரிக்கையால், இஸ்
பானியதேசத்தில் அவருடைய ஸ்தானாபதியாயிருந்த
கார்தினல் (Cardinal Poggio) அதிமேற்றிராணி
யாரை நேரிற்கண்டு கண்டிப்பாய் பேசியதின்மேல்
தான், தம் தீர்மானத்தைமாற்ற அவர் உடன்பட்டார்.

இவ்வுபத்திரவங்களைப்பற்றி கேள்விப்பட்டதும்
அர்ச். இஞ்ஞாசியார் ரிபதனீரா சுவாமியாரைப்பார்த்
து "இந்த எதிரிடை நமக்கு ஓர் பெரும்பாக்கியம்"
என்றார்.

பாரீஸ்நகரில் வற்கனவே சேசுசபையை விரோதித்
துவந்த (சோர்போன்) சாஸ்திரிகள் 1554-ம்௵ முன்
சொன்ன பாரீஸ் அதிமேற்றிராணியாரோடும், சேசு
சபை விரோதிகள் வேறநேகராலும் தூண்டப்பட்டு
சேசுசபை சத்தியவிசுவாசத்துக்கு இடறலான கோட்
பாடுகளுள்ளதென்றும், திருச்சபையின் சமாதான
அமரிக்கைக்கு விக்கினமானதென்றும், பூர்வீகமாய்
ஸ்தாபகம் பெற்றிருக்கும் மற்ற சந்நியாச சபைகளுக்கு
கெடுதியானதென்றும், நன்மைசெய்வதிலும் தின்மை
செய்யவே பிறந்ததென்றும் தீர்த்துப் பிரசித்தப்படுத்
தி, தாங்கள் செய்ததீர்ப்பை உரோமைக்கும் அனுப்பி
வைத்தார்கள். ஐரோப்பாவெங்கும் அக்காலம் தேவ
சாஸ்திர அபிவிர்த்தியில் இந்த 'சோர்போன்' கலா
சங்கமே முதல்தரமானதென்று பிரக்கியாதி பெற்றி
ருந்தது. தேவசாஸ்திரத்தில் வெகு நிபுணர்களென்று
விளங்கினவர்கள்தான் இக்கலாசங்கத்தில் ஆசிரியர்
களாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டு வந்தார்கள். இவர்
களுடைய அபிப்பிராயங்கள் ஐரோப்பாவெங்கும் கன
மாய் மதிக்கப்பட்டுவந்தன. இராஜாங்க விஷயங்கள்
ஆலோசித்து நிரூபிக்கப்படும், மஹாசபைகளிலே முத
லாய் இவர்களுடைய சித்தாந்தங்கள் கனமாய் மதிக்
கப்பட்டுவந்தன. ஆகையால் சேசுசபையை இவர்
கள் குற்றப்படுத்தி செய்த மேற்சொன்ன தீர்மான

மானது அச்சபைக்கு எவ்வளவோ விபத்தாயிருந்தி
ருக்க வேண்டுமென்று உத்தேசித்துக்கொள்ளலாம்.
சாஸ்திரிகள் செய்த இத்தீர்ப்பு வெளியானதும்,
"மெய்யாகவே (வானம் கம்மி கறுத்தாற்போல்) சேசு
சபைக்கு விரோதமாய் எங்கும் பெரும்புசல் எழும்பி
யது. பிரசங்காசனங்களினின்று பிரசங்கிகள் இச்
சபைக்கு விரோதமாய்ப் பேரொலிசெய்தனர். பாரீஸ்
நகர் பங்குவிசாரணைக்குருக்கள் தங்கள் ஜனங்களுக்கு
செய்துவந்த ஞானோபதேசங்களில் சேசுசபையாருக்கு
விரோதமாகவும் உபதேசம் செய்துவந்தனர். சர்வ
கலாசாலை உபாத்திமார்களும் தத்தம் வகுப்பு மாணாக்
கர் முன் சேசுசபையாரை நடுத்தீர்த்து, அவர்கள் குற்
றவாளிகளென்று உரூபித்தனர்" என சேசுசபை
சரித்திராசிரியர்களில் ஒருவராகிய கிரேத்தீனோ ஜாலி
(Cretineau-Joly) என்பவர் எழுதியிருக்கிறார்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில், புத்தி தீட்சணியத்திலும் சாஸ்
திரத் திறமையிலும் சிறந்தவர்களாய் துலங்கிய சேசு
சபை சுவாமிமார்கள் சிலர் இவ்வநீத தீர்ப்பை மறுத்து
எழுத ஆசித்தனரென்றால், ஆச்சரியமென்ன! இஞ்
ஞாசியாரோவென்றால் அதற்குச் சம்மதித்தவரல்ல.
"என் சகோதரர்களே, கிறீஸ்துநாதர் பூலோகத்தை
விட்டு நீங்குந்தருணத்தில் தமது சீஷர்களைநோக்கி
சொன்னதை,—'சமாதானத்தை உங்களுக்கு வைத்
து விட்டுப்போகிறேன்; என் சமாதானத்தை உங்க
ளுக்குத்தருகிறேன்' என்று அவர்களுக்கு திருவாக்
கருளினதை நினைத்துக்கொள்ளுங்கள். இது உங்க
ளுக்கே சொல்லப்பட்டதாக இப்பொழுது எண்ணிக்

கொள்ளுங்கள். மனக்கடுப்புக்கேதுவான எதுவாகி லும் நாம் எழுதவும்படாது, செய்யவும்படாது. சில சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு; அச்சந்தர்ப்பங்களில் வாக்கு செலவு செய்வதிலும், மௌனமாயிருப்பது உத்தமம். நம்மீது சொல்லப்படும் அவதூறுகளை நிராகரித்து வெல்லுதற்கு கையில் எழுதுகோலை எடுக்க அவ சியமில்லை; உண்மை தன் சுயசக்தியாலேயே தன் னைப்பாதுகாத்து நமக்குப்பரிவாய் எழுந்துநிற்கும். பாரீஸ்நகர் வேதசாஸ்திரிகளுடைய வாக்கு வெகு கனமுடையதுதான், நாமும் அதைக் கனமாய் மதிக்க வேண்டியதுதான்; என்றாலும் அதனால் நாம் மனங் கலங்கவேண்டுவதில்லை. இத்தின்மையைப் பரிகரிப் பதற்கு, அவசியமானால்,—அவ்வித அவசியம் நேரி டாதென்றெண்ணுகிறேன்,—நீங்கள் விரும்புவதிலும் அதிக மிதமும், அவ்வளவு ஆபத்துக்கு இடமில்லாத துமான வேறுவழிகள் நாம் தேடிக்கொள்ளலாம்" என்று, பொங்கும் பாலுக்கு தெண்ணீர் தெளித்தாற் போல், அன்புமொழி உரைத்து சுவாமிமார்களுடைய ஆத்திரத்தை அமர்த்திவந்தார். எவ்வளவுதான் கொடிய நிந்தை அவமானங்கள் நமக்கு செய்யப்பட் டபோதிலும், அதனால் இருதயத்தில் கிஞ்சித்தேனும் ஆக்கிரஹம், எரிச்சல் முதலியவைகளுக்கு இடங்கொ டுத்தல், சுடுசொல், கடுஞ்சொல் பிரயோகித்து வாதா டுதல், தேவநேசப் பெருந்தன்மைக்கும், சேசுக்கிறீ ஸ்துநாதர் கற்றுக்கொடுத்த தாழ்ச்சியும் சாந்தமும் அமைந்த உத்தமதனத்துக்கும் பொருந்ாதென் றும், அநேக சமயங்களில் தன்னைப்பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டும் எனும் பற்றுதலைப் போர்வை

யாகக்கொண்டு மாறுவேஷம் தரித்து, பழிவாங்க வேண்டுமென்னும் பற்றுதல் உள்ளத்தைக்கவர்ந்திரு ப்பதுமுண்டு என்றும் அவர்களுக்கு தெளிவாய் விளக்கிக் காண்பித்துவந்தார்.

ஆயினும் இந்த ஆபத்துவேளையில் இஞ்ஞாசியார் முயற்சி ஒன்றுமின்றி சும்மாயிருக்கவில்லை. 1555-ம் ஞ், பிரான்ஸ்தேசத்தில் சேசுசபைக்கு அநுசரணை யாயிருந்த ஓர் கார்திநாலுடன் (Cardinal of Lorrai- ne) 'சோர்போன்' கலாசங்கத்தவரான நாலு சாஸ் திரிகள் உரோமைக்கு வந்தார்கள். அவர்களுள் பெனுவா (Benoit) என்பவர் ஒருவர். இவர்தான் சேசுசபைமீது குற்றம் சாட்டியவர். இந்நால்வரும் லேய்னஸ், ஒலாவ், பொலான்கோ, ஆந்த்ரே (An- dre des Freoux) என்னும் சேசுசபை சுவாமிமார் களுடன் கார்திநால் மாளிகையிற்றானே கலந்துபேச வேண்டுமென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர் மன்றாடினார். ஒலாவ் (Olave) என்ற சுவாமியார் சேசுசபையில் சேர் வதற்குமுன், 'சோர்போன்' கலாசங்கத்திலிருந்தவர். இவர் அன்று எடுத்துரைத்த நியாயங்கள் இந்நாள் மட்டும் காப்பாற்றப்பட்டுவருகின்றன. இவர் சொன்ன நியாயங்களால் பெனுவா சாஸ்திரியும் மற்றவர்களும் மனந்தெளிந்து, காரியங்களை நன்றாய் ஆராய்ந்து பாராமலும், கேள்விப் பேச்சுகளை நம்பியும் தீர்மா னம் செய்யப்போய், மோசம் வந்து நேர்ந்தது என் றார்கள். மேலும் இதுகாலம் தங்களுக்கு விரோத மாய் அர்ச். பாப்பானவர் சமூகம் விண்ணப்பம் செய் யாமலும், சேசுசபைக்கு அநுசரணையாயிருந்த கார்

திறல்மார்களுடைய சலுகையைத் தேடாமலும், ஒரு வருக்கும் மனவருத்தமின்றி விவகாரத்தை முடித்துக் கொள்ளும்படி இச்சந்தர்ப்பத்துக்கு எதிர்பார்த்தி ருந்த அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய நீடிய சாந்தம் பொறுமையை வியந்து பாராட்டினார்கள்.

இதுவுமன்றி அர்ச்சியசிஷ்டவர் தம் மக்கள் தேவ தோத்திரத்துக்காக உழைத்துவந்த ஐரோப்பாவின் பற்பல பாகங்களிலுமுள்ள ஞானமேய்ப்பர்களுக்கும், இராஜாங்கத்தில் மேலான அதிகாரம் வகித்தவர்களு க்கும் மற்றும் பெரியோருக்கும், ஆங்காங்குள்ள சிரே ஷ்டர்கள் மூலியமாய் எழுதி, அவ்விடங்களிலிருக்கும் சேசுசபையாருடைய நடபடிகள், போதனை கோட்பா டுகளைப்பற்றி தத்தம் அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று மன்றாடினார். சேசுசபைக்கு முற்றும் அநுசரணையும், புகழ்ச்சியுமான நற்சாட்சி பத்திரங் கள் அதிசீக்கிரம் நாலாபக்கங்களிலுமிருந்து திரளாய் வந்தன. இத்தாலியாவிலிருக்கும் பெராரா (Ferrara) நகரிலிருந்து வந்த இரு நற்சாட்சிபத்திரங்களில் ஒன்று அந்நகர் சர்வகலாசாலை அதிபராலும், முப்பத்திரெ ண்டு ஆசிரியர்களாலும் எழுதப்பட்டு பாரீஸ்நகர் சர்வ கலாசாலைக்கும் முக்கியமாய் 'சோர்போன்' கலாசங்கத் தலைவர்களுக்கும் நேராய் அனுப்பப்பட்டது. போர்த் துகால் தேசத்தரசன் சேசுசபைக்குப் பரிவாக அர்ச். பாப்பானவர் சமூகம் இருகடிதம் எழுதினார். ஒரே வார்த்தையில், ஐரோப்பாவில் எங்கெங்கு சேசு சபை ஸ்தாபகம் பெற்றிருந்ததோ, அங்குள்ள ஞான அதிகாரிகள், நகரதிகாரிகள், பிரபுக்கள், கலாசாலை

அதிபர்களெல்லாம் ஒருவாய் ஒருமொழியாய் சேசு சபையை ஸ்துதித்து நற்சாட்சிபத்திரம் அளித்தனர். இப்படி உலகமெல்லாம் ஒருங்குடன் உண்மைக்குச் சாட்சிசொல்ல எழுந்துவந்ததும், 'சோர்போன்' கலா சங்கம் செய்த தீர்ப்பினால் இரைந்தெழும்பிய பெரும் புசல் தானாக மாய்ந்துபோயிற்று. எது விவகாரத்தி லும் இடர்செய்தவர்கள்மேல் ஜெயங்கொண்டு அவர் களை சிட்சித்துத் தலைநாணச் செய்யவேண்டுமென்ப தையல்ல, தேவதோத்திரத்தை முன்னிட்டுத் தமது சபையார் நடத்திவந்த ஆத்தும இரட்சணிய அலுவ லுக்கு நேர்ந்த பெரும் விக்கினங்களை நீக்குதல் ஒன் றைமாத்திரம் கருதிவந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர், இது ஒன்று கைகூடியதும், மற்றவைகளையெல்லாம் அரு மையான பிறர்சிநேகம் பெருந்தன்மையுடன் பரா முகம் செய்து, இதோடு காரியம் நிற்கட்டுமென்று சும்மாயிருந்துவிட்டார்.

சும்மாயிருந்துவிட்டவொன்று

அர்ச்சியசிஷ்டவர் சரகோஸா (Saragossa) லும், இஸ்பானிய தேசத்தில் சரகோஸா பட்டணத்து வேதவிசாரணை சங்கக் கர்த்தாக்கள் சம் மாயிருக்கவில்லை. பாரீஸ் நகரில் சேசுசபைக்கு விரோ தமாய்ச் சொல்லப்பட்டவைகள் உண்மைக்கு ஒவ்வாத வைகளென்றும், அர்ச். பாப்பானவருடைய ஞான அதிகாரத்துக்கு அவமரியாதையானவைகளென்றும், இவர்கள் எதிர் தீர்ப்பு செய்ததுமன்றி, மேற்சொன்ன அவதூறுகளடங்கிய எழுத்துகள் யாவும் கிழித்து நீக் கப்படவேண்டுமென்றும், அவைகளைத் தூற்றிவருகிற வர்களைப்பற்றி மூன்றுநாட்களுக்குள், வேதவிசாரணை

சங்கத்துக்கு அறிவிக்கவேண்டுமென்றும், இங்ஙியந்த வைகளுக்கு கீழ்ப்படியாதவர்கள் திருச்சபைக்கு புறம்பாகத் தள்ளப்பட்டவர்களென்றும் ஓர் கட்டளையும் பிரசித்தப்படுத்தினர்.

இப்பெருந் துன்யத்தின் நற்பலனாக பிரான்ஸு தேசத்தில் சேசுசபைக் கலாசாலைகள் இன்னும் இரண்டு அதிசீக்கிரம் ஸ்தாபகம் பெற்றன. அத்தேசத்திற்குனே இரு கார்திறெல்மார்கள் சேசுசபைக்கு சகாயிகளாக ஏற்பட்டனர்.

ஜெர்மானிய தேசத்திலும், பெல்ஜிய தேசத்திலும் துன்பமில்லாமற் போகவில்லை. ஜெர்மானிய தேசத்தில், உரோமையில் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் ஏற்படுத்தியிருந்த ஜெர்மன் காலேஜினின்று நன்னடக்கைக் குறைவின் நிமித்தம் தள்ளப்பட்ட ஒரு மாணாக்கன், அக்கலாசாலையில் மாணாக்கர்களுக்கு போதுமான போசனம் கிடைக்கிறதில்லையென்றும், சுவாமிமார்கள் மாணாக்கரை வெகு கடுமையாய் நடத்திவருகிறார்களென்றும், பலவாறாய் கட்டுக்கதைகள் கூற ஆரம்பித்தான். சேசுசபை விரோதிகள் இக்கட்டுக்கதைகளை பராமுகமாய் விட்டுவிடவில்லை.

பெல்ஜிய தேசத்தில் சேசுசபைக் கலாசாலைகள் ஸ்தாபிக்க அர்ச். இஞ்ஞாசியார் வெகு விருப்பமுற்றிருந்தார். அரசன் அதற்கு அநுசரணையாயிருந்தானென்றாலும், அரசனுடைய மந்திராலோசனை சபைத்தலைவராயிருந்த ஸ்விக்கன்(Zwichen)என்பவரும், சில மெத்திராணிமார்களும் அதற்கு தடை செய்துவந்தார்கள். இதைசமயம் 1555-ம்வரு, ஒக்டோபர்மீ

ரிபதனீரா சுவாமியானை அர்ச்சியசிஷ்டவர் பெல்ஜிய தேசத்துக்கு அனுப்பிவைத்தார். இருபத்தேழுவயது இன்னும் முற்றமுடியாத வாலிபர்தானென்றாலும், ஏற்கனவே இலத்தீன்பாஷையில் எழுதுவதிலும் பேசுவதிலும் வெகு திருத்தமும் சாதுரியமும் அமையப்பெற்றவராகவும், கல்வியில் தேர்ந்த விற்பன்னராகவும், எவரும் மனம் உவந்துகேட்டு மனம் பணியும்படியான விதமாய் பிரசங்கம்செய்யும் ஓர் விசேஷ அருள்வரம் உடையவராகவும் விளங்கினார் நமது ரிபதனீரா சுவாமியார். மேற்சொன்ன இராஜ்யத்தில் சேசுசபை ஸ்தாபகம் பெறுதற்கு, இவருடைய கல்வித்திறமையும், பிரசங்க வல்லமையும் உதவியாயிருக்குமென்றெண்ணித்தான், அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இவரை அவ்விடத்துக்கு அனுப்பினார். அர்ச்சியசிஷ்டவர் யூகித்தபடியேபோலவே எல்லாம் சம்பவித்தது.

அவர் இலத்தீன் பாஷையில் செய்த முதல் பிரசங்கத்தைக் கேட்பதற்கே திரளானபேர் கூடிவந்தனரென்றும்; இரண்டாவது மூன்றாவதுவிசை அதிலும் அதிகமானபேர் வந்தனரென்றும்; தேர்ந்த பிரசங்கிகள் முதலாய் அவர் பிரசங்கங்களைக் கேட்க ஆவல்கொண்டு வந்தனரென்றும்; இலத்தீன் பாஷையில் நன்றாய்ப் பிரசங்கம் செய்துவந்த அமேரோ(Ameroh) என்கிற சாஸ்திரியார், தமது மாணாக்கர்களுடன் வரத்தவறினதில்லையென்றும்; ஓர்நாள் ரிபதனீரா சுவாமியார் பிரசங்கம் துவக்குவதற்கு ஒருமணி நேரத்துக்கு முன் வேறோர் தேவாலயத்தில் பிரசங்கம் செய்துகொண்டிருந்த அர்ச். சாமிநாதர்சபை சந்நியாச குரு

ஒருவர், பிரசங்கமுடிவில் ரிபதனீரா சுவாமியாருடைய பிரசங்கங்களை ஸ்துதித்துப் பேசி, அவர் செய்யப்போகும் பிரசங்கத்தைக் கேட்க ஆலயத்திலிருந்தவர்களையெல்லாம் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு வந்தனரென்றும்; சிலர் அவருடைய பிரசங்கங்களை அச்சிட்டுப் பிரசுரமாக்க ஆசிக்கின்றனரென்றும்; அவரைப்போல் நன்றாய்ப் பிரசங்கம் செய்யக் கற்றுக்கொள்ளும்படி அநேகர், அவர் பிரசங்கம் செய்யும்பொழுது ஒவ்வொன்றும் எவ்விதம் செய்கின்றாரென்று வெகு ஜாக்கிரதையாய்க் கவனித்து வருகின்றனரென்றும் ரிபதனீரா சுவாமியாருடனிருந்த பெர்நார்து ஒலிவியர் சுவாமியார் அர்ச். இஞ்ஞாசியாருக்கு எழுதின ஒரு கடிதத்தில் சொல்லுகிறார். ப்ரஸல்ஸ் (Brussels) பட்டணத்தில் மூன்று இராஜாக்கள் திருநாளன்று அவர் செய்த பிரசங்கத்துக்கு அரண்மனையிலுள்ள பெரிய பிரபுக்களும், அரசனுடைய மந்திராலோசனை சபையோர் அனைவரும் வந்தனரென்றும், பிரசங்கத்தின் பொருள், நடை, பிரசங்கியின் வாய்மொழிகளில் விளங்கிய அருள், முக அமைதி, கண்ணோக்கம், கை மெய்யசைவு எல்லாம் வெகு உசிதம்; வெகு சிரேஷ்டம் என்று யாவரும் புகழ்ந்துகொண்டனரென்றும், மேற்சொன்ன பெர்நார்து சுவாமியார் தாமே 1556-ம் வருஷம் ஜனவரி-மீ 11-உ, அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு எழுதிய வேறோர் கடிதத்தில் சொல்லுகிறார். "தேவ சாஸ்திரப் பயிற்சி செய்துவருகிறவர்களுக்கு பிரசங்கம் செய்யும் வகை நான் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டுமென்றும், என் பிரசங்கங்களை அச்சடித்து பிரசுரமாக்கவேண்டுமென்று என்னைக் கேட்

கிறார்கள்" என்று ரிபதனீரா சுவாமியார் தாமே அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு எழுதினார். அவர் பிரசங்கத்தைக் கேட்ட அநேகர் வாரந்தோறும் பாவசங்கீர்த்தனம் செய்து திவ்வியநன்மை உட்கொண்டுவர பிரதிக்கினை செய்துகொண்டதாக அவர் கடிதத்தாலேயே தெரியவருகின்றது. அரசனும், மந்திராலோசனைசபையில் அநேகரும், அநேக பிரபுக்களும் பெரியோர்களும் ரிபதனீரா சுவாமியார்மீதும், சேசுசபைமீதும் பேரன்புடையவர்களானார்கள். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்துக்காக ஆவலாய் விரும்பியிருந்த காரியமும் நிறைவேறிற்று. 1556-ம் வருஷம், ஆகஸ்டு-மீ 20-உ அரசன் அளித்த அநுமதிப்பத்திரத்தால் சேசுசபை பெல்ஜிய இராஜ்யத்தில் ஸ்தாபகம் பெற்றது. ஆனால் இச்சுபசெய்தி அறிவதற்குமுன், அர்ச்சியசிஷ்டவர் இகலோகசீவியம் முடிவுபெற்று, பரலோக பேரின்ப சீவியத்துக்கு அழைத்துக்கொள்ளப்பட்டார். ரிபதனீரா சுவாமியாரோவென்றால் பரலோகத்தில் அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய மன்றாட்டினாற்றான் இது கைகூடியதென்று நம்பிவந்தார்.

மலைபோல் எதிர் நிற்கும் எப்பெருந்துன்ப துரிதங்களிலும் சிந்தையில் அற்பமும் நடுங்காது, அத்துன்பங்கள் துன்பங்களல்ல, பெரும்பாக்கியமென்றெண்ணி உற்சாகமுற்றிருப்பவர், ஒருவிஷயத்தில் மெய்யாகவே சிந்தாகுலம் மிகுந்தவராய் தேவ உதவியை மாத்திரமல்ல, மனுஷர் உதவியைத் தேடுவதிலும் சாவதானம் என்பதை மறந்தவர்போல, வெகு துரிதமும் ஆத்திரமுமுள்ளவராகக் காணப்பட்டார்.

முதலாவது பெர்திநாந்து (Ferdinand I) என்னும் ஜெர்மானிய தேசத்தரசன் பொபாதில்லா சுவாமியாரை த்ரிஸ்த(Trieste) என்ற நகரத்துக்கு மேற்றிராணியாராக்கக் கருதினார். பொபாதில்லா சுவாமியார் அதற்கு உடன்படாமல் தப்பித்துக்கொண்டார். அதற்குப் பின் அரசன் லூஜே சுவாமியாரை லேபாக் (Laybach) நகரத்து மேற்றிராசனத்தில் அமர்த்த விரும்பினார். சுவாமியார் அதற்கு கிஞ்சித்தும் சம்மதியாததால், அரசன் உரோமையில் தமது ஸ்தானாபதிக்கு எழுதி, லூஜே சுவாமியாரை மேற்றிராணியாராக்க அர்ச். பாப்பானவரிடம் சர்வ பிரயத்தனமும் செய்யவேண்டுமென்று கற்பித்தார். சுவாமியாரோவென்றால், அரசன் தம் எண்ணத்தை விட்டுவிடும்படி இராஜ சமுகம் இருவிண்ணப்பம் எழுதியதுமன்றி, இது விஷயத்தைப்பற்றி அர்ச். இஞ்ஞாசியாருக்கும் எழுதினார். அர்ச்சியசிஷ்டவர் அரசனுடைய ஸ்தானாபதியிடம் தீவிரித்துசென்று, அவர் மனதை மாற்ற பிரயாசப்பட்டார். பிரயோசனப்படவில்லை. அதன்பின் தாமதியாமல், மூன்றாம் பவுல் என்ற அர்ச். பாப்பானவர் சமுகம் சென்று, புதிதாய் ஸ்தாபகம்பெற்ற தமது சிறு சபைமீது பரிசுத்த பிதா இரக்கமாயிருக்கவேண்டுமென்று வெகு கஸ்திப் பிரலாபமுடன் மன்றாடினார். பாப்பானவர் அரசன் கருத்துக்கு இசைந்திருக்கக் கண்டு, தமக்கு உற்ற நண்பர்களாயிருந்த சில கார்தினல்மார்களுடைய சகாயத்தைத் தேடினார். அவர்களுள் 'சேசுசபையின் காவலன்' என்று பட்டம் வகித்த ஓர் கார்தினல் (Cardinal Carpi) அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு பரிவாக பெர்திநாந்தரசனுக்கு ஓர் கடிதம்

எழுதினார். அதாலும் அநுகூலம் கிடைக்கவில்லை. கடைசித்தீர்மானம் சொல்லக் குறிக்கப்பட்ட தினமும் நெருங்கிவந்தது. ஆஸ்த்ரியா தேசத்து இராக்கினி மார்கரீத் அரசிக்கு அர்ச்சியசிஷ்டவர் ஆத்தும குருவாயிருந்தார். தற்சமயம் இந்த அரசிக்கு எழுதினார். அவர் கேட்டுக்கொண்டபடி மார்கரீத் அரசி அர்ச். பாப்பானவருக்கு எழுதி, உரோமையிலிருந்து பெர்திநாந்தரசனுக்கு எழுதி பதில் வருமட்டும், தீர்மானம் சொல்லாமல் காத்திருக்கவேண்டுமென்று மன்றாடினாள். அர்ச்சியசிஷ்டவரோவென்றால், தாமதியாமல் பெர்திநாந்தரசனுக்கு நேரில் ஒருகடிதம் எழுதினார். அக்கடிதத்தை வாசித்ததும் அரசன் வேறுமனப்பட்டு, அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய கருத்துக்கு விரோதமாய் ஒன்றும் செய்யவேண்டாமென்று உரோமையில் தமது ஸ்தானாபதிக்கு எழுதினார். லூஜே சுவாமியாரும் மேற்றிராணியார் பட்டத்துக்குத் தப்பித்துக்கொண்டார். பெரும் ஆபத்தினின்று ஆண்டவர் சேசுசபையைக் காப்பாற்றினாரென்று, சுவாமிமார்கள் தேவமகத்துவத்துக்கு நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரமாக திவ்வியபூசை செய்து ஒப்புக்கொடுக்கவும், 'தேதேயும்' (Te Deum) என்ற ஸ்தோத்திரக் கீதம் பாடவும் அர்ச்சியசிஷ்டவர் கற்பித்தார்.

அன்றியும் தமது மக்கள் மேற்றிராணியார் கார்தினல் முதலிய மகிமைப்பட்டம் வகித்து, திருச்சபையில் ஞானபிரபுத்வம் நடத்துதல் சேசுசபை ஸ்தாபிக்கப்பட்ட விசேஷ கதிக்கும் கருத்துக்கும் பொருந்தாதென்று அர்ச். பாப்பானவர் நன்றாய்க் கண்டுகொண்டு

ம்படியாய் பரிசுத்தபிதா சமுகம்சென்று, பற்பல நியாயங்களை யெடுத்துரைத்து வார்த்தையாடினார். இது விஷயத்தில் மற்ற சந்நியாச சபைகளுக்கும், சேசுசபைக்குமுள்ள வித்தியாசம் துலக்கமாய் விளங்கும்படி, அர்ச்சியசிஷ்டவர் பரிசுத்த பிதாவைநோக்கிச் சொல்லுவார்: "பரிசுத்த பிதாவே, யுத்தசபையாகிய திருச்சபையின் இராணுவத்தில், மற்ற சந்நியாச சபைகள் நின்ற நிலைபெயராது அணிஅணியாய் சத்துருக்களை ஸ்திரமாய் எதிர்த்துநின்று, எப்பொழுதும் ஒரே கிரமமாய் போர் பொருதும் பெரிய படைஞர் வகுப்புகளைப் போன்றவர்களென்றெண்ணுகிறேன். நாங்களோவென்றால், ஆபத்துகாலத்தில் இராவென்றும் பகலென்றும் பாராது, எத்திசைக்கும் ஏகி, சமயத்துக்கும் சந்தர்ப்பத்துக்கும் இசைந்தபடி, சத்துருக்களை அங்கும் இங்கும் எவ்விடத்திலும் தாக்கி யுத்தம் செய்யவும், தம்மவர்களுக்கு ஒத்தாசையாய்த் தீவிரிக்கவும் சதா ஆயத்தமாயிருக்கும்படி, இலேசாக மாத்திரம் ஆயுதம் தரித்து துரகமேறிய வீரர்களைப் போலிருக்கிறோம். ஆகையால் கிறீஸ்துநாதருடைய ஸ்தானத்திலிருக்கிறவர் ஓர் சொற்ப வார்த்தை சொன்னதும் உடனே கீழ்ப்படிந்து, ஒரு பட்டணத்திலிருந்து வேறோர் பட்டணத்துக்கும், ஓர் நாட்டிலிருந்து வேறோர் நாட்டுக்கும், இன்னும் உலகத்தின் ஓர் மூலையிலிருந்து வேறோர் மூலைக்கும் செல்ல இச்சபையார் கடமைப்பட்டவர்களாயிருப்பதால், இவர்கள் ஓரிடத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாயிருத்தல் சரியல்ல." என்றுரைத்தார்.

அர்ச். பாப்பானவர் இஞ்ஞாசியார் எடுத்துக்கூறிய ஞாயங்களையெல்லாம் அங்கீகரித்துக்கொண்டு ஆச்சரியப்பட்டார். பொபாதில்லா, லேஜே சுவாமிமார்கள் மாத்திரமல்ல, வேறுசுவாமிமார்களும், திருச்சபையில் தங்களுக்கு வரவிருந்த மகிமைப்பட்டங்களை அகற்றிவிடும்படி போராடவேண்டி நேர்ந்தது.

ஏற்கனவே சேசுசபையில் இரகசியமாய் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, வெளிக்கோலத்தில் இன்னும் காந்தியாநாட்டுப் பிரபுவாக விளங்கிய அர்ச்சியசிஷ்ட பிரான்சீஸ்கு போர்ஜியார், 1551-ம் வருஷக் கடைசியில், உரோமைக்குச் சென்றார். இத்தருணம் ஐந்தாவது: கார்லூஸ் என்னும் இஸ்பானிய தேசத்தரசன் போர்ஜியாரை கார்தினாலாக்க விரும்பி, அதற்காக அர்ச். பாப்பானவரிடம் விண்ணப்பம் செய்தார். ஏதோ கொடிய தண்டனைக்குத் தப்பித்துக்கொள்ளும்படி ஒளித்தோடுபவர் போல், இச்செய்திகேட்ட அன்றிரவே போர்ஜியார் உரோமையைவிட்டு இஸ்பானிய தேசத்துக்கு தீவிரமாய் பிரயாணப்பட்டார். அங்கு சேர்ந்ததும் குடும்ப சொத்துக்களையெல்லாம் தம் மக்கள் கையில் ஒப்பித்துவிட்டு, தாமறியாமல் குருப்பட்டம்பெற்று, லொயோலா மாளிகையில் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் பிறந்த அறையில் முதற்பூசையும் செய்து* உடனே பிறர் ஆத்தும இரட்சணிய அலுவலை ஆரம்பித்தார். உரோமையில் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் வெகு விமரிசையுடன் முயற்சிசெய்து போர்ஜியாருக்கு நிய

* சில சரித்திராசிரியர் முதற்பூசையல்ல, இரண்டாவது பூசை என்கிறார்கள்.

மிக்கப்பட்டிருந்த கார்தினால் பட்டத்தை அகற்றி விட்டார்.

ஆனால் நாலுவருஷத்துக்குப்பின், 1555-ம் ௵ கார்லூஸ் அரசனது சிரேஷ்ட குமாரன் பிலிப்பரசன் (Philip II) தன் தந்தை ஒருக்கால் கருதியிருந்ததைத் தாமும் கருதி, போர்ஜியாரைக் கார்தினாலாக்க பிரயத்தனம் பண்ணினார். இதுசமயம் பிலிப்பரசன், எட்டாவது ஹென்ரீ என்னும் கொடுங்கோலனுடைய நிஷ்டூரத்தால் துன்புற்று மரித்த கத்தரீன் இராக்கினியின் குமாரத்தி மேரி (Mary) என்ற இங்கிலாந்து தேசத்தரசியை விவாஹம் செய்து, பாரியாளுடன் அத்தேசத்தில் சிலகாலம் போக்கிவந்தார். அவருக்குப் பதிலாய் அவர் சகோதரி ஜுவானா என்ற அரசி தற்காலம் இஸ்பானிய தேசத்தில் இராஜ்யபாரம் வகித்துவந்தாள். இவ்வரசி சேசுசபையை வெகுவாய் அபிமானித்து ஆதரித்துவந்தாள். வரவிருந்த கார்தினால் பட்டத்துக்குத் தடைசெய்யும்படி அர்ச். இஞ்ஞாசியாரும், அர்ச். பிரான்சீஸ்கு போர்ஜியாரும், இவ்வரசியை மன்றாடினார்கள். தன் சகோதரி வார்த்தைக்கிணங்கி, பிலிப்பு அரசனும் தம் எண்ணத்தை விட்டுவிட்டார்.

திருச்சபையின் ஞான பிரபுத்வங்கள் தமது சபையில் உட்பிரவேசியாதிருக்கும்படி இஞ்ஞாசியார் என்றும் வெகு ஜாக்கிரதையாயிருந்ததை இவ்வரசி புகழ்ந்துகொண்டு, அவருக்கு ஓர் கடிதமெழுதினாள். அதில், "சர்வேசுரன் ஒவ்வொரு சந்நியாச சபைக்கும் ஓர் விசேஷ இலட்சணமும் கதியும் கொடுக்கிறார்;

அதனை மீறிநடத்தல் பெருந்தீங்கு விளைவதற்கேதுவாயிருக்கும்" என்றாள்.

போர்ஜியார் தனக்குவேண்டாமென்று அகற்றிவிட்ட கார்தினால் பட்டம், பிலிப்பரசனுடைய கோரிக்கையால், போர்ஜியாருக்கு இனபந்துவாயிருந்த அந்தோனியோ தே கோர்டோவா (Antonio de Cordova) என்ற ஓர் வாலிபருக்கு அருளப்பட்டது. சிறந்த புத்திக்கூர்மையும் நற்குணமும் அமையப்பெற்ற இவ்வாலிபர், இந்தப் பாரம் தனக்கும் வேண்டாமென்று, அர்ச். இஞ்ஞாசியாருக்கு விண்ணப்பம் செய்து சேசுசபையில் சேர்ந்துகொண்டார்.

முன் பொபாதில்லா, லூஜே சுவாமிமார்களை மேற்றிராசனத்துக்கு உயர்த்த பிரயத்தனம்செய்த பெர்தினாந்தரசன் 1553-ம் ௵, ஜெர்மானியதேசத்தில் சத்திய மறைக்காக உழைத்துவந்த முத். கனிஸியுஸ் சுவாமியாரை மேற்றிராணியாராக்க வாஞ்சையுற்று அதற்கான முயற்சியெடுத்தார். மேற்றிராணியார் பட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பரிசுத்த கீழ்ப்படிதல் பேரால் கனிஸியுஸ் சுவாமியாருக்கு கட்டளையிட வேண்டுமென்று உரோமையில் அரசனுடைய ஸ்தானாபதி அர்ச். பாப்பானவரை வருந்தி மன்றாடிவந்தார். ஆனால் அர்ச் இஞ்ஞாசியாரை வெகு கனமாய் மதித்திருந்த பரிசுத்த பிதா மூன்றாவது ஜூலியுஸ் என்பவர் அவ்விதம் கட்டளையிட உடன்படவில்லை. கனிஸியுஸ் சுவாமியாரும் மேற்றிராணியாராகவில்லை.

இதற்கு சிலகாலத்துக்குப்பின் நாலாவது பவுல் என்னும் அர்ச். பாப்பானவர் லேய்னஸ் சுவாமியாரை கார்தினாலாக்க விரும்பினார். அதுவும் நிறைவேறாதபடி

அர்ச்சியசிஷ்டவர் பல ஆக்ஷேபனைகளை சொல்லித் தடுத்துவிட்டார்.

முன்னொருநாள் ஓர் பயித்தியகாரனைப்போல் வஸ்திரம் தரிப்பிக்கப்பட்டு ஜெருசலேம் தெருவீதிகளில் ஆகடியம் செய்யப்பட்டு, சிரசில் முள்முடியும், தோளில் பாரச்சிலுவையும் வகித்தவராய் கபால மலைக்கேகிய திவ்விய சுதன் உருவத்தை அத்தியந்த நேசப்பற்றுதலுடன் தங்கள் இருதயத்தில் பதியச்செய்து, அத்திவ்விய சுதன்மீதுள்ள நேசவாஞ்சையினால் அவர் மாதிரிகையாய் மகிமை பெருமை சுகசெல்வங்களை பற்றற வெறுத்துநீக்கி, நிந்தை அவமான நிர்ப்பந்தங்களை மனப்பிரியமாய், பேராவலுடன் தேடி, சகலத்திலும் அவரை அன்னியொன்னியமாய்ப் பின்சென்று நடக்கும்படி தங்களை முழுதும் தேவமகத்துவத்துக்கு நேர்ந்து ஒப்புக்கொடுத்த தமது ஞான புத்திரர்கள் திருச்சபையில் முதலாய் மகிமைப் பட்டங்கள் வகித்திருத்தல், சேசுசபையின் விசேஷ கதிக்கும் கருத்துக்கும் பொருந்தாததென்று எவ்வளவு ஸ்திரமாய் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் எண்ணியிருந்தாரென்றால், 'ஜெனரல், சுவாமியாருடைய அநுமதியின்றி சேசுசபையார் அவ்விதப் பட்டங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதென்றும், 'ஜெனரல்' சுவாமியாரோவென்றால் அர்ச். பாப்பானவரால் கண்டிப்பாய் கட்டளையிடப்பட்டாலன்றி மற்றப்படி ஒருபோதும் அவ்வித அநுமதி கொடுக்கப்படாதென்றும், தமது ஏற்பாட்டாகமத்தில் அர்ச். பாப்பானவருடைய சம்மதிபெற்று, சேர்த்தெழுதினார்.

ஆயினும் ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்திலுள்ள அபிஸ்ஸீனியா, எதியோப்பியா என்ற அரப்பிரதேசங்களுக்கு

'பிதாப்பிதா' (Patriarch) என்று சொல்லப்படும் விசேஷ அதிமேற்றிராணியாராக ஒருவரும், அவருக்கு ஒத்தாசையாக இருதுணை மேற்றிராணிமார்களும் சேசுசபையினின்று தெரிந்தனுப்பவேண்டுமென்று, மூன்றாவது ஜோவாம் என்னும் போர்த்துகால் தேசத்தரசன் அர்ச். இஞ்ஞாசியாரை விரும்பிக் கேட்டபோது, அதற்கு அர்ச்சியசிஷ்டவர் அட்டியின்றி உடன்பட்டார். மேலும், அரசன் தாம் கருதியதை நிறைவேற்ற காலதாமதம் செய்தபொழுது, அர்ச்சியசிஷ்டவர்தாமே அவரை மேன்மேலும் துரிதப்படுத்தி வந்தார். கடைசியாய் 1553-ம்௵ சேசுசபையிலிருந்து ஜுவான் நூனெஸ் (Juan Nunez) என்ற சுவாமியார் பிதாப்பிதாவாகவும், ஒவியெடோ, கார்னெய்ரோ (Oviedo, Carneiro) என்ற சுவாமிமார்கள் துணைமேற்றிராணிமார்களாகவும் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டார்கள்.

மேற்சொன்னபடி தமது சபையார் திருச்சபையில் உன்னத ஸ்தானங்களை கையேற்றுக்கொள்ளப்படாதென்று ஏற்பாட்டாகமத்தில் விதித்தெழுதிய இடத்தில் எதியோப்பியாவுக்கு பிதாப்பிதாவும் மேற்றிராணிமார்களும் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட விஷயத்தில் "தடைசெய்தல் கூடாததாயிருந்தது" என்றும், "ஆட்சேபிக்க இடமில்லாமற் போயிற்றென்றும்" தமது கையாலேயே எழுதிவைத்திருக்கிறார். அதாவது: அஞ்ஞான இருளடர்ந்த இத்தூரப் பிரதேசங்களில் பரதேசிகளாயிருந்து இவ்வித உத்தியோகங்களை வகித்திருப்பவர்கள், எவ்வித அல்லல்தொல்லையும், துன்பதுரிதங்களும்பட ஆயத்தமாயிருக்கவேண்டுமேயன்றி, செல்வசுகங்களுக்கும் வரிசை வெகுமானங்

களுக்கும் ஆசைப்பட வழியிராதென்றும், இவ்வஞ்ஞானப் பிரதேசங்களில் சத்தியவேதம் பரம்புதற்கு இது அவசியமென்றும் அறிந்திருந்ததால், இதுவிஷயத்தில் ஆட்சேபிக்க அர்ச்சியசிஷ்டவர் துணியவில்லையென்று தோன்றுகின்றது.

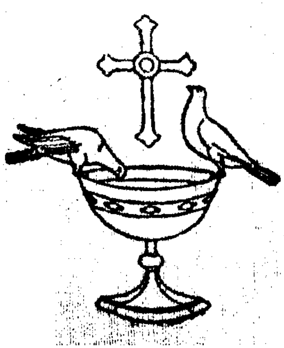

10-ம் அதிகாரம்.

தேவதோத்திரத்தை நாடி அர்ச்சியசிஷ்டவர் செய்த பரோபகாரப் பேருபகாரங்கள்—'உரோமன் காலேஜ்'—'ஜெர்மன் காலேஜ்'—கலாசாலைகள் விஷயமாய் நேர்ந்த துன்பங்கள்—பெர்நார்து ஒலிவியர்—பால்யர் பிரயோகிக்கும் புஸ்தகங்கள் விஷயத்தில் அர்ச்சியசிஷ்டவர் செய்துவந்த எச்சரிக்கை—அர்ச். மார்த்தம்மாள் அடைக்கலம்—மனந்திரும்பிய யூதர்களுக்காக ஏற்படுத்திய தர்மசாலை—ஜெருசலேம்—பலஸ்தீன்.

சேசுசபையை ஆண்டு நடத்திவருவதும், வற்பாட்டு ஒழுங்குகளை அமைத்துக்கொடுப்பதுமே ஓய்வு ஒழிவு என்பதற்கிடமின்றி, பெரும்பாரக் கடமையாய் அர்ச்சியசிஷ்டவர்மேல் பொறுத்திருந்தாலும், தேவஸ்நேகம் பற்றியெரிந்த அவர் இருதயம் உலகமனைத்தும் சிந்தித்து, உலகமெங்கும் தேவதோத்திரத்தை அதிகரிப்பதற்கேற்ற வழி யாதென்று யூகிப்பதிலும், அதனைப் பிரயத்தனப்பட்டுச் செய்து முடிப்பதிலும் என்றும் விடாமுயற்சியாயிருந்தது.

நஞ்சணிய விஷம்போல் பதித துர்ப்போதனை எங்கும் பரவி, சத்திய விசுவாசத்துக்கு சதிசெய்துவந்த அக்காலத்தில், கிறீஸ்துவ வாலிபர்கள், விசேஷமாய்க் குருப்பட்டத்துக்குத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்கள், தத்துவசாஸ்திரத்திலும், தேவசாஸ்திரத்திலும், மற்ற

கல்வி நூற்களிலும் தேர்ச்சி அடையும்படி, தேவபராமரிப்பில் தமக்குள்ள அணைகடந்த நம்பிக்கையைத் தவிர, வேறு ஆதாரமின்றி 1550-ம் ௵ உரோமாபுரியில், 'உரோமன் காலேஜ்' (Roman College) என்னும் ஒரு பெரிய கலாசாலை ஸ்தாபித்து, மென்மேலும் அதை விர்த்தியாக்கிக்கொண்டு வந்தார். ஐரோப்பாவின் எப்பக்கங்களிலுமிருந்து, வாலிபர்கள் அங்குவந்து சாஸ்திரம் பயின்றுவந்தார்கள். ஐந்துவருஷத்துக்குள் இக்கலாசாலை மாணவர்களில் நூறுபேர் ஏற்கனவே குருப்பட்டம் பெற்று ஐரோப்பாவின் பற்பல பாகங்களில் பிறர் ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காக உழைக்கும்படி அனுப்பப்பட்டார்கள். இன்னும் இருநூறுபேர் குருப்பட்டத்துக்கு ஆயத்தஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

பதிதமார்க்கத்தின் கொடுமை அதிக மும்முரமாயிருந்த ஜெர்மானியா தேசத்தை நினைத்து, அத்தேசத்து வாலிபர்களுக்காக உரோமாபுரியிற்றானே 1552-ம் ௵ 'ஜெர்மன் காலேஜ்' (German College) என்னும் வேறோர் பெரிய கலாசாலையை ஸ்தாபித்தார். ஜெர்மானியா தேசத்து வாலிபர் அநேகர், இக்கலாசாலையில் சாஸ்திரம் பயின்று குருப்பட்டம் பெற்று, தங்கள் ஜென்மதேசத்துக்குத் திரும்பிப்போய் அங்கு பதித இருளைநீக்கி, சத்தியத்தைத் திரும்ப விளங்கச் செய்வதற்காகப் பிரயத்தனப்பட்டுவந்தார்கள். ஜெர்மானியா தேசத்தை மாத்திரமல்ல, இங்கிலாந்து, ஐர்லாந்து முதலிய தேசங்களையும் நினைவுகூர்ந்து, அவ்விடங்களிலிருந்து வரும் வாலிபர்களையும் இக்கலாசாலைகளில் ஏற்றுக்கொள்ளத் தாம் ஆயத்தமாயிருப்ப

தாக, இங்கிலாந்திலிருந்த 'ரெஜினல்ட் போல்' (Cardinal Reginald Pole) என்னும் கார்தினலுக்கு 1555-ம் ௵ ஜூன்-மீ 2-ம் ௳ எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் சொல்லுகிறார்.

கலாசாலைகள் விஷயமாய், இஞ்ஞாசியாருக்கும் அவர் சபையாருக்கும் நேர்ந்த துன்பங்கள் இத்தனை அத்தனையென்றல்ல. மேற்சொன்ன இரு கலாசாலைகளும், அர்ச். பாப்பானவராலும், கார்தினல்மார்கள் அநேகராலும் அபிமானிக்கப்பட்டு, அவர்களிடமிருந்து பொருளுதவியும் பெற்று, அதிசீக்கிரம் மேன்மை அடைந்தன. அதுபோலவே மற்றவிடங்களிலும், தர்மிஷ்டர் அநேகருடைய உதார சகாயத்தாலும், அர்ச். இஞ்ஞாசியார் அமைத்துக்கொடுத்த சிரேஷ்டமான ஒழுங்குகளைப் பின்சென்று கல்விபுகட்டிவந்த சுவாமிமார்களுடைய ஊக்கமுயற்சியினாலும், சேசுசபைக் கலாசாலைகள் அதிசீக்கிரம் பெரும் பிரக்கியாதியும் அடைந்தன. இதனால் பொறாமை மேற்கொண்டபலர் பலவிதமாய் இக்கலாசாலைகளின் நற்பெயருக்குத் தீங்கிழைக்க முயன்றார்கள். சேசுசபையார் போதனையில் பதிதவிஷம் கலந்திருக்கின்றதென்று எங்கும் தூற்ற எத்தனித்தார்கள். ஆனால் இவ்வபாண்டத்தை நம்புவார் ஒருவருமில்லையென்று கண்டு, அதைவிட்டு, சேசுசபையார் படிப்பில்லாதவர்கள், ஒன்றுந்தெரியாதவர்கள் என்று சொல்லத் தலைப்பட்டார்கள். இவ்விதம் அவதூறு சொல்லுபவர்களோடு வாதாக்குவிக்காமல், எங்களுக்குத் தெரிந்தது சொற்பமே, ஆயினும் அந்த சொற்பத்தைக்கொண்டு சர்வேசுரனுக்கும் மனிதர்களுக்கும் ஊழியம் செய்யப் பிரயா

சப்பட்டு வருகிறோம் என்று சாதுவாய் பதிலுரைத்து அமரிக்கையாயிருக்கும்படி அர்ச்சியசிஷ்டவர் தம் மக்களுக்குக் கற்பித்தார்.

கலாசாலை மாணாக்கர்களில் அநேகர் சேசுசபையில் உட்பட்டுவந்தார்கள்; இப்படி உட்பட்டவர்களுடைய தாய்தந்தை உறவினர்களாலும் சில சமயங்களில் பெரும் உபத்திரவம் நேர்ந்தது. சிசிலி (Sicily) என்ற தீவில் ஒக்தாவியுஸ் சேசார் (Octavius Cæsar) என்னொரு வாலிபர், தன் தந்தையின் சம்மதமின்றிச் சேசுசபையில் பிரவேசித்தார். மென்மேலும் உபத்திரவத்துக்கேதுவில்லாதிருக்குமாறு, இஞ்ஞாசியார் இவ்வாலிபனை உரோமைக்குத் தருவித்துக்கொண்டார். வாலிபருடைய தந்தையும் தாயும் உடனே மகனைப் பின்சென்று அங்குவந்து சேர்ந்தார்கள். தந்தை மூன்றாவது ஜூலியுஸ் (Julius III) என்னும் அர்ச். பாப்பானவர்முன், அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு விரோதமாய் விண்ணப்பம் செய்தார். தாயோவென்றால், உரோமை நகரில் வீடுவீடாய்ப்போய் ஒரு ஸ்திரீ பெற்றுவளர்த்த பிள்ளையை அவளிடம் நின்று வஞ்சித்துப் பிடுங்கிக்கொள்ளுவாருண்டோ? ஆ! இதென்ன கொடுமை, என்ன அநியாயம், என்று கண்ணீர் சிந்தி முறையிட்டு, மற்றவர்கள் மனமும் கொதிக்கச் செய்தாள். இந்தம்மாளுடைய கண்ணீரையும், பிரலாபத்தையுங் கண்டு மனதுருகிய கார்தினல் காரவ்வா*

(Cardinal Caraffa) என்பவர், வாலிபனை பெற்றோர் கையில் திரும்ப ஒப்புவித்துவிடவேண்டுமென்று இஞ்ஞாசியாருக்குக் கண்டிப்பாய்க் கற்பித்தார். ஆனால்

---

* சேசுசபையை முதல்முதல் அங்கீகரித்து ஆசீர்வதித்த மூன்றாம் பவுல் என்னும் அர்ச். பாப்பானவர் 1549-ம் ஆண்டு நவம்பர்-மீ 10-உ காலமாய்ப்போனார். இவர் அர்ச். இஞ்ஞாசியார்மீதும் அவர் ஸ்தாபித்த சேசுசபைமீதும் என்றும் மாறாப்பேரன்புடையவராயிருந்தார். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சர்வேசுரனுடைய இஸ்பிரீத்துவினால் நிறைந்த மகாத்துமாவென்று அவரை வெகு கனமாய் மதித்திருந்தார். அவருக்குப்பின் திருச்சபையை ஆண்டுவந்த, மூன்றாம் ஜூலியுஸ் என்ற பாப்பானவர் 1555-ம் ஆண்டு மார்ச்சு-மீ 23-உ காலஞ்சென்றார். இவரும் அர்ச். இஞ்ஞாசியார்மீதும் அவர் சபைமீதும் பேரன்பு பாராட்டிவந்தார். ஓர் சமயம் ஏதோ காரணமாக அர்ச்சியசிஷ்டவர்மீது சற்றே வெறுப்புற்றிருந்தாரென்றாலும், ஒருதடவை அவரைத் தமதுசமூகத்திற் கண்டு பேசியபின், அவர்மீது முன்னிலும் எண்மடங்கு அதிகபட்சமுடையவரானார். பேசிமுடிந்து அர்ச்சியசிஷ்டவர் விடைபெற்றுக்கொண்டு சமூகம் விட்டுப்போனதும், பரிசுத்த பிதா தமது அரண்மனையின் அலுவலங்களை விசாரித்துவரும் கார்தினாலை அழைப்பித்து: "இஞ்ஞாசியார் சுவாமியார் எந்தச்சமயத்தில் வந்தாலும், நமது சமுகம்பிரவேசிக்க அவருக்கு உடனே உத்தரவளிக்கவேண்டுமென்று நாம் விரும்புகிறோம்; அச்சமயத்தில் யார் நம்மோடிருந்தபோதிலும், தாமதியாமல் அவர் வரவைப்பற்றி நமக்கு அறிவிக்கவேண்டும்" என்று கற்பித்தார். மறுநாள் சேசுசபை மடத்துக்கு தானமாக ஐநூறு பொன்நாணயங்கள் அனுப்பிவைத்தார். மேலும் கஷ்டகாலங்களில் தம்மிடத்தில் உதவிகேட்கத் தவறப்படாதென்று அர்ச்சியசிஷ்டவருக்குக் கண்டிப்பாய்க் கற்பித்து, அதை அவருக்கு ஞாபகப்படுத்திவரும்படி அவர்கூடவந்த சுவாமியாருக்கும் சொன்னார்.

இவருக்குப்பின் வந்த மார்செல்லுஸ் (Marcellus) என்னும் பாப்பானவரோவென்றால் அர்ச்சியசிஷ்டவரைத் தமது

வாலிபர் சுவாமிமார்களால் கட்டாயம் யாதுமின்றி, தம் உள்ளத்தில் தொனித்த தேவ ஏவுதலைப் பின்சென்றுமாத்திரம் சேசுசபையில் உட்பட்டாரென்று அறிந்திருந்ததாலும், கார்தினாலோ காரியத்தை நன்றாய் ஆராய்ந்து விசாரியாமல் திடுதிப்பென்று தீர்ப்

உற்ற நண்பராகப் பாவித்து, அவருடன் திருச்சபையின் நன்மைக்கடுத்த விஷயங்களைப்பற்றி ஆலோசித்து அன்னியோன்னிய நேசமாய் வார்த்தையாடிவந்தார். ஆனால் பாப்பாப்பாசனம் ஏறிய இருபத்திரண்டாம் நாள் இவர் மரணமாய்ப்போக, இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் காரவ்வா (Caraffa) என்ற கார்தினால் நாலாம் பவுல் (Paul IV) என்று பெயர் தரித்து, 1555-ம் வரு, ஜூன்-மீ 5 உ பாப்பாணவராக முடிசூட்டப்பட்டார்.

கார்தினாலாயிருந்தகாலத்தில் இவர் சேசுசபைமீது வெறுப்புற்றவராகக் காணப்பட்டதால், பாப்பாணவராக வந்ததும் சேசுசபை சுவாமிமார்களெல்லாம் சற்று கிலேசப்பட்டார்கள். அர்ச். இஞ்ஞாசியாரும் இதுசெய்தி கேட்டவுடன் சற்றே கவலையுற்றவராகக் காணப்பட்டார். ஆனால் கிஞ்சித்து நேரம் தேவசந்நிதியில் அமர்ந்து ஜெபித்தபின், என்றும்போல் மலர்ந்து களித்தமுகமாய், பாப்பாசனத்தில் இப்பொழுதிருக்கிறவரும் நமக்கு பாதுகாவலராயிருப்பார், ஆயினும் துன்பமில்லாமற் போகாதென்று சொன்னார். அவ்விதமே சம்பவித்தது. இந்தப் பாப்பாணவரும் அர்ச். இஞ்ஞாசியாரிடத்தில் வெகு விசுவாசமுடையவராய், அவர்மீதும் சேசுசபைமீதும் வெகு பட்சமாயிருந்தார். என்றாலும் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் உயிரோடிருந்த காலத்திலும், அவருடைய மரணத்துக்குப் பின்பும் சேசுசபைமட்டில் இவருக்கிருந்த அன்பு சமயத்துக்குச்சமயம் தளர்ந்ததாகக் காணப்பட்டது.

-438-

பிட்டதாலும், இஞ்ஞாசியார் இத்தீர்ப்பை அங்கீகரியாமல், அர்ச். பாப்பாணவருக்கு மனுச்செய்தார். பரிசுத்த பிதா எல்லாம் விசாரித்து, அர்ச்சியசிஷ்டவர் பக்கம் நீதியிருப்பதாக உணர்ந்து, கார்தினால் காரவ்வா செய்த தீர்ப்பை ரத்துசெய்துவிட்டார். வாலிபரும் சேசுசபையில் நிலைபெற்றார்.

இப்படி சேசுசபையில் பிரவேசித்தவர்களுக்குள் சிலருடைய வரலாறு ஏதோ விநோத கதைபோலிருக்கும். லூவேன் நகரத்துக் கலாசாலையில் கல்வித்திறமையில் பேர்பெற்ற பேர்நார்து ஒலிவியர் (Bernard Olivier) என்றொரு வாலிபரிருந்தார். இவருடைய தாய் தந்தையர் இவனைக் குருப்பட்டத்துக்கென்று நேர்ந்திருந்தார்கள். இவரோவென்றால் தேசாந்திரம்போய் பலவிநோதங்களைக் கண்டு களிக்க ஆசித்தார். இதனால் தந்தை மனம்நொந்து, நீ உன் இஷ்டப்படி செய்வாயேயாகில், ஒரு காசுமுதலாய் நான் உனக்கு உதவிசெய்யேன் என்று கோபித்தார். பேர்நார்து என்பவர் இதனால் சற்றும் சஞ்சலப்படாமல் "அது பாரமல்ல, உமது வாசலில்வந்து பிச்சைகேட்காதபடி பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு தேசாந்திரம் புறப்பட்டார். ஆயினும் அவர் தாய் மனமிரங்கி அவருக்குக் கொஞ்சம் பணம் இரகசியமாய் உதவிசெய்தாள். அதைக்கொண்டு உரோமைபோய்ச் சேர்ந்து, அங்கு ஒரு கனவானுக்குக் காரியதரிசியாக உத்தியோகம் அமர்ந்தார். வாலிபரிடத்தில் விளங்கிய சாதுரிய சாமர்த்தியத்தைக் கண்டு வியப்புற்ற எஜமான் அவர்மீது வெகுபிரீதிவைத்து, தனக்கு ஏக பிள்ளையாயிருந்த தன் புத்திரியை அவருக்கு மண

முடித்துக் கொடுப்பதாகவும், தனது சம்பத்துகளுக்கெல்லாம் அவனையே பாத்தியஸ்தனாக்குவதாகவும் வாக்களித்தார். வாலிபரும் அவ்வாக்கில் மகிழ்வுற்று தமது அதிர்ஷ்டம் நிறைவுபெறும் காலத்தை ஆவலாய் எதிர்பார்த்திருந்தார். ஆனால் அதற்குமுன் கடும் வியாதியாய் விழுந்து, மரண அவஸ்தையானார். வியாதியில் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் அவனைப்போய்ச் சந்தித்துவந்தார். தேவகிருபையால் வியாதி நீங்கி பூரண சௌக்கியமடைந்தார். ஆனால் இதுகாலம் அவர் மனதைக் கவர்ந்திருந்த எண்ணங்கள் எவ்விதமோ மாய்ந்துபோக, சேசுசபையில் தன்னைச் சர்வேசுரனுக்கு முற்றும் ஒப்புக்கொடுக்க ஆசித்தார். இஞ்ஞாசியார் அவனை உடனே ஏற்றுக்கொள்ள சம்மதிக்கவில்லை. வாலிபரோவென்றால் ஓர்நாள் சுவாமிமார் மடத்துக்குப்போய், அவ்விடத்தைவிட்டுத் திரும்பிப் போகிறதில்லையென்று ஒரே சாதனையாய்ச் சாதித்தார். மனஆக்கத்தை என்றும் பெரிதுபாராட்டிவந்த இஞ்ஞாசியார் இதனால் சந்தோஷமடைந்து, வாலிபனைத் தாமதியாமல் நவசந்நியாசத்தில் ஏற்றுக்கொண்டார். சிலகாலத்துக்குள் குருப்பட்டம்பெற்று 'உரோமன் காலேஜுக்கு' சிரேஷ்டராக நியமிக்கப்பட்டார். ஆனால் அசௌக்கியத்தினிமித்தம் தன் ஜென்ம ஊருக்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்கு சென்றதும், தன் தந்தை வாசலிற்போய் பிச்சைகேட்டார். தந்தை பிச்சை ஒன்றும் கொடாமல் சற்று எரிச்சலாய்ப் பேசினார்;—தன்முன் நின்றவர் தன் மகன்தானென்று அவர் இன்னும் அறிந்துகொள்ளவில்லை. பரதேசியோவென்றால், வயோதிகனைப்பார்த்து "வெகுகாலத்துக்குமுன் தேசாந்திரம் சென்ற உமது குமாரன் பெர்நார்துவை நான் அறிவேன். அவனைப்பற்றி சமாச்சாரங்கள் எனக்குத் தெரியும்" என, உடனே வீட்டுக்குள் அழைத்துக்கொண்டு போகப்பட்டார். உட்சென்றதும், தன் பெயரை மறைத்துத் தன் கதையை எடுத்துரைத்தார். எல்லாம் கவனமாய்க்கேட்டு ஆச்சரியப்பிரமை அடைந்த வயோதிகர் என்குமாரன் பெர்னார்து நீரல்லாது வேறுயார் என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார். ஊதாரிப்பிள்ளை தந்தைவீட்டுக்குத் திரும்பிவந்த சுபநாள்போல், அன்று அக்குடும்பத்தில் எல்லாம் மங்களமாயிருந்தது. ஊரார் திருநாள் கூட்டம்போல் குருவானவருக்கு நல்வரவு கூறி அவனை உபசரிக்க விரைந்து வந்தார்கள். இது நிற்க:

கல்விபுகட்டும் விஷயத்தில், சத்தியவேத விசுவாசமும் நல்லொழுக்கமும் மற்றைப் பயிற்சிகள் யாவற்றுக்கும் சுக்கான்போல் முன்னின்று, அவைகளை நேர்நெறியில் ஸ்திரமாய் நடத்திவரவேண்டுமென்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் கற்பித்துவந்தார். ஆகையால் கல்விப்பொருளில் ஆத்துமத்தை மாசுபடுத்தக் கூடியவைகளையும், சத்திய விசுவாசத்துக்குக் கேடுசெய்யக்கூடியவைகளையும், தமதுசபையைச்சேர்ந்த பாடசாலைகளினின்று கண்டிப்பாய் விலக்கி நீக்கிவந்தார். பால்யப் பிராயத்தில் புத்தியென்னும் தத்துவமானது, எவ்வகை அட்சரமும் பதிவதற்கு எளிதில் இசைந்துகொடுக்கும் மெல்லிய மெழுகுபோலிருக்கின்றதெனவும், மனமோவெனில் புத்தியில் பட்டதை இயல்பாய்ப் பின்சென்று நடக்கும் தத்துவமாயிருக்கின்றதெனவும்,

அர்ச்சியசிஷ்டவர் திண்ணமாய் அறிந்திருந்தமையால் இதுவிஷயத்தில் அளவற்ற ஜாக்கிரதையெடுத்துவந்தார். பால்யர் மனதில் உற்பத்தியாகி வேரூன்றும் சிந்தனைகள் ஆதிமுதற்கொண்டே நல்லவைகளாயிருக்கவேண்டுமென்று விரும்பி, அதற்கான முயற்சிகள் செய்துவந்தார். ஏனெனில் மனதை ஆட்கொண்டிருக்கும் சிந்தனைகள் ஆரம்பத்திலேயே நல்லவைகளாயிருந்தால், அவைகள் ஜீவியகாலமெல்லாம் நற்பற்றுதல் நற்கிரியைகளுக்குத் தூண்டுதலாயிருந்து, நல்லொழுக்கத்துக்கு ஆதாரமாயிருக்குமென்றும்; தீயவைகளாயிருந்தால் ஜீவியகாலமெல்லாம் தீயபற்றுதல் தீவினைகளுக்குத் தூண்டுதலாயிருந்து, மென்மேலும் தின்மை விளைய ஏதுவாயிருக்குமென்றும் நன்குணர்ந்திருந்தார். நமது தேசத்தில் வழங்கிவரும் பூர்வீக நூற்கள் பலவற்றில் எப்படியோ, அப்படியே, இலத்தீன், கிரீக்கு பாஷைகளில் அஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் வித்துவான்களால் எழுதப்பட்ட நூற்கள் பலவற்றிலும், ஸ்ரீதேவியையும் மூதேவியையும் ஓராசனத்தில் வற்றிவைத்ததுபோலவும், ஓரே பாத்திரத்தில் நல்லுணவையும் நஞ்சையும் கலந்து பரிமாறினதுபோலவும், மேன்மையான தூயசிந்தனை பற்றுதல்களடங்கிய விர்த்தாந்தங்களோடு, நிசிதமான, கூச்சநாச்சமற்ற, தீய சிந்தனை பற்றுதல்களடங்கிய விர்த்தாந்தங்களும், நல்லறிவுக்கும் நல்லொழுக்கத்துக்கும்பொருந்திய சுகிர்த விஷயங்களோடு, மோசமான அபத்தங்களும் கோட்பாடுகளும் சேர்த்தமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வகைப் புஸ்தகங்களைப் படிப்பதால் பால்யருக்கு மோசம் வருமென்றஞ்சி, வெகுவாய் ஆலோசனைசெய்து

இந்நூற்களில் ஆட்சேபனைக்கிடமான விஷயங்களை முற்றும் திருத்தி மறுரூபமாக்கவேண்டும், அல்லது அப்பேர்ப்பட்டவைகளை முற்றுமே ஒழித்து, ஆட்சேபனைக்கிடமில்லாதவைகளை மாத்திரம் பிரதிசெய்து மாணாக்கர் கையிற் கொடுக்கவேண்டுமென்று விதித்தார்.

"புத்தியில் முதல்முதல் படிகின்றவைகள், நல்லவைகளானாலும், தீயவைகளானாலும், அவைகளை எளிதில் ஏற்றுக்கொண்டு மனதில் தரித்துக்கொள்ளுதல், சிறுவர்களுக்கு இயல்பாயிருக்கின்றது. அப்படி அவர்கள் மனதில் பதிகின்ற முதற் சிந்தனைகளும், மனோபாவனை உருவங்களும் அவர்களுடைய ஆயுள்காலமெல்லாம் தழுவி நிற்கின்றமையால், இவைகள்மட்டில் வெகு எச்சரிக்கை அவசியம். கல்வி புகட்டுவதற்குச் சாதாரணமாய் பிரயோகிக்கப்பட்டுவரும் புஸ்தகங்களோவெனில், விசேஷமாய் 'தெரன்ஸ்' (Terence) 'விர்ஜில்' (Virgil) முதலிய பல இதர கர்த்தாக்களால் இயற்றப்பட்ட 'க்லாசிக்ஸ்' (Classics) என்று சொல்லப்படும் பூர்வீகநூற்கள், வாழ்நாளுக்கெல்லாம் மெய்யாகவே பிரயோசனமான அநேக கல்விப்பொருட்க[illegible]ன், வெகு இலௌகீகமும் அயோக்கியமும், இன்னும் தற்செயலாய் கேட்டாலே தீதுசெய்யக்கூடியவைகளுமான பலவிஷயங்களைக் கற்பித்துவருகின்றன. அப்படியிருக்க, இவ்விஷயங்களைச் சிறுவர் கண்முன்வைத்து, அவர்கள் ஓயாமல் கையாடி வாசித்துப் படித்துவரும் புஸ்தகங்களிலேயே இவைகள் கற்பிக்கப்பட்டுவருவதினால் விளையும் தீங்கு எவ்வளவென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ! ஆகையால், இவ்வித பூர

வீக நூற்களில் அயோக்கியமானவைகள், மோசமானவைகளெல்லாம் நீக்கி, அவைகளுக்குப் பதிலாய் நல்லதான வேறு விஷயங்களைச் சேர்த்தெழுதுதல், அல்லது ஒன்றுமே சேர்க்காமல், பிரயோசனமானவைகளைமாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு, மற்றவைகளை முற்றுமே ஒழித்துவிடுதல், வெகு நன்மையாயிருக்குமென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது. வாலிபர்களை கிறிஸ்துவர்களுக்குரிய நல்லொழுக்கத்தில் பயிற்சி செய்து, பழக்குவிப்பதற்கு இது அத்தியாவசியமென்று இதனையான் எண்ணுகிறேன்" என, மேற்றிராணியாராகவோ அல்லது கர்தினாலாகவோ இருந்த தமது நண்பர் ஒருவருக்கு 1550-ம் வருஷம் எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் சொல்லுகிறார்.

ஓர் சமயம் யாரோ ஒரு பரோபகாரியின் நன்கொடைபோல், உரோமையில் சேசுசபை மடத்துப் புஸ்தகசாலைக்கென்று இரு பெட்டிகள் நிறைய புஸ்தகங்கள் அனுப்பப்பட்டன. பெட்டிகளின் மேலடுக்கிலிருந்த பிரபந்தங்களெல்லாம் சற்றும் ஆட்சேபனைக்கிடமில்லாத மெய்மறை நூற்களாகவே இருந்தன. மற்றவைகளோவெனில், லூத்தேர், மெலாங்க்றன் முதலியவர்களால் ஏற்பட்ட பதித துர்ப்போதனை நிறைந்த காப்பியங்களாயிருந்தன. இது சில பதிதர்கள் செய்த சதியென்றுணர்ந்த இஞ்ஞாசியார், அப்புஸ்தகங்கள் அத்தனையும், மேல் அடுக்கிலிருந்தவைகளை முதலாய் தவிர்க்காமல், சுட்டெரித்து, சாம்பலை காற்றில் தூவிவிடும்படி கற்பித்தார்.

சாதாரண கல்விசாஸ்திரங்களில் மாத்திரமல்ல, சங்கீதம், பாடல்முதலியவைகளிலும், பெருந்தன்மை,

வீரத்தன்மையான செயல்களுக்கு தூண்டுதலாகிய மேலான சிந்தனை பற்றுதல்களை இருதயத்தில் பிறப்பிக்கும் சிறந்த விர்த்தாந்தங்களை அநேகர் கூடிய சபைமுன் கவியாகவோ, சல்லாபமாகவோ, அல்லது நாடகமுறையாகவோ வர்ணித்துக் கொண்டாடுவதிலும், தத்துவசாஸ்திரம் வேதசாஸ்திரத்துக்கடுத்த சத்தியங்கள் அல்லது சித்தாந்தங்களைப்பற்றி உபந்நியாசம் செய்து, ஆட்சேபனைகளை மறுத்து தர்க்கம் செய்வதிலும், மாணாக்கர்கள் தேர்ச்சியடையும்படி அர்ச்சிய சிஷ்டவர்தாமே முயற்சிசெய்துவந்தார். உரோமையில் இவ்வித பயிற்சிகளை தங்கள் சமுகத்தால் கௌரவப்படுத்தும்படி, கார்தினால் மேற்றிராணிமார்களையும் மற்றும் பெரியோர்களையும் உபசரித்தழைப்பார்.

சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்தையும், ஆத்துமாக்கள் இரட்சணியத்தையும் முன்னிட்டு வித்தியாசாலைகள் மாத்திரமல்ல, வேறு தர்மசாலைகளும் மடங்களும் சிரமமெடுத்து ஸ்தாபித்துவைத்தார்.

நெறிதவறி சீர்குலைந்தலையும் மதலேனாள் போன்ற மாதர்களை நன்னெறி சேர்த்து சீர்திருத்துதற்காக, அர்ச். மார்த்தம்மாளின் அடைக்கலம் என்றொரு ஸ்தானம் ஏற்படுத்தினார். [illegible] வேண்டிய பணம் துவக்கத்தில் குறைவாயிருந்தது. ஆனால் தேவதோத்திரத்துக்காக தாம் கருதியதைச் செய்துமுடிக்க, [illegible] சகாயத்தை ஸ்திரமாய் எதிர்பார்த்து [illegible] முயற்சியெடுத்து வந்தார். சேசுசபை [illegible] தேர்ந்த ஓர் [illegible] சில கட்டிடங்கள் கட்டு[illegible] வதற்காக அஸ்திவாரம் இறங்கியபோது, பல [illegible] ரெண்டுகளுக்குமுன் யாரோ [illegible] அமைக்கப்[illegible]

இருந்த பிரமாண்டமான கட்டிடம் ஒன்று இடிந்து தகர்ந்து பூமியில் புதைபட்டிருக்கக் கண்டார்கள். இந்த ஆசிரமத்துக் கட்டிடத்தின் கற்கள் முதலியவைகளை விற்பனைசெய்து வந்த வரும்படியைக் கொண்டு, மேற்சொன்ன அர்ச். மார்த்தம்மாள் அடைக்கலத்துக்கு வேண்டிய நிலம் வாங்கப்பட்டது. தர்மிஷ்ட பிரபுக்கள் சீமாட்டிகள் அநேகர் பெரிய மனசு வைத்து உதாரமாய் தர்மத்தை செய்யவே, கட்டிடம் அதிசீக்கிரம் முடிவுபெற்றது. இத்தலத்தை அடைக்கலமென்று வரும் நிர்ப்பாக்கிய ஸ்திரீகளின் சம்ரட்சணைக்கும், மற்றும் செலவுகளுக்கும் வேண்டிய பொருளுதவி செய்வதற்காக, அநேக சீமாட்டிகள் ஒரு சபையாக ஒன்றுசேர்ந்தார்கள். நாலு வருஷத்துக்குள் மூன்னூறுபேர் அடைக்கலம் புகுந்தார்கள். தவறிப்போன நிர்ப்பாக்கிய ஸ்திரீகள் மனஸ்தாபப்பட்டு பாவ மார்க்கத்தை விட்டுத் திரும்பி நல்வழி சேரும்படி அர்ச்சியசிஷ்டவர் எவ்வித பிரயத்தனமும் செய்துவந்தார். சீர்குலைந்த இந்நிர்ப்பாக்கிய ஸ்திரீகளை அவர்கள் வசிக்கும் பாபக்குகைகளில் தாமே தேடிப்போய் புத்திசொல்லி, அர்ச். மார்த்தம்மாள் அடைக்கலத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பார். நீர் படும் பிரயாசையெல்லாம் வீண்; இந்த ஸ்திரீகளுடைய மனஸ்தாபமும் பிரதிக்கினையும் உறுதியாயிருக்கப்போகிறதில்லையென்று ஒருவர் அர்ச்சியசிஷ்டவரை எச்சரித்தார். அர்ச்சியசிஷ்டவரோவென்றால்: "சர்வேசுரனுக்குத் துரோகமாய் ஒரே-ஒரு பாவமாகிலும் நேரிடாதபடி தடுக்கக்கூடுமானால், நான்படும் பிரயாசை [illegible]ரமல்லவோ? [illegible]த்தன்மை, [illegible]லாம் அதுவே போதுமான கைம்மாறென

கிறேன்" என்று சொல்லி, சற்றும் மனம் சோராமல், தாம் துவக்கிய தர்மசிரமத்தை உற்சாகமாய்த் தொடர்ந்து நடத்திவந்தார். இத்தலத்தில் அடைக்கலம் புகுந்த மாதர்கள், ஏற்கனவே மெய்விவாகம் செய்துகொண்டவர்களாயிருந்தால், தத்தம் கணவன் வீட்டுக்கன்றி, வேறெவ்விடத்திற்கும் திரும்பிப் போகப்படாதென்றும்; இன்னும் மெய்விவாகம் செய்யாதவர்கள், அப்படி விவாகம் செய்துகொள்ளுவதற்கு, அல்லது யாதாமொரு கன்னியாஸ்திரிகள் மடத்தில் உட்படுவதற்கன்றி, மற்றப்படி அடைக்கலத்தைவிட்டுத் திரும்பிப் போகப்படாதென்றும் கண்டிப்பான ஓர் ஒழுங்கு ஏற்படுத்தியிருந்தார். இவ்விதம் அர்ச்சியசிஷ்டவர் இவர்களைச் சீர்திருத்தி பாவ வழியை அடைக்கப் பிரயத்தனப்பட்டுவந்தது நகரிலிருந்த கேடுகெட்ட துர்ஜனர் அநேகருக்குப் பொருந்தவில்லை. பலமாதகாலமாய் சாயுங்கால வேளைகளில் இந்தக் கசடர்கள் அர்ச். மார்த்தம்மாள் அடைக்கலமுன் கூட்டமாய் வந்து, சந்தடிசெய்து, கா கூ என்று கத்தி, வீதியில் வந்தபடி அயோக்கியமாய்ப் பேசி, வீட்டுச் சன்னல்களை உடைத்துச் சேதப்படுத்தித் துன்பம் விளைவிக்கத் தலைப்பட்டார்கள்.

அதேநேரமாய், உரோமையில் சான் காஸியானோ (San Cassiano) என்ற இடத்தில் 'போஸ்த்ருமாஸ்த்ராய்' இருந்த மத்தியாஸ் (Mattias) என்பொருவனால் பெரும் உபத்திரவம் சேர்ந்தது. தன் கணவனை விட்டு இவனோடு தேவதுரோகமாய் சீவித்துவந்த ஒரு ஸ்திரீ, அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய நற்போதகங்களைக் கேட்டு மனந்திரும்பி அர்ச். மார்த்தம்மாள்

அடைக்கலத்தில் போய்ச் சேர்ந்துகொண்டான். அவமாகவே வெகு மூர்க்கனான இந்த மத்தியாஸ் இதனால் கடுங்கோபங்கொண்டு, இரவில் பலவந்தமாய் அடைக்கலத்துக்குள் நுழையும்படி பிரயத்தனப்பட்டான். அது சாத்தியப்படாமற்போனதால், தேச சபையாருக்கு விரோதமாய் அநேக அபாண்டங்களை ஏற்படுத்தி, வாக்கினாலும் எழுத்தினாலும் அவைகளை எங்கும் பிரசித்தப்படுத்திவந்தான். என்னசொல்லியும் அவன் கேளாததால், ஆத்துமாக்களுக்குக் கேடாக நிகழ்ந்த இடறலை நீக்கும்படி இஞ்ஞாசியார் அர்ச். பாப்பானவரிடத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்தார். நியாயாசனமுன் மத்தியாஸ்தானே தான் செய்தது அனைத்தும் அநீதமென்று ஒப்புக்கொண்டு, சமாதானம்கோரி, அர்ச். இஞ்ஞாசியாரிடத்தில் பொறுத்தல் கேட்டான். நீதிஸ்தர்களும், "அவன் குற்றஞ்சாட்டிச் சொன்னதெல்லாம் அபாண்டம், அநியாயம், சதிமானம், அக்கிரமம்" என்று தீர்த்தார்கள். அர்ச்சியசிஷ்டவர் அவன்மீது இரக்கமுற்று அவனுக்காக நீதிஸ்தர்களை மன்றாடினதினால், நீதிஸ்தர்கள் அவனைத் தண்டியாமல் போகவிட்டார்கள். இதனால் மத்தியாஸ் மனமிளகி நன்றியறிதலுள்ளவனாய், [illegible]க்குப் பலவகையில் உதவிசெய்துவந்தான்.

இஸ்பானிய தேசத்தவரான பார்பரான் (Barbaran) என்னொரு சந்நியாச குருவும் அர்ச். மார்த்தம்மாள் அடைக்கல விஷயமாய், அர்ச். இஞ்ஞாசியார்மீது அநேகமுறைப்பாடுகள் சொல்லி, அர்ச். பாப்பானவர் சமுகம் பிராது எழுதிவிட்டார். இவ்விஷயத்தை விசாரித்து முடிவுசெய்யும்படி நியமிக்கப்பட்ட கார்டி

னல் கிரெஸ்சென்ஸி (Cardinal Crescenzi) என்பவர், சொல்லப்பட்ட முறைப்பாடுகள் அத்தனையும்—'தலையும் வாலுமின்றி,' ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாத வம்புச்சொற்களென் றுணர்ந்து, அவைகளை உபேட்சித்துத் தள்ளிவிட்டார். வேறோர்சமயம், இதே சந்நியாசக் குரு அர்ச்சியசிஷ்டவரை ஏகமாய் நிந்தித்து, 'பெர்ப்பிஞ்ஞான்' (Perpignan) முதல், செவில் (Seville) மட்டுமுள்ள அவருடைய சபையாரனைவரும் அக்கினியில் சுட்டெரிக்கப்படவேண்டும்' என்று ஆசீர்வசனம் கூறி ஓர் கடிதம் எழுதி, ஒருவர் மூலியமாய் அதை அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு அனுப்பிவைத்தார். அர்ச்சியசிஷ்டவரோவென்றால்:

"ஐயா, சங். பார்பரான் சுவாமியாருக்கு தயவுசெய்து சொல்லுங்கள்: பெர்ப்பிஞ்ஞான் முதல் செவில் மட்டுமுள்ள எனது சபையாரனைவரும் அக்கினியில் சுட்டெரிக்கப்படவேண்டுமென்று அவர் ஆசிக்கிறார்; நானோவெனில் அவருடைய நண்பர்கள் சிநேகிதர்கள் அனைவரும், பெர்ப்பிஞ்ஞான் முதல் செவில் மட்டுமுள்ளவர்கள் மாத்திரமல்ல, இன்னும் பூலோகமெங்குமுள்ள சகல மனிதர்களும், திவ்விய இஸ்பிரித்துவின் நேச அக்கினியினால் இருதயம் பற்றியெரிந்து, உன்னத அர்ச்சியசிஷ்டதனமடைந்து, தேவ மகத்துவத்தின் தோத்திர வர்த்திப்புக்காக சர்வசக்தியுடன் முயன்று உழைத்துவரும் சிறந்த நரர்களாக வேண்டுமென்று ஆசிக்கிறேன், என்பதாகச் சொல்லுங்கள்" என, முன்சொன்ன கடிதம் யார் மூலியமாய் அனுப்பப்பட்டதோ அவர் மூலியமாகவே உத்

தம் தேவசிநேகத்துக்கு இயல்பான பெருந்தன்மையுடன் பதிலுரைத்தெழுதினார்.

மேற்சொன்ன அர்ச். மார்த்தம்மாள் அடைக்கலமுமன்றி, 'ஆபத்துவருமுன்னே காவல்செய்' என்றபடி, தகுந்த பாதுகாப்பில்லாததால் தவறிப்போகும் ஆபத்திலிருக்கும் இளம்பெண்களுக்கு அடைக்கலமாக ஓர் ஸ்தானமும், அநாதப்பிள்ளைகளான சிறுவர்களையும், சிறுமிகளையும் பரிபாலிப்பதற்கென்று வெவ்வேறு புகலிடங்களும், உரோமையிலிருந்த தம் நண்பர்களுடைய உதார ஒத்தாசையால் ஸ்தாபித்து ஸ்திரப்படுத்திவைத்தார்.

மேலும், புதிதாய்க் கத்தோலிக்கு மார்க்கத்தைக் கைக்கொண்ட யூதர்குலத்தாரான சில வாலியர் தங்கள் பந்து ஜனங்களால் கைநெகிழப்பட்டு, யாதும் உதவியின்றி தத்தளித்து தவிப்பதைக்கண்டு மனஞ்சகியாதவராய், அவர்களைத் தாம் வசித்த சேசுசபை மடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், சம்ரட்சணை செய்து பாதுகாத்துவந்தார். மேலும் சேசுசபை சுவாமிமார்களுடைய போதனை பிரசங்கங்களைக் கேட்டு அநேகயூதர்கள் மனந்திரும்பி கிறீஸ்துவர்களாக ஆசித்தார்கள். ஆனால் தங்கள் இனத்தாரால் நேரும் உபத்திரவத்துக்கும், தரித்திரத்துக்கும் அஞ்சிப் பின்வாங்கினார்கள். இப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கும் இஞ்ஞாசியார் தமது மடத்தில் அடைக்கலம் கொடுத்துவந்தார். ஆனால் நாளுக்குநாள் இவர்களுடைய தொகை அதிகரித்துவந்தமையால், இவர்களையெல்லாம் சுவாமிமார் மடத்தில் வைத்து பாதுகாத்துவருதல் அசாத்தியமெனக் கண்டு, இந்த யூதர்களுக்கென்று பிரயத்தனப்

பட்டு ஒரு தர்மசாலை ஸ்தாபித்து, அதன் பரிபாலனத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளும் செய்துவைத்தார். இந்தத் தர்மசாலை விஷயமாகவும் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு துன்பமில்லாமற்போகவில்லை.

பம்பலூனா கோட்டையில் பட்ட காயத்தால் நெடுநாள் தம் கோத்திரத்து மாளிகையில் துன்புற்று வருந்திய லொயோலா வீரர் இருதயம், அவதரித்த சுதன் திருப்பலியான ஜெருசலேம் நகரைநோக்கி எவ்வளவோ உருக்க நேச வாஞ்சையுடன் தாவிச்சென்றதென்று ஏற்கனவே கண்டிருக்கிறோமல்லவா? அன்று அவர் இருதயத்தில் உதயமான அந்த நேச வாஞ்சை என்றும் குறையாது அதில் குடிகொண்டிருந்தது. தமது சபையை ஜெருசலேமிலேயே ஸ்தாபிக்கத் தாம் கொண்டிருந்த ஆசை நிறைவேற சர்வேசுரன் திருவுளமாகவில்லை என்றாலும், தமது மக்களில் சிலரையாகிலும் அவதரித்த நாதன் திருப்பாதம் பட்ட பிரதேசங்களுக்கு வேதபோதகர்களாக அனுப்பவும், அவ்விடங்களில் பாடசாலைமுதலியவைகள் ஏற்படுத்தவும் வெகு ஆவலுற்றிருந்தார்.

1554-ம் ஆண்டு மூன்றாவது ஜூலியுஸ் (Julius III) என்னும் அர்ச். பாப்பானவர், கீழ்த்திசையில் மூன்று சேசுசபைக் கல்விசாலைகள் ஏற்படுத்த உத்தாரம் அளித்தார். அவைகளுள் தலைமையானது ஜெருசலேம் நகரில் ஸ்தாபகம் பெறவேண்டுமென்றும் விதித்தார். மலைபோல் எதிர்த்துநின்ற எவ்வித இடையூறு விக்கினங்களையும் ஜெயித்து, எத்தனையோ கலாசாலைகளும் தர்மசாலைகளும் ஸ்திரமாய் ஸ்தாபித்துவைத்தவர், யூதேயாநாட்டில் நாதன் பாடுபட்ட மாநகரில்

திருச்சபையிலே எவ்விதமும் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று, பட்ட அரும்பிரயாசை பிரயத்தனங்களெல்லாம் வியர்த்தமாய் முடிந்தன.

அதுபோலவே, ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்தில் வெகு காலமாய் சத்திய திருச்சபையை விட்டுப்பிரிந்து, நாகரீகத்திலும் நல்லொழுக்கத்திலும் வெகுவாய் தாழ்ந்து சிறுமை அடைந்திருந்த அபிஸீனியா, எதியோப்பியா முதலிய இராஜ்யங்களைத் திரும்ப திருச்சபையோடு ஒன்றுசேர்க்க அவர் பட்ட பல பிரயத்தனங்களும் ஒருவாறு வியர்த்தமாகவே முடிந்தன.

வடக்கே இஸ்பானியா, பிரான்ஸ், இத்தாலியா, முதலிய தேசங்களடங்கிய ஐரோப்பாவின் ஒருபாகத்தையும், கிழக்கே அவதரித்த சுதன் பாடுபட்ட ஜெருசலேம் நகரிருக்கும் பலஸ்தீன் நாட்டையும், தெற்கே ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்தின் ஓர் பாகமும் எல்லைகளாகக் கொண்ட மத்தியதரைக்கடலில் (The Mediterranean Sea), அநேக வருஷகாலமாய் துலுக்கர்கள் கடற்கொள்ளையடித்து, கிறீஸ்தவர்களுக்கு உயிர்ச்சேதமும் பொருட்சேதமுமன்றி, அவர்களுடைய நித்திய ஈடேற்றத்துக்கும் இடர்செய்து வந்தார்கள். அச்சமயம் இரண்டாவது ஹென்ரி (Henri II) என்னும் பிரான்ஸ் தேசத்தரசன், ஐந்தாவது சார்லஸ் (Charles V) என்னும் இஸ்பானிய தேசத்தரசனுக்கு விரோதமாய், துலுக்கதீரசன் சுலிமான் (Suleiman) [illegible] நிர்ப்பந்தமாய் கட்டுப்பாடு பாராட்டி, அவனுடைய துணையைத் தேடினர். இத்துலுக்கர்கள் இஸ்பானிய தேசத்தின் கடற்கரைப் பக்கங்களில் பாளையம் இறங்கி, திரளாய்க் கொள்ளையடித்து

அநேக கிறீஸ்தவர்களையும் அடிமைகளாக சிறைப்படுத்திக்கொண்டு போயினர். இப்படி அடிமைகளாகக் கொண்டு போகப்பட்டவர்களில் அநேகர் உபத்திரவத்துக்கஞ்சி தங்கள் வேதத்தை மறுத்துவந்தார்கள். இஸ்பாஞியாவில் மாத்திரமல்ல, இத்தாலியாவிலும், மற்றிடங்களிலும் துலுக்கர் இவ்வித நிஷ்டூர செயல்கள் அடிக்கடி செய்துவந்தார்கள்.

ஐரோப்பாவில் இவ்விதம் செய்யத் துணிந்தவர்கள், அவர்கள் கைப்பற்றியிருந்த பலஸ்தீன் முதலிய கீழ்த்திசை நாடுகளில் எவ்விதம் செய்திருப்பார்களென்று சொல்லத்தேவையில்லை. மன்னுயிர்க்கும், சத்திய விசுவாசத்துக்கும் பெரும் மோசமாக நேர்ந்த இப்பாதக செயல்களை இஞ்ஞாசியார் சகியாதவராய், இவைகளுக்கு முடிவுகட்டுவதற்கான வழி யாதென்று ஆலோசனைசெய்து, அருமையான விவேக விமரிசையடங்கிய ஏற்பாடொன்று யூகித்தெழுதி, அதனைக் கார்லூஸ் அரசனுக்கும் மற்ற அரசர்களுக்கும் அனுப்புமுன் காதால் சுவாமியாருடைய அபிப்பிராயத்தை அறியும்படி, 1552-ல் அவருக்கு அதை அனுப்பிவைத்தார். என்னகாரணத்தினாலேயோ அர்ச்சியசிஷ்டவர் தாம் யூகித்தெழுதியதை மேற்சொன்ன அரசர்களுக்குக் கடைசியாய் அனுப்பிவைக்கவில்லையென்று தோன்றுகின்றது. அர்ச்சியசிஷ்டவர் யுக்திப்பிரகாரம் இஸ்பாஞியா, போர்த்துகால், இத்தாலியா தேசத்தரசர்கள் அப்பொழுதே ஒன்றுசேர்ந்து, அவர் எடுத்துக்கூறிய ஆதார உதவி உபாயங்களைப் பிரயோகித்து, சத்துருக்களை எதிர்த்துப் போயிருப்பார்களேயாகில், நிச்சயமாகவே வெற்றியடைந்து துலுக்கர்களுடைய அக்கிர

யத்தை அடக்கியிருந்திருப்பார்களென்று, அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய சரித்திராசிரியர் சிலர் உறுதியாய்ச் சொல்லுகிறார்கள்.

எப்படியிருந்தாலும், லொயோலா இஞ்ஞாசியார் யுக்திப்பிரகாரம் அத்தியாவசியமாய் நடந்துகொள்ள வேண்டிய காலம் நேரிட்டது. துலுக்கர் தங்கள் நிஷ்டூர செயல்களை மேன்மேலும் அதிக தாணிகரமாய்ச் செய்துவந்தார்கள். திருச்சபையில் அர்ச்சியசிஷ்டவராக வணங்கப்பட்டுவரும் ஐந்தாவது பத்திநாதர் (St. Pius V) என்னும் பாப்பானவர், அவிசுவாசிகளால் விசுவாசிகளுக்கு நேர்ந்த இக்கொடிய துன்பங்களைப் பரிகரிப்பதற்கு வேறுவழியில்லையென்று கண்டு முன் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் யூகித்திருந்தபடி, இஸ்பாஞ்ஞியா, வெனீஸ்முதலிய இராஜ்யங்களோடு தாமும் ஒன்றுசேர்ந்து துலுக்களை எதிர்த்துப்போகும்படி ஓர் உடன்படிக்கை செய்தார். மத்திய தரைக்கடலிலும், கடலோரங்களிலும் துலுக்கர் பயம் நீங்கியது. ஆயினும் ஜெருசலேமா நகரிலிருக்கும் பலஸ்தீன் நாடுமாத்திரம் அவர்கள் கையினின்று விடுவித்தல் கூடாமற் போயிற்று. ஆ! தேவசுதனை உயிர்வதைத்து, அவருடைய மாசற்ற திரு இரத்தத்தை சிந்தியதினால் யூதர் குலத்துக்கும், அவர்கள் நாட்டுக்கும் நிகழ்ந்த கொடிய சாபத்தின் ஓர் தோஷமா இது! தேவதோத்திர வர்த்திப்புக்காகவும் ஆத்துமாக்கள் இரட்சணியத்துக்காகவும் மற்ற இராஜ்யங்களில் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் எடுத்த பிரயத்தனங்களெல்லாம் சித்திபெற்று நற்பலன் தந்திருக்க, நாதன் பலியான ஜெருசலேம் நகரை அவர் எவ்வளவோ ஏக்க நோக்கமுடன் நாடிப் பட்ட

பிரயாசை பிரயத்தனங்கள்மாத்திரம் பயன்படாமற் போயிற்றே. "ஆ! தெய்வ ஞானம், அறிவு இவைகளின் திரவிய பொக்கிஷம் எவ்வளவோ ஆழமானது! அவருடைய நியாயத் தீர்ப்புகள் எவ்வளவோ புத்திக்கெட்டாதவைகளுமாய், அவருடைய வழிகள் எவ்வளவோ ஆராய்ந்தறியக்கூடாதவைகளுமாயிருக்கின்றன! ஆண்டவருடைய கருத்தை அறிந்தவன் யார்? அவருக்கு ஆலோசனைக்காரனாயிருந்தவன் யார்?" (உரோமர். 12-33, 34.)

யூதேயா நாட்டை துலுக்கர் கையிலிருந்து மீட்கும்படி தாம் யோசித்தெடுத்த நோக்கம், தேவதிருவுளம் அந்நாட்டின்மட்டில் நிரூபித்திருக்கும் அபிரகசியமான நித்திய நியாயத் தீர்ப்புக்கு இசைந்ததல்லவென்று அநுபவ ஞானத்தினாலோ, அல்லது ஏதோ ஓர் விசேஷ தேவ ஏவுதலினாலோ அறிந்துகொண்டதினால்தான், அர்ச். இஞ்ஞாசியார் துவக்கியதை முடிக்காமல் விட்டுவிட்டாரென்று, அவருடைய சரித்திராசிரியர்களுள் மிகச் சிறந்தவர்களில் ஒருவராகிய கெனல்லி (Genelli) என்னும் சேசுசபைக் குருவானவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

11-ம் அதிகாரம்.

அர்ச். இஞ்ஞாசியாரிடத்தில் விளங்கின மகா ஆச்சரியமான **தேவநேச ஒன்றிப்பு**—ஆத்தும சோதனை—என்றும் தேவசந்நிதியை சிந்தித்து ஜீவித்தல்—உத்தம தேவசிநேகம் அடையும்படி அவர் உண்டுபண்ணி ஜெபித்துவந்த உன்னத ஜெபம்—முகத்தில் துலங்கிய அற்புத காந்தி—தேவநேச ஒன்றிப்பின் மகா ஆச்சரியமான ஓர் அந்தஸ்து—நேசக் கண்ணீர்—நாற்பது நாள் ஞாபகக் குறிப்புகள்—அர்ச். தமதிரித்துவம்—தேவசிநேகமும் பிறர்சிநேகமும் ஒன்றுக்கொன்று உதவியாயிருத்தல்—**பரலோக ஏக்கம்.**

லொயோலா மாளிகையில் கன்னித்தாய் திருக்கரத்தில் சர்வேசுரனுக்குத் தன்னை பரிபூரணமாய் ஒப்புக்கொடுத்த லொயோலா இஞ்ஞாசியார், அன்றுமுதல் தன் சுயபட்சத்தை முற்றும் பரித்தியாகம் செய்து, கிஞ்சித்தும் இதரநேசம் கலப்பில்லாத தூய்மையான உத்தம சிநேகமுடன் தன் சிருஷ்டிகரை நேசித்து அவருடன் மென்மேலும் நெருங்கியபந்தனமாய் ஒன்றித்துப் போகும்படி அளவற்ற ஆவலுடன் பிரயத்தனம் செய்து வந்ததும்; தம்மைநோக்கி ஆவலுடன் தாவிவரும் ஆத்துமாவைத் தள்ளிவிடாது, அணைகடந்த அன்புடன் அதனைத் தழுவித் தற்காக்கும் நித்திய நேசமாகிய கடவுளும் தமது தாசனை அர்ச்சியசிஷ்ட

தனத்தின் உன்னத கொடுமுடியைநோக்கி கைபிடித்து நடத்தி, சுபாவத்துக்குமேலான தியானயோக வரத்தையும், வேறநேக அற்புத வரங்களையும் அவர் ஆத்துமத்தில் ஏராளமாய்ப் பொழிந்துவிட்டு, அதில் தேவ சிநேகாக்கினி மேன்மேலும் சுவாலித்தெரியும்படிச் செய்துவந்ததும், இச்சரித்திரத்தில் ஆதிமுதல் இதுமட்டும் விவரிக்கப்பட்டவைகளைக்கொண்டு தெளிவாய் விளங்கும். ஆயினும் அவருடைய அந்தியகாலத்தையும், அவரது தூய ஆத்துமா உடலைவிட்டுப்பிரிந்து, பரலோகத்தில் தன் சிருஷ்டிகரோடு நித்தியநேச ஐக்கியமாய்ப் போன விசேஷத்தையும் பற்றிப் பேசுமுன், அவர் சீவியத்திலுள்ள மற்ற சம்பவம், வரலாறுகளைச் சற்றுப்பொழுது சிந்தையினின்றகற்றிவைத்து, இகலோகத்திலேயே அவர் ஆத்துமாவில் நாளுக்குநாள் வர்த்தித்துவந்த ஆச்சரியமான தேவநேச ஐக்கிய ஒன்றிப்பை மாத்திரம் பிரதானமாய் சிந்தையில் நிறுத்தி, அதையடுத்த விஷயங்களை சங்க்ஷேபமாய் எடுத்துரைத்தல், நன்றென்றெண்ணுகின்றோம்.

தேவநேச ஐக்கிய ஒன்றிப்புக்கு அத்தியாவசியமான தேவ இஷ்டப்பிரசாதத் திருவிளக்கு தம் உள்ளத்தில் மேன்மேலும் சுடர்விட்டெரியும்படி, தமதாத்துமத்தை அடிக்கடி நுணுநுணுக்கமாய் ஆராய்ந்து பரிசோதித்துவந்தார். ஒவ்வொருவனும் தன்னை ஆட்கொண்டிருக்கும் பிரதான துர்க்குணம், அல்லது கிரமந்தப்பிய பற்றுதலை ஜெயித்து, அதற்கு எதிரான புண்ணியத்தை கைக்கொண்டு, ஞான சீவியத்தில் மேன்மேலும் விர்த்தியடைவதற்கு மகா உறுதியான ஓர் சாதனமாக, அவர் தாமே தமது ஞானமுயற்சிகளில்

படிப்பித்துக் * கொடுத்திருக்கும் தனி ஆத்துமசோதனையை அநுதினம் விடாமுயற்சியாய் வெகு ஜாக்கிரதையுடன் செய்துவந்தார்;—ஆவி பிரியுமட்டும் இம்முயற்சியை விட்டுவிட்டவரல்ல. இதுவுமன்றி, ஒவ்வொருமணிநேரமும், அம்மணிநேரத்தில் தமது நினைவு, வாக்கு, கிரியைகள் யாவையும்பற்றிச் சுருக்கமாய் இரண்டோர் நிமிஷம் தம்மிடத்தில் கணக்குக்கேட்டு ஏதாகிலும் குறைகளிருந்தால் அவைகளுக்காக மனஸ்தாபப்பட்டு சர்வேசுரனை நோக்கிக் கண்களை உயர்த்தி, இருதயத்தில் உருக்கமாய் நேச உச்சாரணம் செய்து, அடுத்தமணிநேரத்தை முந்தினமணி நேரத்தைப் பார்க்கிலும் தேவமகத்துவத்துக்கு அதிக உகந்ததுமாய்ச் செலவழிக்கும்படி பிரதிக்கினைசெய்துகொள்ளுவார். மேலும், அவர்தாமே நம்மக்கள் யாவருக்கும் விதித்திருக்கும்பிரகாரம், தாமும் நித்தம் இருபொழுது,—மத்தியானம் கால்மணிப்பொழுது, இரவில் நித்திரைபோகுமுன் கால்மணிப்பொழுது,—மற்ற கவலை காரியங்களையெல்லாம் விட்டொழித்து, தேவசமுகத்தில் அமர்ந்து, ஆத்துமசோதனைசெய்துவருவார்.

சீவியத்தில் எவ்வளவோ பரிசுத்தராக விளங்கிய இவர் இவ்விதம் அடிக்கடி ஆத்துமசோதனை செய்வதற்கு அத்தனை குற்றங்குறைகள் அவரிடத்தில் ஏது? என, இதனை வாசிக்கும் அன்பர்கள் மனதில் ஒருவேளை ஐயம் தோன்றலாம். தேவசிநேகம் ஒளிரும் தூய ஆத்துமாவின் கண்களுக்கு துலக்கமும் கூர்மையும் அதிகம். சாதாரண கண்களுக்குத் திவ்வியமான சுத்த ஜலமென்று தோன்[illegible] பூதக்கண்ணாடியினால் பரிசோதித்துப் பார்[illegible] அதில் அனந்தம் இதரவஸ்

துக்கள் கலந்திருக்கக் கண்டுகொள்ளலாம். அதுபோலவே தேவசிநேகம் நிறைந்தொளிரும் தூய ஆத்துமாக்கள், மற்றவர்கள் கண்ணுக்கு முற்றும் பரிசுத்தமென்று தோன்றும் நினைவு, வாக்கு கிரியைகளிலே முதலாய், தேவ மகத்துவத்துக்குப் பொருந்தாத அற்பசொற்ப மாசுகள் இருப்பதாகக் கண்டு, அவைகளுக்காகவும் மனஸ்தாபப்பட்டு, வெகு ஜாக்கிரதையாய் அவைகளையகற்றி, மேன்மேலும் அதிக துலக்கமான இருதய தூய்மை அடைய பிரயாசப்படுவார்கள். மற்றவர்கள் எவ்வளவுதான் ஆராய்ந்து பார்க்கிலும் அவர்களுக்குத் தென்படாத நுட்பமான மாசுகள், சகல பரிசுத்ததனத்துக்கும் ஊற்றும் உறையுளுமாகிய நித்திய கடவுளின் திவ்விய இலட்சணங்களை நேசவாஞ்சையுடன் நோக்கிய இத்தூயாத்துமாக்களின் கண்களுக்கு தக்ஷணமே புலப்படும். அன்பனுக்கு எது பிரியம், எது பிரியமல்லவென்று, அவனுடைய உள்ளத்தை அன்னியோன்னியமாய் அறிந்த அன்பனன்றி, அன்னியன் நன்றாய் அறிந்துகொள்ளானல்லோ!

இவ்விதம் அடிக்கடி தனக்குள் புகுந்து, தன் ஆத்துமத்தைப் பரிசோதித்து, அப்போதைக்கப்போது உண்டாகும் அற்பசொற்ப மாசுகளையும், கண்ணிற் கசடென, அப்போதைக்கப்போது அகற்றிநீக்கி, நற்பிரதிக்கினைசெய்துவருதல், "நீதிமான் இன்னும் நீதிமானாகட்டும்; பரிசுத்தவான் இன்னும் பரிசுத்தவானாகட்டும்"* என்றபடி, ஞானசீவியத்தில் வர்த்திப்படைந்து, சர்வேசுரனோடு மேன்மேலும் நெருங்கிய

* அர்ச். அருளப்பர், காட்சியாகமம், 22-ம் அதி., 11-ம் வசனம்.

நேசபந்தனமாவதற்கு வெகு அவசியமென்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் எண்ணியிருந்தார். ஓர் சமயம் அவர் ஒரு சுவாமியாரைப் பார்த்து, "இன்று எத்தனைவிசை சிந்தனைசெய்து, ஆத்துமத்தை சோதித்துப் பார்த்தீர்" என்று வினவினார். "எழுவிசை" என்று சுவாமியார் சொன்னார். அதைக்கேட்டு அர்ச்சியசிஷ்டவர் ஆச்சரியப்பட்டு "என்ன! எழுவிசைமாத்திரம்; ஆயினும் சாயுங்காலம் உமக்கு ஒழிந்தநேரம் வெகுவாயிருந்ததே!" என்றார்.

தேவமகத்துவத்துக்கு உகந்ததை நாடிய் தூய சிந்தனையுடன் செய்துவந்த இம்முயற்சிகளால், அவர் ஆத்துமா ஓயாமல் சர்வேசுரனிடத்தில் ஜீவித்து, அவரோடு மேன்மேலும் எவ்வளவு நேச ஐக்கியம் அடைந்து வந்ததென்றால், சர்வேசுரனை என்றும் முகமுகமாய்த் தரிசித்த கண்களுடன், நமதருகிலிருந்து நம்மைப் பாதுகாத்துவரும் வானதூதனைப்போல், அவரும் தமது பராமரிப்பில் ஒப்புவிக்கப்பட்டவர்களை பாதுகாத்துவரும் கவலையிருந்த உத்தியோகத்தின் கடமைகளையும், பிறர் ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காக எடுத்த எண்ணிறந்த பிரயத்தனங்களையும், சர்வேசுரனை அதியந்த நேசப்பற்றுதலோடு என்றும் நோக்கிய கண்களுடன் செய்யும் வரம் அடைந்துகொண்டார். எந்நேரத்திலும், எச்சமயத்திலும், எவ்விடத்திலும், எங்கும் பிரசன்னராயிருக்கும் நித்திய கடவுளின் திருச்சன்னிதியை உள்ளத்தில் உருக்கமாய் உணர்ந்து, அவரோடு நேசசல்லாபம் செய்வது அவருக்கு இயல்பாய்ப் போயிற்று. மரணமடைவதற்குச் சுமார் பத்து மாதத்துக்குமுன் [illegible] சுவாமியாருடன் தனி

மையாய் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்த ஓர் சமயத்தில், சர்வேசுரனுடைய ஊழியத்துக்குத் தம்மைக் கையளித்த நாள்முதல், அதுகாலமட்டும் தேவபக்தியும், தேவ சன்னிதான சிந்தனையும் தம்முள்ளத்தில் நாளுக்குநாள் ஏற்றமாய் அதிகரித்து வந்ததென்றும், தற்சமயம் தமது ஜீவியகாலத்தில் எக்காலத்தையும்விட அதிகமாயிருக்கின்றதென்றும்; இப்பொழுது எந்நேரத்திலும், தமக்குப் பிரியமானபோதெல்லாம் சர்வேசுரனைக் கண்டடையக்கூடுமென்றும் அறிவித்தார்.

இவ்விதம் என்றும் தேவசன்னிதானத்தை நாடி, தன் தேவனோடு நேசஐக்கியமாய் ஜீவித்துவந்த அவர் ஆத்துமா, அத்தூய தேவசிநேகத்தில் தன்னை முற்றும் மறந்ததாய், சகலத்திலும் அவருடைய அதிமிகுத் தோத்திரம் ஒன்றையே வாஞ்சையாய் நாடிவந்தது. அவர் நினைவு கிரியைகள் ஒவ்வொன்றையும் தூண்டி நடத்தியது தேவசிநேகமே. தேவசிநேகமே அவர் ஆத்துமத்துக்கு உயிர்போலவும், அவருடைய ஞான ஜீவியத்துக்குச் ஜீவன்போலவுமிருந்தது. "நமது ஆத்துமத்துக்கு உயிர்போலவும், நமது ஞான ஜீவியத்துக்கு ஜீவன்போலவும் இருக்கின்ற தேவசிநேகத்தை நம்மாலான ஜாக்கிரதையுடன் நம்முள்ளத்தில் காப்பாற்றி அதிகரிக்கச் செய்வோமாக!" என்று அவர்தாமே சொல்லியிருக்கிறார். தன்னையும் தனக்குள்ள யாவையும் தேவமகத்துவத்துக்குத் தகனபலியாக ஒப்புக்கொடுத்துவிட்டு, ஓயாமல் அவர் கேட்டுவந்த மன்றாட்டென்ன? சர்வேசுரனை இன்னும் அதிகமதிகமாய்ச் சிநேகிக்கவேண்டுமென்பதே. "ஆண்டவரே, எனக்கிருக்கும் சுவாதீனம் அனைத்தும், என் ஞாபகம், என்

புத்தி, என் மனசு முழுவதும், என்னிடத்தில் ஏதேது உண்டோ, எனக்கு ஏதேது சொந்தமோ அவைகளை யெல்லாம் தேவரீரே எடுத்துக்கொள்ளும், இதோ வைபேற்றுக்கொள்ளும். இவையாவையும் எனக் குத் தந்தவர் நீரே; உமக்கே, ஆண்டவரே! அவை களைத் திரும்பவும் கொடுத்துவிடுகிறேன்; எல்லாம் உம்முடையவைகளே, உமது பூரண சித்தப்பிரகாரம் நடத்தியருளும். எனக்கு உமது சிநேகத்தையும், வர ப்பிரசாதத்தையும் தந்தருளும்; இவைகளே எனக் குப்போதும்"* என்று அவர்தாமே உண்டுபண்ணி ஜெபித்துவந்த உன்னத மேறு ஜெபமே இதற்குப் போதுமான திருஷ்டாந்தம்.

---

* ஞானமுயற்சிகள் என்ற அற்புத நூலின் முடிவில் தேவசிநேகத்தின்பேரில் அர்ச்சியசிஷ்டவர் இயற்றித் தந்தி ருக்கும் மகா உன்னத தியானத்தில், நாலுபிரிவுகளில் ஒவ் வொரு பிரிவின் கடைசியில், தியானிக்கும் ஆத்துமா தன்னை சர்வேசுரனுக்குப் பாதகாணிக்கையாக ஒப்புக்கொடுத்து நேச சல்லாபம் செய்யும்படி இச்சிறு ஜெபத்தை எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார். இதனை அர்ச்சியசிஷ்டவர் இஸ்பானிய பாஷையில் எழுதியபடி, சங். ரூத்தான்சுவாமியார் இலத் தீன் பாஷையில் வார்த்தைக்கு வார்த்தை மொழிபெயர்த்து தந்தனர்; நாம் தமிழில் வார்த்தைக்கு வார்த்தை மொழி பெயர்த்துத் தந்திருக்கிறோம். இந்த ஜெபத்தை "ஞானப் பொக்கிஷம்," "[illegible] ஏணி" முதலிய புஸ்த கங்களில் காணலாம். [illegible] இப்புத்தகங்களில் இச்செபம் பாஷாலங்காரத்தைக் [illegible] [illegible] மொழிபெ யர்த்தெழுதப்பட்ட [illegible] இலத்தீன்பிரதிகளில் இருக்கிற படி தமிழ்ப்படுத்[illegible] காணப்படுகின்றது.

அவர் தூயாத்மாவில் நிறைந்தொளிர்ந்த இவ்வுத் தம தேவ சிநேகாக்கினியின் புனித அருட்சுவாலை வெளியில் தாவி வீசினாற்போல், அவர் முகம் மகா ஆச்சரியமான ஓர் காந்திப் பிரபைபோல் துலங்க, அநேக சமயங்களில் காணப்பட்டதென்றும், இத்தேவ சிநேகம் ஒழுங்கற்ற பற்றுதல்களை நிக்கிரகம் செய்து, இருதயத்தில் இயற்றிய உன்னத சமாதான அமரிக்கையி னால், எவ்வித விபத்து எவ்வித துன்பந்தான் நேர்ந்த போதிலும், என்றும் மாறா முகரூப அமைதியுள்ளவரா யிருந்தாரென்றும் ஏற்கனவே பலதரம் சொல்லியிருக் கிறோம். அவர் மரணத்துக்குப்பின் அவருக்கு அர்ச் சியசிஷ்டபட்டம் சூட்டும்படி, அவருடைய சீவியத் தை ஆராய்ந்து பரிசோதித்த ஞான கர்த்தாக்கள் இதுவிஷயத்தில் உறுதிப்படுத்தி எழுதியதை இங்கே [illegible]த்து சொல்லலாம். "இஞ்ஞானியாருடைய நினைவு, வாக்கு, கிரியைகள் யாவும் சர்வேசுரனையே தங்களு க்கு ஏக [illegible]யாக நோக்கினவைகளாய், அவருடைய ஸ்தோத்திரத்தையும் மகிமையையும் மாத்திரம் கருதி னவைகளாயிருந்தன. 'Ad Majorem Dei Gloriam' 'சர்வேசுரனுடைய அதிமிக ஸ்தோத்திரத்திற்காக' இதுவே அவருடைய விருதுமொழி,—இவ்வார்த்தை கள் அவர் நாவில் என்றும் இருந்தன. அவருடைய நடபடிகளுக்கெல்லாம் சுக்கான்போலிருந்தது இது தான். தமது மக்களும் தங்கள் நடபடிகள் யாவிலும் இதைத் தங்கள் கண்முன் வைத்து நடக்கவேண்டு மென்று விரும்பினார். இதனால்தான், முத்திப்பேறு பெற்ற இந்த மகாத்துமாவின் இருதயத்தில் மனோரம் மிய ஞானசந்தோஷம் மேவிட்டிருந்தது. இந்த

ஞானசந்தோஷம், சமாதானம் குடிகொண்டிருக்கும் ஆத்துமத்தின் அறிகுறியாக என்றும் ஒருகண்டசிராய் மலர்ந்து தெளிந்து களிப்புற்றிருந்த அவர் முகத்தினும் இலங்கியது. எவ்வளவுக்கதிகமாய் துன்பதுரிதங்கள் அவரை நெருங்கிவந்தனவோ, அவ்வளவுக்கதிகமாய் முகமலர்ந்து மனமகிழ்ந்தவராகக் காணப்பட்டார். இதே காரணத்தினாற்றான், தம்மிடத்திலுள்ள பாசம் பற்றுதல்களில் எதாகிலும் சலனம்செய்து மேலெழுவொட்டாமல், அவைகளையெல்லாம் நேர்நிலையில் தமக்குள் ஸ்திரமாய் அடக்கி ஆளுவதில் பூரண வல்லமையுடையவராக விளங்கினார். அவரைக் கண்ணுற்ற யாவருக்கும் இது ஓர் ஆச்சரியமாயிருந்தது. எவ்வித விபத்து நேர்ந்தாலும், ஒருபோதும் குறையாத இந்த மனோரம்மிய அமரிக்கைக்கு காரணம் அவர் இருதயத்தின் உள்ளாந்தரங்கத்தில் சுவாலித்தெரிந்த தேவ சிநேகமே" என்று மேற்சொன்ன ஞான கர்த்தாக்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். "தமது தாசனுடைய ஆச்சரியமான அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தை மகிமைப்படுத்தும்படி அவர் முகத்தில் சுபாவத்துக்கு மேற்பட்ட ஓர் பிரகாச ஒளி துலங்கும்படி அதி உன்னத கர்த்தர் திருவுளமானார்" என்று எட்டாவது உர்பானுஸ் (Urbanus VIII) என்னும் பாப்பானவரும் அவருக்கு அர்ச்சியசிஷ்ட பட்டம் அளித்து எழுதிய 'ஆஜ்ஞை' பத்திரத்தில் சொல்லுகிறார்.

இருதயத்தில் பற்றியெரிந்த தேவசிநேக அக்கினியினால், அவர் முகம் மாத்திரமல்ல, அவருடைய வாக்கு கிரியைகளும் தேவசிநேகமயமாகவே துலங்கின. அவருடைய வாய்மொழிகள் கிரியைகள் அத்தனையும்,

அத்தனை தேவநேச உச்சாரணங்களாயிருந்தனவென்னலாம். சர்வேசுரன் தமக்களித்த சுபாவ சக்திகளையும், சுபாவத்துக்கு மேலான வரங்களையும் தேவதோத்திர வர்த்திப்புக்காக ஒவ்வொரு க்ஷணமும் சம்பூரணமாய்ப் பிரயோகித்து, ஒவ்வொரு க்ஷணமும் அதிமிக சுறுசுறுப்புடன் பிரவிர்த்திசெய்து உழைத்துவருவார். தேவ ஊழியத்துக்கு தங்களை ஒப்புக்கொடுத்தவர்கள் தங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில் அசட்டை, அஜாக்கிரதை என்பதை அற்பமும் சகியார். ஓர் சமயம் தனக்கு குறிக்கப்பட்ட அலுவலின் கடமைகளை சற்று அஜாக்கிரதையாய்ச் செய்துகொண்டிருந்த ஒரு சகோதரரைப்பார்த்து, யாருக்கு ஊழியம் செய்வதற்காக நீர் சபையில் உட்பட்டிருக்கிறீரென்று கேட்டார். சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் செய்வதற்காகவென்று சகோதரர் சொன்னார். உடனே அர்ச்சியசிஷ்டவர் முகமாறி, "என்ன! சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் செய்வதற்காகவென்கிறீர், ஆயினும் இவ்வளவு அஜாக்கிரதையாய் அவருக்கு ஊழியம் செய்துவருகிறீர். இனிமேலாக இதனை நாம் சகியோம். மனிதனுக்கு மாத்திரம் ஊழியம்செய்தல் உமது கருத்தாயிருந்தால், உமது அசட்டைத்தனத்துக்கு ஏதோ மாப்பு மன்னிப்பிருக்கலாம். நீர் சொல்லுகிற தேவமகத்துவத்துக்கு ஊழியம் செய்வதிலோவென்றால், நமது சர்வசக்தியுடன் அயராமல் முயற்சிசெய்து தண்டித்துழைத்து வந்தாலும், அதுவெல்லாம் அவர்மட்டில் நமக்கிருக்கும் கடமையில் ஆயிரத்திலொருபங்கு முதலாய் நிறைவேற்றுவதற்கு ஐவேசாகாதே; அப்படியிருக்க உமக்குக்குறிக்கப்பட்ட கடமையை நிறைவேற்று

வதிலேமுதலாய் அஜாக்கிரதையாயிருக்கிறீரோ, இது எவ்வளவோ பெரியகுற்றம்" என்று கடிந்து அவருக்குப் புத்திசொன்னார்.

"இஞ்ஞாசியாருடைய இருதயத்தைத் தகனபலியாக்கி எரிந்துகொண்டிருந்த தேவசிநேகத்தின் மாட்சிமையையும், அதன் உருக்க பெருக்கத்தையும் விபரித்துரைத்தல் போகப்போக, பிரயாசையாய் இருக்கின்றது. ஏனெனில் அர்ச். பெர்நார்து சொல்லுவதுபோல், இருதயம் பேசும் மொழிகள், சிநேகமில்லாருக்கு அர்த்தம் விளங்காத அன்னிய பாஷையாகவிருக்குமென்றால், இதுவிஷயத்தில் நான் இங்கு பிரயோகித்தெழுதும் வார்த்தைகளும் அர்த்தம், தாற்பரியமற்றவைகளாய், பொருளைத் துலக்கிக்காட்ட சக்தியற்றவைகளாயிருக்குமென்றஞ்ச எவ்வளவோ இடமுண்டு! தேவசிநேகம் சுவாலித்தெரிந்து அதன் மனோகரத்தை தங்கள் உள்ளாந்தரங்கத்தில் அநுபவிக்கும் இருதயர்களே, தாங்கள் அநுபவிப்பதை வாக்கினால் விவரிக்கச் சக்தியற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள்; ஏனெனில், சுபாவத்துக்கு மேலாய் எழும்பிய பரலோக சம்பந்தமான நேசப்பற்றுதல்களை வருணிக்க இகலோக பாஷைகளில் வார்த்தை கிடையாது. அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தம் ஆத்துமாவில் எழும்பிய வெவ்வேறு பக்தி பற்றுதல்களை எழுதிவைத்த தமது ஞாபகக்குறிப்புகளில் சர்வேசுரனோடு அன்னியோன்னிய நேச ஐக்கியமாய் தாம் செய்துவந்த சல்லாபங்களின் தன்மையை விவரிக்க எத்தனித்து குறைச்சமின்றி அமைக்கப்பட்ட ஓர் கீதம், காதால் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடாத மனோகரம் மிகுந்த ஒரு இன்னிசை

நமதிருதயத்தின் உள்ளாந்தரங்கத்தில் தொனித்து ஒலித்தாற்போலிருந்ததென்றும், பூலோகத்திலுள்ள இன்னிசை எதுவும் அதற்கிணையல்லவென்றும் சொல்லியிருக்கிறார். அப்படியிருக்க என் புத்திக்கே துலக்கமில்லாத இவ்விஷயத்தை வாக்கினால் நான் எடுத்துரைப்ப தெவ்விதம்? அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தாமே தம் உள்ளத்தில் நிகழ்ந்ததை வருணிக்க, முற்றும் பொருந்தாதவைகளல்லவென்றாலும், வெகு பழுதுள்ளவைகளான உவமைகளைப் பிரயோகிக்கும்படி நேர்ந்ததே!" என்று பேர்போன பார்த்தொலி சுவாமியார் தாம் எழுதிய அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சரித்திரத்தில் சொல்லுகிறார்.

"என் ஜீவன் நிலைத்திருப்பதற்கு, சுபாவ சக்திகளையன்றி வேறு ஆதாரமில்லாமற்போனால், நிச்சயமாகவே, இதற்குள்ளாக நான் மரித்துப்போயிருக்கவேண்டும்" என்று அர்ச்சியசிஷ்டவர் தமக்கு உற்ற நண்பர் ஒருவரிடத்தில் தாராளமாய் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்த ஓர் சமயம் வாய்விட்டுச் சொன்னார். இவ்விசேஷத்தை மேற்சொன்ன பார்த்தொலி சுவாமியார் எடுத்துக்கூறி, "மனிதனை சர்வேசுரனிடத்தில் மறுரூபமாக்கினாற்போல் தன் சுபாவ சக்திகளின் ஆதாரத்தால் ஜீவிப்பதைவிட, தெய்வத்துவத்தின் ஆதாரத்தாலேயே ஜீவிக்கும்படி செய்யும் உத்தம தேவசிநேக ஐக்கிய ஒன்றிப்பின் இறுதியான அந்த உன்னத அந்தஸ்தில் வந்துசேர்ந்து விட்டனரோ? சில சிறு செடிகளுண்டு; அவைகள் ஒரு விருக்ஷத்தை நன்றாய்ப் பற்றிப்பிடித்துக்கொண்டு, அந்த மரத்தோடு மரமாய் ஒரே பூண்டுபோல் வளர்ந்து வருகின்றன.

அவைகள் தங்களுக்கு இயல்பாயுள்ள சுபாவத்தையும், தாங்கள் வளர்கிறதற்கு ஏதுவாயுள்ள ஜீவ தாதுவையும் இழந்துபோகிறதில்லையென்றாலும், தங்கள் சுபாவ சத்துவைவிட, விருக்ஷத்தின் சத்துவினாலேயே பிழைத்திருக்கின்றன. இந்த அன்னிய விருக்ஷத்தோடு அவைகள் எவ்வளவு ஐக்கியமாய் ஒன்றித்திருக்கின்றனவென்றால், விருக்ஷத்தின் சாரத்தை விருக்ஷத்தின் வேரினின்று தாங்களும் உண்டுவளர்ந்து கனிகொடுக்கின்றன. இவ்விருபூண்டுகளும் வெவ்வேறு ஜாதி வர்க்கங்கள்தானென்றாலும், ஒன்றோடொன்று ஒன்றித்திருக்கும் ஒன்றிப்பின் பலனால் ஓரே ஜாதிவர்க்கம்போல் காணப்படுகின்றன. உன்னத அர்ச்சியசிஷ்டதனமடைந்திருக்கும் ஆத்துமாக்கள் விஷயத்திலும் இவ்விதமே சொல்லலாம்'' என்றுச்சரியமுற்றுரைக்கிறார்.

மேலும், "நான் ஜீவிக்கிறேன்; ஆனாலும் நானல்ல; கிறீஸ்துநாதர்தான் என்னில் ஜீவிக்கிறார்'' என்று அர்ச். சின்னப்பர் * சொன்ன வாக்கியத்தையும் எடுத்துக்கூறி, "அர்ச். சின்னப்பர் தமது சுயஜீவனால் ஜீவித்தார்; என்றாலும், தேவசிநேகம் அவர் ஜீவித்திருப்பதற்கு எவ்வளவு இன்றியமையாததாயிருந்ததென்றால், வாக்குக்கெட்டாத ஓர் பரம இரகசி

* "நான் ஜீவிக்கிறேன்; ஆனாலும் நானல்ல, கிறீஸ்துநாதர்தான் என்னில் ஜீவிக்கிறார். ஏனெனில் நான் இப்பொழுது என் சரீரத்தில் ஜீவிக்கிறதோ, இது என்னை சிநேகித்து, எனக்காக தம்மைத்தாமே ஒப்புக்கொடுத்த தேவசுதனைப்பற்றும் விசுவாசத்தினாலே ஜீவிக்கிறேன்.'' (கலாத். 2-ம் அதி, 20-ம் வச.)

யத்தால், தன் சுய ஜீவனிலும் இந்தச் சிநேகத்தின் பலனாலேயே பிரதானமாய் ஜீவித்துவந்தார். வாள் அவர் ஆத்துமத்தை உடலினின்று பிரித்துப்போடலாம்; ஆனால் தேவசிநேகத்தை அவர் ஆத்துமத்தினின்று பிரிக்க அதால் கூடாது. அவரே சொல்லியிருப்பதுபோல்,† பரலோக பூலோக பாதாள வல்லமைகளெல்லாம் ஒன்றுகூடி பிரயத்தனப்பட்டாலும் அவைகளாலும் இது கூடாது. இந்ஞானியாருடைய ஜீவியமும் அவ்வகையானதாகவே இருந்தது. அதாவது, அவருடைய ஜீவியம் சர்வேசுரன் ஒருவருக்குத் தவிர, மற்றவைகள் அனைத்துக்கும் மரித்து, தேவசிநேகத்தால் தூண்டி நடத்தப்பட்ட பற்றுதல்களேயன்றி, வேறெவ்வித பற்றுதல்களுக்கு உணர்ச்சியற்றவரான ஒருவருடைய ஜீவியமாயிருந்தது'' என்றிருக்கிறார்.

வெகுவாய் மெலிந்து சோர்ந்து, பலவீனம் மேலிட்டிருந்த அவர் உடலில் அதுகாலம் உயிர் நிலைத்திருந்தது சுபாவ சக்திகளின் பலனுக்கு மேற்பட்ட ஓர் புதுமையே என்று அவரை விசாரித்துவந்த வைத்தியர்களும் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள்.

"சூரியனுடைய கதிர்கள் சூரியனைவிட்டு வெகுதூலையில் இப்பூவுலகமெங்கும் பரவிப்பிரகாசித்தாலும், தங்கள் பிறப்பிடமாகிய சூரியகிரகத்தைவிட்டுப் பிரியாமல், அதிலேயே தங்கி வாழ்ந்திருப்பதுபோல், சிநேகமானது நாம் பூலோகத்தில் நம்மோடு நாமே ஜீவிப்பதைவிட, பரலோகத்தில் சர்வேசுரனோடு ஐக்கியமாய் ஜீவிக்கும்படி செய்கின்றது'' என

† உரோமர், 8-ம் அதி, 35, 38, 39-ம் வச. காண்க.

அர்ச்சியசிஷ்டவர் தாமே தேவநேச ஐக்கியத்தின் தன்மையை வருணித்துச் சொல்லியிருக்கிறார். தேவ தோத்திரத்துக்காக என்ன பிரயாசம், என்ன பிரயத்தனத்தில் முயற்சியாயிருந்தாலும், சூரியனைவிட்டுப் பிரியாத கதிரைப்போல், சதா தன் சிருஷ்டிகரிடத்தில் ஜீவித்துவந்த அவர் ஆத்மாவில் வாடா விளக்கென எரிந்துகொண்டிருந்த தேவசிநேகம் சுடரொன்று பெரும் நெருப்பாய் எரியச் செய்வதற்கு, ஒரு அற்பசொற்பக் காரியம் போதுமாயிருந்தது. ஏதோ ஞானசிந்தனையடங்கிய வாக்கியம், மனவல்லயஜெபம் தெய்வம், சேசு என்ற திருநாமங்கள் ஏதாகிலும் அவர் காதில் விழுந்தாலே போதும்; தக்ஷணமே தீ முகத்தில் மெழுகென, தேவநேசப் பெருக்கத்தால் உள்ளம் உருகி, கண்களில் நீர் ததும்பும். தேவ மகத்துவத்தை ஸ்துதிக்கும் நல்ல கீத இராகங்கள், பாடல்களைக் கேட்டால், அவர் சிந்தனை பற்றுதல்களெல்லாம் சிநேக மயமாய்ச் சர்வேசுரனை நோக்கி தாவிச்செல்ல பிணிகளால் தன் சரீரம் படும் கொடிய வாதைகளை முதலாய் முற்றுமே மறந்தவராய், பரவசமானவர்போலிருப்பார். பிரமாண்டமான வானசோதி வஸ்துக்கள், வானத்திற்றோன்றும் நவகாட்சிகள், பூவுலகிலுள்ள சிறந்த ஜீவகோடி ஜெந்துக்கள், அழகிய விருக்ஷங்கள், செடிகள், புஷ்பங்கள்மாத்திரமல்ல, ஓர் அற்பப் புல்லிதழ் முதலாய், சர்வாதி கர்த்தருடைய அளவற்ற ஞானம், மகிமை, வல்லபம் முதலிய திவ்விய இலட்சணங்களையும், கருணாகரக் கிருபை அன்பமைந்த அவரது திவ்விய பராமரிக்கையையும் அவர் புத்தியின்கண் துலக்கிக் காண்பிக்கப் போதுமாயிருந்

தது. அவைகளை நோக்கிய கண்களால் சகல நன்மை சொரூபியாகிய நித்திய கடவுளையே தரிசித்தாற்போல், பெருமூச்செறிந்து இருதயத்தில் நேச சல்லாபம் செய்வார்; அநேக சமயங்களில் அவர் கண்களினின்று கண்ணீர் அருவிகள்போல் வழிந்தோடும்.

சாதாரணமாய் இவ்வித நிலைமையிலிருந்த அவர் ஆத்துமா, மற்ற சகல காரியங்களையெல்லாம் ஒழித்து, ஏகாந்தத்தில் ஜெபத்தியானம் செய்து தன் சிருஷ்டி கர்த்தரோடு சம்பாஷித்து அவரை ஸ்துதிக்கும்படி அமர்ந்ததும், அதிருந்த நிலைமையை என்னென்று சொல்லலாம்! “அதன் (அதாவது: சிநேகத்தின்) சுடர்கள் அக்கினிச் சுவாலைகளாம்” என்ற வேதாகம வாக்கியத்தை அவரைக் குறித்து சொல்லலாம். இச்சமயங்களில் திவ்விய இஸ்பிரீத்துசாந்துவானவர் அவர் உள்ளாந்தரங்கத்தில் பொழியவிட்ட மனோகரமிருந்த ஞானப்பிரகாசக் கதிரொளியையும், அற்புத வரங்களையும் சற்றேனும் அறிந்துகொள்ள விரும்பினால், நமது சிந்தனைகளை மன்ரேசாவை நோக்கித் திரும்பச்செய்து, அங்கு நிகழ்ந்தவைகளை நினைவுகூர்ந்துகொள்ளவேண்டும்.

குருக்களுக்கு அநுதினம் கடமையான மந்திரமாலை ஜெபிக்கும்பொழுது தேவபக்தி மிகுதியால் மனம் பொருமி, இடைவிடாமல் பேரின்பக் கண்ணீர் தாரளமாய்ச் சொரிந்து வந்ததினால், அவர் கண்கள் வீங்கி, கண் பார்வைக்கே மோசம் வருகிறதாயிருந்தது. மூன்றாம் பவுல் என்னும் அர்ச். பாப்பானவர் இதை அறிந்து, மந்திரமாலைக்குப்பதிலாய் சுருக்கமான சில

ஜெபங்கள் சொல்லிவந்தால் போதுமென்று அநுமதி கொடுத்தார்.*

மற்றெந்த சமயத்தையும்விட திவ்விய பூசைபலி செலுத்தும் நேரத்தில் முற்றும் பக்திசுவாலகராக விளங்கினார். அந்நேரத்தில் அவருக்கு அநுக்கிரகிக்கப்பட்ட தெய்வீக தரிசனங்களுக்கும், மற்றும் அற்புத வரங்களுக்கும் கணக்கில்லை. ஓர் நாள் திவ்விய பூசை நேரத்தில், நிக்கோலாஸ் லானுவா (Nicolas Lanoy) என்ற சுவாமியார், அர்ச்சியசிஷ்டவர் தலையைச் சுற்றி ஒரே நெருப்புப்பற்றி எரிகிறதாகக் கண்டு, திடுக்கிட்டு நெருப்பை அவிக்கும்படி பீடத்தண்டை

* தேவ நேசப்பெருக்கத்தினால் ஓயாமல் அவர் கண்களினின்று பிரவாகமாய் வழிந்தோடிய கண்ணீரினாலே, அவர் கண் பார்வைக்கு ஆபத்தாயிருந்ததாக பார்த்தொலி சுவாமியார் தமது புஸ்தகத்தில் அநேக இடங்களில் சொல்லுகிறார். "நமது பிதா மந்திரமாலை ஜெபித்ததில்லை; ஏனெனில் அவர் திவ்விய கண்ணீர்கள் அதற்குத் தடையாயிருந்தன; இதனாற்றான், அவருடைய சரித்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி, அவர் மந்திரமாலை ஜெபிக்கக் கடனில்லையென்று அர்ச். பாப்பானவர் உத்தாரமளித்தார்," என்று ரிபதெனீரா சுவாமியாரும் லான்ஸீஷியுஸ் என்னும் சுவாமியாருக்கு எழுதிய ஓர் கடிதத்தில் சொல்லுகிறார். அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய வாக்குகளே இதற்குத் தாட்சியாயிருப்பதாக, அதிசீக்கிரம் இவ்விஷயத்தில் விளங்கும்.

மரணமடைவதற்கு சிலகாலத்துக்கு முன் சர்வேசுரனுடைய ஓர் விசேஷ அநுக்கிரகத்தால் இஷ்டப்படியே கண்ணீரை அடக்கிக்கொள்ளவும், அல்லது தாராளமாய்ச் சுரந்தோட விட்டுவிடவும் வல்லவராயிருந்தார்.

திவிரித்துச் சென்றார். ஆனால் அர்ச்சியசிஷ்டவர் பரவசமாயிருப்பதையும், அவர் கண்களினின்று கண்ணீர் வழிவதையும் கண்டு அத்தியந்த ஆச்சரியமடைந்தார். [illegible]த்தில் மின்னலும் இடியும் கெம்பீரமாய் வர்த்தனைசெய்யும் பெரும் மேகங்கள், தாமே தண்ணீராய் குளிர்ந்துருகி பூமியில் வருஷிப்பதுபோல், சிங்கத் தகைமையான வீரசூர நெஞ்சுள்ள இந்த லொயோலா இஞ்ஞாசியார் திவ்விய பலிபீடமுன் கண்ணீராய்க் கரைந்துருகி, விம்மித் தேம்பி பிரலாபிப்பவரானார். இதனால், தேவநேசப் பெருக்கத்தின் அருமையை அறியாத ஒருவன், பூசைமுடிவில், அர்ச்சியசிஷ்டவருக்குப் பூசைக்குதவி செய்த பிரான்சீஸ்கு ஸ்த்ராதா (Francis Strada) என்பவரைப் பார்த்து சொல்லுவான்: "இந்தக் குருவானவர் மெய்யாகவே கொடும் பாதகம் செய்த பெரும் பாவியாயிருக்கவேண்டும்; பூசை ஆரம்பமுதல் முடிவுமட்டும் அழுதுபிரலாபித்தவண்ணமாகவே இருந்தார்" என்றான், அந்த பரமாத்துமா. அர்ச்சியசிஷ்டவர் பூசைசெய்யும்பொழுது அவர் இருதயத்தில் அதிமிக வேகமாய்ப் பற்றியெரிந்த தேவ சிநேகத்தின் உக்கிரமத்தால் பல சமயங்களில் தேக பலன் முற்றும் தளர்ந்து சோர்ந்துபோக, கோவிலை அடுத்திருந்த தமது அறைக்கு முதலாய் திரும்பிப்போக சக்தியற்றவராயிருந்தார். மற்றவர்கள் அவரைத் தூக்கிக்கொண்டு போகவேண்டி நேர்ந்தது. அநேக சமயங்களில் முதல்நாள் பூசையில் தேவ சிநேக மிகுதியால் தேகத்திலுண்டான பலவீனத்தால், மறுநாள் பூசைசெய்யக்கூடாதவராயிருந்தார்.

அநுதினம் அர்ச்சியசிஷ்டவர் தம் ஆத்துமத்தில் நிகழ்ந்துவந்த விசேஷங்களை எழுதிவைத்து, தாழ்ச்சியினுல் மரணத்துக்குமுன் நெருப்பிலிட்டு எரித்துப்போட்ட ஞாபகக்குறிப்புகளில், நாற்பதுநாள் தொடர்ச்சியாய் எழுதிவந்திருந்த ஓர் பாகம், முற்கனவே சொன்னதுபோல், எவ்விதமோ நெருப்பில் அகப்படாது காப்பாற்றப்படும்படி சர்வேசுரன் திருவுளமானுர். அர்ச். தமதிரித்துவத்தோடும், அவதரித்த வார்த்தையானவரோடும் அவருக்கு அருளப்பட்ட மகா மகா ஆச்சரியமான ஏக ஒன்றிப்பும், வாக்குக்கும் புத்திக்குமெட்டா திரித்துவ பரம இரகசியத்தைப் பற்றி சுபாவத்துக்கு மேலான அநேக உன்னத தரிசனங்களும் இதில் ஆதிமுதல் அந்தமட்டும் காணப்படுகின்றன. சில பக்கங்கள்மாத்திரமுள்ள இந்தப் பிரதியில், 'மூவாட்கள், பிதா, சுதன், இஸ்பிரீத்துசாந்து' என்ற வாக்குகளை நீக்கி, 'தமதிரித்துவம்' என்ற வாக்கு மாத்திரம் சுமார் நூறுதரம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பிரதியிலுள்ளவைகளையெல்லாம் இங்கு மொழிபெயர்த்து தருதல் நம்மால் கூடுமானகாரியமன்று. ஆங்காங்கு அற்பசொற்பமாய் இரண்டோர் விஷயங்களைமாத்திரம் அவர் உள்ளத்தை ஊடுருவி சுவாலித்தெரிந்த தேவ சிநேகத்துக்கு ஓர் திருஷ்டாந்தமாக மொழிபெயர்த்துத் தருகின்றோம்.

"26-ம் நாள் புதன்கிழமை—...ஜெபம் செய்வதற்காக கோவிலுக்குள் பிரவேசித்தபொழுது, சுபாவத்துக்கு மேற்பட்ட ஓர் ஒளிப்பிரகாசத்தால், அர்ச். தமதிரித்துவத்தையும் சேசுநாதரையும் உணர்ந்துகொண்டேன்; சரியாய்ச் சொல்லவேண்டுமானுல், தரிசித்

கிராமத்து வீட்டில் இரண்டு அல்லது மூன்று நாள் வியாதியாயிருந்தார்.—7. வியாதியாயிருக்கும்பொழுது ரியேரா (Riera) சுவாமியாரிடத்தில் பாவசங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டார்.—10. இரவெல்லாம் நான் அவர் அருகிலேயே இருந்தேன். நடுச்சாமமட்டும் வியாதியாயிருந்த மற்ற நாட்களில் பெரும்பாலும் எப்படியோ, அப்படியே, சுறுசுறுப்பு குறையாமல் சல்லாபம்செய்துகொண்டிருந்தார். நடுச்சாமத்துக்குப் பின் பேச்சமர்ந்து மௌனமாயிருந்தார்; முன்போல் அவ்வளவு அடிக்கடி என்னைத் தமதண்டை கூப்பிடவுமில்லை. ஆயினும் ஓயாது "என் சர்வேசுரா!" (Ay Dios, ஆய் தியோஸ்) என்று பரலோகத்தை நோக்கி உச்சாரணம் செய்துகொண்டிருந்தார்.—11. அவஸ்தைபூசுதல் பெறவில்லை.—12. அவஸ்தைநன்மை பெற்றுக்கொள்ளவில்லையென்பது எனக்கு நிச்சயமாயில்லை. சிலதினங்களுக்கு முன்தான் ஜூலை மீ 28உ செவ்வாய்க்கிழமை திவ்விய நன்மை உட்கொண்டிருந்தார். அவஸ்தை நன்மை அவருக்கு கொடுக்கும்படி நினைப்பதற்கு அவருடைய ஸ்திதி அவ்வளவு ஆபத்துக் கேதுவானதாகக் காணப்படவில்லை. வியாதிஸ்தர் ஆவி பிரிவதற்கு சில நிமிஷங்களுக்குமுன், மூன்று வைத்தியர்களும், நமது சபையார்களுள் வைத்தியம் தெரிந்த மூன்று பேரும் வந்து, வியாதிஸ்தருடைய நாடியைப் பரிசோதித்து, நாடியோட்டம் வெகுவாய் விழுந்து, பலவீனம் மிஞ்சியிருக்கின்றதென்றார்கள். ஆனால் மரணம் அடுத்துவிட்டதென்று அவர்கள் எண்ணவில்லை. சற்று பலன் உண்டாகும்படி அவர் புசிப்பதற்காக இரண்டு முட்

..ட சனுமத்ரக் கொடுக்கச்சொன்னார்கள். நான் சமையல் அறைக்குப் போய் அவைகளை ஆயத்தம் செய்துகொண்டிருக்கும் சமயத்தில், நமது பரிசுத்த பிதாவின் அறைக்குட்சென்று, அவருடைய நாடியை சோதித்த மத்ரீத் சுவாமியார், அவர் மரணத்தருவாயிலிருப்பதாகக் கண்டு, தீவிரமாய் என்னிடம் வந்து, எல்லாம் அப்படியே விட்டு விட்டு கோவில் விசாரிக்கும் ரீயேரா சுவாமியாரை தக்ஷணமே தேடிப்பார்த்து கூட்டிக்கொண்டு வாரும் என்றார். தேடிப்பார்த்தும் அவரைக் காணாததால், வியாதிஸ்தர் அருகில் திரும்பி வந்தேன்; அதற்குள்ளாக நமது பிதா மரித்துப் போனார். ரீயேரா சுவாமியாரைப் போய் கூட்டிக் கொண்டு வரச்சொன்னது, வியாதிஸ்தருக்கு அவஸ்தை பூசுதல் கொடுக்கும்படியாகத் தானென்று அப்பொழுதுதான் எனக்குப் புலப்பட்டது.—14. அவர் உயிர் விடுவதற்கு எல் மணி நேரத்துக்கு முன்தான், அவர் மரணமடையப் போகிறதாக சுவாமிமார்கள் கண்டுகொண்டார்கள்.—15. வெளி ஜனங்களும், நமது சபையாரும்: 'அர்ச்சியசிஷ்டவர் மரித்துப்போனார், அர்ச்சியசிஷ்டவர் மரித்துப்போனார்' என்று சொல்லக் கேட்டேன்."

அர்ச்சியசிஷ்டவர் உயிர்பிரிந்த அக்ஷணமே அவர் மோக்ஷமகிமையடைந்துகொண்டதாக ஓர் அற்புத தரிசனத்தால் தெளிவாயிற்று. பொலோஞாவென்னும் பட்டணத்தில் மார்கரீத் (Marguerite Gigli) என்னொரு புண்ணியவதி இருந்தாள்;—சேசுசபையின் மேல் வெகு அபிமானமுள்ளவள். 1556-ம் வருஷம், ஜூலை-மீ 31-உ காலை, இந்தம்மாள் தன் அறையில் ஏகாந்த

தேன். புத்தியின்கண் துலங்கிய இத்தரிசனத்தை நன்றாய்ச் சகித்தநுபவிக்கும்படி அர்ச். தமதிரித்துவத்தை முற்றும் அனுப்பியோனேன், அல்லது அப்படி அனுப்பியோனதாக எனக்குத் தோன்றினது. கண்ணீர் ஆறாக என் கண்களினின்று ஓடிவந்தன; சேசுநாதர் மீதும், அர்ச். தமதிரித்துவத்தின் மீதும், வெகு உருக்கமான சிநேகம் என் இருதயத்தை அக்கினிமயமாய்ப் பற்றியெரியச்செய்தது. கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டே பூசை ஆரம்பித்தேன்; பூசை நேரமெல்லாம் கண்ணீர் நிற்கவில்லை; பத்தி உருக்கமும் மிகுதியாகவே இருந்தது. திரும்பவும் ஓர் விசை அர்ச். தமதிரித்துவத்தைப்பற்றி நவமாய் ஓர் தரிசனம் கண்டேன்; தமதிரித்துவத்தின் மீது நேசப்பெருக்கமும் இருமடங்கு அதிகரித்தது;—எவ்வளவாகவென்றால், அநேக சமயங்களில், (பூசை ஜெபங்களின்) வார்த்தைகளை உச்சரிக்க என்னாற்கூடாமற்போயிற்று. பூசைக்குப்பின் ஜெபம் செய்துகொண்டிருந்தபொழுதும், அதற்குப்பின் நெருப்பண்டை போனபொழுதும், சேசுநாதர்மீது அத்தியந்த வாஞ்சை நிறைந்த நேசப்பற்றுதல்கள் அநேகம் நவமாய் என் உள்ளத்தில் பற்றியெழும்பின. இந்த ஞாபகக்குறிப்புகளை எழுதும்போது முதலாய் அர்ச். தமதிரித்துவத்தைப் பற்றி புத்தி சம்பந்தமான ஓர் தரிசனம் எனக்கு அநுக்கிரகிக்கப்பட்டது.....முந்தின தரிசனத்தில் சேசுநாதர் முற்றும் வெண்மையான பிரகாசக்கதிர்களால் சூழப்பட்டவராய் காணப்பட்டதாக எனக்குத் தோன்றினது; இப்பொழுதோவெனில், வேறோர்வகையாய், அவருடைய மனுஷீகம் என் ஆத்துமத்தில்

முற்றும் என் தேவனை இருப்பதாக உணர்ந்துகொண்டேன். இதனால் திரும்பவும் நேசப்பெருக்கமுடன் கண்ணீர்ப் பெருக்குமுண்டானது. மற்றதும்..."

"28. வெள்ளிக்கிழமை. மடத்துக்கு வெளியிலும், கோவிலிலும் பூசைக்குமுன் சமயத்துக்குச் சமயம் மோட்ச இராஜ்யத்தை அதாவது மூவாட்களாகிய பரலோக கர்த்தனையும், பிதாவில் இரண்டாம் ஆளையும், மூன்றாம் ஆளையும் புத்தியில் துலங்கிய ஓர் தரிசனத்தால் தரிசிக்கப்பெற்றேன்....பூசைக்குப்பின் மோட்ச இராஜ்யத்தையும், பிதாவாகிய சர்வேசுரனையும் தெளிவான ஓர் விதமாய் தரிசித்துக் கண்ணீர்சொரிந்தேன்......"

"31. திங்கட்கிழமை.—கோவிலுக்குள் பிரவேசித்தபொழுது, என் இருதயம் அர்ச். தமதிரித்துவத்தை நோக்கி மட்டிலடங்கா சிநேகமுடன் வேகமாய்த் தாவிச்செல்ல, ஏராளமாய்க் கண்ணீர் சிந்தினேன். முன்போல் அர்ச். தமதிரித்துவத்தின் மூவாட்களை நான் தனித் தனியாய் பார்க்கவில்லை; ஆனால் சோதிமயமான ஓர் பிரகாசத்தால், தெய்வத்துவம் நான் என் சிநேகத்தைத் தனக்குக்கொடுக்கும்படி என்னை ஆதியோடந்தம் முற்றும் கவர்ந்திழுத்ததாக உணர்ந்துகொண்டேன்.....பூசை நேரமெல்லாம் முன்போலவே பக்தி உருக்கம், கண்ணீர்ப்பிரவாகம்; முன்போலவே, அர்ச். தமதிரித்துவத்தோடு என்னை ஒன்றித்து ஐக்கியப்படுத்திய மட்டில்லா ஓர் சிநேகம்......"

"32. செவ்வாய்க்கிழமை.—பூசை ஆயத்த ஜெபம் சொல்லக்கருதி, யாதை நோக்கி ஜெபிப்பதென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், என் மனம் சேச

நாதர் பாரிசமாய்த் திரும்பியது; தெளிவாகவல்ல, சற்றே மறைவாக அவரைத் தரிசித்தாற்போல் எனக்குத் தோன்றினது; அர்ச். தமதிரித்துவத்தையோவென்றால் பிரகாசமான ஓர் ஒளியில் உள்ளத்தில் உணர்ந்து தரிசிக்கலானேன். விம்மல் தேம்பலுடன் அபரிமிதமாய்க் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு, தமதிரித்துவத்தை நோக்கி மகா உருக்கமும் பேரின்ப மனோகரமும் நிறைந்த சிநேகவாஞ்சையுடன் ஜெபிக்க ஆரம்பித்தேன்.....பூசை வஸ்திரம் தரித்துக்கொண்டு பீடத்தடியில் சேர்ந்தபொழுது, பக்தி உருக்கமும், விம்மல்தேம்பலுடன் கண்ணீர்ப் பிரவாகமும் முன்னிலும் அதிகரித்தது; அதிகரிக்க, நான் சிந்தின கண்ணீரேதுவால் ஒரு கண்ணில் எவ்வளவு நோவு உண்டானதென்றால், பூசையைத் தொடர்ந்து செய்தேனானால், கண் இழந்துபோவேனென்று [illegible]விற்பட்டது......"

"35. வெள்ளிக்கிழமை—'சர்வேசுரன் என்னை நரகத்தில் தள்ளிவிட்டாரேயானால்' என்ற நினைவு இடையொன்று என் மனதில் உதித்தது. இரு காரியங்களை என் சிந்தையில் வருணித்துக்கொண்டேன்; முதலாவது. அங்கு நான் அநுபவிக்கவேண்டியிருக்கும் ஆக்கினை; இரண்டாவது. அந்த நிர்ப்பாக்கியஸ்தலத்தில் சர்வேசுரனுடைய நாமத்துக்கு விரோதமாய்க் கேட்கப்படும் தேவதூஷணங்கள். இ[illegible] சர்வேசுரனுடைய மகா பரிசுத்த நாமம் நிந்திக்கப்படுவதைக் கேட்பதே எனக்குப் பெரும் வாதையாயிருக்கும் என்று எனக்குத் தோன்றிற்று......"

சர்வேசுரன் தமக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்து வந்த இவ்வற்புத வரங்களை அர்ச். இஞ்ஞாசியார் வெகு ரூஜிதமாய் எண்ணி, அவைகளுக்காக தேவமாதாவுக்கு இடைவிடாமல் நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரம் செய்து வந்தாரென்றாலும்; இவைகளைவிட, 'ஞான ஆறுதல் அதிகமாயிருந்தாலும் சரி, முழுதுமில்லாவிட்டாலுஞ் சரி,' சகலத்திலும் தன் சுயபட்சத்தை தேவசித்தத்துக்கு முற்றும் பரித்தியாகஞ் செய்து, சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரம் ஒன்றையே தன் சர்வ சக்தியுடன் நாடித்தேடுந் தூய இருதயம், அவதரித்த வார்த்தையானவரோடு நெருங்கிய பந்தனமாய்ச் சகலத்திலும் அவரைக் கண்டுபாவித்து, 'அவர்மேலுள்ள சங்கை நேசத்தின் நிமித்தம்,' நிந்தை அவமான நிர்ப்பந்தங்களை மனப்பிரியமாய்த் தேடி, 'அவரைப்போல் உடையாவனை அணிந்திருக்கவும்', 'தாங்களோதேனும் காரணத்துக்கிடங்கொடாமலே, அவரைப்போல் பயித்தியக்காரருக்க எண்ணப்படவும் நடப்பிக்கப்படவும்', விரும்பி மனதுக்க முயற்சி செய்தல், புத்தி மனக்கீழ்ப்படிதலை சம்பூரணமாய் அநுசரித்துவருதல், முதலியவைகளே உத்தம தேவ சிநேகத்தின் உண்மையான அடையாளங்களென்று மதித்து, இவைகளையே தம் மக்களுக்கு மேன்மேலும் புகட்டி வந்தார். இவைகளில்லாமல் ஞான சீவியத்தில் வர்த்திப்படைவது கூடாதகாரியம்; இவைகளிருந்தால், மற்றவைகளிருந்தாலும் இல்லாதேபோனாலும், புண்ணிய வர்த்திப்புக்கும் தேவ நேச ஒன்றிப்புக்கும் குறைவில்லையென்று அர்ச்சிஷ்டவர் திண்ணமாய் அறிந்திருந்தார். ஆனால் அருட்கொடையோனுடைய நித்திய

கடவுள், இவைகளில் அதிமிக ஜாக்கிரதையாயிருக்கும் தூயாத்மாக்களுக்கு, இகலோகத்திற்றானே,—தரிசனம் பரவசம் முதலிய வரங்களை அருளாதேபோனாலும்,—பரலோக பேரின்பம் பொழியும் வெகுவகையான உள்ளாந்தரங்க ஞான வரங்கள் அநேகம் ஒரோர் சமயத்திலேயாகிலும் அநுக்கிரகியாமற் போதல் அபூர்வம்.

1553-ம் ஸ்ரீ, மே-மீ 23-ம் உ அர்ச். சாமிநாதர் சபையைச் சேர்ந்த ரெஜினல்து என்னும் ஒரு குருவானவர் அர்ச்சியசிஷ்டவரைக் கண்டு வார்த்தையாடி, பொலோஞா பட்டணத்தில் தமது சபைக் கன்னியர் மடத்தில் ஓர் கன்னியாஸ்திரியைப்பற்றி ஆச்சரியமான சில விஷயங்களையெடுத்துரைத்தார். அவள் வெகு அர்ச்சியசிஷ்டதனமும், உன்னத ஜெபத்தியான வரமும் உடையவளாகக் காணப்பட்டாளென்றும்; ஜெபம் செய்யும்பொழுது, சிரேஷ்ட தாயாரேனும் கற்பிக்கும் நாற்சத்தத்துக்கன்றி, மற்றெதுவுக்கும் முற்றும் உணர்வற்று பரவசமானவள்போலிருந்தாளென்றும்; அநேக சமயங்களில் அவள் பாதங்களிலும், கரங்களிலும் விலாவிலும் ஐந்து காயங்களின் அடையாளங்களும், சிரசைச் சுற்றி இரத்தம் ஒழுக முண்முடி ஊடுருவிப் பதிந்த அடையாளங்களும் காணப்பட்டனவென்றும் அறிவித்தார். அறிவித்து, இவ்விஷயத்தில் இஞ்ஞாசியாருடைய அபிப்பிராயம் என்னவென்று விரும்பிக் கேட்டார். இஞ்ஞாசியாரோவென்றால்: "சுவாமீ, தாங்கள் சொன்ன விசேஷங்களில் அவளுடைய கீழ்ப்படிதலைப்பற்றி ஓர் விசேஷம் சொன்னீர்களே, அதொன்றுதான்

அவ்வளவு அதிகமாய் சமுசயத்துக்கு இடமில்லாததென்று தோன்றுகின்றது" எனப் பதிலுரைத்தார். குருவானவர் விடைபெற்றுக்கொண்டு போன பின், ரிபதனீரா சுவாமியார் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி தமது அபிப்பிராயத்தை அதிக தெளிவாய் சொல்லும்படி அர்ச்சியசிஷ்டவரை வற்புறுத்திக் கேட்டார். அதற்கு அர்ச்சியசிஷ்டவர் சொல்லுவார்: "சர்வேசுரன் சாதாரணமாய் ஆத்துமத்தின் உள்ளாந்தரங்கத்திற்றான் தமது திவ்விய செயல்களை நிறைவேற்றுவார். ஆயினும் ஆத்துமத்தில் அவர் பொழியும் வரங்கள் சிலசமயங்களில் சரீரத்திலும் ஆச்சரியமான சில அடையாளங்களால் வெளித்தோன்றும்படி செய்வார். ஆனால் அபூர்வமாகவும், அவருக்கு மிகவும் உகந்த தாசர்கள் மட்டிலும்தான் இவ்விதம் சம்பவிப்பதுண்டு. சாத்தானோவென்றால், ஆத்துமத்துக்குள் நேராய் பிரவேசிக்க அதற்கு வல்லமையில்லாததால், மாய்கையால் ஆச்சரியமான பல தோற்றங்களைச் சரீரத்தில் இயற்றி, அவைகளால் மதிகேடர்கள் வீண் கர்வங்கொண்டு கெட்டுப்போகும்படி வழி தேடும்" என விளங்கச்சொன்னார். சொல்லப்பட்ட கன்னியாஸ்திரியையும் சாத்தான் இவ்விதமே ஏய்த்து வந்ததாக அதிசீக்கிரம் உருசுவாயிற்று.

ஏகாந்தத்தில் தன் சிருஷ்டிகர்த்தரோடு [illegible] யத்தனமாய் தியானயோகத்தில் அமர்ந்திருப்பது, அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு எவ்வளவு பேரானந்தமாயிருந்ததென்று இதுமட்டும் சொன்னதற்குமேல் அதிகமாய்ச் சொல்ல தேவையில்லை. ஆயினும் தியானயோகத்தின் பேரின்ப மதுரத்தை மிதமிஞ்சி நாடி, பிறர்

ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காக பிரயத்தனம் செய்து உழைப்பதில் கிஞ்சித்தும் அஜாக்கிரதை செய்தவரல்ல; அதற்கு விரோதமாய், தேவ சிநேகம் எவ்வளவுக்கு அதிவேகமாய் அவர் இருதயத்தில் பற்றியெரிந்ததோ, அவ்வளவுக்கு அதிவேகமாய் தேவ சிநேகத்தால் ஜெனிக்கப்படும் பிறர் சிநேகமும் அவர் இருதயத்தில் பற்றியெரிந்ததென்று, இச்சரித்திரத்தின் ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும், விசேஷமாய் மூன்றின அதிகாரத்திலும் கண்கூடாய் விளங்கும். தமது சபையாரனைவரும் ஜெபத்தியானத்தையும், மற்றும் பக்தி முயற்சிகளையும் வெகு கனமாய் மதித்து, அவைகளில் மிக ஆவலுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டுமென்று அவர் விரும்பினார்; என்றாலும், தங்கள் சொந்த ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காகவும் உத்தமதனத்துக்காகவுமாத்திரமல்ல, பிறர் ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காகவும் உத்தமதனத்துக்காகவும் வருந்தி உழைப்பது சேசுசபையின் கதியாகையால், இந்தக்கதிக்கு இடையூறாயிருக்கக்கூடிய பக்தி முயற்சிகளை அவர்கள் கையேற்று செய்துவர அவர் ஒருபோதும் சம்மதித்தவரல்ல. இதனாற்றான் மற்ற சந்நியாச சபையார் தத்தம் சபை ஒழுங்குப்படி தேவாலயத்தில் ஒன்றுகூடி ஜெபித்துவரும் நெடுஞ்செபங்கள் ஞானப்பாடல்கள் முதலியவைகளைத் தமது சபையாருக்கு அவர் விதிக்கவில்லை.

இஸ்பாஞ்ஞிய தேசத்தில் காந்தியாபட்டணத்துக் கலாசாலை சிரேஷ்டராயிருந்த ஒவியடோ (Oviedo) என்ற சுவாமியாரும், அக்கலாசாலையிற்றானே ஆசிரியராயிருந்த ஒநூவ்ரியுஸ் (Onufrius) என்ற வேறொரு

சுவாமியாரும், "இருவரும் தங்கள் அலுவல்களையும் கலாசாலையையும் விட்டு நீங்கி, ஓர் வனத்துக்குள் ஏகாந்தம் புகுந்து, அங்கு வசித்து வந்த ஓர் பரிசுத்த முனிவாருகிலிருந்து ஏழு வருஷகாலம் தியானயோகத்திலும் தபமுயற்சிகளிலும் மனதை ஊன்றி வனவாசம் செய்தல், தாங்கள் அர்ச்சியசிஷ்டத்தனத்தில் வர்த்திப்பனடைவதற்கு உசிதமான வழியென்றெண்ணி, அப்படிச் செய்ய தங்களுக்கு உத்தரவு தரவேண்டுமென்று, 1549-ம் வருஷ அர்ச். இஞ்ஞாசியாருக்கு எழுதிக்கேட்டார்கள். அர்ச்சியசிஷ்டவரோவென்றால் அவர்கள் விரும்பிய உத்தரவையல்ல, அவர்கள் கொண்டிருந்த விபரீத எண்ணம் அவர்கள் சிந்தையில் அணை நிஷ்டை முதலாய் நிலைத்திராமல் பதறி ஓடும்படி, அர்ச். பிரான்சீஸ்கு போர்ஜியார் மூலியமாய், அவர்களுக்குத் தகுந்த கண்டனைகொடுத்து பதில் எழுதினார். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் விபரீதமான தங்கள் எண்ணத்தை விட்டுவிட்டு, சேசுசபையின் சுதிக்கும் கருத்துக்கும் இசைந்த பிரகாரம் நடத்தப்பட உடன்படாதேபோனால், அவர்கள் அபேட்சிக்கும் வனத்திலும் அதிக விசாலமான வனத்துக்குள் அகன்றுபோகிறதாயிருக்குமென்று அவர்களை எச்சரித்தபின் சொல்லுகிறார்: "என் மனச்சாக்ஷி இந்த விஷயத்தில் எனக்கு கற்பிக்கின்றதென்னவென்று, எனக்குத் தெரியும். யாதேனும் சந்தேகத்தின் நிழல் முதலாயின்றி, நான் என் உள்ளத்தில் உறுதியாய் நம்பியிருப்பதை, ஓர் நாள் நம்மை நித்திய காலத்துக்கும் நடுத்தீர்க்கும் நமது சிருஷ்டிகரும் ஆண்டவருமாகிய கிறீஸ்துநாதருடைய நீதியாசனமுன் பூஜிதவணக்கத்துடன் தீர்மானமாய்ச் சொல்லுகிறேன்: இவ்விருவரும் நேர்நெறிதவறி நடக்கிறார்கள்; நன்மையும் தின்மையும் சரியாய் பகுத்தறியாது, ஓர் சமயம் நேரான மார்க்கத்தில் நடக்கிறார்கள், ஓர் சமயம் மார்க்கத்தை விட்டகன்றலைகிறார்கள். உண்மையான இரண்டொரு விஷயங்களை உள்ளத்தில் ஊன்றி, பின் பல அபத்தங்களைப் போதித்து மனதை மயக்கிக்கெடுக்கும் பொய்யின் பிதாவாகிய சாத்தானால் ஏய்க்கப்பட்டு மோசம் போகிறார்கள்" என்று 1549-ம் வருஷ ஜூலை மீ 27-உ எழுதினார்.

இந்தக் கண்டனையால் ஒவியடோ சுவாமியார் மனந்தெளிந்து, அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு எவ்வளவு திருப்திகரமாக நடந்துவந்தாரென்றால், முன் சொன்னதுபோல், சில வருஷங்களுக்குப்பின் எதியோப்பியா நாட்டுக்கு பிதாப்பிதாவாக தெரிந்துகொள்ளப்பட்டார்.

"சர்வேசுரனைப்பற்றி சர்வேசுரனை விட்டுப்பிரிதல், அதாவது: பாவிகளை நல்வழி சேர்க்கும்படி பிரயாசைப்பட்டு உழைப்பதற்காக தியானயோகத்தை விட்டுவிட்டுப் போகுதல் ஓர் நஷ்டமென்றால், அது *கைகண்ட இலாபம் விளைவிக்கும் ஓர் நஷ்டமாம். ஏனெனில் ஓர் ஆத்துமத்தை இரட்சிக்கும் அதிர்ஷ்டம்பெற்ற பாக்கியசாலியின் இருதயத்தில் ஜெபத்தியான வேளையில் சர்வேசுரன் தமது வரப்பிரசாதங்களை அதிக தாராளமாய்ப் பொழியவிட்டு அதிக அன்னியோன்னிய நேசபூர்த்தனமாய் அது தம்முடன் ஒன்றித்திருக்கச் செய்வார். ஜெபத்தியானம் இருதயத்தில் தேவ சிநேகத்தைப் பற்றவைத்து, மற்றவர்

களும் சர்வேசுரனை ஸ்நேகிக்கவேண்டுமென்று ஆசித்து பிறர் சிநேகக்கிரியைகள் செய்யும்படி தூண்டிவிடுகின்றது. சர்வேசுரனை விட்டகன்றிருக்கிறவர்கள் அவரை அறிந்து சிநேகிக்கும்படி செய்வதனால், நாம் சர்வேசுரனுக்கு அதிக உகந்தவர்களாய் அவருடைய வரப்பிரசாதங்களை அதிகமதிகமாய் அடைந்துகொள்ளுகிறோம்” என்று போதித்து வந்தார். அன்றியும் எவ்வித அலுவலின் முயற்சியாயிருந்தாலும் சகல சிருஷ்டிகளிலும் வீற்றிருக்கும் சிஷ்டகருடைய திருச்சன்னிதானத்தை ஓயாமல் உள்ளத்தில் சிந்தித்து, தன் சிருஷ்டிகரோடு நேச பந்தனமாய் அவ்வலுவல்களைச் செய்துவர ஒவ்வொருவரும் பிரயாசைப்படவேண்டுமென்றும் விரும்பினார்.

சர்வேசுரனுடைய திருமுகத்தை என்றும் ஆவலாய் நாடி, எண்ணிறந்த அற்புத தரிசனங்களாலும் ஞான வரங்களாலும் ஏற்கனவே முத்தி அடைந்த ஓர் பரலோகவாசியைப்போல், அர்ச். தமதிரித்துவத்தைத் தரிசிக்கப்பெற்று, அர்ச். தமதிரித்துவத்தோடு ஏக நேசபந்தனமாய், அத்தேவ நேச ஒன்றிப்பின் ஏதோ ஓர் அற்புத சக்தியினாலேயே ஜீவித்துவந்த அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய தூயாத்மா கூட்டில் அடைபட்ட அழகிய பறவை ஆகாயத்தை நாடிப்பரதவிப்பதுபோல், பரலோக ஏக்கங்கொண்டு பரிதவித்ததென்றால் ஆச்சரியமென்ன! “கிறீஸ்துநாதர் என் ஜீவன், மரணம் எனக்கு ஆதாயம்.....,என் தேக கட்டவிழ்ந்து, கிறீஸ்துவுடனே கூட இருக்க ஆசிக்கிறேன்” * என்ற அர்ச். சின்னப்பரைப்போல்,

* பிலிப்பியர் ... அதி. 21 & 23.

அர்ச். இஞ்ஞாசியாரும் ஏற்கனவே பல வருஷ காலமாய் மரணத்தை ஆவலாய் எதிர் பார்த்திருந்தார். ஆயினும் சகலத்திலும் சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்தை நாடி தேவ திருவுளத்துக்குத் தமது மனதை முற்றும் பரித்தியாகம் செய்திருந்தாராகையால், தமக்கு சீக்கிரம் மரணம் கிடைக்கவேண்டுமென்று சர்வேசுரனை நோக்கி விசேஷ ஜெபம் செய்து பிரார்த்திக்கவில்லை. என்றாலும் இடைவிடாத அவருடைய ஏக்க நோக்கங்களே தேவ சன்னிதியில் வல்லமையுள்ள ஜெபமாயிருந்தன.

11-ம் அதிகாரம்.

அந்தியகாலம்—முடிசூட்டல்.

1556.

"சேசுசபையை ஆண்டு நடத்த நான் திராணியுள்ளவனல்ல, என்னிலும் வேறொருவரை அதிபராகத் தெரிந்துகொள்ளுதல் சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்துக்கும், சேசுசபையின் அபிவிர்த்திக்கும் அதிக அநுகூலமாயிருக்கும்" என, மகா உன்னதமான ஓர் தேவ அருள் ஏவுதலால் ஜெனிக்கப்பட்ட அருந்தாழ்ச்சியினால், ஆதிமுதல் எவ்வளவோ ஆட்சேபனைசெய்து, கடைசியாய்த் தமது தோழர்கள் விடா முயற்சியாய் செய்துவந்த கட்டாயத்தால்மாத்திரம் அதிபதி சிரேஷ்டராயிருக்க உடன்பட்ட அர்ச். இஞ்ஞாசியார், தம் ஆயுள்காலமெல்லாம் மேற்சொன்ன அருந்தாழ்ச்சிநிறைந்த எண்ணத்தை விட்டுவிட்டவரல்ல. தாம் வகித்துவந்த சிரேஷ்டத்துவத்தை இன்னொருவர் கையில் ஒப்புவித்துவிட்டு, அவருக்குத் தாழ்மையாய்க் கீழ்ப்படிந்து தேவமகத்துவத்துக்கு ஊழியம் செய்துவர மேன்மேலும் ஆவலுற்றிருந்தார். 1547-ம் ஆண்டு, அப்பொழுது பொலோஞா பட்டணத்திலிருந்த லேய்னஸ் சுவாமியாரிடத்தில் தம் உள்ளத்திலிருந்து கொண்டிருந்த மேற்சொன்ன ஆவலை வெளியிட்டு எழுதினார். "உமது கையிலேயாகிலும், அல்லது [illegible] வது, மற்ற சுவாமிமார்களாவது குறிக்கும் வேறொருவர் கையிலேயாகிலும், நான் வகித்துவரும் சிரேஷ்ட [illegible] யோகத்தை பூரண சந்தோஷத்தோடே ஒப்புவித்து

விடுகிறேன். இவ்விதம் செய்தல் சர்வேசுரனுடைய அதிமிக ஸ்துதி தோத்திர மகிமைக்கும், என ஆத்துமத்தின் அதிமிக ஞான ஆறுதலுக்கும் அநுகூலமாயிருக்குமென்று எண்ணுகிறேன். நான் சுமந்துவரும் இவ்வுத்தியோக பாரத்தை இறக்கி வைத்துவிட்டு, பணிவான அந்தஸ்தில் ஜீவித்துவர நான் மெய்யாகவே ஆவலுற்றிருக்கிறேன். ஆயினும் என் எண்ணத்தை முற்றும் பரித்தியாகம்செய்து, நீராகிலும் அல்லது சபையிலுள்ளவர்களில் பிறதிப்பேராகிலும் செய்யும் தீர்மானத்துக்கு உடன்பட ஆயத்தமாயிருக்கிறேனென்று அவருக்கு எழுதினார். சுமார் ஆறுவருஷங்களுக்குமுன் அர்ச்சியசிஷ்டவர் இவ்விதம் அட்டிசொல்லியபொழுது, சுருக்[illegible] மறுமொழி பகர்ந்த லேய்னஸ் சுவாமியார், தற்சமயமும் எதிர்நியாயம் சொல்லி பதிலெழுதியிருந்திருப்பாரென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அதனாற்றானோ என்னமோ, இதற்குப் பின் நாலுவருஷகாலம் இவ்விஷயத்தில் மௌனமாயிருந்தார்.

1550-ம் வருஷக்கடைசியில் கர்த்தர் பிறந்த திருநாளன்று, இரண்டாவது பூசை செய்தபின், ஆத்துமத்தில் அதி உக்கிரமமாய்ப் பற்றியெரிந்த தேவ சிநேக மிகுதியால் தேகபலன் சோர்ந்து கடும் வியாதியாய் விழுந்தார். இதுசமயம் தாம் எழுதிமுடித்த சேசுசபை ஒழுங்குகளை ஆராய்ந்து பரிசோதிக்கும்படி அவர் [illegible] அழைத்திருந்த சுவாமிமார்களும் உரோமையில் வந்து கூடினார்கள். வியாதியாயிருந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர், தாம் மேன்மேலும் ஆவலாய் நாடிவந்த [illegible]

நல்ல சமயமென்று, சங்கமாய் கூடியிருந்த சுவாமிமார்களுக்கு 1551-ம் வருஷம் ஜனவரி-மீ 30-உ பின்வருமாறு ஒருகடிதம் எழுதி, அதிபதி சிரேஷ்டர் உத்தியோகத்தைத் தம்மைவிட்டு நீக்கி, இன்னொருவருக்களிக்கவேண்டுமென்றுமன்றாடினார். அவர் எழுதிய கடிதம்:

"ஆண்டவரிடமாய் சேசுசபையிலுள்ள என் அருமைச் சகோதரர்களுக்கு எழுதிக்கொள்ளுவது,

சேசு

"பலமாகவும், பலவருஷகாலமாய் யாதாமொரு உட்காரணத்தினாலாகிலும் புறக்காரணத்தினாலாகிலும் மனம் சலனப்படாது, ஆற அமர சாவதானமாய்ச் சிந்தனை செய்து, தேவ மகத்துவத்தின் அதிமிக ஸ்துதி தோத்திரத்துக்கு அதிக உசிதமானதென்று என் புத்தியில் நான் உணர்ந்து தீர்க்கமாய் எண்ணியிருப்பதை, ஓர் நாள் என்னை நித்தியத்துக்கும் நடுத்தீர்ப்பவராகிய என் சிருஷ்டி கர்த்தர் சந்நிதியில், உண்மைக்கு இரண்டகமின்றி மனதில் சமாதான அமரிக்கையுடன் உங்களுக்கு அறிவிக்கிறேன். என்னிடத்திலுள்ள எத்தனையோ பாவங்களையும் குறைகளையும், எனதாத்தும சரீர நோக்காடுகளையும் எனக்குள் ஆராய்ந்து பார்க்கும்பொழுது, நீங்கள் என்மேல் சுமத்தியிருக்கும் உத்தியோகத்தின் பாரத்தை வகித்து, சேசுசபையை ஆண்டு நடத்துவதற்கு வேண்டிய திராணியும் தத்துவமும் என்னிடத்தில் மிகமிகக் குறைவாயிருக்கின்றதென்று அனந்தம்விசை தெளிவாய்க்கண்டுகொண்டேன். ஆகையால் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி நீங்கள் ஆண்டவர் சமுகத்தில் நன்றாய் ஆலோசனை செய்து, சேசுசபையை ஆண்டுவருவதற்கு, என்னிலும்

அதிக தகுதியான ஒருவரை, அதல்லாவிட்டால், என்னைப்போல் அத்தனை குறைகளில்லாத ஒருவரையாகிலும் தெரிந்துகொண்டு, அவர் கையில் நான் இந்த உத்தியோகத்தை ஒப்புவித்துவிடும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். அன்றியும், என்னைவிட அதிக தகுதியான, அல்லது என்னைப்போல அத்தனை குறைகளில்லாத ஒருவர் அகத்தியம் வேண்டுமென்றவசியமில்லை. எனக்கிருக்கும் திராணிமாத்திரம் அமைந்தவரான ஒருவர் கையிலேமுதலாய் இவ்வுத்தியோகத்தை ஒப்புவித்துவிடுவதவசியமென்றெண்ண எனக்குப் போதுமான நியாயமுண்டு. இவைகளையெல்லாம் யோசித்துப்பார்த்து, நான் வகித்துவரும் இந்த உத்தியோகத்தை எனது ஏக கடவுளும் சிருஷ்டிகருமாகிய பிதா, சுதன், இஸ்பிரீத்துசாந்துவின் நாமத்தினால், இதோ இப்பொழுதே உங்கள் கையில் பூரணமாய் ஒப்புவித்துவிடுகிறேன்..." என்றெழுதினார்.

இக்கடிதத்தைப் பார்த்து, சுவாமிமார்களெல்லாம் மனதுருகி சிந்தாகுலப்பட்டார்கள். என்றாலும், அர்ச்சியசிஷ்டவர் உயிரோடிருக்கும் காலமெல்லாம், அவரையன்றி வேறெவராகிலும் சபைக்கு அதிபராயிருக்க ஒருக்காலும் சம்மதியோமென்று ஒரே உறுதியாய்ப் பதிலுரைத்தார்கள்.

பம்பலூனா கோட்டை மதில்மேல் பட்ட காயத்தால் நிகழ்ந்த பற்பல கொடிய உபாதைகளாலும், மன்ரோசாவில் செய்துவந்த பயங்கரமான கடுந்தவசினாலும், உருமாறி பலவீனப்பட்டு, பல பிணிகளுக்கு உறைவிடமான அவர் சரீரத்தில், அதுமுதல் நல்ல சௌக்கிய

மென்பது இருந்ததேயில்லை. சரீர பலன் நாளுக்கு நாள் தளர்வுற்று குறைந்து வந்ததென்றாலும், அச்சரீரத்துடன் பந்தனமாயிருந்து, அதனை நடத்திவந்த அவருடைய ஜீவாத்மாவின் ஆச்சரியமான அந்த ஊக்கமும் உற்சாகமும் எப்பொழுதாகிலும் *எவ்வளவேனும் தளர்ந்ததுமில்லை, சோர்ந்ததுமில்லை. உன்னத தேவ சிநேகத்தை உயிராகக்கொண்டு, அர்ச். தமதிரித்துவத்துடன் அத்தியந்த நேச பந்தனமாய் ஒன்றித்திருந்த இந்த ஜீவாத்மாவின் மனோவலிமையினால் தேக பலவீனத்தையே வென்று ஜெயித்தவராய், தேவ மகத்துவத்தின் அதிமிக தோத்திரத்துக்காக, பூரண சௌக்கியமும் தேக பலமுமுள்ளவர்களாலே முதலாய் தாளாத, அரும்பிரயாசை பிரயத்தனங்களுக்கெல்லாம் பின்வாங்காது, கடைசிமட்டும் உற்சாகமாய் முயற்சிசெய்து உழைத்துவந்தார். இத்தனை பிரயாசை வருத்தங்களாலும், தளர்ந்த வயதினாலும், இடைவிடாத வியாதியினாலும் நித்தம் தகனப்பலியானாற்போலிருந்த அவர் உடலில் இதுகாலம் உயிர்நிலை நின்றது யாவருக்கும் ஆச்சரியமாகவேயிருந்தது.

1554-ம் ஆண்டு, வேனிற்காலம் அடுத்துவர, வியாதியினால் அர்ச்சியசிஷ்டவர் இருமாதகாலம்படுத்தபடுக்கையானார். பலவீனமிகுந்திருந்தமையால் அதிபதி சிரேஷ்டனாய் பொறுத்த கடமைகளையெல்லாம் அவர் தனிமையாய் நிறைவேற்றுதல் கூடாதென்று கண்டு, மேற்படி [illegible] சபையார் நாதால் சுவாமியானவரை அவருக்கு ஒத்தாசையாக நியமித்தார்கள். ஆயினும் சில மாதங்களுக்குள் பலவீனம் சற்று நீங்கி, கொஞ்சம் நல்ல ஆரோக்கியம் வந்தமையால், நாதால் சுவாமியா

ரை இஸ்பானிய தேசத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு, தமது அலுவலின் கடமைகளையெல்லாம் வழக்கம்போல் தாமே நிறைவேற்றிவந்தார். அவருடைய மக்களெல்லாம் தங்கள் நேச தந்தைக்கு நல்ல ஆரோக்கியம் வந்தது; இன்னும் சிலகாலம் தங்களுடன் உயிர் வாழ்ந்திருப்பாரென்றெண்ணி அகமகிழ்ந்து ஆண்டவரை ஸ்துதித்தார்கள். ஆயினும் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு இகலோக ஜீவியம் முடிவுபெற்று, பரலோக பேரின்ப ஜீவியம் துவக்கும் காலம் விரைவாய் அணுகிவந்தது.

தொலையில் பிரகாசிக்கும் திவ்வியமான ஓர் சோதி ஒளியை ஸ்திரமாய் கண்ணோக்கி, நடந்து செல்லுபவன், அதனை சமீபித்துப் போகப்போக அவன் முகமும் அத்திவ்விய ஒளியின் பிரகாசக் கதிர்கள் அதிகமதிகமாய்ப்பட்டு, மென்மேலும் அதிக சோதிமயமாய் இலங்கித் துலங்குமல்லவா? அத்தன்மையாய், ஏற்கனவே மண்ணுலகின் எல்லையைக் கடந்து விண்ணுலகின் வரம்பிற் சேர்ந்து பரஞ்சோதிப் பிரகாசமாகிய திரியேகக் கடவுளின் நித்திய பேரின்ப தரிசனத்தை சமீபத்தில் கண்ணுற்று தரிசித்தவர்போலிருந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் முகமும், நாளுக்குநாள் அதிக காந்தியாய்ப் பிரகாசித்துத் துலங்கியது. இதனால் அவரைக் கண்ணுற்றவர்கள், ஏதோ ஓர் பரலோகவாசியைக் கண்ணுற்றாற்போல், அவர்மீது தங்களை அறியாமலே தங்கள் உள்ளத்தில் ஓர் பூஜித வணக்கமுடையவர்களானார்கள். அநேக கர்தினால்மார்களும் பெரியோர்களும் ஓர் அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய முகதரிசனை அடையவேண்டுமென்னும் ஆசை ஒன்றைத் தவிர வேறு விசேஷ காரணமின்றி, அவரைத் தேடிப்

போய் அவருடன் வெகுநேரம் வார்த்தையாடுவார்கள்.

"மறுலோக காட்சிகளைக்கண்ட ஓர் தீர்க்கதரிசி முகம்போல்,அவர் முகமும் ஓர் விசேஷ தேஜசுபெற்று பிரகாசமாய்த் துலங்கியதால், நான் எத்தனை தடவை அம்முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினாலும், என் ஆசை ஒருபோதும் தீர்ந்ததில்லை" என, அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு உற்ற நண்பராயிருந்த குவிரோகா (Quiroga) என்னும் கார்தினால் சொன்னார். அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடன் அன்னியோன்னிய நேசமாய், அடிக்கடி அவருடன் சம்பாஷித்து அவர் ஆலோசனையைத் தேடி வந்த அர்ச். பிலிப்பு நேரியார் என்பவரும், அகத்தின் அழகு முகத்தில் துலங்குமென இஞ்ஞாசியாருடைய முகம் சாதாரணமாய் ஓர் காந்திப் பிரபைபோல் பிரகாசமாய்த் துலங்குவதைத் தாம் கண்டதாக அநேகவிசை சொல்லியிருக்கிறார். "அபாவத்துக்கு மேற்பட்ட ஓர் ஒளி அவர் முகத்தில் பிரகாசித்தது. அவருடைய முகரூப இலட்சணங்களில் சிலவற்றை படத்தில் வரைந்து காட்டக்கூடுமென்றாலும், அவர் முகத்தில் துலங்கிய சோதிப்பிரகாசத்தின் தேஜசை பூரணமாய் வரைந்துகாட்ட எந்த சித்திரக்காரனாலும் இயலாத கர்மம்" என்று இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் ஓர் நாள் ஜுலியர்மானர் என்ற சுவாமியாரிடத்தில் சொன்னார். ரிபதெனீரா சுவாமியார் சொன்னதும் இதற்கிசைந்திருக்கின்றது. "படங்களில், அவர் முகச்சாயல் சரியாய் விளங்கக் காணுவதரிது. ஏனெனில் அவர் முகத்தில் துலங்கிய பரலோக சம்பந்தமான அருள் அழகை மனிதனுடைய சாமார்த்தியத்

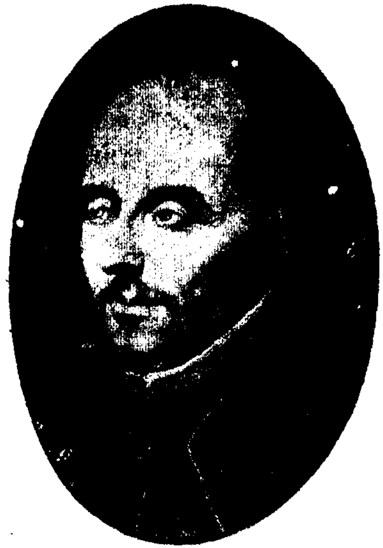

Alonso Sanchez de Coello.

அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியாருடைய
மெய்யான சாயல்.

464

தால் சித்திரத்தில் வரைந்துகாட்டக்கூடாதகாரியம்” என்று இவரும் சொல்லிவந்தார். பஸ்ஸானோ (Giacomo Bassano) என்பவொரு சித்திரக்காரன் அர்ச்சியசிஷ்டவர் உயிரோடிருந்த காலத்திலேயே அவருடைய முகரூப இலட்சணங்களை மாதிரிகையாகச் சிந்தையில் நிறுத்திக்கொண்டு, மோயீசனுடைய படம் ஒன்று எழுதினதாகச் சொல்லுகிறார்கள். லேய்னஸ் சுவாமியாரும் அர்ச்சியசிஷ்டவரைக் கண்ணோக்கும்பொழுது மோயீசனுடைய நினைவு தம் உள்ளத்தில் உண்டாவதாகச் சொல்லி வந்தார். அலேசாந்திரோ என்னும் வைத்தியர் வியாதியாயிருந்த ஓர் சமயம், அர்ச்சியசிஷ்டவர் அவரைப் பார்க்கும்படி அவர் இல்லிடத்துக்குப் போனார். வியாதிஸ்தர் அயர்ந்து நித்திரைசெய்வதைக் கண்டு, அவர் விழிக்காதிருக்கும்படி அற்பமும் சத்தம் செய்யாமல் மெல்லென படுக்கையருகிற் சென்று, வியாதிஸ்தரைக் கண்ணோக்கி ஒரு நிமிஷத்துக்குள் வெளியே வந்துவிட்டார். மறுநிமிஷம் வியாதிஸ்தர் கண்விழித்து தம் மனைவியைக் கூப்பிட்டு: “சற்றுமுன் அறையெங்கும் ஏதோ வெகு பிரகாசமாயிருந்ததே! என்ன விசேஷம் சம்பவித்தது?” என்று வினவினார். “விசேஷம் ஒன்றுமில்லை. இஞ்ஞாசியார்தான் சற்றுமுன் அறைக்குள் வந்திருந்தார்” என்று அவள் சொல்லக்கேட்டு, ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்தார்.

1556-ம் ஆண்டு வேனிற்காலம் ஆரம்பிக்க, அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய வியாதிகளும் பலவீனமும் வெகுவாய் அதிகரித்தன. தங்கள் அருமைத் தந்தை தங்களைவிட்டுப் பிரிந்துபோகுங்காலம் அடுத்துவந்துவிட்ட

தோவென்று அவருடைய மக்களெல்லாம் விசனப்பட்டார்கள். ஆயினும் சேசுசபையின் நன்மைக்காக இன்னும் சிலகாலம் அவர் உயிர்வாழ்ந்திருக்க சர்வேசுரன் கிருபைசெய்வார் என்ற நம்பிக்கையில் அவர்கள் ஆறுதலடைந்திருந்தார்கள். அர்ச்சியசிஷ்டவரோவென்றால் தமது அந்தியகாலம் அணுகிவந்ததென்று நன்குணர்ந்தவராய், பொலான்கோ, கிறீஸ்தோபோர் மத்ரீத், நாதால் என்ற சுவாமிமார் மூவரையும் சபையை ஆண்டு நடத்தும்படி நியமித்து, அவர்கள் கையில் தாம் வகித்துவந்த அதிபதி சிரேஷ்டர் உத்தியோகத்தை ஒப்புவித்துவிட்டு, ஏகாந்தத்தில் சர்வேசுரனோடு அதிக ஒன்றிப்பாய், மரணத்துக்கு ஆயத்தம் செய்யும்படி, பால்பினு (Balbina) என்னும் ஒதுங்கிய ஓர் ஸ்தலத்துக்கருகில், ஒரு கிராமத் தோட்டத்தில் சுவாமிமார்களுக்கு இளைப்பாற்றிக்காகவென்று அவரே கட்டிவைத்த வீட்டுக்குச் சென்றார்.

“ மூன்று காரியங்கள், அதாவது : சேசுசபை அர்ச். பாப்பானவருடைய ஆசீர்வாதம் பெற்று ஸ்தாபிக்கப்படவேண்டுமென்றும் ; ‘ ஞானமுயற்சிகள் ’ என்னும் புஸ்தகமும் திருச்சபையால் அங்கீகரிக்கப்படவேண்டுமென்றும் ; ஏற்பாட்டொழுங்குகள் முடிவுபெற்று சபையெங்கும் அநுசரிக்கப்பட்டு வரவேண்டுமென்றும் ஆவலாய் நாடியிருந்தேன். இம்மூன்று காரியங்களும் சர்வேசுரனுடைய கிருபையால் நிறைவுபெற்றன ; அவருக்கு தோத்திரமுண்டாகக்கடவது ” என்று அர்ச்சியசிஷ்டவர் ஓர்நாள் தமதருகிலிருந்த சுவாமிமார்களைப் பார்த்து சொன்னார். “ தேவமகத்துவத்துக்கு அநுதினம் ஓர் இஷ்ட பலிபோல் ஜீவித்து

வந்த இந்த மகாத்துமா உயிர் உடலைவிட்டுப் பிரியும் [illegible]த்தை எதிர்பார்த்து சொன்ன இவ்வார்த்தைகளைக் [illegible], “ நானோ, இதோ பலியாகப்போகிறேன். என் தேகக்கட்டு அவிழும் காலம் கிட்டியிருக்கிறது. நல்ல யுத்தஞ் செய்தேன். என் அயனத்தை முடித்தேன். விசுவாசத்தைக் காத்தேன். கடைசியாய் நீதியின் கிரீடம் எனக்காக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை நீதியுள்ள நடுவராகிய கர்த்தர் அந்த மகா நாளில் எனக்குத் கொடுப்பார் * ” என, பெரிய அப்போஸ்தலராகிய அர்ச். சின்னப்பர் தமது அந்தியகாலத்தை எதிர்நோக்கி உரைத்த வாக்கியம் நினைவில் வருகின்றது.

பால்பினு என்ற ஸ்தலத்தில் சேர்ந்ததும் காய்ச்சல் கண்டு வியாதி அதிகரித்து பலவீனமும் மேலிட்டமையால், சில தினத்துக்குள் அவ்விடத்தைவிட்டு மடத்துக்கு தம்மைத் திரும்பக் கொண்டுபோகும்படிச் செய்தார். பலவீனம் மிகுந்திருந்ததென்றாலும், தற்சமயம் மரண ஆபத்தைக் குறிக்கும் அடையாளங்கள் வைத்தியர்களுக்குமுதலாய் அவரிடத்தில் புலப்படாததால், சுவாமிமார்கள் கவலைதெளிந்து, அவருடைய அந்தியகாலத்தைப்பற்றி அவ்வளவாய் சிந்தியாதிருந்தார்கள். ஆனால் மடத்தில் அப்பொழுது வியாதியாயிருந்தவர்களுள் லேய்னஸ் சுவாமியாரும் வேறு சிலரும் மரண ஆபத்திலிருப்பதாக எண்ணி, அவர்களைப்பற்றி வெகுவாய் கவலையுற்றிருந்தார்கள். அர்ச்சியசிஷ்டவரோவென்றால் தம் மக்கள் தமது படுக்கையைச் சூழ்ந்துவந்து நிற்கவும், சிந்தைவாடி கண்கலங்

* 2-திமோத்தேயு, 4-ம் அதி. 6-8 வச.

கிப் பிரலாபிக்கவும் ஏதுகரமின்றி, நினையாதநேரத்தில் அவர்களை விட்டுப்பிரிந்து பரமபதவி அடைந்தார். திறந்த வாசல்வழியாய் மெல்லெனப் பறந்து ஆகாயத்தில் மறைந்துபோன பறவைபோல், அவரது ஆத்மா சமாதான அமரிக்கையாய் உடலைவிட்டுப் பிரிந்து பரகதியில் தன் சிருஷ்டிகரோடு நித்தியநேச ஐக்கியமாய்ப் போயிற்று. அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியார் மரணமடைந்தது 1556-ம் வருஷ ஜூலை-மீ 31-உ வெள்ளிக்கிழமை காலை ஆறு மணி. அப்பொழுது அவருக்கு வயது அறுபத்தைந்து.

அர்ச்சியசிஷ்டவர் பரலோக பிராப்தியான ஏழாம் நாள், 'ப்ரோவின்ஷியல்ஸ்' (Provincials) என்று சொல்லப்படும் தேசாதிபதி சிரேஷ்டர்களுக்கு பொலான்கோ சுவாமியார் எழுதிய மரண அறிக்கை நிருபத்தில், அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய அந்தியகாலத்தை அடுத்த அநேக விசேஷங்கள் காணப்படுகின்றன.

“கிறீஸ்துநாதருடைய சமாதானம் யாவருக்கும் கிடைப்பதாக!”

“சங்கைக்குரிய சுவாமியவர்களே, ஜூலை மாதக் கடைசிநாள், வெள்ளிக்கிழமை காலையில் சர்வேசுரன் நமது பரிசுத்த தந்தை இஞ்ஞாசியாரைத் தம்மிடத்தில் அழைத்துக்கொள்ள சித்தமானார். இச்செய்தியை சுவாமியவர்களுக்கும் தங்கள் பராமரிப்பிலிருக்கும் சகோதரர்களுக்கும், அறிவிப்பதற்காகவே இந்நிருபம் எழுதுகிறேன். அர்ச். இராயப்பர் சங்கிலித் திருநாளன்று, மாம்சமான உடலில் இதுகாறும் அவரை கைதியாகக் கட்டுண்டிருந்த சங்கிலிகள் முறி

பட்டு வீழ்ந்துபோக, இரட்சிக்கப்பட்ட மூத்தார்களுடைய சுவாதீனம் பெற்றுக்கொண்டார்.

“தமது பரிசுத்த தாசனுடைய ஏக்கநோக்கத்துக்கு சர்வேசுரன், கடைசியாய் சித்தமிரங்கினார். ஏனெனில் பரதேசமாகிய இப்பூவுலக வாழ்வின் பிரயாசை வருத்தங்கள் துன்பதுரிதங்களையெல்லாம் மகா பொறுமை இடாரிக்கமுடன் சகித்துவந்தாரென்றாலும், தன் சிருஷ்டிகராகிய ஆண்டவரை மோட்ச இராச்சியத்தில் தரிசித்து ஸ்துதிக்கும்படி சென்ற அநேக வருஷ காலமாய் ஆவலுற்றிருந்தார். ஆனால் அவர் மூலியமாய் ஸ்தாபகம்பெற்ற நமது சிறுசபை அவரது ஜீவியத்தின் சுகிர்த மாதிரிகையினாலும், அவருடைய விவேக விமரிசை, செல்வாக்கு, ஜெபங்களினாலும் அபிவிர்த்தியடையும்படியாய், அவர் இதுகாலமட்டும் நம்மோடிருக்க ஆண்டவர் திருவுளமானார்.

“பரகதியடைந்த நமது பிதாவின் அந்தியகாலத்தைப்பற்றி, அதிக விபரமாய் அறிய தங்களுக்கு ஆசையாயிருக்கலாம். அவருடைய அந்தியகாலம் வெகு அமைதி அமரிக்கையாயிருந்தது. அவருடைய மரணாவஸ்தை ஒருமணிநேரமுதலாய் நீடித்திருக்கவில்லை. அச்சமயம் மடத்தில் அநேகர் வியாதியாயிருந்தார்கள்; அவர்களுள் சங். லேய்னஸ், ஜுவான் தே மெந்தோஸா (Juan de Mendoza) என்ற சுவாமிமார்களும், வேறு சிலரும் அபாயகரமான ஸ்திதியிலிருந்தார்கள். நமது பிதாவும் கிஞ்சித்து அசௌக்கியமாயிருந்தார்; காலேந்தானாய் வெகு இலேசாய் காய்ச்சலிருந்தது. இதற்குமுன் அநேக சமயங்களில் நேர்ந்ததுபோல், தற்சமயமும் தேக பலவீனம் மிஞ்சியிருந்ததென்றாலும், காய்ச்

சல் இன்னும் இருந்ததென்பது சந்தேகமாகத்தானி
ருந்தது. இவ்வித ஸ்திதியிலிருந்தவர் புதன்கிழமை
யன்று என்னை வரவழைத்து, மற்ற வியாதியஸ்தர்
களை விசாரிப்பதுபோல் தம்மையும் வந்து விசாரித்
துப்போகும்படி தோரஸ்(Dr. Torres)என்ற வைத்தி
யருக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டார். ஏனெ
னில் அவருக்கிருந்த சுகக்கேடு அவ்வளவு ஆபத்தான
தல்லவென்றெண்ணியிருந்தோமாகையால், அதுமட்
டும் மற்ற வியாதியஸ்தர்களைப்பற்றிக் கவலையெடுத்து
வந்ததுபோல், அவரைப்பற்றிக் கவலையெடுக்கவில்லை.
அவர் கேட்டுக்கொண்டபடி, தோரஸ் என்ற வைத்தி
யரும், நமது நண்பரான அலேசாந்த்ரோ என்ற வே
றொரு கைதேர்ந்த வைத்தியரும் தினம் நமது பிதாவை
சந்தித்து விசாரித்து வந்தார்கள். மறுநாள் (வியாழக்
கிழமை) சுமார் இருபதாம் * மணிவேளையில், என்னை
அழைப்பித்தார். அறையில் அவருக்குத் துணையா
யிருந்த சகோதரனை சற்றுநேரம் வெளியேபோகும்படி
சொல்லியபின், என்னைப்பார்த்து, அர்ச். பாப்பானவ
ரிடத்திற்கு நீர் சென்று, எனக்கு அந்தியகாலம் அடுத்
திருக்கின்றதென்றும், இனி அதிகநாள் உயிரோ
டிருப்பேனென்கிற நம்பிக்கை எனக்கில்லையென்றும்;
எனக்கும், கடின வியாதியாயிருக்கும் வேறொருவருக்
கும், பரிசுத்த பிதா தமது ஆசீர்வாதம் தரவேண்டு
மென்று நான் மன்றாடுவதாகவும், எங்களை மோட்சத்
துக்கழைத்துக்கொள்ள கர்த்தராகிய சர்வேசுரன் இத்
தயிரங்கிலும், இவ்வுலகில் அநுதினம் செய்துவந்தது

* நம்நாள் ஆனதப்படி, சாயுங்காலம் சுமார் [illegible] மணி
வேளை.

போல், அவ்வுலகிலும் பரிசுத்த பிதாவுக்காக வேண்டு
தல் செய்துவருவோமென்றும் அறிவித்துவருதல் நல
மாயிருக்குமென்றார். "பிதாவே, இந்த வியாதியில்
அபாயத்துக் கேதுவானது ஒன்றுமில்லையென்று
வைத்தியர்கள் சொல்லுகிறார்கள்; சர்வேசுரன் தமது
திவ்விய ஊழியத்துக்காக இன்னும் சில வருஷகாலம்
தங்களுயிரைக்காப்பாற்றிவரக் கிர்பைசெய்வாரென்று
நானும் நம்பிக்கையாயிருக்கிறேன். அப்படியிருக்க,
தாங்கள் அவ்வளவு அசௌக்கியமாயிருக்கின்றீர்களா?
சொல்லுங்கள்" என்றேன். "வெகு அசௌக்கியமா
யிருக்கின்றேன். எவ்வளவு அசௌக்கியமாகவென்று
ல், (ஆண்டவர் கையில்) என் ஆத்மாவை ஒப்புக்கொடு
த்துவிடுவதையன்றி வேறொன்றும் இவ்வுலகில் இனி
எனக்கு இல்லை," என்று பதிலுரைத்தார். ஆயி
னும் அவர் இன்னுஞ்சிலகாலம் சீவித்திருப்பாரென்ற
உண்மையாகவே என் உள்ளத்திலிருந்த நம்பிக்கை
யை நான் விட்டுவிடவில்லை. அவர் ஆசித்தபடி
செய்ய வாக்குக்கொடுத்தேன்.

"ஆனால் வியாழக்கிழமை தபால் புறப்படும் நாளாயி
ருந்தாலும், அன்று சாயுங்காலம் ஜிரோவா வழியாய்
இஸ்பாஞிய தேசத்துக்குச் சில கடிதங்கள் அனுப்ப
வேண்டியிருந்தாலும், வெள்ளிக்கிழமைமட்டும் காத்
திருக்கக்கூடுமாவென்று கேட்டேன். அவரோவென்
றால்: "நாளைமட்டும் காத்திருப்பதைவிட இன்றே
செய்வது தாவிளை; எவ்வளவு துரிதமாகச் செய்கிறீ
ரோ, அவ்வளவுக்கு உத்தமம். ஆயினும் எது அதிக
நல்லதென்று உமக்குத் தோன்றுகின்றதோ அதனைச்
செய்யும்; உமதுகையில் என்னைப் பூரணமாய் விட்டு

விடுகிறேன்" என்று உத்தாரம் சொன்னார். அவருடைய வியாதியின் நிலைமையைப்பற்றி வைத்தியர்களுடைய எண்ணம் யாதென்று அறியும்படி அன்று சாயுங்காலமே, அலெசாந்த்ரோ பெத்ரோனியோ என்ற பிரதான வைத்தியனைக்கண்டு, நமது பிதாவின் ஸ்திதி அபாயகரமானதா? உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லவேண்டும். ஏனெனில் அர்ச் பாப்பானவருக்கு இதை அறிவிக்கும்படி அவர் எனக்குக் கற்பித்திருக்கிறார் என்றேன். "ஆபத்துண்டு ஆபத்தில்லையென்று இன்றைக்குச் சொல்லமுடியாது; நாளைக்குத்தான் சொல்லக்கூடும்" என்று வைத்தியரும் சொல்லிவிட்டார்.

"காரியம் இப்படியிருக்க, நமது பிதாவும் எல்லாம் என் கையில் விட்டுவிட்டமையால், வெள்ளிக்கிழமை மட்டும் காத்திருந்து, வைத்தியருடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்தபின்மேல் அர்ச். பாப்பானவரிடம் ஏகுதல் உத்தமமென்றெண்ணி, அவ்விதமே செய்யத் தீர்மானித்தேன். அதே வியாழக்கிழமை, சாயுங்காலம் ஒருமணி* வேளையில் நமது பிதா இராப்போசனம் செய்யும்பொழுது மதரீத் சுவாமியாரும் நானும் அவரோடிருந்தோம். வழக்கம்போலவே வித்தியாசமின்றி போசனஞ்செய்து, எங்களோடு வார்த்தையாடி சம்பாஷித்தார். ஆகையால் அவருடைய வியாதியைப்பற்றி இனிமேல் கவலையின்றி நான் நித்திரை செய்யப்போனேன். ஆனால் மறுநாள் அருணோதயகாலத்தில், நமது பிதா மரணத்தருவாயிலிருப்பதாகக் கண்டு, அவ்வணமே அர்ச். பாப்பானவரிடம் தெரிவிக்கச்சென்

* [illegible] கணிதப்படி, சாயுங்காலம் [illegible]மணி.

றேன். அர்ச். பாப்பானவர் வெகு துக்கப்பட்டு, அளவற்ற அன்புடன் தம்மால் எவ்வளவு சம்பூரணமான ஆசீர்வாதம் அளிக்கக்கூடுமோ, அவ்வளவு சம்பூரணமான ஆசீர்வாதம் அளித்தார்.

"அருணோதயமான இரண்டாம்* மணிவேளையில் மதரீத், ஆந்த்ரே (Andre des Freux) என்ற சுவாமிமார்கள்முன் நமதுபிதா தமது ஆத்துமத்தை தன் சிருஷ்டிகர்த்தர்கையில் அத்தியந்த சமாதான அமரிக்கையுடன் ஒப்புக்கொடுத்தார்.

"இந்தப் பரிசுத்த ஆத்துமாவிடத்தில் விளங்கிய தாழ்ச்சியைக்கண்டு நாங்கள் எல்லோரும் ஆச்சரியமடைந்தோம். முந்தினநாள் அவர் சொன்னவைகளால் தெளிவாய் விளங்குகிறபடி, தாம் மரணமடையப்போகிறதாக அவர் நிச்சயமாய் அறிந்திருந்தார்.... ஆயினும் மற்ற தேவதாசர்கள் சிலர் இவ்வித சந்தர்ப்பங்களில் செய்ததுபோல், தமது கடைசி ஆசீர்வாதம் கொடுக்கவாவது, தமக்குப்பின் அதிபதி சிரேஷ்டராயிருக்கும்படி ஒருவனை நியமிக்கவாவது, ஏற்பாட்டொழுங்குகளுக்கு தமது முத்திரையிடுவதற்காவது, அல்லது எதாகிலும் கடைசிப் புத்திமதி சொல்லுவதற்காவது, எங்களைத் தமது அருகில் அழைக்கவேண்டுமென்று அவர் விரும்பவில்லை. அவர் தம்மைப்பற்றி மிகத் தாழ்மையாய் எண்ணியிருந்தமையாலும், தமது சபை சர்வேசுரன் ஒருவனைத் தவிர வேறெவனையும் ஆதாரமாகக் கொள்ளப்படாதென்று ஆசித்திருந்தமையாலும், சாதாரண மார்க்கமாய் இகலோகத்தைவிட்டு நீங்கிப்போனார். சர்வேசுரனுடைய தோத்திரம் ஒன்

* காலை ஆறுமணி.

றைமாத்திரம் தமது கண்முன்வைத்திருந்தவர், தமது
மரண சமயத்தில் அற்புதங்கள் ஒன்றும் சம்பவிக்கப்
படாதென்று, ஒருவேளை ஆண்டவரிடத்தில் பிரார்த்
தனை செய்து பெற்றுக்கொண்டாராக்கும். அவரு
டைய ஆயுள்காலத்திலும், நன்மாதிரிகைக்கு அவசிய
மாயிருந்த சிற்சில சமயங்களிலன்றி, மற்றப்படி சர்வே
சுரன் தமக்கு இரகசியமாய் அளித்துவந்த வரப்பிரசாத
ங்களை ஒருபோதும் வெளியிட்டவரல்ல,...இது நிற்க:

"நமது பிதா பரலோக பிராப்தியானபின், அவரு
டைய சடலத்தைக் காப்பாற்ற விரும்பி, வாசனைத்
திரவியங்கள் உட்செலுத்தும்படி அதைத்திறந்தோம்.
ஆ! ஆச்சரியமே! அவருடைய இரைக்குடலும், வயி
றும் முற்றும் வெறுமையாய் நன்றாய்க் காய்ந்து சுருங்
கிப்போயிருக்கக் கண்டோம். இவ்விசேஷத்தைப் பரி
சோதித்த வைத்தியர்கள் ஜீவியகாலத்தில் அர்ச்சிய
சிஷ்டவர் அநுசரித்துவந்த உபவாசம் வெகு கடுமை
யானதாயிருந்திருக்கவேண்டுமென்றும், இவ்வளவு
தேகபலவீனத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு, என்றும் மாறு
முகமலர்ச்சியுடன் உற்சாகமாய் அரும் பிரயத்தனம்
செய்து உழைத்துவந்த அவரது மனவலிமை மனோ
திடாரிக்கம் அதிசயத்துக்குரியதென்றுங் கூறினார்கள்.
அவருடைய ஈரற்குலையையும் பரிசோதித்துப் பார்த்
தார்கள். அதில் மூன்று சிறிய கற்கள் இருந்தன;
இடைவிடாமல் அவர் அநுசரித்துவந்த உபவாசத்
துக்கு இதுவும் ஓர் திருஷ்டாந்தமாயிற்று. "மெய்யாக
வே நமது பரிசுத்த பிதா வெகுகாலமாய் ஏதோ ஓர்
புதுமையினாற்றான் ஜீவித்துவருகிறார்" என்று, இப்
பொழுது பரலோகத்தில் பேரின்ப பாக்கியம் அநுப

விக்கும் அந்த உத்தம வயோதிகர் டியேகோ சுவாமி
யார்முன் சொன்னது எவ்வளவோ உண்மை! அவர்
ஈரற்குலை இவ்வளவுதூரம் சேதப்பட்டுப்போயிருக்க,
அவர் சேசுசபைக்கு அவசியமென்றறிந்த நமதாண்ட
வராகிய சர்வேசுரன் தமதுவல்லமையின் ஓர் விசேஷ
வரத்தால் சரீர உறுப்பின் குறையைப் பரிகரித்து
அவர் உயிரைக் காப்பாற்றிவந்ததினாலன்றி, வேறெவ்
விதமாக இதுகாலம் அவர் ஜீவித்துவந்திருக்கக்கூடு
மென்று என்னாற் கண்டுபிடிக்கக்கூடுதில்லை,

"சனிக்கிழமை அந்த காலஜெபமட்டும் அவருடைய
சடலத்தை அடக்கம் செய்யாமல் வைத்திருந்தோம்.
நமது பிதா உயிர்பிரிந்த அறையிலேயே அவருடைய
சரீரமும் இருந்தது. விசுவாசிகள் வெகு பக்தி உருக்க
முடன் திரளாய்க்கூடிவந்தார்கள். சிலர் அவருடைய
கரங்களையும், சிலர் அவருடைய பாதங்களையும் முத்
தஞ்செய்தார்கள்; வேறு சிலரோவென்றால் தங்கள்
ஜெபமாலையை அவர் சரீரத்தின்மேல் வைத்தெடுத்
தார்கள். அவருடைய தொப்பி வஸ்திரமுதலியவை
களை (அர்ச்சியசிஷ்ட பண்டங்களாக) கிழித்துக்கொ
ண்டுபோகப் பிரயத்தனம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தவர்
களைத் தடுப்பது வெகு பிரயாசையாயிருந்தது. அவ
ருடைய பாதரக்ஷைக்கயிறுகள், பனிக்குல்லா முதலிய
வைகளையும், அவர் உபயோகித்துவந்திருந்த வேறு சில
வைகளையும், நாங்கள் கொடுக்க உடன்படாதிருந்
தவைகளையும், எங்களுக்குத் தெரியாமலே எடுத்துக்கொண்டு
போய்விட்டார்கள். அவர் உயிரோடிருந்தகாலத்தில்
அவரைச் சித்திரத்தில் எழுத அநேகர் ஆசித்தும்,
அதற்கு அவர் ஒருபோதும் சம்மதித்தவரல்ல. இப்

பொழுதோவெனில், சில சித்திரக்காரர்கள் அவரை படத்தில் எழுதவும், அல்லது மெழுகில் அவருடைய முகச்சாயலைப் பதித்துக்கொள்ளவும் ஏற்பட்டார்கள்.

"நம்மைச்சேர்ந்த தேவாலயத்தின் பெரியபீடத்தில் சுவிசேஷம் வாசிக்கும் பக்கத்தில் ஒருசிறு கல்லறைசெய்து, திருச்சபை ஆசாரப்படியுள்ள ஜெபங்களை ஜெபித்தபின், சடலத்தை அடக்கம் செய்தோம். கல்லறைவாசலை ஓர் பெருங் கல்லால் மூடியிருக்கிறோம். அவசியமானபொழுது இக்கல்லை எடுத்துவிடலாம். வேறு ஏற்பாடு செய்யுமட்டும், எக்காலம் அவருடைய சடலம் இந்தக் கல்லறையிலேயேயிருக்கும்"......

உரோமை 1556-ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு-மீ 6-உ.

தங்கள் நேச தந்தையின் மரணத்தைச் சார்ந்த விசேஷங்களை இன்னும் அதிக விபரமாய் அறிய விரும்பி, நிக்கோலாஸ் லான்ஸிஷியுஸ் (Nicolas Lancisius), லூயிஸ் மாஸெல்லி (Louis Maselli) என்ற சுவாமிமார்கள், அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய அந்திய காலத்தில் இராப்பகலாய் ஓயாமல் அவர் அருகிலிருந்து அவருக்கு ஒத்தாசை செய்துவந்த தொமாஸோ கனிகாரி (Tommaso Cannicari) என்ற துணைச் சகோதரனை எழுத்து மூலியமாய் வினவிக் கேட்டார்கள். அவர்கள் கேட்ட கேள்விகள் ஒவ்வொன்றுக்கும், ஓர் பாடசாலை மாணாக்கனைப்போல் இச்சகோதரர் கொடுத்த விடைகளில் சிலவற்றை இங்கெடுத்துச் சொல்லலாம்.

"5. நமது பிதா சூரியன் உதயமான இரண்டாம் மணி வேளையில் (அதாவது, காலை ஆறுமணி) உயிர்விட்டார்.— 6. பட்டணத்துக்குத் திரும்பி வருமுன்

பெருங்காற்றடித்தாற்போல் சத்தங்கேட்டு, நித்திரை தெளிந்து கண் விழித்துப்பார்க்கையில், அர்ச். இஞ்ஞாசியார் மகா சோதிப்பிரகாசசொரூபமாய்த் தன்முன் நிற்கக்கண்டாள். தரிசனமானவர் அவளைப்பார்த்து: "மார்கரீத், நீயே பார்க்கிறதுபோல், இதோ நான் பூலோகத்தை விட்டுப் போகிறேன். என் மக்களை மறந்துபோகாதே" என்று வாக்கருளி மறைந்துபோனார். ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் உள்ளத்தை மேற்கொண்டவளாய், தீவிரமாய் எழுந்து, தன் ஆத்தும குரு பிராஞ்சீஸ்கு பால்மியோ (Francis Palmio) என்ற சுவாமியாரைத் தேடி, தான் கண்ட விசேஷத்தை அவருக்கு அறிவித்தாள். இதற்குமுன் எப்பொழுதாகிலும் அர்ச். இஞ்ஞாசியாரைக் கண்ணாற் கண்டவளல்லவென்றாலும், பலவருஷகாலம் அவரோடு அறிமுகமாயிருந்தவள்போல் அவருடைய உருவம் சாயலெல்லாம் விவரமாய் வருணித்தாள். துவக்கத்தில் சுவாமிமார்கள் இத்தரிசனத்தை ஒருபொருட்டாய் எண்ணவில்லை. ஆனால், சிலதினத்துக்குள் உரோமையிலிருந்து அர்ச்சியசிஷ்டவர் மரணமாய்ப்போன செய்தியறிந்து, தரிசனம் சம்பவித்தநேரமும், அர்ச்சியசிஷ்டவர் உயிர்பிரிந்தநேரமும் சரியொத்திருக்கக் கண்டு, வியப்புற்று ஆண்டவரை ஸ்துதித்தார்கள்.

பார்சலோனு நகரிலிருந்த ஜான் பாஸ்கால் என்னொருவர்மீது எக்காலமும் அர்ச்சியசிஷ்டவர் இருதயத்திலிருந்த அன்பு பட்சத்தையும், அவர் தீர்க்கதரிசனமாய் அறிவித்த பிரகாரம் பாஸ்கால் என்பவருக்கு நேர்ந்த பெருந் துன்பதுரிதங்களையும்பற்றி முதற் புஸ்தகத்தில் சொல்லியிருக்கிறோமல்லவா? துன்பத்

தின் கையில் வெகுவாய் உழன்று வருந்திய இந்த நண்பனை இகலோகத்தில் கடித மூலியமாய் இன்சொல்லுரைத்துத் தேற்றிவந்த அர்ச். இஞ்ஞாசியார், பரலோகத்திலிருந்து ஓர் அற்புத காட்சியால் அவருக்கு ஆறுதல் ஊட்டினார்.

நாற்பது வருஷகாலமாய் அநுதினம் திவ்விய பூசை துவக்குமுன்னமே தேவாலயத்திற் சென்று அதிகாலை ஜெபம் செய்து வந்த ஜாண்பாஸ்கால், ஓர் நாள் ஜெபம் ஆரம்பிக்கும் முன்னமே தேவாலயத்திற்குச் செல்லும்படி நேரிட்டது. ஒன்றின்மேலொன்றாய் தனக்கு நேரிட்டுவரும் துன்பங்களை நினைத்து மனமுடைந்து, அவைகளை சர்வேசுரனிடத்திலும், பரலோகம் சென்ற தன் பரிசுத்த பாதுகாவலர் இஞ்ஞாசியாரிடத்திலும் அறிக்கையிட்டு பிரலாபித்துக் கொண்டிருந்தார். "ஆ! என் தந்தையே, நீர் முன்னறிவித்ததெல்லாம் மெய்யாகவே நிறைவேறிற்று" என்று புலம்பி அவர் சகாயத்தை மன்றாடிக்கொண்டிருந்தார். அவ்வேளை, வெகு அழகு சோபனம் பொருந்திய அநேக சம்மனசுக்களும், குருக்கள் உடையணிந்த வேறநேக பரலோக வாசிகளும் ஆரவாரமாய் கோவிலுக்குள் பிரவேசித்து பெரியபீடமுன் வரிசையாய் நிற்க, வெகு மகத்துவந்தங்கிய சோதி முகமுடைய ஒரு பெரிய குரு (Stola, Copa) ஸ்தோலா, கோப்பா, முதலிய திரு வஸ்திரங்களணிந்தவராய், அவர்கள் நடுவில் வந்து நின்றார். நின்றதும் தேவாலயமெங்கும் ஆச்சரியமான ஓர் பிரகாசம் உண்டாயிற்று. பெரிய குரு அத்தியந்த வணக்க பக்தியுடன் திவ்விய சற்பிரசாதத்தை ஆராதித்து, கையில் தூபகலசத்தை

யெடுத்து, பலதரம் பீடத்துக்கு தூபமிட்டபின், யாவரும் ஒழுங்காய் ஜாண் பாஸ்கால் இருந்த பக்கமாய் தேவாலயத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார்கள். போகிற வழியில் பெரிய குரு சற்றே நின்று, "என்ன! நம்மை உனக்குத் தெரியாதா?" என்று சொன்னார்போல், மனம் உருகச்செய்யும் அன்புடன் பாஸ்காலை நோக்கிப்பார்த்தார். அவர் இஞ்ஞாசியார்தானென்று அப்பொழுது அறிந்துகொண்ட ஜாண் வேகமாய் எழுந்து, அர்ச்சியசிஷ்டவரண்டை சென்றார். இஞ்ஞாசியாரும் அவருக்கு ஆறுதல் சொல்லி ஆசீர்வதித்து மறைந்துபோனார். பாஸ்காலோவென்றால் இத்தரிசனத்தால் பரவசமானவர்போல்: "ஆ! என் தந்தையே, என் தந்தை இஞ்ஞாசியாரே" என்று சத்தமாய் உச்சாரணம் செய்துகொண்டிருந்தார். அதைக் கேட்டு சில குருக்கள் அவர் கிட்ட வந்து, அவர் வெகுவாய் கண்ணீர் சொரிந்து வேற்றுருவாயிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமுற்று, என்ன விசேஷமென்று வினவினார்கள். ஜாண் நடந்ததையெல்லாம் அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தினார்.

அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய ஜீவிய காலத்திலும், அவருடைய மரணத்துக்குப் பின்பும், அவருடைய மக்கள் மாத்திரமன்று, வேறு சந்நியாச சபையைச் சேர்ந்தவர்களும், சாமானிய ஜனங்களும், உன்னத ஸ்தானங்களிலிருந்த அநேகபிரபுக்களும் பெரியோர்களும், அரசர்களும், அர்ச். பாப்புமார்களும் அவரை ஓர் பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவராக மதித்து, அவர் மீது எவ்வளவோ பூஜித வணக்கமுற்றிருந்தார்களென்பதற்கு இச்சரித்திரத்தில் ஆங்காங்கு பலதிருஷ்டாந்தங்

கள் காணலாம். எல்லாம் எடுத்துரைப்பது நம்மால் இயலும் கருமமன்று. முன் சொன்னவைகளன்றி இன்னும் வேறு சில திருஷ்டாந்தங்கள் மாத்திரம் இங்கெடுத்துத் தருதல் நமது கருத்து.

நமது இந்துதேசத்து அப்போஸ்தலர் இருதயத்தில் அர்ச். இஞ்ஞாசியார்மீதிருந்த சங்கை நேசத்தைப்பற்றி ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறோம். தமது ஞானத்தந்தை மெய்யாகவே சர்வேசுரனுக்கு உகந்த ஓர் பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவரென்று இவர் எவ்வளவு ஸ்திரமாய் எண்ணியிருந்தாரென்றால், அவரிடமிருந்து தமக்கு வரும் கடிதங்களினின்று அவருடைய கையொப்பத்தைக் கத்தரித்து, அதைத் தம் கழுத்தில் அர்ச்சியசிஷ்ட பண்டமாக அணிந்திருந்தார். தாமே போகக்கூடாத சமயங்களில் சில சிறுவர்களை அனுப்பி, அவர்கள் வழியாக வியாதிஸ்தர்களுக்குப் புதுமையாய் ஆரோக்கியம் அளித்து வந்தாரென்று, அர்ச். சவேரியார் சரித்திரத்தில் காணலாம். இச்சிறுவர்கள் வியாதிக்காரர்கள்மேல் வைக்கும்படி அவர் கொடுத்தனுப்பிய அர்ச்சியசிஷ்டபண்டங்களுள் மேற்சொன்ன கையொப்பமும் ஒன்று எனத்தெரியவருகின்றது. தரைமார்க்கமாகவும், கடல்மார்க்கமாகவும் அவர் செய்துவந்த பயணங்களில் அடிக்கடி நேர்ந்த பெரும் ஆபத்துக்களில், உரோமையிலிருக்கும் தமது ஞானத் தந்தையை சிந்தித்து, அவருடைய பேருபலன்களை தேவமகத்துவத்துக்கு ஒப்புக்கொடுத்து தேவ உதவியை மன்றுவார்.

அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு போர்ஜியார் லொயோலா மாளிகையில் அர்ச்சியசிஷ்டவர் பிறந்த அறையுள்

சந்தித்தபொழுது, பூஜித வணக்கமுடன் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து, உருக்க நேசத்தால் கண்கள் நீர்சொரிய தரையை முத்தம்செய்தார்.

முத். பாபர் இராயப்பர் அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தில் எவ்வளவோ சிறந்தவராக விளங்கினார். என்றாலும் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் முன் அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தில் அவரை ஒரு சிறுபிள்ளையென்னலாம் என்று லேய்னஸ் சுவாமியார் சொல்லிவந்தார். லேய்னஸ் சுவாமியார் மாத்திரமல்ல, இவ்விரு பரிசுத்த ஆத்துமாக்களை அறிந்த யாவரும் சாதாரணமாய் அவ்விதமே அபிப்பிராயப்பட்டிருந்தார்கள். லூயிஸ் கொன்சாலஸ் சுவாமியார் சொல்லுவது: "மத்ரீத் பட்டணத்தில் பாபர் சுவாமியாரோடு அறிமுகமாய், ஞானக் காரியங்களைப்பற்றி அவருடன் வெகுகாலம் சம்பாஷித்துவந்தேன். அவர்மட்டில் அத்தியந்த ஆச்சரியமுற்றிருந்தேன். இவரிலும் அதிக நிறைவாய் சர்வேசுரனுடைய இஸ்பிரீத்துவை உள்ளத்தில் பெற்ற ஒருவர் கிடைப்பதரிதென்றெண்ணியிருந்தேன்........ ஆனால் உரோமையில் இஞ்ஞாசியாரோடு பழகி, அவரோடு வார்த்தையாடி வந்தபின், பாபர் சுவாமியார் என் நினைவை விட்டகன்றுபோனார்; இஞ்ஞாசியார் முன் அவர் ஒரு சிறுபிள்ளைபோல் தோன்றினார்" என்றிருக்கிறார்.

அர்ச்சியசிஷ்டவர் மரணசமயத்தில், கடின வியாதியாயிருந்த மேற்சொன்ன லேய்னஸ் சுவாமியார், அவர் மரணமான செய்தியறிந்ததும், மரித்த தமது தந்தை ஏற்கனவே நித்திய பேரின்ப தரிசனம் அடை-

க்துகொண்டதாக நிச்சயமாய் எண்ணி, அவரைநோக்கி பிரார்த்தனை செய்ய ஆரம்பித்தார்.

அநேக சுவாமிமார்கள் அவர் விரலினின்று வெட்டப்படும் நகங்களை அர்ச்சியசிஷ்ட பண்டங்களாக காப்பாற்றி கழுத்தில் அணிந்திருந்தார்கள். அவைகளை சம்பாதித்துக்கொள்ளுவதற்காக அர்ச்சியசிஷ்டருக்கு உதவிசெய்து வந்த சகோதரருக்குப் பிரியப்படும்படி ஒவ்வொருவரும் பிரயத்தனம்பண்ணிவந்தார்கள். அநேகநாளாய் அர்ச்சியசிஷ்டவர் பல்வலியால் வெகு உபத்திரவப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். அதைக் கண்டு நாதால் சுவாமியார் வெகு அநுதாபப்பட்டு, ஒரு பல் வைத்தியனை வரவழைத்து, உபத்திரவத்துக்கு ஏதுவாயிருந்த பல் ஒன்றை பிடுங்கிவிடும்படி சொன்னார். பல்லின் வேர் வெகு ஆழமாயிருந்ததால் அதனைப் பிடுங்குவதற்கு வைத்தியன் செய்த பிரயத்தனங்கள் கொடிய வாதை உண்டுபண்ணின. அர்ச்சியசிஷ்டவரோவென்றால் ஒரு சுரூபம்போல் சற்றும அசையாமல் அத்தியந்த பொறுமையுடன் அதைச் சகித்துக்கொண்டார். பிடுங்கின பல்லை நாதால் சுவாமியார் அர்ச்சியசிஷ்ட பண்டமாக வெகு பக்தியாய் கைவசப்படுத்திக்கொண்டார். ஆனால் எல்லாம் கவனமாய்ப் பார்த்திருந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் அதை அவர் கையினின்று வாங்கி அப்பால் எறிந்துவிட்டார். நாதால் சுவாமியார் எவ்வளவுதான் தேடிப் பார்த்தும் அது அகப்படாமற் போயிற்று.

ஜப்பான் தீவில் வேதசாட்சியாக நெருப்பில் சுட்டெரிக்கப்பட்ட சேசுசபையைச் சேர்ந்த முத். ஸ்பினோலா (Bl. Spinola) என்பவர், அர்ச்சியசிஷ்டவர்

முன் மன்ரேசாவில் தரித்திருந்த சாக்குத் துணியினின்று கத்தரிக்கப்பட்ட ஒரு சிறு துண்டை வெகு பூஜிதவணக்கமாய் மார்பில் அணிந்திருந்தார். வேதசாட்சி முடி பெறுவதற்கு சில தினங்களுக்குமுன் தமக்கு 'ப்ரோவின்ஷியல்' சிரேஷ்டராயிருந்த பாஸ்செக்கோ (Paceco) சுவாமியாருக்கு இந்த சிறு துண்டை, அவர்மீது தமக்குள்ள சங்கை நேசத்தின் அடையாளமாக, அனுப்பிவைத்து, "இதன் மூலியமாய்ச் சர்வேசுரன் ஜப்பான் தீவில் அநேக புதுமைகள் செய்யத் திருவுளமானார்" என்றறிவித்தார். இந்த பாஸ்செக்கோ சுவாமியாரும் அதிசீக்கிரம் ஜப்பான் தீவில் வேதசாட்சிமுடிபெற்றார்.

அர்ச். பிலிப்புநேரியார் அர்ச். இஞ்ஞாசியாரை எவ்வளவு கனமாய் மதித்திருந்தாரென்று ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறோம். தியானயோகத்தில் எவ்வளவோ உன்னதவரங்கள் அடைந்திருந்த இந்த மகாத்துமா, மனோ தியான ஜெபம் செய்யும் வகை அர்ச். இஞ்ஞாசியாரிடத்திலிருந்து தாம் கற்றுக்கொண்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். கபிரியேல் வெனுஸ்தோ (Gabriel Venusto) என்ற சுவாமியாரையும், வேறு சில சுவாமிமார்களையும் அர்ச். பிலிப்புநேரியார் ஓர் நாள் தற்செயலாய் சந்தித்து, நீங்கள் எந்த சபையைச் சேர்ந்தவர்களென்று அவர்களை வினவினார். நாங்கள் சேசுசபையைச் சேர்ந்தவர்களென்று அவர்கள் சொல்ல, "நீங்கள் மகா சிறந்த ஓர் தந்தையின் மக்கள்; அவர்பேரில் எனக்கு ரொம்பவும் நேசம்; மனோதியானம் செய்யும்வகை எனக்குக் கற்றுக்கொடுத்தது சங். இஞ்ஞாசியார்தான்" என்றார். மேலும், அர்ச். பிலிப்பு

சேரியார் சேசுசபையில் உட்பட விரும்பி, அர்ச். இஞ்ஞாசியாரிடத்தில் ஒருக்கால் விண்ணப்பஞ்செய்தது நிச்சயமாய்த் தெரிந்த விஷயம். ஆனால் அவர்மீது தேவதிருவுளத்தின் நியமனம் வேறென்று அறிந்திருந்த அர்ச். இஞ்ஞாசியார் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை.

சர்வேசுரனும் எண்ணிறந்த புதுமைகளால் தமது தாசனுடைய அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தை உறுதிப்படுத்தி, உலகமெங்கும் பிரசித்தமாக்கத் திருவுளமானார். ஐந்தாம் பவுல் (Paul V) என்னும் அர்ச். பாப்பானவர் இத்தனை புதுமைகளைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டு ஆச்சரியமுற்று, லொயோலா இஞ்ஞாசியாருடைய நடபடிகளையும், புண்ணியங்களையும், அவர் ஜீவிய மரணத்தில் சம்பவித்த அற்புதங்களையும் திருச்சபை முறைமைப்படி பரிசோதிக்க 1605-ம௵ உத்தரவளித்தார். அவருடைய அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தை எண்பிப்பதற்கு இருநூற்றுச்சில்வானம் புதுமைகள் ஞான அதிகாரிகள்முன் கொண்டுவரப்பட்டன. அறுநூற்று அறுபத்தைந்து பேருக்குதிகம் வேதாகமத்தில் சத்தியம் செய்து அவருடைய அர்ச்சியசிஷ்டதனத்துக்குச் சாட்சி சொன்னார்கள். எல்லாம் தீர்க்க ஆராய்ந்துபரிசோதித்து, 1609-ம௵ ஜூலை-௴ 27-௳ மேற்சொன்ன ஐந்தாம் பவுல் என்னும் பாப்பானவரே அவருக்கு முத்திப்பேறுபெற்ற பட்டஞ்சூட்டினார். திருச்சபையெங்கும், பிரதானமாய் உரோமையிலும், இஸ்பானியதேசத்திலும், இவ்விசேஷம் வெகு ஆனந்த அக்களிப்பு ஆரவாரச்சிறப்புடன் விசுவாசிகளால் கொண்டாடப்பட்டது.

என்றாலும், விசுவாசிகளுடைய ஆவல் இன்னும் பூரண நிறைவுபெறவில்லை. அர்ச். இஞ்ஞாசியாருக்கு

அர்ச்சியசிஷ்ட பட்டம் அருளப்படும் நாள் எப்பொழுது வருமென்று ஆவலாய் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். இதற்காக அநேக அரசர்களும், அரசிகளும், மேற்றிராணிமார்களும் நாலாபக்கங்களிலுமிருந்து வெகு வாஞ்சையாய்த் திருச்சபைத் தலைவருக்கு விண்ணப்பம் செய்தார்கள். பதினைந்தாம்கிரகோரி (Gregory XV) என்னும் அர்ச். பாப்பானவர் விசுவாசிகளுடைய விண்ணப்பத்தை அங்கீகரித்து, 1622-ம௵, மார்ச்சு-௴ 12-௳ சகல இருதயங்களும் சம்பூரண சந்துஷ்டியடைந்து சர்வேசுரனை ஸ்துதிக்க, உரோமையில் அர்ச். இராயப்பர் கோவிலில், மகா ஆரவாரச்சிறப்புடன் சேசுசபையின் ஆதிபர் லொயோலா இஞ்ஞாசியாருக்கு அர்ச்சியசிஷ்டபட்டம் சூட்டினார். அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடன் அன்றுதானே அவருடைய அருமைப்புதல்வன் அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சவேரியாருக்கும், அவரது உற்ற நண்பர் அர்ச். பிலிப்புநேரியார் என்பவருக்கும், அர்ச். இசிதோர் (St. Isidore), அர்ச். தெரேசம்மாள் என்பவர்களுக்கும் அர்ச்சியசிஷ்டபட்டஞ்சூட்டப்பட்டது.

1623-ம௵, ஆகஸ்டு-௴ 6-௳ எட்டாம் ஊர்பானுஸ் என்னும் பாப்பானவர் மேற்சொன்ன பாப்பானவர் செய்தவைகளை உறுதிப்படுத்தி, திருச்சபைக்கு 'ஆஜ்ஞை' பத்திரம் ஒன்று அளித்து, அதில் தமது கையொப்பம் வைத்தார். அர்ச்சியசிஷ்டவர் மரணமானது ஜூலை-௴ 31-ம் தெய்தியாகையால், வருஷந்தோறும் அத்தெய்தியில் அவருடைய திருநாளைக் கொண்டாட அநுமதிகொடுத்தார்.

அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய மரணத்துக்குப்பின் அவ
ருடைய முதற்றுணைவர்களில் ஐந்துபேர் இன்னும்
உயிரோடிருந்தார்கள். அவர்களுள் லேய்னஸ்சுவாமி
யார் அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய ஸ்தானத்தில் அதி
பதி சிரேஷ்டராகத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டு, சேச
சபையை வெகு விமரிசையாய் ஆண்டுநடத்தி, கல்
வித்திறமையிலும் புண்ணிய சீவியத்திலும் பிரகாசித்
தவராக 1565-ம் ஞு ஜனவரி-மீ 19-ம் உ காலஞ்சென்
ணினர். பாஸ்கேஸியுஸ் சுவாமியார் பார்ஸ் களில்
ஓர்வகைக் கொள்ளைநோய் பரம்பியிருந்தகாலத்தில்
தம் உள்ளத்தை ஆட்கொண்டிருந்த தேவநேசப் பிறர்
ஸ்நேகத்தில் தன்னை மறந்தவராய், பிணியாளிகளுக்கு
உற்சாகமாய் ஒத்தாசைசெய்துவந்து, கடைசியாய்
அவரும் அக்கொடிய நோயினால் வருந்தி 1562-ம் ஞு
செப்டெம்பர்-மீ 14-உ பிறர்ஸ்நேகத்துக்காக உயிர்
ப்பலியானார். சால்மேரோன் சுவாமியார் இத்தாலியா
விலிருக்கும் நேயாப்போலி என்ற பட்டணத்தில்
துஷ்டர்களுடைய அநீத கொடுமையால் அநேக
துன்பதுரிதங்கள் அநுபவித்து, 1583-ம் ஞு பெப்ர
வரி-மீ 13-உ பரலோக பிராப்தியானார். சீமோன்
ரொதிரிகேஸ் சுவாமியார் 1579-ம் ஞு ஜூலை-மீ
15-உ மரணமானார். யாவரிலும் வயதில் இளைஞரா
யிருந்த போபாதில்லா சுவாமியார் தேவ ஊழியத்தில்
கடைசிமட்டும் வெகு சுறுசுறுப்பாய் உழைத்து, மற்ற
துணைவர்களெல்லாம் மரித்தபின், 1590-ம் ஞு செப்
டெம்பர்-மீ 23-உ பரமபதவி அடைந்தார்.

அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய 'பிரிய சீஷன்' போ
லிருந்த பியதனிரா சுவாமியாரைப்பற்றி சிலவார்த்

தைகளாவது சொல்லாமல் போகுதல், இச்சரித்திரத்
துக்கு ஓர் குறையாயிருக்குமென் றெண்ணுகிறோம்.
அர்ச்சியசிஷ்டவர் சொன்னபடி, மெய்யாகவே பியத
னிரா சுவாமியார் சேசுசபைக்கு ஸ்திரமான ஓர் தூண்
போல் விளங்கினார். பெல்ஜிய தேசத்தில் சேசுசபை
ஸ்தாபகம் பெறுவதற்காக அவர் பட்ட பிரயத்தனங்
களையும், அடைந்த அநுகூலத்தையும்பற்றி ஏற்கன
வே சொல்லியிருக்கிறோம். இங்கிலாந்து தேசத்தி
லும் அவ்வித பிரயத்தனங்கள் செய்தார்; ஆனால்
அநுகூலப்படவில்லை. இதற்குப்பின் ஐரோப்பாவின்
பற்பல இடங்களில், பற்பல சமயங்களில், சேசுசபை
யில் வெகு பொறுப்பான உத்தியோகங்கள் வகித்து,
சர்வேசுரனுடைய அதிமிகத் தோத்திரத்துக்காகவும்,
சேசுசபையின் அபிவிர்த்திக்காகவும் மகா சுறுசுறுப்
பாய் உழைத்துவந்தார். தமது நடவடிக்கைகளிலெல்லாம்
தேவசிநேகம் பிறர் சிநேக மிகுந்த தம் அருமைத் தந்
தையைக் கண்முன்வைத்து, அவரைக்கண்டுபாவித்து
வந்தார். சிஸிலி (Sicily) என்றதீவில், 'ஜெனரால்'
சுவாமியார் பேரால் சேசுசபையை விசாரிக்கும்படி
அனுப்பப்பட்டு, பாலெர்மோ என்னும் பட்டணத்தில்
அவர் தங்கியிருந்தபொழுது, அப்பட்டணத்தில் ஆத்
துமாக்களின் இரட்சணியத்துக்காக அத்தியந்த தேவ
சிநேக வாஞ்சையுடன் உழைத்துவந்த வெநூஸ்தி
(Venusti) என்னும் சேசுசபை சுவாமியார், அவர்
கையிலேயே ஒருக்கால் வெகு உபகாரம்பெற்ற ருக்ஜி
யேரோ (Ruggiero) என்றொரு பாதகக் குருவால்
அநியாயமாய் உயிர்மாய்க்கப்பட்டார். வெநூஸ்தி
சுவாமியார்மீது வெகு சங்கைநேசமுற்றிருந்த நகர்

வாசிகளும், தேசாதிபதியும் அந்தப் பாதகக் குருவை எவ்விதமும் தேடிப்பிடித்து சிக்ஷிக்கவேண்டுமென்று ஆக்கிரமிஞ்சியிருந்தார்கள். ரிபதனீரா சுவாமியாரும், வேறுசில சுவாமிமார்களுமோவெனில், தேசாதிபதியிடம் சென்று, கொலைபுரிந்தவருக்கு மன்னிப்பளிக்க வேண்டுமென்று மன்றாடினார்கள். "ஆ! வெகுநேர்த்தி! இப்பாதகத்தைச் சிக்ஷியாமல் என் கண்ணை மூடிக்கொள்வேனேயாகில், நீதிமான் ஆபேலுடைய இரத்தம் நீதி ஆசனமுன் இடைவிடாமல் அபயசத்தமிடாதா?" என்று தேசாதிபதி சொன்னதற்கு, ரிபதனீரா சுவாமியார்: "மெய்தான், பிரபு, ஆயினும், சேசுக்கிறீஸ்துநாதருடைய இரத்தம் இரக்கத்தையும் மன்னிப்பையும் விரும்பி அயராமல் அபயசத்தமிடுகின்றதல்லவா!" என்றார். என்றாலும் தேசாதிபதி மன்னிப்பளிக்க உடன்படவில்லை. கொலைபாதகக் குருவோவென்றால் பல இடங்களில் பதுங்கி ஒழித்திருந்து, கடைசியாய் தப்பிக்க வேறுவழியில்லையென்று கண்டு, சேசுசபை சுவாமிமார் வாசஸ்தலத்திலேயே போய் அடைக்கலம் புகுந்தார். கொலைசெய்தவர் நீதியஸ்தர்கையில் அகப்படாதபடி புகலிடம் கொடுத்து உதவிசெய்பவர்களுக்கு தேசாதிபதி கடுந்தண்டனைகள் விதித்திருந்தாலும், சுவாமிமார் அவரை இருநாள் தங்கள் மடத்தில் மறைத்துவைத்து, இரகசியமாய் ஓர் அந்நியநாட்டுக்கு அனுப்பினார்கள். அங்கு அவர் தன் பாவங்களுக்காக மனஸ்தாபப்பட்டு தபசு செய்ததாகத் தெரியவருகின்றது.

அநேக வருஷகாலம் ரிபதனீரா சுவாமியார் தேவ ஊழியத்தில் திருப்பிரயாசப்பட்டு உழைத்தபின்,

அசௌக்கியத்தினிமித்தம் 1574-ம்௵ ஜூன்-மீ இஸ்பானிய தேசத்துக்கு அனுப்பப்பட்டார். இளைப்பாறிக்கொள்ள அனுப்பப்பட்டாலும், அங்கு அவர் சும்மாயிருக்கவில்லை. பலவகையாய் அத்தேசத்தில் சேசுசபைக்கு நேர்ந்த பெருந் துன்ப துரிதங்களினின்று அதைத் தற்காக்க தன்னாலான பிரயத்தனமெல்லாம் செய்துவந்தார்.

தம் அருமைத் தந்தைக்கு திருச்சபையெங்கும் பிரசித்தமான வணக்கம் கிடைக்கவேண்டுமென்று அவர் பட்ட பிரயாசை இவ்வளவு அவ்வளவென்றல்ல. 1609-ம்௵ இஞ்ஞாசியாருக்கு முத்திப்பேறுபெற்ற பட்டம் அளிக்கப்பட்டபொழுது ரிபதனீரா சுவாமியார் இன்னும் உயிரோடிருந்தார். அப்பொழுது அவர் அநுபவித்த ஆனந்த அகமகிழ்ச்சியை என்னென்று சொல்ல! தம் அருமைத் தந்தையின் அற்புத ஜீவியம் எக்காலத்திலும் அவர் ஞானப்புதல்வர்கள் இருதயங்களில் சொரூபமாய் பதிந்திருக்கும்படி, வெகு புத்தி நிட்சண்ய திறமையுடன் உண்மைக்கு கிஞ்சித்தும் பழுதின்றி அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சரித்திரம் ஒன்று பெரிய பிரபந்தமாக அமைத்துக் கொடுத்தார்.

மேலும், தேவருள் நிறைந்து காந்திப்பிரபைபோல் துலங்கிய தம் நேச தந்தையின் முகச்சாயல் சாதாரணமாய் வழங்கிவந்த படங்களில் மகா விகாரமாய் வரையப்பட்டிருக்கக் கண்டு, மனம் சகியாதவராய், இரண்டாம் பிலிப்பரசன் அரண்மனையிலிருந்த அலோன்சோ சான்சேஸ் தே கொயெல்யோ (Alonso Sanchez de Coello) என்னும் பிரக்கியாதிபெற்ற சித்

திரக்காரனை வரவழைத்து, அர்ச்சியசிஷ்டவர் மரண
மானதும் அவர் முகச்சாயலைப் பதித்தெடுத்த மெழுகு
உருவத்தையும், கைதேர்ந்த சிற்பாசிரியான ஒரு
துணைச் சகோதரரால் மண்ணினாற் செய்யப்பட்ட பிரதி
மை ஒன்றையும் அவர் கையிற்கொடுத்து, "அவைகளை
உதவிக்கொண்டு, அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய படம்
ஒன்று எழுதித்தர வேண்டுமென்று அவரைக் கேட்
டார். அர்ச். இஞ்ஞாசியார்மீது வெகு பக்தியுற்றிரு
ந்த அலோன்சோ அதி உற்சாகமாய் வேலை ஆரம்
பித்து, "ஆசீர்வதிக்கப்பெற்ற அர்ச்சியசிஷ்டவரே,
இதைச் செய்து முடிப்பதில் எனக்கு ஒத்தாசையாயி
ரும்; சர்வேசுரனுடைய தோத்திரத்துக்கும், உமது
மகிமைக்கும் இது அநுகூலமாயிருக்கும்" என்று அடி
க்கடி உச்சாரணம்செய்துகொண்டே வேலையைத்தொ
டர்ந்து செய்தார். ரிபதனீரா சுவாமியாரோவென்
றால், தினம் ஆறுமணிநேரம்,—காலை மூன்றுமணி
நேரம், சாயுங்காலம் மூன்றுமணி நேரம்,—அலோன்
ஸோ அருகிலிருந்து, வேலையை வெகுஜாக்கிரதையாய்
கவனித்து வேண்டிய ஆலோசனை கொடுத்துவந்தார்.
அன்றியும் துவக்கியவேலை நன்றாய் முடியும்படி அநே
கம்விசை திவ்வியபூசை செய்து ஒப்புக்கொடுத்தார்.
கடைசியாய் படம் எழுதிமுடிந்ததும் ரிபதனீரா சுவா
மியாருக்குண்டான ஆனந்தம் இவ்வளவு அவ்வள
வென்றல்ல. அடிக்கடி கண்களில் நீர் ததும்ப, இப்
படத்தைக் கண்ணோக்கி, அர்ச்சியசிஷ்டவரோடு சம்
சல்லாபம் செய்வார். "என் மனதில் அமைதி அம
ரிக்கையடைந்து உற்சாகமாயிருப்பதற்கு, தந்தை பிதா
வின் படத்தை அமர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருப்பதை

விட, வேறு உசித வழியொன்றறியேன். ஆ! என்ன
ஆச்சரியம்! அவரை நீ பார்க்கும்பொழுது, அவர் உன்
னைப்பார்த்து, அவரிடத்தில் விளங்கிய மதுரகுணமு
டன் உன்னோடு சம்பாஷித்து, உனக்கு நல்லாலோச
னை கொடுக்கிறதாகவோ; அல்லது, அவருக்கு இயல்
பாயுள்ள பெருந்தன்மை பேரமைதியுடன் உன்னைக்
கண்டிக்கிறதாகவோ தோன்றுகின்றது" என அவர்
சொல்லியிருக்கிறார். ஆயினும் அர்ச்சியசிஷ்டவரை
அநேக வருஷகாலமாய் உயிருடன் தரிசிக்கப்பெற்ற
அவர் கண்களுக்கு இந்தப்படம் முதலாய் பூரண
திருப்திகரம் தரவில்லை. அருமையான இந்தப்படம்
இந்நாள்வரை மத்ரீத் பட்டணத்தில் சேசுசபை சுவாமி
மார் வாசஸ்தலத்தில் காப்பாற்றப்பட்டுவருகின்றது.
இவ்விகாரத்தில் சேர்த்திருக்கும் அர்ச். இஞ்ஞாசி
யார் படம் மேற்சொன்ன படத்தினின்றெடுக்கப்பட்ட
தென்றறிக.

கடைசியாய், அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சரித்திரமுமன்றி,
வேறநேக சிறந்த புஸ்தகங்களும் இயற்றிக்கொடுத்
தார். ரிபதனீரா சுவாமியார் வயதிலும், கல்வியிலும்,
புண்ணியத்திலும் முதிர்ந்த மகாத்துமாவாய் 1611-ம்
வருஷம், செப்டெம்பர் மீ 22-உ ஆண்டவர் கரத்
தில் தம் உயிரை ஒப்புக்கொடுத்தார். மரணசமயத்
தில் அவருக்கு வயது எண்பத்துநாலு. அதில் எழு
பது வருஷம் சேசுசபையில் ஜீவித்தார்.

*12-ம் அதிகாரம்.

அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியார் வழியாய்ச் சர்வேசுரன் செய்தருளிய அநேக புதுமைகளில் சிலவற்றின் வரலாறு.

புதுமைசெய்யும் வரம் ஜீவியகாலத்திலேயே அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு அருளப்பட்டிருந்ததென்று இச்சரித்திரத்தில் சிற்சில இடங்களில் சொல்லப்பட்டவைகளைக்கொண்டு விளங்கும். முன்னமே சொல்லப்பட்டவைகளுமன்றி, பார்ஸெலோனாவில் கன்னியர்கள் மடம் ஒன்றைச் சீர்திருத்தவதில் அவர் முயற்சியாயிருந்தகாலத்தில், தற்கொலைபுரிந்து அநியாயமாய் மாண்ட லீஸானி (Lisani) என்னொரு நிர்ப்பாக்கியனுடைய பிரேதத்தைக்கண்டு, அவனுடைய ஆத்துமத்தை நினைத்து பரிதாபமுற்று அவனுக்காக தேவ இரக்கத்தை மன்றாட, அக்ஷணமே போன உயிர் சற்றுப்பொழுது திரும்பிவர, அவன் தன் பாவங்களுக்காக மனஸ்தாபப்பட்டு பாவசங்கீர்த்தனம்செய்து திரும்ப மரித்தானென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

அன்றியும் அர்ச்சியசிஷ்டவர் உரோமையில் அதிபதிசிரேஷ்டராயிருந்தபொழுது, 'பைலொக்கேஷன்' (Bilocation, அதாவது: ஓரேசமயத்தில் ஈரிடத்தில் பிரசன்னமாயிருத்தல்) என்று சொல்லப்படும் மகா ஆச்சரியமான ஓர் அற்புத வரத்தால், ஜெர்மானிய தேசத்தில் கொலோஞ் என்னும் பட்டணத்திலிருந்த லேயோனர்து கெஸ்ஸல் (Leonard Kessel) என்ற சேசுசபை சுவாமியாருக்குத் தரிசனையானதாகவும் தெரியவருகின்றது. முத். பாபர் இராயப்பராஸ் சேசு

சபையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மேற்சொன்ன கெஸ்ஸல் சுவாமியார் அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தில் மிக்குயர்ந்த மகாத்துமாவாய் ஆத்துமாக்கள் இரட்சணியத்துக்காக அயரா சுறுசுறுப்புடன் உழைத்துவந்தார். அர்ச். இஞ்ஞாசியாரிடத்தில் விளங்கிய அரும் புண்ணியங்களைப்பற்றிக் கேள்வியுற்று, அவரைப் பார்க்க வேண்டுமென்னும் ஆவலால், உரோமைக்குப் போக விரும்பித் தம் கருத்தைக் கடிதமூலியமாய் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு அறிவித்து அநுமதிகேட்டார். அக்காலத்தில் கொலோஞ் பட்டணத்திலிருந்து உரோமைக்குப் போகிறதென்றால், வெகு பிரயாசை வருத்தமுடன் நெடுநாள் பிரயாணம் செய்யவேண்டியிருந்தது. லெயோனார்து சுவாமியாரோவென்றால் ஏற்கனவே விருத்தாப்பிய திசை அடைந்து, தேகபலன் தளர்ந்து போயிருந்தார். மேலும் கொலோஞ் பட்டணத்தில் பிறருக்கு அவர் வெகு ஞானநன்மை செய்துவந்தமையால், அவ்விடத்தைவிட்டு அவர் நெடுநாள் அகன்றிருத்தல் யுக்தியாகத் தோன்றவில்லை. இவைகளையெல்லாம் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் ஆராய்ந்துபார்த்து, தேவசமுகத்தில் ஆலோசனைசெய்து, தம்மைப்பார்க்க கெஸ்ஸல் சுவாமியார் அவ்வளவு நெடும்பயணஞ் செய்யத் தேவையில்லையென்றும், அவர் ஆசையை தீர்க்கச் சர்வேசுரனுக்கு வேறு வழியுண்டென்றும், கொலோஞ் பட்டணத்திலேயே ஒருவேளை தம்மை அவர் பார்க்கும்படி நேரிடலாமென்றும் பதிலெழுதினார். கெஸ்ஸல் சுவாமியார் இதனை வாசித்து அர்ச்சியசிஷ்டவர் தமது வாக்கை எவ்விதம் நிறைவேற்றப் போகிறாரென்று ஆச்சரியமுற்றிருந்தார்.

ஆனால் ஒருநாள் நினையாத சமயத்தில், நன்றாய் மலர்ந்து தெளிந்து, தூய்மையும் அருளொளியும் இலங்கிய வதனமுடைய ஒரு பெரியவர் திடீரென்று அவர் முன் தரிசனையாகி, அத்தியந்த அன்புவாஞ்சையுடன் கொஞ்சித்துநேரம் அவரைக் கண்ணோக்கி நிற்க, தன் முன் நிற்பவர் அர்ச். இஞ்ஞாசியார்தானென்று கொஸ்ஸல் சுவாமியார் உள்ளத்தில் தெளிவாயுணர்ந்துகொண்டு, அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தார்.*

அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய மரணத்துக்குப்பின் அவர் மூலியமாய்ச் சம்பவித்த புதுமைகளுக்கோ கணக்கில்லை. அவைகளில் சிலவற்றைமாத்திரம் இங்கெடுத்து தருகின்றோம்.

1618-ம் ஆண்டு திவ்விய இஸ்பிரீத்து சாந்துவின் திருநாளுக்குப்பின்வரும் முதல் திங்கட்கிழமையன்று, இத்தாலியா தேசத்தில், நாத்தேரி மரியம்மாள் (Mary Nateri) என்றொரு சிறுபெண் லொவானோ (Loano) என்னும் தன் ஊரைவிட்டுப் பன்னிரண்டு மைலுக்கப்பால் அராஸியோ (Arasio) என்னும் ஊரிலிருந்த கார்

* சர்வேசுரனுக்கு உகந்த தாசனான இந்த லெயோனார்த் கொஸ்ஸல் சுவாமியாருடைய மரணம் மனதில் திகில் உண்டாக்கச்செய்யும். ஓர் நாள் அவர் தோட்டத்தில் உலாவிக்கொண்டிருக்கையில் பயித்தியகாரனொருவன் திடீரென்று அவரைத் தாக்கி, ஓர் [illegible]கத்தியைக்கொண்டு அவர் விலாவில் குத்திக்கொன்றுபோட்டான். கொலையுண்டவர் 'சேசு' 'மரி' என்னும் திருநாமங்களை உச்சரித்துக்கொண்டே உயிர்விட்டார். அவருக்கு ஒத்தாசையாய் ஓடிவந்த 'மினிக்கற்றர்' சுவாமியாரும், வேறொரு சுவாமியாரும் அவ்விதமே அந்த பித்தன் கையால் உயிரிழந்தார்கள்.

மேல் உத்தரீயமாதாக் கோவிலுக்குத் தன் தாயுடன் திருயாத்திரையாகச் சென்றாள். அங்கு சேர்ந்ததும், இராப்பகலாய் ஓயாமல் பெருமழை பெய்ததால், செவ்வாய்க்கிழமை அவ்வூரில் தங்கி, புதன்கிழமை காலமே இருவரும் தங்கள் ஊருக்குத் திரும்பினார்கள். மழை மிகுதியால் எங்கும் ஜலப்பிரளயம்போல் வெள்ளக்காடாய் பாதைகளெல்லாம் சேதப்பட்டுப் போயிருந்தமையால், கடற்கரையோரமாக நடந்துபோகவேண்டி நேர்ந்தது. தாயைவிட்டு சற்றுத்தூரம் முன்னே நடந்துசென்ற மரியம்மாள், வழியிலிருந்த ஒருபெரும் நீரோடையில் கால்தவறிவிழுந்து விட்டாள். நெஞ்சம் திடுக்கிட்டு, மகா சத்தமாய்க் கூப்பிட்டுக்கொண்டே தாய் அவளுக்கு ஒத்தாசை செய்ய ஓடினாள். ஆனால் அவள் வந்துசேருவதற்குள்ளாக, சிறுமாது அதிவேகமாய்ப் புரண்டோடிய நீரோட்டத்தில் அகப்பட்டு, சமுத்திரத்துக்குள் இழுத்துக்கொண்டுபோகப்பட்டாள். தன் கண்முன்னேயே தன் செல்வ புத்திரி சமுத்திரத்தில் தத்தளித்து, உயிர்மாளும் தருணத்திலிருப்பதைக் கண்ணுற்ற அந்த ஏழைத்தாய், பெற்றகுலை பதறி துடிக்க, கார்மேல் மாதாவை நோக்கி அலறி அபயசத்தமிட்டாள். தேவதாய்மீது உருக்க நேச பக்தியுடையவளாயிருந்த மரியம்மாளும் அவ்விதமே உத்தரீயமாதாவின் உதவியை இரந்து மன்றாடினாள்.

அவள் மன்றாட்டு வீண் போகவில்லை. அலைகளின் கொடுமையால் அங்கும் இங்கும் அலைக்கழிக்கப்பட்டு வருந்தியவள், பரிசுத்த கன்னிகையை தனக்கு சகாயமாய் அழைத்தவுடன், கரங்கள் நெஞ்சின்மேல்

குவிந்திருக்க, கலைகளோ ஒன்றும் நீட்டி, வானத்தை நோக்கியுடையதாய், வெகு ஆடம்பர கொடுக்கமுடன், எவ்வாறு உயிர்ற்று ஓலைகளை வஸ்துபோல் தண்ணீர் மேல் மிதந்துகொண்டிருந்தான். அவன் முன் உட்கொண்டிருந்த ஜலமெல்லாம் வருத்தமின்றி வாய் வழியாய் வடிந்துவிட்டது. ஆயினும் அவன் இன்னும் கரை சேரவில்லை. அதற்கு விரோதமாய் மேற் சொன்ன நிலைமையிலேயே மென்மேலும் அதிக தூரமாய் அலைகளால் சமுத்திரத்தில் இழுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டான்.

இந்நிலைமையில், தேவதாயாரையுமன்றி, அர்ச். இஞ்ஞாசியாரையும் வெகு பக்தியுடன் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய சகோதரர்களில் இருவர் சேசு சபையில் உட்பட்டிருந்தார்கள். அன்றியும் சில தினங்களுக்குமுன், தான் சமுத்திரத்தில் விழுந்துவிட்டதாகவும், அர்ச். இஞ்ஞாசியார் கார் மேல் மாதாவுடன் தனக்கு தரிசனமாகி, தன்னைக் காப்பாற்றி கரைசேர்த்ததாகவும் கனவு கண்டிருந்தான். இதனால் அர்ச். இஞ்ஞாசியார்மீது இது சமயம் அவன் இருதயத்தில் ஓர் விசேஷ நம்பிக்கையும் நேசமும் உதயமாக, "முத்திப்பேறுபெற்ற இஞ்ஞாசியாரே, என்னை இரட்சியும். என் சகோதரர்கள் இருவர் உமது புத்திரர்களல்லவா!" என்று உச்சாரணம் செய்தான். இவ்வார்த்தைகளை அவன் உச்சரித்ததும், சமுத்திரம் பூமியெல்லாம் அவன் கண்களுக்கு இடையொன்று மறைந்துபோக, அற்புதமான ஓர் தரிசனத்தைக் கண்டு பரவசமானான். தன்னைச் சுற்றிலும் வானமட்டும் மகா ஆச்சரியமான ஓர் வெண்

மேகத்தையும், அதில் பிரகாச சொரூபமாய் அநேக சம்மனசுக்கள் புடை சூழ்ந்து நிற்பதையும் கண்டான். அச்சம்மனசுக்களில் ஒருவர் கார்மேல் சபையார் தரித்திருக்கும் பிங்கலநிற வஸ்திரத்தையும், வேறொருவர் தூய வெண்மையான ஓர் வஸ்திரத்தையும் கையில் ஏந்திக்கொண்டு அவனருகில் வந்தார்கள்.

சம்மனசுக்களுக்கெல்லாம் மேலாய் வெகு தூரத்தில் அத்தியந்த சோபன சோதிமயமாய் ஓர் இராக்கினி வீற்றிருக்க, அவள் இருதயத்தினின்று வெகு காந்தி நிறைந்த பிரகாசக் கதிர்கள் புறப்படக்கண்டான். அக்கதிர்களின் பிரகாசத்தை அவன் தாங்கமாட்டாததால், இராக்கினியின் முகத்தை கூர்ந்து தரிசிக்க கூடாமற்போயிற்று. இதனால் சற்று சஞ்சலமுற்று அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய உதவியை மன்றாடினான். அனந்த அருள் அன்பு பொழியும் முகமுடன் அர்ச். இஞ்ஞாசியாரும் அவனுக்கு தரிசனையாக, பரலோக இராக்கினி அவரை அவனுக்குச் சுட்டிக் காண்பித்தாள். இதனால் அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய உதவியை தான் கேட்கவேண்டுமென்று தேவதாயார் விரும்பியதாக அவன் உணர்ந்துகொண்டான். அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தைப்பற்றி ஒருகால் சந்தேகப்பட்டு, இன்னும் அர்ச்சியசிஷ்டபட்டம் பெறாத ஒருவர் ஏற்படுத்திய சபையில் தன் சகோதரன் அந்தோனி உட்பட்டதைப்பற்றி தான் ஆட்சேபித்துப் பேசியது, இப்பொழுது அவன் ஞாபகத்துக்கு வர, மனஸ்தாபமுற்று: "முத்திப்பேறு பெற்ற இஞ்ஞாசியாரே, என்னை மன்னித்தருளும்" என்று அவரை நோக்கி பொறுத்தல் கேட்டான்.

அப்பொழுது பரிசுத்த கன்னிகை அவளை நோக்கி: "அவர் மெய்யாகவே ஓர் அர்ச்சியசிஷ்டவர்தானென்று இப்போது கண்டுகொள்ளுகிறாயா? நீ அவரை மன்றாடினதினால், உனக்கு உதவியாக வந்திருக்கிறார். அவர் வழியாகத்தான் நீ இரட்சிக்கப்படுவாய்" என்றருளினாள். தான் கடலில் விழுந்திருந்ததை பரவசத்தில் முற்றும் மறந்துபோயிருந்த மரியம்மாள், 'இரட்சிக்கப்படுவாய்' என்ற வார்த்தையை செவியுற்றதும், மோட்ச இராஜ்யத்தை நினைத்து, அர்ச். இஞ்ஞாசியார் வழியாய் தான் சீக்கிரம் பூரணம் அடையப்போகிறதாக எண்ணி, முன்னிலும் அதிக பக்தி உருக்கமுடன் அவரை நோக்கி பிரார்த்திக்க ஆரம்பித்தாள். இத்தரிசனம் சுமார் நாலு மணிநேரம் நீடித்திருந்தது. இந்நேரமெல்லாம், அவள் தாய் என்ன செய்தாள்?

உதவிசெய்ய யாரும் மனிதர் அருகிலில்லையென்று கண்டு, சிந்தாகுல மிகுதியால் ஓர் பயித்தியகாரிபோல் அடுத்த கிராமத்தை நோக்கி கரை நெடுக ஓரே ஓட்டமாய் ஓடினாள். நன்றாய் நீந்தத்தெரிந்த தோமாஸ் மொரேனு (Thomas Moreno) என்ற பலாக்கிரமசாலி ஒருவன் அவள் கண்ணீருக்கிரங்கி, உடனே அவளைப் பின்சென்று வந்தான். வந்து, தேவதாயாரை உருக்கமாய்ப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, தன் உயிரை எண்ணாது தைரியமாய் தண்ணீரில் பாய்ந்து, அலைகளை எதிர்த்து சிறு மாது அற்புதமாய் மிதந்துகொண்டிருந்த ஸ்தலத்தை நோக்கி நீந்தினான். இதற்குள்ளாக வதந்தி கேட்டு திரளான ஜனங்கள் அவ்விடத்துக்கு வந்து கரையில் மொய்த்து நின்றார்கள். அவர்களில் பீற்றர் தே ஆல்பெங்கா (Peter Torre d'

Albenga) என்றொரு பெரியவர் இந்நேரமட்டும் அற்புதமாய் உயிர் காப்பாற்றப்பட்டிருந்த அச்சிறு பெண் முகத்தைச் சுற்றி நக்ஷத்திரங்கள் வடிவாய் ஓர் திவ்விய பிரகாசம் து[illegible]கண்டு, சர்வேசுரன் எவ்விதமும் அவளை [illegible]னின்று கா[illegible]ப்பாரென்று உறுதியாய் [illegible]ருந்தார்.

அலைகளை எதிர்த்து நீந்தின தர்மி[illegible]வென்றால், வெகு பிரயாசை வருத்தப்பட்டு கடைசியாய் மரியம்மாள் அருகிற் சேர்ந்து, அவளை [illegible]துக்கொண்டுவரும்படியாய் அவள் கரங்களைப் பற்றிப் பிடித்திழுத்தான். இழுத்த அக்ஷணமே தரிசனமும் மறைந்து பரவசம் நீங்கிப்போக, அப்பொழுதுதான் தண்ணீரில் விழுந்ததைப்போல் குளிரினாலும் பயத்தினாலும் உடல் நடுங்கிப் பதறினாள். அதுமட்டும் அலைகள் மேல் மிதந்துகொண்டிருந்தவள் அவன் கைபட்டதும் தண்ணீருக்குள் அமிழ்ந்தினாள்; அவன் கையை விட்டுவிட்டதும், முன்போல் வானத்தை நோக்கிய பார்வையாய் தண்ணீர்மேல் மிதக்க ஆரம்பித்தாள். அவள் கையைப் பற்றி இழுத்த அந்த ஆபத்சகாயன் தன்னை மோட்சத்துக்குப் போகவிடாமல் இழுத்துக்கொண்டுபோக வந்த ஓர் துஷ்ட அரூபியென்றெண்ணி, அத்துஷ்ட அரூபியின் கையினின்று தன்னை இரட்சிக்கும்படி சர்வேசுரனையும், பரிசுத்த கன்னிகையையும், அர்ச். இஞ்ஞாசியாரையும் நோக்கி அபயசத்தமிட்டு மன்றாடினாள். தண்ணீர்மேல் அவள் அவ்விதம் மிதந்துகொண்டிருந்தது சுபாவமாய் சம்பவிக்கக்கூடியதல்ல, ஏதோ புதுமைதானென்றுணர்ந்துகொண்ட அந்த நல்லிதயன், என்செய்வதென்றறி

சற்று யோசித்து, இலேசான ஓர் மரக்கட்டையை தன்முன் தண்ணீரில் தள்ளிக்கொண்டுபோவது போல் அவளையும் கரையை நோக்கி மெதுவாய் தள்ள ஆரம்பித்தான். தன்னாலே, யாவரும் ஆச்சரியப்பட சொற்ப நேரத்துக்குள் இருவரும் வருத்தமின்றி கரை சேர்ந்தார்கள்.

கரைசேர்ந்ததும் அச்சிறு பெண் முழந்தாட்படியிட்டு தேவதாயாருக்கும், அர்ச். இஞ்ஞாசியாருக்கும் நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரம் செய்தாள்; தன்னைச் சுற்றிநின்றவர்களும் அவ்விதமேசெய்ய மன்றாடினாள். உன் முகத்தைச்சுற்றி ஏதோ ஓர் பிரகாசம் துலங்கியதே! அதென்ன? என்று கூட்டத்திலிருந்து யாரோ ஒருவர் அவளை வினவிக் கேட்டதற்கு, அவள் ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. வஸ்திரம் மாற்றி சமீபத்திலிருந்த ஓர் தேவாலயத்துக்குட்சென்று, சர்வேசுரனையும், கார்மேல்மாதாவையும், அர்ச். இஞ்ஞாசியாரையும் திரும்பவும் ஸ்துதித்தாள்.

சில தினங்களுக்குமுன் தான் கண்ட கனவை [illegible] கனவே தன் தாய்க்கு அறிவித்திருந்தாள். இப்பொழுது அவளைநோக்கி: "அம்மா, நான் கண்ட கனவு முற்றும் நிறைவேறிற்று, பாருங்கள்; நான் கண்ட கனவுப்படி கார்மேல் மாதாவும், அர்ச். இஞ்ஞாசியாரும் மரணத்தினின்று என்னைக் காப்பாற்றினார்கள்" என்றாள்.

லொவானோ நகரிலிருந்த கார்மேல்சபை சந்நியாசிமார்கள் நடந்த விசேஷத்தைப்பற்றி கேள்வியுற்று, மரியம்மாளை அழைப்பித்து, நடந்ததெல்லாம் தங்களுக்கு அறிவிக்கும்படி, ஞான அதிகாரமுறைமைப்

படி அவளை வினவி விசாரித்தார்கள். பரிசுத்த கன்னிகையும் அர்ச். இஞ்ஞாசியாரும் ஆபத்தில் தனக்கு சகாயமாய்வந்து தன்னைக் காப்பாற்றிய வகையை அச்சிறுபெண் அவர்களுக்கு விபரமாய் எடுத்துரைத்தாள். ஆனால், மனதிலுதித்த ஏதோ சந்தேகத்தினாலோ, அல்லது வீண் பெருமையாயிருக்குமென்ற ஐயத்தினாலோ, தேவதாயாரை தான் தரிசனத்திற் கண்ட விசேஷத்தைப்பற்றி மௌனமாயிருந்துவிட்டாள்.

ஆயினும் சிலதினங்கள் சென்றபின், ஓர்நாள் இரவு அவள் ஜெபம் ஆரம்பித்து, சர்வேசுரனுக்கும், தனக்கு சகாயமாய் வந்த பரலோகவாசிகள் இருவருக்கும் நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டிருந்தவேளை, முன் சமுத்திரத்தில் வெண்மேகத்தின்மேல் தரிசனமான அதே இராக்கினி இப்பொழுதும் அவளுக்கு திடீரென்று தரிசனமானாள். ஆனால் தரிசனமான இராக்கினியின் முகம் இத்தடவை சீறிச்சினந்திருக்கக்கண்டு, அவ்வேழைப்பெண் திகிலடைந்து கண்ணீராய்க் கரைந்துருகினாள். தேவதாய் இவ்விதம் என்மீது கோபமாயிருக்க, நான் என்ன குற்றம் செய்தேனோ, தெரியவில்லையேயென்று மனங்கலங்கி சிந்தாகுலப்பட்டாள். கோபத்தின் காரணம் யாதென்று தனக்கு அறிவிக்கும்படி பரிசுத்த கன்னிகையை வேண்டியும் கெஞ்சிமன்றாடியும், பரிசுத்த கன்னிகை மறுமொழி ஒன்றும் சொல்லாமல் கோபமுகமாகவே மறைந்துபோய்விட்டாள். இதனால் சிந்தாகுலம் மிகுந்தவளாய், சேசுக்கிறீஸ்துநாதர் பாரிசமாய் திரும்பி, அவரைநோக்கி வெகுநேரம் அழுது பிரலாபித்து

ஜெபம்செய்தாள். மூன்றுமணிநேரம் இப்படி அழுது பிரலாபித்து சோர்வுற்றிருக்கும்பொழுது, "மகளே, என் தாய் உனக்குச்செய்தவைகளையும், நீ திருஷ்டித்தவைகளையும் ஆதியோடந்தம் உண்மையுடன் வெளிப்படுத்து" என்றோர் குரலொலி மூன்றுதரம் அவள் காதில் சப்தித்தது.

காரிருள் நீங்கி கதிரோன் உதயமானதுபோல், மரியம்மாள் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு மனந்தெளிந்து, உற்சாகமுற்று சம்பவித்தவைகள் யாவையும் முழுவதும் வெளிப்படுத்தினள். இவள் வெளிப்படுத்தியவையும், இவளுடைய தாயும், சமுத்திரத்தில் தைரியமாய்ப் பாய்ந்த அந்த ஆபத்சகாயனும், வேறு சில கண்கண்ட சாக்ஷிகளும் சத்தியம்செய்து அறிவித்ததையும்தான் பார்த்தோலி சுவாமியாரைப் பின்சென்று இங்கெடுத்துரைத்திருக்கின்றோம்.

1629-ம் ஆல், அர்ச். இஞ்ஞாசியார் திருநாளுக்கு முந்தினநாளன்று சாயங்காலவேளை பவோலா ஷார்பாக்லி (Paola Sharbagli) என்றொருவள் தன் புருஷனுடைய சகோதரன் மகன் லூயிஸ் என்ற ஏழுமாதக் குழந்தையைக் கையிலேந்திக்கொண்டிருந்தாள். இடியொன்று பெருங் காற்றும் மழையும் உண்டானதால் மேல்மாடியில் ஜன்னல்களைச்சாத்தும்படி குழந்தையைக் கையிலேந்திக்கொண்டே தீவிரமாய்ப் படிகளை ஏறிச் சென்றாள். ஒரு கையால் பிள்ளையை மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு, மறுகையால் கதவை இழுத்துச் சாத்தும்படி குனிந்தபொழுது, குழந்தை திடுதிப்பென்று அவள் கையினின்று தள்ளி ஜன்னல் வழியாய்க் கீழே வீதியில் விழுந்துவிட்டது. அர்ச்.

இஞ்ஞாசியார்மேல் விசேஷ பக்தியுடையவளாயிருந்த அந்தப் பெண்பிள்ளை, உடனே அபய சத்தமாய் சர்வேசுரனையும், அர்ச். இஞ்ஞாசியாரையும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, உள்ளத்தை ஊடுருவிய சிந்தாகுலமிகுதியால் பிரக்ஞை தப்பி மூர்ச்சையாய் வீழ்ந்துவிட்டாள். கொஞ்சநேரத்துக்குள் மூர்ச்சை தெளிந்து, குழந்தை தன் கையில் சுகமாயிருக்கக்கண்டு அத்தியந்த ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்தாள். "மோட்ச மகிமை நிறைந்து துலங்கிய அர்ச். இஞ்ஞாசியார் குழந்தையைக் கையிலேந்திக்கொண்டு என் அருகில் நின்றதையும், தன் கையிலிருந்த குழந்தையை என் கையில் வைத்ததையும் நானே என் கண்ணால் கண்டேன். நான் சித்தந்தடுமாறி இருந்த ஸ்திதியில், குழந்தையை நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொள்ள சக்தியற்றவளாயிருந்தமையால், எனக்குப் பலனும் புத்தித்தெளிவும் திரும்பி வருமட்டும் அவர்தாமே குழந்தையை என் கையில் வைத்து, தாங்கிப்பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்" என்று அறிவித்தாள்.

அர்ச்சியசிஷ்டவர் சேசுசபையார் சாதாரணமாய் அணிந்திருக்கும் உடையே அணிந்திருந்ததாகவும், அவரது முகம் மகா சோதிமயமாய் பிரகாசித்துத் துலங்கியதாகவும், அவருடைய முகரூப இலட்சணங்கள் அவ்வூரில் அவர் வார்த்துள்ள படங்களில் இல்லையென்றும் சொன்னாள். குழந்தைமேல் சுற்றியிருந்த சிறு வஸ்திரம் தெருவில் கண்டெடுக்கப்பட்டது.

ஸ்காட்லந்து தேசத்தவரான ஜேம்ஸ் (James Tyrrel) என்றொரு வாலிபர்,—வெகு புத்தி தீட்சண்யத்திறமையுடையவர்,—தேவ ஊழியத்தை நாடி சேச

சபையில் பிரவேசித்தார். நவசந்நியாசம் முடிந்து, உரோமன் காலேஜில் கல்வி சாஸ்திரம் படிக்க ஆரம்பித்ததும், சாஸ்திரப் பயிற்சியில் மிகுந்த பிரீதி வைத்து, தெய்வ பக்திக்கடுத்த விஷயங்களில் வரவர அஜாக்கிரதை செய்யலானார். ஜெபத்தியானம், ஆத்தும சோதனை, ஞானவாசகம் முதலிய முயற்சிகளுக்குக் குறிக்கப்பட்ட நேரத்தில், அவைகளை விட்டு சாஸ்திரம் படிப்பதில் முயற்சியாயிருந்தார். இதனால் அவர் இருதயத்தில் தெய்வ பக்தி நாளுக்குநாள் குறைந்துபோக, அவர் ஆத்துமத்தின் ஞான உயிரும் நாளுக்குநாள் தளர்ந்து மெலிந்து வந்தது. சாத்தான் சிலகாலம் சும்மாயிருந்து, அவர் ஆத்துமத்தின் ஞான சத்துவம் வெகுவாய்ச் சோர்ந்து பலவீனப்பட்டிருக்கும் சமயம்பார்த்து, ஓர் பலத்த சோதனையால் அவரை வருத்தித் தாக் கெடுக்க வழி தேடிற்று.

தெய்வ பக்தியில் வர்த்திக்க அளவற்ற வாஞ்சையுடன் ஊக்க முயற்சி செய்து வரும் புண்ணியாத்துமாக்களே, சோதனை காலத்தில் சில சமயங்களில் தயங்கி மயங்குகின்றார்களென்றால்; தெய்வ பக்தியில் வெகுநாள் அஜாக்கிரதையாயிருந்து, தேவாநுக்கிரகத்தின் சகாய உதவியை வெகுவாய் இழந்துவந்த இவ்வாலிபர் சோதனையில் மனந்தத்தளித்து மிக வருந்தினாரென்றால் ஆச்சரியமென்ன? ஆயினும் அவருடைய கருத்து இதுகாலம் நேர்மையாயிருந்தமையால், தேவ உதவியை இரந்து மன்றாடிக்கொண்டு, தன்னால் கூடியமட்டும் சோதனையை ஜெயிக்கப் பிரயாசப்பட்டார். என்றாலும், அவருடைய ஸ்திதி வெகு ஆபத்தாகவேயிருந்தது. ஓர் விசேஷ தேவாநுக்கிரகத்தின் உதவியின்றி,

சோதனையை ஜெயித்தல் அசாத்தியமாயிருந்தது. ஆனால் சர்வேசுரன் அவர் மேல் ஓர் விசேஷ கிருபை வைத்து, தமது தாசன் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் வழியாய் அவரை இரட்சிக்கத் திருவுளமானார். சோதனை வெகு அகோரமாய் எழும்பி அவர் மனதைத் தாக்க, அதை ஜெயிக்கச் சக்தியற்று அதற்கு அவர் இடங்கொடுக்க முற்றும் கிட்டின தருவாயிலிருந்த ஓர்நாள், அர்ச். இஞ்ஞாசியார் அவருக்குத் தரிசனையாகி, அத்தியந்த மதுரகுணம் வாய்ந்த ஓர் தந்தையின் அன்பு தயையுடன் அவரைக் கடிந்துகொண்டு, "கல்வியறிவு குறைவாயிருந்தாலும், தெய்வபக்தி அதிகமாயிருக்கட்டும்" என்றுசொல்லி மறைந்துபோனார். இத்தரிசனத்துக்குப்பின் வாலிபர் இருதயத்தில் முன்னில்லா தைரியமும் திடனும் உண்டாக, சோதனையை ஜெயித்து, அன்றுமுதல் தெய்வபக்தியில் மிகச்சிறந்த புண்ணியாத்துமாவாய் விளங்கி, 'ஜெனரல்' சுவாமியார் அருகிலிருந்து, ஜெர்மானிய தேசத்தில் சேசுசபைக்கடுத்த விஷயங்களில் அவருக்கு ஒத்தாசைசெய்துவரும் பொறுப்பான உத்தியோகமும் வகித்து, 1597-ம௵ பாக்கியமான மரணமடைந்தார். மரணமடைவதற்கு மூன்று தினங்களுக்குமுன் அந்தோனி மெனாஜியோ (Anthony Menageo) என்ற சுவாமியாரிடத்தில் மேற்சொன்ன விசேஷங்களையெல்லாம் அறிவித்தார்.

அர்ச். சாமிநாதர் சபையில் கல்வியிலும் புண்ணியத்திலும் சிறந்தவராய் விளங்கின அல்வாரோ தே மொலினா (Alvaro de Molina) என்ற குருவானவர் அமெரிக்கா கண்டத்தில் பெரு (Peru) என்னும்

நாட்டின் இராஜதானியாகிய லீமா (Lima) என்ற பட்டணத்தில் திமிர்வாதக் கொடுமையால் எட்டு வருஷக்காலமாய் வெகு உபத்திரவப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். கை கால் அசைக்கவாகிலும், ஒரு வார்த்தைமுதலாய் உச்சரிக்கவாகிலும் கூடாதவராயிருந்தார். தினம் கட்டிலிலிருந்து ஓர் நாற்காலியில் தூக்கிவைக்கப்பட்டு, பகல் முழுதும் அப்படியே அந்நாற்காலியில் ஒரு பிரேதம்போல் அவர் அசைவற்றிருக்கும் கோலத்தைக் கண்ணுற்றயாவரும் வெகு பரிதாபப்படுவார்கள். அவரை சொஸ்தமாக்க வைத்தியர்கள் செய்த பிரயத்தனங்களெல்லாம் வியர்த்தமாய்ப்போயின. தேவசித்தத்துக்கு அமைந்து பொறுமையாயிருப்பதும், ஞான புஸ்தகங்களை வாசிப்பதுமே அவருக்கு ஆறுதலாயிருந்தது. அப்படிப் புஸ்தகங்கள் வாசிக்கும்பொழுது ஏடுகளைத் திருப்புவதற்கு பக்கத்தில் ஒருவரிருக்கவேண்டியிருந்தது.

எட்டு வருஷகாலமாய் இவ்வித ஸ்திதியிலிருந்தவர் அர்ச். இஞ்ஞாசியார்மீது வெகு பக்தியுடையவராயிருந்த தமது சபைக் குருவானவர் ஒருவருடைய ஆலோசனையைப் பின்சென்று, ரிபதனீரா சுவாமியார் எழுதிய அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சரித்திரச் சுருக்கத்தை* கருத்தாய் வாசிக்க ஆரம்பித்தார். வாசிக்க வாசிக்க அவர் உள்ளத்தில் ஓர் திவ்விய ஆறுதலும், அர்ச். இஞ்ஞாசியார்மட்டில் பக்தி நம்பிக்கையும் உற்பத்தியாகி மேன்மேலும் அதிகரித்துக்கொண்

* ரிபதனீரா சுவாமியவர் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சரித்திரம் இரண்டு எழுதினார்; ஒன்று விரிவாகவும், மற்றொன்று வெகு சுருக்கமாகவும் எழுதினார்.

டேவர், இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய பேறுபலன்களைப் பார்த்து தனக்கு ஆரோக்கியம் அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று சர்வேசுரனை இருதயத்தில் உருக்கமாய்ப் பிரார்த்தித்தார். அன்றியும் தமக்கு ஆரோக்கியம் கிடைக்கும்பட்சம், தம் ஆயுள்காலமெல்லாம் வருஷாவருஷம் அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய திருநாளுக்கு முந்தினநாள் ஒருசந்தியாயிருக்கவும், திருச்சபையில் அவருக்கென்று குறிக்கப்பட்டிருக்கும் பிரார்த்தனை ஜெபத்தைக் காலை மாலை ஜெபித்துவரவும் நேர்ந்துகொண்டார். எட்டுநாள் பரியந்தம் நம்பிக்கை தளராமல் மேற்சொன்னபடி சர்வேசுரனைப் பிரார்த்தித்துவந்தார். எட்டாம் நாள், "எழுந்து நட" என்றொரு அசரீரி வாக்கியம் அவர் உள்ளத்தில் தொனிக்க, நாற்காலியை விட்டெழுந்திருக்கும்படி யாரோ அவரைக் கட்டாயப் படுத்தினாற்போல் தோன்றிற்று. உடனே அற்ப வருத்தமுமின்றி எழுந்து நடந்து தம் சகோதரர்கள் கூடியிருந்த ஸ்தலத்தைநோக்கி தீவிரித்துச் சென்றார். அவர்கள் அவரைக் கண்ணுற்றதும், தங்கள் கண்களை நம்பமாட்டாமல் ஏதோ விநோத காட்சியைக் கண்டாற்போல் சற்றுநேரம் அவரைப் பார்த்த பார்வையாய் பிரமிப்படைந்து நின்றார்கள். எட்டு வருஷகாலமாய் பேசற்றிருந்தவர், இப்பொழுது சற்றும் பிரயாசையின்றி வார்த்தையாடி, அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தமக்குச் செய்த அற்புத சகாயத்தை வெகு நன்றியறிந்த பற்றுதலுடன் அவர்களுக்கு விவரித்துரைத்தார். எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து சர்வேசுரனை ஸ்துதித்து 'தே தேயும் லௌதாமுஸ்' (Te Deum Laudamus: "சர்வேசுரா, உம்

மை ஸ்துதிக்கின்றோம்) என்னும் ஸ்தோத்திர ஸ்துதி யம் பாடினார்கள். அன்றியும் இப்புதுமையை அப் பட்டணத்திலிருந்த சேசுசபை சுவாமிமார்களுக்கு உடனே விபரமாய் அறிவித்தார்கள். சுவாமிமார்க ளும் சர்வேசுரனை ஸ்துதித்து 'தே தேயும்" பாடினார் கள்.

இதே தினத்தில் சேசுசபையில் நவ சந்நியாசத்திலி ருந்த கிறீஸ்தோபர் மேனா (Christopher Mena) என்பவர் கடும் வியாதியாய் கடைசித் தேவத்திரவிய அநுமானங்கள் பெற்று, மரணத்துக்கெதிர்பார்த்தி ருந்தார். இவர் மேற்கூறிய புதுமையைப்பற்றிக் கேள் வியுற்று, சுவாமிமார்களோடு தானும் 'தே தேயும்' பாடி சர்வேசுரனை ஸ்துதிக்கும்படி, தன்னைத் தேவா லயத்துக்கு தூக்கிக்கொண்டுபோகும்படி மன்றாடினார். தேவாலயத்திலிருந்து பூரண சௌக்கியமடைந்த வராய் திரும்பிவந்தார்.

1594-ம் ஆண்டு, வில்லியம் (William Guardford) என்று பெயர்கொண்ட ஒரு குருவானவர் சேசுசபை யில் உட்பட மிக்க ஆவலுற்று, அதற்காக தன் ஜென்ம நாடாகிய இங்கிலாந்து தேசத்தைவிட்டு உரோமைக் குப் பிரயாணம்செய்து, இங்கிலாந்து தேசத்து அப் போஸ்தலராகிய அர்ச். அகுஸ்தீன் திருநாளன்று சபையில் பிரவேசித்தார். ஆனால் அன்றுதானே அவ ருக்குக் காய்ச்சலுண்டு, கொடிய வியாதி அதிகரித்து மரண ஆபத்திலிருந்தார். தான் அளவற்ற ஆவலு டன் தேடிவந்த ஞானசீவியத்தை அனுபவியார்க்குமுன் னமே, மரணம் அடைவதோவென்று உள்ளத்தில் அங்கலாய்த்து, நமது ஞானப்பிதா அர்ச். இஞ்ஞாசி

யாரை நோக்கிப் பிரலாபித்து, அவர் உதவியை மன்றாடினார்.

அவர் மன்றாடின மறுநாள் இரவில் அர்ச்சியசிஷ்டவர், ஏற்கனவே பரலோக பிராப்தியான வேறுசில சுவாமிமார்களோடு அவருக்கு தரிசனையானார். ஜீவிய காலத்தில் அணிந்திருந்த உடைதான் இப்பொழுதும் அணிந்திருந்தார். அவருடைய ஊன்றுகோலும் அவர் கையிலிருந்தது. கையிலிருந்த ஊன்றுகோலை ஓங்கி ஏதோ மிருகங்களை வியாதிஸ்தர் அருகினின்று விரட்டுகிறவர்போல் காணப்பட்டார். அதன்பின் அத்தியந்த அன்புபட்சமுடன் வியாதிஸ்தனை கடாக்ஷித்து மறைந்துபோனார். அக்ஷணமே வியாதிஸ்தர் தமக்கு நற்சுகம் கிடைத்ததாக உணர்ந்துகொண்டார். அர்ச்சியசிஷ்டவரோடு தரிசனமான சுவாமிமார்களில் ஒருவர் மற்றவர்களைவிட்டு அவர் படுக்கை அருகிற்போக, இப்படி புதுமைசெய்யும் வரம் உமக்கும் உண்டோவென்று வியாதிஸ்தர் அவரைப்பார்த்துக் கேட்டார். அதற்கு சுவாமியார் பதிலொன்றுஞ்சொல்லாமல், புன்னகைகொட்டி, வெகு அன்புடன் போர்வையை அவர் மேல் விரித்து, அவரை நன்றாய் போர்த்தி, அமரிக்கையாய் நித்திரை செய்யும்படி அடையாளம் செய்துவிட்டு மறைந்துபோனார். குருவானவர் நன்றாய் அயர்ந்து நித்திரைசெய்து, பூரண சௌக்கியமடைந்தவராய் படுக்கையை விட்டெழுந்தார்.

பிரான்ஸ் தேசத்தில் காஸ்கோஞ் (Gascogne) என்னும் நாட்டில் ஒருவன் சேசுசபையை மூர்க்கமாய் விரோதித்து, அச்சபையை ஸ்தாபித்த அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியாரையும் தூஷித்து இகழ்ந்து

வந்தான். ஏற்கனவே அர்ச். பாப்பானவர் அவருக்கு முத்திப்பேறுபெற்ற பட்டமளித்து, திருச்சபையெங்கும் விசுவாசிகள் அவருக்கு பிரசித்தமாய் வணக்கம் செலுத்திவந்தாலும், அதையெல்லாம் இவன் ஒரு பொருட்டாய் எண்ணமல், லொயோலா இஞ்ஞாசியார் வஞ்சகனென்றும், கள்ள ஞானியென்றும் அவமதித்து வந்தான். அவருடைய ஜீவியத்தில் எதாகிலும் குற்றம் குறைகள் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்னும் கருத்துடன் அவருடைய சரித்திரத்தை யெடுத்து வாசித்தான். அதில் சொல்லப்பட்ட அற்புத வரலாறுகளெல்லாம் வெறுங் கட்டுக்கதைகளென்று நகைத்துப் பரிகாசஞ்செய்யத் தலைப்பட்டான்.

ஆனால் ஓர் நாள் இரவில் அர்ச்சியசிஷ்டவர், அநேக சம்மனசுக்கள் புடைசூழ, பரலோக மகிமைப்பிரகாசம் நிறைந்து துலங்கிய முகமுடன், அவனுக்கு தரிசனமாகி, ஒருவார்த்தை முதலாய் பேசாமல், மகா அன்புபட்சமுடன் சற்றுநேரம் அவனைக் கண்ணுற்று மறைந்துபோனார். தரிசனம் கண்டவனோவென்றால், மனந்தடுமாறி சற்றுநேரம் மூர்ச்சையாயிருந்தான். மூர்ச்சை தெளிந்து, கட்டிலை விட்டெழுந்து, முகம் தரையில் பட சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து, கண்ணீர் சொரிந்து அர்ச்சியசிஷ்டவரிடத்தில் பொறுத்தல் கேட்டான். அதன்பின் அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய சரித்திரத்தை கையிலெடுத்து வெகு பூஜித வணக்கமுடன் முத்திசெய்தான்.

மனுக்குலத்தின் கொடிய சத்துருக்களாகிய துஷ்ட அருபிகளின் கையினின்று எண்ணிறந்த ஆத்துமாக்களை இரட்சித்து வந்த தமது தாசனுக்கு, சர்வேசுரன்

அத்துஷ்ட அருபிகளின்மேல் ஓர் விசேஷ வல்லமை அளிக்கத் திருவுளமானார்.

அவர் ஜீவிய காலத்திலேயே சிலர்மேல் ஆவேசமாயிருந்த துஷ்ட அருபிகளை அவர் துரத்தினதாயுந் தெரிய வருகின்றது. லொரேத்தோ என்ற இடத்தில் அவர் ஸ்தாபித்த கலாசாலையில் பசாசுகளால் துவக்கத்தில் சேர்ந்த உபத்திரவங்கள் இத்தனை அத்தனையென்றல்ல. நரகக்கூளிகளால் நிகழ்ந்த பயங்கரமான தோற்றங்கள், பேரிரைச்சல்களாலும், சுவாமிமார் இராவிளைப்பாற்றியின்றி வெகு துன்பப்பட்டார்கள். அநேக சமயங்களில் வீடு அஸ்திவாரமட்டும் அதிர்ந்து நடுங்கினாற்போலிருக்கும்; வேறு சமயங்களில் அநேக துஷ்ட மிருகங்கள் நித்திரை செய்கிறவர்கள்மேல் பாய்ந்தோடினாற்போல் தோன்றும். அதுசமயம் கலாசாலையில் சிரேஷ்டராயிருந்த ஒலிவியர் மனூர் என்ற சுவாமியார் மற்ற சுவாமிமார்கள் சற்றாகிலும் நித்திரை செய்து இளைப்பாறும்படி, அவர்களுக்கு தைரியமாக இரவெல்லாம் கண்விழித்திருந்து சுவாமிமார் அறைகளுக்குமுன் உலாவிக்கொண்டிருப்பார். பலநாள் கண்விழித்திருந்து பட்ட வருத்தங்களால், இந்த மனூர் சுவாமியார் வியாதியாய் விழுந்துவிட்டார். வியாதியில் துஷ்ட அருபிகள் அவரை வெகுவாய் உபத்திரவப்படுத்தின.

திருச்சபை ஆசாரப்படியுள்ள சடங்குகள் செய்து வீட்டை மந்திரித்தும், விசேஷ ஜெபங்களும் திவ்விய பூசைப்பலிகளும் ஒப்புக்கொடுத்தும் இவ்வுபத்திரவங்கள் நீங்கவில்லை. கடைசியாய் சிரேஷ்ட சுவாமியார் உரோமையிலிருந்த அர்ச். இஞ்ஞாசியாருக்கு

கடித மூலியமாய் எல்லாம் அறிவித்தார். ஆர்ச்சிஷிஷ்டவர் செய்தியறிந்து வெகு அநுதாபப்பட்டு, சர்வேசுரனை உருக்கமாய்ப் பிரார்த்தித்தார். மேலும் லொரேத்தோவிலிருந்த தம் மக்களுக்கு ஆறுதலாக அவர்களுக்கு ஒரு கடிதமும் எழுதினார். இக்கடிதத்தை மனுர்சுவாமியார் யாவருக்கும் முன்பாக வாசித்தார். அன்றுமுதல் துஷ்ட அரூபிகளால் நேர்ந்த உபத்திரவங்கள் முற்றும் ஒழிந்துபோயின.

சர்வேசுரனுடைய திரு அருளால் நரகப்பேயினங்கள்மீது ஆர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு அளிக்கப்பட்ட இந்த வல்லமை, அவருடைய மரணத்துக்குப்பின் இன்னும் அதிக துலக்கமாய் விளங்கியது. அநேக திருஷ்டாந்தங்களுள் ஒன்றுமாத்திரம் இங்கெடுத்துரைக்கின்றோம்.

ஜெர்மானியா தேசத்தில் உயர்குலத்தில் பிறந்த மிக்கேல் லுத்விக் (Michael Ludwig) என்னொரு இளைஞன் பிரான்ஸிய பாஷை கற்றுக்கொள்ளும்படியாக லொரேன் பட்டணத்துக்கு அனுப்பப்பட்டான். அங்கு சில கெட்ட தோழர்களோடு கூடி, காலம் கெட்டு, சூதாட்டத்தில் காள்போக்கி வந்தான். ஒரு நாள் தன் கையிலிருந்த பணமெல்லாம் சூதாட்டத்தில் இழந்துவிட்டு, சஞ்சல சாகரத்தில் மூழ்கியவனாய், தன் தோழர்களைவிட்டகன்று தனிமையாய் உலாவிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது திடீரென்று அவனுக்கு ஓர் நினைவு வந்தது. அதாவது: பசாசுடன் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு, அதன் மூலியமாய் வேண்டிய பணம் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடாதா? என்று நினைவு எவ்விதமோ அவன் சிந்தையில் உதித்தது. அக்கிரமமான இந்நினைவில் அவன் பிரியங்கொண்ட

அக்ஷணமே, உயர்குலமக்களுக்குரிய உடுபாவனையணிந்து அழகிய முக இலக்ஷணங்கள் அமைந்த வாலிபன் ஒருவன் மாயமாய் அவன் அருகில் வந்து நின்றான். வந்து நின்ற வாலிபனுடைய முகம், மேற்சொன்னபடி, சௌந்தரியமாயிருந்ததென்றாலும், மிக்கேல் அவனைக் கண்ணுற்றதும் என்னமோ நெஞ்சந்திடுக்கிட்டு நடுங்கினான். துஷ்ட அரூபிதான் இவ்விதம் மாறுவேஷம்பூண்டு, தன் அருகில் வந்து நிற்கின்றதென்று எவ்விதமோ, தன் உள்ளாந்தரங்கத்தில் உணர்ந்துகொண்டான்போலும். மாயமாய்த் தோன்றின வாலிபனோவென்றால், புன்னகையுடன் அவனைக்கண்ணோக்கி, "என்னப்பா, பயப்படுகின்றாய்? நானென்ன, அவ்வளவு அவலட்சணமாகவா இருக்கின்றேன்! பயப்படாதே. உனக்கென்ன வேண்டும்? பணமா வேண்டும்?" என மாதுரிய சாதுரியமாய் இச்சக வார்த்தை மொழியக்கேட்டு, நிர்ப்பாக்கியன் மிக்கேல் லுத்விக் தைரியமடைந்து, "என்ன பணம் நீ எனக்குக்கொடுக்கப்போகின்றாய்? வீண் தோற்றங்களைப் பணமாகத்தந்து, என்னை ஏய்க்கப்போகின்றாயோ?" என்று சாத்தானுக்குப் பதிலுரைத்தான். "இல்லை, இல்லை. மெய்யான பணம், அபரிமிதமாய், உன் ஆசைக்களவாய்த் தருகின்றேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே, வாலிபன் ரூபமாய் வந்து நின்ற அந்தப்பசாசு பால்யன் கைநிரம்ப பொன் நாணயங்களைக்கொட்டி, அவைகளை அவன் இஷ்டம்போல் பிரயோகித்துவிட்டு, தன்னிடம் திரும்பிவந்து ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளும்படி கேட்டது.

மதிகேடன் மிக்கேல் இவ்விதம் கிடைத்த பணத்தைக்கொண்டுபோய், வெகு ஆவலுடன் சூதாட ஆரம்பித்தான். சொற்ப நேரத்துக்குள் யாவரையும் வென்று, அவர்கள் பணமெல்லாம் தன் வசமாக்கிக்கொண்டான். ஆனந்தக்கடலில் ஆழ்ந்தவனாய், அவனுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்த வாலிபனிடம் திரும்பிவந்தான். பண ஆசையினால் மதிமயங்கி, தன் ஆத்துமத்தை மனுரூபமாய்நின்ற அந்த சாத்தானுக்கு விற்பனைசெய்ய உடன்பட்டான். சாத்தான் அவன் கரத்தை நீட்டச்சொல்லி, அவனுக்கு அற்பமும் நோவு வருத்தவியாமல், அதில் ஒரு சிறுகாயம் செய்து சிலதுளி இரத்தமெடுத்து, அந்த இரத்தத்தைக்கொண்டு ஒரு சீட்டில் சில அட்சரங்கள் அவன் எழுதும்படி செய்தது. இவ்விசேஷத்தை எடுத்துக்கூறியிருக்கின்ற பார்த்தொலி சுவாமியார் மேற்சொன்ன அட்சரங்களை பிற்காலத்தில் தாமே தமது கண்ணால் கண்டு பரிசோதித்ததாகச் சொல்லுகிறார். அவைகளெல்லாம் க்ரீக் (Greek) பாஷையின் அட்சரங்களென்றும், என்றாலும் அவைகளின் பொருள் இன்னதென்று விளங்கவில்லையென்றும் சொல்லுகிறார். முதற்சீட்டு எழுதிமுடிந்ததும், சாத்தான் வேறொரு சீட்டை அவன் கையிற்கொடுத்து அதிலும் முன்போலவே, ஆனால் முன்னிலும் அதிகமாய் சில அட்சரங்கள் அவன் வரையும்படி செய்தது. அதற்குப்பின் முதல்விசை எழுதிய சீட்டையெடுத்து, மாணாக்கனைப்பார்த்து “இது உனக்கு” என்று சொல்லி அவனுடைய கரத்தில் இரத்தமெடுத்த காயத்தில் அது மாயமாய் மறைந்துபோகும்படி செய்தது.

காயமும் ஒரு க்ஷணத்தில் மாயமாய் முற்றும் ஆறிப்போயிற்று. இது முடிந்ததும் சாத்தான் பாலியனை நோக்கி, “இதோ இச்சீட்டில் கண்டிருக்கிறபடி, ஏழு வருஷகாலம் நீ எதேது விரும்புவையோ, அதெல்லாம் நான் உனக்கு செய்ய உடன்படுகிறேன். ஆனால் அந்தக்கெடு முடிந்ததும், இந்த இரண்டாவது சீட்டில் கண்டிருக்கிற பிரகாரம், நீ எனக்கு சொந்தமாவாய். உனக்கு இது சம்மதந்தானா?” என்று வினவினது. அந்த நிர்ப்பாக்கியன் உள்ளத்தில் கிலேசமுற்று, பெருமூச்செறிந்தானென்றாலும், சாத்தான் செய்த உடன்படிக்கைக்கு சம்மதப்பட்டான். சாத்தானும் மறைந்துபோயிற்று.

அன்றுமுதல் அந்தத்துஷ்ட அரூபி இராப்பகலாய், அவன் நினைத்தபொழுதெல்லாம் அவன் அருகில் வந்துநின்று, அவன் இஷ்டப்படி சகலமும் செய்துவந்தது. அநேக தீவினைகளையும், இதற்குமுன் அவன் அறியாத அநேக நூதன பாவங்களையும் அவனுக்குக் கற்றுக்கொடுத்து, பாவப்படுகுழியில் அவன் நாளுக்குநாள் அதிக ஆழமாய் விழுந்து கெட்டுப்போகும்படிச் செய்தது. கல்விப்பயிற்சியிலல்ல, பாவப்பழக்கத்தில்தான் மிக்கேல் அதிவிரைவாய் தேர்ச்சியடைந்துவந்தான். சிலவருஷங்களுக்குப்பின், தன் ஜென்மதேசத்துக்குள் அவன் திரும்பியபொழுது, அருளற்று இருளடர்ந்திருந்த அவன் முகத்தின் விகார வேற்றுருவையும், அவனுடைய துஷ்ட நடபடிகளையும் கண்ட அவனுடைய தாய்தந்தையர் மனம் உடைந்து மிக வருந்தினார்கள்.

சாஸ்திரான், ஜோதிட வைத்யம் முதலாகும் காலம் அறுநிலைந்தது. இன்னும் நிலைத்தகாலம்தான். அது முடிந்ததும், சாஸ்திரான்னையில் அவன் தன்னை முற்றும் ஒப்புவித்துவிடவேண்டும். இந்நிலையிலுள்ள மனதி லுண்டான திகில் ஒருபும், ஞஷ்ட அறையியின் வருத்தமி றதும், எண்ணிறந்த அவலட்சண பாவங்கள், பெரும் பாதகங்களைச்செய்த அவன்நெஞ்சத்தை இடைவிடா மல் உபாதித்துக்கொண்டிருந்த மனச்சாஷியின் கொ டிய கண்டனையிருளும் அவநம்பிக்கைப்பட்டு, புத்தி கலங்கி பயித்தியம் பிடித்தவன்போல் நடந்தான். ஓர் நாள் தன்னைப் பெற்றெடுத்தாளை நஞ்சிட்டுக்கொல்ல எத்த னித்தான். வேறொர்நாள் வீட்டில் நெருப்பு [illegible] வழிதேடினன். தேவகிருபையால் இவை [illegible] றும் சித்திக்கவில்லை. அவநம்பிக்கை அதிகமாகவே [illegible] மாய் அவன் உள்ளத்தை உபாதித்ததினால், ஒரு தடவை பாசியால் தற்கொலைசெய்து தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும்படி இருதரம் பிரயத்தனப்பட்டான். இரு தரமும் எவ்விதமோ அவன் பிரயத்தனம் பலிக்காமற் போயிற்று. மூன்றாந்தரமும் அவன் அவ்விதமே பிர யத்தனப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததை அவன் சகோதரி களில் இருவர் கண்டு, திடுக்கிட்டவராய் அவன் கையைப் பிடித்து தடுத்தார்கள். இச்சகோதரிகளில் ஒருவள் தன் சகோதரனுடைய பாவநடக்கைகளுக்கும் அவன் தற்கொலைபுரிய எத்தனிக்கிறதற்கும் காரணம் யாதா யிருக்கலாமென்று அறிய விரும்பினவளாய், அதனைத் தனக்கு அறிவிக்கும்படி கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டு அவனைக் கெஞ்சிக்கேட்டாள். அவனோவென்றால், தீர்ச்சயம் அவள் பலவந்தமாய் தடுத்தது, அதிசீக்கிரம்

அந்தியமாய் நேரிடுமென்றும், அதைத் தடுத்தலும், தன் பாவநடக்கைகளை விட்டுவிடுதலும் தன்னால் கூடாத காரியமென்றும் சொன்னான்.

இவ்வார்த்தைகளை அவன் தன் தாயிடத்திற் சொ ல்ல, தாய் தன் மகனுடைய நிர்ப்பாக்கிய நிலைமையின் காரணத்தையறிய ஆவலுற்று, அதனை வெளியிடும்படி அவனை வெகுவாய் வற்புறுத்திக் கேட்டாள். இதுகா லம் ஒதுக்கித் தன் நெஞ்சில் மறைத்துவைத்திருந்த கொடிய இரகசியத்தை கடைசியாய் அவளுக்கு வெளி யிட்டான். பயங்கரமான அந்த இரகசியத்தை செவி யுற்றதும், தன் தலைமேல் கோடை இடி குமுறி விழுந்ததுபோல் நெஞ்சமயர்ந்து, அக்கினிக்கணைபோல் சிந்தாகுலம் மனதை ஊடுருவி உபாதிக்க, உயிரற்ற உடலென தரையில் சோர்ந்துவிழ்ந்துவிட்டாள் அந்த நிர்ப்பாக்கியனைப் பெற்ற அந்த மாதா. ஐயோ! பரிதா பம்! நல்ல யௌவனப் பருவத்தில் ஏனப்பசாசுக்குப் பலியிடவோ, பிள்ளையைப் பெற்றுவளர்த்தாள்! என்ன செய்வாள் அவள்? எங்கு ஆறுதல்தேடுவாள்? தானும் பதிதமார்க்கத்தில் சேர்ந்து, தன் மகனையும் அதில் சேரும்படி செய்த அவளுக்கு இந்த நிர்ப்பந்தவேளை யில் பதிதமார்க்கம் என்ன ஆறுதலைத் தரக்கூடும்? ஓயாமல் கண்ணீர்சொரிந்து பிரலாபித்துப் புலம்புவ தே அவளுக்குக் கிடைத்த ஆறுதல். ஆயினும் ஓர் நாள் பசாசு தன் மகனை பலவந்தமாய் தரையில் விழுத் தாட்டி, அவனைக் கொல்லத் தேடியதைக்கண்டு மன ஞ்சகியாதவளாய், சத்தியமறை சந்நியாசக் குருக்கள் சிலர் அடைக்கலத்தில் அவனை ஒப்புவிக்கத் தீர்மா னித்தாள். அவனோவென்றால் அவ்விடத்தைவிட்டு

சாத்தான். குறித்த மிகவும் முடிவாகும் காலம் அணுகிவந்தது. இன்னும் சிலமாதகாலந்தான். அது முடிந்ததும், சாத்தான்கையில் அவன் தன்னைமுற்றும் ஒப்புவித்துவிடவேண்டும். இந்நினைவினுல் மனதிலுண்டான திகிலினாலும், துஷ்ட அரூபியின் ஏவுதலினாலும், எண்ணிறந்த அவலட்சண பாவங்கள், பெரும் பாதகங்களைச்செய்த அவன் [illegible] இடைவிடாமல் உபாதித்துக்கொண்டிருந்த மனச்சாக்ஷியின் கொடிய கண்டனையினாலும் அவநம்பிக்கைப்பட்டு, புத்தி கலங்கி பயித்தியம் பிடித்தவன்போல் நடந்தான். ஓர் நாள் தன்னைப் பெற்றோரை நஞ்சிட்டுக்கொல்ல எத்தனித்தான். வேறோர்நாள் வீட்டில் நெருப்புவைக்க வழிதேடினன். தேவகிருபையால் இவைகளில் ஒன்றும் சித்திக்கவில்லை. அவநம்பிக்கை அதிமிக அகோரமாய் அவன் உள்ளத்தை உபாதிக்க நேர்ந்தால், ஒரு அபபாக்கியால் தற்கொலைசெய்து தன் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளும்படி இருதரம் பிரயத்தனப்பட்டான். இருதரமும் எவ்விதமோ அவன் பிரயத்தனம் பலிக்காமற் போயிற்று. மூன்றாந்தரமும் அவன் அவ்விதமே பிரயத்தனப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததை அவன் சகோதரிகளில் இருவர் கண்டு, ஓடிப்போய் அவன் கையைப் பிடித்து தடுத்தார்கள். இச்சகோதரிகளில் ஒருவள் தன் [illegible] பாவவேதனைகளுக்கும் அவன் தற்கொலைபுரிய எத்தனிக்கிறதற்கும் காரணம் யாதாயிருக்கலாமென்று [illegible] யோசித்தவளாய், அதனைத் தனக்கு அறிவிக்கும்படி [illegible] கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டு அவனைக் கெஞ்சிக்கேட்டாள். அவனோவென்றால், தீர்ச்சமயம் அவள்மேல் [illegible] அடித்தது, அதிசீக்கிரம்

அசத்தியமாய் நேரிடுமென்றும், அதைத் தடுத்தலும், தன் பாவநடக்கைகளை விட்டுவிடுதலும் தன்னால் கூடாத காரியமென்றும் சொன்னான்.

இவ்வார்த்தைகளை அவன் தன் தாயிடத்திற் சொல்ல, தாய் தன் மகனுடைய நிர்ப்பாக்கிய நிலைமையின் காரணத்தையறிய ஆவலுற்று, அதனை வெளியிடும்படி அவனை வெகுவாய் வற்புறுத்திக் கேட்டாள். இதுகாலம் ஒதுக்கிக் தன் நெஞ்சில் மறைத்துவைத்திருந்த கொடிய இரகசியத்தை கடைசியாய் அவளுக்கு வெளியிட்டான். பயங்கரமான அந்த இரகசியத்தை செவியுற்றதும், தன் தலைமேல் கோடை இடி குமுறி விழுந்ததுபோல் நெஞ்சம்பதறி, அக்கினிக்கணைபோல் சிந்தாகுலம் மனதை ஊடுருவி உபாதிக்க, உயிரற்ற உடலென தரையில் சோர்ந்துவீழ்ந்துவிட்டாள் அந்த நிர்ப்பாக்கியனைப் பெற்ற அந்த மாதா. ஐயோ! பரிதாபம்! நல்ல யௌவனப் பருவத்தில் ஈனப்பசாசுக்குப் பலியிடவோ, பிள்ளையைப் பெற்றுவளர்த்தாள்! என் செய்வாள் அவள்? எங்கு ஆறுதல்தேடுவாள்? தானும் பதிதமார்க்கத்தில் சேர்ந்து, தன் மகனையும் அதில் சேரும்படி செய்த அவளுக்கு இந்த நிர்ப்பந்தவேளையில் பதிதமார்க்கம் என்ன ஆறுதலைத் தரக்கூடும்? ஓயாமல் கண்ணீர்சொரிந்து பிரலாபித்துப் புலம்புவதே அவளுக்குக் கிடைத்த ஆறுதல். ஆயினும் ஓர் நாள் பசாசு தன் மகனை பலவந்தமாய் தரையில் விழுத்தாட்டி, அவனைக் கொல்லத் தேடியதைக்கண்டு மனஞ்சகியாதவளாய், சத்தியமறை சந்நியாசக் குருக்கள் சிலர் அடைக்கலத்தில் அவனை ஒப்புவிக்கத் தீர்மானித்தாள். அவனோவென்றால் அவ்விடத்தைவிட்டு

ந்தான். அறிந்த பின்னும் புதைக்கும் காலம் அனுகூலமாக. இன்னும் விசாரணைக்காலம்தான். அது முடிந்ததும், காத்தானையின் அவன் தன்னை முற்றும் ஒப்புவித்துவிடவேண்டும். இக்கிலைவிருதல் மனதி லுண்டான திகில் குறைவும், குத்ட அருவியின் அவுதலி ருதலும், எண்ணிறந்த அவமானங்களை பாவங்கள், பெரும் பாதகங்களைச்செய்த அவன்நெஞ்சத்தை இடைவிடா மல் உபாதித்துக்கொண்டிருந்த மனச்சாக்ஷியின் கொ டிய கண்டனையிருதலும் அவனைப்பிக்கைப்பட்டு, புத்தி கலங்கி பயித்தியம் பிடித்தவன்போல் நடந்தான். ஓர் நாள் தன்னைப் பெற்றோரை மறுபடிக்கொல்ல எத்த னித்தான். வேறோர்நாள் வீட்டில் நெருப்பு வைக்க வழிதேடினான். தேவநிருபனால் இவைகளில் ஒன் றும் சித்திக்கவில்லை. ஆனாலும் அதிக அகோர மாய் அவன் உள்ளத்தை உபாதித்ததால், ஒரு தப் பாக்கியால் தற்கொலைசெய்து தன்உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும்படி இருதரம் பிரயத்தனப்பட்டான். இரு தரமும் எவ்விதமோ அவன் பிரயத்தனம் பலிக்காமற் போயிற்று. மூன்றாந்தரமும் அவன் அவ்விதமே பிர யத்தனப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததை அவன் சகோதரி களில் இருவர் கண்டு, ஓடிப்போய் அவன் கையைப் பிடித்து தடுத்தார்கள். இச்சகோதரிகளில் ஒருவள் தன் சகோதரனுடைய பாவங்களுக்கும் [illegible] தற்கொலைபுரிய எத்தனித்ததற்கும் காரணம் [illegible] யிருக்கலாமென்று அவனை பிருத்தவளாய், [illegible] தனக்கு அறிவிக்கும்படி கண்ணீர் [illegible] அவனைக் கெஞ்சிக்கேட்டாள். அவனோவென்றால், தீர்ச்சமயம் அவள்பலவந்தமாய் தடுத்தது, அதிசீக்கிரம்

அலக்ஷியமாய் கொரிதிமென்றும், அதைத் தடுத்ததும், தன் பாவங்களைக்களை விட்டுவிடுதலும் தன்னால் கூடாத காரியமென்றும் சொன்னான்.

இவ்வார்த்தைகளை அவன் தன் தாயிடத்திற் சொ ல்ல, தாய் தன் மகனுடைய நிர்ப்பாக்கிய நிலைமையின் காரணத்தையறிய ஆவலுற்று, அதனை வெளியிடும்படி அவனை வெகுவாய் வற்புறுத்திக் கேட்டாள். இதனா லவன் ஓர்தவிக் தன் நெஞ்சில் மறைத்துவைத்திருந்த கொடிய இரகசியத்தை கடைசியாய் அவளுக்கு வெளி யிட்டான். பயங்கரமான அந்த இரகசியத்தை செவி யுற்றதும், தன் தலைமேல் கோடை இடி குமுறி விழுந்ததுபோல் நெஞ்சமாகுலி, அக்கினிக்கணைபோல் சிந்தாகுலம் மனதை ஊடுருவி உபாதிக்க, உயிரற்ற உடலென தரையில் சோர்ந்துவீழ்ந்துவிட்டாள் அந்த நிர்ப்பாக்கியனைப் பெற்ற அந்த மாதா. ஐயோ! பரிதா பம்! நல்ல யௌவனப் பருவத்தில் எனப்பசாசுக்குப் பலியிடவோ, பிள்ளையைப் பெற்றுவளர்த்தாள்! என் செய்வாள் அவள்! எங்கு ஆறுதல்தேடுவாள்? தானும் பதிதமார்க்கத்தில் சேர்ந்து, தன் மகனையும் அதில் சேரும்படி செய்த அவளுக்கு இந்த நிர்ப்பந்தவேளை யில் பதிதமார்க்கம் என்ன ஆறுதலைத் தரக்கூடும்? ஓயாமல் கண்ணீர்சொரிந்து பிரலாபித்துப் புலம்புவ தே அவளுக்குக் கிடைத்த ஆறுதல். ஆயினும் ஓர் நாள் பசாசு தன் மகனை பலவந்தமாய் தரையில் வீழ்த் தாட்டி, அவனைக் கொல்லத் தேடியதைக்கண்டு மன ந்தளியாதவளாய், சத்தியமறை சந்நியாசக் குருக்கள் சிலர் அடைக்கலத்தில் அவனை ஒப்புவிக்கத் தீர்மா னித்தாள். அவனோவென்றால் அவ்விடத்தைவிட்டு

தப்பித்து வெளியேறிடத்தக்கு ஓடிப்போவான், அங்கு முன்னிலும் அதிக கர்ச்சனையாய் நடக்கலானான். அவனுடைய இனத்தார்களில் ஒருவர் அவனைத் தேடிப்பிடித்து, நன்றாய்க் கட்டிக் காவல் செய்து, மோல்ஷீம் (Molsheim) என்ற பட்டணத்திலிருந்த சேசுசபை சுவாமிமார்களிடத்தில் ஒப்புவித்தார். அவர்கள் கையினின்றும் அவன் தப்பித்து ஓடிப்போகும்படி, சாத்தான் செய்த தந்திர உபாயங்கள் இத்தனை அத்தனையென்றல்ல. சிலசமயங்களில் சிங்கம், அல்லது வேறு துஷ்டமிருகங்கள் ரூபமாய், அவனுக்குத் தோன்றி, அவன்மேல் பாய்ந்து அவனைத் துண்டு துண்டாய்ப் பிளந்துவிடப்போகிறதுபோல் கர்ச்சித்து முழங்கும். அச்சமயங்களில் தாங்கமுடியாத பயத்தால் சில வாங்களும் நடுநடுங்க, சுவாமிமார்களிடத்தில் ஓடிப்போய், அவர்கள் அங்கியை கட்டிப் பிடித்துக்கொள்ளுவான். அவனைப் பயமுறுத்திய மாயரூபங்கள் அவனுக்கு மாத்திரம் புலப்பட்டதன்றியும், அவைகள் கர்ச்சித்து முழங்கும் சத்தமோ யாவராலும் கேட்கப்பட்டது.

இப்படி அருமையின் கையினின்று அவனை இரட்சிப்பதற்காக சுவாமிமார்கள் அவன் தன் சிறியகாலத்தின் பேரிலும் பாவசங்கீர்த்தனம் செய்யவேண்டுமென்று விரும்பினார்கள். இதற்காகத்தமாக அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய 'ஞானமுயற்சிகளில்' ஒருபாகத்தை அவனுக்குப் போதித்தார்கள். ஞானமுயற்சிகளைச் செய்யுமுன்னால், அவனுக்கு [illegible] அவசியமாயிருந்தும் அவன் அவைகளைச் செய்யாதிருக்கும்படி பசாசு பல தந்திரங்களைச் செய்ததினால் சுவாமிமார்கள்

மீது அவன் உள்ளத்தில் வெறுப்பும் துவேஷமும் உண்டாகும்படி பிரயாசப்பட்டது. பயங்கரமான தோற்றங்களால் அவன் மனதைக்கலக்கி, அநேக சமயங்களில் அவன் பிரக்ஞை தப்பி மூர்ச்சையாய்விழும்படிச்செய்தது. ஆயினும் சுவாமிமார்கள் அவனுக்காக வெகு ஜெபதபம்செய்து, தேவ இரக்கத்தை மன்றாடி, விடாமுயற்சியாய்ச் செய்துவந்த பிரயத்தனங்களால், கடைசியாய் அவன் பொதுப்பாவசங்கீர்த்தனம் செய்தான். அதுமுதல் அவன் இருதயத்தில் என்றுமில்லா தைரியமும், பாவச்சோதனைகளை எதிர்த்து போராட திடாரிக்கமும் உண்டாயிற்று.

பசாசுக்கு அவன் எழுதிக்கொடுத்திருந்த ஒப்பந்த சீட்டுகளைக் கைப்பற்றி, அதன் கையினின்று, வாலிபனை முற்றும் விடுவிக்கும்படி, 'எக்ஸார்ஸிஸம்' (Exorcism) என்னும் திருச்சபை சடங்குகள் பூரணமாய்ச்செய்து அவனை மந்திரிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்கள். இதற்காக அவர்கள் குறித்த தினம் ஒக்டோபர்-மீ 12-ம் தேதி. இந்நாளை எதிர்பார்த்து மிக்கேல் ஒருசந்தியாயிருந்து, தன் சரீரத்தைக் கசையால் அடித்து தபசுசெய்து, தேவ இரக்கத்தைக் கெஞ்சி மன்றாடிவந்தான். குறித்ததினத்தில் ஸே. ஷ்டர் சுவாமியார் தேவாலயத்தில் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் பீடத்தில் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு ஸ்தோத்திரமாக திருச்சபையால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் பூசை ஜெபங்களைச் சொல்லி, திவ்வியபலி செலுத்தினர். தேவாலயத்தில் கூடியிருந்த சுவாமிமார்கள், ஜனங்கள் முன், மிக்கேல் தான் பதிதமார்க்கத்தைவிட்டு, சத்திய திருச்சபையின் விசுவாசத்தை ஏற்றுக்கொண்டு

காகவும், சாத்தானுடன் தான் செய்த உடன்படிக்கையையும் முற்றும் தவெளிப்படுத்திவிட்டதாகவும் பிரசித்தமாய்க் கூறி, திவ்வியசற்பிரசாதம் உட்கொண்டான்.

அப்பொழுது, வாலிபன் பயத்தால் சர்வாங்கமும் நடுநடுங்கி, இதோ இரண்டு பசாசுகள் என் பக்கத்தில் வந்து நிற்கின்றனவென்று அலறுகிறான். அருகிலிருந்தவர்கள் அவனைத் தேற்றி தைரியப்படுத்த, சிரேஷ்டர் சுவாமியார் திரும்பவும் திருச்சபை சடங்குகள் செய்து அவனை மந்திரித்து, அர்ச். இஞ்ஞாசியாரை நோக்கி அவனுக்காக வேண்டுதல் செய்தார். வேண்டுதல் செய்யவே துஷ்ட அரூபிகள் மறைந்துபோயின. வாலிபன் சாத்தானுக்கு தன் இரத்தத்தால் எழுதிக்கொடுத்திருந்த ஒப்பந்த சீட்டுகளில் சிறியது அவனுக்குச் சமீபத்தில் தரையில் கிடக்கக் கண்டார்கள். சாத்தான் அவன் கையில் மாயமாய் மறைத்து வைத்திருந்த சீட்டு அதுதான். அதனைக் கண்ணுற்றதும், வாலிபன் கண்களில் நீர் ததும்பிற்று.

இரண்டாவது சீட்டையும் கைப்பற்றும்படி சிரேஷ்டர் சுவாமியார் முன்போலவே மறுநாள் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் பீடத்தில் பூசைசெய்து, திருச்சபை சடங்குகள் செய்து வாலிபனை மந்திரித்து, அவனுக்காக அர்ச்சியசிஷ்டவனைநோக்கி வேண்டுதல் செய்தார். இத்தடவை துஷ்ட அரூபி பிரமாண்டமானதோர் நாரை ரூபமாகத்தோன்றி, மேற்சொன்ன சீட்டை வாயில் கௌவிக்கொண்டிருந்தது. வாலிபன் மாத்திரமல்ல சிரேஷ்டர்சுவாமியாரும் அதைக்கண்ணுற்று சற்று அஞ்சி, அர்ச்சியசிஷ்டவனை நோக்கி

அதிக உருக்கமாய் மன்றாடினார். உடனே அந்த மாயாரூபம் சீட்டை நழுவ விட்டுவிட்டு மாய்ந்துபோயிற்று, வெகுநேரம் எங்கும் தேடிப்பார்த்தபின், கடைசியாய் பீடத்தின்மேல் அச்சீட்டு கண்டெடுக்கப்பட்டது. இதற்குப்பின் லூத்விக் சர்வேசுரனுக்கும் அவருக்கு உகந்த தாசன் அர்ச் இஞ்ஞாசியாருக்கும் நன்றியறிதலுள்ளவனாய், பாவவழியைவிட்டு நல்வழியில் ஸ்திரமாய் நடந்துவந்தான்.

அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியாருக்கு ஸ்தோத்திரமாக திருச்சபையால் நியமிக்கப்பட்ட பிரார்த்தனை ஜெபம்.

Deus, qui ad majorem tui nominis gloriam propagandam, novo per beatum Ignatium subsidio militantem Ecclesiam roborasti: concede; ut ejus auxilio et imitatione certantes in terris, coronari cum ipso mereamur in cælis. Per Dominum nostrum Jesum Christum Filium tuum qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus Sancti Deus per omnia saecula saeculorum. Amen.

சர்வேசுரா சுவாமீ, தேவரீருடைய திருநாமத்தின் மகிமையை மேன்மேலும் பிரபல்லியப் படுத்துவதற்காக, முத்திப்பேறுபெற்ற இஞ்ஞாசியாரைக் கொண்டு யுத்தசபையாகிய திருச்சபைக்குத் திடனாக, நவமான ஓர் படையணியைத் தந்தருளினீரே; அவருடைய சகாய உதவியினாலும், சகிர்த்தமா கிரிகையினாலும் நாங்கள் திடனடைந்து, இப்பூவுலகில் யுத்தம் செய்து, மோக்ஷத்தில் அவருடன் முடிபெற்று வாழும்படி யோக்கியமுள்ளவர்களாகக் கிர்பை செய்வீராக! இந்த மன்றாட்டை தேவரீரோடும், இஸ்பிரீத்து சாந்துவோடும் சதாகாலமும் சுயம்ஜீவியராய் அரசாளும் உமது திருச்சுதன் எங்கள் ஆண்டவர் சேசுக்கிறீஸ்துநாதருடைய திருமுகத்தைப்பார்த்துத் தந்தருளும்.

ஆமென் சேசு.

அர்ச். லோயோலா இஞ்ஞாசியாரை நோக்கி வேறு ஜெபம்.

தேவ ஸ்தோத்திரத்தை இப்பூவுலகில் பரம்பச் செய்வதற்கும், எண்ணிக்கையில்லாத ஆத்துமங்களைப் பரகதியில் சேர்ப்பதற்கும் சர்வேசுரனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட அர்ச். இஞ்ஞாசியாரே, அடியேன் எவ்வளவு அபாத்திரவானாயினும், தேவரீர்பேரிலுள்ள நம்பிக்கையினாலும், உமது பேறுபலன்களின் மேன்மையாலும், உமது செல்வாக்கு வல்லபத்தாலும் ஏவப்பட்டு, உம்மை சரணமாய் ஓடிவந்தேன். தேவரீர் என் பரிபாலனைக் காவலனாயிருந்து, என் ஆத்துமத்தைப் பாதுகாத்தருளவேணுமென்று உம்மை மன்றாடுகிறேன். எனது ஜீவியகாலத்தை உமது பாதுகாவலில் ஒப்புவிக்கிறேன்; என் அந்தியகாலத்தையும் உமது அடைக்கலத்தில் விட்டுவிடுகிறேன். சோதனை வேளையில் எனக்கு ஆதரவாயிரும். தேவ சன்னிதியில் எனக்காக மனுப்பேசி என் குறைகளைப் போக்கியருளும். விசேஷமாய் என் கிரியைகளையெல்லாம் அர்ச்சித்துப் பேறுபலனுள்ளதாக்கி நித்திய மோக்ஷ சம்பாவனையை நிச்சயப்படுத்தும் சக்தியுடையதாகிய உத்தம தேவசிநேகத்தை எனக்காகக் கேட்டுத் தந்தருளும்.

ஆமென் சேசு.

விசுவேத்தியகலிஞர் அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியாரை நோக்கி ஜெபம்.

---

*மாட்சிமைதங்கிய பிதாப்பிதாவாகிய அர்ச். இஞ்ஞாசியாரே! பாவத்துக்கு ஆக்கினையாகச் சர்வேசுரன் மனிதருக்கு விதிக்கிற தண்டனைகளில் ஒன்று மரண அபாய வியாதியினின்றும், விசேஷமாய் ஆத்துமத்துக்குக் கொடிய பொல்லாப்பான பாவங்களினின்றும் எங்களை மீட்டிரட்சிக்கத் தேவசந்நிதியில் மனுப்பேசக் கிர்பைபுரிந்தருளும். நாங்கள் உம் புண்ணிய மாதிரிகையைப் பின்சென்று சர்வேசுரனுடைய அதிமிக ஸ்தோத்திரத்துக்காகவும், பிறருடைய ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காகவும், வருந்தி உழைக்கும் ஸ்திரமான ஆசைப் பற்றுதலை எங்களுக்குத் தந்தருளும். கடைசியாய் சேசுக்கிறீஸ்துவின் இருதயமானது எங்கள்பேரில் இரங்கி, சகலத்துக்கும் ஒப்புமுடியாபரணமான சுகிர்த நிலைமை வரத்தை மோக்ஷானந்தத்தையும் எங்களுக்குக் கட்டளையிடத் தேவரீர்தாமே பிரார்த்திக்க வேணுமென்று தாழ்மையாய் மன்றாடுகிறோம். ஆமென் சேசு.

(200-நாட் பல…

இந்துதேசத்திலிருந்த அர்ச். பிரான்சிஸ்கு சவேரியார் உரோமையிலிருந்த தம் அருமைத் தந்தை அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியாரை உள்ளத்தில் சிந்தித்து செய்த ஜெபம்.

நான் என் முழு இருதயத்துடன் வந்தித்துவரும் எனதாத்துமத்தின் பிதாவே, நான் என் உடலில் உயிருள்ளவரையும், சர்வேசுரனுடைய மகா பரிசுத்த திருவுளத்தைத் தெளிவாய் அறிந்து, அதனை சம்பூரணமாய் நிறைவேற்றிவர, அவர் எனக்கு அநுக்கிரகம் செய்தருளும்படி, தேவரீர் எனக்காக சர்வேசுரனைப் பிரார்த்திக்க ஒருபோதும் மறந்துபோகப்படாதென்று, தேவரீரை நான் இப்பொழுது என் கண்முன் இருக்க தரிசித்தாற்போல், முழந்தாட்படியிட்டு மன்றாடுகிறேன். ஆமென் சேசு.

அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியார் பேரில் கீர்த்தனை.

இராகம்-பரசு-ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

படை அணி வீரா—வெற்றி
பாலராம் எம்மையே காராய்.

அநுபல்லவி.

பாரெல்லாம் உன் வெற்றி நாட்டி
பதியினிற் சேர்ந்தாய்—வெற்றி.

சரணங்கள்.

1. வினை அடர் பேயே—தொடும்—விரட்டியே
ஜெயித்திடுவாயே
வேதமே எத்திசை ஓங்க வேண்டினோம்
உம்மையே—வெற்றி. (படை..)

2. உடலதை வாட்டி—நிதம்—ஊக்கம் நல் அறன்
மிகக் கூட்டி
உத்தம நற்பலன் ஈட்டி உயர்ந்திடும் வரத
தோய்—வெற்றி. (படை..)

3. திருமறை மாட்சி—சத்திய—ஜெகமெல்லாம்
விளக்கிடும் சாட்சி
சேசுசபைக்கதிபதி நீ ஜெயம் அருள் நிதி
நீ—வெற்றி. (படை.)

4. தந்தை நீ பார்ப்பாய்—எம்மை—தாபரித்தருள்
மழை வார்ப்பாய்
தாசரை உன்பதஞ் சேர்ப்பாய், தஞ்சமாய்
ஏற்பாய்—வெற்றி. (படை.)

சங். சந்தியாகு சுவாமி அவர்களால் இயற்றப்பட்ட
தேவ ஸ்தோத்திரக் கீர்த்தனைகள், ஐந்தாம் பதிப்பு,
82-ம் பக்கம்.

அநுபந்தம்.

அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியாருடைய சரித்திரத்தின் பிரதான விஷயங்களின் தேய்திகள்.

1491	(டிசம்பர்)	அர்ச் லொயோலா இஞ்ஞாசியார் பிறந்தது.
1521	மே 20	பம்பலூனு கோட்டை மதில்மேல் காயப்பட்டது.
1522	மார்ச்சு 25	மோன்செராத்மலை தேவாலயத்தில், பரிசுத்த கன்னிகையின் திருக்கரத்தில் தன்னை சர்வேசுரனுக்கு முற்றும் ஒப்புக்கொடுத்துவிட்டு, மன்ரேசாவுக்குப் பயணப்பட்டது.
1523	பெப்ரவரி	ஜெருசலேம்மாநகருக்கு திருயாத்திரையாக, பார்சலோனு துறைமுகத்துக்கேகியது.
,,	மார்ச்சு 29	முதற்றடவை உரோமாபுரியைக் கண்ணோக்கியது.
,,	செப்டெம்பர் 4	ஜெருசலேம் மாநகரில் சேர்ந்தது.
1524	ஜனவரி	இஸ்பாஞ்ஞிய தேசத்துக்குத் திரும்பி, பார்சலோனாவில் இலத்தீன் படிக்க ஆரம்பித்தது.

1526	ஆகஸ்ட்	தத்துவ சாஸ்திரம் படிக்க அல்காலா நகருக்குச் சென்றது.
1527	ஜூன் 1	நாற்பத்திரண்டுநாள், அநீதமாய்ச் சிறையில் வைக்கப்பட்டு, பின்பு மாசற்றவனென விடுதலையாக்கப்பட்டு, சலமான்கா நகருக்கேகியது.
1528	பெப்ருவரி 2	பாரீஸ் நகரிற் சேர்ந்தது.
1534	ஆகஸ்ட் 15	வேதசாட்சிகள் மலைமேல் அர்ச்சியசிஷ்டவரும் அவர் துணைவர்களும் கொடுத்த முதல் வார்த்தைப்பாடு.
1535	மார்ச்	பாரீஸ் நகரைவிட்டு தமது ஜென்மதேசத்துக்கு . பிரயாணப்பட்டது.
,,	டிசம்பர் 31	வெனீஸ் நகரிற் சேர்ந்து, தமது தோழர்கள் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தது.
1537	ஜனவரி 8	அவருடைய தோழர்களும் வெனீஸுக்கு வந்து சேர்ந்தது.
,,	ஜூன் 24	குருப்பட்டம்.
,,	நவம்பர்	லாஸ்தோர்த்தா என்னும் ஊரில் அருளப்பட்ட மகா விசேஷித்த அற்புத தரிசனம்.
1538	டிசம்பர் 25	அர்ச்சியசிஷ்டவர் முதற் பூசை செய்தது.
1539	செப்டெம்பர் 3	மூன்றாம் பவுல் என்னும் பாப்பானவர் வாய்மொழி

		யால் சேசுசபையை அங்கீகரித்தது.
1540	செப்டெம்பர் 27	மேற்சொன்ன பாப்பானவர் 'ரொஜிமினி மிலித்தாந்திஸ் எக்லேஸியே' என்னும் ஆஜ்ஞை பத்திரத்தால் சேசு சபையை பிரசித்தமாய் அங்கீகரித்தது.
1541	ஏப்பிரல் 7	அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு சவேரியார் நமது இந்தியா தேசத்துக்குப் பிரயாணமாக, லிஸ்போன் துறைமுகத்தில் கப்பலேறியது.
,,	ஏப்பிரல் 13	அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியார் அதிபதி சிரேஷ்டராகத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டது.
,,	ஏப்பிரல் 22	கடைசி வார்த்தைப்பாடு.
1542	மே 6	அர்ச். சவேரியார் கோவை நகரில் இறங்கியது.
1546	ஆகஸ்ட் 1	முத். பாபர் இராயப்பர் மரணம்.
1548	ஜூலை 31	1528-ம் ௵ அல்காலா, சலமான்கா என்ற இடங்களிலும், 1535-ம் ௵ பாரீஸிலும், 1536-ம் ௵ வேனீஸிலும், 1538-ம் ௵ உரோமையிலும், 1543-ம் ௵ பார்மாவிலும், 1544-ம் ௵ கொயிம்பிராவிலும், 1547-ம் ௵

		தொலீடோவிலும், 1548-ம் ௵ திரும்ப அல்காலாவிலும், வேத விசாரணை கர்த்தாக்களால் பரிசோதித்தங்கீகரிக்கப்பட்ட 'ஞானமுயற்சிகள்' எனும் அற்புத நூல், கடைசியாய் மூன்றாம் பவுல் என்ற பாப்பாணவரால் பிரசித்தமாய் ஆசீர்வதித்து அங்கீகரிக்கப்பட்டது.
1549	பெப்ரவரி	வணக்கத்துக்குரிய அந்தோணி கிரிமினலி என்ற சுவாமியார் வேதாளையில் சேசுசபையின் முதல் வேத சாட்சியாக இரத்தம் சிந்தி மரித்தது.
1550	பெப்ரவரி 21	'உரோமன் காலேஜ்' ஸ்தாபகம்பெற்றது.
1551	ஜனவரி 30	அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தாம் வகித்துவந்த அதிபதி மினிஷ்டர் உத்தியோகத்தை ஏகமாய் கூடியிருந்த சுவாமிமார் கையில் ஒப்புவித்துவிட எத்தனித்தது.
1552	அக்டோபர் 28	'ஜெர்மன் காலேஜ்' ஸ்தாபகம்பெற்றது.
,,	டிசம்பர் 2	நமது இந்துதேசத்து அப்போஸ்தலர் சாஞ்சியான் தீவில் மரித்தது.

1553	மார்ச்சு 26	அர்ச். இஞ்ஞாசியார் கீழ்ப்படிதல் என்னும் புண்ணியத்தின்பேரில் எழுதிய பெயர்பெற்ற நிருபம்.
,,	ஜூன் 28	அர்ச். சவேரியார் மரித்த செய்தி இன்னும் தெரியாது, அர்ச். இஞ்ஞாசியார் அவரை உரோமைக்கு வரவழைத்துக் கடிதம் எழுதியது.
1556	ஜூலை 31	அர்ச். [illegible] மரணம்.
1609	ஜூலை 27	முத்திப்பேறுபெற்ற ப[illegible]
1622	மார்ச்சு 12	அர்ச்சியசிஷ்ட பட்டம்.

11591

DEO GRATIAS.